ZAMAN ÇARKI SERİSİ ONBİRİNCİ CİLT | İKİNCİ KİTAP

Düş Hançeri

Robert Jordan

Zaman Çarkı

fantastik kurgu

ithaki

ROBERT JORDAN

Robert Jordan, 1948 yılında, halen eşi Harriet'le yaşadıkları 1797'de inşa edilmiş olan evde, Charleston'da doğdu. Dört yaşında okuma yazma öğrendi. Beş yaşına geldiğinde, Mark Twain ve Jules Verne'in tutkunu olmuştu. Fizik eğitimi alarak, Güney Carolina askeri okulu The Citadel'den mezun oldu.

Dans ve tiyatro eleştirileri yazdı. Avcılık, balıkçılık ve yelkencilik gibi doğa sporlarının yanı sıra, poker, satranç, bilardo gibi salon oyunlarına meraklı olup büyük bir pipo koleksiyonuna sahiptir.

1977 yılından bu yana yazmaktadır ve tabutunun çivileri çakılana dek yazmaya devam etmek niyetindedir.

Robert Jordan
Özgün Adı: The ***Wheel of Time 11***
Knife of Dreams
Zaman Çarkı 11. Cilt 2. Kitap
Düş Hançeri
İngilizceden Çeviren: Niran Elçi
Dizi Danışmanı: Bora Öngürer
Düzelti: Çağlayan Çevik

tthaki Yayınları - 522
Edebiyat - 422
ISBN 978-975-273-356-5

1. Baskı Mart, 2007, İstanbul

©The Bandersnatch Group, Inc., 2005
© İthaki, 2007

Bu eserin tüm hakları Akçalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır. Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Yayın Koordinatörü: Füsun Taş
Sanat Yönelmeni: Murat Özgül
İthaki' Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.

Kapik, İç Baskı: İdil Matbaacılık
Eminıaş Kazım Dinçol Sanayi Şilesi No: 81 / 19
Topkapı-lstanbul Tel: (0212) 674 66 78
(Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.)

İthaki Yayınları:
Mühürdar Cad. liter Ertüzün Sok. 4/6 34710 Kadıköy İstanbul
Tel: (0216) 330 93 08 - 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
ithaki@ithaki.com.tr - www.ithaki.com.tr - www.ilknokta.com

ZAMAN ÇARKI 11. CİLT

2. Kitap

Düş Hançeri

ROBERT JORDAN

Çeviren: NİRAN ELÇİ

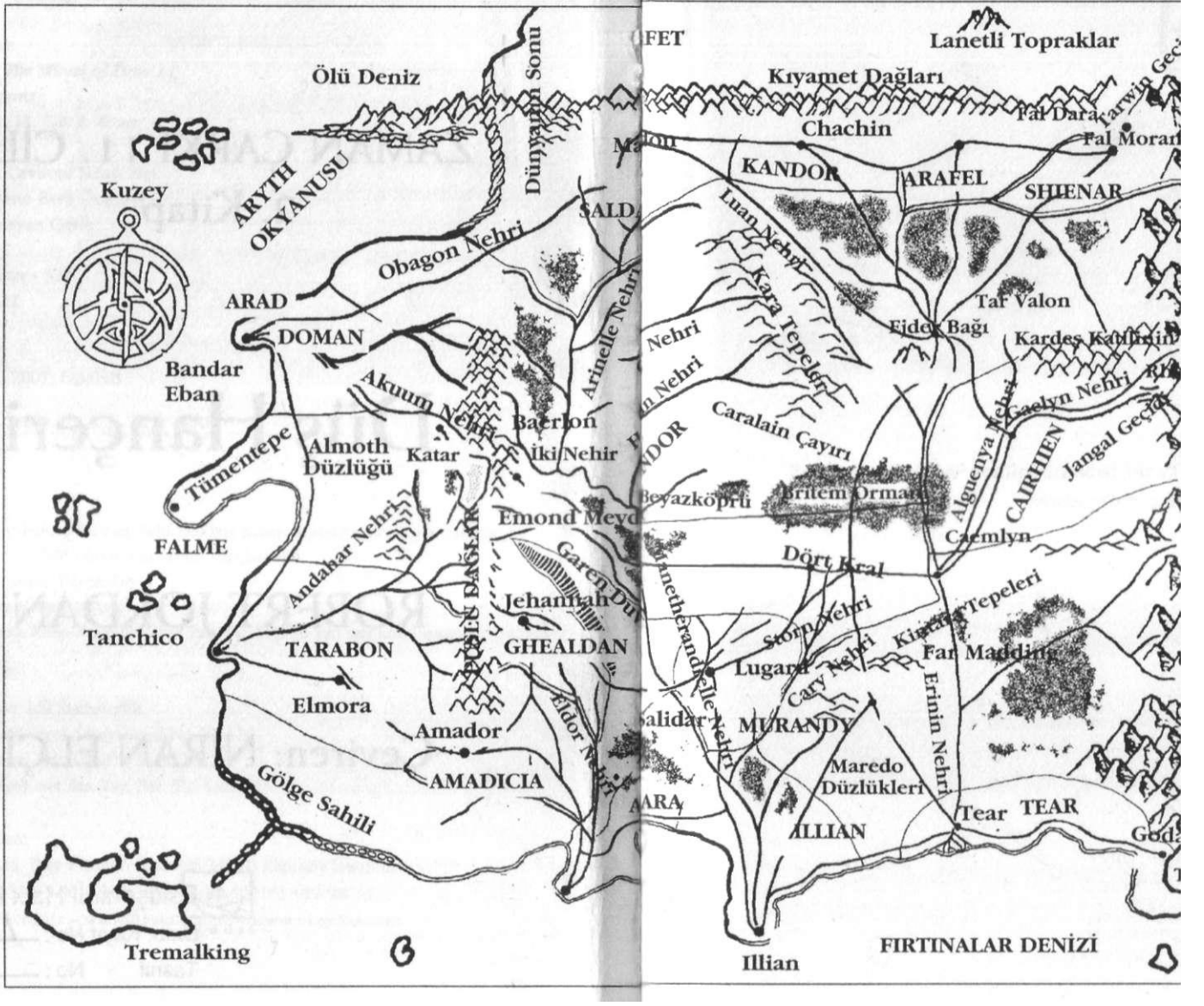
Ölü Deniz
Dünyanın Sonu
ARYTH OKYANUSU
Kuzey
Obagon Nehri
ARAD
DOMAN
Bandar Eban
Akuum Nehri
Arinelle Nehri
Baerlon
İki Nehir
Katar
Almoth Düzlüğü
Tümentepe
FALME
Andahar Nehri
Tanchico
TARABON
Elmora
Amador
AMADICIA
Gölge Sahili
Tremalking
Emond Meydanı
Garen Dağı
Jehannah
GHEALDAN
Eldor Nehri
Illian
FIRTINALAR DENİZİ
Lanetli Topraklar
Kıyamet Dağları
Chachin
KANDOR
ARAFEL
SHIENAR
Luan Nehri
Kara Tepeler
Taf Valon
Eidek Bağı
Caralain Çayırı
Beyazköprü
Britem Orman
CAIRHIEN
Alguenya Nehri
Caemlyn
Jangal Geçidi
Dört Kral
Storn Nehri
Lugard
Cary Nehri
Erinin Nehri
Far Maddin
MURANDY
Maredo Düzlükleri
Tear
TEAR

Zaferin tatlılığı ve yenilginin acısı bir düşler hançeri gibidir.
Madoc Comadrin'in eserinden

1

EJDERE GELEN HABER

"Yeter, Loial," dedi Rand kararlılıkla, keçi derisi keseden kısa saplı piposuna tütün doldurarak. Tear tütünüydü, kurutulurken hafifçe yağlı bir tat kazanmıştı, ama bundan başka tütün bulunamıyordu. Yukarıda ağır, sıkıcı bir gökgürültüsü patladı. "Bu soruları yanıtlamam için sesim kısılana kadar konuşmam gerek."

Lord Algarin'in malikanesindeki büyükçe odalardan birindeki uzun masada oturuyorlardı, öğle yemeğinden kalanlar masanın bir ucuna itilmişti. Hizmetkarların çoğu yaşlıydı ve Algarin Kara Kule'ye gitmek üzere evden ayrıldığından beri daha ağır hareket ediyorlardı. Dışarıda yağan sağanak yağmur azalıyor gibiydi, ama güçlü esintiler hâlâ yağmur damlalarını pencerelere çarpıyor, sarıya boyalı altı kepenkteki camları sallıyordu. O camların çoğu kabarcıklıydı; bazıları dışarıdaki manzarayı tanınmayacak ölçüde çarpıtıyordu. Masalar ve sandalyeler sade oymalara süslenmişti, çiftlik evlerinde bulunabilecek mobilyalardan daha süslü değillerdi ve yüksek kirişli tavanın altındaki sarı kornişler de onlardan farksızdı. Odanın iki

yanındaki iki şömine geniş ve yüksekti, ama sade taştan yapılmıştı, odun destekleri ve süngüler sade, sağlam demir işiydi. Lord ya da değil, Algarin pek zengin biri sayılmazdı.

Rand tütün kesesini cebine tıkarak şöminelerden birine gitti, şömine rafındaki küçük pirinç maşayı kullanarak yanan meşe odunlarından küçük bir parça aldı ve piposunu yaktı. Kimsenin bunu tuhaf bulmayacağını umuyordu. Kesinlikle gerekli olmadığı sürece yönlendirmekten kaçınıyordu, özellikle de yanında başkaları varsa -yönlendirdiği zaman başının döndüğünü saklamak zor oluyordu- ama şimdiye dek kimse bundan bahsetmemişti. Bir esinti, pencerelere ağaç dalları sürtünüyormuş gibi bir gıcırtı çıkmasına sebep oldu. Hayal görüyordu. En yakın ağaçlar tarlaların ötesinde, sekiz yüz metre uzaktaydı.

Loial Ogier odalarından sarmaşık oymalı bir sandalye getirmişti. Sandalyeye oturduğunda dizleri masa tablası ile aynı hizaya geliyordu, bu yüzden deri ciltli defterine yazmak istediğinde iyice öne eğilmesi gerekiyordu. Defter onun için küçüktü, öyle küçüktü ki geniş ceket ceplerine rahatça sığıyordu, ama yine de Rand'ın gördüğü insan defterleri kadar büyüktü. Loial'ın üst dudağı ve çenesinin altı ince tüylerle kaplanmıştı; sakal ve bıyık uzatmaya çalışıyordu, ama birkaç haftalık çaba sonucunda, pek de başarılı bir girişim gibi görünmüyordu.

"Ama anlattıkların hemen hemen hiç işime yaramıyor," diye gürledi Ogier, hayal kırıklığı ile gümleyen bir davul gibi. Tüylü kulakları sarkmıştı. Yine de, cilalı tahtadan kaleminin çelik ucunu silmeye başladı. Kalem Rand'ın başparmağından daha kalındı ve o kadar uzundu ki ince görünüyordu. Loial'ın kalın parmaklarına kusursuz uyum gösteriyordu. "Kahraman-

lıklarından hiç bahsetmedin ve bahsettiklerin de başkalarına aitti. Her şey çok sıradanmış gibi anlatıyorsun. Seni dinleyen de, Illian'ın düşüşünün bir dokumacı tezgahının onarılmasını izlemekten farksız olduğunu sanır. Ya Gerçek Kaynak'ı temizlemen? Sen ve Nynaeve zincir kurdunuz, sonra başka herkes Terkedilmişlerle savaşırken oturup yönlendirdiniz. Nynaeve bile bana bundan daha fazlasını anlattı ve o hemen hemen hiçbir şey hatırlamadığını iddia ediyor."

Ter'angreal takılarının hepsini ve o tuhaf bilezik-yüzük *angreal'ini* takmış olan Nynaeve diğer şöminenin önündeki sandalyesinde kıpırdandı, sonra Alivia'yı izleme işine geri döndü. Zaman zaman pencerelere bakarak örgüsünü çekiştiriyordu, ama genellikle sarı saçlı Seanchan kadına odaklanıyordu. Kapının yanında nöbetçi gibi dikilmiş olan Alivia eğlentiyle hafifçe, kısaca gülümsedi. Eski *damane* Nynaeve'in davranışının ona hitaben olduğunu biliyordu. Ama kadının şahin bakışlı mavi gözlerindeki yoğunluk hiç kaybolmadı. Caemlyn'de, tasması çıkarıldığından beri hiç kaybolmamıştı. Topukları üzerine çökmüş iki Kız, Demir Dağı Taardadlarından Harilin ile Jarra Chareenlerinden Enaila kedi beşiği oynuyor, kendi gösterilerini yapıyorlardı. Başlarına *shoufalarını* dolamış, kara peçelerini göğüslerine sarkıtmışlardı ve her biri sırtında taşıdığı yay çantasının kayışlarına üç, dört mızrak takmıştı ve boğa derisinden kalkanları yerde duruyordu. Malikanede elli Kız vardı, çoğu Shaidolardandı ve hepsi bir yürek atımı için gereken sürede mızrak dansına başlayabilecekmiş gibi dolanıp duruyordu. Belki Rand'a karşı. Hepsi, bir kez daha onu koruyor olmanın zevki ile Rand'ın onlardan bunca zamandır kaçınması

karşısındaki hoşnutsuzlukları arasında kararsız kalmış gibiydi.

Kendi adına, Rand ne zaman onlara baksa, onun için ölen kadınların, kendisinin öldürdüğü kadınların oluşturduğu listeyi saymaya başlıyordu. *Moiraine Damodred.* Her şeyden önce. Onun ismi kafatasının içine ateşle yazılmıştı. *Cosaida Chareenlerinden Liah, Demir Dağı Taardadlarından Sendara, Dumanlı Su Miagomalamdan Lamelle, Kızıl Tuz Gosbienlerinden andhilin, Musara Reynlerinden Desora...* Onca isim. Bazen gecenin bir yarısı, o listeyi mırıldanarak uyanıyordu ve Min'i ona sarılmış, bir çocuğu yatıştırırcasına mırıldanırken buluyordu. Her seferinde, ona iyi olduğunu ve şimdi uyumak istediğini söylüyordu, ama gözlerini kapattıktan sonra, listeyi tamamlayana kadar uyuyamıyordu. Bazen Lews Therin de onunla birlikte sayıyordu listeyi.

Min masaya açtığı ciltten başını kaldırdı. Herid Fel'in kitaplarından birini okuyordu. O kitapları yutuyordu adeta ve kitap ayracı olarak Fel'in öldürülmeden önce Rand'a gönderdiği, Min çok güzel olduğu için dikkatini dağıttığını söyleyen notu kullanıyordu. Kol yenlerine ve klapalarına beyaz çiçekler işlenmiş kısa mavi ceketi göğsüne tam oturacak şekilde kesilmişti. Ceketinin altındaki krem rengi ipek bluzu göğsünü biraz teşhir ediyordu. Omuzlarına kadar gelen siyah buklelerin çerçevelediği iri kara gözlerinde memnun bir ışıltı vardı. Rand bağ aracılığı ile Min'in memnuniyetini hissedebiliyordu. Min Rand'ın ona bakmasından zevk alıyordu. Kuşkusuz, bağ ona Rand'ın ona bakmaktan ne kadar zevk aldığını anlatıyordu. Tuhaftır, Min'in de ona bakmaktan zevk aldığını söylüyordu. Şirin? Rand kulak memesini elleyerek kendi kendine mırıldan-

dı. Min güzeldi. Ve Rand'a her zamankinden daha fazla bağlıydı. Hem o, hem Elayne, hem de Aviendha. Onları nasıl güvende tutacaktı? Kendini, piposunun üzerinden Min'e gülümsemeye zorladı, ama aldatmacasının ne kadar işe yaradığından emin değildi. Min'in tarafından, bağa hafif bir sinirlilik girdi, ama ne zaman Rand'ın onun için endişelendiğini düşünse Min'in neden sinirlendiğini anlayamıyordu. Işık, *Min* onu korumak istiyordu!

"Rand çok konuşkan biri değildir, Loial," dedi ve artık gülümsemiyordu. Alçak, neredeyse ezgili sesinde öfke yoktu, ama bağ bambaşka bir hikaye anlatıyordu. "Aslında, bazen ancak bir istiridye kadar konuşkan oluyor." Rand'a öyle bir bakış fırlattı ki, Rand içini çekti. Yalnız kaldıklarında biri epey konuşacaktı anlaşılan. "Ben sana çok şey anlatamam, ama Cadsuane ile Verin'in bilmek istediğin her şeyi anlatacaklarından eminim. Diğerleri de. Evet, hayır ve arada iki kelimeden daha fazla yanıt almak istiyorsan onlara sor."

Nynaeve'in yanındaki sandalyede örgü örmekte olan ufak tefek, tıknaz Verin, kendi ismi geçince şaşırmış göründü. Nedenini merak edermiş gibi, dalgın dalgın gözlerini kırpıştırdı. Masanın uzak ucuna oturmuş, önüne bir dikiş sepeti çekmiş olan Cadsuane Loial'e bir bakış fırlattıktan sonra nakış çemberine döndü. Kafasındaki demir grisi topuzdan sarkan altın süsler sallandı. Yalnızca bu kadardı, kaş çatmamış, bakmıştı, ama Loial'ın kulakları seyirdi. Aes Sedailer onu her zaman etkilerdi ve Cadsuane hepsinden daha fazla etkiliyordu.

"Ah, soracağım, Min, soracağım," dedi. "Ama kitabımın merkezi Rand." Elinin altında kum şişesi olmadığından, mü-

rekkebi kurutmak için nazikçe defter sayfasına üflemeye başladı, ama Loial Loial olduğundan, bir yandan üflüyor, bir yandan konuşuyordu. "Asla yeterince detay vermiyorsun, Rand. Her şeyi ağzından kerpetenle çekmem gerekiyor. Niye, Min söyleyene dek Far Madding'de tutsak edildiğinden hiç bahsetmediN. Hem de hiç! Sana Defne Tacı'nı sunarken Dokuzlar Konseyi ne dedi? Ya, ona yeni bir isim verdiğinde? Bundan hoşlandıklarını sanmıyorum. Taç giyme töreni nasıldı? Ziyafet, kutlama, geçit törenleri falan var mıydı? Shadar Logoth'Ta kaç Terkedilmiş'e karşı savaştın? Hangileri vardı? Sonunda nasıl *görünüyordu?* Neler *hissettin?* Detay vermezsen kitabım çok güzel olmaz. Umarım Mat ve Perrin daha iyi yanıtlar verir." Kaşlarını çatınca uzun kaşları yanaklarını süpürmeye başladı. "Umarım onlar iyidir."

Rand'ın kafasının içinde renkler döndü, sanki suyun içinde iki gökkuşağı çalkalanmıştı. Artık onları nasıl bastıracağını biliyordu, ama bu sefer bastırmaya çalışmadı. Bir tanesi netleşerek, atlı insanlardan oluşan bir grubun başında, ormanda at süren Mat'e dönüştü. Mat yanında at süren ufak tefek, esmer bir kadınla tartışıyor gibiydi. Mat şapkasını çıkardı, içine baktı, sonra kafasına geçirdi. Bu yalnızca birkaç saniye sürdü, sonra yerini Perrin aldı. Perrin bir ortak salonda ya da meyhanede oturmuştu ve önünde şarap kadehleri vardı. Yanında, tıpatıp aynı, mavi-sarı işlemeli kırmızı ceketler içinde bir adam ve bir kadın oturuyordu. Tuhaf giysiler. Perrin ölüm kadar haşin, yanındakiler ihtiyatlı görünüyordu. Ona karşı mı?

"Onlar iyi," dedi, Cadsuane'in delici bakışlarını sakin sakin görmezden gelerek. Kadın her şeyi bilmiyordu ve Rand bunun

böyle kalmasını istiyordu. Görünürde sakin sakin, memnun bir tavırla duman halkaları üfledi. Ama içinde fırtınalar kopuyordu. *Neredeler?* diye düşündü öfkeyle, yeniden beliren renkleri bastırarak. Artık bu nefes almak kadar kolay geliyordu. *Onlara ihtiyacım var ve onlar Ansaline Bahçeleri'nde bir gün geçirmeye gitmişler sanki!*

Aniden kafasının içinde bir başka imge süzüldü, bir erkek yüzü ve nefesi kesildi. İlk defa, başı dönmeden gelmişti. İlk defa, kaybolmadan önce onu açıkça görebilmişti. Kare çeneli, mavi gözlü bir adam, belki ondan birkaç yaş daha büyük. Daha doğrusu, uzun süredir ilk kez açıkça görebilmişti. Shadar Logoth'ta, Sammael'le savaşırken onun hayatını kurtaran yabancının yüzüydü. Daha da kötüsü...

Benim farkımdaydı, dedi Lews Therin. Bu sefer aklı başında gibiydi. Bazen öyle oluyordu, ama eninde sonunda delilik geri dönüyordu. *Zihnimde beliren bir yüz nasıl benim* farkımda *olur?*

Sen bilmiyorsan, benim bilmemi nasıl beklersin? diye düşündü Rand. *Ama ben de onun farkındaydım.* Tuhaf bir duyguydu, sanki o diğer adama bir şekilde... dokunuyormuş... gibi. Ama fiziksel olarak değil. Bir kalıntı vardı. Herhangi bir yönde, kılpayı hareket etse, ona yine dokunabilecekti sanki. *Sanırım o da benim yüzümü gördü.*

Kafasının içindeki bir sesle konuşmak tuhaf gelmiyordu artık. Aslında, uzun zamandır tuhaf gelmiyordu. Ve şimdi?... Şimdi sırf onları düşünerek ya da isimlerini duyduğunda Mat ve Perrin'i görebiliyordu ve çağırmadan gelen bu diğer yüz vardı. Bir yüzden daha fazlasıydı, anlaşılan. Bunların yanında,

kafatasının içinde diyaloglar sürdürmek neydi ki? Ama adam Rand'ın, Rand adamın *farkındaydı.*

Shadar Logoth'ta, şerateş akışlarımız birbirine dokunduğunda, aramızda bir tür bağ oluşturmuş olmalı. Aklıma başka açıklama gelmiyor. Karşılaştığımız tek sefer oydu. O Gerçek. Kaynak denilen şeyi kullanıyordu. Bu olmalı. Ben hiçbir şey hissetmedim, onun şerateş akışı dışında hiçbir şey görmedim. Kendisine aitmiş gibi gelen, ama aslında Lews Therin'den gelen bilgi parçaları da artık tuhaf gelmiyordu. Gölge Savaşı sırasında yok olan Ansaline Bahçeleri'ni, kendi babasının çiftliği kadar iyi hatırlıyordu. Bilgi diğer yöne de akıyordu. Zaman zaman Lews Therin Emond Meydanı'ndan, orada birlikte büyümüşler gibi bahsediyordu. *Bu sana mantıklı geliyor mu?*

Ah, Işık, neden kafamın içinde bu ses var? diye inledi Lews Therin. *Neden ölemiyorum? Ah, Ilyena, sevgili Ilyena'm, senin yanına gelmek isliyorum.* Lews Therin'in sesi ağlayarak uzaklaştı. Deliliğe kapılıp öldürdüğü karısından bahsettiğinde sık sık yaptığı bir şeydi.

Fark etmezdi. Rand ağlayan adamın sesini bastırdı, işitme kıyısında, hafif bir sese dönüşene kadar uzaklaştırdı. Haklı olduğundan emindi. Ama adam kimdi? Bir Karanlıkdostu kuşkusuz, ama Terkedilmişlerden biri değil. Lews Therin onların yüzlerini kendisininki kadar iyi tanıyordu. Artık Rand da tanıyordu. Ani bir düşünce ile yüzünü buaışturdu. Diğer adam onun *ne kadar* farkındaydı? *Ta'verenler,* Desen'deki etkilerine bakılarak bulunabilirdi, ama bunun nasıl yapılacağını yalnızca Terkedilmişler biliyordu. Lews Therin bildiğinden hiç bahsetmemişti -"sohbetleri" her zaman kısa oluyordu ve adam nadi-

ren gönüllü olarak bilgi veriyordu- ve ondan bu konuda hiç bilgi gelmemişti. En azından, Lanfear ile Ishamael bunun nasıl yapılacağını biliyordu, ama onlar öldüğünden beri bu yolla Rand'ı bulan olmamıştı. Bu bağ aynı şekilde kullanılabilir miydi? Herkes tehlikede olabilirdi. Her zamankindan daha büyük bir tehlikede; her zamanki tehlike yeterli değilmiş gibi.

"Sen iyi misin, Rand?" diye sordu Loial endişeyle, mürekkep şişesinin yaprak desenli gümüş kapağını takarak. Şişenin camı o kadar kalındı ki, taşa çarpmak dışında her şeyden sağlam çıkabilirdi, ama Loial kırılgan bir şeymiş gibi davranıyordu ona. Onun dev ellerinde, kırılgan görünüyordu. "Peynir bozulmuş gibiydi, ama sen epey yedin."

"Ben iyiyim," dedi Rand, ama elbette, Nynaeve ona aldırış etmedi. Mavi eteklerini savurarak sandalyesinden fırladı ve odayı aştı. Kadın *saklar'a* kucak açtığında Rand'ın derisi diken diken oldu. Nynaeve ellerini onun başına koydu. Bir an sonra, Rand'ın içinden bir ürperti geçti. Kadın asla *izin istemiyordu!* Bazen hâlâ Emond Meydanı'nın Bilgesi'ymiş ve Rand da sabaha çiftliğe dönecekmiş gibi davranıyordu.

"Hasta değilsin," dedi Nynaeve, rahatlamış bir sesle. Bozuk yiyecekler pek çok hizmetkarı hasta ediyordu ve bazılarının rahatsızlığı ciddiydi. Asha'manlar ve Aes Sedailer Şifa dağıtıyor olmasa, insanlar ölürdü. Cadsuane, Nynaeve ve diğer Aes Sedailerin tembihlerine rağmen, yiyecek atarak lordlarına masraf yaratmamak için, çöplüğe atılması gereken şeyleri kendileri yiyorlardı. Rand'ın sol yanındaki iki yaranın ortasına kısaca, başka türden bir karıncalanma geldi.

"O yara daha iyi durumda değil," dedi Nynaeve kaşlarını

çatarak. Yaraya Şifa vermeye çalışmıştı ve Flinn'den daha fazla başarı elde edememişti. Bu Nynaeve'in hiç hoşuna gitmemişti. Nynaeve başarısızlığı kişisel bir hakaret kabul ederdi. "Nasıl ayakta kalabiliyorsun? Istırap içinde olmalıydın."

"Acıyı duymazdan geliyor," dedi Min ifadesiz bir sesle. Ah, evet, biri konuşacaktı.

"Ayaktayken, otururkenkinden daha fazla acımıyor," dedi Rand Nynaeve'e, kadının ellerini nazikçe başından uzaklaştırarak. Basit gerçekti bu. Min'in söylediği de öyle. Rand acının onu tutsak almasına izin veremezdi.

Kapı kanatlarından biri gıcırdayarak açıldı. İçeriye giren beyaz saçlı adamın, kenarları kırmızı-mavi renklerle çevrilmiş, yıpranmış sarı ceketi kemikli bedeninin üzerinden sarkıyordu. Adam, saygısızlıktan çok eklem ağrısı yüzünden kesik kesik eğildi. "Lord Ejder," dedi, menteşeler kadar gıcırtılı bir sesle. "Lord Logain geri döndü."

Logain davet beklemedi, hizmetkarın hemen arkasından içeri girdi. Siyah saçlar omuzlarında kıvrılan, uzun boylu bir adamdı. Bir Ghealdanlı için fazla esmerdi, kadınlar büyük olasılıkla onu yakışıklı buluyorlardı, ama adamın içinde karanlık bir parça vardı. Yüksek yakasında Kılıç ve Ejder iğneleri olan siyah ceketini giymişti ve uzun kabzalı kılıcı kalçasındaydı, ama Logain kıyafetine bir ek yapmış, omzuna mavi fon üzerinde üç altın taç bulunan yuvarlak, mineli bir iğne eklemişti. Adam kendine bir arma mı bulmuştu? Yaşlı adamın kıllı kaşları şaşkınlıkla kalktı ve Logain'in dışarı çıkarılmasını isteyip istemediğini sorarcasına Rand'a baktı.

"Andor'dan gelen haberler yeterince iyi, sanırım," dedi Lo-

gain, siyah eldivenlerini kılıç kemerinin arkasına takarak. Rand'a hafifçe, belini azıcık bükerek eğildi. "Caemlyn hâlâ Elayne'in elinde ve Arymilla hâlâ şehri kuşatıyor, ama Aryrnilla şehre değil destek kuvvet, yiyecek bile girmesini engelleyemediği için avantajlı durumda olan Elayne. Kaşlarını çatmana gerek yok. Şehre girmedim. Zaten, siyah ceketler orada hoş karşılanmıyor. Sınırboylular hâlâ aynı yerde. Onlardan uzak durarak akıllılık etmişsin gibi görünüyor. Söylentilere göre yanlarında on üç Aes Sedai var. Söylentilere göre seni arıyorlar. Bashere hâlâ dönmedi mi?" Nynaeve ona kaşlarını çattı ve örgüsünü sıkı sıkı tutarak Rand'dan uzaklaştı. Onun kitabına göre Aes Sedailerin Asha'manlarla bağ kurması iyiydi, hoştu, ama tersi iyi değildi.

On üç Aes Sedai onu arıyor, ha? Rand Sınırboylulardan uzak durmuştu, çünkü Elayne onun yardımını hoş karşılamazdı —buna, müdahale adını vermişti ve Rand onun haklı olduğunu görmeye başlıyordu; Aslan Tahtı'nı kazanmak ona düşerdi, Elayne'e vermek Rand'a düşmezdi- ama belki de bunu yapması iyi olmuştu. Sınırboylu hükümdarların hepsinin Beyaz Kule ile bağları vardı ve kuşkusuz Elaida hâlâ Rand'ı ele geçirmeye can atıyordu. Elaida ve onun, Rand'a ancak onun aracılığı ile yaklaşılabileceğini ilan eden delice fermanı. Bunun Rand'ın onun ayağına gitmesini sağlayacağına inanıyorsa, kadın ahmak olmalıydı.

"Teşekkür ederim, bu kadarı yeterli, Ethin. *lord* Logain?" diye sordu, hizmetkar Logain'e son bir kez hoşnutsuzlukla bakıp, eğilerek dışarı çıktıktan sonra. Rand, emir verecek olsa adamın Logain'i dışarı atmaya çalışacağını düşünüyordu.

"Unvan ailesinden geliyor," dedi Cadsuane, nakısından başını kaldırmadan. O biliyor olmalıydı; Logain'in kendine Yenidendoğan Ejder dediği zamanlarda, adamın yakalanmasına yardım etmişti. Hem onun, hem Taim'in. Cadsuane kendi kendine başını sallarken saçlarındaki süsler sallandı. "Pof! Dağlarda bir avuç toprağı olan, onun da çoğu yamaçlarda olan düşük bir lordcuk. Ama sahte Ejder olduğunda Kral Johanin ile Taht Yüksek Konseyi topraklarını ve unvanını elinden aldı."

Logain'in yanakları pençe pençe kızardı, ama sesi serin ve kendine hakimdi. "Mülklerimi alabilirler, ama kimliğimi alamazlar."

Cadsuane, hâlâ nakısına yoğunlaşmış gibi yaparak, alçak sesle güldü. Verin'in örgü şişleri durmuştu. Bir böceği inceleyen tombul bir serçe gibi, Logain'i inceliyordu. Alivia da bakışlarını adama çevirmişti, Harilin ile Enaile oyuna göstermelik devam ediyor gibiydi. Min hâlâ okuyor gibiydi, ama iki eli de diğer kolundaki manşetlerdeydi. Min hançerlerinin bazılarını oraya saklıyordu. Kimse Logain'e güvenmiyordu.

Rand kaşlarını çattı. Adam, yapması gerekenleri yaptığı sürece kendine ne isterse o unvanı verebilirdi, ama Cadsuane Logain'i ve tüm diğer siyah ceketlileri, neredeyse Rand'ı kışkırttığı kadar çok kışkırtıyordu. Rand da Logain'e ne kadar güvenebileceğinden emin değildi, ama elindeki araçlarla çalışmak **zorundaydı,** "Bitti mi?" Logain gelince Loial mürekkep şişesinin kapağını yine açmıştı.

"Kara Kule'nin yarısından fazlası Arad Doman ve ilhan'da. Emrettiğin gibi, buradakiler hariç, Aes Sedailerle bağ kurmuş olan bütün adamları yolladım." Logain konuşurken masaya

yürüdü, tabaklar ve kırıntılar arasında, içinde hâlâ şarap olan mavi sırlı bir sürahi buldu ve yeşil sırlı bir kadeh doldurdu. Evde pek az gümüş vardı. "Buraya daha fazla adam getirmeme izin vermeliydin. Sayıları Aes Sedailerin lehine, bu hiç hoşuma gitmiyor."

Rand homurdandı. "Bu kısmen senin işin olduğuna göre, bu gerçekle yaşayabilirsin. Diğerleri de öyle. Devam et."

"Dobraine ile Rhuarc, birden fazla köyü yöneten birini bulur bulmaz bir Asker ile mesaj gönderecek. Tüccarlar Konseyi hükümranlığın hâlâ Kral Alsalam'da olduğunda ısrar ediyor, ama onu getiremediler, nerede olduğunu söyleyemediler ve birbirlerinin gırtlaklarına yapışmak üzereymiş gibi görünüyorlar. Bandar Eban yarı yarıya terk edilmiş ve güruha teslim edilmiş." Logain şarap kadehinin içine bakarak yüzünü buruşturdu. "Olan düzeni de kabadayı çeteleri koruyor ve onlar da koruduklarını iddia ettikleri insanlardan para ve yiyecek sızdırıyor, istedikleri her şeyi alıyorlar, ki buna kadınlar da dahil." Bağdan aniden kor beyaz öfke geldi ve Nynaeve gırtlağından bir homurtu çıkardı. "Rhuarc buna bir son vermek üzere çalışmaya başladı, ama ben yola çıkarken durum savaşa dönüşmeye başlamıştı bile," diye bitirdi Logain.

"Kabadayılar Aiellerin karşısında direnemez. Dobraine işleri idare eden birini bulamazsa, şimdilik kendisi idare etmek zorunda kalacak." Alsalam ölmüşse, ki olası görünüyordu, Arad Doman'da Lord Ejder için bir naip ataması gerekecekti. Ama kimi? Domanlıların kabul edeceği biri olmalıydı.

Diğer adam şarabından büyük bir yudum aldı. "Taim Kule'den bu kadar çok adam almamdan ve onların nereye gide-

ceğini söylemememden memnun kalmadı. Emrini yırtacağını sandım. Nerede olduğunu öğrenmek için her tür numarayı kullandı. Ah, bunu bilmek için yanıp tutuşuyor. Gözleri alev alıyordu neredeyse. Onunla yalnız görüşecek kadar aptal olsaydım, beni sorgulardı bile. Adamdan beklerim. Ama bir şey onu memnun etti: Yardakçılarından kimseyi almamama memnun oldu. Bu yüzünden açıkça anlaşılıyordu." Karanlık bir gülümseme ile gülümsedi; gülümsemesinde eğlenti yoktu. "Bu arada, o yardakçılar bu günlerde kırk bir kişi olmuş. Son birkaç gün içinde, bir düzineden fazla adama Ejder iğnesi verdi. 'Özel' sınıflarında elli adam daha var ve çoğu yeni askere alınmış adamlar. Adam bir şey planlıyor ve planlarının seni memnun edeceğinden kuşkuluyum."

Şansın varken onu öldürmeni söylemiştim, diye güldü Lews Therin delice bir eğlenti içinde. *Sana söylemiştim. Ve şimdi çok geç. Çok geç.*

Rand öfkeyle mavi-gri dumanlar üfledi. "Bırak artık," dedi, hem Logain, hem Lews Therin'e hitaben. "Taim sayısal açıdan Kara Kule'yi Beyaz Kule'ye denk hale getirdi ve Kule büyümeye devam ediyor. İddia ettiğin gibi, bir Karanlıkdostuysa, neden bunu yapsın?"

Logain Rand'ın bakışlarına sakin sakin karşılık verdi. "Çünkü engelleyemezdi. İşittiklerime bakarak, başlangıçta bile, Yolculuk edebilen adamlar arasında onun kurbağa-yiyicisi olmayanlar vardı ve *bütün* askere alma işlemlerini bizzat yapması için bahane yoktu. Ama Kara Kule'nin içine, tamamen kendine ait bir Kule oluşturdu ve o kulenin içindeki adamlar sana değil ona sadık. Kaçakçıların listesini değiştirdi ve 'dürüst

bir hata' yaptığı için özürlerini yolladı, ama sahip olduğun her şey üzerine iddiaya girebilirsin, ortada hata falan yoktu."

Peki, Logain ne kadar sadıktı? Yenidendoğan Ejder'i takip etmek bir sahte Ejder'in canını sıkıyorsa, diğerinin canını neden sıkmasındı? Bunun için sebebi olduğunu düşünebilirdi. Sahte Ejder olarak, Logain Taim'den çok daha ünlü, çok daha başarılıydı, Ghealdan'ı süpüren, Tear'a giderken neredeyse Lugard'a kadar ulaşan bir ordu toplamıştı. Bilinen dünyanın yarısı, Logain ismini duyunca titrer olmuştu. Ama Mazrim Taim Kara Kule'ye kumanda ederken, Logain Ablar yalnızca sıradan bir Asha'man'dı. Min hâlâ adamın çevresinde bir ihtişam halesi görüyordu. Ama o ihtişama nasıl erişeceğini bilemiyordu.

Rand piposunu ağzından çıkardı. Avucundaki çanak, sıcak sıcak balıkçıl damgasına yaslandı. Farkında olmadan, şiddetle çekiştiriyor olmalıydı. Sorun şuydu ki, Taim ve Logain önemsiz sorunlardı. Beklemeleri gerekiyordu. Elindeki araçlar. Sesini sakin tutmak için çaba gösterdi. "Taim o isimleri listeden çıkardı. Önemli olan bu. Eğer bazı adamları kayırıyorsa, zaman bulduğumda buna son veririm. Ama Seanchanlar öncelikli. Belki Tarmon Gai'don da."

"Eğer mi?" diye hırladı Logain. Kadehini masaya öyle hızlı çarptı ki kadeh kırıldı. Masaya şarap saçıldı ve kenardan yere damladı. Kaşlarını çatarak ıslak elini ceketine sildi. "Bütün bunları hayal ettiğimi mi düşünüyorsun?" Konuştukça kızdı. "Yoksa uyduaıyor muyum? Bunun *kıskançlık* olduğunu mu düşünüyorsun, al'Thor? Düşündüğün bu mu?"

"Beni dinle," diye başladı Rand, gökgürültüsüne karşı sesini yükselterek.

"Sana, senin ve kara ceketli dostlarının bana saygı göstermesini beklediğimi söylemiştim," dedi Cadsuane sertçe, "ama bunu, birbirinizi de kapsayacak şekilde genişletmeye karar verdim." Başını nakış çemberinden kaldırmamıştı, ama parmağını iki adamın burunlarının dibinde sallıyormuş gibi konuşmuştu. "En azından ben yanınızdayken. Yani, eğer didişmeye devam ederseniz, ikinizi de şaplaklamak zorunda kalabilirim." Harilin ile Enaila öyle fena kahkaha atıyorlardı ki, kedi beşiğini karman çorman ettiler. Nynaeve de güldü, ama bunu eliyle saklamaya çalıştı. Işık, *Min* bile gülümsedi!

Logain kabardı, dişlerini öyle sıktı ki Rand adamın dişlerinin gıcırtısını duyacağını sandı. O da kabarmamak için çaba gösteriyordu. Cadsuane ve onun lanet kuralları. Rand'ın danışmanı olmak karşılığında koyduğu *koşullar.* Cadsuane, o koşullan Rand *istemiş* gibi davranıyordu ve sık sık listesine yeni maddeler ekliyordu. Kuralların zor olduğu söylenemezdi, ama kurallar olması zor geliyordu ve Cadsuane o kuralları her seferinde, sopayla dürtermiş gibi sunuyordu. Rand kadına, artık kurallarla ve gerekirse kadınla işi olmadığını söylemek için ağzını açtı.

"Taim ne peşinde olursa olsun, büyük olasılıkla Son Savaş'ı beklemek zorunda kalacak," dedi Verin aniden. Her şey olabilecek, şekilsiz bir yumru olan örgüsü kucağında duruyordu. "Son Savaş yakında gelecek. Konu hakkında okuduğum her şeye bakarak, işaretler oldukça açık. Hizmetkarların yarısı koridorlarda ölü insanlar gördü, hayattayken tanıdıkları insanlar. O kadar sık oluyor ki, artık korkmuyorlar. Ve sığırları otlağa götüren bir düzine adam, büyükçe bir kasabanın kuzeyde, bir-

kaç kilometre ötede eriyip sise karışmasını izledi."

Cadsuane başını kaldırmış, tıknaz Kahverengi Aes Sedai'ye bakıyordu. "Dün söylediklerini tekrarladığın için teşekkür ederim, Verin," dedi kuru kura. Verin gözlerini kırpıştırdı, sonra örgüsünü eline aldı ve örgünün neye dönüşeceğinden o da emin değilmiş gibi kaşlarını çattı.

Min Rand ile gözgöze gelerek başını yavaşça iki yana salladı ve Rand içini çekti. Bağda sinir ve ihtiyat vardı, sonuncusunun kendisine bilinçli bir uyarı olduğunu tahmin etti Rand. Min zaman zaman onun aklından geçenleri okuyabiliyordu sanki. Eh, Rand'ın Cadsuane'e ihtiyacı varsa, ki Min var olduğunu söylüyordu, o zaman ona ihtiyacı var demekti. Yalnızca, dişlerini nasıl gıcırdatacağı dışında Cadsuane'in ona neler öğretmesi gerektiğini bilmeyi diliyordu.

"Bana danışmanlık et, Cadsuane. Planım hakkında ne düşünüyorsun?"

"Oğlan sonunda soruyor," diye mırıldandı kadın, nakısını dikiş sepetinin yanına bırakarak. "Bütün planlan işlemeye başladı, bazılarını bana söylemedi bile ve *şimdi* soruyor. Pekala. Seanchanlarla yaptığın barış beğenilmeyecek."

"Ateşkes," diye araya girdi Rand. "Ve Yenidendoğan Ejder ile yapılan ateşkes, ancak Yenidendoğan Ejder'in kendisi kadar yaşayabilir. Ben öldüğümde, dileyen Seanchanlarla savaşmakta özgür."

Min kitabı çarparak kapattı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bu şekilde konuşma!" dedi, öfkeden kıpkırmızı olmuş bir yüzle. Bağdan korku da geliyordu.

"Kehanetler, Min," dedi Rand hüzünle. Kendisi için değil,

onun için üzülüyordu. Rand Min'i korumak istiyordu, hem onu, hem Elayne'i, hem de Aviendha'yı, ama sonunda onları incitecekti.

"Bu şekilde konuşma dedim! Kehanetler ölmen gerektiğini *söylemiyor*. Ölmene izin vermeyeceğim, Rand al'Thor! Elayne, Aviendha ve ben izin vermeyeceğiz!" Alivia'ya dik dik baktı. Görüleri, Alivia'nın Rand'ın ölmesine yardım edeceğini söylemişti, ama elleri kollarından aşağı, manşetlerine doğrı kaydı.

"Terbiyeni takın, Min," dedi Rand. Min ellerini manşetlerinden çekti, ama çenesini çıkardı ve aniden bağdan inat geldi. Işık, şimdi de Min'in Alivia'yı öldürmesi hakkında mı endişelenmesi gerekecekti? Bunu başarabileceğinden değil —Seanchan kadına hançer fırlatmak, Aes Sedailere hançer fırlatmaktan farksız olurdu- ama arada kendisi yaralanabilirdi. Alivia'nın, silah olarak kullanılanlar dışında örgü *bildiğinden* kuşkuluydu.

"Dediğim gibi, beğenilmeyecek," dedi Cadsuane kararlılıkla, sesini yükselterek. Min'e kısaca kaş çattıktan sonra dikkatini Rand'a çevirdi. Yüzü pürüzsüz, kendine hakim bir Aes Sedai yüzüydü. Kara gözleri cilalı siyah taşlar kadar sertti. "Özellikle de Tarabon, Amadicia ve Altara'da, ama başka yerlerde de. Seanchanların şimdiye dek ellerine geçirdikleri yerleri alıkoymalarına izin verirsen, başka hangi ülkeleri onlara teslim edersin? Çoğu hükümdar olaya bu şekilde bakacak."

Rand sandalyesine çöktü ve bacaklarını önüne uzatıp ayak bileklerini çarpazladı. "Beğenilmemesi önemli değil. Tear'da o kapı çerçevesi *ter'angreal'den* geçtim, Cadsuane. Bunu biliyor muydun?" Kadın sabırsızlıkla başını salladığında altın süsler

savruldu. "Aelfinnlere sorduğum sorulardan biri şuydu, 'Son Savaş'ı nasıl kazanabilirim?'"

"Tehlikeli bir soru," dedi Cadsuane sessizce, "çünkü Gölge'ye dokunuyor. Sözde, bunun sonuçları epey nahoş olabilirmiş. Ne yanıt aldın?"

'"Kuzey ve doğu bir olmalı. Batı ve güney bir olmalı. İkisi bir olmalı.'" Rand bir duman halkası üfledi, sonra o genişlerken içine bir halka daha üfledi. Hepsi bu değildi. Nasıl kazanıp da hayatta kalacağını sormuştu. Aldığı yanıtın son kısmı şu olmuştu, 'Yaşamak için, ölmek zorundasın.' Min'in yanında açacağı bir konu değil. Daha doğrusu, Alivia dışında kimsenin yanında açabileceği bir konu değildi. Şimdi, ölerek nasıl yaşayacağını çözmesi gerekiyordu. "Başta, her yeri fethetmem gerektiği anlamına geldiğini düşündüm, ama söyledikleri bu değildi. Ya bu, Seanchanların batıyı ve güneyi ellerinde tutması gerektiği anlamına geliyorsa? Bunu zaten yaptıkları söylenebilir. Ya Son Savaş'ı vermek için bir ittifak gerekiyorsa ve bu ittifaka herkesle birlikte Seanchanların da katılması gerekiyorsa?"

"Mümkün," dedi Cadsuane. "Ama bu... ateşkesi... yapacaksan, neden büyük bir orduyu Arad Doman'a götürüyorsun, neden zaten ilhan'da olan güçlerini destekliyorsun?"

"Çünkü Tarmon Gai'don *gerçekten* geliyor, Cadsuane ve aynı anda hem Gölge, hem de Seanchanlarla savaşamam. Ya ateşkes yapacağım, ya da ne pahasına olursa olsun onlan ezeceğim. Kehanetler, dokuz ayı kendime bağlamam gerektiğini söylüyor. Bunun ne demek olduğunu daha birkaç gün önce anladım. Bashere döner dönmez, Dokuz Ayın Kızı ile ne zaman ve nerede görüşeceğimi öğreneceğim. Geriye kalan tek soru, onu

nasıl bağlayacağını ve bunun yanıtını kendisi verecek."

Kayıtsızca konuştu, sonra bir duman halkası üfleyerek cümlesini bitirdi. Değişik tepkiler geldi. Loial hızla yazıyor, söylenen her sözcüğü yakalamaya çalışıyordu. Harilin ile Enaila oyunlarına devam ettiler. Mızrak dansı yapılacaksa, hazırdılar. Alivia başını sertçe salladı. Kuşkusuz, ona beş yüz senedir *a'dam* taktıran kişilerin ezileceğini umuyordu. Logain bir başka şarap kadehi bulmuş, sürahide kalan şarapla doldurmuştu, ama şarabı içmek yerine elinde tutuyordu ve yüzünde okunmaz bir ifade vardı. Şimdi, Verin Rand'ı dikkatle inceliyordu. Ama diğer yandan, Rand kadını her zaman meraklandırmıştı. Ama Işık aşkına, Min neden iliklerine işleyen bir hüzün hissediyordu? Ve Cadsuane...

"Yeterince güçlü bir darbe taşı bile çatlatır," dedi kadın, Aes Sedai sükuneti timsali olan bir yüzle. "Çelik parçalanır. Rüzgarla savaşan meşe kırılır. Söğüt ise, gereken yerde bükülür ve hayatta kalır."

"Tarmon Gai'don'u bir söğüt kazanamaz," dedi Rand ona.

Kapı gıcırdayarak açıldı ve Ethin sallanarak girdi. "Lord Ejder, üç Ogier geldi. Loial Efendi'nin burada olduğunu öğrenince çok memnun oldular. İçlerinden biri Loial Efendi'nin annesi."

"Annem mi?" diye ciyakladı Loial ve bu bile mağaralarda esen boş bir rüzgarın sesi gibi çıktı. Öyle hızla ayağa fırladı ki sandalyesi geriye devrildi. Kulakları solmuştu ve ellerini ovuşturuyordu. Kapı dışında çıkış ararmış gibi iki yanına bakındı. "Şimdi ne yapacağım, Rand? Diğer ikisi İhtiyar Haman ile Erith olmalı. Ben ne yapacağım?"

"Covril Hanım annenin seninle konuşmayı çok istediğini söyledi, Loial Efendi," dedi Ethin, aynı gıcırtılı sesle. "Çok istiyormuş. Yağmur yüzünden hepsi ıslanmış, ama annen seni yukarı kattaki Ogier oturma odasında bekleyeceğini söyledi."

"Ben ne yapacağım, Rand?"

"Erith'le evlenmek istediğini söylemiştin," dedi Rand, becerebildiğince nazik bir sesle. Min dışında birine nazik davranmak zor geliyordu.

"Ama kitabım! Notlarım tamamlanmadı ve sonra neler olduğunu asla öğrenemeyeceğim. Erith beni alıp Tsofu Yurdu'na götürecek."

"Pof!" Cadsuane nakış çemberini aldı ve dikkatle işlemeye başladı. Kadim Aes Sedai simgesini, Ejder Dişi ile Tar Valon Alevi'ni, kıvrımlı bir çizgi ile ayrılan siyah ve beyaz parçalardan oluşan bir diski işliyordu. "Annene git, Loial. Eğer o Soong kızı Ella'nın kızı Covril'se, onu bekletmek istemezsin. Ki bunu çok iyi bildiğini tahmin **ediyorum."**

Loial Cadsuane'in sözlerini emir kabul etmiş gibiydi. Kaleminin ucunu sildi, mürekkep şişesinin kapağını kapattı. Ama her şeyi sarkık kulaklarla ve çok ağır yapıyordu. Zaman zaman kendi kendine, hüzünle inliyordu, "Kitabım!"

"Eh," dedi Verin, örgüsünü kaldırıp inceleyerek, "sanırım burada yapabileceğim her şeyi yaptım. Sanırım gidip Tomas'ı bulacağım. Yağmur onun dizlerini ağrıtıyor, ama bunu bana bile itiraf etmiyor." Pencereye baktı. "Yağmur yavaşlıyor gibi."

"Sanırım ben de Lan'i bulacağım," dedi Nynaeve, etekleri-ni toplayarak. "Onun olduğu yerde sohbet daha iyi." Örgüsünü çekiştirerek ve dik bakışlarını Alivia ile Logain arasında

paylaştırarak söylemişti bunu. "Rüzgar bana bir fırtınanın geldiğini söylüyor, Rand. Ve kastettiğim şeyin yağmur olmadığını biliyorsun."

"Son Savaş mı?" diye sordu Rand. "Bu kadar çabuk mu?" Hava durumu söz konusu olduğunda, rüzgarı dinlemek bazen Nynaeve'e yağmurun yaklaştığını söylüyordu.

"Olabilir, ama bilmiyorum. Sen aklından çıkarma, yeter. Fırtına yaklaşıyor. Korkunç bir fırtına." Yukarıda, gökgürültüsü patladı.

2

YEMİNLER

Loial huzursuzluk içinde, lambalarla aydınlatılmış koridorda Nynaeve'in bir yöne, Verin'in diğer yöne doğru uzaklaşmasını izledi. İkisi de beline ancak geliyordu, ama onlar Aes Sedai'ydi. Bu gerçek dilini öyle düğümlemişti ki, ikisinden birinden ona eşlik etmesini isteyecek cesareti topladığında iki kadın da keskin köşeleri dolanıp gözden kaybolmuştu. Malikane yaygın bir yerdi, görebildiği belirgin bir plan olmadan, seneler içinde eklemeler yapılarak genişlemişti ve koridorların çoğu tuhaf açılarla birleşiyordu. Loial annesiyle yüzleşirken yanında bir Aes Sedai bulunmasını gerçekten istiyordu. Cadsuane olsa bile olurdu, ama kadın Rand'a sataşıp durmasıyla Loial'ı çok huzursuz ediyordu. Rand eninde sonunda patlayacaktı. Loial'ın Caemlyn'de tanıştığı adam değildi artık, Cairhien'de bıraktığı adam da değildi. Artık Rand'ın çevresinde karanlık ve taş gibi bir hava vardı, aslan pençesi ve ayak altında tehlikeli zeminden oluşan bir yer gibiydi. Rand içindeyken, tüm ev aynı hissi veriyordu.

Bir sepet dolusu katlanmış havlu taşıyan ince, gri saçlı bir

hizmetkar kadın irkildi, sonra başını iki yana sallayarak kendi kendine bir şeyler mırıldandı ve Loial'ın önünde kısaca diz kırdıktan sonra yoluna devam etti. Bir şeyin ya da birinin çevresinden dolanıyormuş gibi hafifçe yana kaydı. Loial kadının kaçındığı noktaya baktı ve kulağının arkasını kaşıdı. Belki de o yalnızca Ogier ölülerini görebiliyordu. Görmeyi gerçekten istediğinden değil. İnsan ölülerinin artık huzur bulamadığını bilmek yeterince üzücüydü. Aynısının Ogierler için de geçerli olduğunu görmek kalbini burkardı. Büyük olasılıkla onlar yalnızca ***yurtların*** içinde görünürdü, her durumda. Ama bir kasabanın gözden kaybolmasını görmek isterdi. Gerçek bir kasabanın değil, insanların gördüklerini iddia ettikleri o ruhlar kadar ölü bir kasabanın. Erimeden önce sokaklarında yürüyebilir, Yüzyıl Savaşı'ndan, hattâ Trolloc Savaşları'ndan önce insanların neye benzediğini görebilirdiniz. Verin öyle diyordu ve kadın bu konuda epey bilgili gibiydi. Bu kitabında bahsetmeye değer bir şey olurdu kesinlikle. Güzel bir kitap olacaktı. Loial iki parmağıyla sakalını kaşıyarak -o şey kaşındırıyordu!- içini çekti. Bitirebilseydi, güzel bir kitap olacaktı.

Koridorda dikilip durarak kaçınılmaz olanı erteliyordu yalnızca. Çalıları temizlemeyi ertelersen, sonradan içinde boğansarmaşık bulurdun, eskiler öyle derdi. Yalnız, Loial boğansarmaşık bir ağaca değil de ona dolanmış gibi hissediyordu. Derin derin nefes alarak hizmetkar kadının peşine takıldı ve Ogier odalarına çıkan geniş merdivene yöneldi. Merdivende iki sağlam korkuluk vardı, gri saçlı kadının omzuna kadar geliyordu ve rahatça tutulabilecek kadar kalındı. Loial insanlar için yapılmış korkulukları kırmaktan korkarak onlara sürtünmek-

ten bile kaçınıyordu genelde. Merdivenin ortasında bir korkuluk daha uzanıyordu, tahta panelli duvar boyunca tırmanan basamaklar insanlara göre yapılmıştı, dışa bakan basamaklar ise Ogierlere göre.

Kadın, insanlara göre yaşlıydı, ama Loial'den daha hızlı tırmandı ve Loial tepeye ulaştığında koridorda koştura koştura uzaklaşıyordu. Kuşkusuz havluları annesinin, İhtiyar Haman'ın ve Erith'in odalarına götürüyordu. Kuşkusuz görüşmeden önce kurulanmayı tercih ederdi. Loial bunu önerecekti. Bu ona, düşünmek için zaman kazandıracaktı. Düşünceleri de ayakları kadar yavaştı ve ayakları değirmentaşı kadar ağır geliyordu.

Koridor boyunca, Ogierler için yapılmış altı yatak odası sıralanmıştı ve koridorun kendisi de Ogier boyutlarına göre ayarlanmıştı -Loial elini yukarı kaldırsa, tavan kirişlerinden bir adım alçakta kalırdı- ayrıca bir depo odası, büyük bir bakır küvet barındıran bir banyo ve bir oturma odası vardı. Bu, evin en eski kısmıydı, yaklaşık beş yüz sene önce yapılmıştı. Çok yaşlı bir Ogier için bir ömür demekti, ama pek çok insan nesli geçmiş olmalıydı. Aes Sedailer dışındaki insanlar o kadar kısa yaşıyorlardı ki; arıkuşu gibi uçuşup durmalarının sebebi bu olmalıydı. Ama Aes Sedailer bile diğerleri kadar aceleci olabiliyordu. İşte bu şaşırtıcıydı.

Oturma odası kapısına Büyük Ağaç övülmüştü, Ogier işi değildi, ama yine de ince detaylarla kaplıydı ve ne olduğu hemen anlaşılıyordu. Loial durdu, ceketini çekiştirerek düzeltti, saçlarını parmaklarıyla taradı ve çizmelerini boyamaya zaman bulabildiğini diledi. Maşetinde mürekkep lekesi vardı. Ama bu konuda bir şey yapacak zamanı yoktu. Cadsuane haklıydı. An-

nesi bekletilecek bir kadın değildi. Cadsuane'in onu tanıması tuhaftı. Belki tanıyordu onu, tanıyormuş gibi konuşmuştu. Soong kızı Ella'nın kızı Covril ünlü bir Konuşmacı'ydı, ama Loial annesinin Dışarı'da tanındığını bilmiyordu. Işık, endişeden nefes nefese kalmıştı neredeyse.

Nefeslerini kontrol altına almaya çalışarak içeri girdi. Burada bile, menteşeler gıcırdıyordu. Onları yağlamak için yağ istediğinde hizmetkarlar dehşete düşmüştü -bu onların işiydi ve Loial bir konuktu- ama menteşeleri yağlamayı yine unutmuşlardı.

Yüksek tavanlı oda oldukça genişti, koyu renk cilalı duvar kağıtları, sarmaşık oymalı sandalyeleri, sarmaşık oymalı sehpaları, düzgün boyda demir işi ayaklı şamdanları vardı. Lambaların alevleri Loial'ın başının üzerinde dans ediyordu. Kitap rafı dışında, yalnızca şarkı söylenmiş ağaçtan küçük bir çanak Ogier işiydi. Kitaplar o kadar eskiydi ki deri ciltleri soyuluyordu ve hepsini daha önce okumuştu. Çanak güzel bir parçaydı; Loial onun şarkısını kimin söylediğini bilmeyi diledi, ama çanak o kadar eskiydi ki ona şarkı söylemesine rağmen yankı gelmemişti. Ama her şey, en azından bir *yurt* görmüş biri tarafından yapılmıştı. Parçalar her konuta yakışır türdendi. Elbette, odanın kendisi bir *yurttaki* odalara benzemiyordu, ama Lord Algarin'in atası konuklarını rahat ettirmek için çaba göstermişti.

Annesi tuğla şöminelerden birinin önünde duruyordu, kumsun diye sarmaşık işlemeli eteklerini ateşin önünde açmış, güçlü yüzlü bir kadın. Loial onun sandığı kadar ıslanmadığını görünce rahat bir nefes aldı, ama konuşmadan önce kurulanmalarını önerme planını suya düşürdü. Yağmurlukları sızdır-

mış olmalıydı. Antohumu yağının etkisi geçtikçe, yağmurluklar sızdırmaya başlardı. Belki annesinin ruh hali de Loial'ın korktuğu kadar kötü olmazdı. Etekleri genişleyen ceketinde pek çok ıslak leke olan, beyaz saçlı İhtiyar Haman duvardaki baltalardan birini inceliyor, başını iki yana sallıyordu. Baltanın sapı İhtiyar Haman'ın boyu kadar vardı. Trolloc Savaşları sırasında, hattâ belki daha önce yapılan baltalar iki taneydi, uzun başları altın ve gümüş kakmalıydı. Uzun saplı, süslü iki budama bıçağı da vardı. Elbette, bir yanı keskin, diğer yanı testere dişli olan budama bıçaklarının sapları her zaman uzun olurdu, ama kakmaları ve uzun kırmızı püsküllerı bunların da silah olarak yapıldığını gösteriyordu. Okuma, sohbet ve sessiz tefekkür için yapılmış bir odayı süslemek için en mutlu seçenekler değil.

Ama Loial'ın gözleri annesini ve İhtiyar Haman'ı geçti ve diğer şömineye, ufak tefek ve neredeyse kırılgan görünen Erith'in eteklerini **kurutmakta** olduğu yere gitti. Erith'in ağzı düz, burnu kısa ve yuvarlaktı, gözleri tam da gümüşçanın olgun tohum zarfı rengindeydi. Kısacası, çok güzeldi! Ve beline kadar gelen parlak siyah saçlarının arasında dimdik duran kulakları... Kıvrık, tombul, karahindiba tohumları kadar yumuşak görünen ince tüylerle biten kulakları, Loial'ın gördüğü en muhteşem kulaklardı. Bunu söyleme kabalığını göstereceğinden değil. Erith ona çok gizemli bir gülümseme ile gülümsedi ve Loial'ın kulakları utançla seyirdi. Kuşkusuz Erith onun ne düşündüğünü anlamış olamazdı. Olabilir miydi? Rand bazen kadınların anladığını söylüyordu, ama onlar insan kadınlarıydı.

"Demek buradasın," dedi annesi, yumruklarını kalçalarına dayayarak. Annesi gülümsemiyordu. Kaşlarını çatmış, çenesini çıkarmıştı. Ruh halinin iyisi böyle oluyorsa, sırılsıklam gelse de olurdu. "Söylemek zorundayım, beni epey dolaştırdın, ama şimdi elime geçtin ve kaçmana izin vermeye hiç niyetim yok... Dudağındaki nedir? Ya çenendeki? Eh, onları hemen traş edebilirsin. Bana yüzünü buruşturma, Oğul Loial."

Loial üst dudağındaki kılları huzursuzlukla elleyerek yüzündeki ifadeyi düzeltmeye çalıştı -anneniz size Oğul diye hitap etmişse, karşı çıkılacak ruh hali içinde değil demekti- ama güçtü. O sakalı ve bıyıkları *istiyordu.* Bazıları bu kadar genç yaşta sakal ve bıyık uzatmanın gösterişçilik olduğunu düşünebilirdi, ama yine de...

"Gerçekten de çok dolaştırdın," dedi İhtiyar Haman kuru kuru, baltayı duvardaki çengellerine asarak. *Onun* uzun beyaz bıyıkları çenesinden aşağı sarkıyordu ve uzun, dar sakalı göğsüne kadar geliyordu. Evet, o üç yüzünü geceli epey olmuştu, ama yine de haksızlıktı bu. "Çok dolaştırdın. İlk önce, senin orada olduğunu duyduğumuz için Cairhien'e yürüdük, ama vardığımızda sen gitmiştin. Tsofu Yurdu'nda mola verdikten sonra Caemlyn'e yürüdük ve orada, genç al'Thor senin iki Nehir'de olduğunu söyledi ve bizi oraya götürdü. Ama sen yine gitmiştin. Hem de Caemlyn'e!" Kaşları neredeyse saçlarına kadar kalktı. "Vadideki-çan oyununu oynadığımızı düşünmeye başladım."

"Emond Meydanı'ndaki insanlar bize senin ne kadar kahramanca davrandığını anlattılar," dedi Erith, kulağa müzik gibi gelen tiz sesiyle. İki eliyle eteklerini kavramıştı ve kulakları he-

yecanla titriyordu. Her an sıçramaya başlayabilecekmiş gibi görünüyordu. "Bize senin Trolloclarla ve Myrddraallerle savaştığını, sonra onların arasından geçip kendi başına Manetheren Yolkapısı'nı kapattığını ve daha fazlasının gelmesini engellediğini anlattılar."

"Yalnız değildim," diye itiraz etti Loial, ellerini sallayarak. Kulaklarının kanatlanıp gideceğini sanıyordu, utançtan öylesine fena seyiriyorlardı. "Gaul da yanımdaydı. Birlikte yaptık. Gaul olmasa Yolkapı'ya asla ulaşamazdım." Erith narin burnunu kırıştırarak Gaul'un oynadığı rolü gözardı etti.

Annesi burnunu çekti. *Onun* kulakları tatsız tatsız dikilmişti. "Budalalık. Savaşlarda yer almak. Kendini tehlikeye atmak. *Kumar oynamak.* Hepsi. Saf budalalık ve daha fazlası olmayacak."

İhtiyar Haman homurdandı, kulakları sinirle seyirdi ve ellerini arkasında kavuşturdu. Sözünün kesilmesinden hiç hoşlanmazdı. "Bu yüzden Caemlyn'e döndük ve senin gittiğini öğrendik. Sonra bir kez daha Cairhien'e gittik ve sen yine gitmiştin."

"Ve Cairhien'de kendini yine tehlikeye atmıştın," diye araya girdi Loial'ın annesi, parmağını ona doğru sallayarak. "Kafan hiç mi çalışmıyor?"

"Aieller Dumai Kuyuları'nda çok cesur olduğunu söylediler," diye mırıldandı Erith, uzun kirpiklerinin arasından Loial'e bakarak. Loial sertçe yutkundu. Erith'in bakışları boğazını sıkıştırıyordu. Bakışlarını kaçırması gerektiğini biliyordu, ama Erith ona bakarken nasıl ağırbaşlı davranabilirdi?

"Cairhien'de annen Büyük Kök'ten daha fazla uzak kala-

mayacağına karar verdi, ama neden, bilemiyorum, çünkü, bir, iki sene daha bir karara varamazlar, bu yüzden seni daha sonra bulma umuduyla Shangtai Yurdu'na döndük." İhtiyar Haman bunları çabuk çabuk söylemişti ve bir yandan da sözünün tekrar kesilmesini bekliyormuş gibi, dik dik iki kadına bakmıştı. Sakalı ve bıyıkları diken diken olmuştu sanki.

Loial'ın annesi daha da keskin bir burun çekme ile yanıt verdi. "Ben karara daha çabuk varılmasını sağlamayı düşünüyorum, bir iki ay içinde, yoksa geçici de olsa, asla Loial'ı arama işine ara vermezdim. Artık onu bulduğuma göre, işleri bitirip daha fazla gecikmeden yola koyulabiliriz." Kaşlarını çatmış, kulaklarını arkaya yatırmış olan İhtiyar Haman'a baktı ve ses tonunu değiştirdi. Ne de olsa adam bir İhtiyar'dı. "Beni affet, İhtiyar Haman. Demek istediğim, eğer seni memnun edecekse, töreni yapar mısın?"

"Sanırım beni memnun edecektir, Covril," dedi adam ılımlı bir sesle. Aşırı ılımlı bir sesle. Loial öğretmenini bu sesle, kulaklarını arkaya yatırarak konuşurken duyduğunda, büyük bir hata yaptığını anlardı. Bu sesi kullandığında, İhtiyar Haman'ın öğrencisine bir parça tebeşir attığı görülmüştü. "Öğrencilerimi ve Büyük Kök'ü terk edip bu çılgın kovalamacada size katıldığıma göre, sanırım beni gerçekten memnun edecek. Erith, sen çok gençsin."

"Seksenini geçti, evlenecek yaşa geldi," dedi Loial'ın annesi keskin bir sesle, kollarını göğsünde kavuşturarak. Kulakları sabırsızlıkla seyiriyordu. "Annesi ve ben anlaştık. Evlilik ve Loial'ın drahoması anlaşmalarını imzaladığımızda sen de tanıklık ettin."

İhtiyar Haman'ın kulakları biraz daha arkaya yattı. Ellerini arkasında tutmak için sıkı sıkı kavuşturmuş gibi, sırtı biraz kamburlaştı. Gözlerini Erith'ten ayırmamıştı. "Loial'le evlenmek istediğini biliyorum, ama hazır olduğundan emin misin? Bir koca almak ciddi bir soaımluluktur."

Loial birinin aynı soruyu *ona* sormasını diliyordu, ama âdet öyle değildi. Loial'ın ve Erith'in anneleri anlaşmışlardı ve artık bunu yalnızca Erith durdurabilirdi. Durdurmak isterse. Loial de Erith'i istiyor muydu? Kitabını düşünmeden edemiyordu. Erith'i düşünmeden de edemiyordu.

Erith kesinlikle ciddi görünüyordu. "Dokumalarım iyi satıyor ve yeni bir tezgah alıp çırak tutmaya hazırım. Ama kastettiğiniz bu olmayabilir. Bir kocaya bakmaya hazırım." Aniden sırıttı. Güzelim sırıtışı yüzünü ikiye böldü. "Özellikle de bu kadar güzel, uzun kaşları olan bir kocaya."

Loial'ın kulakları titredi, çok olmasa da İhtiyar Haman'ınkiler de. Kadınlar kendi aralarında serbestçe konuşuyorlardı, Loial öyle işitmişti, ama genelde konuşmalarıyla erkekleri utandırmamaya çalışırlardı. Genelde. Loial'ın annesinin kulakları eğlentiyle titriyordu neredeyse!

Yaşlı adam boğazını temizledi. "Bu ciddi bir mesele, Erith. Hadi madem. Eminsen Loial'ın ellerini tut."

Erith duraksamadan gelip Loial'ın önünde durdu, ellerini ellerine alırken başını kaldırıp ona gülümsedi. Küçük elleri çok sıcaktı. Loial'ınkiler uyuşmuş ve soğuktu. Loial yutkundu. Gerçekten olacaktı.

"Alar kızı Iva'nın kızı Erith," dedi İhtiyar Haman, iki avucunun ikisinin başına koyarak, "Halan oğlu Arent'in oğlu Loial'ı

kocalığa alıyor ve Işık altında, Ağaç aşkına, onu yaşadığı sürece sevip sayacağına, ona kıymet vereceğine, ona bakıp onu koruyacağına, ayaklarına gitmesi gereken yolu göstereceğine yemin ediyor musun?"

"Işık altında ve Ağaç aşkına yemin ediyorum." Erith'in sesi kararlı ve berraktı, gülümsemesi yüzünden de geniş gibiydi,

"Halan oğlu Arent'in Loial, Alar kızı Iva'nın kızı Erith'i kabul ediyor, Işık altında, Ağaç aşkına, onu yaşadığı sürece sevip sayacağına, ona kıymet vereceğine, ona bakıp onu koruyacağına, onun rehberliğine uyacağına yemin ediyor musun?"

Loial derin bir nefes aldı. Kulakları titriyordu. Onunla evlenmek istiyordu. Gerçekten. Ama daha değil. "Işık altında ve Ağaç aşkına, yemin ediyorum," dedi boğuk bir sesle.

"O zaman, Işık altına ve Ağaç aşkına, sizi evlendiriyorum. Işık'ın ve Ağaç'ın takdisi her zaman üzerinizde olsun."

Loial karısına baktı. Karısı. Erith elini kaldırdı ve ince parmaklarının Loial'ın bıyıklarında gezdirdi. En azından, bıyık başlangıcının üzerinde.

"Çok yakışıklısın ve bence bıyıkların sana çok yakışacak. Sakalın da."

"Saçmalık," dedi Loial'ın annesi. Şaşırtıcı şekilde, küçücük bir mendille gözlerini siliyordu. Loial'ın annesi hiç de duygusal bir kadın değildi. "O bu tür şeyler için çok küçük."

Loial bir anlığına, Erith'in kulaklarının arkaya yatacağını düşündü. Ama hayal görmüş olmalıydı. Erith'le defalarca, uzun uzun konuşmuştu -harika bir sohbeti vardı; ama bir düşününce, daha çok dinlemişti, ama söylediği pek az şey her zaman çok ikna edici olmuştu- ve Loial Erith'in hiç de öfkeli

bir mizaca sahip olmadığından emindi. Her durumda, bu konuda düşünmeye zamanı yoktu. Erith ellerini onun kollarına koyarak ayak uçlarında yükseldi ve Loial burnunu onun burnuna sürttü. Aslında, İhtiyar Haman ve Loial'ın annesi ile aynı odadayken yapmaları gerekenden daha uzun burun sürttüler, ama Loial karısının kokusunu içine çekerken, Erith de Loial'ın kokusunu içine çekerken, diğerlerini unutup gittiler. Erith'in burnunu *hissetmenin* verdiği duygu! Saf mutluluktu! Loial Erith'in başının arkasını avuçladı, kendine hakim olmasa kulağını parmaklayacaktı. Erith Loial'ın kulaklarından birinin tüylerini çekiştirdi! Bir süre sonra, çok uzun gelen bir süre sonra, sesler araya girdi.

"Hâlâ yağmur yağıyor, Covril. Başımızın üzerinde sağlam bir çatı ve uyuyacak düzgün yataklar varken, hemen yola çıkmamızı öneriyor olamazsın. Ben hayır diyorum. Hayır! Bu gece yerde, ya da bir ahırda, ya da en kötüsü, ayaklarımın ve dizlerimin bulabildikleri en büyük yatağın kenarlarından sarktığı bir evde uyumayacağım. İnsanların konukseverliğini reddetmeyi ve kabalığı Çukur'a göndermeyi ciddi ciddi düşündüğüm zamanlar oldu."

"Madem ısrar ediyorsun," dedi Loial'ın annesi istemeye istemeye, "ama yarın sabah erkenden yola çıkmak istiyoaım. Gerekenden bir saat fazlasını israf etmeyi reddediyorum. Çeviri Kitabı en kısa zamanda açılmak *zorunda!"*

Loial dehşet içinde irkildi. "Büyük Kök'ün tartıştığı konu *bu* mu? Bunu yapamazlar, şu anda değil!"

"Eninde sonunda bu dünyadan ayrılmalıyız, ki Çark döndüğü zaman geri dönebilelim," dedi annesi, en yakın şömine-

ye gidip eteklerini yine açarak. "Bu yazılmış. Doğru zaman geldi ve ne kadar çabuk olursa o kadar iyi."

"Siz de böyle mi düşünüyorsunuz, İhtiyar Haman?" diye sordu Loial endişeyle.

"Hayır, oğlum, hiç öyle düşünmüyorum. Yola çıkmadan önce, üç saat süren ve birkaç kişinin fikrini doğru yönde değiştirdiğine inandığım bir söylev verdim." İhtiyar Haman yüksek, sarı bir sürahiyi kaldırdı ve mavi bir fincan doldurdu, ama içmek yerine çayın içine bakarak kaşlarını çattı. "Korkarım annen daha fazla kişinin fikrini değiştirdi. Dediği gibi, istediği kararı birkaç ay içinde aldırabilir bile."

Erith Loial'ın annesi için bir fincan doldurdu, sonra iki fincan daha doldurup birini Loial'e getirdi. Loial'ın kulaklan yine utançla titredi. Bunu o yapmış olmalıydı. Koca olmak hakkında öğrenmesi gereken çok şey vardı, ama bu kadarını biliyordu.

"Keşke Kök'te *ben* konuşabilseydim," dedi acı acı.

"Hevesli konuşuyorsun, Kocam." Kocam. Bu, Erith'in çok ciddi olduğu anlamına geliyordu. Bu, Oğul Loial olarak hitap edilmek kadar kötüydü neredeyse. "Kök'e sen ne derdin?"

"Onun inandırılmasına izin vermem, Erith," dedi annesi, daha Loial ağzını açamadan. "Loial güzel yazıyor ve İhtiyar Haman onda alim hamuru olabileceğini söylüyor, ama yüz kişinin önünde bile dili tutuluyor. Dahası, o henüz çocuk."

Bunu İhtiyar *Haman* mı söylemişti? Loial kulaklarının ne zaman titremeyi bırakacağını merak etti.

"Her evli adam Kök'te konuşabilir," dedi Erith kararlılıkla. Bu sefer kesindi. Kulaklan kesinlikle arkaya yatmıştı. "Kendi kocamla ilgilenmeme izin verecek misin, Covril Anne?" Lo-

ial'ın annesinin ağzı oynadı, ama ses çıkmadı. Kaşları alnına tırmanmıştı. Loial onu bu kadar şaşkın gördüğünü hiç sanmıyordu, ama bunu bekliyor olmalıydı. Kocasının karşısında karısı, annesinden önce gelirdi. "Eh, kocam, ne derdim?"

Loial hevesli değildi, çaresizdi. Baharat kokulu çayından büyük bir yudum aldı, ama hemen sonra ağzı yine kurudu. Annesi haklıydı; dinleyici sayısı ne kadar artarsa, söylemeyi düşündüklerini o kadar fazla unutur, ilgisiz konulara o kadar fazla kayardı. Aslında, itiraf etmeliydi, birkaç dinleyici varken bile konuyu dağıttığı olmuştu. Birazcık. Zaman zaman. Biçimleri biliyordu -elli yaşında bir çocuk bile bilirdi biçimleri- ama sözler bir türlü ağzından çıkmıyordu. Şu anda onu dinleyen birkaç kişi, sıradan birkaç kişi değildi. Annesi ünlü bir Konuşmacı'ydı, İhtiyar Haman da önemli bir Konuşmacı'ydı, İhtiyar olmasından bahsetmeye bile gerek yoktu. Bir de Erith vardı. Bir erkek karısının gözüne iyi görünmek isterdi.

Onlara sırtını dönerek en yakın pencereye yürüdü ve çay fincanını avuçlarında çevirerek durdu. Pencerenin boyutları düzgündü, ama oymalı kepenklere oturtulmuş camlar aşağıdakilerden büyük değildi. Sağanak azalmış, gri gökyüzünden yağan istikrarlı bir yağmura dönüşmüştü ve camdaki kabarcıklara rağmen tarlaların ötesindeki ağaçları seçebiliyordu, çam, ekşisakız ve arada meşe ağaçları vardı, hepsi yeni yapraklarla kaplıydı. Algarin'in adamları ormanlarına iyi bakıyor, devrilen ölü ağaçları temizleyerek orman yangınlarını yakıttan yoksun bırakıyordu. Ateş dikkatle kullanılmalıydı.

Onu izleyen diğerlerini göremediği zaman sözler ağzından daha kolay çıkıyordu. Özlem'le mi başlamalıydı? Birkaç sene

içinde ölmeye başlayacaklarsa, ayrılmayı göze alabilirler miydi? Hayır, ilk bu soru ele alınır, uygun yanıtlar bulunurdu, yoksa Kök bir sene içinde biterdi. Işık, Kök'e hitap ederse... Bir anlığına, çevresinde duran kalabalıklar, sözlerini duymak için bekleyen yüzlerce, belki binlerce erkek ve kadın gözlerinin önüne geldi. Dili damağına yapışmaya çalıştı. Yapmak zorundaydı. Erith ne düşünürse düşünsün, özellikle cesur biri değildi, ama insanları izleyerek, rüzgarlar ne kadar güçlenirse güçlensin dayanmalarını, umutları yokken savaşmalarını, sırf çaresiz bir cesaretle savaştıkları için savaşıp kazanmalarını izleyerek cesareti öğrenmişti. Aniden ne diyeceğini buldu.

"Gölge Savaşı sırasında, Trollocların ve Myrddraallerin içeri girmeye cesaret edemeyeceklerini umarak yurtlarımızda büzülmedik. Çeviri Kitabı'nı açıp kaçmadık. İnsanlarla birlikte yürüdük ve Gölge ile savaştık. Trolloc Savaşları sırasında **da yurtlarımızda** saklanmadık ve Çeviri Kitabı'nı açmadık. İnsanlarla yürüdük ve Gölge ile savaştık. En karanlık senelerde, umut yokmuş gibi görünürken, biz Gölge ile savaştık."

"Ve Yüzyıl Savaşları'nın sonunda, insan işlerine bulaşmamayı öğrenmiştik," diye araya girdi annesi. Buna izin vardı. Dinleyiciler sözlerinizin saf güzelliğine dalmazsa, konuşmanız bir münazaraya dönüşebilirdi. Loial'ın annesi bir kez, sözü bir kez bile kesilmeden, çok karşı çıkılan bir konuda gündoğumundan günbatımına kadar konuşmuştu ve ertesi sabah kimse kalkıp aleyhte konuşma yapmamıştı. Loial güzel cümleler kuramıyordu. Yalnızca inandıklarını söyleyebiliyordu. Pencereden odaya dönmedi.

"Yüzyıl Savaşı insanları ilgilendiren bir şeydi, bizi değil.

Gölge ise *bizi* ilgilendiriyor. Savaşılması gereken şey Gölge'yken, baltalarımızın sapı her zaman uzamıştır. Belki bir, belki beş ya da on sene içinde Çeviri Kitabı'nı açacağız, ama bunu şimdi yaparsak, güvenlik bulma umudu ile kaçamayız. Tarmon Gai'don geliyor ve yalnızca bu dünyanın değil, kaçabileceğimiz her dünyanın kaderi bu savaşa bağlı. Ateş ağaçları tehdit ettiğinde, alevlerin peşimizden geleceğini umarak kaçmayız. Savaşırız. Şimdi, Gölge bir orman yangını gibi geliyor ve ondan kaçmaya cesaret edemeyiz." Ağaçların arasında, görebildiği bir hat üzerinde, bir şey hareket ediyordu. Bir sığır sürüsü mü? Eğer öyleyse, çok büyük bir sürüydü.

"Bu kötü değildi," dedi annesi. "Değil Büyük Kök, bir *yurt* Kök'ünde bile fazla ağırlık taşımayacak kadar sadeydi, elbette, ama kötü değildi. Devam et."

"Trolloclar," diye nefes verdi Loial. Gördüğü şey buydu, siyah, çivili zincir zırhlar içinde binlerce Trolloc koşaradım ağaçların arasından çıkıyorlardı. Tırpan gibi kıvrık kılıçlarını kaldırmış, çivili mızraklarını sallıyorlardı ve bazıları meşale taşıyordu. Solda ve sağda, göz görebildiğince uzaklara kadar, Trolloclar. Binlerce değil. Onbinlerce.

Erith pencereye gelip onu kenara itti ve inledi. "Sayıları çok fazla! Ölecek miyiz, Loial?" Sesinde korku yoktu. Sesinde... heyecan vardı.

"Rand ve diğerlerine haber verebilirsem değil." Kapıya yönelmişti bile Artık onları ancan Aes Sedailer ve Asha'manlar kurtarabilirdi.

"Al, oğlum, sanırım bunlara ihtiyacımız olacak."

Loial döndü ve İhtiyar Haman'ın ona attığı uzun saplı bal-

tayı tam zamanında yakaladı. Diğer adam kulaklarını kafatasına yapıştırmıştı. Loial kendi kulaklarının da yatmış olduğunu fark etti.

"Al, Erith," dedi annesi sakin sakin, budama bıçaklarından birini eline alarak. "İçeri girerlerse, onları merdivende tutmaya çalışırız."

"Sen benim kahramanımsım, Kocam," dedi Erith, bıçağın sapını eline alırken, "ama seni öldürmelerine izin verirsen, sana çok kızarım." Söylediğini kastediyormuş gibi konuşmuştu.

Ve sonra Loial ile İhtiyar Haman, ciğerlerini patlatırcasına bağırarak, birlikte koridorda koştular, merdivenleri indiler. Savaş çağrıları iki bin seneden fazla zamandır işitilmemişti. "Trolloclar geliyor! Baltalarınızı kaldırın ve tarlayı temizleyin! Trolloclar geliyor!"

"...Böylece, Logain, ben Tear'ın icabına bakarken sen de..." Aniden Rand burnunu kırıştırdı. Aniden çürümüş çöp yığını kokusu aldığından değil, ama almış gibi hissediyordu ve duygu gittikçe güçleniyordu.

"Gölgedölleri," dedi Cadsuane sessizce, nakısını bırakıp ayağa kalkarak. Kadın Kaynak'a kucak açtığında Rand'ın derisi karıncalandı. Kaynak'a kucak açan Alivia da olabilirdi, Yeşil Aes Sedai'nin peşinen hızla pencerelere yürümüştü. Min ayağa kalktı ve ceketinin kollarından iki fırlatma bıçağı çekti.

Aynı anda, kalın duvarlarca boğulan Ogier bağırışları duyuldu. O, davula benzeyen gür sesleri tanımamak imkansızdı. "Trolloclar geliyor! Baltalarınızı kaldırın ve tarlayı temizleyin!"

Rand bir küfür sallayarak ayağa fırladı ve bir pencereye

koştu. Yeni ekilmiş tarlalarda, hafif yağmur altında binlerce Trolloc koşarak yaklaşıyordu, Ogierler kadar uzun, hattâ daha uzun Trolloclar, koç boynuzlu, keçi boynuzlu, kurt burunlu, yabandomuzu burunlu Trolloclar, kartal gagalı, kuş sorguçlu Trolloclar çamurları çizmeleri, toynakları ve pençeleri altında ezerek geliyordu. Ölüm kadar sessizce koşuyorlardı. Siyahlara bürünmüş Myrddraaller yanlarında at koşturuyor, yerlerinden hiç kıpırdamıyorlarmış gibi, pelerinleri kıpırtısızca asılı kalıyordu. Rand otuz, kırk Myrddraal görebiliyordu. Evin diğer yanlarında ne kadar daha vardı?

Ogierlerin bağırışlarını diğerleri de duymuştu, ya da belki yalnızca pencereden dışarı bakmışlardı. Atılan Trollocların arasına yıldırımlar düşmeye başladı, kükreyen vuran ve dev bedenleri ciört bir yana fırlatan gümüş şimşekler. Diğer yerlerde, yer alevlerle patladı, toprak ve Trolloc organları saçtı, kafalar, kollar, bacaklar döne döne havalandı. Ateş topları Trolloclara çarptı ve patladı, her biri düzinelerce Trolloc öldürdü. Ama onlar, atlardan hızlı olmasa da atlar kadar hızlı koşmaya devam ettiler. Rand o yıldırımların bazılarını yaratan örgüleri göremiyordu. Varlıkları keşfedilince, Trolloclar sözsüz bir öfke kükremesi ile bağırmaya başladılar. Saz damlı ek binalarda, geniş sağlam ahırlarda ve tavlalarda, Bashere'in Saldaealılarının bir kısmı başlarını dışarı uzattılar ve çabucak çekerek kapıları arkalarından kapattılar.

"Aes Sedailerine kendilerini savunmak için yönlendirebileceklerini söyledin mi?" dedi sakin sakin.

"Bunu söylemeyecek kadar aptal mı görünüyoaım?" diye hırladı Logain. Bir başka pencerede duruyordu ve Rand'ın çe-

kebildiği kadar çok *saidin* çekmişti bile. Becerebildiğince hızla örmekteydi. "Yardım etmeyi düşünüyor musun, yoksa yalnızca izleyecek misin, Lord Ejder?" Sözlerinde çok fazla istihza vardı, ama bunun üzerine tartışmanın zamanı değildi.

Rand derin bir nefes alarak, gelecek olan başdönmesini karşılamak üzere, pencerenin iki yanındaki kepenkleri yakaladı -ellerinin arkasındaki Ejderlerin altın yeleleri kıvranıyordu sanki- ve Güç kavramak için uzandı. Buzdan alevler ve ufalanan dağlar gibi, onu altına çekmeye çalışan bir kaosa benzeyen *saidin* içine dolarken başı dönmeye başladı. Ama *saidin'in* temizliği bir nimet gibi geliyordu. Rand buna hâlâ şaşıyordu. Başı dönüyordu ve midesi boşalmaya çalışıyordu, tuhaf hastalık lekeyle birlikte kaybolmuş olmalıydı, ama kepenklere daha sıkı tutunmasına sebep olan bu değildi. İçi Tek Güç'le doluydu -ama o baş dönmesi anında Lews Therin Güç'ü ondan kaptı. Dehşetle uyuşan Rand, ek binalara doğaı koşan Trolloclara ve Myrddraallere bakakaldı. İçinde tuttuğu Güç'le, devasa zincir zırhlı omuzlara takılmış iğneleri bile seçebiliyordu. *Abfrait* birliğinin gümüş hortum fırtınası, Ko'balların kan kırmızı üç dişli mızrağı. Ghraem'lanların çatallı şimşeği ve Al'gholların kıvrık baltası. Dhai'monların demir yumruğu ve Kno'monların kınnızı, kan lekeli yumruğu. Kafatasları da vardı. Dha'volların boynuzlu kafatası ve Ghar'ghaellerin insan kafatası yığını, Dhjin'nen'lerin kıvrık kılıçla yarılmış kafatası, Bhan'sheenlerin hançer saplanmış kafatası. Trollocların herhangi bir şeyden hoşlandıkları söylenebilirse, kafataslarından hoşlanıyorlardı. On iki ana birliğin hepsi gelmiş gibi görünüyordu, daha küçük birliklerin bazıları da. Rand tanı-

madiği iğneler gördü. Açık bir göz, hançerle delinmiş bir ek, alevlerle sarılmış bir insan şekli. Ek binalara yaklaştılar. Saldaealılar sazlara kılıç saplayarak çatılarda çıkış yolu kesmeye çalışıyordu. Saz sertti. Çılgınca çalışmaları gerekecekti. Ölmek isteyen deli bir adam bir sonraki yürek atımında sizi öldürebilecekken, düşünmek için tuhaf bir şey.

Hava akışları, bir cam ve parçalanmış tahta yağmuru eşliğinde, önündeki kepenkleri ittirdi. *Ellerim,* dedi Lews Therin nefes nefese. *Neden ellerimi oynatamıyorum? Ellerimi kaldırmam gerek!* Toprak, Hava ve Ateş Rand'ın bilmediği bir örgü oluşturdu, hem de aynı anda altı tane. Yalnız, nasıl örüldüğünü görür görmez anladı. Ateş Çiçeği. Trolloclar arasında altı dikey kırmızı çizgi oluştu, her biri üç metre yüksekliğinden ve Rand'ın önkolundan daha inceydi. En yakındaki Trolloclar çizgilerin tiz sesini duyuyor olmalıydı, ama Gölge Savaşı'ndan bu zamana anılar miras bırakılmamışsa, işittikleri şeyin ölüm olduğunu bilemezlerdi. Lews Therin son Hava ipliğini ördü ve ateş çiçek açtı. Malikaneyi sarsan bir kükreme ile, her kırmızı çizgi bir yürek atımı için gereken süre içinde genişleyerek dokuz metre çaplı, alevden bir diske dönüştü. Boynuzlu kafalar ve hayvan burunlu kafalar havaya uçtu, kollar ve çizmeli bacaklar, pençe ya da toynakla biten bacaklar taklalar atarak havalandı. Patlamalardan yüz adım, hattâ daha uzaktaki Trolloclar kendilerini yerde buldu, ama bazıları yine ayağa kalktı. Lews Therin o ağları bitirmeden altı tanesini daha örmüştü, biraz Ateş katılmış Ruh, kapıyol örgüsü, ama sonra belli bir şekilde Toprak ekledi. Malikanenin biraz ötesinde, Rand'ın bildiği bir arazide, o aşina gümüş-mavi dikey çizgiler belirdi, dö-

nerek genişlediler... ama deliklere dönüşmek yerine kapıyolların puslu arkalarına dönüştüler. Dört adıma dört adım genişliğindeydiler ve açık kalmak yerine dönerek kapandılar, durmaksızın açılıp kapanmaya başladılar. Ve yerlerinde kalmak yerine, hızla Trollocların üzerine gittiler. Kapıyoldular gerçekten, ama aynı zamanda değildiler de. Ölümkapıları. Ölümkapıları hareket etmeye başlar başlamaz, Lews Therin örgüleri düğümlerdi. Örgü dağılmadan önce yalnızca birkaç dakika dayanacak, gevşek düğümlerdi. Sonra yeniden örmeye başladı. Daha fazla Ölümkapısı, daha fazla Ateş Çiçeği evin duvarlarını sarsarak Trollocları paramparça etti, yere fırlattı. Hızla ilerleyen ilk Ölümkapıları Trolloclara çarptı ve bir yol biçti. Yalnızca devamlı açılıp kapanan Ölümkapılarının keskin kenarları değildi zarar veren. Ölümkapısının geçtiği yerde Trolloc kalmıyordu. *Ellerim!* diye uludu deli adam. *Ellerim!*

Rand yavaşça ellerini kaldırdı ve açıklıktan dışarı uzattı. Lews Therin hemen karmaşık bir Ateş ve Toprak örgüsü ördü ve Rand'ın her parmağından on ayrı kırmızı iplikçik çaktı. Bu, Ateş Okları'ydı. Biliyordu. Onlar kaybolur kaybolmaz yenileri belirdi, o kadar hızlı oluyordu ki sönmek yerine titreşiyorlarmış gibi görünüyordu. İplikçiklerin çarptığı Trolloclar irkildiler, etleri ve kanlan kaynama noktasını aşarak patladılar. Trolloclar irkilip düştüler, kalın bedenlerinde bomboş delikler açılmıştı. İplikçik sönmeden önce, iki ya da üç tanesi düşüyordu genellikle. And parmaklarını açtı ve yavaşça bir yana, sonra diğer yana gezdirerek ölümü tüm Trolloc saflarına yaydı. Onun örmediği Ateş Çiçekleri belirdi. Lews Therin'inkinden daha küçük Ölümkapıları ve Ateş Okları Logain'in olmalıydı. Diğer

Asha'manlar da izliyordu, ama pek azı son iki ağın nasıl örüldüğünü görebilecek yerlerdeydi.

Yüzlerce Trolloc düştü, yıldırımlar ve ateş topları, Ateş Çiçekleri, Ölümkapıları ve Ateş Okları, ayaklarının dibinde patlayan toprak biçiyordu onları, ama onlar kükreyerek, silahlarını sallayarak koşmaya devam ettiler. Myrddraaller, siyah çelikli kılıçları ellerinde, hemen arkalarında at sürüyordu. Ek binalara ulaştıklarında, Trollocların bazıları binaları sararak kapıları yumrukladılar, kılıçları ve mızraklarıyla duvar tahtalarını söktüler, saz damlara yanan meşaleler fırlattılar. Saldaealılar çatılara çıkmış, at yaylarını ellerinden geldiğince hızla kullanıyorlar, meşaleleri yere tekmeliyorlardı, ama bazı meşaleler çatıların kenarında kaldı ve ıslak sazlar bile tutuşmaya başladı.

Ateşler, diye düşündü Rand, Lews Therin'e hitaben. *Saldaealılar yanacak! Bir şey yap!*

Lews Therin yanıt vermedi, yalnızca tüm gücüyle ölüm ördü ve Trolloclara fırlattı, Ölümkapıları ve Ateş Okları. Yarım düzine kırmızı iplikçikle delik deşik olmuş bir Myrddraal eyerinden yere düştü, sonra bir başkası. Bir üçüncüsü, kanı ve eti kaynatan bir patlamada kafasını Ateş Oku'na kurban verdi, ama öldüğünün farkında değilmiş gibi, kılıcını sallayarak at sürmeye devam etti. Rand özellikle onları arıyordu. Myrddraallerin hepsi ölürse, Trolloclar dönüp kaçabilirdi.

Lews Therin artık yalnızca Ölümkapıları ve Ateş Okları örüyordu. Trolloc kitlesi malikaneye çok yaklaşmıştı, Ateş Çiçekleri için yer yoktu. Asha'manların bazıları bunu hemen fark etmemişti anlaşılan. Oda büyük gürlemelerle sarsıldı, dev çekiçler iniyormuş gibi, tüm malikane sarsıldı, dağılacak gibi ol-

du ve sonra başka patlama gelmedi, yalnızca ateş toplarının patladığı ya da toprağın patlayıp Trollocları kırık oyuncak gibi yere fırlattığı gürlemeler kaldı. Gökyüzünden yıldırım yağıyordu sanki. Gümüş-mavi durmaksızın, eve o kadar yakın düşüyordu ki Kand'ın kollarındaki ve göğsündeki kıllar, kafasındaki saçlar dikilmeye çalışıyordu.

Trollocların bazıları ahırlardan birinin kapısını açmayı başardılar ve içeriye doluşmaya başladılar. Rand ellerini çevirdi, hâlâ dışarıda olanları delik açan kırmızı iplikçiklerle biçti. Bazıları içeri girmeyi başardı, ama o Saldaealılar başlarının çaresine bakmak zorunda kalacaktı. Bir başka ahırda ve bir tavlada, saz damlarda alevler dalgalanıyordu ve adamlar dumanın ekşi kokusuyla öksürerek ok fırlatıyordu.

Beni dinle, Lews Therin. Yangın. Bir şey yapmalısın!

Lews Therin hiçbir şey söylemedi, Trolloclan ve Myrddraalleri öldüren ağlar örmekle yetindi.

"Logain," diye bağırdı Rand. "Yangınlar! Onları söndür!"

Diğer adam da yanıt vermedi, ama Rand alevlerden ısı çekerek onları söndüren örgüleri gördü. Alevler kayboluverdiler, geriye dumanlar bile çıkarmayan soğuk, kararmış sazlar bıraktılar. Trollocların anısında ölüm yürüyordu, ama o kadar yaklaşmışlardı ki ateş toplarının patlamaları bile evi sarsıyordu artık.

Aniden pencerenin yanında yaya bir Myrddraal belirdi, solgun, gözsüz yüzü bir Aes Sedai'ninki kadar sakindi ve siyah kılıcını Rand'a doğru uzatıyordu. İki Aiel mızrağı Myrddraal'in göğsüne, bir hançer gırtlağına saplandı, ama Myrddraal sendeledikten sonra kılıcını uzatmaya devam etti. Rand parmaklarını bir araya getirdi ve kılıç ona ulaşmadan hemen önce yüz

Ateş Oku Myrddraal'i delik deşik etti, onu yirmi adım öteye fırlattı. Myrddraal'den yere siyah kanlar aktı. Myrddraaller nadiren hemen ölürdü, ama bu yaratık seyirmedi bile.

Rand telaşla daha fazla hedef aradı, ama Lews Therin'in yönlendirmeyi bıraktığını fark etti. Hissetmeye devam ettiği karıncalanma, Cadsuane ile Alivia'nın hâlâ Güç tuttuğunu anlatıyordu, Logain'in tuttuğu *saidin'i* hâlâ hissedebiliyordu, ama diğer adam da yeni ağ örmüyordu. Dışarıda, tarlalardan malikane duvarlarına kadar her yer leşler ve leş parçalarıyla kaplıydı. Duvarlarla aralarında yalnızca birkaç adım kalmıştı. Myrddraallere ait birkaç at hâlâ duruyordu, bir tanesi kırılmış gibi, bacağını kaldırmıştı. Başsız bir Myrddraal sendeleyerek dolanıyor, kılıcını çılgınca sallıyordu ve orada burada bir Trolloc irkiliyor, kalkmaya çalışıyor, ama başaramıyordu. Onlar dışında hiçbir şey kıpırdamıyordu.

Bitti, diye düşündü. *Bitti, Lews Therin. Artık* saidin*'i salıverebilirsin.* Harilin ile Enaila, peçelerini takmış, mızrakları ellerinde masanın üzerinde duruyorlardı. Min de sert bir ifade ile yanlarında duruyordu ve iki elinde birer fırlatma bıçağı vardı. Bağ korku doluydu ve kadının kendisi için korkmadığını tahmin ediyordu Rand. Onun hayatını kurtarmışlardı, ama şimdi Rand kendi kendini kurtarmalıydı.

"Paçayı zor kurtardık," diye mırıldandı Logain. "Bu ben gelmeden önce olsaydı... Paçayı zor kurtardık." Silkelendi ve Kaynak'ı salıvererek camsız pencereye sırtını döndü. "O yeni örgüleri, Taim gibi, kayırdığın kişilere ayırmayı mı düşünüyorsun? O kapıyollar. Trollocları nereye gönderdik? Ben yalnızca senin örgünü taklit ettim."

"Nereye gittikleri önemli değil," dedi Rand dalgın dalgın. Dikkatini Lews Therin'e odaklamıştı. Deli adam, kafasının içindeki lanet ses Güç'ten biraz daha çekti. *Bırak artık, adam.* "Kapıyoldan geçen Gölgedölleri hayatta kalamaz."

Ölmek istiyorum, dedi Lews Therin. *Ilyena'ya katılmak istiyorum.*

Gerçekten ölmek istiyorduysan, neden Trollocları öldürdün? diye düşündü Rand. *Neden o Myrddraal'i öldürdün?* "İnsanlar, üzerinde tek bir iz olmayan ölü Trolloclar ve belki Myrddraaller bulacak," dedi sesli olarak.

Öldüğümü hatırlar gibiyim, diye mırıldandı Lews Therin. *Nasıl yaptığımı hatırlıyorum.* Biraz daha çekti ve Rand'ın şakakları acımaya başladı.

"Ama bir yerde çok fazla Trolloc bulamayacaklar. Ölümkapısı her açıldığında hedef mekan değişir." Rand şakaklarını ovdu. O acı bir uyarıydı. Ölmeden ya da kavrulmadan tutabileceği *saidin* miktarının sınırına yaklaşıyordu. *Henüz ölemezsin,* dedi Lews Therin'e. *Tarmon Gai'don'a kadar yaşamamız gerek, yoksa* dünya *ölecek.*

"Ölümkapısı," dedi Logain. Sesi tatsızdı. "Neden hâlâ Güç tutuyorsun?" diye sordu aniden. "Hem de çok fazla tutuyorsun. Bana benden daha güçlü olduğunu göstermeye çalışıyorsan, bunu zaten biliyorum. Senin... *Ölümkapılarının* benimkilerden ne kadar büyük olduğunu gördüm. Ve güvenle tutabileceğin kadar *saidiri'ı* son damlasına kadar tuttuğunu söyleyebilirim."

Bu herkesin dikkatini çekti. Min hançerlerini yerlerine tıktı ve masadan aşağı atladı. Bağ aniden korkuyla öyle dolmuş-

tu ki, onunla zonkluyordu sanki. Harilin ile Enaila endişeyle bakıştılar, sonra pencereden dışarı bakma işine döndüler. Leşleri gömmelerinin üzerinden üç gün geçmeden Trollocların gerçekten öldüğüne güvenmeyeceklerdi. Alivia kaşlarını çatarak Randa doğru bir adım attı, ama Rand başını hafifçe iki yana salladı ve kadın pencereye döndü, ama kaş çatışı kalmıştı.

Cadsuane, sert yüzünde kendine hakim bir ifade ile süzülürcesine yaklaştı. "Ne hissediyor?" diye sordu Min'e. "Benimle oyun oynama, kızım. Bunun bedelini biliyorsun. Seninle bağ kurduğunu biliyorum ve sen de bildiğimi biliyorsun. Korkuyor mu?"

"O asla korkmaz," dedi Min. "Benim için korktuğu zamanlar dışında, ya da..." Çenesini inatla çıkardı ve kollarını göğsünde kavuşturarak, elinden geleni ardına koymamasını söyleyen gözlerini Cadsuane'e dikti. Bağa karıştırmamaya çalıştığı ama başaramadığı, korkuyla utanç arasında değişen duygu karmaşasına bakarak, Cadsuane'in elinden neler geldiğine dair bir fikri vardı.

"Burnunun dibinde duruyoaım," dedi Rand. "Nasıl hissettiğimi bilmek istiyorsan, bana sor." *Lews Therin?* diye düşündü. Yanıt gelmedi ve içini dolduran *saidin* azalmadı. Şakakları zonklamaya başladı.

"Ee?"'dedi Cadsuane sabırsızlıkla.

"Su kadar iyi hissediyorum." *Lews Therin?* "Ama senin için bir kuralım var, Cadsuane. Bir daha Min'i tehdit etme. Aslında, onu tamamen rahat bırak."

"Vay vay. Oğlan dişlerini gösteriyor." Cadsuane başını iki yana sallayınca altın kuşlar ve balıklar, yıldızlar ve aylar sallan-

dı. "Ama çok da fazla göstermemeye bak. Sen de genç kadına, senin koaımanı isteyip istemediğini sorabilirsin." Tuhaf bir biçimde, Min kaş çatışını Cadsuane'den Rand'a çevirdi ve bağda sinir vardı. Işık, Rand'ın onun için endişelenmesini istememesi yeterince kötüydü. Şimdi de Cadsuane'le tek başına yüzleşmek istiyordu. Rand, kendi adına, böyle bir şey yapmak istemezdi.

Tarmon Gai'don'da ölebiliriz, dedi Lews Therin ve aniden Rand'ın içindeki *saidin* akıp boşaldı.

"Salıverdi," dedi Logain, aniden Cadsuane'in tarafına geçmiş gibi.

"Biliyorum," dedi Cadsuane ona. Logain şaşkınlıkla ona baktı.

"Min dilerse seninle kendi dilediği gibi başa çıkabilir," dedi Rand, kapıya yönelerek. "Ama onu tehdit etme." *Evet,* diye düşündü. *Tarmon Gai'don'da ölebiliriz.*

3

ALTIN TURNA

Yağmur azalırken rüzgar da dinmişti, ama gri bulutlar güneşi saklamaya devam ediyordu. İnce serpinti Rand'ın saçlarını ıslatmaya yetiyor, ölü Trolloclar arasında yürürken altın işlemeli siyah ceketine işliyordu. Logain, yağmur damlaları seksin ya da kayıp gitsin diye, çevresine bir kalkan örmüştü, ama Rand Lews Therin'in *saidin'i* yine ele geçirmesi riskine girmeyi reddetmişti. Adam ölmek için Son Savaş'a kadar bekleyebileceğini söylemişti, ama deli bir adama ne kadar güvenebilirdi?

Deli adam mı? diye fısıldadı Lews Therin. *Senden daha mı deliyim?* Çılgınca bir kahkaha attı.

Zaman zaman Nandera omzunun üzerinden Rand'a bakıyordu. Uzun boylu, kaslı bir kadındı, kır düşmüş saçlarını kahverengi *shoufa'sının* altına saklamıştı. Kızların, daha doğrusu Ejderduvarı'nın bu yanındaki Kızların önderiydi, ama Rand'ın Kızlardan oluşan kişisel korumalarını bizzat yönetmek istemişti. Güneşten kararmış yüzünde, kara peçenin üzerinden Rand'ın görebildiği tek şey olan yeşil gözleri ifadesizdi, ama

Rand onun, kendini yağmurdan korumaması konusunda endişelendiğinden emindi. Kızlar sıradışı olan her şeyi fark ediyor gibiydi. Rand kadının sessiz kalacağını umdu.

Bana güvenmek zorundasın, dedi Lews Therin. *Güven bana. Ah, Işık, kafamın içindeki bir sese yalvarıyorum!* Gerçekten *delirmiş olmalıyım.*

Nandera ve elli peçeli Kızın kalanı Rand'ın çevresinde geniş bir halka oluşturmuştu. Neredeyse omuz omuza duruyor, yanından geçtileri her Trolloc'u ya da Myrddraal'i mızraklarıyla dürtüyorlardı. Dev, kesik kolların ve bacakların, boynuz, yabandomuzu dişi ya da keskin diş sıraları taşıyan kesik kafaların üzerinden kayıtsızlıkla geçiyorlardı. Zaman zaman bir Trolloc zayıfça inliyor ya da sürünerek kaçmaya çalışıyordu -ya da hırlayarak Rand'a doğru atılmaya çalışıyordu- ama çabaları fazla uzun sürmüyordu. Trolloclarla savaşmak, kuduz köpeklerle savaşmaktan farksızdı. Ya onları öldürürdünüz, ya da onlar sizi öldürürdü. Müzakere yoktu, teslim olmak yoktu, arayol yoktu.

Şu ana dek yağmur akbabaları uzak tutmuştu, ama her yerde kargalar ve kuzgunlar kanat çırpıyordu, kara tüyleri ıslak ıslak ışıldıyordu ve eğer aralarında Karanlık Varlık'ın gözleri varsa, bu Trollocların üzerine konup gözlerini deşmelerini ya da bir parça et koparmayı denemelerini engellemiyordu. Bol bol Trolloc parçalanmıştı, kuşlar kendilerine ziyafet çekiyordu. Ama hiçbiri ölen Myrddraallere yaklaşmıyordu ve Myrddraallere fazla yakın yatan Trolloclardan da kaçınıyorlardı. Bu yalnızca ihtiyattı. Büyük olasılıkla Myrddraallerin kokusu kuşlara yanlış geliyordu. Bir Myrddraal'in kanı, hemen temizlenmezse,

çeliği bile aşındırırdı. Kuzgunlara ve kargalara zehir gibi geliyor olmalıydı.

Hayatta kalan Saldaealılar kuşları oklarıyla vuaıyorlardı ya da kıvrık kılıçları ile şişliyor, ya da kürek, çapa, tırmık, ellerine sopa olarak kullanılabilecek ne geçerse onlarla dövüyorlardı -Sınırboylarında, bir kargayı ya da kuzgunu canlı bırakmak düşünülemez bir şeydi; orada, karga ya da kuzgunların çoğu Karanlık Varlık'ın gözleriydi- ama çok fazla kuş vardı. Trollocların arasında yüzlerce siyah tüylü şekil yatıyordu ve her cesedin başında, gaklayarak yumuşak parçalar için didişen, ki o parçaların arasında ölen kuşlarınkiler de bulunuyordu, yüzlerce kuş vardı. Asha'manlar ve Aes Sedailer kuşları öldürmeye çalışmaktan vazgeçeli epey olmuştu.

"Adamlarımın kendilerini bu şekilde yormaları hoşuma gitmiyor," dedi Logain. *Onun* adamları. "Aes Sedailerin de. Gece çöktüğünde Gabrelle ile Toveine bitkin düşmüş olacak." Adam iki Aes Sedai ile bağ kurmuştu, yani biliyor olmalıydı. "Ya başka bir saldırı olursa?"

Malikanenin ve ek binaların çevresinde kısa ateşler parlıyordu. Öyle sıcaktılar ki, insanlar gözlerini perdelemek zorunda kalıyordu. Aes Sedailer ve Asha'manlar, Trolloc ve Myrddraal leşlerini oldukları yerde yakıyordu. Onları toplayıp yığmalarına izin vermeyecek kadar çoktular. Yirmiden az Aes Sedai, bir düzineden az Asha'man ve belki yüz bin Trolloc varken, işleri uzun sürecekti. Büyük olasılıkla, işleri bitmeden önce, havadaki pis kokulara çürük kokuları da eklenecekti. Havada kokuşmuş, bakırsı Gölgedölü kanı kokusu ve karınları deşildiğinde bağırsaklarında her ne varsa onların kokusu ası-

lıydı. Bu konuda düşünmemek en iyisiydi. Malikane ile Dünyanın Omurgası arasında, tek bir çiftçi, tek bir köylü canlı kalmamış olabilirdi. Trolloclar o taraftan gelmiş olmalıydı, Shangtai Yurdu'nun dışındaki Yolkapı'dan. En azından Loial'ın evi güvendeydi. Ne Trolloclar, ne de Myrddraaller, zorlanmadıkları sürece bir *yurda* girmezlerdi ve girmeleri için de epey zorlanmaları gerekirdi.

"Oldukları yerde çürümelerini tercih mi edersin?" diye sordu Cadsuane, kendisi bu konuda başka bir seçim yapmazmış gibi konuşarak. Eteklerine kanlı çamur ya da kanlı organlar sürtünmesin diye yeşil ipek eteklerini kaldırmıştı, ama bacakların ve kafaların üzerinden atlarken Kızlar kadar kayıtsızdı. Aynı zamanda, yağmura karşı bir şemsiye örmüştü, Alivia da öyle, ama Alivia Yeşil Aes Sedai'nin nasıl yaptığını görene kadar örmemişti kendisininkini. Rand ona yemin eden Aes Sedaileri, Seanchan kadına Güç hakkında daha çok şey öğretmeye zorlamaya çalışmıştı, ama onlara göre bunun sadakat yeminleri ile bir ilişkisi yoktu. Kadın kendisi ve başkaları için güvenliydi ve işleri bu noktada bırakmaktan memnundular. Nynaeve de, Min'in görüsü yüzünden reddetmişti. Cadsuane soğuk soğuk, yabanilere ders vermekle ilgilenmediğini bildirmişti.

"Demek, burası gerçekten de mezarlık olacak," dedi Min. Yürüyüşünde cazip bir salınma vardı, ama topuklu mavi botlarını bir yere taktırmadan yürümeye çalışırken bir yandan da yerde yatanları düşünmemeye çalıştığı açıktı ve bu yüzden zaman zaman sendeliyordu. Aynı zamanda ıslanıyor, siyah bukleleri kafasına yapışmaya başlıyordu, ama bağda kızgınlık izi yoktu. Yalnızca öfke vardı ve adama fırlattığı keskin bakışlara

bakarak, öfkesi Logain'e yönelikti. "Hizmetkarlar, tarlalarda, ahırlarda ve tavlalarda çalışan insanlar nereye giderdi? Nasıl yaşarlardı?"

"Başka saldırı olmayacak," dedi Rand. "Bunları her kim gönderdiyse, başarısız olduklarını öğrenene kadar değil, hattâ belki o zaman da değil. Gönderdiklerinin hepsi bu. Myrddraaller parça parça saldırmazdı." Logain homurdandı, ama buna karşı çıkamazdı.

Rand dönüp malikaneye doğru baktı. Bazı yerlerde, ölü Trolloclar temellerin dibinde yatıyordu. Hiçbiri içeri girememişti, ama... *Logain haklıydı,* diye düşündü, katliam sahnesini inceleyerek. Gerçekten de paçayı zor kurtardık. Logain'in getirdiği Asha'manlar ve Aes Sedailer olmasa, işin sonu başka olabilirdi. Gerçekten paçayı zor kurtardık. Ve daha sonra, yeni bir saldırı olursa?.. Açık ki, birileri Ishamael'in numarasını biliyordu. Yoksa kafasının içindeki mavi gözlü adam yerini bulabilirdi gerçekten. Yeni saldırı daha büyük olurdu. Ya da beklenmedik bir yönden gelirdi. Belki Logain'in birkaç Asha'man daha getirmesine izin vermeliydi.

Onları öldürmeliydin, diye ağladı Lews Therin. *Artık çok geç. Çok geç.*

Kaynak artık temiz, seni aptal, diye düşündü Rand.

Evet, diye yanıt verdi Lews Therin. *Ama onlar temiz mi? Ben temiz miyim?*

Bunu Rand da kendisi hakkında merak etmişti. Yan tarafındaki iki yaranın biri Ishamael'in, diğeri Padan Fain'in Shadar Logoth lekeli hançerinin eseriydi. Yaralar sık sık zonkluyordu ve zonklarken canlı varlıklarmış gibi geliyordu.

Kızların oluşturduğu halka hafifçe aralanarak, Ethin'den,de kırılgan görünen, uzun keskin burunlu, beyaz saçlı bir hizmetkar adamın geçmesine izin verdi. Adam, saçaklarının yarısı eksik olan iki katlı bir Deniz Halkı şemsiyesinin altına sığınmıştı, ama eski mavi ipek o kadar yıpranmıştı ki üzerinde bir sürü delik açılmıştı, bu yüzden adamın sarı ceketine ve başına küçük dereler akıyordu. Adamın seyrelmeye yüz tutmuş saçları kafatasına yapışmış, sular damlatıyordu. Şemsiyesiz çıksa bu kadar ıslanmazdı sanki. Kuşkusuz, Algarin'in atalarından biri o şeyi bir tür andaç olarak saklamıştı, ama onu edinmesi de başlı başına bir hikaye olmalıydı. Rand Deniz Halkı'nın bir klan Dalgahanımı'nın şemsiyesini öylesine hediye edeceğinden kuşkuluydu.

"Lord Ejder," dedi adam eğilerek ve sırtına daha fazla su dökerek, "Verin Sedai bunu hemen size vermemi emretti." Ceketinin altından katlanmış ve mühürlenmiş bir kağıt çıkardı.

Rand kağıdı, ıslanmasın diye telaşla ceketinin cebine tıktı. Mürekkep hemen akabilirdi. "Teşekkür ederim, ama ben eve dönene kadar bekleyebilirdi. Sen de iliklerine dek ıslanmadan içeri girsen daha iyi olacak."

"Ama Verin Sedai *hemen* dedi, Lord Ejder." Adam gücenmiş gibiydi. "O bir Aes Sedai."

Rand başını sallayınca adam yeniden eğildi ve sırtını gururla dikleştirerek ağır ağır malikaneye doğru yürümeye başladı. Şemsiyesinden üzerine sel gibi su akıyordu. O bir Aes Sedai'ydi. Pek sevilmedikleri bir yer olan Tear'da bile, herkes Aes Sedailer için sıçrardı. Verin'in söylemek istediği, mektup yazmasını gerektirecek ne vardı acaba? Rand mührü başpar-

mağı ile yoklayarak yürümeye devam etti.

Hedefi, saz damlı kısmen kararmış olan bir ahırdı. Trollocların girmeyi başardığı ahır orasıydı. Kaba kahverengi ceket ve çamurlu çizmeler içinde iriyarı bir adam açık kapıların çerçevesine yaslanmış bekliyordu. Rand'ın yaklaştığını görünce doğruldu ve bir sebepten telaşla omuzunun üzerinden içeriye baktı. Kızlar yayılarak ahırı çevirdiler.

Rand kapıda kalakaldı, Min ve diğerleri de onun yanında durdu. Logain bir küfür salladı. Samanlığı destekleyen direklere asılmış iki lamba loş bir ışık veriyordu, bütün yatay yüzeylerin sineklerle kaplanmış olduğunu görmelerine yetecek kadar ışık. Saman kaplı toprak zemin bile sinek kaplıydı. Bir o kadar sinek de havada vızıldıyor gibiydi.

"Bunlar nereden geldi?" diye sordu Rand. Algarin zengin bir adam olmayabilirdi, ama ahırları ve tavlaları son derece temiz tutuluyordu. İri yarı adam suçlu suçlu irkildi. Evdeki hizmetkarların çoğundan gençti, ama kafasının yarısı kelleşmişti ve geniş ağzının iki yanında, gözlerinin kenarlarında kırışıklar vardı.

"Bilmiyoaım, Lordum," diye mırıldandı, pis yumruğunu alnına götürerek. Gözlerini Rand'a öyle dikkatle dikmişti ki, ahırın içine bakmak istemediği açıkça belli oluyordu. "Bir nefes temiz hava alayım diye dışarı çıktım ve arkama baktığımda her yeri kaplamışlardı. Düşündüm ki... düşündüm ki, belki de *ölü* sineklerdir."

Rand başını tiksintiyle iki yana salladı. Bu sinekler fazla canlıydı. Bu ahırı savunan Saldaealıların hepsi ölmemişti, ama tüm Saldaealı ölüler buraya toplanmıştı. Saldaealılar yağmurda

cenaze kaldırmaktan hoşlanmazdı. Nedenini hiçbiri bilmiyordu, ama yağmur yağarken insanları gömmezdiniz işte. Yerde, on dokuz adam düzgün bir sıra halinde yatıyordu, bazılarının kolları ya da bacakları eksikken ya da kafaları yarılmışken ne kadar düzgün bir sıra oluşturabiliyorlarsa o kadar düzgün. Ama dostları ve yoldaşları tarafından dikkatle yatırılmışlar, yüzleri yıkanmış, gözleri kapanmıştı. Rand'ın buraya gelmesinin sebebi onlardı. Hoşçakal demek, ya da o tür duygusal bir şey için değil; bu adamların hiçbirini, bazılarının yüzlerini bilmek dışında tanımıyordu. Kendi kendine, mutlak zafer gibi görünen bir şeyin bile kanla ödendiğini hatırlatmak için gelmişti. Yine de, sineklerle kaplanmaktan daha iyisini hak ediyorlardı.

Benim hatırlatılmaya ihtiyacım yok, diye hırladı Lews Therin.

Ben sen değilim, diye düşündü Rand. *Daha zorlu biri olmam gerek.* "Logain, şu lanet şeylerden kurtul!" dedi sesli olarak.

Sen benim en zorlu zamanlarımdan daha zorlusun, dedi Lews Therin. Aniden kıkırdadı. *Eğersen ben değilsen, sen kimsin?*

"Şimdi de lanet bir sinek kovalayıcı mı oldum?" diye homurdandı Logain.

Rand öfkeyle ona döndü, ama daha tek kelime edemeden Alivia peltek aksanıyla konuştu.

"İzin verin ben deneyeyim, Lordum." Kadın, bir anlamda izin istemişti, ama tıpkı bir Aes Sedai gibi, iznin verilmesini beklemedi. Alivia *saidar'a* kucak açar, yönlendirirken Rand'ın

derisi karıncalandı, tüyleri diken diken oldu.

Sinekler en hafif yağmurdan bile kaçarlardı, çünkü bir yağmur damlası bir sineği yere indirmeye yeterdi ve kanatları kuruyana kadar sinek kolay av olurdu, ama aniden, yağmur ahırdan çok daha iyiymiş gibi, kapı boşluğu vızıldayan sineklerle doldu. Hava kaskatı bir sinek kitlesiyle dolmuştu sanki. Rand yüzüne çarpan sinekleri kovaladı ve Min yüzünü elleriyle örttü. Bağdan ağır bir hoşnutsuzluk hissi geliyordu, ama sinekler yalnızca kaçmakla ilgileniyordu. Birkaç saniye içinde kayboldular. Ağzı bir karış açık, Alivia'ya bakmakta olan kel adam aniden öksürdü ve eline iki sinek tükürdü. Cadsuane adama öyle bir bakış fırlattı ki adam ağzını kapattı ve kaba yumruğunu hemen alnına götürdü. Yalnızca tek bir bakıştı, ama Cadsuane kimse oydu işte.

"Demek ki izliyorsun," dedi Alivia'ya. Kara gözlerini Seanchan kadının yüzüne dikmişti, ama Alivia irkilmedi, kekelemedi. Aes Sedailerden başkaları kadar çok etkilenmiyordu.

"Ve gördüklerimi hatırlıyorum. Lord Ejder'e yardım edeceksem, bir şekilde öğrenmeliyim. Bildiğinden daha fazlasını öğrendim." Min gırtlağından, hırlamaya çok benzeyen bir homurtu çıkardı ve bağ öfke doldu, ama sarı saçlı kadın onu duymazdan geldi. "Bana kızmadınız, değil mi?" diye sordu Rand'a, endişeli bir sesle.

"Kızmadım. Öğrenebildiğin kadarını öğren. İyi iş çıkarıyorsun."

Kadın kızardı ve beklenmedik bir iltifat almış bir genç kız gibi gözlerini yere indirdi. Gözlerinin kenarlarında ince çizgiler vardı, ama bazen onun, Rand'dan altı yaş küçük değil, ya-

şayan en yaşlı Aes Sedai'den yüz yaş büyük olduğunu hatırlamak güç oluyordu. Rand kadına daha fazlasını öğretecek birini bulmak *zorundaydı.*

"Rand al'Thor," dedi Min öfkeyle, kollarını göğsünde kavuşturarak, "o kadının yapacaklarına izin *vermeyeceksin..."*

"Görülerin asla yanlış çıkmıyor," diye araya girdi Rand. "Gördüklerin her zaman oluyor. Olayları değiştirmeye çalıştın, ama asla işe yaramadı. Bunu bana kendin söyledin, Min. Bu sefer farklı olacağını düşünmene sebep olan ne?"

"Çünkü farklı olmak *zorunda"* dedi Min haşin bir sesle. Üzerine atlamaya hazırlanırmış gibi, Rand'a doğru eğildi. "Çünkü ben farklı olmasını *istiyorum.* Çünkü farklı *olacak.* Her durumda, gördüğüm her şeyin doğru olduğundan emin değilim. İnsanlar hayatlarına devam ediyor. Moiraine hakkında yanıldım. Onun geleceği ile ilgili bir sürü şey gördüm, ama o öldü. Belki gördüğüm başka şeyler de doğru çıkmaz."

Bu sefer farklı olmamalı, dedi Lews Therin nefes nefese. *Söz verdin!*

Logain kaşlarını hafifçe çatmıştı ve başını hafifçe ikiyana sallıyordu. Min'in kendi yeteneğini sorgulamasından hoşlanıyor olamazdı. Rand ona Min'in onunla ilgili görüsünü anlattığına pişman olmuştu neredeyse, ama o sırada zararsız bir teşvik gibi gelmişti. Adam Aes Sedailerden, Min'in yeteneğini doğrulamalarını istemişti, ama kuşkusunu Rand'dan saklama akıllılığını göstermişti.

"Bu genç kadının neden senin için bu kadar şevkli davrandığını anlayamıyorum, evlat," dedi Cadsuane düşünceli düşünceli. Dudaklarını büzerek düşündü, sonra süslerini savurarak

başını iki yana salladı. "Ah, yeterince yakışıklısın, herhalde, ama yine de anlayamıyorum."

Min ile bir başka tartışmaya girişmekten kaçınmak için -Min onlara tartışma demiyordu; "konuşmak" diyordu, ama Rand konuşma ile tartışma arasındaki farkı bilirdi- Rand Verin'in mektubunu çıkardı ve Büyük Yılan yüzüğü ile mühürlenmiş sarı mumu kırdı. Kahverengi Aes Sedai'nin örümcek ağına benzeyen elyazısı sayfanın hemen hemen tamamını kaplamıştı. Kağıda sızan yağmur damlaları birkaç harfi bulandırmıştı. Rand en yakın lambaya yaklaştı. Lamba hafif bir bozuk yağ kokusu saçıyordu.

Dediğim gibi, burada yapabileceğimi yaptım,. Başka yere gidersem, sana ettiğim yemini daha iyi yerine getirebileceğime inanıyorum, bu yüzden Tomas'ı aldım ve işime bakmak, üzere çiftlikten ayrıldım. Sana hizmet etmenin pek çok yolu var ve ihtiyaç da aynı ölçüde çok. Cadsuane'e güvenebileceğine ikna oldum ve onun tavsiyelerine kesinlikle yumaksın, ama diğer Aes Sedailere karşı dikkatli ol. Buna, sana sadakat yemini edenler de dahil. Böyle bir yemin, bir Kara Aes Sedai için hiçbir şey ifade etmiyor. Işık'ta yürüyenler bile, o yemini senin onaylamayacağın şekillerde yorumlayabilir. O yeminin mutlak itaat gerektirdiğini düşünen pek az kişi olduğunu biliyorsun zaten. Bazıları, başka boşluklar bulabilir. Bu yüzden, Cadsuane'in tavsiyelerine uysan da, uymasan da, ki uyman gerektiğini tekrarlıyorum, benimkine uy. Çok dikkatli ol.

Mektup basitçe, "Verin" diye imzalanmıştı.

Rand ekşi ekşi homurdandı. Yeminin mutlak itaat gerektirdiğini düşünen *pek az kişi* vardı demek. Hiç yok demek daha doğru olurdu. Genelde itaat ediyorlardı, ama harfi harfine değil. Örneğin Verin. Onu, diğerlerinin onun onaylamayacağı şeyler yapabileceği konusunda uyarıyordu, ama kendisi de nereye gideceğini, orada ne yapmayı düşündüğünü söylememişti. Rand'ın onaylamamasından mı korkmuştu? Belki yalnızca Aes Sedai tarzı örtmeceydi. Aes Sedailer, nefes almak kadar doğal bir biçimde sır saklıyordu.

Mektubu Cadsuane'e uzattığında, kadının sol kaşı hafifçe seyirdi. Duygularını bu kadar belli ettiği için gerçekten şaşırmış olmalıydı, ama mektubu aldı ve lamba ışığına tuttu.

"Çok maskeli bir kadın," dedi sonunda, sayfayı geri uzatarak. "Ama iyi bir tavsiyede bulunmuş."

Maskelerle ilgili söylediği ne anlama geliyordu? Tam Rand sormak üzereyken Loial ile İhtiyar Haman aniden kapıda belirdi. İkisi de omzunda süslü başlı, uzun saplı birer balta taşıyordu. Beyaz saçlı Ogier'in tüylü kulakları kafasına yatmıştı, yüzü sertti ve Loial'ın kulakları seyiriyordu. Heyecandan olduğunu tahmin etti Rand. Bazen anlamak zor olabiliyordu.

"Umarım sohbetinizi bölmüyorum?" dedi İhtiyar Haman. Ceset sırasına bakarken kulakları hüzünle kalktı.

"Hayır," dedi Rand ona, mektubu cebine sokarak. "Keşke düğününe gelebilseydim, Loial, ama..."

"Ah, o iş bitti, Rand," dedi Loial. *Gerçekten* heyecanlı olmalıydı; normalde kimsenin sözünü kesmezdi. "Annem ısrar etti. Düğün yemeği vermek için bile fazla zaman olmayacak, hattâ

belki hiç olmayacak, çünkü Kök sürüyor ve ben..." Yaşlı Ogier elini onun koluna koydu. "Ne?" dedi Loial, ona bakarak. "Ah. Evet. Elbette. Şey." Şişman bir sosis boyundaki parmağıyla burnunun altını ovaladı.

Söylememesi gereken bir şeyi mi söylemek üzereydi? Ogierlerin bile sırları vardı anlaşılan. Rand cebindeki mektubu elledi. Ama diğer yandan, herkesin sakladığı sırlar vardı.

"Sana şu sözü veriyoaım, Rand," dedi Loial. "Ne olursa olsun, Tarmon Gai'don'da yanında olacağım. Ne olursa olsun."

"Oğlum," diye mırıldandı İhtiyar Haman, "sanmıyorum ki sen..." Başını iki yana sallayarak sustu ve uzak bir deprem gibi, kendi kendine bir şeyler mırıldandı.

Rand saman kaplı yeri üç adımda aştı ve sağ elini uzattı. Loial geniş geniş gülümseyerek, ki bir Ogier söz konusu olduğunda gerçekten geniş demekti bu, Rand'ın elini eline aldı. Bu kadar yakındayken, arkadaşının yüzüne bakmak için Rand'ın kafasını iyice arkaya devirmesi gerekiyordu. "Teşekkür ederim, Loial. Bunu işitmenin benim için ne kadar anlamı olduğunu ifade edemem. Ama sana o zamandan önce ihtiyacım olacak."

"Senin... bana ihtiyacın mı olacak?"

"Loial, biliyorsun, Caemlyn, Cairhien, Illian ve Tear'daki Kapıyolları mühürledim. Fal Dara yakınlarındaki, kesilip açılan Kapıyol'a pis bir tuzak bıraktım, ama Far Madding yakınlarındaki Kapıyol'u bulamadım. Şehrin içinde bir Kapıyol olduğunu bilmeme rağmen, kendi başıma bulamadım. Sonra, artık var olmayan onca şehirdeki Kapıyollar var. Benim içim kalanları bulmana ihtiyacım var, Loial, yoksa Trolloclar aynı anda bütün ülkelere akacak ve onlar Andor ya da Cairhien'in yüre-

ğine girmeden kimsenin gelişlerinden haberi olmayacak."

Loial'ın gülümsemesi silindi. Kulakları titredi, kaşları öyle sarktı ki uçları yanaklarına sürtündü. "Yapamam, Rand," dedi hüzünle. "Yarın sabah erkenden yola çıkmam gerek ve bir daha ne zaman Dışarı çıkabilirim, bilmiyorum."

"Yurdundan ayrılalı uzun zaman olduğunu biliyorum, Loial." Rand nazik bir sesle konuşmaya çalıştı, ama yine de sesi sert çıktı. Nezaket solmaya yüz tutmuş bir anı gibi geliyordu. "Ben annenle konuşurum. Biraz dinlendikten sonra yola çıkmana izin vermesi için ikna ederim onu."

"Onun bol bol dinlenmeye ihtiyacı var." İhtiyar Haman balta sapının ucunu yere dayadı, baltayı iki eliyle kavradı ve Rand'a sert sert baktı. Ogierler barışçı bir halktı, ama İhtiyar Haman hiç de barışçı görünmüyordu. "Beş seneden daha uzun süredir Dışarı'da. Çok uzun bir süre. *Yurtta,* en azından haftalarca dinlenmesi gerekiyor. Aylarca dinlense daha iyi."

"Artık bu kararları annem vermiyor, Rand. Ama, doğrusunu söylemek gerekirse, bunu anlamak onu hâlâ şaşırtıyor. Erith karar veriyor. Karım." Gürleyen sesi bu sözcüğe o kadar gurur yüklemişti ki, gururdan patlayacakmış gibi görünüyordu. Göğsü kesinlikle kabarmıştı ve yüzü bir gülümsemeyle ikiye bölünmüştü.

"Üstelik, daha ben seni tebrik bile etmedim," dedi Rand, Loial'ın omzuna bir şaplak atarak. İçten konuşma çabası kendi kulaklarına bile sahte geliyordu, ama becerebildiğinin en iyisi buydu. "Aylara ihtiyacın varsa, o zaman aylarca dinlen. Ama yine de o Yolkapıları bulacak bir Ogier'e ihtiyacım var. Sabaha, hepinizi bizzat ben Shangtai Yurdu'na götürürüm.

Belki oradan birini bu işi yapmaya ikna edebilirim." İhtiyar Haman ellerindeki balta sapına kaş çattı ve yine mırıldanmaya başladı. Yan odada vızıldayan, mastif boyunda bir yabanarısınınkine benzeyen bir sesle mırıldanıyordu, ama yine de sözleri seçilmiyordu. Adam kendi kendisiyle tartışıyor gibiydi.

"Bu zaman alabilir," dedi Loial kuşkuyla. "Biliyorsun, biz acele karar vermekten hoşlanmayız. Kök yüzünden, bir insanın *yurda* girmesine izin vereceklerinden bile emin değilim. Rand? Son Savaş'tan önce dönemezsem... Ben *yurttayken* neler olduğu konusundaki sorularıma yanıt verirsin, değil mi? Demek istediğim, her şeyi ağzından zorla kopartmama gerek kalmadan?"

"Elimde geliyorsa, veririm," dedi Rand ona.

Elinden geliyorsa, diye hırladı Lews Therin. *Tarmon Gai'don'da sonunda öleceğimizi kabul etmiştin.* Kabul *ettin, deli adam!*

"Sorularını, sen tatmin olana dek yanıtlayacak, Loial," dedi Min kararlılıkla, "tüm o süre boyunca tepesinde dikilmem gerekse bile." Bağ öfke doluydu. Gerçekten de Rand'ın ne düşündüğünü bilir gibiydi.

İhtiyar Haman boğazını temizledi. "Bana öyle geliyor ki, ben Dışarı'ya, taş ustaları dışında herkesten daha alışığım. Hım. Evet. Aslında, sanırım bu görev için en iyi aday benim."

"Pof!" dedi Cadsuane. "Öyle görünüyor ki Ogierleri bile bozuyorsun, evlat." Sesi sertti, ama yüzü tam bir Aes Sedai'nin kendine hakimiyeti tablosuydu, okunması imkansızdı ve o kara gözlerin arkasında her ne geçiyorsa tamamen gizliyordu.

Loial'ın kulakları şokla dimdik oldu, neredeyse elindeki

baltayı düşürüyordu, zar zor yakaladı. "Siz mi? Ama ya Kök, İhtiyar Haman! Büyük Kök!"

"O işi güvenle senin ellerine bırakabileceğime inanıyorum, oğlum. Sözlerin basit, ama güzeldi. Hım. Hım. Tavsiyem şu, güzellik için endişelenme. Sadeliği koni. Bu şekilde, pek çok kişiyi şaşırtabilirsin. Annen de dahil."

Loial'ın kulakları daha fazla dikleşemez gibi geliyordu, ama dikleştiler. Ağzı oynadı, ama söz çıkmadı. Demek Kök'te konuşacaktı. Bu neden bu kadar gizliydi ki?

"Lord Ejder, Lord Davram döndü." Konuşan, ahıra gelen Bashere'e eşlik eden Elza Penfell'di. Koyu yeşil binici elbisesi giymiş, düzgün yüz hatlarına sahip bir kadındı; kahverengi gözleri Rand'ı bulduğunda ateşlendi sanki. En azından bu kadın hakkında endişelenmesi gerekmiyordu. Elza'nın bağlılığı fanatiklik ölçüsündeydi.

"Teşekkür ederim, Elza," dedi Rand. "Geri dönüp temizliğe yardımcı olman en iyisi. Daha çok yolumuz var."

Kadının ağzı hafifçe gerildi ve bakışları kıskançlıkla Cadsuane'den Ogierlere, herkesi taradı, sonra diz kırıp çıktı. Evet, tam anlamıyla fanatikti.

Bashere kısa boylu, zayıf bir adamdı. Altın işlemeli gri ceket giymişti ve Saldaea Mareşal Generali'nin altın kurtbaşı topuzlu fildişi asasını taşıyordu. Asayı kemerine, kılıcın karşısına takmıştı. Bol pantolonunun paçalarını tepeleri katlanmış çizmelerine sokmuştu. Birkaç çamur lekesi dışında, botlar parlayana dek cilalanmıştı. Adamın en son üstlendiği iş mümkün olduğunca çok resmiyet ve vakar gerektiriyordu ve Bashere'de her ikisinden de bol bol vardı. Artık ününü Seanchanlar bile

duymuş olmalıydı. Kır düşmüş siyah saçları ve ağzının çevresinde yere dönük boynuzlar gibi kıvrılan gür bıyıkları vardı. Çekik, kara gözleri hüzünlüydü. Eyere ayaklarından daha fazla alışık bir adamın adımları ile Rand'ın yanından geçti ve ölü sırasının önünde yavaşça yürüyerek her yüze dikkatle baktı. Rand kadar sabırsız olmasına rağmen, yas tutmak için zaman ayırdı.

"Dışarıdaki manzara gibisini görmedim," dedi sessizce, yürürken. "Afet'ten gelen büyük bir saldırı, bin Trolloc demektir. Çoğu çete yalnızca birkaç yüz Trolloc'tan oluşur. Ah, Kirkun, hiçbir zaman solunu gerektiği gibi korumadın. Yine de, kazanlarına düşmemek için sayıca onların üç, dört kat fazlası olmalısın. Orada, dışarıda... sanırım Tarmon Gai'don'un habercisini gördüm. Umalım da gerçekten Son Savaş olsun. Ondan canlı kurtulursak, bir daha yeni bir tanesini görmek isteyeceğimizi sanmıyorum. Ama göreceğiz. Her zaman yeni bir savaş vardır. Sanırım, tüm dünya Tenekecilere dönüşene kadar hep böyle olacak." Sıranın sonunda, yüzü gür sakalına dek yarılmış bir adamın önünde durdu. "Ahzkan'ı parlak bir gelecek bekliyordu. Ama aynısını pek çok ölü için söyleyebilirsin."

Derin derin iç çekerek Rand'a döndü. "Dokuz Ayın Kızı üç gün içinde, kuzey Altara'da, Andor sınırındaki bir malikanede seninle görüşecek." Ceketinin göğsüne dokundu. "Haritam var. Yakınlarda bir yerde zaten, ama onların kontrolünde olmayan topraklarda olduğunu söylüyorlar. İş sır saklamak olunca, bu Seanchanların yanında Aes Sedailer serbest köy kızları gibi kalıyor." Cadsuane hıhladı.

"Tuzaktan mı şüpheleniyorsun?" Logain, belki farkında ol-

madan, kırımdaki kılıcı gevşetti.

Bashere önemsemez bir jest yaptı, ama o da kılıcını gevşetti. "Ben her zaman tuzaktan şüphelenirim. Konu bu değil. Yüksek Leydi Suroth hâlâ benim ya da Manfor'un ondan başka kimseyle konuşmamızı istemiyor. Kimseyle. Hizmetkarlarımız dilsizdi, tıpkı LoiaPle Ebou Dar'a gittiğimiz zaman olduğu gibi."

"Benim hizmetkarımın dili kesilmişti," dedi Loial, tiksinti dolu bir sesle, kulakları arkaya yatarak. Balta sapını tutan elinin boğumları beyazladı. Haman şaşkınlık dolu bir ses çıkardı ve kulakları direk kadar dikleşti.

"Altara'da yeni bir kral taç giydi," diye devam etti Bashere, "ama Tarasin Sarayı'ndaki herkes, Seanchan da olsa Altaralı da yumurta kabukları üzerinde yürüyor ve omzunun üzerinden arkasını kolluyor gibiydi. Suroth bile, boynunun üzerinde bekleyen bir kılıç varmış gibi görünüyordu."

"Belki de Tarmon Gai'don'dan korkuyorlardır," dedi Rand. "Ya da Yenidendoğan Ejder'den. Dikkatli olmam gerekecek. Korkmuş insanlar aptalca şeyler yapar. Nasıl ayarladın, Bashere?"

Saldaealı ceketinin içindeki haritayı çıkardı ve açarak Rand'a yaklaştı. "Çok detaylı. O altı *sul'dam* ve *damane* getirecek, ama bunun dışında maiyeti olmayacak." Alivia öfkeli kedi gibi bir ses çıkardı ve adam sözlerine devam etmeden önce gözlerini kırpıştırdı. Kuşkusuz, serbest kalmış bir *damane*'den, en hafif tabiriyle, şüphe ediyordu. "Sen de yönlendirebilen beş kişi getirebileceksin. Yanında getirdiğin bütün erkeklerin yönlendirdiğini varsayacak, ama durumu eşitlemek

için yönlendiremeyen bir kadın da getirebileceksin."

Min aniden Rand'ın yanında bitti, kolunu onunkine doladı.

"Hayır," dedi Rand kararlılıkla. Min'i olası bir tuzağa götürmeyecekti.

"Bu konuda konuşacağız," diye mırıldandı Min, bağ kararlı bir inatçılıkla doldu.

Bir kadının, "Seni öldüreceğim" dışında, söyleyebileceği en korkunç sözler, diye düşündü Rand. Aniden ürperdi. Bunu düşünen *kendisi* miydi? Yoksa şews Therin miydi? Deli adam kafasının arkasında alçak sesle güldü. Fark etmez. Üç gün içinde, bir güçlük daha çözülecekti. Öyle ya da böyle. "Başka ne var, Bashere?"

Nynaeve, bilezik-yüzük *ter'angreal* saçlarına takılmasın diye -artık onu ve mücevherli *ter'angreali* her zaman takıyordu- dikkatle davranarak ıslak bezi gözlerinin üzerinden kaldırdı ve doğrulup yatağın kenarına oturdu. Korkunç yaraları, eksik elleri ya da kolları yüzünden Şifa'ya ihtiyaç duyan onca adam varken, bir başağrısı için Şifa istemek hoş olmazmış gibi gelmişti, ama söğüt kabuğu da işe yaramıştı. Yalnız, daha uzun sürmüştü. İçten gelen bir parıltıyla hafif hafif parlarmış gibi görünen açık yeşil bir taşla süslenmiş yüzüğü, aslında hareket etmemesine rağmen, durmaksızın titriyormıış gibi görünüyordu. Titreme düzeni, dışarıda yönlendirilen *saidarve saidin* miktarına göre devamlı değişiyordu. Aynı şekilde, içeriden biri de yönlendiriyor olabilirdi. Cadsuane yüzüğün yönlendirme yönünü gösterebileceğinden emindi, ama bunu nasıl yapacağını bilmiyordu. Ha! Cadsuane ve sözde üstün bilgisi!

Nynaeve bunu kadının yüzüne söyleyebilmeyi diledi. Cadşuane'den korktuğundan değil -kesinlikle hayır; Nynaeve Cadsuane'den üstündü- ama aralarında bir parça ahenk olsun istiyordu. Kadının yanında dilini tutmasının sebebi buydu.

Lan ile paylaştığı daire genişti, ama aynı zamanda esintiliydi, hiçbir kepenk penceresine doğru düzgün oturmuyordu ve nesiller içinde ev öyle bir yerleşmişti ki kapıların tamamen kapatılması için yontulmaları gerekmişti. Taş şöminedeki ateş, dışarıda yanıyormuş gibi dans ediyor, çıtırdıyor, kıvılcımlar tükürüyordu. Halı öyle solmuştu ki deseni artık seçilemiyordu ve düşen kıvılcımlarla sayısız delik açılmıştı. Kalın direkli ve yıpranmış sayvanlı yatak geniş ve sağlamdı, ama şilte yumru yumru olmuştu, yastıkların içindeki tüylerin büyük kısmı deliklerden fırlıyordu ve battaniyelerde de yapıldıkları malzemeden çok yama var gibiydi. Ama daireyi onunla Lan paylaşıyordu ve bu her şeyi değiştiriyordu. O daireyi bir saraya dönüştürüyordu.

Lan pencerelerden birinde, saldırının başladığını gördüğü yerde durmuş, dışarıda süren işleri seyrediyordu. Ya da belki, malikane avlusunun dönüştüğü mezbahayı inceliyordu. O kadar kıpırtısızdı ki, heykel sanılabilirdi, üzerine tam oturan koyu yeşil ceket giymiş, omuzlarının genişliği sayesinde beli ince görünen, omuzlarına gelen kır düşmüş siyah saçlarını şakaklarına doladığı deri *hadori* sicimi ile tutturmuş, uzun boylu bir adam. Sert yüzlü, ama yakışıklı bir adam. Nynaeve'in gözünde öyleydi, bırak kim ne derse desin. Yalnız, onun işitebileceği bir yerde söylememeleri daha iyiydi. Cadsuane bile olsa. Sağ elindeki, kusursuz bir safirle süslenmiş yüzük soğuktu.

Lan'in düşmanlıktan çok öfke hissediyor olması daha olasıydı. O yüzüğün bir kusuru vardı, Nynaeve'e göre. Yakındaki birinin öfkeli ya da düşmanca hissettiğini bilmek iyiydi, ama bu, o duyguların size yönelik olduğu anlamına gelmiyordu.

"Tekrar dışarıya çıkıp yardım etmemin zamanı geldi," dedi, ayağa kalkarken.

"Henüz değil," dedi Lan, pencereden dönmeden. Yüzük ne derse desin, sesi sakindi. Ve oldukça kararlı. "Moiraine her zaman, baş ağrısının çok fazla yönlendirdiğini gösteren bir işaret olduğunu söylerdi. Bu tehlikelidir."

Nynaeve'in eli örgüsüne gidecek gibi oldu, ama geri çekti onu. Sanki Lan yönlendirmek hakkında Nynaeve'den daha fazla bilgi sahibiymiş gibi! Eh, bazı açılardan öyleydi. Moiraine'in Muhafız'ı olarak geçirdiği yirmi sene ona, bir erkeğin *saidar* hakkında öğrenebileceği her şeyi öğretmişti. "Baş ağrım tamamen geçti. Artık çok iyiyim."

"Aksilik etme, aşkım. Alacakaranlığa kadar yalnızca birkaç saat kaldı. Yarına da bol bol iş kalacak." Sol eli kılıcının kabzasını sıktı, gevşedi, sıktı. Yalnızca o el hareket etmişti.

Nynaeve dudaklarını birbirine bastırdı. Aksilik? Eteğini öfkeyle sıvazladı. O *hiç de* aksilik etmiyordu! Yalnız kaldıklarında, Lan emir verme hakkını nadiren kullanıyordu -akıllarına böyle bir şey geldiği için o Deniz Halkı sonsuza dek lanetlensindi- ama emir verdiği zaman, asla esnemiyordu. Elbette, Nynaeve yine de gidebilirdi. Lan onu kaba güçle durdurmaya kalkmazdı. Nynaeve bundan emindi. Hemen hemen. Yalnız, ettiği evlilik yeminlerini hiçbir şekilde ihlal etmek istemiyordu. Sevgili kocasının incik kemiklerini tekmelemek istese bile.

Bunun yerine eteklerini tekmeleyerek pencereye gidip Lan'in yanında durdu ve koluna girdi. Ama Lan'in kolu taş kadar sertti. Kasları *gerçekten* sertti, harika bir biçimde sert, ama bu gerginliğin sertliğiydi, sanki büyük bir yükü kaldırmak için zorlanıyormuş gibi. Onun bağına sahip olmayı, onu düşündüren şeylere dair ipuçları bulmayı nasıl da diliyordu. Myrelle'i bir ele geçirirse... Hayır, o şırfıntıyı hiç düşünmemek en iyisiydi! Yeşiller! Erkekler konusunda onlara hiç güvenmemek gerekirdi.

Dışarıda, evin biraz ötesinde, o siyah ceketli Asha'manlardan iki tanesini ve bağ kurdukları Aes Sedaileri görebiliyordu. Onlardan mümkün olduğunca kaçınmıştı -Asha'manlardan kaçınmasının sebebi aşikardı, Aes Sedailerden ise, Elaida'yı desteklediklerı için kaçınıyordu- ama Algarin'inki kadar geniş ve yaygın bir evde bile, zaman içinde aynı çatı altında yaşadığınız insanları tanımaya başlıyordunuz. Arel Malevin Cairhienliydi. Olduğundan da geniş görünüyordu, çünkü Lan'in ancak göğsüne geliyordu. Donalo Sandomere Tearlıydı ve sol kulağında bir lal taşı taşıyordu, gri sakalı sivri bitecek şekilde kesilmişti ve yağlanmıştı, ama Nynaeve o kırışık, haşin bakışlı yüzün bir asile ait olduğundan kuşkuluydu. Malevin, Aisling Noon ile bağ kurmuştu. Aisling haşin bakışlı bir Yeşil'di ve konuşmalarını süslemekte kullandığı Sınırboylu küfürleri Lan'i bile irkiltiyordu bazen. Nynaeve o küfürleri anlayabilmeyi diliyordu, ama Lan açıklamayı reddediyordu. Sandomere'in tutsağı Ayako Norsoni'ydi, siyah, dalgalı saçları beline dek gelen, bir Domanlı kadar kahverengi tenli, ufak tefek bir Beyaz. Kadın utangaç görünüyordu, Aes Sedailer arasında nadir bir özel-

lik. İki kadın da saçaklı şallarını takmıştı. Tutsaklar, belki meydan okuma işareti olarak, şallarını hemen hemen her zaman takıyordu. Ama diğer yandan, adamlarla tuhaf bir biçimde anlaşıyor gibi görünüyorlardı. Nynaeve sık sık onları dostça sohbet ederken görüyordu, ki meydan okuyan bir tutsağın yapacağı şey sayılmazdı. Ve Logain ile Gabrelle'in, evli olmadıkları halde aynı yatağı paylaşan tek çift olmadığını tahmin ediyordu. Bu rezaletti!

Aniden aşağıda alevler parladı, altısı Malevin ile Aisling'in, yedisi Sandomere ile Ayako'nun önünde yatan ölü Trollocları sardı ve Nynaeve kör edici parıltıya karşı gözlerini kıstı. Bulutsuz gökyüzünde parlayan onüç öğle güneşine bakmaktan farksızdı. Zincir kurmuşlardı. *Saidar* akışlarının katı katı hareket etmesine bakarak anlayabiliyordu. Sanki *saidar* akışlarına rehberlik edilmiyor, zorlanıyordu. Daha doğrusu, adamlar onları zorluyor gibiydi. Güç'ün dişil yarısında bu asla işe yaramazdı. Saf Ateş akıyordu ve alevler öfkeliydi, Nynaeve'in saf Ateş'ten beklemeyeceği kadar haşin. Ama elbette, *saidin'de* kullanıyor olmalıydılar ve o cani kaosa onların ne eklediklerini kim bilebilirdi? Rand ile zincir kurdukları zamandan hatırladığı pek az şeye bakarak, bir daha yapmak konusunda hiçbir arzu duymuyordu. Birkaç dakika sonra ateşler söndü, geriye yalnızca sert ve çatlak görünen kavrulmuş toprağın üzerinde yatan grimsi kül yığınları kaldı.

"Bunu çok eğlenceli buluyor olamazsın, Lan. Ne düşünüyorsun?"

"Aylak düşünceler," dedi Lan. Nynaeve'in elinin altındaki kol taş kadar sertti. Dışarıda yeni ateşler parladı.

"Onları benimle paylaş." Nynaeve buna küçük bir soru tınısı eklemeyi başardı. Ettikleri yeminler Lan'i eğlendirmiş: gibiydi, ama yalnız kaldıklarında en ufak talimata bile uymayı kesinlikle reddediyordu. Ricaları hemen yerine getiriyordu -eh, çoğunlukla- ama Nynaeve ona yerleri çamur etmemesini *söylerse,* çamurlar kuruyup dökülmeye başlayana kadar çizmelerini temizlemiyordu.

"Nahoş düşünceler, ama madem istiyorsun. Myrddraaller ve Trolloclar Tarmon Gai'don'u düşündürüyor bana."

"Gerçekten de nahoş düşüncelermiş."

Lan pencereden dışarı bakmaya devam ederek başını salladı. Yüzü ifadesizdi -duyguları saklamak konusunda, Lan Aes Sedailere ders verebilirdi!- ama sesi hafifçe hararetlendi. "Yaklaşıyor, Nynaeve, ama al'Thor Seanchanlarla dans etmek için dünya kadar zamanı olduğunu düşünüyor gibi. Biz burada dururken Gölgedölleri Afet'ten güneye akıyor olabilir, şeyden geçip..." Ağzı kapandı. Malkier'den geçip, diyecekti neredeyse, ölü Malkier'den, doğduğu, katledilmiş topraklardan. Nynaeve bundan emindi. Lan hiç duraksamamış gibi devam etti. "Gelecek hafta, hattâ yarın Shienar'a, tüm Sınırboyları'na saldırabilirler. Ve al'Thor oturmuş, Seanchan entrikaları örüyor. Kral Easar ile diğerlerini Afet boyundaki görevlerine dönmeye ikna edecek birilerini göndermeli. Toplayabildiğince gücü hareketlendirip Afet'e götürmeli. Son Savaş orada yapılacak ve Shayol Ghul'de. *Savaş* orada."

Nynaeve'in içinde bir hüzün kabardı, ama sesine yansıtmamayı başardı. "Sen geri dönmek zorundasın," dedi sessizce.

Lan sonunda başını çevirdi ve kaşlarını çatarak Nynaeve'e

baktı. Berrak mavi gözleri çok soğuktu. Öncekinden daha az ölüm taşıyorlardı, Nynaeve bundan emindi, ama yine de soğuktular. "Benim yerim senin yanında, yüreğimin yüreği. Her zaman ve daima."

Nynaeve bütün cesaretini topladı, cesaretine sıkı sıkı sarıldı, öyle sıkı sarıldı ki içi acıyordu. Cesareti kırılmadan sözleri söyleyebilmek için hızlı konuşmak geliyordu içinden, ama sakin ve istikrarlı bir biçimde konuşmaya zorladı kendini. "Bir kez senden bir Sınırboylu deyimi duymuştum. 'Ölüm tüyden hafiftir, görev dağdan ağırdır.' Benim görevim burada, Alivia'nın Rand'ı öldürmeyeceğinden emin olmakla sonımluyum. Ama seni Sınırboyları'na götüreceğim. Senin görevin orada. Shienar'a mı gitmek istiyorsun? Kral Easar ve Shienar'dan bahsettin. Ve orası Malkier'e yakın."

Lan uzun uzun ona baktı, ama sonunda hafifçe nefes verdi ve kolundaki gerilim kayboldu. "Emin misin, Nynaeve? Eminsen, evet, Shienar. Trolloc Savaşları'nda, Gölge çok sayıda Trolloc nakletmek için Tanvin Geçidi'ni kullandı. Tıpkı birkaç sene önce, biz Dünyanın Gözü'nü ararken yaptığı gibi. Ama ancak sen kesinlikle eminsen giderim."

Hayır, Nynaeve emin değildi. Ağlamak, Lan'e tam bir aptal olduğunu haykırmak, onun yerinin kendi yanı olduğunu, Gölge'ye karşı boşuna bir kişisel savaşta yalnız başına ölmemesi gerektiğini söylemek istiyordu. Yalnız, bunların hiçbirini söyleyemezdi. Bağ olsa da, olmasa da, Lan'in içinin parçalandığını biliyordu, Nynaeve'e duyduğu aşkla görevi arasında kalmıştı, içi parçalanıyordu ve bir kılıç saplanmış gibi kanıyordu, orası kesindi. Nynaeve yaralarına yeni bir tanesini eklemeye-

çekti. Ama hayatta kalmasını sağlayabilirdi. "Emin olmasam böyle bir öneride bulunur muyum?" dedi kuru kuru, kendi sesinin sakinliğine şaşarak. "Seni uzaklara göndermek hoşuma gitmeyecek, ama senin bir görevin var. Benim de öyle."

Lan kolunu ona dolayarak Nynaeve'i gösğüne çekti, başta nazikçe, sonra sertçe, öyle ki Nynaeve ciğerlerindeki bütün havanın boşalacağını sandı. Umrunda değildi. O da aynı şekilde, sıkı sıkı sarıldı Lan'e ve sonunda işi bittiğinde ellerini onun geniş sırtından koparmak zorunda kaldı. Işık, ağlamak istiyordu. Ve ağlamaması gerektiğini biliyordu.

Lan heybelerini toplamaya başladığında, Nynaeve çabucak sarı çizgili yeşil ipekten bir binici elbisesi ve sağlam deri ayakkabılar giydi, sonra Lan'in işi bitmeden odadan çıktı. Algarin'in kütüphanesi büyüktü, duvarları raflarla kaplı kare şeklinde, yüksek tavanlı bir oda. Odada yarım düzine minderli sandalye, uzun bir masa ve bir harita rafı vardı. Taş şömine soğuktu ve demir ayaklı şamdanlar yakılmamıştı, ama Nynaeve kısaca yönlendirerek üçünü yaktı. Telaşla aradığında, harita rafının elmas şeklindeki bölmelerinde aradığı haritaları buldu. Çoğu kitap kadar eskiydiler, ama arazi iki, üç yüz senedir fazla değişmemişti.

Dairelerine döndüğünde, Lan oturma odasındaydı, heybelerini omuzlamıştı ve renk değiştiren Muhafız pelerini sırtından sarkıyordu. Yüzü taştan bir maske kadar kıpırtısızdı. Nynaeve kendi, kadife astarlı mavi ipek pelerinini alacak kadar oyalandı, sağ elini Lan'in sol bileğine hafifçe koydu ve sessizlik içinde, atlarının beklediği loş tavlaya yürüdüler. Tüm tavlalarda olduğu gibi, havada saman, at ve at pisliği kokusu vardı.

Burnu birden çok kez kırılmış zayıf, kelleşmeye yüz tutmuş bir seyis, Lan Mandarb ile Aşıkdüğümü'nün eyerlenmesini istediğini söylediğinde içini çekti. Gri saçlı kadın Nynaeve'in tıknaz, kahverengi kısrağı üzerinde çalışırken, üç yaşlı adam Lan'in yüksek, siyah aygırının başlığını takıp bölmesinden çıkarma işine koştu.

"Bir söz vermeni istiyorum," dedi Nynaeve sessizce, beklerlerken. Mandarb halkalar çizerek dans ediyordu, bu yüzden eyeri aygırın sırtına koymaya çalışan tombul adam yetişmek için koşmak zorunda kalıyordu. "Bir yemin. Ciddiyim, Lan Mandragoran. Artık yalnız değiliz."

"Ne üzerine yemin etmemi istersin?" diye sordu Lan ihtiyatla. Kel seyis diğer iki adamdan yardım istedi.

"Afet'e girmeden önce Fal Moran'a gideceksin ve seninle gelmek isteyen olursa, gelmelerine izin vereceksin."

Lan'in gülümsemesi küçük ve hüzünlüydü. "Afet'e adam götürmeyi her zaman reddettim, Nynaeve. Benimle at süren adamların olduğu zamanlar da yaşadım, ama artık..."

"Daha önce seninle at süren adamlar olduysa," diye sözünü kesti Nynaeve, "yine olabilir. Yemin et, yoksa *ben* yemin ederim, ta Shienar'a kadar at sırtında gitmene izin veririm." Kadın Aşıkdüğümü'nün kolanını sıkıyordu, ama üç adam hâlâ Mandarb'ın eyerini sırtına yerleştirmeye ve eyer battaniyesini sırtından atmasını engellemeye çalışıyordu.

"Beni Shienar'ın ne kadar güneyinde bırakmayı düşünüyorsun?" diye sordu Lan. Nynaeve hiçbir şey söylemeyince başını salladı. "Pekala, Nynaeve. Madem istediğin bu. Işık altında, yeniden doğum ve kurtuluş umudum adına yemin ediyorum."

Nynaeve için, rahat bir nefes almamak çok zordu. Başarmıştı, hem de yalan söylemeden. Egwene'in istediğini yapmaya, Yemin Çubuğu'nu tutarak Üç Yemin'i etmiş gibi yaşamaya çalışıyordu, ama tamamen gerekli olduğu zamanlarda bile yalan söylemeden bir kocayla başa çıkmak çok zordu.

"Öp beni," dedi ona, sonra telaşla ekledi, "Bu bir emir değildi. Yalnızca kocamı öpmek istiyoaım." Bir veda öpücüğü. Daha sonra bunun için zamanları olmayacaktı.

"Herkesin önünde mi?" dedi Lan gülerek. "Bu konuda çok utangaçtın."

Kadın Âşıkdüğümü'nün işini bitirmek üzereydi ve seyislerden biri Mandarb'ı yerinde tutarken diğer ikisi telaşla kolanları bağlıyordu.

"Bir şey göremeyecek kadar meşguller. Öp beni, yoksa asıl utananın sen olduğunu..." Lan'in dudakları Nynaeve'inkilere kapanarak sözünü kesti. Nynaeve'in ayak parmaklan kıvrıldı.

Bir süre sonra, Lan onun saçlarını okşarken, Nynaeve Lan'in geniş göğsüne yaslanıyordu. "Belki Shienar'da, son bir geceyi birlikte geçirebiliriz," diye mırıldandı Lan yumuşak sesle. "Bir daha buluşmamız uzun sürebilir ve sırtımın pençelenmesini özleyeceğim."

Nynaeve'in yüzü kızardı ve sallanarak Lan'i ittirip uzaklaştı. Seyislerin işi bitmişti ve anlamlı anlamlı, saman kaplı yere bakıyorlardı, ama işitmiş olabilirlerdi! "Hiç sanmıyorum." Nefes nefese konuşmadığı için kendisiyle gurur duyuyordu. "Rand'ı Alivia ile o kadar uzun süre yalnız bırakmak istemiyorum."

"Rand ona güveniyor, Nynaeve. Hiç anlamıyorum, ama güveniyor işte ve önemli olan tek şey bu."

Nynaeve burnunu çekti. Sanki herhangi bir erkek, neyin onun için iyi olduğunu bilirmiş gibi.

Ölü Trollocların arasından geçerken tıknaz kısrağı huzursuzlukla kişnedi. Ahırdan biraz ötede, Nynaeve'in bir kapıyol örecek kadar iyi tanıdığı bir yere geldiler. Eğitimli bir savaş atı olan Mandarb, kana, pis kokuya ve dev cesetlere hiç tepki vermemişti. Binicisi sırtındayken siyah aygır Lan kadar sakin görünüyordu. Nynaeve bunu anlayamıyordu. Lan'in onun üzerinde de sakinleştirici bir etkisi vardı. Genelde. Bazen, tam tersi etki yapıyordu. Nynaeve birlikte bir gece daha *geçirebileceklerini* diliyordu. Yüzü yine kızardı.

Atından inerek ***angreal*** kullanmadan *saidar* çekti ve Âşıkdüğümü'nü çekerek geçirebileceği yükseklikte bir kapıyol ördü. Siyah benekli kayınlar ve tanımadığı ağaçlarla benek benek bir otlağa geldiler. Güneş zirvesinden biraz aşağıda, altın bir toptu, ama hava Tear'dakinden daha soğuktu. Aslında, Nynaeve'in pelerinine sarınmasına sebep olacak kadar soğuk. Doğuda, kuzeyde ve güneyde zirveleri karlı dağlar ve bulutlar yükseliyordu. Lan kapıyoldan geçer geçmez Nynaeve örgünün dağılmasına izin verdi ve hemen daha büyük bir kapıyol ördü. Eyerine tırmandı ve pelerinini düzeltti.

Lan batıya bakarak Mandarb'ı o yöne doğru birkaç adım yürüttü. Yirmi adım ötesinde toprak aniden bir **uçurumla** sona eriyordu ve oradan sonra, ufka kadar okyanus uzanıyordu. "Bunun anlamı nedir?" diye sordu, geri dönerek. "Burası Shienar değil. Burası Saldaea'daki Dünyanın Sonu, Sınırboyları sınırları içinde kalıp, Shienar'dan en uzak olabileceğin nokta."

"Sana seni Sınırboylarına götüreceğimi söyledim, Lan ve

getirdim işte. Yemini hatırla, yüreğim, çünkü ben kesinlikle hatırlayacağım." Bunun üzerine topuklarını kısrağın böğrüne gömdü ve hayvanın açık kapıyoldan fırlamasına izin verdi. Lan'in ismini seslendiğini duydu, ama kapıyolun arkasından kapanmasına izin verdi. Lan'e, hayatta kalması için bir şans *verecekti.*

Öğleden yalnızca birkaç saat sonra, Kraliçe'nin Mızrağının geniş ortak salonunda yarım düzineden az masa doluydu. Arkalarında katipler ve koaımalar bekleyen iyi giyimli adam ve kadınların çoğu buz biberi alıp satmak için oradaydı. Buz biberleri, pek çok Saldaealının Deniz Duvarı adını verdiği Banikhan Dağları'nın karaya bakan yamaçlarında yetişiyordu. Weilin Aldragoran biberlerle ilgilenmiyordu. Deniz Duvarı'nda bir başka, daha zengin ekin vardı.

"Vereceğim son fiyat," dedi, elini masanın üzerinde sallayarak. Her parmağında ayrı bir mücevherli yüzük vardı. İri taşlar değildi, ama iyi taşlardı. Mücevher satan bir adam reklam yapmalıydı. Başka şeyler de alıp satıyordu -kürkler, dolap imalatçıları için nadir ağaçlar, ustalıkla yapılmış kılıçlar ve zırhlar, zaman zaman da, iyi para kazandıran başka şeyler- ama her sene, en fazla kârı mücevherlerden yapıyordu. "Daha fazla düşürmem." Mallarını en iyi şekilde teşhir etmek için, masayı siyah kadifeyle kaplamıştı. Zümrütler, ateş damlaları, safirler ve en iyisi de, elmaslar. O taşların çoğu, hükümdarların ilgisini çekecek kadar iriydi ve hiçbiri küçük değildi. Aynı zamanda, hepsi kusursuzdu. Aldragoran bütün Sınırboylarında, kusursuz taşlarıyla tanınırdı. "Sen kabul etmezsen başkası

eder."

Karşısındaki iki kara gözlü ilhanlıdan genç olanı, Pavil Geraneos adlı, temiz traşlı adam, ağzını öfkeyle açtı, ama yaşlı olanı, Jeorg Damentanis, gri sakalı titreyerek, elini Geranos'un koluna koydu ve ona korku dolu bir bakış fırlattı. Aldragoran gülümsemesini saklamak için çaba göstermedi. Gülümsüyordu, ama dişlerini pek az sergiliyordu.

Trolloclar Malkier'i süpürdüğünde yalnızca küçük bir çocuktu ve Malkier'i hiç hatırlamıyordu -Malkier'i nadiren düşünürdü; o ülke artık ölüp gitmişti- ama amcalarının ona verdiği *hadoriyi* kullandığına memnundu. Bir başka masada, Managan dantel yakalık ve oldukça düşük kaliteli lal taşlarından küpeler takmış esmer bir Tearlı kadınla bağrışma yarışına girmişti. İkisinin sesi yüksek, taş şöminelerin yanındaki **alçak** sahnede çekiçli santur çalan genç kadının müziğini boğuyordu, ü zayıf genç adam *hadori* takmayı reddetmişti, Aldragoran'ın yaşlarında olan Gorenellin de öyle. Gorenellin iki zeytin tenli Altaralı ile çekişe çekişe pazarlık ediyordu. Altaralılardan birinin sol kulağında oldukça güzel bir yakut, Gorenellin'in alnında ise ter vardı. Kimse, Aldragoran gibi *hadori* takan ve kılıç taşıyan birine bağırmazdı ve onu terletmekten de kaçınırlardı. Bu tür adamlar öngörülemez bir biçimde, aniden şiddete başvurmaları ile ünlüydü. Kendisi kalçasındaki kılıcı nadiren kullanmak zorunda kalmışsa da, kullanabileceği ve kullanacağı herkesçe bilinirdi.

"Kabul ediyorum, Aldragoran Efendi," dedi Damentis, arkadaşına yan yan, dik dik bakarak. Bakışları fark etmeyen Geranos, Aldragoran'ın gülümseme kabul edeceğini umduğu bir

biçimde dişlerini gösterdi. Aldragoran üzerinde durmadı. Ne de olsa bir tüccardı. Ünü, pazarlık gücü ile desteklendiğinde iyi bir şeydi, ama ancak bir ahmak kavga arardı.

ilhanlıların katibi, yine Illianlı olan sıska, saçları kırlaşmaya yüz tutmuş bir adam, iki korumanın dikkatli bakışları altında demir bantlı para kutusunun kilidini açtı. Korumalar, üstdudaklarını çıplak bırakan o tuhaf sakallardan bırakmış iriyarı adamlardı ve çelik diskler dikilmiş deri ceketler giymişlerdi. İkisi de kemerlerinde birer kılıç ve kalın sopa taşıyordu. Aldragoran'ın arkasında da bir katip vardı, kılıcın bir ucunu diğerinden ayıramayan sert bakışlı bir Saldaealı, ama o asla koruma kullanmazdı. Mülkünde korumalar vardı, elbette, ama kişisel korumaları yoktu. Bu da ününe kendi katkısını yapıyordu. Aynı zamanda, elbette, **korumaya** ihtiyacı yoktu.

Damentanis hak mektuplarını ciro edip, altın dolu üç şişman keseyi uzattıktan sonra -Aldragoran paraları saydı, ama tartmakla uğraşmadı; on ayrı ülkeden gelen o kalın kronlardan bazıları diğerlerinden daha hafif çıkacaktı, ama kaçınılmaz kaybı kabullenmeye razıydı- ilhanlılar dikkatle taşları topladı, güderi keselere yerleştirdi ve para kutusuna koydu. Aldragoran onlara biraz daha şarap önerdi, ama tıknaz adam nazikçe reddetti ve demir bantlı kutuyu taşıyan iki koruma eşliğinde ayrıldılar. Aldragoran, o kadar ağır bir şeyi nasıl koruyacaklarını anlayamıyordu. Kayacun kanunsuz bir kasaba sayılmazdı, ama son zamanlarda dışarıda normalinden daha fazla hırsız vardı, daha fazla hırsız, daha fazla katil, daha fazla kundakçı, her tür suçludan daha fazlası, bir erkeğin düşünmek istemediği türden bir deliliğe kapılanlardan bahsetmeye bile gerek

yoktu. Yine de, mücevherler artık ilhanlıların sorunuydu.

Ruthan Aldragoran'ın para kutusunu açmıştı -onu taşıyacak iki hamal dışarıda bekliyordu- ama hak mektuplarına ve keselere bakarak oturuyordu. Almayı beklediğinden yarım kat fazlaydılar. Altara ve Murandy'den gelen hafif paralar olsa da, olmasa da, en az yarım kat fazla. Bu gördükleri en kârlı sene olabilirdi. Ve hepsi, Geraneos'un öfkesini belli etmesi sayesindeydi. Bundan sonra, Damentanis daha fazla pazarlık yapmaya korkmuştu. Harika bir şeydi, şu ün dedikleri.

"Aldragoran Efendi?" dedi bir kadın, masaya eğilerek. "Bana, pek çok posta güvercini kullanan bir tüccar olduğunuz söylendi."

Alışkanlık eseri, Aldragoran ilk önce mücevherleri fark etti, elbette. İnce altın kemer ve uzun kolye çok iyi yakutlarla süslüydü, kadının bileziklerinden biri de öyle. Tanımadığı açık yeşil ve mavi taşlan kıymetsiz sayıp gözardı etti. Kadının sol bileğindeki altın bilezik, düz zincirlerle dört yüzüğe bağlanmış, tuhaf bir şeydi ve hepsi girift oymalarla süslenmişti. Mücevherlerle süslenmiş değillerdi, ama kalan iki bileziğe güzel safirler ve daha fazla yeşil taş kakılmıştı. Sağ elindeki iki yüzükte de o yeşil taşlardan vardı, ama diğer ikisinde özellikle güzel safirler bulunuyordu. Özellikle güzel. Sonra kadının o elde, değersiz bir taşla süslenmiş bir yüzüğün yanında, beşinci bir yüzük taşıdığını fark etti.

Aldragoran'ın gözleri kadının yüzüne gitti ve ikinci bir şok geçirdi. Kadının, pelerininin başlığı ile çerçevelenmiş yüzü çok gençti, ama yüzüğü takmıştı ve hakkı olmadığı halde bunu yapacak pek az ahmak bulunurdu. Aldragoran daha önce

de, iki üç kez, genç Aes Sedai görmüştü. Hayır, onu şoke eden kadının yaşı değildi. Kadının alnındaki *ki'sairidi,* evli kadınların taşıdığı kırmızı leke. Kadın hiç de Malkierliye benzemiyordu. Malkierli gibi konuşmuyordu da. Gençlerin çoğu Saldaea, Kandor, Arafel ya da Shienar aksanıyla konuşurdu -kendisi Saldaea aksanıyla konuşuyordu- ama kadın Sınırboyluya benzemiyordu. Dahası, Beyaz Kule'ye giden Malkierli bir kız olduğunu en son ne zaman duyduğunu hatırlamıyordu. Kule, ihtiyaç içindeyken Malkier'i hayal kırıklığına uğratmıştı ve Malkierliler Kule'ye sırtlarını dönmüştü. Yine de, telaşla ayağa kalktı. Aes Sedailer söz konusu olduğunda, nazik davranmak akıllıca olurdu. Kadının kara gözleri hararetliydi. Evet, nezaket akıllıcaydı.

"Size nasıl yardım edebilirim, Aes Sedai? Güvercinlerimle mesaj göndermek mi istiyorsunuz? Zevk duyarım." Aes Sedailere diledikleri iyilikleri bahşetmek de akıllıcaydı ve bir güvercin küçük bir iyilik sayılırdı.

"Yazıştığın her tüccara bir güvercin göndermeni istiyoaım. Tarmon Gai'don yakında geliyor."

Aldragoran huzursuzca omuzlarını silkti. "Bu beni ilgilendiren bir şey değil, Aes Sedai. Ben bir tüccarım." Kadın çok fazla güvercin istiyordu. Aldragoran ta Shienar'daki tüccarlarla bile yazışıyordu. "Ama dilediğiniz mesajı göndereceğim." Kaç kuş gerekirse gereksin, gönderecekti de. Ancak taş kadar kör aptallar Aes Sedailere verdikleri sözleri tutmazdı. Dahası, kadından ve Son Savaş konuşmalarından kurtulmak istiyordu.

"Bunu tanıdın mı?" dedi kadın, elbisesinin yakasından deri bir sicim çekerek.

Aldragoran'ın nefesi kesildi, elini uzatarak sicimin ucundan sarkan ağır altın mühür yüzüğünü okşadı. Kanat açmış turna kuşunu. Kadın bunu nereden bulmuştu? Işık aşkına, nereden? "Tanıdım," dedi ona, aniden boğuklaşan bir sesle.

"Benim adım Nynaeve ti al'Meara Mandragoran. Göndereceğim mesaj şu. Kocam Dünyanın Sonu'ndan Tanvin Geçidi'ne, Tarmon Gai'don'a doğru at sürüyor. Yalnız mı at sürecek?"

Aldragoran titriyordu. Gülüyor muydu, ağlıyor muydu, bilmiyordu. Belki her ikisi birden. Kadın *onun* karısı mıydı? "Mesajınızı göndereceğim, Leydim, ana bu beni ilgilendiren bir şey değil. Ben bir tüccarım. Malkier öldü. Öldü diyorum size."

Kadının gözlerindeki hararet yoğunlaştı sanki ve uzun, kalın örgüsünü bir eliyle kavradı. "Lan bir kez bana, Gölge ile savaşacağına dair yeminini simgeleyen *hadoriy'ı* takan tek bir adam, oğullarını Gölge ile savaşmaya yollayacağı yeminini simgeleyen *ki'sain'i* takan tek bir kadın kaldığı sürece Malkier'in yaşadığını söylemişti. Ben *kisan* takıyorum, Aldragoran Efendi. Kocam *hadoriyi* takıyor. Sen de öyle. Lan Mandragoran Son Savaş'a yalnız mı gidecek?"

Aldragoran sarsıla sarsıla *gülüyordu.* Ama yine de, yanaklarında gözyaşları aktığını hissedebiliyordu. Bu delilikti! Tam bir delilik! Ama elinde değildi. "Hayır, Leydim. Başka kimsenin adına konuşamam, ama Işık altında, yeniden doğum ve kurtuluş umudum adına size yemin ediyoaım, yalnız gitmeyecek." Kadın bir anlığına onun yüzünü inceledi, sonra sertçe bir kez başını salladı ve sırtını döndü. Aldragoran kadının peşinden elini kaldırdı. "Size şarap sunabilir miyim, Leydim? Karım sizinle tanışmak isterdi." Alida Saldaealıydı, ama Taçsız KraPın

karısıyla tanışmayı kesinlikle isterdi.

"Teşekkür ederim, Aldragoran Efendi, ama bugün ziyaret etmem gereken başka pek çok kasaba var ve bu gece Tear'a dönmeliyim."

Kadın pelerinini toplayıp kapıya doğaı süzülürken, Aldragoran peşinden gözlerini kırpıştırdı. Bugün ziyaret edecek pek çok kasabası vardı ve Tear'a *bu gece* dönmek zorundaydı, öyle mi? Aes Sedailer gerçekten de mucizeler yaratabiliyordu!'

Ortak salona sessizlik çökmüştü. Seslerini alçaltmamışlardı ve santurlu kızın çekiçleri bile durmuştu. Herkes ona bakıyordu. Dışarlıklıların çoğunun ağzı açık kalmıştı.

"Ee, Managan, Gorenellin," diye sordu Aldragoran, "kim olduğunuzu hâlâ hatırlıyor musunuz? Kanınızı hatırlıyor musunuz? Kim benimle Tanvin Geçidi'ne geliyor?"

Bir anlığına, iki adamın da konuşmayacağını sandı, ama sonra Gorenellin gözlerinde yaşlarla ayağa kalktı. "Altın Turna Tarmon Gai'don'a uçuyor," dedi alçak sesle.

"Altın Turna Tarmon Gai'don'a uçuyor!" diye bağırdı Managan. Öyle hızla ayağa fırlamıştı ki sandalyesini devirmişti.

Aldragoran kahkahalar atarak onlara katıldı, üçü ciğerlerini patlatırcasına bağırdılar. "Altın Turna Tarmon Gai'don'a uçuyor!"

4

TAŞIN İÇİNDE

Dış şehrin çamuru Tear duvarlarında yerini taş döşeli sokaklara bıraktı. Rand'ın ilk fark ettiği, nöbetçi eksikliği oldu. Kulelerine ve çalımlı taş rampalarına rağmen, şehir Shangtai Yurdu'ndan bile az korunuyordu. Sabah, ilk ışıklarda, Rand'ın ve diğer insanların Shangtai Yurdu'na girme talepleri nazikçe, ama kararlılıkla reddedilmişti. Burada, kulelerdeki okçu balkonları boştu. Geniş kapıların hemen içindeki alçak, gri nöbetçi kulübesinin demir bantlı kapıları ardına dek açık dunıyordu ve kaba yünlüler içinde, ince kollarının yenlerini kıvırmış, sert yüzlü bir kadın tahta bir leğenin başına oturmuş, çamaşır tahtasında çamaşır çitiliyordu. Kadın oraya yerleşmiş gibi görünüyordu; iki küçük, kirli çocuk, parmaklarını emerek iri iri gözlerle annelerinin arkasından Rand'a ve yol arkadaşlarına baktılar. En azından atlarına.

Tai'daishar bakılmayacak gibi değildi, geniş göğüslü, zarif, siyah bir aygırdı, dikkat çeken bir at, ama yine de Rand ona binmeye karar vermişti. Terkedilmişler onu Algarin'in malikanesindeki kadar kolay bulabiliyorlarsa, saklanmaya çalışmanın

anlamı yoktu. Ya da en azından, saklanmak için çok fazla çaba göstermenin bir anlamı yoktu. Ellerindeki ejder başlarını,ve avuçlarındaki balıkçılları saklamak için siyah binici eldivenleri takmıştı. Ceketi koyu gri yündendi ve tek dikiş işlemesi yoktu. Aygırın eyer battaniyesi sadeydi, kılıcının kabzası ve kını, eline geçtiğinden beri işlenmemiş yabandomuzu derisi ile kaplıydı ve dikkat çekmiyordu. Süssüz gri yünlüler içindeki Cadsuane, Aes Sedai yüzünü saklamak için koyu yeşil pelerininin başlığını iyice öne çekmişti, ama Min, Nynaeve ve Alivia'nın yüzlerini saklamalarına gerek yoktu. Min'in çiçek işlemeli kırmızı ceketi ve dar pantolonu biraz dikkat çekebilirdi gerçi, topuklu kırmızı botlarından bahsetmeye bile gerek yoktu. Rand Cairhien'de, Min'i taklit ederek böyle giyinen kadınlar görmüştü, ama bu modanın Tear'da da yayılması pek olası değildi. Tear'da tevazu baskındı. En azından halk içinde. Nynaeve sarı çizgili mavi ipek elbise giymişti ve bütün takılarını takmıştı. Mavi pelerini giyimini kısmen örtüyordu, ama Tear ipeklerle dolu olmalıydı. Kadın şalını da takmak istemişti! Ama şal heybesinde duruyordu. Birazcık çaba yeterliydi.

Fark ettiği ikinci şey ses oldu, düzenli ve delici bir ıslığın eşlik ettiği ritmik bir takırdı. Ses başta hafifti, ama hızla yaklaşıyor gibiydi. Saatin erkenliğine rağmen, kapıdan görebildiği sokaklar kalabalıktı. Gördüğü insanların yarısı Deniz Halkı'na benziyordu, erkekler çıplak göğüslüydü, kadınlar parlak renkli keten bluzlar giymişti ve hepsi Tearlılarınkinden daha parlak renkli uzun kuşaklar takmışlardı. Bütün başlar sese dönmüş gibiydi. Kalabalığın arasında çocuklar koşuyor, geniş boynuzlu öküzlerin çektiği arabalardan kaçınarak sese doğru

ilerliyorlardı. Pek çok iyi giyimli adam ve kadın tahtırevanlarından inmiş, taşıyıcılarla birlikte ayakta izliyordu. Çatal sakallı, ceketinin göğsüne gümüş zincir asmış bir tüccar kırmızı lakeli arabasının penceresinden beline dek sarkmış, arabanın sürücüsüne dans eden atları doğru düzgün idare etmesini bağırarak daha iyi görmeye çalışıyordu.

Özellikle keskin bir ıslıktan ürken beyaz kanatlı güvercinler aniden sivri, arduvaz çatılardan havalandılar. İki büyük sürü havada çarpıştılar ve insanların üzerine sersemlemiş güvercinler yağdı. Hepsi düşmüştü. Yaklaşan sese bakmayı bırakan birkaç kişi, ağızları bir karış açık, gökyüzüne bakakaldılar. Ama pek çok kişi düşen kuşları kapıp boyunlarını burdular ve bunu yapan yalnızca yıpranmış yünlülere bürünmüş insanlar değildi. İpekler ve danteller içinde, tahtırevanlardan birinin yanında dikilen bir kadın çabucak yarım düzine güvercin topladıktan sonra, ayaklarından tuttuğu kuşlar ellerinden sarkarken, yine dönüp sese doğru baktı.

Alivia şaşkın bir ses çıkardı. "Bu iyi şans mı demek, yoksa kötü şans mı?" dedi peltek aksanıyla. "Kötü olmalı. Buradaki güvercinler farklı değilse?" Nynaeve ona ekşi ekşi baktı, ama hiçbir şey söylemedi. Bir önceki gün Lan kaybolduğundan beri çok sessizdi. Lan'in kayboluşu hakkında ise iki kat sessiz.

"O insanların bazıları açlıktan ölecek," dedi Min üzüntüyle. Bağ hüzünle titriyordu. "Hakkında bir şeyler gördüğüm bütün insanlar."

Nasıl saklanabilirim? diye kahkaha attı Lews Therin. *Ben bir* ta'veren *'im.*

Sen ölüsün, diye düşündü Rand ona hitaben, keskin bir bi-

çimde. Önündeki insanlar açlıktan ölecekti ve adam gülüyordu, öyle mi? Yapılacak hiçbir şey yoktu, elbette, Min konuştuktan sonra değil, ama gülmek bambaşka bir meseleydi. *Ben* ta'veren *'im. Ben!*

Onun varlığı yüzünden Tear'da başka neler oluyordu? *Ta'veren* olması her zaman etkili olmuyordu, ama olduğu zaman, sonuç bütün şehri kaplayabiliyordu. Yanlış kişiler çarpışan güvercinlerin ne demek olduğunu çözmeden, yapmak için geldiğini yapması en iyisi olacaktı. Terkedilmişler Rand'ın peşinden Trolloc ve Myrddraal orduları gönderiyorsa, Karanlıkdostlarının kaburgalarına bir ok saplamaya çalışması son derece olasıydı. Saklanmak için pek az çaba göstermek, hiç çaba göstermemek ile aynı şey değildi.

"Işık Sancağı'nı ve altı kişiden değil bin kişiden oluşan bir şeref kıtası getirsen de olurdu," diye mırıldandı Cadsuane kuru kuru, Rand'ın grubunun çevresinde geniş **bir** halka oluşturdukları halde onlarla hiçbir ilgisi yokmuş gibi davranmaya çalışan Kızları süzerek. Kızlar başlarını *shoufaları* ile örtmüşlerdi ve peçeleri göğüslerine sarkıyordu. İkisi Shaido'ydu, ne zaman Rand'a baksalar gözlerine bir haşinlik geliyordu. Kızların hepsinin mızrakları sırtlarındaydı, yay çantalarının kayışlarına takılmıştı, ama yalnızca, bunu yapmazlarsa geride bırakılmak ve yerlerine başkalarının alınması ile tehdit edildikleri için. Nandera, zümrüt kadar sert gözlerle Rand'a bakarak, en azından birkaç Kız alması için ısrar etmişti. Rand reddetmeyi düşünmemişti zaten. Kızların bildiği, bir Kız'ın çocuğu olan tek kişi olarak, yerine getirilmesi gereken **sorumlulukları** vardı.

Tai'daishar'ın dizginlerini toparladı ve aniden makine dolu

büyük bir araba görüş alanına girdi. Makine tangırdıyor, tıslıyor, geniş demir destekli tekerlekler koşan bir insan hızında gri döşeme taşlarının üzerinde dönerken kıvılcımlar çıkarıyordu. Makine buhar terliyor gibiydi; ağır tahta mil inip kalkarak bir başka, dikey mili itiyordu ve metal bacadan gri odun dumanı çıkıyordu; ama görünürde at yoktu, yalnızca önde, tekerlekleri döndüren tuhaf bir dümen yekesi vardı. Arabada duran üç adamdan biri uzun bir halatı çekti ve dev demir silindirin tepesindeki tüp buhar fışkırtarak tiz bir ıslık çaldı. Seyirciler huşu içinde bakakaldılar, bazıları kulaklarını kapattı, ama çatal sakallı tüccarın atları bunu yapacak durumda değildi. Çılgınca kişneyerek kaçtılar, koşarken insanları dağıttılar, neredeyse adamı tepeüstü yere düşüreceklerdi. Atların arkasından küfürler duyuldu ve pek çok katır, dizginleri çekiştiren sürücülere aldırmadan, anırarak ve arabaları sıçratarak atların peşinden dörtnala kalktı. Hattâ birkaç öküz bile, daha hızlı yürümeye başladı. Bağ Min'in hayreti ile doluydu.

Rand siyah atını dizleri ile kontrol ederek -savaş atı olarak eğitilen Tai'daishar hemen yanıt verdi, ama kişnemeye devam etti- hayretle izledi. Poel Efendi buharlı arabasını işletmeyi başarmış gibiydi. "Ama o şey Tear'a nasıl geldi?" diye sordu ortaya. Son gördüğünde, araba Cairhien Akademisi'ndeydi ve her birkaç adımda bir duruyordu.

"Adı buharlı-at, Lordum," dedi lime lime gömlek içinde kirli yüzlü, yalınayak bir sokak çocuğu, döşeme taşlarının üzerinde hoplayarak. Bol pantolonunu tutan kuşak bile, kumaş kadar delik deşik görünüyordu. "Dokuz kez gördüm! Com yalnızca yedi kere gördü."

"Buharlı araba, Doni," diye araya girdi, onun kadar perişan durumdaki arkadaşı. "Buharlı *araba"* İkisi de on yaşından büyük olamazdı ve zayıf değil sıskaydılar. Çamurlu ayakları, yırtık gömlekleri ve delik deşik pantolonları, duvarların dışından, en fakir insanların yaşadıkları yerden geldiklerini gösteriyordu. Rand Tear'da bir dizi kanunu değiştirmişti, özellikle de fakirlere yüklenenleri, ama her şeyi değiştirememişti. Nereden başlayacağını bilememişti. Lews Therin vergilerin ve paranın iş yarattığı hakkında söylenmeye başladı, ama sözcükleri gelişigüzel seçiyormuşçasına anlamsız geliyordu söyledikleri. Rand sesi bastırarak, odanın diğer ucundaki bir sineğin vızıltısına dönüştürdü.

"Arka arkaya bağlanmış dört tanesi, yüz arabayı ta Cairhien'den buraya kadar çekti," diye devam etti Doni, diğer oğlanı duymazdan gelerek. "Her gün yüz altmış kilometre yapıyorlardı, Lordum. Yüz altmış kilometre!"

Com derin derin iç çekti. "Altı taneydiler, Donş ve yalnızca elli araba çektiler, ama her gün yüz altmış kilometreden *fazlasını* yaptılar. Bazı günler yüz doksan kilometre yapmışlar, öyle duydum ve bunu söyleyen buhara adamlardan biriydi." Doni ona dönüp kaşlarını çattı, iki çocuk yumruklarını sıktılar.

"Her durumda, olağanüstü bir başarı," dedi Rand onlara çabucak, çocuklar yumruklaşmaya başlamadan. "Alın."

Elini ceketinin cebine sokarak iki madeni para çıkardı ve ne olduklarına bakmadan oğlanlara birer tane fırlattı. Altın havada pırıldadı ve oğlanlar paraları hevesle kaptılar. Şaşkın şaşkın bakışarak, koşa koşa kapılardan çıktılar. Kuşkusuz Rand'ın paraları geri isteyeceğinden korkmuşlardı. Aileleri o kadar al-

tınla aylarca yaşayabilirdi.

Min çocukların arkasından üzüntüyle baktı. Başını iki yana sallayıp, yüzündeki ifadeyi düzelttikten sonra bile, bağ üzüntüsünü yankılıyordu. Ne görmüştü? Muhtemelen ölüm. Rand üzüntü değil öfke hissediyordu. Son Savaş bitmeden önce kaç onbin insan ölecekti? Kaçı çocuk olacaktı? İçinde üzüntüye yer yoktu.

"Çok cömertsin," dedi Nynaeve gergin bir sesle, "ama bütün sabah burada mı duracağız?" Buharlı araba hızla gözden kayboluyordu, ama Nynaeve'in tombul kahverengi kısrağı hâlâ sinirli sinirli kişniyor, başını sallıyordu ve hayvan ne kadar uysal olursa olsun, Nynaeve onu kontrol etmekte güçlük çekiyordu. Min'in Algarin'in tavlasından aldığı boynu kemerli gri kısrağı da öyle dans ediyordu ki, ancak Min'in kırmızı eldivenli ellerinin sıkı idaresî kaçmaktan alıkoyuyordu onu. Alivia'nın demir kırı atı da dans etmeye çalışıyordu, ama eski *damane* atını Cadsuane'in kendi doru atını kontrol ettiği kadar kolaylıkla kontrol ediyordu. Zaman zaman Alivia şaşırtıcı beceriler gösteriyordu

Şehre girerlerken Rand gözden kaybolmak üzere olan arabaya son bir bakış fırlattı. Olağanüstü demek bile az gelirdi. Yüz ya da yalnızca elli araba -yalnızca!- inanılmaz demek daha doğru olurdu. Tüccarlar at yerine o şeyleri mi kullanmaya başlayacaktı? Olası görünmüyordu Tüccarlar muhafazakar insanlardı, yeni adetlerin üzerine atlamalarıyla bilinmezlerdi. Bir sebepten, Lews Therin yine kahkaha atmaya başladı.

Tear Caemlyn ya da Tar Valon gibi güzel değildi ve sokaklarının pek azının özellikle geniş olduğu söylenebilirdi, ama

geniş ve yaygın bir şehirdi, dünyanın büyük şehirlerinden biri ve çoğu büyük şehir gibi, ister istemez karmaşıklaşmıştı. O dolaşık sokaklarda, çatılarının köşeleri keskin açılarla bükülmüş kiremit çatılı hanlar ile arduvaz çatılı ahırlar, kare şeklinde beyaz kubbeleri ve çoğu sivri biten yüksek, balkonlarla çevrili kuleleri olan saraylarla yanyana duaıyordu. Yüksek kubbeler ve kuleler sabah ışığı ile parlıyordu. Demirci ve çatal-bıçakçı atölyeleri, terzi ve kasap, balıkçı ve halı dokumacısı dükkanları, devasa beyaz sütunların arkasındaki yüksek bronz kapıları ile mermer yapılarla omuz omuzaydı. O büyük yapılar lonca evleri, bankacıların ve tüccarların takas yerleriydi.

Bu saatte, sokaklar derin gölgelerle kaplanmıştı, ama o ünlü güneyli çalışkanlığı ile kalabalıktı. Sırım gibi ikişer adamın taşıdığı tahtırevanlar kalabalıkların içinden, oyun oynayan çocuklar kadar çabuk geçiyordu ve dört, atlı arabanın çektiği arabalar, çoğu öküzler tarafından çekilen yük arabaları kadar yavaş ilerliyordu. Bohçaları iki adamın omuzlarına dayadıkları sırıklara asılmış olan hamallar zahmetle yürüyor, çıraklar sırtlarında halı ruloları ya da ustalarının eserleri ile dolu kutular taşıyordu. Sokak satıcıları tepsilerinde ya da el arabalarında sergiledikleri iğneleri, kurdeleleri, kavaılmuş fındıkları ve etli börekleri bağıra çağıra tanıtıyorlardı. Her köşe başında akrobatlar, jonglörler ve müzisyenler gösteri yapıyordu. Bu şehrin kuşatma gördüğü asla aklınıza gelmezdi.

Ama her şey huzurlu değildi. Sabahın erken saatleri olmasına rağmen, Rand yaygaracı sarhoşların hanlardan ve meyhanelerden atıldıklarını gördü. Yumruk yumaığa dövüşen ya da güreşen o kadar çok adam vardı ki, daha biri gözden kaybol-

madan yenisini görüyorlardı sanki. Silahlı adam oldukları açık , pek çok insan vardı kalabalığın içinde. Kalçalarında kılıçları ve şişman kol yenli, muhtelif Ev renklerini taşıyan çizgili **ceketle**ri vardı, ama plaka zırh giymiş, miğfer **ta**kmış olanlar bile sokak kavgalarını ayırmaya çalışmıyorlardı. Kavgaların büyük bir kısmına, birbirleri ile, Deniz Halkı ile, işçi, çırak ya da kabadayı olabilecek kaba giyimli adamlar ile dövüşen silahlı adamlar karışmıştı. Yapacak işi olmayan askerler sıkılırdı ve canı sıkılan askerler içip içip kavga çıkarırdı. Rand asilerin silahlı adamlarının canlarının sıkıldığını görünce memnun oldu.

Kalabalıkta yürüyen ve hâlâ Rand'la bir ilgileri yokmuş gibi davranmaya çalışan Kızlar şaşkın bakışlara, kaşınan kafalara sebep oluyordu. Daha çok Deniz Halkı ilgileniyordu onlarla, ama bir grup çocuk ağızları bir karış açık, peşlerinden gidiyordu. Çoğu Deniz Halkı'ndan daha açık tenli olmayan Tearlılar daha önce Aiel görmüştü ve şehre neden döndüklerini merak ediyorlarsa da, bu sabah daha önemli işleri var gibiydi Kimse Rand'a ve yoldaşlarına ikinci bir kez bakmadı. Sokaklarda, çoğu dışarlıklı olan başka atlı adam ve kadınlar vardı, burada ağırbaşlı ceket içinde solgun bir Cairhienli, orada siyah örgülerine çanlar takmış bir Arafelli, burada deri ceketlerine çelik diskler dikilmiş iki iriyarı koruma eşliğinde yürüyen ve pelerini hemen hemen şeffaf binici elbisesini pek de saklamayan bakır tenli bir Domanlı, orada gri tepe tutamı dışında kafasını traş etmiş ve göbeği düğmeleri zorlayan bir Shienarlı. Tar'da, dışarlıklı birini görmeden on adım yürüyemiyordunuz. Tear ticaretinin kolları uzundu.

Bu, şehrin içinden olaysız geçtiği anlamına gelmiyordu.

İleride, koşa koşa giden bir fırıncı çırağı takılıp düştü, sepeti havaya fırladı ve Rand yanından geçerken oğlan doğrulacak gibi oldu, durdu ve ağzı bir karış açık, sepetin yanında, kaba bir koni oluşturacak şekilde dik halde düşmüş uzun ekmek somunlarına bakakaldı. Bir hanın ikinci katındaki pencerede içki içmekte olan gömlekli bir adam dengesini yitirdi ve çığlık atarak sokağa düştü, ama Tai'daishar'ın on adım ilerisinde, kupası hâlâ elinde, ayakları üzerine düşünce çığlığı kesildi. Rarid adamı iri iri gözlerle bakarak, hayretler içinde üstünü başını yoklarken bıraktı. Değişen olasılık dalgaları Rand'ı takip ediyor, şehre yayılıyordu.

Her olay ekmek somunları kadar zararsız, başının üzerine değil ayaklarının üzerine konan adam kadar iyi olmuyordu. O dalgalar, bere almadan kurtulunan bir yuvarlanmayı kırık kemikler ya da kırık bir boyunla sonlandırabilirdi. Kendi dudaklarından çıkacağına asla inanmadıkları sözler söyleyen adamlar arasında kan davaları başlayabilirdi. Kadınlar, seneler boyunca uysallıkla tahammül ettikleri hatalar yüzünden kocalarını zehirlemeye karar verebilirdi. Ah, adamın biri, neden kazdığını bile bilmeden, kendi bodrumunda altın dolu çürük bir çuval bulabilirdi, daha önce konuşmaya cesaret edemediği bir kadına evlenme teklifini kabul ettirebilirdi, ama iyi talih bulanlar kadar hayatı mahvolanlar da olacaktı. Denge, diyordu Min buna. Her kötülüğü dengeleyen bir iyilik vardı. Rand ise, her iyiliği dengeleyen bir kötülük olarak görüyordu. Tear'daki işini bir an önce bitirip gitmeliydi. O kalabalık sokaklarda dörtnala gitmek söz konusu değildi, ama Kızların koşmasına yetecek kadar hızlı gidiyordu.

Daha şehre varmadan hedefini görmüştü, Erinin Nehri'nden şehrin yüreğine kadar uzanan, en az sekiz, dokuz yürüyüş mesafesi, yani ikibuçuk kilometre kaplayan ve şehrin üzerindeki gökyüzüne hakim olan, çıplak ve dik yamaçlı bir tepeye benzeyen bir kaya kitlesi. Tear Taşı insan ırkının en eski kalesiydi, dünyadaki en eski yapıydı, Kırılış'ın son günlerinde Tek Güç'le inşa edilmişti. Tek bir masif kitleden oluşuyordu, tek bir bağlantı noktası yoktu, ama üç bin senelik yağmur ve rüzgar yüzeyini aşındırmış, kabalaştırmıştı. İlk mazgallı siperler yerden yüz adım yüksekte duruyordu, ama daha aşağıda bol bol ok deliği ve saldırganların üzerine kızgın yağ ya da eriyik kurşun dökmek için taş oluklar vardı. Tear Taşı'nı kuşatan hiç kimse, kalenin kendi duvarlarla korunan rıhtımları sayesinde erzak gelmesini engelleyemezdi ve silah depolan yetersiz kalırsa, her tür silahı yenileyip onaracak demirhaneleri ve imalathaneleri vardı. Taş'ın en ortasında yükselen en yüksek kulesinde Tear bayrağı dalgalanıyordu, yarısı kırmızı, yarısı altın rengi, üzerinde yanyana üç eğik hilal bulunan bir bayrak. Bayrak o kadar büyüktü ki güçlü esintide kıvranırken rahatlıkla seçilebiliyordu. O bayrağı oynatmak için rüzgarın gerçekten güçlü olması gerekirdi. Daha aşağıdaki kulelerde daha küçük bayraklar vardı, ama orada bir bayrak, bir sancak sıralanmıştı. Sancakta, kırmızı fon üzerinde siyah-beyaz, kadim Aes Sedai simgesi görülüyordu. Işık Sancağız. Bazıları ona Ejder Sancağı diyordu. O ismi taşıyan başka sancak yokmuş gibi. Yüksek Lord Darlin sadakatini teşhir ediyordu anlaşılan. Böylesi daha iyiydi.

Alanna Taş'taydı ve Rand bunun iyi olup olmadığını göre-

çekti. Elayne, Aviendha ve Min'le bağ kurmadan önceki kadar keskin bir biçimde farkında değildi onun -olmadığını düşünüyordu; bir şekilde, o üçü Alanna'yı bir kenara itmiş, öncelik kazanmıştı ve Alanna ona, onun varlığından pek az fazlasını sezebildiğini söylemişti- ama yine de Rand'ın kafasının arkasında, bir duygu ve fiziksel algı düğümü olarak duruyordu. Rand kadına bu kadarını hissedecek kadar yaklaşmayalı çok olmuştu. Bir kez daha, Alanna'nın bağı bir müdahale gibi geldi, Min, Elayne ve Aviendha ile arasındaki bağı gaspetmeye teşebbüs edilmiş gibi. Alanna, son zamanlarda pek uyumuyormuş gibi, bitkindi ve hayal kırıklığı içindeydi, güçlü öfke ve surat asma tınıları da vardı. Pazarlıklar kötü mü gidiyordu? Rand yakında öğrenecekti. Kadın onun şehirde olduğunun farkında olmalıydı, daha fazlasının olmasa bile yaklaştığının farkında olmalıydı. Min Rand'a, maskeleme denen bir şeyi öğretmeye çalışmıştı. Sözde, Rand'ı bağdan saklayabilecek bir şeydi, ama Rand bir türlü beceremediği itiraf etmişti. Elbette, Min de kendisinin bir türlü beceremediğini itiraf etmişti.

Kısa süre sonra, Rand kendini, Taş'ı üç yandan saran bir meydana giden caddede buldu, ama doğrudan oraya gitmeyi düşünmüyordu. Her şeyden önce, demir bantlı dev kapıların hepsi sürgülenmiş olmalıydı. Ayrıca, caddenin ucunda yüzlerce silahlı adam görebiliyordu. Her kapıda aynısını göreceğini tahmin ediyordu. Bir kaleyi kuşatmış adamlar gibi durmuyorlardı. Herhangi bir emir almamış gibi, aylaklık ediyorlardı sanki -pek çoğu miğferlerini çıkarmış, mızraklarını sokağın iki yanındaki binalara dayamışlardı ve yakındaki meyhane ve hanlardan gelen kadınlar aralarında dolaşıyor, kupa kupa bira ve

şarap satıyorlardı- ama Taş'a girmeye çalışan birine karşı çok uysal davranmaları olası değildi. Rand'ı durduracaklarından değil, elbette. Yüzlercesini, sinek gibi kenara süpürebilirdi.

Ama Rand Tear'a birilerini öldürmek için gelmemişti, zorunlu kalmadığı sürece değil, bu yüzden kiremit çatılı bir hanın ahır avlusuna girdi. Zengin görünümlü, koyu gri taştan, üç katlı bir handı. Öndeki tabela yeni boyanmıştı ve şaşırtıcı ama, Rand'ın önkollarına dolanmış yaratıklara benzeyen resimler çizilmişti. Ama ressam resmin yetersiz olduğuna karar vermişti anlaşılan, çünkü uzun, keskin dişler ve derimsi, kemikli kanatlar eklemişti. Kanatlar! Seanchanların uçan hayvanlarından kopyalanmış gibi duaıyorlardı. Cadsuane tabelaya baktı ve hıhladı. Nynaeve tabelaya baktı ve kıkırdadı. Min de öyle!

Rand, atları kaşağılasınlar diye ahırda çalışan yalınayak oğlanlara gümüş verdikten sonra bile, çocuklar paralardan çok Kızlara baktılar, ama Ejder'in kirişli tavanlı ortak salonundaki müşterilerin baktıkları kadar şaşkınlıkla değil. Rand ve diğerlerinin peşinden, mızrak uçları başlarının üzerinde yükselen, boğa derisinden kalkanlar taşıyan Kızlar girince konuşmalar kesildi. Çoğu kaliteli, ama sade yünlüler giymiş erkekler ve kadınlar, alçak sırtlı sandalyelerinde dönüp baktılar. Orta gelirli tüccarlar ve zanaatkarlar gibi görünüyorlardı, ama ilk defa şehir görmüş köylüler kadar şaşkındılar. Yüksek yakalı koyu renk elbiseler giymiş, kısa beyaz önlükler takmış hizmetkar kadınlar koşturmayı bıraktılar ve tepsilerinin üzerinden faltaşı gibi açılmış gözlerle baktılar. Bu güzel sabahta soğuk duran iki taş şöminenin arasında çekiçli santur çalan kadın bile çalmayı bıraktı.

Kapının yanındaki kare masada oturan, kıvır kıvır saçları olan, çok esmer bir adam Kızları hiç fark etmemişti sanki. Rand başta onu Deniz Halkı'ndan biri sandı, ama yakasız ve klapasız, eskiden beyaz olan ama şimdi kırışmış ve lekelenmiş, tuhaf bir ceket giymişti. "Sana söylüyorum, bende çok çok... kurt var... evet, hani, ipek yapandan... gemide," dedi adam dura dura, tuhaf ve ezgili bir aksanla. "Ama andmeyvesi yaprağı almalıyım... and... meyvesi... evet, onları beslemek için andmeyvesi yaprağı. Zengin olacağız."

Yanındaki adam, Kızlara bakarken tombul elini önemsemezce salladı. "Kurt mu?" dedi dalgın dalgın. "İpeğin ağaçlarda yetiştiğini herkes bilir."

Rand başını iki yana sallayarak ortak salonun ortasına yürüdü ve han sahibi onu karşılamak için ilerledi. Kurtlar! Bir başkasından para sızdırmak için insanlar amma hikayeler uyduruyordu.

"Agardo Saranche hizmetinizdedir, Lordum, Leydilerim," dedi zayıf, kel adam, ellerini iki yana açıp yerlere kadar eğilerek. Bütün Tearlılar esmer olmazdı, ama adam bir Cairhienli kadar beyazdı. "Nasıl hizmet edebilirim?" Kara gözleri Kızlara kayıp duruyordu ve her seferinde, adam aniden uzun mavi ceketi dar gelmeye başlamış gibi çekiştiriyordu.

"Taş manzaralı bir oda istiyoruz," dedi Rand.

"İpeği yapan *kurtlardır,* dostum," dedi adam arkasından, peltek bir aksanla. "Gözlerim üzerine."

Aşina aksanı duyunca Rand hızla döndü ve Alivia'nın iri iri gözlerle, bembeyaz kesilmiş bir biçimde, kapıdan çıkmakta olan siyah ceketli bir adama baktığını gördü. Rand bir küfür

sallayarak kapıya koştu, ama handan uzaklaşan bir düzine siyah ceketli adam vardı ve herhangi biri konuşmuş olabilirdi. Yalnızca arkadan gördüğü orta boylu, ortalama yapılı birini bulmanın yolu yoktu. Bir Seanchan'ın Tear'da ne işi vardı? Yeni bir istila için keşif mi yapıyordu? Rand yakında buna bir son verecekti. Ama adamı e|e geçirebilmiş olmayı dileyerek kapıya sırtını döndü. Bilmek, tahmin etmek zorunda kalmaktan daha iyi olurdu.

Alivia'ya, adamı iyice görüp göremediğini sordu, ama kadın sessizce başını iki yana salladı. Yüzü hâlâ solgundu. *Sul'damlara* ne yapmak istediğinden bahsederken haşin oluyordu, ama anayurdunda konuşulan aksanı duymak bile onu sarsmaya yetiyordu anlaşılan. Rand, kadının zayıf biri çıkmayacağını umdu. Bir şekilde ona yardım edecekti ve Rand kadının zayıf olmasını göze alamazdı.

"Biraz önce çıkan adam hakkında ne biliyorsun?" diye sordu Saranche'ye. "Peltek konuşan?"

Hancı gözlerini kırpıştırdı. "Hiçbir şey, Lordum. Onu daha önce hiç görmedim. *Biroda* mı istiyorsunuz, Lordum?" Min ve diğer kadınlar üzerinde göz gezdirdi ve sayıyormuş gibi, dudakları oynadı.

"Aklında herhangi bir münasebetsizlik varsa, Saranche Efendi," dedi Nynaeve kızgınlıkla, başlığından sarkan örgüyü çekiştirerek, "bir kez daha düşün, hattâ sonra biraz daha düşün. Ben kulaklarını yumruklamadan önce." Min alçak sesle tısladı ve bir eli diğer elinin manşetine gitti, ama sonra kendine hakim oldu. Işık, o hançerlere uzanmakta çok aceleci davranıyordu.

"Hangi münasebetsizlik?" diye sordu Alivia şaşkın şaşkın. Cadsuane hıhladı.

"Bir oda," dedi Rand sabırla. *Kadınlar kızmak için her zaman bir sebep bulabiliyor,* diye düşündü. Yoksa düşünen Lews Therin miydi? Rand huzursuzluk içinde omuzlarını silkti. Ve sesinde belli etmemeyi zar zor başardığı bir sinirlilikle. "Taş'ı gören en büyük odan... Çok kalmayacağız. Bu gece yeniden verebilirsin. Ama atlarımızı bir iki gün barındırmak zoaında kalabilirsin."

Saranche'nin dar yüzü rahatladı, ama sesinde sahte bir hüzün vardı. "Korkarım en büyük odam tutuldu, Lordum. Aslında, bütün büyük odalarım tutuklu. Ama sizi memnunlukla biraz ilerideki Üç Ay'a götürebilirim ve..."

"Pof!" Cadsuane başlığını, yüzü ve altın saç süslerinden bazıları görülebilecek kadar arkaya itti. Yüzünde serinkanlı bir kendine hakimiyet ve amansız bakışlar vardı. "Bence, o odayı ayarlamanın bir yolunu bulabilirsin, oğlum. Bence, bir yol bulsan daha iyi olacak. Ona iyi para ver," diye ekledi Rand'a hitaben, zincirlerin uçlarındaki süsleri sallayarak. "Bu bir tavsiyeydi, emir değil."

Saranche Rand'ın şişman altın kronunu hevesle aldı -hanın bir haftalık gelirinin bundan çok daha fazla olduğu kuşkuluydu- ama adamın koşa koşa ortak salonun arka tarafındaki merdiveni tırmanıp, birkaç dakika sonra geri dönmesine ve onlan ikinci kattaki, koyu renk, cilalı ahşap panelli bir odaya götürmesine sebep olan Cadsuane'in yaşı belirsiz yüzü oldu. Odada üç kişinin rahat rahat sığacağı dağınık bir yatak vardı ve yatağın iki yanındaki pencereler çatıların üzerinden Taş'ı görüyordu. Oda-

yı kullanan müşteri o kadar telaşla çıkarılmıştı ki yün çorapları-nın teki kırışmış halde, yatağın ayak ucunda kalmıştı ve oymalı boynuz tarağı hâlâ köşedeki lavabo sehpasında duruyordu. Hancı heybelerini odaya taşıtmayı, şarap getirtmeyi önerdi ve Ranci reddedince şaşırmış göründü, ama Cadsuane'in yüzüne bir bakış fırlattıktan sonra telaşla eğilerek odadan çıktı.

Bir han odası için oldukça genişti, ama değil bir saraydaki, Algarin'in malikanesindeki çoğu oda ile karşılaştırılamazdı. Özellikle de yaklaşık altı kişi içine doluşmuşken. Duvarlar Rand'ın üzerine üzerine geliyordu sanki. Aniden Rand'ın göğ-sü sıkıştı. Güçlükle nefes alıyordu. Bağ aniden duygudaşlık ve endişe ile doldu.

Kutu, dedi Lews Therin nefes nefese. *Kutudan çıkmam la-zım!*

Rand gözlerini pencerelerden ayırmadan -Taş'ı görmek, ve Ejder ile Taş arasındaki boşluğu- yukarıdaki açık gökyüzünü görebilmek nefeslerini biraz rahatlattı. Birazcık -gözlerini Taş'ın üzerindeki gökyüzüne dikerek- herkesin duvarların di-binde durmasını emretti. İnsanlar hızla itaat ettiler. Eh, Cadsu-ane duvara doğru süzülmeden önce ona keskin bir bakış fır-lattı ve Nynaeve bir hışım yürümeden önce burnunu çekti, ama kalanlar hızla hareket etti. Rand'ın güvenlik için açılma-larını istediğini düşünmüşlerse, bir açıdan öyleydi gerçekten. İn-sanlar görüş alanından çıkınca oda biraz daha genişmiş gibi geldi. Yalnızca birazcık daha, ama her santimetre açıklık bir nimetti. Bağ endişeyle doluydu.

Dışarı çıkmam lazım, diye inledi Lews Therin. *Dışarı çık-mam lazım.*

Rand kendini olacağını bildiği şeylere hazırlayarak, Lews Therin'in teşebbüslerine karşı dikkatli olarak, Gerçek Kaynak'ın eril yarısını kavradı ve *saidin* içine doldu. Deli adam başta onu ele geçirmeye çalışmış mıydı? Ona sürtünmüştü kesinlikle, dokunmuştu, ama o Rand'ındı. Alevden dağlar alev alev çığlar halinde yıkılarak onu kavurmaya çalıştı. Buzun yanında ılık kalacağı dalgalar onu öfkeli denizlerde ezmeye çalıştı. Rand hepsini sevinçle kabul etti, aniden o kadar canlı hissetmeye başlamıştı ki, sanki biraz önce uykuda geziyordu. Odadaki herkesin nefesini duyabiliyordu, Taş'ın üzerindeki bayrağı o kadar detaylı görebiliyordu ki, kumaşının dokumasını seçebileceğini sanıyordu. Yan tarafındaki iki yara, bedeninden kopmaya çalışırmış gibi zonkluyordu, ama içi Güç'le doluyken acıyı görmezden gelebiliyordu. Bir kılıç saplansa bile görmezden gelebileceğini düşünüyordu.

Ama *saidin'\e* birlikte, kaçınılmaz olarak mide bulantısı da gelmişti, iki büklüm olup hayatı boyunca yediği bütün yemekleri çıkarmak için ezici bir arzu duyuyordu. O duyguyla dizleri titriyordu. Güç'le savaştığı kadar kuvvetle savaşıyordu onunla ve *saidin* ile her zaman savaşılması gerekiyordu. Bir erkek *saidin'i* kendi dilediğini yapmaya zorlardı, yoksa *saidin* onu yok ederdi. Bir anlığına, Shadar Logoth'daki adamın yüzü gözlerinin önünde yüzdü. Adam öfkeli görünüyordu. Ve kusmak üzereymiş gibi. Kuşkusuz, o an o da Rand'ın *farkındaydı,* Rand ise adamın. Kılpayı yer değiştirseler birbirlerine dokunacaklardı. O kadar yakındılar.

"Sorun nedir?" diye sordu Nynaeve, Rand'a yaklaşıp endişe içinde yüzüne bakarak. "Yüzün grileşti." Rand'ın başına

uzandı ve Rand'ın tüyleri diken diken oldu.

Rand onun ellerini kendinden uzaklaştırdı. "Ben iyiyim. Uzak dur." Nynaeve olduğu yerde durdu ve kadınların kemer keselerinde taşıyormuş gibi göründüğü bakışlardan birini fırlattı. Bu bakış, kanıtlayamasa da Rand'ın yalan söylediğini bildiğini söylüyordu. O bakışları ayna önünde çalışıyor muydu bu kadınlar? "Uzak dur, Nynaeve."

"O iyi, Nynaeve," dedi Min, ama onun da yüzü biraz grileşmişti ve kırmızı eldivenli ellerini karnına bastırmıştı. Min biliyordu.

Nynaeve Rand'a bakarak burnunu çekti, küçümser bir ifade ile burnunu kırıştırdı, ama sonunda Rand'ın önünden çekildi. Belki Lan'in canına tak etmişti ve kaçmıştı. Hayır, bu olamazdı. Lan, Nynaeve söylemediği sürece onu bırakmazdı, söylese de, ancak gerekli olduğu sürece uzak kalırdı. Şimdi her nerede ise, Nynaeve biliyordu ve büyük olasılıkla onu oraya kendine has sebeplerden dolayı göndermişti. Aes Sedailer ve lanet sırları.

İçine biraz Ruh katılmış Ateş yönlendirdi ve o aşina gümüşsü dikey çizgi yatağın ayak ucunda belirdi, döner gibi göründü ve dev sütunlarla dolu bir loşluğa açıldı. Tek aydınlık, han odasından geliyordu. Yerden birkaç santim yukarıda duran açıklık oda kapısından daha geniş değildi, ama tamamen açılır açılmaz peçelerini takmış üç Kız mızraklarını çekerek açıklıktan geçti ve Alivia da peşlerinden sıçrarken Rand'ın tüyleri diken diken oldu. Onu koaımak, kadının kendi kendine üstlendiği bir görevdi, ama kadın bu işi Kızlar kadar ciddiye alıyordu.

Ama orada pusu kurulmuş olamazdı, tehlike olamazdı, bu yüzden Rand da açıklıktan geçti ve ayağını indirdi. Diğer uçta, kapıyol Rand'ın şimdiye dek verdiğinden daha fazla zarar vermek istemediği dev taş plakalarından otuz santim yukarıda duruyordu. Burası Taş'ın Yüreği'ydi ve içinde tuttuğu Güç'le, Ejder'deki odadan kapıyol aracılığı ile gelen ışıkta, o taşlardan birindeki, Callandor'u yere sapladığında oluşan dar deliği görebiliyordu. *Onu çeken sonra takip etmeli.* Callandor'u ona getirmesi için Narishma'yı göndermeden önce uzun uzun düşünmüştü. Kehanetler adamın onu takip edeceğini söylemiş olsa da, Narishma'nın bugün başka işi vardı. Devasa kızıltaş sütunlardan oluşan bir orman çevresini almıştı ve yakılmamış altın lambaları, tonozlu tavanı ve büyük kubbeyi gizleyen karanlığa doğru uzanıyordu. Rand'ın çizmelerinin sesleri, hattâ Kızların yumuşak çizmelerinin fısıltıları geniş odada boş boş yankılanıyordu. Bu kadar geniş bir yerde, hapsedilmişlik duygusu kaybolmuştu.

Min hemen arkasından aşağı atladı -iki elinde birer fırlatma bıçağı vardı ve başını iki yana çevirerek karanlığı tarıyordu- ama kapıyolun kenarında duran Cadsuane, "Ben, kesinlikle zorunlu olmadığı sürece sıçramam, oğlum," dedi. Elini uzatarak Rand'ın tutmasını bekledi.

Rand kadının inmesine yardım etti ve Cadsuane başını Sallayarak teşekkür etti. Teşekkür anlamına geliyor olabilirdi. Ama aynı zamanda, "Amma oyalandın," anlamına da geliyor olabilirdi. Kadının yukarı dönük avucunda bir ışık topu belirdi ve bir an sonra Alivia da avucunda bir ışık topu dengeliyordu. İki top, çevredeki karanlığı daha da derinleştiren bir ay-

dınlık havuzu oluşturdu. Nynaeve'e de yardım etmesi gerekti, ama o bir teşekkür mırıldanma nezaketini gösterdi -ve hemen kendi ışık topunu yarattı- ama Rand Kızlardan birine yardım önerdiğinde -Shaidolardan biri olan Sarendha olduğunu sanıyordu, ama kadının yüzünde tek gördüğü şey kara peçenin üzerindeki mavi gözlerdi- kadın horgörüyle homurdandı ve elinde mızrakla aşağı atladı. Ardından iki Kız daha geçti. Rand kapıyolun kapanmasına izin verdi, ama midesinin çalkalanmasına, başının kazan gibi olmasına rağmen *saidin* tutmaya devam etti. Taş'tan ayrılmadan bir daha yönlendirmesi gerekeceğini düşünmüyordu, ama Lews Therin'e Güç'ü kavraması için bir fırsat daha tanımayı da düşünmüyordu.

Bana güvemek zorundasın, diye hırladı Lews Therin. *O zaman ölmek üzere Tarmon Gai'don'a kadar yaşamamız gerekiyorsa, bana güvenmek zorundasın.*

Bir kez bana, kimseye güvenmememi söylemiştin, diye düşündü Rand. *Sen dahil.*

Ancak deliler kimseye güvenmez, diye fısıldadı Lews Therin. Aniden ağlamaya başladı. *Ah, neden kafamın içinde bir deli adam var?* Rand sesi uzaklaştırdı.

Yürek'ten çıkan yüksek kemeri geçerken, çıkıntılı miğferler ve parlak plaka zırhlar içinde, siyah ceketlerinin bol kolları siyah ve altın rengi çizgili iki Taş'ın Savunucusu bularak şaşırdı. Kılıçlarını çekmiş, kafa karışıklığı ve haşin bir kararlılık içeren ifadelerle kemere bakıyorlardı. Kuşkusuz, kendilerinin koruduğu tek bir girişi olan bir odanın içinde ayak sesleri duyunca, ışık görünce şaşırmışlardı. Kızlar mızraklarını kaldırarak çöktüler ve iki yana yayıldılar, yavaşça iki adama yaklaştılar.

"Taş adına, bu o," dedi adamlardan biri, kılıcını telaşla kınına sokarak. Alnından başlayan, burnunun kemerinden geçen ve çenesine inen büzülmüş bir yara izi bulunan tıknaz adam, çelik sırtlı eldivenlerini iki yana açarak yerlere kadar eğildi. "Lord Ejder," dedi. "Ben Iagin Handar, Lordum. Taş ayakta. Bunu o gün aldım." Yüzündeki yara izine dokundu.

"Şerefli bir yara, Handar ve unutulmaz bir gün," dedi Rand ona. Diğer, daha zayıf adam telaşla kılıcını kaldırdı ve eğildi. Kızlar ancak o zaman mızraklarını indirdiler, ama peçeleri yüzlerinde kaldı. Unutulmaz bir gün? Taş'ın içinde Trolloclar ve Myrddraaller vardı. Callandor'u, Kılıç Olmayan Kılıç'ı, gerektiği gibi kullandığı ikinci sefer. Her yerde yatan ölüler. Bir daha canlandıramadığı ölü bir kız. Böyle bir günü kim unutabilirdi? "Callandor burada olduğu sürece Yürek'in korunmasını emrettiğimi biliyorum, ama neden hâlâ nöbet tutuyorsunuz?"

İki adam şaşkın şaşkın bakıştılar. "Nöbetçi koyma emri verdiniz, Lord Ejder," dedi Handar "ve Savunucular itaat ediyor, ama sizden geldiğine dair kanıtı olmadığı sürece kimsenin yaklaşmaması dışında Callandor hakkında hiçbir şey söylemediniz." Aniden tıknaz adam irkildi ve daha da derin eğildi. "Sizi sorgularmış gibi göründüğüm için beni affedin, Lordum. Kastım bu değildi. Yüksek Lordları dairenize çağırayım mı? Daireniz dönüşünüze hazır bekletildi."

"Gerek yok," dedi Rand. "Darlin beni bekliyordur ve ben onu nerede bulacağımı biliyorum."

Handar irkildi. Diğer adam aniden yerde, incelemeye değer ilginç bir şey buldu. "Rehber isteyebilirsiniz, Lordum," dedi Handar yavaşça. "Koridorlar... Bazen koridorlar değişiyor."

Demek öyle. Desen gerçekten gevşiyordu. Bu, Karanlık Varlık'm dünyaya Gölge Savaşı'nda yaptığından daha fazla dokunduğu anlamına geliyordu. Tarmon Gai'don'dan önce çok fazla gevşerse, Çağların Danteli çözülebilirdi. Zaman, gerçeklik ve yaratım sona ererdi. Bir şekilde, Rand bu olmadan Son Savaş'ı başlatmalıydı. Yalnız, buna cesaret edemezdi. Henüz değil.

Handar ve diğer adamı rehbere ihtiyacı olmadığına dair temin etti ve iki adam bir kez daha eğildiler. Görünüşe göre, Yenidendoğan Ejder'in yapabileceğini söylediği her şeyi yapabileceğini kabullenmişlerdi. Aslında, Rand Alanna'yı nasıl bulabileceğini biliyordu -parmağını uzatıp bulunduğu yeri işaret edebilirdi- ve onu ilk hissettiği zamandan sonra yer değiştirmişti. Darlin'i bulmak ve Rand al'Thor'ın yaklaştığını bildirmek için, bundan emindi. Min kadının Rand'ın aVUcunda olduğunu söylemişti, ama Aes Sedailer her zaman iki ayrı uçta oynamayı başarmışlardı. Her zaman kendilerine has entrikaları, kendilerine has hedefleri olurdu. Nynaeve ile Verin bunun kanıtıydı. Hepsi öyleydi.

Yürek'ten uzaklaşırlarken, "Kurbağa dediğinde sıçrıyorlar," dedi Cadsuane serin serin, pelerininin başlığını arkaya iterek. "Tek sözün üzerine çok fazla insanın sıçraması senin için kötü olabilir." Bunu söyleyene bak! Cadsuane lanet olası Melaidhrin!

"Bir savaş veriyorum," dedi Rand kadına sertçe. Mide bulantısı yüzünden sinirleri ayaktaydı. Sert olmasının sebebi kısmen buydu. "İtaat eden ne kadar az insan olursa, kaybetme olasılığım o kadar artar ve ben kaybedersem herkes kaybeder. Herkesin itaat etmesini sağlayabilsem, yapardım." Şimdiki ha-

liyle bile, itaat etmeyen ya da kendi bildikleri gibi itaat eden çok fazla insan vardı. Işık aşkına, Min neden *acıma* hissediyordu?

Cadsuane başını salladı. "Tam düşündüğüm gibi," diye mırıldandı, yarı kendi kendine. *Bu* da ne demek oluyordu?

Taşta, ipek duvar halılarından Tarabon, Altara ve Tear'dan gelmiş zengin yolluklara, aynalı lambalar taşıyan altın ayaklı şamdanlara kadar, bir sarayda görülebilecek her tür süs vardı. Taş duvarların dibinde duran sandıklar hizmetkarların temizlik için ihtiyaç duydukları malzemeleri barındıyor olabilirdi, ama hepsi nadir ağaçlardan yapılmıştı ve çoğu girift oymalı, hepsi yaldız süslüydü. Nişlerde çanaklar ve Deniz halkı porselenleri vardı. O porselenler kağıt kadar inceydi ve ağırlıklarınca altından kat kat daha değerliydiler. Devasa, mücevher kakmalı figürler de vardı, bir adım yüksekliğindeki, inci kaplı boynuzları olan gümüş bir geyiği yere indirmeye çalışan yakut gözlü altın bir leopar, bir adımdan da yüksek, zümrüt özlü ve ateş damlası tırnaklı altın bir aslan, altın gövdeleri görünmeyecek ölçüde savurgan mücevherle kaplanmış başka heykelcikler. Rand Taş'ın üst katlarına tırmanırken altın rengi ve siyah üniformalı hizmetkarlar eğildiler ya da diz kırdılar. Onu tanıyanlar yerlere kadar eğilerek selam veriyordu. Bazıları Rand'ın peşinden gelen Kızları görünce, gözleri faltaşı gibi açıldı, ama şaşkınlıkları selam vermelerini engellemedi.

Bir sarayda görülebilecek her tür süs vardı, ama Taş hem içinde, hem dışında savaşılacak şekilde yapılmıştı. Her koridor kesişiminde, tavan cinayet delikleri ile dolu oluyordu. Halıların arasında, yukarıda, ok delikleri vardı ve koridorun her iki

yanına atış yapılacak şekilde açı verilmişti. Merdiven boşluğunun yay ya da arbalet okları ile taranmasına izin vermeyen tek bir merdiven yoktu. Taş'a güç kullanarak gitmeyi başaran tek bir saldırgan olmuştu, Aieller ve onlar da direnişi o kadar çabuk kırmışlardı ki o savunmalardan çoğu kullanılamamıştı, ama içeriye girmeyi başaran başka her düşman, her koridorda kanla öderdi bedelini. Yalnız, Yolculuk yetisi savaş tarzlarını sonsuza dek değiştirmişti. Yolculuk, Ateş Çiçekler ve daha fazlası. O kan bedeli yine de ödenirdi, ama taş duvarlar ve yüksek kuleler artık saldırıları engelleyemezdi. Asha'manlar Taş'ı, Kırılış'ta insanların ellerinde kalan tek silahlar olan bronz kılıçlar ve taş baltalar kadar modası geçmiş kılmıştı. İnsan ırkının en güçlü kalesi, artık yalnızca bir andaçtı.

Alanna ile arasındaki bağ onu yukarı katlara götürdü ve sonunda kapı kolları altın leoparlar biçimde olan yüksek, cilalı kapı kanatlarının önüne geldi. Alanna o kanatların diğer yanındaydı. Işık, Rand'ın midesi boşalmak istiyordu. Kendini toplayarak kapı kanatlarından birini açtı ve Kızları nöbet tutmak üzere dışarıda bırakarak içeri girdi. Min ve diğerleri takip etti.

Oturma odası Taş'taki dairesi kadar süslüydü, duvarlara av ve savaş sahneleri betimleyen duvar halıları asılmıştı, yerdeki desenli Tarabon halısı büyük bir köyü bir yıl boyunca besleyecek kadar para ederdi, siyah mermerden şömine bir insanın eğilmeden içeri girebileceği kadar yüksek, yanyana sekiz adam barındıracak kadar genişti. Hepsi devasa boyutlarda olan her mobilya parçası girift oymalıydı, altın varak kaplıydı ve mücevher kakmalıydı. Yüksek, altın ayaklı şamdanlar da

öyle. Lambaların aynalardan yansıyan alevleri camlı pencereden gelen ışığa katkıda bulunuyordu. Odanın bir yanındaki yaldızlı kaidenin üzerinde, boyu bir adımdan fazla olan, yakut gözlü, gümüş tırnaklı ve gümüş dişli altın bir ayı duruyordu. İlkinin tıpatıp eşi bir başka kaidenin üzerinde de aynı yükseklikte, zümrüt gözlü, yakut pençeli bir kartal vardı. Tear için mütevazı parçalar.

Bir koltuğa oturmuş olan Alanna Rand içeri girince başını kaldırdı ve altın rengi-siyah üniforma içindeki iki genç hizmetkar kadından birinin yüksek altın sürahiden doldurması için altın kadehini kaldırdı. Yeşil çizgili gri binici elbisesi giymiş ince bir kadın olan Alanna, Lews Therin'in kendi kendine mırıldanmaya başlamasına yetecek kadar güzeldi. Rand kulağını elleyecek oldu, ama elini çekti. Aniden, jestin ona mı, yoksa deli adama mı ait olduğundan emin olamamıştı. Alanna karanlık karanlık gülümsedi ve gözleri Min, Nynaeve, Alivia ve Cadsuane üzerinde dolaşırken bağına şüphe girdi, öfke ve surat asma duygularından bahsetmeye bile gerek yoktu. Cadsuane'e bakarken son ikisi yükseldi. Ve bakışları Rand'a takıldığında diğer duygularına sevinç de katıldı. Sesinden belli olduğundan değil. "Niye, sizi hiç beklemiyorduk, Lord Ejder?" diye mırıldandı, unvana biraz ekşilik katarak. "Gerçekten sürpriz oldu, sizce de öyle değil mi, Lord Astoril?" Demek kimseye haber vermemişti. İlginç.

"Çok hoş bir sürpriz," dedi, kol yenleri kırmızı-mavi çizgili bir ceket giymiş yaşlıca bir adam, yağlanmış sivri sakalını sıvazlayarak ayağa kalkıp eğilirken. Yüksek Lord Astoril Damara'nın yüzü kırışıktı, omuzlarına kadar gelen saçları kar beyazıydı ve

seyreliyordu, ama sırtı dik, kara gözleri keskindi. "Epeydir bu günü dört gözle bekliyordum." Cadsuane'e ve bir an sonra Nynaeve'e hitaben birer kez daha eğildi. "Aes Sedai," dedi. Tearlı biri için çok nazikti. Tear'da, Rand yasaları değiştirmeden önce, Aes Sedailer olmasa bile yönlendirmek yasaktı.

Yüksek Lord ve Yenidendoğan Ejder adına Tear Naibi Darlin Sisnera sarı çizgili kolları olan yeşil ipek bir ceket ve altın işlemeli çizmeler giymişti. Rand'dan bir baş kısaydı, saçları kısa kesilmişti ve sakalı sivriydi, çıkık bir burnu, Tear'da nadir görülen mavi gözleri vardı. Şöminenin başında, sohbet etmekte olduğu Caraline Damodred'den Rand'a dönünce o gözler irileşti. Cairhienli asil kadın Rand'ı irkiltti, ama aslında onu burada görmeyi beklemişti. Ruhuna ateşle dağladığı liste aklından geçmeye başladı, ama durdurdu onu. Kısa boylu, ince ve solgun bir kadındı. İri kara gözleri, dalga dalga omuzlarına dökülen siyah saçlarına örülmüş altın zincirden alnına sarkan küçük bir yakut vardı. Kuzeni Moiraine'in kopyasıydı sanki. Kadın altın kıvrımlarla işlenmiş, boynundan eteklerine dek kırmızı, yeşil ve beyaz yatay çizgilerle kaplı uzun mavi ceket, dar yeşil pantolon ve topuklu mavi botlar giymişti. Moda buralara kadar gelmişti demek ki. Caraline, o giysi içinde tuhaf kaçmasına rağmen, diz kırarak selam verdi. Lews Therin daha yüksek sesle mırıldanmaya başladı. Rand adamın bir yüzü olduğunu, o yüze yumaık atabilmeyi diledi. Moiraine ruhunu sertleştirmesi gereken bir anıydı, uğruna mırıldanılacak bir anı değil.

"Lord Ejder," dedi Darlin, gergin gergin eğilerek. İlk selamı vermeye alışık bir adam değildi. Cadsuane'e selam vermedi, yalnızca keskin bir bakış fırlattı ve sonra onun varlığını tama-

men görmezden geldi. Cadsuane Cairhien'deyken, adamı ye Caraline'i bir süreliğine "konuk" etmişti. Darlin bunu unutacak ya da affedecek biri değildi. Adamın jesti üzerine iki hizmetkar kadın, şarap sunmak üzere telaşla hareketlendiler. Beklenebileceği gibi, yaşı belirsiz yüzü sayesinde, ilk şarap sunulan Cadsuane oldu, ama şaşırtıcı şekilde, ikinci kadeh Nynaeve'e sunuldu. Yenidendoğan Ejder bir şeydi, Tear'da bile, Büyük Yılan yüzüğü takmış bir kadın bambaşka bir şey. Cadsuane pelerinini arkaya atarak duvarın dibine çekildi. Onun geri çekilmesi doğal bir şey değildi. Ama diğer yandan, durduğu yerden herkesi aynı anda gözleyebilirdi. Alivia, kuşkusuz aynı sebepten dolayı, kapının yanına geçti. "Sizi son gördüğüm zamandan daha iyi gördüğüm için memnun oldum," diye devam etti Darlin. "Bana büyük şeref verdiniz. Gerçi, Aes Sedaileriniz şimdikinden daha fazla ilerleme kaydetmezlerse, bu yüzden kellemi yitirebilirim."

"Surat asma, Darlin," diye mırıldandı Caraline, boğuk sesinde eğlentili bir tını ile. "Erkekler nasıl da surat asıyor, değil mi, Min?" Bir sebepten, Min havlarcasına kahkaha attı.

"Sizin burada ne işiniz var?" diye sordu Rand, görmeyi beklemediği iki kişiye. Hizmetkar kadınların birinden bir kadeh aldı. Diğer hizmetkar kadın Min ile Alivia arasında tereddütte kalmıştı. Belki Alivia'nın mavi elbisesi sade olduğundan, Min kazandı. Min şarabını yudumlayarak Caraline'in yanına gitti -Cairhienli kadının bir bakışı üzerine, Darlin sırıtarak uzaklaştı- ve iki kadın kafa kafaya verip fısıldaşmaya başladılar. Güç'le dolu olan Rand zaman zaman bir sözcük yakalıyordu. Onun ve Darlin'in isimleri.

Yine bir Tear Yüksek Lordu olan Weiramon Saniago kısa değildi ve kılıç kadar dik duaıyordu, ama adamda kasıla kasıla gezinen bir horoz havası vardı. Sivri bir uçla bitecek şekilde kırpılmış ve yağlanmış sakalı gururla titriyordu neredeyse. "Sabahın Efendisi'ne selam olsun," dedi eğilerek. Törensel bir sesle konuşmuştu. Weiramon törensel sesler ve nutuklar konusunda bir numaraydı. "Neden mi buradayım, Lord Ejder?" Som onu şaşırtmış gibiydi. "Niye, Darlin'in Taş'ta kuşatıldığını duyduğumda, yardımına koşmaktan başka ne yapabilirdim? Ruhum kavrulsun, diğerlerinden bazılarını da bana katılmaya ikna etmeye çalıştım. Estanda ve yandaşlarının işlerine kısa sürede bir son verirdik, yemin ederim!" Asileri nasıl ezeceğini göstermek için yumruğunu sıktı. Ama yalnızca Anaiyella'da o cesaret vardı. "Cairhienlilerin her biri tam bir zambak-yürekliydi!" Caraline Min'le konuşmasına ara vererek, adam fark etse hançer yarasını aramasına sebep olacak bir bakış fırlattı. Astoril dudaklarını büzdü ve şarabını incelemeye başladı.

Yüksek Leydi Anaiyella Narencelona da ceket, dar pantolon ve topuklu bot giymişti, ama o bir dantel yakalık da eklemişti ve yeşil ceketine inciler dikilmişti. Siyah saçlarının üzerine, kafasına tam oturan incili bir başlık takmıştı. İnce ve güzel bir kadındı, yaltaklanırcasına diz kırdı ve bir şekilde Rand'ın elini öpmek istermiş gibi görünmeyi başardı. Cesaret, Rand'ın o kadın için kullanacağı bir sözcük değildi. Diğer yandan, soğukkanlılık... "Lord Ejder," diye cıvıldadı kadın. "Keşke eksiksiz başarı raporlayabilseydik, ama At Efendi'm Seanchanlarla savaşırken öldü ve siz silahlı adamlarımın çoğunu Illian'da bıraktınız. Yine de, sizin adınıza bir darbe indirmeyi başardık."

"Başarı mı? Darbe mi?" Alarma Weiramon'a ve Anaiyella'ya bakarak kaşlarını çattı, sonra Rand'a döndü. "Bir gemi içimde Taş'ın rıhtımlarına yanaştılar, ama silahlı adamlarının çoğunu ve Cairhien'de tuttukları paralı askerlerinin hepsini ırmak yukarısında, diğerlerinin ötesinde bıraktılar. Şehre girme ve asilere saldırma emriyle." Bir tiksinti sesi çıkardı. "Tek sonuç, pek çok adamın ölmesi ve asilerle yaptığımız pazarlıklarda başa dönmemiz oldu." Anaiyella'nın yaltaklanır gülümsemesi hastalıklı bir ifadeye dönüştü.

"Ben Taş'tan saldırı düzenlemeyi ve onlara iki yönden saldırmayı planlıyordum," diye itiraz etti Weiramon. "Darlin reddetti. Reddetti!"

Darlin artık sırıtmıyordu. Ayaklarını ayırarak durmuştu ve elinde bir kadeh değil kılıç olduğunu dileyen bir adama benziyordu. "Sana o zaman da söyledim, Weiramon. Taş'ı Savunuculardan yoksun bıraksam bile asilerin sayısı bizden çok daha üstün olurdu. Hem de çok üstün. Erinin'den Remara Koyu'na kadar, buldukları her satılık kılıcı aldılar."

Rand bir sandalyeye oturdu ve bir kolunu sırtına attı. Kalın sandalye kollan ön taraftan desteklenmiyordu, bu yüzden kılıcı sorun yaratmadı. Caraline ve Min giysiler hakkında konuşmaya başlamış gibiydiler. En azından, birbirlerinin ceketlerini elliyorlardı ve Rand arka-dikiş ve verev-kesim gibi sözcükler duyuyordu, onlar da ne demekse. Alanna'nın bakışları Rand ile Min arasında gidip geliyordu. Rand kadının başında inanmazlıkla savaşan kuşku hissediyordu. "Siz, ikinizi Cairhien'de bıraktım, çünkü Cairhien'de kalmanızı istiyordum," dedi Rand. İkisine de güvenmiyordu, ama güçsüz dışarlıklılar oldukları

Cairhien'cle çok zarar yaratamazlardı. Mide bulantısının güçlendirdiği bir öfke girdi sesine. "En kısa zamanda dönmek üzere plan yapacaksınız. En kısa zamanda."

Anaiyella'nın yaltaklanması daha da hastalıklı oldu. Kadın hafifçe büzüldü.

Weiramon daha dayanıklıydı. "Lord Ejder, size nerede isterseniz orada hizmet ederim, ama kendi topraklarımda daha iyi hizmet ederim. Bu asileri tanıyorum, ne konularda güvenilebileceklerini biliyorum ve..."

"En kısa zamanda!" diye terslendi Rand. Yumruğunu sandalye koluna öyle şiddetle vurdu ki tahta yüksek sesle gıcırdadı.

"Bir," dedi Cadsuane, oldukça berrak bir ses ve oldukça anlaşılmaz bir biçimde.

"Onun dediğini yapmanı kuvvetle tavsiye ederim, Lord Weiramon." Nynaeve Weiramon'u boş boş süzdü ve bir yudum şarap aldı. "Son zamanlarda oldukça öfkeli, her zamankinden de kötü ve o öfkenin sana yönelmesini istemezsin."

Cadsuane uzun bir nefes verdi. "Sen karışma, kızım," dedi keskin bir sesle. Nynaeve kadına dik dik baktı, ağzını açtı, sonra yüzünü buruşturarak ağzını kapattı. Örgüsünü kavrayarak süzülürcesine yürüdü ve Min ile Caraline'e katıldı. Süzülürcesine yürümek konusunda çok iyi olmuştu.

Weiramon bir anlığına Cadsuane'i inceledi. Başını eğmişti ve burnunun tepesinden bakıyordu. "Yenidendoğan Ejder nasıl emrederse," dedi sonunda, "Weiramon Saniago da o şekilde itaat edecek. Gemin yarına kadar yelken açmaya hazır olur, iddiaya girerim. Bu yeterli olur mu?"

Rand sertçe başını salladı. Yeterli olmalıydı. Bu iki aptalı ait oldukları yere bugün göndermek üzere kapıyol yapmak için tek bir saniye bile harcamaya niyeti yoktu. "Şehirde açlık hüküm sürüyor," dedi, altın ayıyı süzerek -o kadar altın Tear'ı kaç gün beslerdi acaba? Yemek hakkında düşünmek midesini burktu- ve yanıt bekledi. Yanıt çabuk geldi, ama beklediği yönden değil.

"Darlin şehre sığır ve koyun sürüleri getirtti," dedi Caraline epey hararetli bir sesle. Şimdi hançere benzer bakışlarla baktığı kişi Rand'dı. "Bu günlerde..." Kadın bir anlığına sustu, ama bakışlarındaki hararet azalmadı. "Bu günlerde, hayvan kesildikten sonra eti ancak iki gün yenebiliyor, bu yüzden hayvanları ve arabalar dolusu tahıl getirtti. Estanda ve yanındakiler hepsine el koydu."

Darlin sevgiyle gülümsedi, ama özür dilercesine konuştu. "Üç kez denedim, ama Estanda açgözlü biri, anlaşılan. Düşmanlarıma erzak hediye etmenin bir anlamı olmadığına karar verdim. Sizin düşmanlarınıza."

Rand başını salladı. En azından adam şehirdeki durumu görmezden gelmiyordu. "Duvarların dışında yaşayan iki oğlan çocuğu var. Doni ve Com. Bundan başka isim bilmiyorum. On yaşlarındalar. Asilerin işi bittikten sonra, Taş'tan çıkabildiğinde, onları bulursan ve onlara gözkulak olursan memnun olurum." Min gırtlağından bir ses çıkardı ve bağdaki hüzün o kadar kasvetliydi ki neredeyse onunla birlikte gelen aşk duygusunu boğacaktı. Demek öyle. Gördüğü şey ölüm olmalıydı. Ama Moiraine hakkında yanılmıştı. Belki bir *ta'veren* bu görüyü de değiştirirdi.

Hayır, diye hırladı Lews Therin. *Onun görüleri değişmemeli. Ölmemiz gerek!* Rand onu duymazdan geldi.

Talebi Darlin'i şaşırtmış gibiydi, ama kabul etti. Yenidendoğan Ejder bir talepte bulunduğunda başka ne yapabilirdi ki?

Rand tam ziyaret amaçlarından bahsedecekti ki, asilerle uğraşması için Tear'a gönderdiği bir başka Aes Sedai olan Bera Harkin içeri girdi. Kadın, Kızlar ona güçlük çıkarmış gibi, omzunun üzerinden arkaya bakarak kaşlarını çatıyordu. Çıkarmış olabilirlerdi de. Aieller Rand'a yemin etmiş Aes Sedaileri Bilge çırağı olarak görüyordu ve Kızlar çömezlere henüz Bilge olmadıklarını hatırlatmak için her fırsatı kullanıyorlardı. Bera tıknaz bir kadındı, kahverengi saçları kare yüzü hizasında kesilmişti ve yeşil ipek elbisesine rağmen, Aes Sedai yaşı belirsizliği olmasa çiftçi kadına benzeyecekti. Ama, evini ve çiftliğini disiplinli bir biçimde yöneten ve bir krala bile mutfağına çamurlu ayaklarla girmemesini söyleyebilecek bir çiftçi kadın. Ne de olsa Yeşil Ajah'tandı, Yeşil Ajah gururu ve azametinin her kırıntısına sahipti. Aes Sedailerin yabanilere karşı hissettiği küçümseme ile Alivia'ya da kaşlarını çattı ve Rand'ı gördüğü zaman yerini serinkanlılık aldı.

"Eh, bu sabah olanlara bakarak, sizi gördüğüme şaşırmalıydım, aslında," dedi. Sade gümüş pelerin iğnesini açtı ve kemer kesesine taktı, sonra pelerinini koluna astı. "Gerçi, diğerlerinin Erinin'in bir gün batısında olduğu haberi de var."

"Diğerleri mi?" dedi Rand sessizce. Sessizce ve çelik gibi sert bir biçimde.

Bera etkilenmemiş gibiydi. Pelerininin kıvrımlarını düzeltmeye devam etti. "Diğer Yüksek Lord ve Leydiler, elbette. Su-

namon, Tolmeran, hepsi. Görünüşe göre, silahlı adamlarının atlarının koşabileceği kadar hızla Tear'a geliyorlar."

Rand öyle hızla ayağa fırladı ki kılıcı bir anlığına sandalyenin koluna takıldı. Bir anlığına, çünkü önceki darbeyle zayıflamış olan yaldızlı tahta yüksek bir çatırtı ile bölündü ve kol halıya düştü. Rand o tarafa bakmadı bile. Aptallar! Seanchanlar Altara sınırındaydı ve onlar Tear'a dönüyordu, öyle mi? "İtaat etmeyi kimse hatırlamıyor mu?" diye gürledi. "Hemen onlara haberci gönderilmesini istiyorum! Illian'a geldiklerinden daha hızlı dönecekler, yoksa hepsini astırırım!"

"İki," dedi Cadsuane. Işık aşkına, neyi sayıyordu bu kadın? "Sana bir tavsiyede bulunayım, oğlum. Ona bu sabah ne olduğunu sor. Ben iyi haber kokusu alıyorum."

Bera Cadsuane'in odada olduğunu fark edince irkildi. Yan yan, ihtiyatla ona bakarak, pelerini ile oynamayı bıraktı. "Bir anlaşmaya vardık," dedi, soru sorulmuş gibi. "Tedosian ve Simaan her zamanki gibi kararsız, ama Hearne neredeyse Estanda kadar kararlıydı." Başını iki yana salladı. "Bence Tedosian ile Simaan eninde sonunda kabul edecektir, ama tuhaf aksanları olan bazı insanlar onlara altın ve adam vaat ediyor."

"Seanchanlar," dedi Nynaeve. Alivia ağzını açtı, sonra konuşmadan kapattı.

"Olabilir," dedi Bera. "Bizden uzak duruyorlar ve bize, her an ısırabilecek deli köpekler gibi bakıyorlar. Bu, Seanchanlar hakkında işittiğimiz pek az şeye uyuyor. Her durumda, bir saatten az süre önce, Estanda aniden Lord Ejder'in unvanını ve topraklarını ona geri verip vermeyeceğini sormaya başladı ve kalanların direnişi de hemen onun ardından yıkıldı. Anlaşma

şöyle. Yenidendoğan Ejder'in Tear'daki Naibi olarak Darlin'i kabul ediyorlar. Yaptığınız bütün yasalar değişmeden kabul edilecek ve isyanın cezası olarak şehri bir sene boyunca besleyecekler. Karşılığında, unvanları ve toprakları eksiksiz olarak geri verilecek. Darlin Tear Kralı olarak taç giyecek ve ona sadakat yemini edecekler. Merana ve Rafela mühürlenip imzalanmak üzere belgeleri hazırlıyor."

"Kral mı?" dedi Darlin inanmazlıkla. Caraline sallana sallana yanına gidip koluna girdi.

"Haklarını geri vermek mi?" diye hırladı Rand, şaraplar saçarak kadehini bir kenara fırlatarak. Bağda, Min'den gelen bir uyarı, ihtiyat vardı, ama Rand buna dikkat edemeyecek kadar öfkeliydi. Midesini burkan bulantı öfkesini de çarpıtıyordu. "Kan ve lanet küller! Bana isyan ettikleri için topraklarını ve unvanlarını aldım. Sıradan insanlar olarak sadakat yemini edebilirler bana!"

"Üç," dedi Cadsuane ve Rand'ın tüyleri diken diken oldu, bir sonra poposuna sopa gibi bir şey hızla çarptı. Bera'nın dudakları şokla aralandı ve pelerini kolundan kayıp yere düştü. Nynaeve kahkaha attı. Kahkahasını hemen bastırdı, ama kahkaha atmıştı! "Sana görgülü davranmayı hatırlatmaya zorlama beni, oğlum," diye devam etti Cadsuane. "Alanna gitmeden önce, teklif ettiğin şartları söyledi bana -Darlin Naip olacaktı, kanunlarına uyulacaktı ve başka her şey tartışmaya açıktı- ve o koşullar karşılanmış gibi görünüyor. Dilediğini yaparsın, elbette, ama sana bir tavsiye daha vereyim. Önerdiğin koşullar kabul edildiği zaman, sen de onlara bağlı kalırsın."

Yoksa kimse sana güvenmez, dedi Lews Therin, kesinlikle

aklıbaşında biri gibi konuşarak. Şimdilik aklı başında gibi.

Rand yumruklarını sıkarak dik dik Cadsuane'e baktı. Kadını kavuracak bir şey örmek üzereydi. Poposundaki sopa izini hissedebiliyordu ve eyerde daha beter hissedecekti. İz zonklar gibiydi ve öfkesi de onunla birlikte zonkluyordu. Cadsuane şarabının üzerinden sakin sakin baktı ona. Bakışlarında minik bir meydan okuma mı vardı? Yönlendirmesi için meydan mı okuyordu ona? Kadın Rand'ın yanındaki her anı ona meydân okuyarak geçiriyordu! Sorun şuydu ki, iyi tavsiyeler veriyordu. O koşulları Alanna'ya Rand bildirmişti gerçekten de. Onların daha sıkı pazarlık etmesini, daha fazlasını kazanmalarını beklemişti, ama tam olarak istedikleri şeyi elde etmişlerdi. Daha fazlasını. Karşı tarafın kabul ettiği ceza hiç aklına gelmemişti.

"Talihin yaver gitti gibi görünüyor, Kral Darlin," dedi. Hizmetkar kadınlardan biri diz kırdı ve Rand'a şarap dolu bir kadeh uzattı. Kadının yüzü Aes Sedailerinki kadar sakindi. Kadın için, Aes Sedailerle tartışan adamların sıradan şeyler olduğunu sanırdınız.

"Kral Darlin'e selam olsun," dedi Weiramon törensel ve yarı boğulmuş bir sesle. Bir an sonra, birbuçuk kilometre koşmuş gibi nefes nefese, Anaiyella yankıladı onu. Kadın bir zamanlar Tear tacını kendisinin takacağından bahsediyordu.

"Ama neden beni Kral yapmak istesinler?" dedi Darlin, elini saçlarından geçirerek. "Ya da herhangi birini. Moreina bin sene önce öldüğünden beri Taş'ın kralı olmadı. Yoksa bunu sen mi talep ettin, Bera Sedai?"

Bera pelerinini alıp doğaıldu ve pelerini silkelemeye başladı. "Bu onların... 'talep' fazla güçlü bir sözcük olur... onların

önerişiydi. Tahta oturma şansına hepsi atlardı, özellikle de Estanda." Anaiyella boğulur gibi bir ses çıkardı. "Ama elbette, böyle bir umut olmadığını biliyorlardı. Böylece, Yenidendoğan Ejder yerine sana yemin edebilirler ve biraz daha az tatsız bir şey olur."

"Ve eğer sen kral olursan," diye araya girdi Caraline, "Bu Lord Ejder'in Tear'daki Naibi unvanının daha düşük bir unvan olacağı anlamına gelir." Boğuk bir sesle güldü. "Onu daha da büyük bir belirsizliğe itmek için üç, dört tane, kulağa daha asil gelen unvan daha ekleyebileceklerini düşünüyorum." Bera, tam da bu konuyu açmaya hazırlanıyormuş gibi, dudaklarını büzdü.

"Peki, sen bir kralla evlenir miydin, Caraline?" diye sordu Darlin, "Sen kabul edersen ben de tacı kabul ederim. Gerçi, bir taç yaptırmam gerekecek."

Min boğazını temizledi. "Dilersen neye benzemesi gerektiğini ben söyleyebilirim."

Caraline bir kahkaha daha attı, Darlin'in kolunu bıraktı ve **sallana** sallana uzaklaştı. "Buna yanıt vermeden önce taçlı halini görmem gerek. Min'in söylediği tacı yaptır. Eğer sana yakışırsa..." Gülümsedi. "O zaman belki düşünürüm."

"İkinize de en iyi dileklerimi sunuyorum," dedi Rand sertçe, "ama şu anda konuşacak daha önemli meselelerimiz var." Min ona keskin bir bakış fırlattı. Bağ onaylamazlıkla doldu. *Nynaeve* Rand'a keskin bir bakış fırlattı. *Bu* da ne demek oluyordu şimdi? "O tacı kabul *edeceksin,* Darlin ve o belgeler imzalanır imzalanmaz, o Seanchanları tutuklatmanı istiyorum. Sonra Tear'da, kılıcın ya da mızrağın bir ucunu diğerinden ayı-

rabilen her adamı toplayacaksın. Asha'manların sizi Arad Doman'a götürmesini ayarlayacağım."

"Ya ben, Lord Ejder?" diye sordu Weiramon coşkuyla. Hevesle titriyordu neredeyse, durduğu yerde kasılmayı başarıyordu. "Savaşılacaksa, Cairhien'de aylaklık etmektense orada size daha iyi hizmet ederim."

Rand adamı süzdü. Ve Anaiyella'yı. Weiramon beceriksiz bir aptaldı ve ikisine de güvenmiyordu, ama bir avuç takipçileri varken ne zararları olacağını düşünemiyordu. "Pekala. Siz, ikiniz Yüksek Lord... yani, Kral Darlin'e eşlik edebilirsiniz." Anaiyella, kendisi Cairhien'e dönmeyi tercih edermiş gibi yutkundu.

"Ama Arad Doman'da ne yapmam gerekiyor?" diye sordu Darlin. "İşittiğim pek az şeye bakarak, orası tımarhaneden farksız." Lews Therin Rand'ın kafasının içinde deli gibi güldü.

"Tarmon Gai'don yakında gelecek," dedi Rand. Işık izin verse de çok yakın olmasa. "Arad Doman'a, Ta'rmon Gai'don'a hazırlanmak üzere gidiyorsunuz."

5

BİR ÇAPAYI AĞLATMAK

Uzun mavi dalgaların sebep olduğu sallantıya rağmen, Harine din Togara kızkardeşinin yanında, şemsiye taşıyıcılarının ve uzun dümen yekesinin başındaki dümencinin hemen önünde dimdik oturuyordu. Shalon kürek çeken oniki erkek ve kadını incelemeye dalmış gibi görünüyordu. Ya da belki düşüncelere dalmıştı. Son zamanlarda düşünecek bir sürü şey vardı, Harine'in çağrıldığı bu görüşme aralarından yalnızca bir tanesiydi, ama Harine düşüncelerinin körlemesine dağılmasına izin verdi. Kendini topluyordu. Harine Illian'a vardıktan sonra, Atha'an Miere'nin İlk On iki ne zaman toplanacak olsa, toplantıya katılmadan önce Harine'in kendini toplaması gerekiyordu. Tear'a varıp Zaida'nın *Mavi Martısı'nı* oraya demirlemiş bulduğunda, kadının hâlâ Caemlyn'de olduğundan, ya da en azından Harine'i uzaktan takip ettiğinden emindi. Acı verici bir hataydı. Ama aslında, Zaida haftalarca geride olsa bile pek az şey değişirdi. En azından Harine açısından. Hayır. Zaida'yı düşünmemeliydi.

Güneş doğuda, ufkun bir yumruk üzerinde duruyordu ve kıyıbağlılara ait pek çok tekne Illian limanını koruyan dalga-

kırcına doğru ilerliyordu. Biri üç direkliydi ve yüksek donanımlı teknelere benziyordu, büyük yelkenlerin hepsi kare şeklindeydi, ama bodurdu ve kötü idare ediliyordu, alçak dalgaları yara yara gitmek yerine üzerinde sallanıyordu. Çoğu alçak donanımlı, küçük teknelerdi, üçgen yelkenlerinin hemen hepsinin bumbaları yüksekti. Bazıları yeterince hızlı görünüyordu, ama kıyıbağlılar karayı nadiren gözden kaybederdi ve genelde sığlıklardan korktuklarından geceleri demir atarlardı. Hızları pek işlerine yaramazdı. Gerçekten hız gerektiren yükler Atha'an Miere gemilerine yüklenirdi. En yüksek fiyattan, elbette. Fiyat yüzünden, Atha'an Miere'nin taşıdığı yüklerin küçük bir bölümünü oluşturuyorlardı. Aynı zamanda, pek az şeyin gerçekten de o kadar hızlı nakledilmesi gerekiyordu. Dahası, taşımacılık biraz kâr getiriyordu, ama yük-efendisi kendi adına anlaşma yaptığında, kârın tamamı gemiye ve klana gidiyordu.

Doğuda ve batıda, kıyı boyunca, göz görebildiğinde Atha'an Miere gemileri demirlemişti. Çoğu satıcı kayıkları ile çevrelenmişti, öyle kalabalıktılar ki sarhoş kıyı bayramlarına benziyordu. Şehirden gelen kayıklar, kurutulmuş meyvelerden sığır ve koyun etine, demir çivilerden kılıç ve hançerler için demire, bir miçonun ilgisini çekebilecek süslü Illian takılarından altın ve mücevherlere kadar her şeyi satıyorlardı. Gerçi, altın dedikler, genelde birkaç ay sonra soyulup altındaki pirinci teşhir eden kaplamalar, mücevherler ise renkli cam çıkıyordu. Satmak için olmasa da, sıçan da getiriyorlardı. Bu kadar uzun süredir demirlemiş olan gemiler sıçan istilasına uğramış olmalıydı. Sıçanlar ve bozulan malzemeler, çerçiler için her zaman yer olmasını sağlıyordu.

Devasa Seanchan yapımı gemiler de kayıklarla çevriliydi.

Kaçış'ta kullandıkları düzinelerce Seanchan gemisi vardı. Artık olaydan bu şekilde bahsediyorlardı, Ebou Dar'dan büyük Kaçış. Kaçış dediğiniz zaman, kimse ne demek istediğinizi sormuyordu. Büyük, küt pruvalı şeylerdi, bazıları kendi hızlı gemilerinin direklerinin iki katı, hattâ daha büyüktü, belki zorlu denizleri aşmaya uygundu, ama donanımları tuhaftı ve garip, kaburgalı yelkenleri doğru düzgün idare edilmeyecek kadar zor hareket ediyordu. O direkler ve serenler şimdi erkek ve kadınlarla doluydu, donanımı daha kullanışlı şeylerle değiştiriyorlardı. Gemileri kimse istemiyordu, ama Ebou Dar'da kaybettikleri gemileri yenilemek tersanelerin senelerini alırdı. Hem de çok pahalıya patlardı! Direkleri aşırı uzun olsa da, olmasa da, o gemiler daha senelerce kullanılacaktı. Hiçbir Yelkenhanımı, sahip olduğu altının hepsi olmasa bile Ebou Dar'cla Seanchanların dindeyken, klan hazinesinden borç alarak borca batmak istemiyordu. Başka seçeneği kalmadığı sürece değil. Elinde ne kendi gemisi, ne de bir Seanchan gemisi kalmış olan bazı talihsizlerin başka seçeneği yoktu.

Harine'in on ikilisi kalın dalgakıran duvarını geçti. Duvar, gri taşa çarpan dalgaların yerinden koparamadığı uzun, kıllı yosunlar ve çamurla kararmıştı. Geniş, gri-yeşil Illian limanı önünde açıldı. Liman derin bataklıklarla çevriliydi. Bataklık otları yer yer kış kahverengisinden yeşile dönmüştü ve uzun bacaklı kuşlar içinde dolanıyordu. Hafif rüzgarla, küçük bir sis bulutu kayığın üzerinde süzüldü, uzaklaşmadan önce Harine'in saçlarını nemlendirdi. Küçük balıkçı tekneleri bataklığın kenarında ağlarını çekiyorlardı, bir düzine ayrı türden martı ve deniz kırlangıcı, çalabildiklerini çalmak için kayıkların üzerinde halkalar çiziyordu.

Uzun taş rıhtımların ötesindeki şehrin kendisi Harine'i fazla ilgilendirmiyordu. Rıhtımlar ticaret gemileri ile doluydu, ama liman... O geniş, hemen hemen yuvarlak deniz parçası bilinen en büyük limandı ve rıhtıma yanaşma sırasını bekleyen nakliyat tekneleri ve ırmak tekneleri ile doluydu. Liman gerçekten de, boy boy, çeşit çeşit yüzlerce tekne ile tıka basa doluydu ve o gemilerin hepsi kıyıbağlılara ait değildi. Orada yalnızca, yunuslarla yarışabilecek, üç direkli, uzun ve ince Deniz Halkı gemileri vardı. Uzun ve ince Deniz Halkı gemileri ve Seanchan canavarları. Her klanın İlk On iki'sini oluşturan Dalgahanımlarının ve Yelkenhanımlarının gemileriydi onlar, limanda yer bulabilen gemiler. Illian limanının bile sınırlan vardı ve Atha'an Miere ticareti engellemeye başlarsa Dokuzlar Konseyi sorun çıkarabilirdi, Yenidendoğan Ejder'in ilhan'daki Naibi'nin ne diyeceğinden bahsetmeye bile gerek yoktu.

Aniden kuzeyden güçlü, buz gibi bir rüzgar esti. Hayır, yükselmemişti; aniden, tüm gücüyle var olmuş, limandaki dalgaları köpürtmüş, çam kokuları ve... topraksı kokular getirmişti. Harine ağaçlardan pek anlamazdı, ama gemi yapımında kullanılan keresteden iyi anlardı. Ama Illian yakınlarında fazla çam ağacı olduğunu sanmıyordu. Sonra sis bulutunu fark etti. Gemiler güneye esen o rüzgarın etkisiyle sallanırken, sis ağır ağır kuzeye sürüklenmeye devam ediyordu. Ellerini dizlerinin üzerinde tutmak güç geliyordu. Saçlarındaki nemi silmek istiyordu. Shadar Logoth'dan sonra, onu bir daha hiçbir şeyin sarsamayacağını düşünmüştü, ama son zamanlarda pek çok... tuhaflık... görmüştü, dünyanın çarpıldığını anlatan tuhaflıklar.

' Rüzgar geldiği gibi aniden kayboldu. Mırıltılar yükseldi,

kürekler durdu ve iskele yanındaki dördüncü kürek bir şeye takılıp kurtuldu, kayığa su sıçrattı. Mürettebat rüzgarların bu şekilde davranmadığını biliyordu.

"Yola gelin," dedi Harine sertçe. "Yola gelin!"

"Birlikte kürek çekin, sizi kıyıbağlı paçavratoplayıcılar," diye bağırdı güvertehanımı pruvadan. Sırım gibi, köselemsi bir kadın olan Jadein'in ciğerleri de köselemsiydi. "Yoksa kürek temposu mu vermem gerekiyor?" İki hakaret bazı yüzlerin öfkeyle, diğerlerinin utançla gerilmesine sebep oldu, ama kürekler bir kez daha düzenli bir biçimde çekilmeye başlandı.

Shalon şimdi sisi inceliyordu. Ne gördüğünü, ne düşündüğünü sormak için beklemesi gerekecekti. Harine yanıtı mürettebatından birinin duymasını istediğinden emin değildi. Zaten gördükleriyle yeterince korkmuşlardı.

Dümenci on ikiliyi iri Seanchan gemilerinden birine çevirdi. O geminin çevresinde, yaklaşmaya cesaret eden her satıcı teknesi, daha çerçi iki kelime edemeden kovalanıyordu. En büyük gemilerden biriydi, sterncastle'ı üç katlı olanlardan biri. Üç katlı! Ve o şeyin kıç tarafını çeviren iki *balkonu* vardı! Bir cemaros'un ya da Aryth Okyanusu'nun soheenlerinden birinin süpürdüğü denizin o balkonlara ne yapacağını görmek istemezdi. Diğer on ikililer ve birkaç sekizli, taşıdıkları yolcuların önceliğine göre, gemiye yanaşmak için sıra bekliyordu.

Jadein pruvada ayağa kalktı ve bağırdı, "Shodein!" Sesi kuvvetliydi ve gemiye yaklaşan bir onikili dönerek uzaklaştı. Diğerleri beklemeye devam ettiler.

Mürettebat kürekleri geri çekerek onları sancak tarafına yanaştırmadan, on ikiliyi Jadein'in sarkan iplerden birini yakala-

yıp kayığı geminin yanında sabitlemeden ayağa kalkmadı Harine. Shalon içini çekti.

"Cesaret, kardeşim," dedi Harine ona. "Shadar Logoth'dan canlı kurtulduk, ama Işık bana yardım etsin, *neyden* canlı kurtulduğumuzdan emin değilim." Havlarcasına kahkaha attı. "Bundan da önemlisi, Cadsuane Melaidhrin'den canlı kurtulduk ve buradaki başka herhangi birinin bunu yapabileceğinden kuşkuluyum."

Shalon zayıfça gülümsedi, ama en azından gülümsemişti.

Harine halat merdiveni, yirmi sene önceki kadar rahatlıkla tırmandı ve güverteefendisi tarafından karşılandı. Sağ gözünün olması gereken yeri örten deri yamanın altında taze bir yara uzanan, tıknaz bir adamdı. Kaçış sırasında pek kişi yaralanmıştı. Pek kişi ölmüştü. Bu geminin güvertesi bile ayaklarına tuhaf geliyordu, tahtalar tuhaf bir desen oluşturacak şekilde döşenmişti. Ama yan taraf gerektiği gibi düzenlenmişti, solda on iki çıplak göğüslü adam, sağda parlak keten bluzlar içinde on iki kadın vardı ve hepsi doğrudan güverteye bakacak şekilde eğilmişti. Harine Shalon ile şemsiye taşıyıcıların ona katılmasını bekledi, sonra yürümeye başladı. Sıraların sonunda bekleyen, geminin Yelkenhanımı ve Rüzgarbulucusu eğilerek yüreklerine, dudaklarına ve alınlarına dokundular. İkisi de, sayısız kolyelerini saklayan, bellerine kadar gelen yas etolleri takmıştı. Harine ile Shalon da öyle.

"Gemime hoş geldiniz, Dalgahanımı," dedi Yelkenhanımı, koku kutusunu koklayarak, "onun güvertesinden ayrılana kadar Işık'ın inayeti üzerinizde olsun. Diğerleri sizi büyük kamarada bekliyor."

"Işık'ın inayeti sizin de üzerinizde olsun," diye yanıt verdi Harine. Mavi ipek pantolon ve kırmızı ipek bluz giymiş Turane öyle tıknazdı ki Rüzgarbulanı Serile ortalama değil ince görünüyordu. Kadının delici bakışları ve ekşi bir ifadesi vardı, ama ne bunlar, ne de burnunu çekmesi kabalık amaçlıydı. Turane *o kadar* cüretli değildi. Herkese baktığı gibi bakmıştı, kendi gemisi Ebou Dar limanının dibinde yatıyordu ve açık tuzun temiz havasından sonra, liman gerçekten de leş gibi kokuyordu.

Büyük kamara, yüksek sterncastle boyunca uzanıyordu neredeyse, on üç sandalye ve bölme duvarına dayanmış, üzerinde yüksek boyunlu şarap sürahileri ve sarı porselenden kadehler bulunan bir masadan başka hiçbir mobilya yoktu içeride. İpek brokarlar içinde iki düzine kadın odayı dolduramıyordu. Atha'an Miere'nin İlk On ikisi'nden son gelen oydu ve diğer Dalgahanımlarının gelişine verdikleri tepki beklediği gibiydi. Lincora ve Wallein göstere göstere sırtlarını döndüler. Yuvarlak yüzlü Niolle ona kaşlarını çattı, sonra gidip kadehini doldurdu. Göğsünü muazzam gösterecek kadar ince bir kadın olan Lacine, Harine'in varlığına şaşmış gibi başını iki yana salladı. Diğerleri, o yokmuş gibi sohbet etmeye devam ettiler. Hepsi yas etolü takmıştı, elbette.

Pelanna uzun adımlarla yaklaştı. Kare yüzünün sağ yanında uzanan uzun pembe yara kadına tehlikeli bir görünüm veriyordu. Kıvır kıvır saçları hemen hemen tamamen grileşmişti, sol yanağındaki şeref zinciri zaferlerini belgeleyen altın madalyonlarla doluydu ve aralarında Kaçış'ta oynadığı rol için kazandığı da vardı. El ve ayak bilekleri Seanchan zincirlerinin iz-

lerini taşıyordu hâlâ, ama şimdi ipeklerle örtülmüştü. "Umarım kendine gelmiştir, Harine, Işık'ın izniyle," dedi, başını bir yana eğip, tombul, dövmeli ellerini sahte bir duygudaşlıkla kenetleyerek. "Artık oturmakta güçlük çekmiyorsun, değil mi? Ne olur ne olmaz diye, senin sandalyene minder koydum."

Rüzgarbulan'ına bakarak gürültülü bir kahkaha attı, ama Caire duymamış gibi boş boş baktı ona, sonra hafifçe güldü. Pelanna kaşlarını çattı. O herhangi bir şeye güldüğünde, altındakilerin de gülmesini beklerdi. Azametli Rüzgarbulan'ın kendi endişeleri vardı, bir kızı kıyıbağlılar arasında kaybolmuştu, Aes Sedailer tarafından kaçırılmıştı. Bunun bedelini *ödeyeceklerdi.* Bunun gerekli olduğunu bilmek için Caire'den ya da Pelanna'dan hoşlanmak gerekmiyordu.

Harine ikiliye gergin bir gülümseme bahşetti ve Pelanna'ya sürtünüp geçti. O kadar yakından geçmişti ki, kadın ayaklarına basılmasın diye bir adım gerilemek zorunda kaldı ve bunu yaparken kaşlarını çattı. *Kumların kızı,* diye düşündü Harine ekşi ekşi.

Ama Mareil'in yaklaşması üzerine içtenlikle gülümsedi. Uzun boylu, ince bir kadındı. Omuzlarına gelen saçlarında siyah teller kadar beyaz teller de vardı. Mareil, beklediğinde ilerleyememiş demir elli bir Yelkenhanımı'nın altında, yaşlı bir gemide miço olarak işe başladıkları günden beri arkadaşıydı. Mareil'in yara almadan Ebou Dar'dan kaçtığını öğrendiğinde çok sevinmişti. Kadın Pelanna ile Caire'ye kaşlarını çattı. Rüzgarbulanı Tebreille de iki kadına bakarak yüzünü buruşturdu, ama onların aksine, Mareil bileğinin yalanmasını talep ettiğinden değilse. Kardeş olan Tebreille ile Caşre, Caire'nin kızı Talaan

için çok endişeleniyordu, ama bunun ötesinde, ikisi bir bakır için birbirlerinin gırtlaklarını kesebilirdi. Daha da iyisi, kızkardeşinin sintine temizleyecek kadar düştüğünü görmek isterdi. Kardeşler arasındaki nefretten daha derin nefret bulunmazdı.

"O çamur-ördeklerinin seni gagalamasına izin verme, Harine." Mareil'in sesi bir kadın için kalın, ama ezgiliydi. Harine'e taşıdığı iki kadehten birini uzattı. "Yapman gerektiğini hissettiğin şeyi yaptın ve Işık izin verirse her şey yoluna girecek."

Elinde olmadan, Harine'in gözleri tepesindeki kirişlerden birindeki halkalı civataya gitti. Şimdiye dek çıkarılmış olmalılardı. Onu kışkırtmak için orada bıraktıklarından emindi. O tuhaf genç kadın, Min, haklı çıkmıştı. Coramoor ile yaptığı Pazarlık eksik bulunmuştu, çok şey verdiği ve karşılığında çok az şey talep ettiği düşünülmüştü. Bu kamarada, İlk On iki'nin kalanı ve yeni Gemiler Hanımı izlerken, çırılçıplak soyulmuş, ayak bileklerinden o halkalı civataya asılmış, güverteki bir tanesine de bağlanarak gerilmiş, sonra ciğerlerini patlatırcasına ulumaya başlayana dek kamçılanmıştı. Kırbaç izleri ve bereler solmuştu, ama bastırmak için ne kadar çabalarsa çabalasın anılar kalmıştı. Ama ulumaları merhamet etmeleri ya da ara vermeleri için değildi. Asla değil, yoksa kenara çekilmek, sıradan bir Yelkenhanımı olmak ve bir başkasının Shodein Klanı'nın Dalgahanımlığına seçilmesini izlemekten başka seçeneği kalmazdı. Bu odadaki kadınların çoğu, böyle bir cezadan sonra yine de çekilmesi gerektiğine inanıyordu, hattâ belki Mareil bile. Ama Min'in kehanetinin diğer kısmı cesaretini güçlendirmişti. Harine bir gün Gemiler Hanımı olacaktı. Kanunen, Atha'an Miere'nin İlk On ikisi herhangi bir Yelkenhanımı'nı Ge-

miler Hanımı seçebilirdi, ama üç bin sene içinde yalnızca beş kez kendilerinden olmayan birini seçmişlerdi. Aes Sedailer, Min'in tuhaf görülerinin her zaman çıktığını söylüyordu, ama Harine'in kumar oynamaya niyeti yoktu.

"Her şey yoluna girecek, Mareil, Işık izin verirse," dedi. Eninde sonunda girecekti. Yalnızca, daha önce olanları göğüsleyecek kadar cesur olması gerekiyordu.

Her zamanki gibi, Zaida törensizce geldi. Rüzgarbulanı, uzun boylu, ince ve ketum Shielyn arkasından girdi. Caemlyn'den gelirken yanında getirdiği iri göğüslü, sarı saçlı Aes Sedai, Amylia da yanındaydı. Kadının yaşı belirsiz yüzü daima şaşkın görünüyordu, parlak mavi gözleri çok iyiydi. Bir sebepten, Aes Sedai derin derin nefes alıyordu. Herkes eğildi, ama Zaida nezaket kurallarına pek önem vermezdi. Yeşil brokarlara bürünmüş, beyaz yas etolü takmış olan kadın kısa boyluydu. Sıkı, gri bukleleri kısa kesilmişti, ama kendini Shielyn kadar uzun boylu göstermeyi başarıyordu. Varlığını hissettirme meselesiydi, Harine itiraf etmek zorundaydı. Zaida bu yeteneğe sahipti, rüzgar altı olan bir kıyıda ccmaros'a yakalansa bile sarsılmayacak bir serinkanlılığı da vardı. Rüzgarlar Çanağı'nın kullanılması için yapılan pazarlıkta verilmesi kabul edilen Aes Sedailerin ilki ile dönmekle kalmamış, kendi pazarlığını da yapmıştı, Andor'da Atha'an Miere kanunlarına tabi bir parça toprak kazanmıştı, ki Harine'in Pazarlığı eksik bulunurken Zaida'nınki pek beğenilmişti. Bu, bir de kendi Rüzgarbulan'ının ördüğü, şu tuhaf kapıyollardan birini kullanarak doğrudan Illian'a gelmesi, şimdi Gemiler Hanımı'nın o olması için yegane sebepler değildi, ama ikisinin de zararı dokunmamıştı. Hari-

ne'in kendisi, bu Yolculuk denen şeyin fazla abartıldığını düşünüyordu. Artık Shalon da kapıyol yapabiliyordu, ama zarara yol açmadan bir gemi güvertesinde kapıyol açmak, bunun gibi durgun sularda bile, özellikle de başlangıç noktası bir başka gemiyken, en iyi tabirle riskliydi ve kimse içinden bir gemi geçirecek kadar geniş kapıyol yapamıyordu. Çok abartılmıştı.

"Adam daha gelmedi," diye bildirdi Zaida, sırtı geniş kıç pencerelerine dönük duran sandalyeye oturup uzun, saçaklı kırmızı kuşağını düzelterek ve kuşağa soktuğu zümrüt kakmalı hançerin açısını ayarlayarak. Çok titiz bir kadındı. Bir gemide, her şeyin yerli yerinde olmasını istemek doğal bir şeydi -düzenlilik bir gereklilik olduğu kadar, alışkanlık haline de gelirdi- ama kadın her zamanki standartlara göre bile fazla titizdi. Hiçbiri gerektiği gibi güverteye sabitlenmiş olmayan sandalyelerin kalanı, birbirine bakan iki sıra halinde dizilmişti ve Dalgahanımları sandalyelerine oturmaya, her kadının Rüzgarbulanı sandalyenin arkasındaki yerini almaya başladı. "Öyle görünüyor ki, ona hizmet etmemizi bekliyor. Amylia, kadehlerin hepsinin dolmasını sağla." Ah. Kadın yine yanlış adım atmıştı anlaşılan.

Amylia yerinde sıçradı, sonra bronz renkli eteğini dizlerine dek topladı ve koşa koşa şarap sürahilerinin durduğu masaya gitti. Görünüşe göre, çok yanlış bir adım atmıştı. Harine Zaida'nın kadının pantolon yerine elbise giymesine daha ne kadar izin vereceğini merak etti. Pantolon giymek gemide çok daha pratik oluyordu. Kara görüş alanından çıktığı ve bluzlar terk edildiği zaman kadın kesinlikle çok olacaktı. Kahverengi Ajah'tan olan Amylia, Atha'an Miereleri incelemek istemişti,

ama incelemeleri için pek az zaman tanınıyordu ona. Onun varlık amacı çalışmaktı ve Zaicla kadını çalıştırıyordu. Amylia Aes Sedailerin bildiği her şeyi Rüzgarbulanlara öğretmek için gelmişti. Hâlâ bu konuda durdur ediyordu, ama kıyıbağlının nadir dersleri miçoların bildiğinden azıcık daha fazlaydı -başlangıçta, kadın vakarının, Zaida'nınkinden çok olmasa bile, onunkine denk olduğuna inanır gibiydi!- ve güverte sorumlusunun kadının poposuna oldukça düzenli inen kırbacı kadının fikrini, yavaşça da olsa, değiştiriyordu. Amylia üç kez kaçmaya çalışmıştı! Tuhaf bir biçimde, kapıyol yapmayı bilmiyordu ve bu bilgi ondan dikkatle saklanıyordu. Dikkatle gözaltında tutulduğunu, bir çerçiye rüşvet verip kayığına binemeyeceğini biliyor olmalıydı. Eh, bir daha denemezdi. Anlatılanlara göre, dördüncü bir kaçma teşebbüsünün, kadının önce herkesin önünde kamçılanmasına, sonra ayak bileklerinden donanımlara asılmasına sebep olacağı söylenmişti. Kimse bu utancı yaşama riskine girmezdi kuşkusuz. Yelkenhanımları, hattâ Dalgahanımları miçoluğa düşmüş, sonra gönüllü olarak gitmişlerdi, kendilerini ve utançlarını halat çeken ve yelken açan erkek ve kadın kalabalıkları içinde unutturmak istemişlerdi.

Harine sandalyenin minderini alıp tiksintiyle yere bıraktı ve sol yandaki sıranın en sonundaki yerini aldı. Shalon da arkasına geçti. Karşısında duran Mareil dışında en kıdemsiz kadın oydu. Ama diğer yandan, iki kulağına altışar şişman altın halka ve onları birbirlerine bağlayan zinciri kazanmış olmasa, Zaida da bir sandalye ötesinde oturacaktı. Yeni delinen kulak memeleri hâlâ acıyor olmalıydı. Hoş bir düşünce. "Onun bizi beklettiği gibi, belki biz de, kendisi gelene kadar onu beklet-

meliyiz." Kadın tatmadığı kadehi tuttuğu eliyle, endişeli Aes Sedai'yi kovaladı. Aes Sedai Mareil'e doğru koşturdu. Aptal kadın. İlk önce Gemiler Hanımı'na, sonra *kıdem sırasına göre* Dalgahanımlarına sunması gerektiğini bilmiyor muydu?

Zaida, çok kalın altın bir zincirle boynundan sarkan kafes işi koku kutusuyla oynuyordu. Andorlu Elayne'in armağanı olan, geniş, boynuna tam oturan, kalın altın halkalardan oluşan bir yakalık da takmıştı. "O Coramoor'dan geliyor," dedi kuru kum, "yapışıkça gibi yapışman gereken adamdan." Sesi hiç sertleşmemişti, ama ettiği her kelime Harine'i incitmeye yönelikti. "Sen, iki sene içinde benimle üçten çok kez görüşmeye gelmesi gerekmediğini kabul ettiğinden, bu adam, acil ihtiyaç dununu dışında, Coramoor'la iletişim kurmaya en çok yaklaşabileceğim kişi. Senin yüzünden, her iki cümlede bir koşa koşa küpeşteye gidip midesini boşaltması gereken kaba bir ayyaş çıksa bile, bu adamın nezaketsizliğini kabul etmek zorundayım. *Benim* Coramoor'a göndereceğim elçi emirlere itaat etmeyi bilen biri olacak." Pekanna kıkırdadı ve kendinden memnun bir biçimde sırıttı. Herkesi kendisi gibi sanıyordu.

Shalon güven verircesine Harine'in omzunu sıktı, ama Harine'in buna ihtiyacı yoktu. Coramoor'la kalmak? Cadsuane'in iradesini kabul ettirme yöntemlerini ve Harine'in vakarına saygı duymayı tamamen reddetmesini herhangi birine, hattâ Shalon'a bile, açıklaması imkansızdı. Yalnızca ismen Atha'an Miere büyükelçisiydi ve Aes Sedai'nin çaldığı her türküye oynamak zonında kalmıştı. Yalnızca kendi kendine bile olsa, lanet kadının onun gitmesine izin vereceğini anladığında hissettiği rahatlama ile ağlamaklı olmıştı. Dahası, o kızın görüleri her za-

man **doğru** çıkıyordu. Aes Sedailer öyle söylemişti ve onlar yalan **söyleyemezdi.** Bu kadarı yeterliydi.

Turane kamaraya girdi ve Zaida'ya eğildi. "Coramoor'un elçilik heyeti geldi, Gemihanımı. O... kıç güvertede bir kapıyoldan çıktı." Bu Rüzgarbulanlar arasında bir mırıltı yükselmesine sebep oldu. Amylia, güverte sorumlusunun kırbacını hissetmiş gibi irkildi.

"Güvertene çok zarar vermemiştir umarım, Turane," dedi Zaida. Harine hafifçe gülümsediğini saklamak için şarabını yudumladı. Görünüşe göre, adam en azından birazcık bekletilecekti.

"Hiç vermedi, Gemihanımı." Turane şaşkındı. "Kapıyol güvertenin otuz santim yukarısında açıldı ve adam şehir rıhtımlarının birinden geldi.'

"Evet," diye fısıldadı Shalon. "Bunu nasıl yapabileceğini **düşünebiliyorum." Güç'le ilgili** her şeyin harika olduğunu düşünüyordu.

"Kıç güvertende bir taş rıhtım görmek seni şok etmiştir," dedi Zaida. "Pekala. Coramoor'un bana kaba bir ayyaş mı gönderdiğine bakalım. Onu içeri gönder, Turane. Ama acele etme. Amylia, gece çökmeden şarap alabilecek miyim?"

Aes Sedai inledi ve gözyaşlarına boğulmak üzereymiş gibi sızlanarak bir kadeh getirmeye koştu. Turane eğildi ve çıktı. Işık, Amylia *ne* yapmıştı? Uzun dakikalar geçti. Zaida şarabını aldıktan epey sonra, siyah, kıvırcık saçları geniş omuzlarına gelen iriyarı bir adam kamaraya girdi. Kesinlikle kaba değildi, ayyaş da görünmüyordu. Siyah ceketinin yüksek yakasının bir yanında kılıç şeklinde gümüş bir iğne, öbür yanında Coramoor'un önkollarına dolanmış yaratıklara benzeyen, kırmızı ve

altın rengi bir başka iğne vardı. Bir ejder. Evet, adı buydu. Sol omzuna taktığı iğnede, mavi mine üzerinde üç altın taç görünüyordu. Bir arma, belki? Adam kıyıbağlı bir asil miydi? Coramoor bu adamı göndererek Zaida'yı şereflendirmiş olabilir miydi? Rand al'Thor'u çok iyi tanıyan Zaida, bunun kasıtlı olduğundan kuşkuluydu. Rand al'Thor herhangi birinin onurunu kırmaya çalıştığından değil, ama başkalarının şerefi pek umurunda değildi.

Adam, yan tarafındaki kılıcı rahatça idare ederek Zaida'ya eğildi, ama yüreğine, dudaklarına ve alnına dokunmadı. Yine de, kıyıbağlılar söz konusu olunca bazı kusurlar gözardı edilmeliydi. "Geç geldiysem özür dilerim, Gemihanımı," dedi, "ama hepiniz toplanmadan gelmek gereksiz göründü." Rıhtımlardan görebildiğine göre, çok iyi bir dürbün kullanmış olmalıydı.

Zaida kaşlarını çatarak adamı tepeden tırnağa süzdü ve şarabını yudumladı. "Bir adın var mı?"

"Adım Logain," dedi adam basitçe.

Odadaki kadınların yarısı keskin birer nefes çektiler ve kalanların da ağızları açık kaldı. Birden fazlası kadehinden şarap döktü. Zaida ile Harine değil, ama diğerleri. Logain. Bu, Atha'an Miere'nin bile bildiği bir isimdi.

"Konuşabilir miyim, Gemihanımı?" diye sordu Amylia nefes nefese. Porselen sürahiyi öyle kavramıştı ki Harine sürahinin kadının ellerinde kırılacağından korktu, ama kadın Zaida baş sallayana dek tek kelime etmeyecek kadar akıllanmıştı. Sonra nefes bile almadan, çağlarcasına konuştu. "Bu adam bir sahte Ejder. Bu yüzden ehlileştirildi. Nasıl yönlendirebiliyor, bilmi-

yorum, ama *saidin* yönlendiriyor. *Saiclin*\ O lekeli, Gemihanımı. Onunla iş yaparsanız, Beyaz Kule'nin gazabını üzerinize çekersiniz. Biliyorum..."

"Yeter," diye sözünü kesti Zaida. "Beyaz Kule'nin gazabından ne kadar korktuğumu artık anlamış olman gerek."

"Ama!..." Zaida tek parmağını kaldırdı ve Aes Sedai'nin ağzı kapandı, dudakları hastalıklı bir biçimde kıvrandı. O tek kelime yine güverte sorumlusunun kızkardeşini öpmesine sebep olabilirdi ve bunu o da biliyordu.

"Söyledikleri kısmen doğru," dedi Logain sakin sakin. "Ben bir Asha'man'ım, ama artık leke yok. *Saidin* temiz. Yaratıcı bize merhamet etmeye karar verdi, anlaşılan. Ona sormak istediğim bir soru var. Kime hizmet ediyorsun, Aes Sedai, Egwene al'Vere'ye mi, Elaida a'Roihan'a mı?" Amylia akıllılık ederek ağzını açmadı.

"Bir sene boyunca *bana* hizmet edecek, Logain," dedi Zaida kararlılıkla. Aes Sedai açık renk gözlerini bir anlığına sıkı sıkı yumdu. Yeniden açtığında, ne kadar imkansız gelse de, öncekinden de iriydiler ve dehşet doluydular. Kadının pes edip erken gitmesine izin vereceğini düşünmüş olması mümkün müydü gerçekten? "Sorularını yalnızca bana sorabilirsin," diye devam etti Gemihanımı, "ama ilk önce, ben sana iki soru soracağım. Coramoor nerede? Ona bir büyükelçi göndermeliyim ve o büyükelçiyi yanından ayırmamalı. Pazarlığımız öyle diyor. Ona bunu hatırlat. İkinci olarak da, ondan ne mesaj getirdin? Bir tür hizmet talep ediyordur, herhalde."

"Nerede olduğunu söyleyemem." Adam, espri yapmış gibi hafifçe gülümsedi. Gülümsedi!

"Talep ediyorum," diye başladı Zaida, ama adam onun sözünü kesti ve diğer kadınlardan öfkeli mırıltılar ve hararetli bakışlar çekti. Aptal adam Gemiler Hanımı'nın dengi olduğunu sanıyordu!

"Şimdilik nerede olduğunun gizli tutulmasını istiyor, Gemihanımı. Terkedilmiş onu öldürmek için teşebbüslerde bulundu. Ama Harine din Togara'yı yanımda götürebilirim. İşittiklerime bakarak, onu kabul edilebilir bulmuş."

Harine öyle fena irkildi ki elinin tersine şarap döktü, sonra uzun bir yudum daha aldı. Ama hayır, Zaida büyükelçi olarak Harine din Togara'yı gönderene kadar Amel'den boşanıp bir safra taşıyla evlenirdi. Yine de, bunu düşünmek bile dilini damağına yapıştırmak için yeterliydi. Cadsuane'e daha fazla tahammül etmek zorunda kalmayı, Gemiler Hanımı olmak bile telafi edemezdi.

Zaida taş gibi bir yüzle Logain'i süzerek Amylia'ya onun için şarap doldurmasını söyledi. Aes Sedai irkildi. Masaya uzandığında öyle fena titriyordu ki sürahinin ağzı kadehin kenarına çarpıp fıkırdıyordu. Kadehe dolan şarap kadarı güverteye döküldü. Tuhaftır, Logain kadının yanına gitti ve titremesin diye kendi ellerini Amylia'nın ellerinin üzerine koydu. İnsanların kendi işlerini yapmasına dayanamayan kişilerden biri miydi acaba?

"Benden korkmana gerek yok, Amylia Sedai," dedi ona. "Kahvaltıda insan yemeyeli uzun zaman oldu." Amylia adamın espri yaptığından emin olamazmış gibi, ağzı bir karış açık, ona bakakaldı.

"Peki talep ettiği hizmet?" dedi Zaida.

"Bir talep değil, Gemihanımı." Logain, kadeh taşmasın di-

ye sürahiyi doğrultmak zorunda kaldı. Kadehi alarak Amylia'dan uzaklaştı, ama Amylia, ağzı bir karış açık, adamın sırtına bakmaya devam etti. Işık, kadın başını derde sokmanın her yolunu buluyordu. "Coramoor'la yaptığınız Pazarlık'ta üzerinizde düşeni yapmanızı istiyor. Başka şeylerin yanısıra, ona gemi vaat ettiniz ve Illian ve Tear'dan Bandar Eban'a yiyecek ve başka malzemeler taşımak için gemilere ihtiyacı var."

"Bu yapılabilir," dedi Zaida, rahatladığını saklamayı pek iyi başaramayarak, ama Harine'e kaşlarını çatarak baktı. Pelanna da dik dik baktı, elbette, ama Lacine, Niolle ve pek çok başkası da öyle. Harine içini çekme dürtüsünü bastırdı.

Pazarlık'ın bazı detayları oldukça külfetliydi, itiraf etmek zorundaydı, örneğin Gemiler Hanımı'nın iki senede üç kez *ona* hizmet etmeye hazır olması. Jendai Kehanetleri, Atha'an Miere'nin Coramoor'a hizmet edeceğini söylüyordu, ama o her çağırdığında Gemiler Hanımı'nın koşması dışında, nasıl hizmet edeceklerine dair pek fikirleri yoktu. Ama diğerleri orada değildi, Aes Sedailerle pazarlık ederken, ne Pazarlık yapabiliyorsa yapmak dışında seçeneği olmadığına dair ikna olmuştu. Işık'ın Gerçeği, bu kadarını alabilmesine şaşmıştı.

"Bir milyondan fazla kişi için erzak, Gemihanımı," diye ekledi Logain, bir kadeh daha şarap istermiş gibi kayıtsız bir biçimde. "Daha ne kadarına ihtiyaç olur, bilemiyorum, ama B'andar Eban kıtlık çekiyor. Gemiler mümkün olan en kısa zamanda gelmeli."

Kamarada bir şok dalgası yayıldı. Şarabından büyük bir yudum alan tek kişi Harine değildi. Zaida'nın gözleri bile hayretle irileşti. "Bu sahip olduğumuzdan daha fazla hızlı gemi ge-

rektirir," dedi sonunda, sesindeki inanmazlığı saklamayı başaramayarak.

Logain, bu hiç önemli değilmiş gibi omuzlarını silkti. "Yine de, sizden talep ettiği şey bu. Gerekirse başka gemiler kullanın."

Zaida sandalyesinde gerildi. Talep ettiği. Pazarlık olsa da olmasa da, onun karşısında uygunsuz kaçan bir dildi.

Turane yine kamaraya girdi ve her protokolü ihlal ederek, çıplak ayaklarını yere şap şap vurarak Zaida'nın yanına koştu. Eğilerek yaklaştı ve Gemihanımı'nın kulağına fısıldadı. Zaida'nın yüzü yavaşça bir dehşet ifadesi kazandı. Koku kutusunu kaldırır gibi oldu, sonra ürperdi ve göğsüne bıraktı.

"İçeri gönder," dedi. "Onu hemen içeri gönder. Bir çapayı bile ağlatacak haberler var," diye devam etti, Turane koşa koşa kamaradan çıkarken. "Haberi getiren kadından dinlemenize izin vereceğim. Beklemen gerek," diye ekledi, Logain ağzını açınca. "Beklemen gerek." Adam sessizliğini koruyacak kadar sağduyu sahibiydi, ama sabırsızlığını saklayacak kadar değil. Uzun adımlarla kamaranın kenarına gitti ve gergin bir ifadeyle, kaşlarını çatarak bekledi.

İçeri girip Zaida'nın karşısında yerlere kadar eğilen genç kadın uzun boylu ve zayıftı, yüzü perişan olmasa güzel sayılabilirdi. Mavi keten bluzu ve yeşil pantolonu, günlerdir giyiliyormuş gibi görünüyordu ve bitkinlikten ayakta sallanıyordu. Gençliğine bakarak bekleneceği gibi, şeref zincirinde yalnızca birkaç madalyon sarkıyordu, ama Harine *üç* büyük cesaret gösterisi işareti görebiliyordu.

"Adım Cemeille din Selaan Uzun Gözler, Gemihanımı," dedi boğuk bir sesle, *"Rüzgar Yarışçısı'nın* Yelkenhanımı'yım.

Elimden geldiğince hızlı seyrettim, ama korkarım her şey için çok geç. Tremalking ile burası arasındaki her adada durdum, ama her seferinde çok geç kalmıştım." Yanaklarında gözyaşları süzülmeye başladı, ama kadın bunun farkında değil gibiydi.

"İlk On iki'ye hüzünlü haberini dilediğin hızda, dilediğin gibi söyle," dedi Zaida nazikçe. "Amylia, ona şarap ver!" Bunu hiç de nazikçe söylememişti. Aes Sedai itaat etmek için sıçradı.

"Yaklaşık üç hafta önce," dedi Cemeille, "Tremalking'deki Amayarlar her adaya yolculuk armağanı istemeye başladı. Her ada için bir erkek ve bir kadın. Aile Somera'ya gitmek isteyenler, Somera'nın Seanchan ellerinde olduğu söylendiğinde, kara görmeyen bir yerde kayıkla bırakılmalarını talep ettiler." Amylia'dan dolu bir kadeh aldı, başını sallayarak teşekkür etti, sonra uzun uzun içti.

Harine ve Mareil soru dolu bakışlarla bakıştılar. Mareil başını hafifçe iki yana salladı. Harine yolculuk armağanı isteyen Anıayar duymamıştı, ama onlar için gerçekten de bir armağan demekti, karşılıksız bir armağan. Ve tuzdan kaçınırlar, küçük balıkçı kayıklarıyla kıyıdan uzaklaşmazlardı, bu yüzden kara görmeyen bir yerde bırakılmalarını istemeleri, yolculuk etmek istemeleri kadar aıhaftı. Ama bunda bu kadar korkunç olan neydi?

"Limandaki Amayarların hepsi ayrıldı, tersanelerin ya da halatçıların borçlu oldukları bile, ama iki, üç gün boyunca kimse bunun üzerine düşünmedi." Şarap Cemeille'nin boğazının, sesindeki boğukluğu giderecek kadar ıslatmamıştı. Kadın elinin tersiyle yanaklarını sildi. "Hiçbirinin geri dönmediğini fark edene kadar düşünmedik. Vali Amayar köylerine adam gönderdi ve onlar..." Gözlerini sıkı sıkı yumdu. "Tüm Amayar-

lar ölmüş ya da ölmek üzereymiş. Erkekler kadınlar," -sesi kırıldı- "çocuklar."

Kamarada cenaze feryatları yükseldi. Harine o tiz sesin kendi ağzından çıktığını fark ederek şaşırdı. Bir çapayı ağlatacak kadar hüzünlü, ha? Bu, gökleri ağlatırdı. Yelkenhanımı'nın sesinin boğuk çıkmasına şaşmamak gerekirdi. Bu felaketi öğrendiğinden beri kaç saattir, kaç gündür ağlıyordu?

"Nasıl?" diye sormayı başardı Pelanna, feryatlar dindiği zaman. Perişan bir yüzle sandalyesinde öne eğildi. Koku bir şekilde haberin leş kokusunu giderebilirmiş gibi, koku kutusunu burnuna tutuyordu. "Bir tür hastalık mı? Konuş, kadın!"

"Zehir, Dalgahanımı," diye yanıt verdi Cemeille. Kendini toplamaya çalıştı, ama yanaklarında hâlâ gözyaşları süzülüyordu. "Gittiğim her yerde aynıydı. Çocuklarına, bir daha uyanmayacakları derin bir uykuya dalmalarına sebep olan bir zehir vermişler. Herkese yetecek kadar yokmuş, anlaşılan, bu yüzden pek çok yetişkin daha yavaş etki eden zehirler almışlar. Bazıları, bulunup, hikayelerini anlatacak kadar yaşamış. Tremalking'deki Büyük El erimiş. Üzerinde durduğu tepe şimdi derin bir çukurmuş. Anlaşılansa, Amayarların El hakkında kehanetleri varmış ve o yok olunca bunun zamanın sonunun, kendi deyişleri ile Yanılsama'nın sonunun geldiğinin işareti olduğuna inanmışlar. Bu... bu yanılsamayı terk etme zamanının geldiğine inanmışlar," -yanılsama sözcüğünü acı bir kahkahayla söylemişti- "bizim dünya dediğimiz yanılsamanın."

"Hiçbiri kurtarılamamış mı?" diye sordu Zaida. "Teki bile?" Onun da yanakları gözyaşları ile parlıyordu, ama Harine kadında kusur bulamıyordu. Kendi yanakları da ıslaktı.

"Hayır, Gemihanımı."

Zaida ayağa kalktı. Gözyaşlarına rağmen, bir hükümranlık halesi taşıyordu ve sesi sakindi. "Her adaya en hızlı gemiler gönderilmeli. Hattâ Aile Somera'ya. Bir yol bulunmalı. Kırılış'tan sonra tuz ilk kez durulduğunda, Amayarlar haydutlara ve akıncılara karşı bizim korumamızı talep ettiler ve bu korumayı onlara hâlâ borçluyuz. Yaşayan bir avuç Amayar bile bulsak, yine de borçluyuz."

"İşittiğim en üzücü hikayelerden." Zaida'nın önüne yürürken, Logain'in sesi aşırı yüksek geliyordu. "Ama gemileriniz Bandar Eban'a gidecek. Yeterince hızlı gemi bulamazsanız, diğer gemilerinizi de kullanmalısınız. Gerekirse, hepsini birden."

"Hem yüreksiz, hem deli misin sen?" diye sordu Zaida. Yumnıklarını kalçalarına dayamış, ayaklarını ayırmıştı ve kıç güvertede duruyor gibiydi. Logain'e diktiği bakışlar hançer gibiydi. "Yas tutmalıyız. Kurtarabildiklerimizi kurtarmalıyız ve kurtaramadığımız binlerce insanın yasını tutmalıyız."

Logain üzerinde bıraktığı etkiye bakarak, gülümsemiş de olabilirdi. Logain konuşurken, Harine'e kamara soğumuş, ışık solmuş gibi geldi. O soğuğa karşı kollarını kendine dolayan tek kadın o değildi. "Gerekiyorsa yas tutun," dedi, "ama Tarmon Gai'don'a yürürken yas tutun."

6

OTURUM ÇAĞRISI

Magla ve Salita bu sabah dışarıda olduğundan, yamalı kahverengi çadır Romanda'ya kalmıştı, kitap okumak için harika bir fırsat. Küçük masanın üzerindeki birbirine uyumsuz iki pirinç lamba hafif, ama insanın burnunu kırıştırmasına yetecek kadar pis kokan bir yağ kokusu saçıyordu. Bu günlerde bu tür şeylerle yaşamak zoaındaydılar. Onun başarılarına ve konumuna sahip biri için *Alev, Kılıç ve Yürek* yakışıksız bulunabilirdi -Far Madding'de küçük bir kızken bu tür kitaplar ona yasaklanmıştı- ama kum tarihçelerden ve bozulan yiyeceklere dair dehşet verici raporlardan sonra hoş bir değişiklik oluyordu. Aylarca saklanan bir bifteğin, inek yeni kesilmiş gibi taze kaldığını gördüğü olmuştu, ama artık koruma örgüleri teker teker bozuluyordu. İnsanlar Egwene'in yaratımında bir kusur olması gerektiği hakkında söylenmeye başlamışlardı, ama bunlar boş gevezeliklerdi. Bir örgü bir kez işe yaramışsa, sonra, biri örgüyü bozmadığı sürece, doğru düzgün yapıldığı her seferinde işe yarardı ve Egwene'in yeni örgüleri her zaman iddia ettiği gibi işlerdi. Kadının hakkını vermek gerekirdi. Ve ne

kadar uğraşırlarsa uğraşsınlar, ki epey uğraşmışlardı, örgüye müdahale edildiğine dair ipucu bulamamışlardı. Sanki *saiclar'ın* kendisi bozuluyordu. Bu düşünülemez bir şeydi. Ve kaçınılmaz bir gerçek. En kötüsü de, kimse ne yapılabileceğini bilemiyordu! Romanda hiç bilemiyordu. Romantik macera öykülerine kısa bir yolculuk, mutlak boşunalık ve doğası gereği bozulması imkansız olan bir şeyin bozulması hakkında düşüncelere dalmaya yeğdi.

Çadırı düzelten çömez, Romanda'nın okuduğu kitap hakkında yorum yapmayacak ya da ahşap ciltli kitaba ikinci kez bakmayacak kadar sağduyuluydu. Bodewhin Cauthon oldukça güzeldi, ama yine de zeki bir kızdı. Gerçi, gözlerinin çevresinde ağabeyini hatırlatan bir şeyler vardı, kafasının içi ise, kızın itiraf etmek istemediği kadar benzer şekilde çalışıyordu. Kuşkusuz, Yeşil, hattâ belki Mavi olma yolunda ilerliyordu. Kız macera *yaşamak* istiyordu, yalnızca okumak değil. Sanki bir Aes Sedai'nin yaşamı, aramasa bile, dilediğinden daha fazla macera getirmeyecekmiş gibi. Romanda kızın seçtiği yola üzülmüyordu. Sarılar, daha uygun çömezler arasında seçecek bol bol aday bulacaklardı. Daha büyük kadınları kabul etmek söz konusu değildi, elbette, ama yine de geriye epey seçenek kalıyordu. Sayfaya odaklanmaya çalıştı. Birgitte ile Gaidal Cain'in öyküsünden epey keyif alıyordu.

Çadır özellikle geniş değildi ve oldukça kalabalıktı. Üç sert kanvas karyolanın üzerindeki, yumru yumru yün dolu ince şilteler pek yumuşak değildi. Üç parmaklıklı sırtlı sandalyenin farklı ellerden çıktığı belliydi. Dingildek lavabo sehpasının üzerinde, beyaz lavabonun yanında çatlak bir ayna ve çentik

mavi bir sürahi vardı. Masa, bir bacağının altına sıkıştırılmış tahta sayesinde sağlam duruyordu. Giysiler, yatak örtüleri ve kişisel eşyalar pirinç bantlı sandıklara doldurulmuştu. Bir Temsilci olarak, çadır Romanda'ya ayrılmış olmalıydı, ama Magla ile Salita'yı sıkı gözetim altında bulundurmak hoşuna gidiyordu. İkisinin de Sarı temsilci olması, onlara çok fazla güvenilebileceği anlamına gelmiyordu. Sözde Magla Salon'da Romanda'nın müttefikiydi, ama sık sık kendi yoluna gidiyordu. Salita ise nadiren başka bir şey yapıyordu. Yine de, çadırda kalabalık etmek dışında, yarattıkları rahatsızlığı telafi ediyordu. Bodewhin'in yapacak çok işi vardı. Salita'nın lime lime halıya saçtıktan sonra iş görmeyeceklerine karar verdiği elbiseleri ve terlikleri topluyordu. O kadın bir Yeşil'e yetecek kadar delişmendi. Her sabah, tüm gardrobunu elden geçiriyordu! Büyük olasılıkla Romanda'nın kendi hizmetkar kadınına toplatacağını düşünüyordu -Aelmara'nın Romanda kadar kendi hizmetkarı olduğunu düşünüyor gibiydi- ama Aelmara seneler boyunca Romanda'ya hizmet ettikten sonra emekli olmuştu, kısa süre sonra küçük bir yanlış anlaşmanın ardından Far Madding'den kaçmasına yardım etmesinden bahsetmiyordu bile. Aelmâra'dan, kendisine ek olarak bir Aes Sedai'ye daha bakmasını istemesi imkansızdı.

Tek kelime görmemesine rağmen kitaba kaşlarını çattı. Işık aşkına, Magla neden Salidar'da Salita üzerinde ısrar etmişti? Doğrusunu söylemek gerekirse, Magla, her biri bir öncekinden saçma olan pek çok isim söylemişti, ama tombul Tearlı'nın sandalyeye terfi edecek en iyi isim olduğuna karar vermesinin ardından Salita üzerinde karar kılmışlardı. Romanda

Dagdara'yı desteklemişti. Dagdara çok daha uygun bir adaydı, fazla güçlük çekmeden etkisi altına alabileceğini düşündüğü biri olduğundan bahsetmeye bile gerek yoktu, ama Magla zaten sandalyesine oturmuşken, kendisi de bir süredir sandalye edinmeye çalışmaktaydı. Bu bir ağırlık taşıyordu ve Romanda'nın önceden, en uzun süre Temsilcilik yapmış kişi olmasının önemi yoktu. Eh, olan olmuştu, o kadar. Düzeltemeyeceğiniz şeye tahammül ederdiniz.

Nisao eğilerek çadıra girdi. Bunu yaparken kadını saran *saidar* ışığı söndü. Çadır kapağı kapanmadan önceki kısa anda, Nısao'nun kel kafalı kısa Muhafız'ı Sarin'i, eli kılıç kabzasında, başını iki yana çevirerek nöbet tutarken gördü dışarıda.

"Seninle yalnız konuşabilir miyim?" dedi ufak tefek Aes Sedai. Nisao öyle kısa boyluydu ki yanında Sarin uzun boylu kalırdı. Kadın Romanda'ya hep, iri gözlü bir serçeyi hatırlatmıştı. Ama gözlem yeteneğinde ve zekasında küçük bir taraf yoktu. Egwene'e gözkulak olmak üzere düşünülmüş Ajah kumlu için doğal bir seçim olmuştu ve söz konusu kumlun kadın üzerinde pek az, hattâ hiç kısıtlayıcı etkisinin olmaması Nisao'nun suçu değildi.

"Elbette, Nisao." Romanda kayıtsızca kitabı kapattı ve sandalyesinin sarı püsküllü minderinin altına tıktı. Bu kitabı okuduğunun duyulması hiç hoş olmazdı. "Bir sonraki dersin yaklaşıyor olmalı, Bodewhin. Geç kalmak istemezsin."

"Ah, hayır, Aes Sedai! Sharina çok kızar." Çömez, beyaz eteklerini açarak diz kırdı ve çadırdan dışarı fırladı.

Romanda dudaklarını birbirine bastırdı. *Sharina* kızardı. O kadın, on sekizinden büyük kadınların çömezlerin arasına ka-

bul edilmesi açısından, bir yanlışlık timsaliydi zaten. Potansiyeli inanılmazdan da öteydi, ama konu bu değildi. Sharina Melloy, düzenin bozulması demekti. Ama kadından nasıl kurtulunmalıydı? O ve isimlerini çömez defterine yazdırmak için fazla yaşlı olan tüm diğer kadınlar. Bir kadının ismi deftere yazıldıktan sonra, silinmesi için gereken koşullar ciddi bir şekilde sınırlanmıştı. Ne yazık ki, seneler içinde bazı kadınların Kule'ye girmek için yaşları hakkında yalan söyledikleri öğrenilmişti. Çoğu durumda, yalnızca birkaç yaş küçük göstermişlerdi kendilerini, ama onların kalmasına izin verilmesi örnek oluşturmuştu. Ve Egwene al'Vere de, daha kötü bir başka örnek oluşturmuştu. Bu güçlüğü aşmanın bir yolu olmalıydı.

"Görüşmemizi kişisel kılabilir miyim?" diye sordu Nisao.

"Dilersen. Pazarlıklar hakkında bir şey mi öğrendin?" Egwene'in yakalanmasına rağmen, Darein köprüsünün ayağında kunılmuş tentede görüşmeler sürüyordu. Daha doğrusu, görüşme müsveddeleri. Tam bir maskaralıktı, bir inatçılık gösterisi, ama arabulucuları sıkı gözetim altında bulundurmak açısından gerekliydi. Varilin, Gri Ajah'ın ayrıcalıklarından olduğunu iddia ederek, o işlerin çoğunu kendi üzerine almıştı, ama Magla her fırsatta karışmanın yolunu buluyordu, Saroiya, Takima ve Faiselle de öyle. Hiçbirinin pazarlığı yürüten diğerlerine güvenmiyor -en azından, fazla güvenmiyor gibi- gibi göründüğü gerçeğinden daha da kötüsü, zaman zaman hepsinin Elaida adına arabuluculuk yapıyor gibi görünmesiydi. Eh, belki de bu çok kötü değildi. Kadının, Mavi Ajah'ın dağıtılması gibi saçma bir talebine karşı kararlılıkla direniyorlardı ve gerektiği kadar kuvvetle olmasa da, Elaida'nın makamdan inmesi

gerektiğini savunuyorlardı, ama eğer Romanda -ve itiraf etmek zorundaydı, Lelaine- zaman zaman o kadınların yüreklerini sağlamlaştırmasa, Elaida'nın diğer iğrenç koşullarının bazılarını kabul edebilirlerdi. Işık, bazen Tar Valon'a yürümelerinin asıl amacını unutmuş gibi davranıyorlardı! "Bize çay doldur," diye devam etti, üstüste konulmuş iki sandığın üzerinde duran boyalı tahta tepsideki gümüş sürahiye ve pek çok ezik kalay kupaya işaret ederek "ve bana neler işittiğini anlat."

Nisao kısa bir süre için parıltıya sarındı, çadırın içine bir örgü ördü ve örgüyü bağladı. "Pazarlıklar hakkında hiçbir şey bilmiyorum," dedi, iki kupayı doldurarak. "Senden Lelaine ile konuşmanı rica ediyorum."

Romanda kadının uzattığı kupayı aldı ve düşünmek için uzun bir yudum aldı. En azından bu çay henüz bozulmamıştı. Lelaine? Lelaine hakkında, konıma örgüsü gerektiren ne olabilirdi? Yine de, o kadına karşı kullanabileceği her şey işine yarardı. Lelaine son zamanlarda öyle beğenmiş görünüyordu ki Romanda'nın içi rahat etmiyordu. Minderin üzerinde kıpırdandı. "Ne konuda? Neden kendin konuşmuyorsun? Elaida'nın altında Beyaz Kule'nin düşmüş göründüğü kadar düşmedik."

"Onunla konuştum. Daha doğrusu, o benimle konuştu, hem de oldukça sert bir biçimde." Nisao oturdu ve kupasını masanın üzerine bırakarak sarı çizgili eteklerini aşırı dikkatli bir biçimde düzeltti. Kaşlarını hafifçe çatmıştı. O da zaman kazanmaya çalışıyor gibiydi. "Lelaine, Anaiya ve Kairen hakkında sorular sormayı bırakmamı talep etti," dedi sonunda. "Ona bakılırsa, cinayetler Mavi Ajah'ı ilgilendirirmiş."

Romanda yine kıpırdanarak hıhladı. Kitabın ahşap cildi al-

tında sert bir yumru oluşturuyor, köşeleri kalçasına batıyordu. "Bu çok saçma. Ama neden som soruyordun? Bu tür meselelere çok meraklı biri olarak tanımıyorum seni."

Diğer kadın kupayı dudaklarına dokundurdu, ama içmişse bile, çok küçük bir yudum olmalıydı. Kupayı indirdiği zaman, boyu uzamış gibi göründü, sırtını o kadar dikleştirmişti. Şahine dönüşen bir serçe gibi. "Çünkü Anne öyle emretti."

Romanda kaşlarını kaldırmamak için çabaladı. Demek öyle. Başlangıçta, Egwene'i muhtemelen tüm diğer Temsilcilerin kabul etme sebepleri ile aynı sebepten dolayı kabul etmişti. Etol ve asayı kendisinin kazanamayacağını anladıktan sonra, Lelaine'in Egwene'i kabul etme sebebi kesinlikle aynıydı. Yumuşakbaşlı bir genç kız, Salon'un ellerinde kukla olurdu ve Romanda o kuklanın iplerini çeken kişi olmaya kararlıydı. Daha sonra, asıl kukla oynatıcısının Siuan olduğu anlaşılmıştı ve ikinci Amyrlin'e de isyan etmeden kadını durdurmanın yolu yoktu, ki bu Elaida'ya karşı isyanı kesinlikle paramparça ederdi. Romanda, bu yüzden Lelaine'in dişlerini kendisinin yaptığının yarısı kadar gıcırdattığını umuyordu. Şimdi Egwene Elaida'nın elindeydi, ama pek çok görüşmede sakin ve kendine halim davranmıştı, kendisinin ve Tar Valon duvarlarının dışındaki Aes Sedailerin nasıl davranacağı konusunda kararlıydı. Romanda, gönülsüzce de olsa, kıza saygı duyduğunu fark etmişti. Çok gönülsüzce, ama inkar edemezdi. Egwene'in kendisinden kaynaklanıyor olmalıydı. Salon düş *ter'angrealler'ini* sıkı kontrol altında tutuyordu ve Leane'in o korkunç geceden önce ödünç aldığı *ter'angreali* kimse bulamamış olsa da o ve Siuan gırtlak gırtlağa sayılırlardı. Siuan'ın gizlice *Tel'aran'rhi-*

oda girip kadına ne söyleyeceğini bildirmesi söz konusu değildi. Nisao'nun, onu Görünmeyen Dünya'da görmeden, Egwene hakkında aynı sonuca varmış olması mümkün müydü?

"Bu senin için yeterli sebep mi, Nisao?" Kadına fark ettirmeden kitabı minderin altından kaldırması imkansızdı. Yine kıpırdandı, ama o şey yüzünden rahat edemiyordu. Böyle devam ederse bir yerleri berelenecekti.

Nisao kalay kupayı masada döndürdü, ama bakışlarını kupadan ayırmadı. "En büyük sebebim buydu. Başlangıçta, onun senin evcil hayvanın olacağını sandım. Ya da Lelaine'in. Daha sonra, onun ikinizden de kaçındığı belli olunca, tasmanın Sinan'ın elinde olduğunu düşündüm, ama kısa süre sonra yanıldığımı anladım. Siuan öğretmenlik ve danışmanlık yaptı, bundan eminim. Hattâ belki onun dostudur, ama Egwene'in onu payladığını gördüm. Egwene al'Vere kimsenin tasmasının ucunda değil. Zeki, gözlem yeteneği kuvvetli, hızlı öğrenen, becerikli bir kız. En büyük Amyrlinlerden biri olabilir." Kuşa benzeyen Aes Sedai aniden, kısa bir kahkaha attı. "Tarihteki, en uzun süre Amyrlinlik yapan kişi olabileceğinin farkında mısın? Kendisi makamdan feragat etmediği sürece, kimse ondan uzun süre Amyrlinlik yapacak kadar yaşamayacak." Gülümsemesi soldu, yüzü ciddileşti, hattâ belki endişe doldu. Ama bunun sebebi, gelenekleri ihlal etmenin kıyısından dönmüş" olması değildi. Nisao yüzünü sıkı kontrol altına aldı, ama gözleri hâlâ gergindi. "Yani, Elaida'yı indirmeyi başarırsak."

Kendi düşüncelerinin, düzeltmelerle birlikte, ifade edilmesi sinir bozucuydu. Büyük bir Amyrlin? Eh! Bunu olup olmayacağını görmek seneler alırdı. Ama Egwene bu büyük ve ola-

sılıkdışı başarıyı kazansa bile, savaş yetkileri sona erdikten sonra Salon'un çok daha az uysal olduğunu keşfedecekti. Romanda Cassin kesinlikle öyle olacaktı. Saygı bir şeydi, kucak köpeğine dönüşmek bambaşka bir şey. Koyu sarı eteklerini düzeltme bahanesiyle kitabı minderin altından çekti ve gizlice yere düşürmeye çalıştı. Kitap halının üzerine güm diye düştü ve Nisao'nun kaşları seyirdi. Romanda bunu görmezden gelerek kitabı ayağı ile masanın altına çekti.

"İndireceğiz." Bu söze, hissettiğinden daha fazla özgüven yükledi. Tuhaf pazarlıklar ve Egwene'in devam eden tutsaklığı onu düşündürüyordu, kızın Elaida'ya içeriden içeriden zarar verme iddialarını düşünmeye bile gerek yoktu. Gerçi, Kule hakkındaki raporları doğruysa, işinin yarısını başkaları yapıyordu. Ama Romanda, yalnızca inanmak zorunda olduğu için inanıyordu. Ajah'ından uzaklaştırılmış olarak yaşamaya, Elaida onu tam Aes Sedai olmaya *layık* bulana kadar kefaret ödemeye, Elaida a'Roihan'ı Amyrlin olarak kabul etmeye hiç niyeti yoktu. Lelaine'in Amyrlin'liğini kabul ederdi daha iyi ve kendisinin Egwene'i kabul etme sebeplerinden biri, etol ve asanın Lelaine'e gitmesini engelleyecek olmasıydı. Kuşkusuz Lelaine de aynı şeyi kendisi için düşünmüştü. "Lelaine'e, son derece açık sözlerle, dilediğin soruları sorabileceğini söyleyeceğim. O cinayetleri *çözmeliyiz* ve herhangi bir Aes Sedai'nin öldürülmesi bütün Aes Sedaileri ilgilendirir. Şimdiye dek ne öğrendin?" Belki uygun bir som değildi, ama Temsilci olmak insana belirli ayrıcalıkla verirdi. En azından, kendisi hep öyle olduğuna inanmıştı.

Nisao sorgulanmaya aldırmamış görünüyordu, tereddüt eti-

meden yanıt verdi. "Korkarım çok az şey öğrendim," dedi hüzünle, kupasına bakarak. "Anaiya ile Kairen arasında bir bağlantı olmalı, ikisinin seçilmesi için bir sebep, ama şimdiye dek tek öğrenebildiğim, uzun seneler boyunca iyi dost oldukları. Maviler onlara ve bir başka Mavi Aes Sedai'ye, Cabriana Mecandes'e 'Üçlü' derlermiş, çünkü çok yakınmışlar. Ama artık hepsi ağzısıkı davranıyor. Hiçbiri onların kişisel işlerini, birbirlerinden başka biriyle konuştuklarını hatırlamıyor. Her durumda, dostluk cinayet için zayıf bir sebep. Umarım neden birinin, özellikle de yönlendirebilen bir erkeğin onları öldürmek isteyeceği konusunda bir sebep bulabilirim, ama itiraf etmeliyim, fazla umudum yok."

Romanda alnını kırıştırdı. Cabriana Mecandes. Diğer Ajahlara pek dikkat etmezdi -yalnızca Sarıların gerçekten faydalı bir işlevleri vardı; diğerlerinin hangi tutkuları Şifa ile boy ölçüşebilirdi- ama o isim kafasının arkasında küçük bir gongun çınlamasına sebep oldu. Neden? Belki hatırlardı. Önemli bir şey olamazdı. "Küçük umutlardan şaşırtıcı meyveler yetişir. Bu Far Madding'de eski bir deyimdir ve doğrudur. Soruşturmana devam et. Egwene'in yokluğunda, öğrendiklerini bana raporlayabilirsin."

Nisao gözlerini kırpıştırdı ve çenesi kısa bir süre için gerildi, ama Romanda'ya rapor vermek hoşuna gitse de, gitmese de, itaat etmekten başka şey gelmezdi elinden. Romanda'nın işlerine karıştığını iddia edemezdi. Cinayet tek bir Aes Sedai'nin işi olamazdı. Dahası, Magla üçüncü Sarı Temsilci konusundaki saçma seçimini kabul ettirmiş olabilirdi, ama Romanda Birinci Dokumacı konumunu kolaylıkla güvenceye almıştı.

Ne de olsa, emekli olmadan önce Sarı Ajah'ın başı oydu ve Magla bile ona karşı ayağa kalkmak istememişti. Konum Romanda'nın istediğinden çok daha az güç getiriyordu, ama en azından çoğu konuda itaat görecekti. Temsilcilerden değilse bile, en azından Sarı Aes Sedailerden.

Nisao, kulak misafirlerine karşı ördüğü örgünün düğümünü çözüp dağılmasına izin verdiğinde Theodrin çadıra daldı. Şalının saçakları görünsün diye koluna sarmış, kollarına sarkıtmıştı. Yeni terfi almış Aes Sedailer genelde öyle yapardı. Egwene ona şalı bahşettiğinde, söğüt kadar ince Domanlı Kahverengi Ajah'ı seçmişti, ama Kahverengiler kadınla ne yapacaklarını bilememiş ve sonunda kabul etmek zorunda kalmışlardı. Onu görmezden geliyor gibiydiler, ki bu kesinlikle yanlış bir şeydi, bu yüzden kadını Romanda sahiplenmişti. Theodrin gerçekten Aes Sedai olmuş gibi davranmaya çalışıyordu, ama buna rağmen akıllı, dengeli bir kadındı. Kahverengi eteğini açarak diz kırdı. Hafifçe, ama yine de diz kırmıştı. Sınanıp sınavdan geçene kadar şal takmaya hakkı olmayacağının pekala farkındaydı. Bunu anlamasını sağlamamak zalimlik olurdu.

"Lelaine Salon'u oturuma çağırdı," dedi nefes nefese. "Nedenini öğrenemedim. Size söylemek için koştum, ama örgü dururken rahatsız etmek istemedim."

"Doğru yapmışsın," dedi Romanda. "Nisao, bana izin verirsen, Lelaine'in ne peşinde olduğunu öğrenmem gerek." Sarı saçaklı şalını giysilerini koyduğu sandıkların birinin üzerinden aldı, kollarına doladı ve çatlak aynada saçlarını kontrol ettikten sonra diğerlerini dışarı kışkışladı ve yollarına gönderdi. Çadırda yalnız kalsa, Nisao'nun güm diye yere düşen şeyin ne ol-

duğuna bakacağını düşündüğünden değil, ama riske girmemek en iyisiydi. Aelmara kitabı ait olduğu yere, Romanda'nın özel eşyalarını koyduğu sandıktaki benzer ciltlerin yanına koyardı. O sandığın, yalnızca iki anahtarı bulunan çok sağlam bir kilidi vardı. Anahtarlardan biri Romanda'nın, diğeri Aelmar'ın kemer kesesindeydi.

Sabah soğuktu, ama bahar hızla gelmişti. Ejderdağı'nın kırık zirvesinin arkasında toplanan kara bulutlar kar değil yağmur getirecekti, ama kampa getirmeyeceklerini umuyordu. Çadırların çoğu akıyordu ve kampın sokakları şimdiden bataklığa dönüşmüştü. Mal getiren at arabaları yüksek tekerleklerinden çamur sıçratarak yeni oyuklar açıyorlardı. Arabaların çoğunu kadınlar sürüyordu, ama birkaç gri saçlı adam da vardı. Artık Aes Sedai kampına erkeklerin girişi iyice kısıtlanmıştı. Buna rağmen, gördüğü hemen her Aes Sedai düzensiz ahşap yürüyüş yollarında *saidar* parıltısına sarınmış halde yürüyor, Muhafız'ı varsa o da arkasından geliyordu. Romanda her dışarı çıktığında Kaynak'a kucak açmayı reddediyordu -kamptaki bütün Aes Sedailer diken uçundayken, birinin örnek olarak uygun davranışın ne olduğunu göstermesi gerekiyordu- ama *saidar* eksikliğinin fena halde farkındaydı. Muhafız yoksunluğunun da. Çoğu erkeği kamptan uzaklaştırmak iyiydi, hoştu, ama bir cani kısıtlamalara dikkat etmezdi.

İlende, kesen bir yoldan Gareth Bryne çıktı. Saçlarının büyük kısmı grileşmiş, tıknaz bir adamdı. Bizon rengi ceketinin üzerine plaka zırhını takmıştı ve miğferi eyer kaşından sarkıyordu. Siuan da yanındaydı. Tombul, uzun tüylü bir kısrağın üzerinde sallanıyordu ve şirin bir genç kıza o kadar çok ben-

ziyordu ki onun zorlu, sivri dilli bir Amyrlin olduğunu hatırlamak güçtü. Hâlâ becerikli bir entrikacı olduğunu hatırlamak güçtü. Mavilerin hepsi becerikli entrikacılardı. Kısrak çamurlara bata çıka ilerlemeye devam etti, ama Siuan düşecek gibi oldu ve Bryne uzanıp dengeledi onu. Mavi kısmının yakınında -kamp Kule'deki Ajah kısımlarını kabaca taklit edecek şekilde kurulmuştu- Bryne atından indi, Siuan'ın inmesine yardım etti, sonra kendi doru atının eyerine tırmandı ve Siuan'ı orada, kısrağın dizginlerini tutarak onun peşinden bakarken bıraktı. Şimdi, Siuan bunu neden yapmış olabilirdi? Adamın çizmelerini boyuyor, çamaşırlarını yıkıyordu. O ilişki iğrençti. Mavi Aes Sedai buna bir son vermeliydi ve gelenekler Kıyamet Çukuru'nun dibine gidebilirdi. Ne kadar köklü olursa olsun, geleneklerin tüm Aes Sedaileri rezil edecek şekilde kullanılmasına izin verilmemeliydi.

Romanda Siuan'a sırtını dönerek, geçici Kule Salonu olarak kullandıkları tenteye yöneldi. Gerçek Salon'da, hem de Elaida'nın burnunun dibinde toplanmak ne kadar hoş olsa da, o saatte pek az Aes Sedai uykuya dalabilirdi, bu yüzden tenteyi kullanmaya devam etmeleri gerekecekti. Acele etmeden yürüyüş yolu boyunca süzüldü. Lelaine'in çağrısı üzerine koştururken göremeyeceklerdi onu. Kadın şimdi ne istiyor *olabilirdi?*

Bir gong çalındı. Sesi tüm kampta açıkça duyulabilsin diye Güç'le yükseltilmişti -Sharina'nın önerilerinden bir diğeri- ve aniden yürüyüş yolları bir sonraki derslerine ya da işlerine seyirten, çömez aileleri ile doldu. O altı, yedi kişilik aileler derslere birlikte giriyorlar, işlerini birlikte yapıyorlardı, aslında her şeyi birlikte yapıyorlardı. Bunca çömezi idare etmek için etki-

li bir yoldu -son iki hafta içinde yaklaşık elli tanesi gelmişti kampa, kaçaklara rağmen toplam sayıları bine yaklaşmıştı ve o kızların neredeyse dörtte biri doğru düzgün çömez olabilecek kadar gençti, ki Kule yüzyıllardır bu kadar çömez görmemişti- ama Sharina'nın işi olmadığını diliyordu. Kadın bunu Çömezler Hanımı'na önermemişti bile. Kendisi ayarlamış, Tiana'ya eksiksiz bir biçimde sunmuştu! Çömezlerin bazıları gri saçlı ve öyle kırışık yüzlüydü ki, beyaz elbiselerine rağmen onları çocuk olarak düşünmek güçtü, ama Aes Sedailerin geçmesi için kenara çekiliyor, diz kırıyorlardı, ama hiçbiri yer açmak için çamurlu sokağa basmıyordu. Yine Sharina. Kızların güzel, beyaz yünlülerini boş yere kirletmelerini istemediğini ilan eden kişi *Sharina'ydı.* Bu, Romanda'nın dişlerini gıcırdatmaya başlaması için yeterliydi. *Ona* diz kıran çömezler çabucak doğruldu ve koşarcasına uzaklaştı.

İleride, Sharina'nın kendisini gördü. *Saidar* parıltısına sarınmış olan Tiana ile konuşuyordu. Aslında, konuşma işini Sharina yapıyordu ve Tiana zaman zaman başını sallıyordu. Sharina'nın tavırlarında en ufak saygısızlık yoktu, ama çömez beyazına rağmen, kırışık yüzü ve ensesinde sıkı bir topuz halinde topladığı gri saçları ile, tam da olduğu şey gibi görünüyordu, bir nine. Ve ne yazık ki, Tiana genç görünüyordu. Kemik yapısında ve iri kahverengi gözlerinde bir şey, Aes Sedailerin yaşı belirsizliğini bastırmıştı. Saygısızlık etmese de, torununa ders veren bir nineye o kadar benziyordu ki Romanda'yı rahatsız ediyordu. Romanda onlara yaklaşırken, Sharina uygun bir biçimde diz kırdı -Romanda itiraf etmeliydi, çok uygun bir biçimde diz kırmıştı- ve onu bekleyen ailesine katılmak üze-

re uzaklaştı. Yüzünde, öncekine göre daha az mı kırışık vardı? Eh, bir kadın Güç kullanmaya onun yaşında başladığında neler olacağını bilmenin imkanı yoktu. Kadın altmış yedi yaşındaydı ve çömezdi!

"Sana güçlük mü yaratıyor?" diye sordu ve Tiana elbisesinin ensesinden içeri buz bırakılmış gibi sıçradı. Kadın Çömez Sorumlusu olmak için gereken vakardan ve ciddiyetten yoksundu. Zaman zaman, sorumluluğu altındaki çömez sayısı da boğuyordu onu. Aynı zamanda, fazla yumuşaktı, bahane kabul edilmemesi gereken yerde bahane kabul ediyordu.

Kadın hemen kendine geldi ve Romanda'nın yanında yürümeye başladı, ama gereksiz yere koyu gri eteğini sıvazlıyordu. "Güçlük mü? Elbette hayır. Sharina çömez defterindeki en terbiyeli çömez. Doğrusunu söylemek gerekirse, çoğu terbiyeli. Çalışma odama gönderilenlerin büyük kısmı, kızları kendilerinden daha hızlı öğrenen ya da daha yüksek potansiyel gösteren anneler, ya da aynı şikayetleri yeğenleri hakkında eden halalar ve teyzeler. Bu durumun bir şekilde düzeltilebileceğine inanıyor gibiler. Bu konuda şaşırtıcı ölçüde dikbaşlı davranıyorlar, ta ki ben herhangi bir Aes Sedai karşısında dikbaşlı davranmanın sonuçlarını gösterene kadar. Gerçi, korkarım çoğu bana birden çok kez gönderiliyor. Bazıları, sopa yediklerine hâlâ şaşırabiliyor."

"Öyle mi," dedi Romanda dalgın dalgın. Gözüne, aynı yöne seyirten sarı saçlı Delana takılmıştı. Kadın gri saçaklı şalını kollarına sarkıtmıştı ve sözde sekreteri yanında yürüyordu. Delana neredeyse kasvetli, koyu grilere bürünmüştü, ama Saranov denen şırfıntı göğsünü teşhir eden ve açık açık kıvırdı-

ğı kalçalarına fazla iyi oturan mavi çizgili yeşil ipek bir elbiseye giymişti. Son zamanlarda o ikisi, Halima'nın yalnızca Delana'nın sekreteri olduğu hikayelerini bırakmış görünüyordu. Gerçekten de, kadın vurgulu jestler yaparken Delana hayal edilebilecek en uysal tavırla başını sallıyordu. Uysal! Şal takmayan bir yastık arkadaşı seçmek her zaman hata olurdu. Özellikle de onun ipleri ele geçirmesine izin verecek kadar aptalsanız.

"Sharina terbiyeli olmakla kalmıyor," diye devam etti Tiana tasasızca, "Nynaeve'in yeni Şifa yöntemi konusunda da büyük beceri gösteriyor. Yaşça büyük pek çok çömez gibi. Çoğu, o ya da bu şekilde köy Bilgesiymiş, ama bunun nasıl etkisi olabilir, düşünemiyorum. Biri Murandy asillerindenmiş."

Romanda kendi topuğuna takıldı, dengesini bulmak için kollarını salladı, sonra kendini topladı ve şalını toparladı. Tiana, kaldırım tahtalarının düzensizliği hakkında mırıldanarak, ona destek olmak için elini koluna koydu, ama Romanda kadının elini silkeledi. *Sharina* yeni Şifa yöntemi konusunda yetenekli miydi? Ve yaşlı kadınların *çoğu?* Yeni yöntemi Romanda da öğrenmişti, ama birincisinden, ikinci öğrenilen örgü sınırının geçersiz kalmasına yol açacak kadar farklı olsa da, kendisinin o örgüde yeteneği yoktu. Eski yöntemdeki kadar değil.

"Peki, *çömezlerin* o örgüyü çalışmasına neden izin veriliyor, Tiana?"

Tiana kızardı ve bunda haklıydı. Bu tür örgüler çömezler için fazla karmaşıktı, yanlış uygulanırsa tehlikeli olacağından bahsetmeye bile gerek yoktu. Doğru düzgün yapılmazsa, Şifa tedavi etmek yerine öldürebilirdi. Hem hastayı, hem de yön-

lendiren kadını. "Şifa yapılırken görmelerini engelleyemem, Romanda," dedi Tiana kendini savunurcasına, takmadığı şalı düzeltirmiş gibi yaparak. "Her zaman kırık kemikler ya da kendini fena kesmeyi başarmış aptallar çıkıyor. Son zamanlarda uğraşmamız gereken onca hastalıktan bahsetmiyorum bile. Yaşlı kadınların çoğu için bir örgüyü bir kez görmeleri yeterli oluyor, hemen kapıyorlar." Aniden, kısacık bir an için, yanakları yine kızardı. Yüzündeki ifadeyi düzelterek sırtını dikleştirdi ve sesindeki savunma tınısı kayboldu. "Her duaımda, Romanda, çömezlerin ve Kabuledilmişlerin benim sorumluluğum olduğunu sana hatırlatmama gerek olmamalı. Çömez Sorumlusu olarak, neleri, ne zaman öğreneceklerine *ben* karar veririm. O kadınların bazıları, Kule'ye katılmalarının üzerinden yalnızca birkaç ay geçmiş olmasına rağmen, Kabuledilmişlik sınavına girebilir. En azından Güç söz konusu olduğunda. Onların aylak aylak oturup parmak çevirmelerine izin vermiyorsam, bu benim kararım."

"Belki de koşa koşa gidip, Sarina'nın sana verecek başka talimatları olup olmadığına bakmalısın," dedi Romanda soğuk soğuk.

Tiana pençe pençe kızararak topuğu üzerinde döndü ve tek kelime etmeden, uzun adımlarla uzaklaştı. Yasaklanmış olan kabalığa varmasa da, çok yaklaşmıştı. Arkadan bakıldığında bile tam bir kızgınlık timsaliydi, sırtı demir çubuk kadar dik, adımları çabuktu. Eh, Romanda kendisinin de kabalaşmaya çok yaklaştığını itiraf etmek zorundaydı. Ama onun sebebi vardı.

Çömez Sorumlusu'nu aklından çıkarmaya çalışarak tenteye

doğru yürümeye devam etti, ama Tiana kadar hızlı yürümemek için kendini tutmak zorunda kaldı. Diğer yaşlı kadınların *çoğu.* Konumunu yeniden mi gözden geçirmeliydi? Hayır. Elbette olmaz. En baştan, o kadınların çömez defterine kaydedilmesine izin verilmemeliydi. Ama isimleri yazılmıştı ve bu harika, yeni Şifa yönteminde ustalaşmış görünüyorlardı. Ah, her şey karmakarışıktı. Bu konuda düşünmek istemiyordu. Şimdi değil.

Tente kampın yüreğinde duruyordu. Çok yamalı, kalın kanvastan yapılmıştı ve üç yanı geniş yürüyüş yollan ile çevrilmişti. Romanda çamurlanmasın diye eteklerini iyice kaldırarak tenteye şeyimi. Onu çamurdan daha çabuk çıkaracaksa, acele etmeye itirazı yoktu. Buna rağmen, Aelmara'nın ayakkabılarını temizlemesi gerekecekti. Ve iç eteklikleri, diye düşündü eteklerini bırakıp ayak bileklerini gerektiği gibi örterek.

Salon'un otunım yapacağı haberi, pazarlıklardan ya da Egwene'den haber almayı uman Aes Sedaileri çekerdi her zaman. Elliden fazlası, Muhafızları ile birlikte, tentenin çevresine toplanmışlardı ya da içeride, Temsilcilerin oturacağı yerlerin arkasında duruyorlardı. Burada bile, çoğu Güç ışığı ile parlıyordu. Başka Aes Sedailerle çevrilmişken tehlikedeymişler gibi. Romanda, tentenin içinde dolanıp önüne gelenin kulaklarını yumruklama dürtüsüyle mücadele etti. Bu imkansızdı elbette. Gelenekler bir kenara atılabilse bile, ki böyle bir arzusu yoktu, Salon'da bir sandalye böyle bir şey yapma yetkesi vermiyordu.

Dar, mavi etolü omuzlarında göze çarpan Sheriam, kısmen çevresinde boş bir halka olduğu için, göze çarpıyordu. Diğer

Aes Sedailer, değil ona yaklaşmak, ona bakmaktan bile kaçınıyorlardı. Alev saçlı kadının her Salon oturumuna gelmesi bazı Aes Sedaileri utandırıyordu. Kanun çok açıktı. Kapalı olmadığı sürece her Aes Sedai, Salon oturumlarına katılabilirdi, ama Amyrlin Vakanüvis tarafından sunulmadan Kule Salonu'na gelemezdi ve Amyrlin olmadan Vakanüvis'in katılmasına da izin yoktu. Sheriam'ın yeşil gözleri her zamanki gibi gergindi ve Çömez Sorumlusu'na bir ziyaret daha yapacağını bilen bir çömez gibi, yakışıksız bir biçimde kıpırdanıyordu. En azından Kaynak'a kucak açmamıştı ve Muhafız'ı görünürlerde yoktu.

Romanda tentenin altına adım atmadan, omzunun üzerinden arkaya baktı ve içini çekti. Ejderdağı'nın arkasındaki bulut kümesi kaybolmuştu. Yalnızca sürüklenip gitmemişti, tamamen yok olmuştu. Büyük olasılıkla, seyisler, işçiler ve hizmetkar kadınlar arasında yeni bir panik dalgası yaşanacaktı. Şaşırtıcı şekilde, çömezler bu tür tuhaf olayların üzerinde fazla durmuyor gibiydi. Belki bunun sebebi, Aes Sedaileri taklit etmeye çalışmalarıydı, ama Romanda yine Sharina'nın etkisinden şüpheleniyordu. Bu kadın hakkında *ne* yapacaktı?

İçeride, kampta temsil edilen altı Ajah'ın renklerini taşıyan kumaşlarla kaplanmış on sekiz kutu, üzerinde cilalı sıraların durduğu platformlar oluşturuyordu. Platformlar, kat kat halıların üzerinde iki açılı sıra oluşturuyordu ve sıralar yedi renk çizgili kumaşla kaplı bir kutuya doğru genişliyordu. Egwene, muhalefete rağmen kırmızıyı da dahil etmeleri konusunda ısrar ederek akıllılık etmişti. Elaida bütün Ajahları tüm diğerlerinden ayırmaya kararlı görünürken, Egwene, Kırmızı dahil hepsini bir arada tutmaya kararlıydı. O platformun üzerindeki

tahta sıranın üzerine Amyrlin'in yedi çizgili etolü konulmuştu. Onu oraya kimin koyduğu belli değildi, ama kimse kaldırmamıştı da. Romanda, Amyrlin Makamı Egwene al'Vere'yi hatırlatmak, varlığını yankılamak için mi, yoksa orada olmadığını ve tutsak olduğunu hatırlatmak için mi konduğundan emin değildi. Nasıl görüldüğü, kuşkusuz bakan Aes Sedai'ye bağlıydı.

Lelaine'in çağırışına uymak için acele etmeyen tek kişi o değildi. Delana oradaydı, elbette, sırasına çökmüş, sulu mavi gözlerinde düşünceli bir ifade ile burnunun yanını ovuşturuyordu. Eskiden, Romanda kadını sağduyulu biri sayardı. Sandalye için uygunsuz, ama sağduyulu. En azından Halima'nın peşinden Salon'a girmesine ve söylevine devam etmesine izin vermemişti. Daha doğrusu, Halima girmemeyi seçmişti. Kadının Delana'ya nasıl bağırdığını duyan hiç kimse, orada emirleri kimin verdiğinden kuşku etmiyordu. Lelaine'in kendisi, Amyrlin'inkinin hemen berisindeki sırasına oturmuştu bile. Gülümsemelerini pek cimri kullanan, mavi çizgili ipekler içinde, sert bakışlı bir kadın. Bu gerçek, zaman zaman yedi renkli etole bakarak hafifçe gülümsemesini daha da tuhaf kılıyordu. O gülümseme Romanda'yı huzusuz ediyordu ve bunu yapabilen pek az şey vardı. Gümüş iplik işlemeli mavi yünlüler içindeki Moria, mavi kumaş kaplı platformların önünde İleri geri yürüyordu. Lelaine'in Salon'u neden çağırdığını bilmesi ve bunu onaylamaması yüzünden mi kaş çatıyordu, yoksa bilmediği için endişelenmesi yüzünden mi?

Romanda tenteye girerken, "Myrelle'i Llyw ile yürürken gördüm," dedi Malind, yeşil saçaklı şalını düzelterek "ve bu

kadar tedirgin görünen Aes Sedai görmemiştim." Sesindeki duygudaşlığa rağmen, gözleri ışıldıyor, dolgun dudakları eğlenti ile seyiriyordu. "Onu Llyw ile bağ kurmaya nasıl ikna ettin? Biri ona önerdiğinde yanındaydım ve yemin ederim, kadının *yüzü soldu.* Adam değil Oiger sanki."

"Görev konusundaki fikirlerimi kuvvetle ifade ettim." Tıknaz, kare yüzlü Faiselle her konuda, kendini kuvvetle ifade ederdi; aslında, kadın çekiçten farksızdı. "Kairen öldüğünden beri, Llyw'un kendisi ve başkaları için gün geçtikçe daha tehlikeli hale geldiğine işaret ettim. Ona, bu durumun sürmesine izin verilemeyeceğini söyledim. İki Muhafız'ı benzer dunımlardan kurtaran tek Aes Sedai olarak, bunu yapacak tek kişinin o olabileceğini söyledim. İtiraf etmeliyim, biraz kolunu bükmem gerekti, ama sonunda doğru yolu gördü."

"Işık aşkına, Myrelle'in kolunu nasıl bükebildin?" Malind hevesle öne eğildi.

Romanda yanlarından geçti. İnsan Myrelle'in kolunu *nasıl* bükebilirdi gerçekten? Hayır. Dedikodu yok.

Janya Kahverengilerin sırasında oturmuş, düşünceli düşünceli gözlerini kısmıştı. En azından, gözlerini kısıyordu, ama kadın sizinle konuşurken bile başka şeyler düşünüyor gibiydi. Belki gözleri bozuktu. Ama kalan sıralar hâlâ boştu. Romanda, daha fazla oyalandığını diledi. İlk gelenlerden biri olmaktansa, son gelen kişi olmayı yeğlerdi.

Bir an duraksadıktan sonra Lelaine'e yaklaştı. "Salon'u neden çağırdığına dair bir fikir verir misin?"

Lelaine ona eğlenti dolu, ama nahoş bir gülümseme bahşetti. "Yeterince temsilci toplanana kadar beklesen daha iyi.

Sözlerimi tekrarlamaktan hoşlanmam. Sana şu kadarını söyeyeyim. Dramatik bir şey olacak." Bakışları çizgili etole kaydı ve Romanda ürperdi.

Ama belli etmedi, Lelaine'in hizasındaki sıraya oturmakla yetindi. Ama huzursuzluk içinde etole bakmaktan kendini alamıyordu. Bu, Egwene'i makamdan indirmek için bir hamle miydi? Diğer kadının, onu büyük konsensüs için ayağa kalkmaya ikna edecek bir şey söylemesi olası görünmüyordu. Ya da diğer Temsilcileri. Bu onları, Romanda ile Lelaine arasındaki hakimiyet savaşının ortasına atardı yine ve Elaida'ya karşı konumlarını zayıflatırdı. Ama Lelaine'in özgüveni sinir bozucuydu. Romanda yüzüne sakin bir ifade oturttu ve bekledi. Yapacak başka şey yoktu.

Kwamesa koşaradım tenteye girdi. Keskin burunlu yüzü, gelen ilk kişi olmadığı için utanç doluydu. Delana'ya katıldı. Esmer, serin bakışlı, korsesine sarı kıvrımlar işlenmiş, sarı çizgili yeşil elbise içindeki Salita belirdi ve tente aniden doldu. Mavi ipek brokar içinde zarif görünen Lyrelle süzülürcesine girdi ve Mavilerin yanındaki yerini aldı. Sonra Saroiya ile Aledrin, kafa kafaya vermiş bir halde geldiler. Tıknaz Domanlı, şişman Tarabonlunun yanında neredeyse ince kalıyordu. Onlar Beyaz sıralarındaki yerlerini alırlarken, tilki suratlı Samalin Faiselle ile Malind'e katıldı ve ufak tefek Escaralde koştura koştura girdi. Koştura koştura! Escaralde de Far Maddingliydi. Nasıl davranması gerektiğini biliyor olmalıydı.

"Varilin Darein'de, sanırım," dedi Romanda, Escaralde Janya'nın yanına tırmanırken, "ama kalanların bazıları geç kalsa bile, on bir Temsilci'den fazlası geldi. Başlamak ister misin, Le-

laine, yoksa beklemeyi mi tercih edersin?"

"Başlamak isterim."

"Resmi bir oturum mu istiyorsun?"

Lelaine yine gülümsedi. Bu sabah ne çok gülümsüyordu! Gülümsemeleri yüzünü ısıtmıyordu ama. "Bu gerekli olmayacak, Romanda." Eteklerini biraz düzeltti. "Ama burada söylenecek olanların, şimdilik Salon'a Mühürlü olmasını istiyorum." Sıraların arkasında ve tentenin dışında toplanmış Aes Sedailerden bir mırıltı yükseldi. Bazı Temsilciler bile şaşırdılar. Oturum resmi değilse, söylenenleri gizlemenin ne gereği olabilirdi?

Ama Romanda, dünyadaki en mantıklı talepmiş gibi başını salladı. "Sandalye sahibi olmayan herkes çıksın. Aledrin, mahremiyeti sağlar mısın?"

İpeksi, koyu sarı saçlarına ve iri, parlak kahverengi gözlerine rağmen Tarabonlu beyaz güzel sayılmazdı, ama omuzlarının üzerinde sağlam bir baş taşıyordu, ki bu çok daha önemliydi. Ayağa kalkarken, resmi sözleri söyleyip söylememek konusunda kararsız **görünüyordu** ve sonunda tentenin çevresine kulak misafirlerine karşı bir örgü örmek ve örgüyü tutmakla yetindi. Aes Sedailer ve Muhafızlar örgünün sınırlarını geçtikçe mırıltı soldu, sonunda hepsi gitti ve sessizlik çöktü. Ama yürüyüş yolunda omuz omuza durdular ve izlediler. Herkesin görebilmesi için Muhafızlar en arkada toplanmıştı.

Lelaine şalını düzelterek ayağa kalktı. "Egwene'i sormaya gelen bir Yeşil Aes Sedai bana getirildi." Yeşil Temsilciler bakışarak kıpırdandılar. Kuşkusuz Aes Sedai'nin neden Lelaine yerine kendilerine getirilmediğini merak **v.** diyorlardı. Lelaine bunu fark etmemiş gibi yaptı. "Amyrlin Makamı'na değil, Eg-

wene al'Vere'ye gelmişti. İhtiyaçlarımızın bazılarını karşılayan bir önerisi var, ama bana çok şey söylemek istemedi. Moria, önerisini Salon'a sunması için onu buraya getirebilir misin?" Yerine oturdu.

Moria kaşlarını çatmaya devam ederek tenteden çıktı ve dışarıdaki kalabalık kadının geçmesi için aralandı. Romanda, Aes Sedailerin ona sorular sorduğunu görebiliyordu, ama Moria onları duymazdan geldi, sokağın karşısında, Mavi Ajah kısmında gözden kayboldu. Romanda'nın bu arada sormak istediği bir düzine soru vardı, ama resmi bir oturum olsa da, olmasa da, bu noktada soru sormak uygunsuz kaçardı. Ama Temsilciler sessizlik içinde de beklemediler. Maviler dışındaki her Ajah'ta, kadınlar yerlerinden inip bir araya geldiler ve alçak sesle konuştular. Maviler ve Sarılar dışında. Salita yere inip Romanda'nın platformuna yaklaştı, ama kadın ağzını açar açmaz Romanda elini hafifçe kaldırdı.

"Önerinin ne olduğunu öğrenene kadar tartışacak neyimiz var, Salita?"

Tearlı Temsilci'nin yuvarlak yüzü bir taş kadar okunmazdı, ama bir an sonra başını salladı ve yerine döndü. Aptal bir kadın değildi, tam tersine. Yalnızca, uygun değildi.

Sonunda Moria, koyu yeşil elbise giymiş, siyah saçları sert, fildişi rengi yüzünden arkaya taranmış ve gümüş bir tarakla tutturulmuş, uzun boylu bir kadınla döndü ve herkes sırasına tırmandı. Kadının peşinden, izleyen Aes Sedailerin arasından, kalçalarında kılıç taşıyan üç adam geldi ve tenteye girdi. Bu sıradışıydı. Konu Salon'a Mühürlü'yken, son derece sıradışı. Ama başta Romanda adamlara fazla dikkat etmedi. Uzun se-

neler önce, son Muhafız'ı öldüğünden beri Muhafızlarla pek ilgilenmiyordu. Ama Yeşillerin arasında biri inledi ve Aledrin cıyakladı, Kadın ciddi ciddi ciyakladı! Ve Muhafızlara bakıyordu. Adamlar Muhafız olmalıydı ve bunun tek sebebi bir Yeşil'in peşinden gelmiş olmaları değildi. Bir Muhafız'ın ölümcül zarafetini tanımamak imkansızdı.

Romanda adamlara uzun uzun baktı ve neredeyse o da inleyecekti. Birbirlerine hiç benzemeyen adamlardı, yalnızca, bir leopar bir aslana ne kadar benziyorsa o kadar benziyorlardı birbirlerine, ama biri, ördüğü saçlarına çanlar takmış, güneşle kararmış, güzel bir oğlan, ceketinin yüksek yakasında iki iğne taşıyordu. Gümüş bir kılıç ve kırmızı-altın rengi, kıvrak, yeleli bir yaratık. Romanda bir Asha'man'a baktığını bilecek kadar çok tarif dinlemişti. Görünüşe göre, birinin bağ kurduğu bir Asha'man. Malind eteklerini toplayarak yere atladı ve dışarıya, Aes Sedai kalabalığına koştu. Kuşkusuz *korkmuş* olamazdı. Ama Romanda da, küçük bir huzursuzluk hissettiğini kendi kendine itiraf edebilirdi, ama yalnızca kendi kendine.

"Sen bizden biri değilsin," dedi Janya, her zamanki gibi, söz hakkı olmadığı yerde sesini yükselterek. Öne eğildi ve gözlerini kısarak yeni gelen Aes Sedai'ye baktı. "Buraya, bize katılmaya gelmediğin sonucuna varabilir miyim?"

Yeşil'in ağzı açık bir tatsızlıkla kıvrıldı. "Doğru sonuca varmış olursun," dedi, güçlü bir Tarabon aksanıyla. "Adım Merise Haindehl ve dünyanın kaderi bıçak sırtındayken Aes Sedailerle çekişen Aes Sedailerin yanında durmam. Bizim düşmanımız Gölge, bizim gibi şal takan başka kadınlar değil." Tentede mırıltılar yükseldi. Romanda bazılarının öfkeli, bazılarının

utanç dolu olduğunu düşündü.

"Yaptığımız şeyi onaylamıyorsan," diye devam etti Janya, Romanda'dan önce konuşmaya hakkı varmış gibi, "neden bize herhangi bir öneri getiriyorsun?"

"Çünkü Yenidendoğan Ejder Cadsuane'den istedi, Cadsuane de benden," diye yanıt verdi Merise. Yenidendoğan Ejder? Salon'daki gerilim elle tutulur hale geldi, ama kadın hiç farkında değilmiş gibi devam etti. "Doğrusu, bu benim önerim değil. Jahar, konuş onlarla."

Güneşten kararmış delikanlı öne çıktı ve Merise'in yanından geçerken kadın uzanıp cesaretlendirircesine delikanlının omzunu okşadı. Romanda'nın Merise'e duyduğu saygı arttı. Bir Asha'man ile bağ kurmak yeterli başarıydı. Bir av köpeğini okşarcasına okşamak ise, kendisinin sahip olduğundan kuşku duyduğu bir cesaret ve özgüven gerektirirdi.

Oğlan, Amyrlin etolünün durduğu sıraya bakarak tentenin ortasına yürüdü, sonra yavaşça döndü ve meydan okuyan bakışlarını Temsilcilerin üzerinde gezdirdi. Romanda, oğlanın da korkmadığını fark etti. Bir Aes Sedai'ye bağlıydı, yalnızdı ve Aes Sedailerle çevriliydi, ama içinde bir parça korku varsa bile, sıkı kontrol altındaydı. "Egwene al'Vere nerede?" diye sordu. "Öneriyi ona sunmam emredildi."

"Görgü kuralları, Jahar," diye mırıldandı Merise ve oğlanın yüzü kızardı.

"Anne şu anda müsait değil," dedi Romanda rahatça. "Bize söyleyebilirsin. En kısa zamanda ona iletiriz. Bu öneri Yenidendoğan Ejder'den mi geliyor?" Ve Cadsuane'den. Ama o kadının Yenidendoğan Ejder'in yanında ne işi olduğunu öğren-

inek ikinci sırada geliyordu.

Oğlan yanıt vermek yerine hırladı ve hızla Merise'e döndü. "Bir erkek burayı dinlemeye çalıştı," dedi. "Eben'i öldüren Terkedilmiş de olabilir."

"O haklı." Aledrdin'in sesi titrekti. "En azından, bir şey örgüme dokundu ve *saidar* değildi."

"Adam *yönlendiriyor mu?"* dedi biri inanmazlıkla. Temsilciler sıralarında kıpırdanır, çoğu Güç ışıltısına sarınırken bir telaş oldu.

Delana aniden ayağa kalktı. "Bir nefes temiz havaya ihtiyacım var," dedi, Jahar'ın gırtlağını paralamak istermiş gibi dik dik bakarak.

"Huzursuzlanmaya gerek yok," dedi Romanda, ama kendisi de emin değildi, ama Delana şalına sarınarak tenteden çıktı.

Delana, içeri giren Malind'in ve Nacelle'in yanından geçti. Nacelle uzun boylu, ince bir Malkierliydi, Kule'de kalan bir avuç Malkierliden biri. Malkier Gölge karşısında düştüğünde çoğu ölmüştü, ülkelerinin intikamını almak için çeşitli entrikalara bulaştırılmalarına izin vermişlerdi. O zamandan bu yana, pek az ve pek seyrek Malkierli gelmişti. Nacelle özellikle zeki değildi, ama diğer yandan, Yeşillerin zekaya değil cesarete ihtiyacı vardı.

"Bu oturum Salon'a Mühürlü, Malind," dedi Romanda keskin bir sesle.

"Nacelle'in yalnızca birkaç dakikaya ihtiyacı olacak," diye yanıt verdi Malind, ellerini birbirine sürterek. Sinir bozucu şekilde, Romanda'ya bakmaya zahmet bile etmedi, bakışlarını diğer Yeşil'e dikmişti. "Yeni bir örgüyü sınamak için ilk şansı

bu. Hadi, Nacelle. Dene."

İnce Yeşil'in çevresinde *saidar* parıltısı belirdi. Şoke edici! Kadın ne izin istemiş, ne de nasıl bir örgü örmeyi düşündüğünü açıklamıştı. Halbuki, Salon'da ne tür örgüler kullanılabileceği sıkı kurallarla belirlenmişti. Kadın Beş Güç'ün tamamını kullanarak Asha'man'ın çevresine, kalıntı bulmak için örülen örgüye çok benzeyen bir şey ördü. Romanda'nın pek yetenekli olmadığı bir konuydu. Nacelle'in mavi gözleri irileşti. "O yönlendiriyor," diye nefes verdi. "Ya da en azından *saidin* tutuyor."

Romanda'nın kaşları kalktı. Lelaine bile inledi. Yönlendirebilen bir erkeği bulmak, her zaman, yaptığı şeyin kalıntıları okunarak yapılan bir şeydi. Sonra da, şüpheliler elenerek asıl suçlu bulunurdu. Daha doğrusu, eskiden öyleydi. Bu gerçekten harikaydı. Ya da, yönlendirebilen erkekler siyah ceketler giyip, kasıla kasıla ortalıklarda dolanmaya başlamadan önce öyle olurdu. Yine de, o erkeklerin Aes Sedailer karşısında sahip oldukları bir avantajı eşitliyordu. Asha'man'ın **umurunda** değil gibiydi. Dudakları alay olabilecek bir ifadeyle kıvrıldı.

"Ne yönlendirdiğini seçebiliyor musun?" diye sordu Romanda ve Nacelle başını iki yana sallayarak hayal kırıklığına uğrattı onu.

"Seçebileceğimi düşündüm, ama hayır. Diğer yandan... Hey sen, Asha'man. Temsilcilerden birine bir akış uzat. Tehlikeli bir şey olmasın ve ona dokunma." Merise yumruklarını kalçalarına dayayarak dik dik baktı ona. Belki Nacelle oğlanın kadının Muhafızlarından biri olduğunu fark etmemişti. Oğlana buyurgan bir jest yaptı.

Jahar, inatçı bir ifadeyle ağzını açtı.

"Söyleneni yap, Jahar," dedi Mense. "O benim, Nacelle, ama ona bir emir vermene izin vereceğim. Bu seferlik." Nacelle şoke olmuş görünüyordu. Görünüşe göre, gerçekten fark etmemişti.

Asha'man'ın yüzündeki inatçı ifade kaldı, ama itaat etmiş olmalıydı, çünkü Nacelle sevinçle ellerini çırptı ve kahkaha attı.

"Saroiya," dedi heyecanla. "Saroiya'ya doğru bir akış uzattı. Domanlı beyaz. Haklı mıyım?"

Saroiya'nın bakır teni soldu ve beyaz saçaklı şalına sarınarak, telaşla sırasında arkaya kaydı. Aledrin de kendi sırasında Saroiya'dan uzaklaştı.

"Söyle ona," dedi Merise. "Jahar inatçı olabiliyor, ama yine de iyi bir çocuktur."

"Domanlı Beyaz," diye onayladı Jahar gönülsüzce. Saroiya bayılmak üzereymiş gibi sallandı ve oğlan horgörüyle baktı ona. "Yalnızca Ruh'tu ve artık kayboldu." Saroiya'nın yüzü kardardı, ama öfkeden mi, yoksa utançtan mı, bilmek imkansızdı.

"Olağanüstü bir keşif," dedi Lelaine "ve eminim Merise daha fazla sınamana izin verecektir, Nacelle, ama Salon'un bitirmesi gereken işleri var. Eminim sen de bana katılırsın, Romanda."

Romanda dik dik bakmaktan kendini zor alıkoydu. Lelaine haddini çok sık aşıyordu. "Gösterin sona erdiyse," dedi, "çekilebilirsin, Nacelle." Malkierli Yeşil, belki Merise'in yüz ifadesi daha fazla sınama olmayacağını söylediğinden, gitmeye gönülsüzdü. Gerçekten de, asıl Yeşillerin bir başka Aes Sedai'nin Muhafızı olabilecek birinin karşısında dikkatli olacağını sanır-

diniz. Ama Nacelle'in başka seçeneği yoktu, elbette. "Yenidendoğan Ejder'in bize nasıl bir şey öneriyor, evlat?" diye sordu Romanda, Nacelle örgünün diğer yanına geçtiğinde.

"Şunu," dedi oğlan, gunırla Romanda'ya dönerek. "Egwene al'Vere'ye sadık Aes Sedailer, toplam kırkyedi Asha'man'la bağ kurabilir. Yenidendoğan Ejder'le ya da ejder iğnesi takan bir adamla bağ kurma talebinde bulunamazsınız, ama teklif ettiğiniz hiçbir asker ya da Adanmış reddedemez." Romanda, ciğerlerindeki bütün hava boşalmış gibi hissetti.

"Bunun bizim ihtiyaçlarımızı karşıladığı konusunda benimle hemfikir misin?" dedi Lelaine sakin sakin. Kavrulası kadın teklifin ana fikrini önceden biliyor olmalıydı.

"Ediyonım," diye yanıt verdi Romanda. Yönlendirebilen kırk yedi adam varken, halkalarını olabildiğince genişletebilirlerdi kuşkusuz. Belki, hepsini dahil eden bir halka bile oluşturabilirlerdi. Sınırlar varsa bile, keşfedilmesi gerekecekti.

Faşsekke, bu resmi bir oturummuş gibi ayağa fırladı. "Bu konu tartışılmalı. Resmi oturum talep ediyonım."

"Bunun için gerek göremiyorum," dedi Romanda, ayağa kalkmadan. "Bu... daha önce kabul ettiğimiz şeyden çok daha iyi." Oğlanın önünde çok şey söylemenin anlamı yoktu. Ya da Merise'in. Kadının Yenidendoğan Ejder'le bağlantısı neydi? Ona sadakat yemini ettiği söylenen Aes Sedailerden biri ofabilir miydi?

Daha Romanda sözünü bitirmeden Saroiya ayağa kalktı. "Kontrolün bizde olacağından emin olmak için, sözleşme meselesi var yine de. Hâlâ o konuda anlaşma sağlayamadık."

"Muhafız bağının diğer sözleşmeleri tartışmalı kılacağını

düşünüyorum," dedi Lyrelle kuru kuru.

Faiselle telaşla doğruldu. Faiselle ve Saroiya birbirlerini dinlemeden konuştular. "Leke..." Durdular ve kuşkuyla bakıştılar.

"Saidin temiz," deid Jahar, kimse ona hitap etmiş olmasa da. Merise oğlanı Salon'a getirmeden önce, gerçekten de nasıl davranacağını öğretmiş olmalıydı.

"Temiz mi?" dedi Saroiya alayla.

"Üç bin seneden daha uzun zamandır lekeli," diye araya girdi Faiselle keskin bir sesle. "Nasıl temiz olabilir?"

"Düzen istiyorum!" diye terslendi Romanda, kontrolü ele almaya çalışarak. Saroiya ile Faiselle yerlerine oturana dek dik dik baktı onlara, sonra dikkatini Merise'e çevirdi. "Onunla zincir kurduğunu varsayabilir miyim?" Yeşil Aes Sedai bir kez başını salladı. Gerçekten de yanındaki insanlardan hoşlanmıyordu ve gerekenden tek kelime fazlasını etmek istemiyordu. *"Saidin'in* lekesiz olduğunu söyleyebilir misin?"

Kadın duraksamadı. "Söyleyebilirim. İkna olmak için epey zaman harcadım. Güç'ün eril yarısı hayal edebileceğinizden daha yabancı. *Saidar'in* amansız, ama iyicil gücü gibi değil, daha çok fırtınaya tutulmuş, buz ve ateşten oluşan bir deniz gibi. Ama ben ikna oldum. *Saidin* temiz."

Romanda tuttuğu nefesi bıraktı. Bazı dehşetleri dengeleyen bir mucizeydi bu. "Bu resmi bir oturum değil, ama soruyorum. Öneriyi kabul etmek için kimler ayağa kalkıyor?" Sözlerini bitirir bitirmez ayağa kalktı, ama Lelaine'den daha çabuk değil. Janya ikisini de yenmişti. Birkaç dakika içinde, Saroiya ve Faiselle dışında herkes ayaktaydı. Koruma örgüsünün dışında,

Aes Sedailer birbirlerine dönüp neyin oylandığını tartışmaya başladılar. "Küçük konsensusa ulaşıldı, kırk yedi Asha'man ile bağ kurulması kabul edildi." Saroiya'nın omuzları çöktü, Faiselle uzun uzun nefes verdi.

Romanda birlik adına büyük konsensüs talep etti, ama iki kadın sıralarında kalınca şaşırmadı. Ne de olsa, Asha'manlara yaklaşılmasına her fırsatta karşı çıkmışlar, üzerinde anlaşmaya varıldıktan sonra bile, kanun ve gelenekleri gözardı ederek engellemeye çalışmışlardı. Her duaımda, iş bitmişti ve geçici bir ittifaka bile gerek kalmamıştı. Bağ bir ömür boyu sürecekti, elbette, ama herhangi bir tür ittifaktan daha iyiydi. İttifak, eşitliği çok fazla düşündürüyordu.

"Kırk yedi tuhaf bir sayı," dedi Janya düşünceli düşünceli. "Muhafız'ına bir som sorabilir miyim, Merise? Teşekkür ederim. Yenidendoğan Ejder bu sayıya nasıl karar verdi, Jahar?" Çok iyi bir som, diye düşündü Romanda. Ortaklık gerekmeden, ihtiyaç duydukları şeye kavuşmanın şoku içinde, bu soruyu sormak onun aklına gelmemişti.

Jahar bu soruyu beklermiş ve yanıt vermek zorunda kalmaktan korkarmış gibi sırtını dikleştirdi. Ama yüzü sert ve sakin kaldı. "Asha'manlar ellibir Aes Sedai ile bağ kurdu bile ve dördümüz Aes Sedailere bağlıyız. Arada kırk yedi kişilik bir fark var. Beş kişiydik, ama biri Aes Sedai'sini savunurken'öldü. Adını hatırlayın. Eben Hopwil. Onu hatırlayın!"

Salon'daki herkes sersem bir sessizliğe gömüldü. Romanda karnına biz buz kütlesinin oturduğunu hissetti. Elli bir Aes Sedai? Asha'manlarla bağ kurmuşlardı, öyle mi? Bu rezaletti!

"Görgü kuralları, Jahar!" diye terslendi Merise. "Yine söy-

letme bana!"

Şoke edici şekilde, Jahar Merise'e döndü. "Bilmek zonındalar, Mense. Bilmek zomndalar!" Yine Salon'a dönerek, bakışlarını sıralar üzerinde gezdirdi. Gözleri çakmak çakmaktı. Hiçbir şeyden korkmuyordu. Öfkelenmişti ve hâlâ öfkeliydi. "Eben Daigian ve Beldeine ile zincir kurmuştu ve zinciri Daigian kontrol ediyordu, bu yüzden kendilerini Terkedilmişlerden biri ile yüz yüze bulduklarında, Eben'in yapabildiği tek şey, 'Kadın *saidin* yönlendiriyor,' diye bağırmak ve kılıcı ile saldırmak oldu. Ve kadının ona yaptıklarına rağmen, nasıl yaralandığına aldırmadan, Daigian kadını kaçırtana kadar hayata ve *saidin'e* tutunmayı başardı. Bu yüzden, adını hatırlayın! Eben Hopwil. Ölmüş olması gerekirken o Aes Sedai'si için savaştı."

Delikanlı sustuğunda kimse konuşmadı. Sonunda Escaralde, sessizce, "Onu hatırlayacağız, Jahar," dedi. "Ama nasıl oldu da elli bir Aes Sedai Asha'manlara... bağlandı?" Jahar'ın da onunki kadar alçak bir sesle yanıt vermesini beklermiş gibi eğildi.

Oğlan öfke içinde omuzlarını silkti. Asha'manlartn Aes Sedailerle bağ kurması onun için önemli bir mesele değildi. "Elaida onları bizi yok etmeleri için gönderdi. Yenidendoğan Ejder, içimizden birine zarar vermeye kalkışana kadar hiçbir Aes Sedai'ye zarar verilmeyeceğimi emretmişti, bu yüzden Taim onlar bize zarar veremeden onları yakalayıp onlarla bağ kurmaya karar verdi."

Demek öyle. Elaida'nın destekçileriydi. Bu fark yaratmalı mıydı? Bir şekilde, birazcık da olsa, yaratıyordu. Ama Asha'-

manların bağ kurduğu her Aes Sedai konuyu eşitlik meselesine getiriyordu ve bu tahammül edilemez bir şeydi.

"Ona sormak istediğim bir soru daha var, Merise," dedi Moria ve Yeşil, başını sallayana dek bekledi. "İki kez, bir kadının *saidin* yönlendirdiğinden bahsettin. Neden? Bu imkansız." Tentede onay mırıltıları dolaştı.

"İmkansız olabilir," diye yanıt verdi oğlan serinkanlılıkla, "ama yönlendirdi. Daigian Eben'in söylediklerini anlattı bize ve kadın yönlendirirken kendisi hiçbir şey sezmemiş. *Saidin* olmalı."

Aniden, Romanda'nın kafasının arkasında küçük bir çan çınladı yine ve Cabriana Mecandes ismini daha önce nerede duyduğunu hatırladı. "Delana ile Halima'nın hemen tutuklanmasını emretmeliyiz," dedi.

Açıklaması gerekti, elbette. Amyrlin Makamı bile, açıklama yapmadan bir Temsilci'nin tutuklanmasını emredemezdi. Cabriana'nın yani dostu olan iki Aes Sedai'nin *saidin* kullanılarak öldürülmesi. Halima Cabriana ile de dost olduğunu iddia etmişti. Güç'ün eril yarısını yönlendiren bir kadın Terkedilmiş. Kamp tepeden tırnağa aranıp, iki kadın da bulunamayana kadar tam olarak ikna olmadılar, özellikle de Lelaine. İki kadın Yolculuk alanına giderken görülmüşlerdi. Delana ve hizmetkarı iri bohçalar taşıyordu ve Halima'nın peşinden koşturuyorlardı, ama gitmişlerdi.

ÇAYDAKİ BAL

Egwene bu garip tutsaklığın zor olacağını en baştan biliyordu, ama Aieller gibi acıya kucak açmanın en kolay tarafı olacağına inanıyordu. Ne de olsa, yalan söylediği için Bilgelere olan *toh'unu* öderken, tüm Bilgelerden, sırayla, fena dayak yemişti, bu yüzden deneyimliydi. Ama acıya kucak açmak, mücadele etmek yerine teslim olmak demek değildi yalnızca. Acıyı içinize çekmeli, bir parçanız kabul ederek kucak açmalıydınız ona. Aviendha, en kötü acı sizi pençesine almışken gülümseyebilmeniz, coşkuyla kahkaha atabilmeniz ya da şarkı söyleyebilmeniz gerektiğini söylemişti. Bu hiç de kolay değildi.

O ilk sabah, şafaktan önce, Silviana'nın çalışma odasında, Çömez Sorumlusu sert tabanlı terliğini çıplak poposuna indirirken, Egwene elinden geleni yaptı. Hıçkırıklar ve daha sonra sözsüz ulumalar geldiğinde onları boğmaya çalışmadı. Bacakları tekmelemek istediğinde, çırpınmalarına izin verdi, ta ki Çömez Sorumlusu, etekleri yüzünden beceriksizce, onları kendi bacaklarından birinin altına alana kadar. Sonra, başı çılgın-

ca iki yana sallanırken ayak parmaklarının yeri dövmesine izin verdi. Acıyı içine çekmeye, nefes gibi içmeye çalıştı. Acı da, nefes almak gibi, hayatının bir parçasıydı. Aieller hayatı böyle görürdü. Ama, ah, Işık, nasıl da acıyordu!

Ona çok uzun gelen bir sürenin sonunda, doğrulmasına izin verildiğinde, iç etekliği ve elbisesi tenine sürtündüğünde irkildi. Beyaz yün kurşun kadar ağır geliyordu. Kavurucu yanma hissine kucak açmaya çalıştı. Ama zordu. Çok zor. Yine de, hıçkırıkları kısa süre sonra, kendiliğinden kesildi ve gözyaşları hemen kurudu. Egwene burnunu çekmedi, kıvranmadı. Duvardaki, yaldızı solmaya yüz tutmuş aynada kendi yüzünü inceledi. Seneler içinde kaçbin kadın o aynaya bakmıştı? Bu odada cezalandırılanların, daha sonra yansımalarına bakmaları ve neden cezalandırıldıklarını düşünmeleri gerekiyordu, ama Egwene'in aynaya bakmasının sebebi bu değildi. Yüzü hâlâ kırmızıydı, ama şimdiden... sakin görünüyordu. Poposundaki acı verici kızgınlığa rağmen, sakin hissediyordu. Şarkı söylemeyi denemeli miydi acaba? Belki hayır. Kol yeninden beyaz keten bir mendil çıkararak yanaklarını dikkatle sildi.

Silviana onu tatminle süzdükten sonra terliği aynanın karşısındaki dar dolaba koydu. "Sanırım dikkatini en baştan çektim, yoksa daha sert davranırdım," dedi kum kum, ensesindeki topuza dokunarak. "Her duaımda, seni yakın zamanda bir daha göreceğimden kuşkuluyum. Belki bilmek istersin, talep ettiğin somları sordum. Melare sormaya başlamıştı bile. Kadın *gerçekten* Leane Sharif, ama Işık bilir nasıl..." Kadın başını iki yana sallayarak sustu, sandalyesini yazı masasının arkasına çekti ve oturdu. "Senin için çok endişeleniyordu, kendisi için

endişelendiğinden daha fazla. Boş zamanlarında onu ziyaret edebilirsin. Boş zamanın olursa. Gereken talimatları vereceğim. Açık hücrelerde kalıyor. Şimdi, ilk dersinden önce bir şeyler yemek istiyorsan, koşsan iyi olur."

"Teşekkür ederim," dedi Egwene ve kapıya döndü.

Silviana derin derin içini çekti. "Diz kırmak yok mu, kızım?" Kalemini gümüş zarflı mürekkep şişesine batırarak, düzgün, kusursuz bir elyazısıyla ceza defterine yazmaya başladı. "Seni öğlen göreceğim. Öyle görünüyor ki, Kule'de yiyeceğin ilk iki öğünü ayakta yiyeceksin."

Egwene burada bırakabilirdi, ama geceleyin, Temsilcilerin *Tel'aran'rhiod'daki* Salon'da toplanmasını beklerken, yürümesi gereken bıçak sırtına karar vermişti. Savaşmaya kararlıydı, ama ayak uyduruyormuş gibi yaparak savaşmalıydı. En azından bir ölçüde. Kendi belirlediği sınırlar dahilinde. Her emri reddetmek yalnızca inat etmek gibi görünecekti -ve belki bir hücreye kapatılacak, faydasız olacaktı- ama vakarını biraz da olsa konıyacaksa, bazı emirlere itaat etmemeliydi. Ve vakarını konımak zorundaydı. Birazdan da fazlasını. Ne kadar ısrar ederlerse etsinler, kim olduğunu inkar etmelerine izin veremezdi. "Amyrlin Makamı kimseye diz kırmaz," dedi sakin sakin, nasıl bir tepki alacağını çok iyi bilerek.

Silviana'nın yüzü sertleşti ve kalemi yine eline aldı. "Seni akşam yemeği saatinde de göreceğim. Bütün günü dizimde geçirmek istemiyorsan, daha fazla konuşmadan çıkmanı öneririm."

Egwene konuşmadan çıktı. Ve diz kırmadan. Bıçak sırtı, tıpkı derin bir çukurun üzerine gerilmiş ip gibi. Ama o ipte yü-

rümek zorundaydı.

Alviarin'in dışarıdaki koridorda ileri geri yürümekte olduğunu görerek şaşırdı. Kadın beyaz saçaklı şalına sarınmıştı ve kollarını kendine dolamış, uzakta, görünmeyen bir şeye gözlerini dikmişti. Egwene kadının artık Elaida'nın Vakanüvis'i olmadığını biliyordu, ama neden bu kadar aniden indirildiğini bilmiyordu. *Tel'aran'rhiod'da* gördükleri yalnızca birkaç bilgi kırıntısı vermişti; pek çok açıdan, uyanık dünyaya dair kararsız bir yansımaydı orası. Alviarin Egwene'in ulumalarını duymuş olmalıydı, ama tuhaf bir biçimde, Egwene utanmıyordu. Tuhaf bir savaş vermekteydi ve savaşta, insan yara da alırdı. Normalde buz gibi bir kadın olan Beyaz, bugün o kadar serinkanlı görünmüyordu. Aslında, oldukça heyecanlı görünüyordu, dudakları aralanmış, gözleri çakmak çakmaktı. Egwene ona diz kırmadı, ama Alviarin ona kötü kötü baktıktan sonra Silviana'nın çalışma odasına girdi. Bıçak sırtı.

Koridorun biraz aşağısında iki Kırmızı durmuş, izliyordu. Biri yuvarlak yüzlü, diğeri inceydi. İkisi de serin bakışlıydılar, şallarını kollarına dolamışlardı ve uzun kırmızı saçakları sergiliyorlardı. Egwene uyandığında orada olan iki kadın değildiler, ama tesadüf eseri orada da değildiler. Tam olarak gardiyan sayılmazlardı, ama diğer yandan, gardiyan olmadıkları da söylenemezdi. Egwene onlara da diz kırmadı. Kadınlar onu ifadesiz yüzlerle izlediler.

Daha kırmızı-yeşil yer seramiklerinin üzerinde yarım düzine adım atamadan, arkasında bir kadının acıyla ulumaya başladığını duydu. Silviana'nın çalışma odasının kalın kapısı sesleri boğamıyordu. Demek Alviarin de ceza görüyordu ve bu

kadar kısa zamanda, ciğerlerini patlatırcasına bağırmaya başladığına göre, pek dayanıklı çıkmamıştı. O da acıya kucak açmaya çalışmıyorsa, ki bu olası görünmüyordu. Egwene, eğer bu bir başkasının dayattığı cezaysa, Alviarin'in *neden* ceza gördüğünü bilmeyi diledi. Bir general, düşman hakkında ona bilgi verebilecek keşif kollarına, göz ve kulaklara sahip olurdu. Egwene'in yalnızca kendi göz ve kulakları, bir de Görünmeyen Dünya'da öğrenebildiği bilgi kırıntıları vardı. Ama her bilgi kırıntısı işe yarayabilirdi, bu yüzden olası her bilgi kırıntısı için çaba göstenneliydi.

Kahvaltıya yetişip yetişmeyeceğine aldırmadan, çömez kısmındaki minik odasına döndü, lavabodaki soğuk suyla yüzünü yıkadı ve saçlarını taradı. Kemer kesesindeki bu tarak, alıkoyduğu birkaç özel eşyasından biriydi. Geceleyin, yakalandığında giydiği giysiler kaybolmuş, yerlerini çömez beyazları almıştı, ama beyaz duvarlardaki çengellerden sarkan elbiseler ve iç eteklikler gerçekten de onunkilerdi. Kabuledilmişliğe terfi ettiğinde saklanmışlardı, etek uçlarının iç taraflarına dikilmiş, ismini taşıyan etiketler hâlâ duruyordu. Kule asla müsrif değildi. Yeni bir kızın ne zaman eski giysilere sığabileceğini asla bilemezdiniz. Ama, Elaida ve diğerleri ne düşünürse düşünsün, çömez beyazı dışında giyecek hiçbir şeyinin olmaması Egwene'i çömez yapmıyordu.

Yüzündeki kırmızılığın solduğundan, kendini topladığından emin olduğunda odadan çıktı. Pek az silahınız varsa, görünüşünüz de silahınız olmalıydı. Aynı iki Kızıl, onu izlemek üzere korkuluklu galeride bekliyordu.

Çömezlerin yemek yediği yemek salonu Kule'nin en alt ka-

tında, ana mutfağın bir yanındaydı. Geniş, beyaz duvarlı bir odaydı, yer seramikleri tüm Ajah renklerini taşıyor olsa da sade bir oda ve her biri küçük sıralara oturmuş altı, sekiz kadın alabilen masalarla doluydu. Yüzden fazla beyaz elbiseli kadın o masalara oturmuş, gevezelik ederek kahvaltılarını ediyordu. Elaida çömez sayısıyla çok gururlanıyor olmalıydı. Kule senelerdir bu kadar çok çömez görmemişti. Kuşkusuz, Kule'nin kırıldığı haberi bile, bazılarının Kule'ye gitmeyi kafalarına koymalarına sebep olmuştu. Egwene etkilenmemişti. Bu kadınlar yemek salonunun ancak yarısını doldurabiliyordu ve bir kat yukarıda bunun gibi bir salon daha vardı ve yüzyıllardır kapalıydı. Egwene Kule'yi ele geçirdiğinde, o ikinci mutfak yine açılacaktı ve çömezlerin sırayla yemek yemesi gerekecekti, Trolloc Savaşları'ndan çok daha eski zamanlardan beri görülmemiş bir şey.

Egwene içeri girer girmez Nicola onu gördü -kadın onu bekliyor gibiydi- ve iki yanındaki çömezleri dürtükledi. Sessizlik dalga dalga masalara yayıldı ve Egwene ana koridorda süzülürcesine ilerlerken bütün başlar ona döndü. Egwene ne sağına, ne soluna baktı.

Mutfak kapısına kalan mesafeyi yarıladığında, uzun siyah saçları olan, kısa boylu, ince bir çömez aniden ayağını uzatıp çelme taktı. Egwene yüzüstü düşmek üzereyken dengesini sağladı ve serinkanlılıkla döndü. Bir çatışma daha. Genç kadında, bir Cairhienlinin solgun görünüşü vardı. Bu kadar yakından, başka kusurları yoksa yakında Kabuledilmişlik sınavına gireceğini anlayabiliyordu. Ama Kule kusur ayıklamak konusunda çok iyiydi. "Adın nedir?" dedi.

"Alvistere," diye yanıt verdi genç kadın. Aksanı yüzünü doğruladı. "Neden bilmek istiyorsun? Silviana'ya hikaye taşımak için mi? Senin bir işine yaramaz. Herkes, hiçbir şey görmediğini söyleyecektir."

"Yazık, Alvistere. Aes Sedai olmak ve yalan söyleme yeteneğinden vazgeçmek istiyorsun, ama başkalarının senin adına yalan söylemesini talep ediyorsun. Sen bunda bir uyuşmazlık görmüyor musun?"

Alvistere'nin yüzü kızardı. "Sen kimsin ki bana ders veriyorsun?"

"Ben Amyrlin Makamı'yım. Tutsağım, ama yine de Amyrlin Makamı'yım." Alvistere'nin iri gözleri daha da irileşti ve Egwene mutfağa doğaı yürümeye devam ederken odada fısıldaşmalar yükseldi. Egwene'in beyazlara bürünmüşken ve aralarında uyurken unvan üzerinde hak iddia etmeye devam edeceğine inanmamışlardı. Bu fikri kafalarından bir an önce çıkarmak en iyisi olacaktı.

Mutfak yerleri gri seramik kaplı, geniş, yüksek tavanlı bir odaydı. Uzun taş ocaktaki kızartma şişleri kıpırtısızdı, ama demir kuzineler ve fırınlar o kadar ısı yayıyordu ki Egwene sıcaklığı görmezden gelmeyi bilmese hemen terlemeye başlardı. Bu mutfakta sık sık çalışmıştı ve yine çalışacağı kesin görünüyordu. Mutfağın üç yanı yemek salonları ile çevrilmişti, çömez salonuna ek olarak bir Kabuledilmiş, bir Aes Sedai salonu vardı. Mutfaklar hanımı Laras, üç çömez elbisesi dikilebilecek kadar geniş, lekesiz beyaz önlüğü içinde, terli bir yüzle, sallana sallana yürüyor, uzun tahta kaşığını asa gibi sallayarak aşçıları, aşçı yamaklarını ve bulaşıkçıları yönetiyordu. Kontrolü al-

tındaki insanlar, bir kraliçeye hizmet ediyorlarmış gibi hızla koşturuyorlardı. Belki daha hızlı. Bir kraliçe, çok ağır davrandığı için asasını birinin poposuna indirmezdi herhalde.

Bazıları gümüş, bazıları oymalı ahşaptan, bazıları yaldızlıydı tepsiler dolusu yiyecek, kapılardan dışarı, Aes Sedailerin ana yemek salonuna taşınıyordu. Göğüslerinde Tar Valon alevi simgesi taşıyan mutfak hizmetkarları tarafından değil, iyi kesimli, bazıları işlemeli yünlüler içinde, vakur kadınlar tarafından. Aes Sedailerin kişisel hizmetkarı olan bu kadınlar, uzun bir tırmanışla Ajah kısımlarına gidecekti.

Her Aes Sedai, eğer diliyorsa, yemeği ısıtmak için yönlendirmek pahasına, yemeğini dairesinde yiyebilirdi, ama çoğu Aes Sedai yemekte arkadaş arardı. En azından, eskiden öyleydi. Örtü kaplı tepsi taşıyan kadın sırası, beyaz Kule'nin örümcek ağı gibi çatlaklarla kaplı olduğunu kanıtlıyordu. Egwene bundan memnun olmalıydı. Elaida, altında ufalanmaya hazır bir platformun üzerinde duruyordu. Ama Kule Egwene'in *yuvasıydı.* Tek hissettiği hüzündü. Ve Elaida'ya karşı öfke. O kadın, sırf etol ve asayı aldığından beri yaptıkları için bile, makamdan indirilmeyi hak ediyordu!

Laras ona uzun uzun bakarken çenesini öyle geri çekti ki dördüncü bir çenesi oldu. Sonra kaşığını sallayarak döndü ve bir aşçı yamağının omzunun üzerinden baktı. Kadın Siuân ile Leane'in kaçmasına yardım etmişti, bu yüzden Elaida'ya sadakati zayıftı. Şimdi, bir başka kaçışa yardım eder miydi? Egwene'den yana tekrar bakmamak için elinden geleni yapıyordu kesinlikle. Büyük ihtimalle Egwene'i diğer çömezlerden biri sanan bir başka aşçı yamağı, henüz ikinci çenesi üzerinde ça-

lışmakta olan güleç yüzlü bir kadın, Egwene'e bir tepsi uzattı. Tepsinin üzerinde buharlar saçan kocaman, sağlam bir kupa dolusu çay, beyaz sırlı bir ekmek tabağı, zeytinler, ufalanan cinsten peynir vardı. Egwene tepsisini yemek salonuna taşıdı.

Bir kez daha sessizlik çöktü ve bir kez daha bütün gözler Egwene'e odaklandı. Elbette. Onun Çömez Sorumlusu'na çağrıldığını biliyordu. Kahvaltısını ayakta mı edeceğini görmek için bekliyorlardı. Egwene sert tahta sıraya yavaşça oturmayı çok isterdi, ama kendini normal bir biçimde oturmaya zorladı. Bu, alevleri yeniden tutuşturdu, elbette. Önceki kadar kötü değildi, ama kendini durdurmayı akıl edemeden önce kıpırdanmasına yetecek kadar kötüydü. Tuhaf bir biçimde, yüzünü buruşturmak ya da kıvranmak gelmiyordu içinden. Ayağa kalkmak istiyordu, ama diğerleri değil. Acı onun bir parçasıydı. Onu mücadele etmeden kabulleniyordu. Kucak açmaya çalışıyordu, ama bu henüz yeteneklerini aşıyor gibi görünüyordu.

Bir parça ekmek kopardı -buradaki unda da buğday bitleri vardı, anlaşılan- ve odadaki konuşmalar yavaş yavaş yeniden başladı. Sessizce konuşuyorlardı, çünkü çömezlerin çok gürültü çıkarmaması bekleniyordu. Egwene'in masasında da konuşmalar başladı, ama kimse onu dahil etmeye kalkışmadı. Böylesi daha iyiydi. Egwene çömezler arasında dost edinmek için orada değildi. Çömezlerin onu aralarından biri olarak görmesini sağlamak için de değil. Hayır, onun amacı çok farklıydı.

Tepsisini mutfağa iade ettikten sonra, diğer çömezlerle birlikte salondan çıktı ve bir başka Kızıl ikilinin onu beklediğini gördü. Biri Katerine Alruddin'di, kırmızı çizgili gri elbisesi içinde tilkiye benzeyen bir kadındı. Kuzguni siyah saçları dalga

dalga beline dökülüyordu ve şalını kollarına sarkıtmıştı.

"Bunu iç," dedi Katerine azametle, ince ellerinden birindeki kalay kupayı uzatarak. "Hepsini içeceksin." Esmer, kare yüzlü bir kadın olan diğer Kızıl sabırsızlık içinde şalını düzeltti ve yüzünü bunışturdu. Görünüşe göre, hizmetkar kadınların yaptığı işle ilişkilendirilebilecek bir işi görmek hiç holuna gitmiyordu. Ya da belki kupanın içindeki şeyden hoşlanmıyordu.

Egwene iç çekme dürtüsünü bastırarak içti. Açık çatalkök çayı açık kahvrengiydi ve hafif bir nane kokusu vardı. Nanenin tadından çok anısı gibi. Egwene ilk kupayı uyanır uyanmaz içmişti. Görev başındaki Kızıl Aes Sedailer kalkan koyma işine bir son verip kendi işlerine bakmaya can atıyorlardı. Katerine saatini birazcık geçirmişti, ama bu kupayı içmiş olmasa bile, Egwene daha bir süre güçlü bir biçimde yönlendirebileceğinden kuşkuluydu. Bir işe yarayacak ölçüde yönlendiremeyeceği kesindi.

"İlk dersime geç kalmak istemiyorum," dedi Egwene, kupayı uzatarak. Katerine kupayı aldı, ama bunu yaptığına şaşırmış görünüyordu. Aes Sedai itiraz edemeden ya da diz kırmadığı için onu paylamayı akıl edemeden, Egwene diğer çömezlerin peşinden süzülürcesine yürüdü.

On çömezin otuzdan fazla sırası olan sade, penceresiz bir sınıfta oturduğu o ilk ders, Egwene'in beklediği gibi, felakete dönüştü. Ama, sonucu ne olursa olsun, Egwene açısından değil. Öğretmen, leylek gibi, sert bakışlı bir kadın olan Idrelle Menford'du. Egwene Kule'ye ilk geldiğinde Idrelle Kabuledilmiş'ti. Hâlâ etek uçları ve manşetleri yedi renk çizgili beyaz elbise giyiyordu. Egwene, bir kez daha hassas poposuna dikkat

etmeden, bir sıranın ucuna oturdu. Acı azalmıştı, ama çok da değil. Acıyı iç.

Odanın ön tarafındaki küçük kürsüde duran Idrelle, Egwene'i bir kez daha beyazlar içinde görünce, büyük bir tatmin kıvılcımıyla, uzun burnunun tepesinden baktı. İfadesi, her zamanki kaş çatışını yumuşatacaktı neredeyse. "Hepiniz, basit ateş topları yapma düzeyini geçtiniz," dedi sınıfa, "ama bakalım yeni kızımız neler beceriyor. Kendini pek önemserdi, biliyorsunuz." Çömezlerin çoğu kıkırdadı. "Bir ateş topu yap, Egwene. Hadi, çocuğum." Bir *ateş* topu mu? Bu çömezlerin ilk öğrendiği şeylerden biriydi. Kadın *ne* peşindeydi?

Egwene kendini Kaynak'a açarak, *saidar'a* kucak açtı, içini doldurmasına izin verdi. Çatalkök *saidar'ın* küçük bir sızıntı halinde gelmesine izin veriyordu, Egwene sellere alışıkken bir iplik, ama yine de Güç'tü ve sızıntı ya da değil, *saidar'ın* tüm yaşamını ve coşkusunu getiriyor, Egwene'in kendisi ve çevresindeki oda hakkındaki farkındalığını güçlendiriyordu. Kendisi hakkındaki farkındalık, acıyan poposunun aniden yeniden pataklanmış gibi gelmesine sebep oldu, ama Egwene kıpırdanmadı. Acıyı içine çek. Çömezlerin sabah, yıkanırken kullandıkları sabunların hafif kokusunu alabiliyordu, Idrelle'in alnında zonklayan minik damarı görebiliyordu. İçinde bir parça, bir hava akışı ile kadının kulağını yumruklamak istedi, ama şu anda idare edebildiği Güç miktarına bakarak, Idrelle zar zor hissedebilirdi onu. Bunun yerine, ateş ve hava yönlendirerek, önünde süzülen küçük bir yeşil ateş topu yaptı. Solgun, zavallı bir şeydi, hemen hemen saydamdı.

"Çok güzel," dedi Idrelle alayla. Ah, evet. Çömezlere Egwe-

ne'in yönlendirmesinin ne kadar zayıf olduğunu göstererek başlamak istemişti yalnızca. *"Saidafi* salıver. Şimdi, sınıf..."

Egwene mavi, sonra kahverengi, sonra gri bir top ekledi ve onları birbirlerinin çevresinde döndürdü.

"Kaynak'ı bırak!" dedi Idrelle kabaca.

Diğerlerine san bir top katıldı ve son olarak, kırmızı bir top eklendi. Egwene, dönen topların çevresine, iç içe ateş halkaları ekledi. Bu sefer ilk önce Kırmızı geldi, çünkü Egwene en küçük halkanın o olmasını istiyordu, yeşil ise en son ve en büyük halka oldu. Bir Ajah seçebilse, Yeşil olurdu. Yedi ateş halkası, apayrı yönlere dönmeye başladı. Ateş topları halkaların yüreğinde karmaşık bir dans ediyordu. Solgun ve zayıf olabilirlerdi, ama akışları on dört ayrı yöne ayırmak dışında bile etkileyici bir gösteriydi. Güç'le jonglörlük yapmak, ellerinizle jonglörlük yapmaktan o kadar kolay değildi.

"Kes şunu!" diye bağırdı Idrelle. "Kes!" Öğretmen *saidar'ın* parıltısına sarındı ve bir hava sopası Egwene'in sırtına çarptı. "Sana kes dedim!" Sopa tekrar tekrar indi.

Egwene sakin sakin, halkaları döndürmeye, topları dans ettirmeye devam etti. Silviana'nın sert terlik darbelerinden sonra, Idrelle'in darbelerinin acısını içmek kolay geliyordu. Onlara kucak açamasa da. Dayak yerken gülümsemeyi başarabilecek iniydi acaba?

Katerine ile diğer Kızıl kapıda belirdi. "Burada neler oluyor?" diye sordu kuzguni saçlı Aes Sedai. Egwene'in ne yaptığını görünce diğer kadının gözleri irileşti. İkisinden herhangi birinin akışları bu kadar bölebiliyor olması pek olası değildi.

Aes Sedailer içeri girince, çömezlerin hepsi ayağa fırladılar,

elbette. Egwene yerinde kaldı.

Idrelle, şaşkın bir ifade ile çizgili eteğini açtı. "Durmuyor," diye feryat etti. "Ona durmasını söyledim, ama durmadı!"

"Kes şunu, Egwene," diye emir verdi Katerine sert bir sesle.

Egwene, kadın tekrar ağzını açana kadar örgüleri korudu ve ancak ondan sonra *saidar'ı* salıverip ayağa kalktı.

Katerine ağzını kapattı ve derin bir nefes aldı. Yüzü Aes Sedai dinginliğini koruyordu, ama gözleri ışıldıyordu. "Koşa koşa Silviana'nın çalışma odasına gideceksin ve öğretmenine itaatsizlik ettiğini, dersi böldüğünü söyleyeceksin. Şimdi git!"

Egwene eteklerini düzeltecek kadar oyalandıktan sonra -itaat ettiği zaman, heves ya da telaş işareti göstermemeliydi- iki Aes Sedai'nin yanından geçti ve koridorda süzülürcesine uzaklaştı.

"Sana koşmanı söyledim," dedi Katerine arkasından, keskin bir sesle.

Bir hava akışı Egvvene'in hassas poposuna çarptı. Acıyı kabullen. Bir darbe daha. Acıyı nefes gibi içine çek. Egwene'i sendeletecek kadar güçlü, bir darbe daha geldi. Acıya kucak aç.

"Bırak beni, Jezrail," diye hırladı Katerine.

"Hiç de öyle bir şey yapmayacağım," dedi diğer Aes Sedai, güçlü bir Tear aksanı ile. "Çok ileri gidiyorsun, Katerine. Bir iki şaplağa izin vardır, ama onu daha fazla cezalandırma hakkın Çömez Sorumlusu'na aittir. Işık, böyle gidersen, daha Silviana'nın odasına varmadan yürüyemez hale gelecek."

Katerine elerin derin nefesler alıyordu. "Pekala," dedi sonunda. "Ama kusur listesine bir Aes Sedai'ye itaatsizlik etmeyi

de ekleyebilir. *Soracağım,* Egwene, bu yüzden aklından çıkmasına izin verebileceğini sanma."

Egwene Çömez Sorumlusu'nun çalışma odasına girdiğinde, Silviana'nın kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Yine mi? Bu kadar çabuk mu? Dolaptan terliği getir, çocuğum ve bana şimdi ne yaptığını söyle."

İki ders ve Silviana'nın çalışma odasına iki ziyaret sonra -Egwene alaya alınmasına izin vermiyordu ve bir Kabuledilmiş bir işi Kabuledilmiş'in kendisinden daha iyi yapmasını istiyorsa, yapmasını istemeyecekti- araya önceden ayarlanmış öğle randevusu da eklenince, sert yüzlü kadın Egwene'in her güne Şifa görerek başlamasına karar verdi.

"Yoksa, yakında kanamadan sopa yiyemeyecek kadar fena berelenecek sin. Ama bunun sana yumuşak davranacağım anlamına geleceğini düşünme. Günde *üç* kez Şifa görmen gerekse bile, telafi etmek için daha da sert döverim. Gerekirse, kayış ya da sopa kullanırım. Çünkü kafandaki yanlış düşünceleri düzelteceğim, çocuğum. İnan bana, düzelteceğim."

Üç Kabuledilmiş'i çok utandıran o üç dersin bir sonucu daha oldu. Sınıftaki derslerinin yerine, Aes Sedailerle başbaşa ders yapmaya başladı, ki normalde Kabuledilmişlere tanınan bir hakti bu. Bu, uzun, duvar halısı dizili, sarmallar çizerek yükselen koridorları tırmanarak Ajah kısımlarına gitmesi anlamına geliyordu. Ajah kısımlarının kapılarında, Aes Sedailer nöbetçi gibi bekliyordu. Gerçekten de nöbet bekliyorlardı. Diğer Ajahlardan ziyaretçiler, en hafif tabiriyle, hoş karşılanmıyordu. Aslında, Egwene Ajah kısımlarının yakınlarında başka Ajah'tan Aes Sedai görmüyordu hiç.

Temsilciler dışında, kendi kısımlarının dışında yalnız dolaşan Aes Sedai bile nadiren görüyordu. Kısımlarından çıkarlarsa, gruplar halinde dolaşıyorlardı. Genelde şallarını takıyor Muhafızları hemen peşlerinden geliyordu, ama bu duvarların dışındaki kampta yaşayanları pençesine alan korku gîbi değildi. Burada, yalnızca aynı Ajah'tan Aes Sedailer bir araya geliyordu ve iki grup birbirlerinin yanında geçerken, birbirlerine öldürmek istercesine bakıyorlardı. Yazın en sıcak zamanlarında, Kule serin kalırdı, ama farklı Ajahlardan Aes Sedailer birbirlerine çok yaklaştıklarında hava hem kızgın, hem aşırı soğuk oluyordu. Egwene'in tanıdığı Temsilciler bile çabuk çabuk yürüyordu. Onun kim olduğunu hatırlayan Aes Sedailer uzun uzun süzüyorlardı onu, ama çoğu dalgın görünüyordu. Tombul, güzel Kızıl Temsilci Pevara Tazanovni bir gün Egwene'e çarpacak gibi oldu -Egwene, Temsilciler için bile olsa, kenara sıçrayacak değildi- ama Pevara hiç fark etmemiş gibi yürüyüp gitti. Bir başka seferinde, zarif giyimli, ama bir oğlan çocuğu kadar zayıf bir kadın olan Doesine Alwain, bir başka Sarı Aes Sedai ile sohbete dalmışken, aynısını yaptı. İkisi de dönüp Egwene'e bakmadılar. Egwene, diğer Sarı'nın kim olduğunu bilmeyi diledi.

Sheriam ve diğerlerinin Elaida'nın altını oymak için Kule'ye gönderdikleri on "gelinciğin" isimlerini biliyordu ve onlarla bağlantı kurmayı çok isterdi, ama yüzlerini bilmiyordu ve onları sormak dikkatleri kadınların üzerine çekerdi. İçlerinden birinin onu bir kenara çekeceğini ya da eline bir not sıkıştıracağını umuyordu, ama hiçbiri yapmadı bunları. Egwene, o isimlere birer yüz vermesini sağlayacak bir şeyler duymadığı

sürece, bu savaşı, Leane dışında, yalnız verecekti.

Leane'i ihmal etmiyordu, elbette. Kule'de geçirdiği ikinci gece, iliklerine dek bitkin düşmüş olmasına rağmen, akşam yemeğinden sonra açık hücrelere gitti. İlk bodrumdaki o yarım düzine odada, yönlendirebilen ama hücre hapsinde olmayan kadınlar tutuluyordu. Her hücrede, taş zeminden taş tavana yükselen, çevresinde dört adım genişliğinde bir boşluk ve ışık veren demir ayaklı şamdanlar olan, geniş bir kafes vardı. Leane'in hücresinde, duvarın dibindeki sıralarda iki Kahverengi ve bir Muhafız oturuyordu. Muhafız, güzel bir yüzü olan, şakakları kırlaşmış, geniş omuzlu bir adamdı. Egwene içeri girdiğinde adam başını kaldırdı, sonra hançerini biley taşına sürtmeye devam etti.

Kahverengilerden biri Felaana Bevaine'di, sarı saçları her gün defalarca fırçalıyormuş gibi parlayan, ince bir kadın. Felaana kucak masasındaki deri ciltli deftere yazmayı bıraktı ve kulak tırmalayıcı bir sesle, "Ah, sensin, değil mi?" dedi. "Eh, Silviana ziyaret edebileceğini söyledi, çocuğum, ama Dalevien'e ya da bana göstermeden ona bir şey vermeye kalkışma ve sorun da çıkartma." Sonra hemen yazısına geri döndü. Kısa, siyah saçlarına kır düşmüş, tıknaz bir kadın olan Dalevien, iki dizinde açtığı iki kitabın metinlerini karşılaştırma işine hiç ara vermedi. Kadın *saidar* ışığı ile parlıyordu ve Leane'in kalkanını tutuyordu, ama örgüyü ördükten sonra bakmasına gerek yoktu zaten.

Egwene zaman kaybetmeden kafese koştu ve ellerini demir kafesten içeri uzatarak Leane'in ellerini tuttu. "Silviana kim olduğuna sonunda inandıklarını söyledi," dedi kahkaha ata-

rak, "ama seni böyle bir lüks içinde bulmayı beklemiyordum."

Ancak, yargılanmayı bekleyen bir Aes Sedai'nin tutulduğu küçük, karanlık hücrelerle karşılaştırıldığında lüks sayılırdı. O hücrelerde yerde şilte yerine saz olurdu ve ancak şanslıysanız battaniye verirlerdi, ama Leane'in hücresi oldukça rahat görünüyordu. Çömez kısmındakilerden daha yumuşak görünen bir yatağı, püsküllü mavi minderi olan parmaklıklı sırtlı bir sandalyesi ve üzerinde üç kitap ile akşam yemeği kalıntılarının görüldüğü bir tepsi bulunan bir masası vardı. Hattâ bir lavabo sehpası bile vardı, ama hem beyaz sürahi, hem de çanak çentilmişti ve ayna kabarcıklıydı. Ancak siluetini gösterecek kadar saydam olan paravan lazımlığı gizliyordu.

Leane de kahkaha attı. "Ah, çok popülerim," dedi çabuk çabuk. Ayakta **duruşu** bile dermansızdı, koyu renkli, sade yünlü elbisesine rağmen, tam bir baştan çıkarıcı Domanlı timsaliydi, ama kendini kendi dilediği gibi biri kılmaya karar verdiği zamanlardan kalan hızlı konuşma tarzı ile konuşuyordu. "Kızıllar dışında her Ajah'tan bir sürü Aes Sedai ziyaret ediyor beni. Yeşiller bile, onlara Yolculuk öğretmem için ikna etmeye çalıştılar beni ve beni ele geçirmeye çalışmalarının sebebi şimdi Yeşil olduğumu 'iddia' etmem." Öyle gösterişli bir biçimde ürperdi ki gerçek olması imkansızdı. "Bu, yine Melare ve Desala ile birlikte olmak kadar kötü olurdu. Korkunç bir kadın şu Desala." Gülümsemesi, öğle güneşi altında buharlaşan pus gibi soldu. "Bana sana beyaz giydirdiklerini söylediler. Diğer seçeneklerden daha iyi, herhalde. Sana çatalkök veriyorlar mı? Bana da veriyorlar."

Şaşıran Egvvene kalkanı tutan Aes Sedai'ye doğnı baktı ve Leane hıhladı.

"Gelenek. Bana kalkan konulmasa, bir sineğe vursam da zarar veremezdim, ama geleneklere göre açık hücrelerde tutulan bir kadın daima kalkan altında olmalı. Ama bunun dışında, dilediğin gibi dolaşmana izin veriyorlar mı?"

"Tam olarak değil," dedi Egwene kuru kuru. "Dışarıda, bana odama kadar eşlik edecek ve uyurken bana kalkan koyacak iki Kızıl bekliyor."

Leane içini çekti. "Demek öyle. Ben hücredeyim, sen gözetim altındasın ve ikimizin midesi de çatalkök çayı dolu." Yan yan iki Kahverengi'ye baktı. Felaan hâlâ yazmaya dalmıştı. Dalevien dizlerindeki iki kitabın sayfalarını çevirdi ve kendi kendine mırıldanmaya başladı. Muhafız o hançerle traş olmayı düşünüyordu herhalde, öylesine özenli bir biçimde bileyliyordu. Ama adamın dikkati daha çok kapıdaydı. Leane sesini alçaktı. "Ee, ne zaman kaçıyoruz?"

"Kaçmıyoruz," dedi Egwene ve gözucu ile Aes Sedaileri izleyerek, kaçmamak için sebeplerini, planını fısıldadı. Leane'e gördüğü ve yaptığı her şeyi anlattı. Günde kaç kez dövüldüğünü ve dövülürken nasıl davrandığını anlatmak zordu, ama diğer kadını yıkılmadığına ikna etmek için gerekliydi.

"Herhangi bir baskının söz konusu olmadığını görebiliyorum, ama ummuştum ki..." Muhafız kıpırdandı ve Leane sustu, ama adam yalnızca hançerini kınına sokuyordu. Adam kollarını göğsünde kavuşturdu, bacaklarını uzattı, duvara yaslandı ve gözlerini kapıya dikti. Göz açıp kapayana dek ayağa fırlayabilecekmiş gibi görünüyordu. "Laras bir kez kaçmama yardım etti," diye devam etti alçak sesle, "ama bir daha yapacağından emin değilim." Ürperdi ve bu sefer sahte değildi. Laras

onun ve Siuan'ın kaçmasına yardım ettiğinde yalıtılmıştı. "Zaten, ben ve Siuan'dan çok Min için yaptı. Bundan emin misin? Sert bir kadındır Silviana Brehon. Adil olduğunu duydum, ama demiri kırabilecek kadar sert. Tam olarak emin misin, Anne?" Egwene emin olduğunu söylediğinde, Leane yine içini çekti. "Eh, o zaman kökü kemiren iki solucan olacağız, değil mi." Bu bir soru değildi.

Bitkinlikten yatağa sürüklenmediği her akşam, yemekten sonra Leane'i ziyaret etti ve bir hücreye kapatılmış bir tutsak için şaşırtıcı ölçüde dingin buldu onu. Leane'in ziyaretçi akını devam ediyordu ve Egwene'in önerdiği bilgi kırıntılarını her sohbete sızdırıyordu. O ziyaretçiler, açık hücrelerde tutuluyor olsa bile, bir Aes Sedai'nin cezalandırılmasını emredemezdi, ama birkaçı bunu yapabildiklerini dileyecek kadar öfkelenmişti. Dahası, bunları bir Aes Sedai'den duymak, çömez olarak gördükleri birinden duymaktan daha fazla ağırlık kazandırıyordu. Leane açık açık tartışabiliyordu bile, en azından ziyaretçiler kızgınlıkla çıkana kadar. Ama pek çok kadının çekip gitmediğini anlatıyordu. Birkaçı onunla aynı fikirdeydi. İhtiyatla, tereddütle, belki diğerleri konusunda değil tek bir konuda da olsa, onaylıyorlardı. En azından Leane için, en önemlisi, bazı Yeşillerin fikir değiştirmesiydi. Leane yalıtıldığı ve sonuç olarak bir süre Aes Sedai olmadığı için, Aes Sedai'liğe tekrar terfi ettiğinde dilediği Ajah'a başvurabileceğine karar vermişlerdi. Bütün Yeşiller aynı fikirde değildi, ama "bazıları" "hiç yoktan" iyiydi. Egwene hücrede kapalı kalan Leane'in, serbestçe dolaşan kendisinden daha etkili olduğunu düşünmeye başlamıştı. Eh, bir açıdan serbest. Tam olarak kıskandığı söy-

lenemezdi. Önemli bir iş yapıyorlardı ve işi yaptıkları sürece hangisinin daha başarılı olduğu önemli değildi. Ama zaman zaman, Silviana'nın çalışma odasına yaptığı yolculukları güçleştiriyordu. Yine de, o da başarı kazanıyordu. Bir açıdan.

O, ilk akşam, Bennae Nalsad'ın darmadağın oturma odasında -yer seramiklerinin üzerinde, her yerde, gelişi güzel kitap yığınları duruyordu, raflar kemikler, kafatasları ve korunmuş hayvan derileri ile kaplıydı, kuş ve yılan derilerine ek olarak, daha küçük türlerin doldurulmuş örnekleri vardı; dev bir ayı kafatasının üzerine iri, kahverengi bir kertenkele tünemişti, öyle kıpırtısız dumyordu ki gözlerini kırpana kadar Egwene onu da doldurulmuş hayvanlardan biri sandı- o ilk akşam, Shienarlı Kahverengi Egwene'cten bir dizi ayrıntılı örgü yapmasını istedi. Bennae kahverengi damarlı mermerden şöminesinin bir yanında, yüksek sırtlı bir sandalyeye otumyordu. Egwene, büyük rahatsızlık içinde, şöminenin diğer yanında otumyordu. Bennae Egwene'i oturmaya davet etmemişti, ama oturmasına itiraz da etmemişti.

Egwene istenen her örgüyü yaptı, ta ki Bennae kayıtsızca Yolculuk örgüsünü isteyene kadar. Bunun üzerine gülümsemekle yetindi ve ellerini kucağında kavuşturdu. Aes Sedai arkasına yaslandı ve koyu kahverengi ipek eteğini azıcık düzeltti. Bennae'nin mavi gözleri keskindi, epey grileşmiş siyah Saçlarını gümüş bir ağla toplamıştı. İki parmağı mürekkep lekeliydi, burnunun yan tarafında da bir leke vardı. Elinde porselen bir çay fincanı tutuyordu, ama Egwene'e çay sunmamıştı.

"Bence, özellikle harika keşiflerin düşünüldüğünde, Güç konusunda öğrenecek pek az şeyin kalmış, çocuğum." Egwe-

ne başını eğerek iltifatı kabul etti. O şeylerin bazıları gerçekten onun keşfiydi ve her durumda, şu anda fark etmezdi. "Ama bu, öğrenecek hiçbir şeyin olmadığı anlamına gelmez. Pek az çömez dersi aldıktan sonra sen..." Kahverengi, Egwene'in beyaz elbisesine bakarak kaşlarını çattı ve boğazını temizledi. "Hattâ... sonra da... pek az ders aldın. Söyleyebiliyorsan söyle bana, Shein Chunla'nın hangi hatası Garen Duvarındaki Üçüncü Savaş'a yol açtı? Andor ile Cairhien arasındaki Büyük Kış Savaşı'nın sebepleri neydi? Weikin İsyanı'na neler yol açtı ve isyan nasıl sona erdi? Tarih daha çok savaşların incelenmesinden oluşuyormuş gibi görünüyor ve savaşların en önemli bölümleri de nasıl ve neden başladıkları ile nasıl ve neden sona erdikleridir. İnsanlar başkalarının yaptığı hatalara dikkat etse pek çok büyük savaş hiç başlamazdı. Ee?"

"Shein hiç hata yapmadı," dedi Egwene yavaşça, "ama haklısın. Öğrenecek çok şeyim var. O, diğer savaşların isimlerini bile bilmiyorum." Ayağa kalkarak, yan masadaki gümüş sürahiden kendine bir fincan çay doldurdu. Halat işi gümüş tepsi dışında, masada doldunılmuş bir vaşak ve bir yılan kafatası vardı. Yılan kafatası *insan* kafatası kadar büyüktü!

Bennae kaşlarını çattı, ama çay yüzünden değil. Onu hiç fark etmemiş gibiydi. "Ne demek, Shein hiç hata yapmadı, çocuğum? Niye, benim duyduğum en beceriksiz yönetim onunkiydi."

"Garen Duvarı'ndaki Üçüncü Savaş'tan çok önceleri bile," dedi Egwene, sandalyesine dönerek, "Shein tam olarak Salon ona ne söylerse onu yapıyordu ve söylemedikleri hiçbir şeyi yapmıyordu." Tarihin başka alanlarında eksiği olabilirdi, ama

Siuan diğer Amyrlinlerin hataları konusunda eksiksizce eğitmişti onu. Ve bu som ona istediği açılışı veriyordu. Normal oturmak büyük çaba gerektiriyordu.

"Sen *neden* bahsediyorsun?"

"Kule'yi demirden bir elle yönetmeye çalıştı, hiçbir konuda uzlaşmaya yanaşmadı, muhalefeti ezip geçti. Salon bundan bıktı, ama yerine geçecek kadın konusunda anlaşamadılar, bu yüzden onu makamından indirmek yerine, daha kötüsünü yaptılar. Onu yerinde bıraktılar ve ne zaman herhangi bir türden emir vermeye kalksa, ona bir kefaret dayattılar. Her tür emir için." Söylev verdiğini, birine ders verircesine konuştuğunu biliyordu, ama her şeyi anlatmak zorundaydı. Sandalyenin sert tahtadan oturağına yavaşça oturmamak zordu. Acıya kucak aç. "Shein'i ve Kule'yi Salon yönetiyordu. Ama pek çok konuda yanlış kararlar verdiler, çünkü her Ajah'ın kendi amaçları vardı ve onları şekillendirip tüm Kule'ye hizmet edecek bir amaca dönüştürecek biri yoktu. Shein'in hükümranlığı, haritanın her yerini kaplayan savaşlarla geçti. Sonunda, Aes Seçkilerin kendileri Salon'un beceriksizliklerinden bıktı. Kule tarihindeki altı isyandan biri ile, Shein *ve* Salon yerlerinden edildiler. Shein'in Kule'de, doğal sebeplerden dolayı öldüğünün söylendiğini biliyorum, ama aslında elli bir sene sonra, sürgünde, onu yeniden Amyrlin Makamı yapma amaçlı bir komplo öğrenildikten sonra, yatağında boğularak öldürüldü."

"İsyanlar mı?" dedi Bennae inanmazlıkla. "Hem de altı tane? Sürgünde, *boğularak* mı öldürüldü?"

"Hepsi gizli tarihçelerde yazılı. On üçüncü Kitaplık'ta. Ama sanırım bunu sana söylememeliydim." Egwene çayından bir

yudum aldı ve yüzünü buruşturdu. Bennae'nin kendi çayına dokunmamasına şaşmamak gerekirdi.

"*Gizli* tarihçeler mi? *On üçüncü* Kitaplık mı? Böyle bir şey var olsa, ki olsa ben bilirdim sanırım, neden bana söylememen gerekiyormuş?"

"Çünkü kanun gereği, gizli tarihçelerin varlığı ve içerikleri ancak Amyrlin, Vakanüvis ve Temsilciler tarafından bilinebilir. Onlar, bir de kayıtları tutan kütüphaneciler. Kanunun kendisi bile On üçüncü Kitaplık'ın bir parçası, bu yüzden, sanırım sana bunu da söylememeliydim. Ama bir şekilde kayıtlara ulaşabilirsen, ya da bilen birine sorabilirsen ve o da sana söylerse, haklı olduğumu göreceksin. Kule tarihinde altı kez, Amyrlin tehlikeli bir biçimde bölücü ya da tehlikeli bir biçimde beceriksiz çıktığında ve Salon eyleme geçmekte başarısız olduğunda, Aes Sedailer isyan edip onu makamından ettiler." İşte. Kürekle bile, tohumu bundan daha derine ekemezdi. Ya da çekiçle bile, daha sıkı çakamazdı.

Bennae uzun uzun baktı ona, sonra fincanı dudaklarına götürdü. Çay diline değer değmez tükürdü ve elbisesindeki lekeleri narin, dantel kenarlı bir mendille silmeye başladı. "Büyük Kış Savaşı," dedi boğuk bir sesle, fincanı sandalyenin yanına, yere bırakarak, "altı yüz yetmiş bir senesinin sonlarına doğru başladı..." Gizli kayıtlardan ya da isyanlardan bir daha bahsetmedi, ama bahsetmesi gerekmiyordu. Ders sırasında, birden çok kez, Egwene'in arkasında bir şeylere kaşlarını çatarak sustu ve Egwene kadının ne düşündüğünü bildiğinden emindi.

Aynı gün, daha sonra, Lirene Doirellin şöyle dedi, "Evet,

Elaida o konuda yaşamsal bir hata yaptı." Dairesindeki oturma odasının şöminesinin önünde ileri geri adımlıyordu. Cairhienli Aes Sedai Egwene'den biraz kısaydı, ama gözlerini endişeyle çevirmesi, bir şeylerden kaçıyormuş gibi görünmesine sebep oluyordu, kedilerden korkan ve çevrede pek çok kedi olduğundan emin bir serçe gibi. Eskiden bir Temsilci olsa da, koyu yeşil eteğinde yalnızca dön ince kırmızı çizgi vardı. "Onu kaçırma teşebbüsünün üzerine ilan edilen şu ferman, al'Thor denen oğlanı Kule'den mümkün olduğunca uzak tutmak için daha iyi hesaplanamazdı. Ah, evet, Elaida pek çok hata yaptı."

Egwene Rand ve kaçırma olayını sormak istedi -kaçırma- ama Lirene ara vermeden Elaida'nın hataları konusunda söylenmeye devam etti. Kadın ileri geri yürüyor, gözlerini odada dolaştırıyor, farkında olmadan ellerini kenetliyordu. Egwene bu dersin başarı sayılıp sayılamayacağından emin değildi, ama en azından başarısız olmamıştı. Ve bir şey öğrenmişti.

Girişimlerinin hepsi bu kadar iyi gitmedi, elbette.

"Bu bir münazara değil," dedi Pritalle Nerbaijan. Sesi son derece sakindi, ama çekik yeşil gözleri hararetliydi. Dairesi bir Sarı'nınkinden çok bir Yeşil'inkine benziyordu. Duvarlara pek çok yalın kılıç asılmıştı ve ipek duvar halısı Trolloclarla savaşan adamlar betimliyordu. Pritalle örülmüş gümüşten kemerindeki hançerin kabzasını kavramıştı. Basit bir kemer bıçağı değildi; çeliği neredeyse otuz santim uzunluğunda olan, kabzası zümrüt bir topuz ile biten bir hançerdi. Ders vermekten hiç hoşlanmadığı düşünülürse, Egwene'e ders vermeyi neden kabul ettiği bir sırdı. Belki Egwene yüzündendi. "Gücün sınırla-

rı konusunda ders almak için buradasın. Çok *temel* bir ders, bir çömez için uygun bir ders."

Egwene Pritalle'nin oturması için verdiği üç bacaklı taburenin üzerinde kıpırdanmak istedi, ama bunun yerine acıya ve onu içmeye odaklandı. Ona kucak açmaya. Bu gün Silviana'ya üç ziyarette bulunmuştu bile ve bir dördüncüsünün yaklaştığınr görebiliyordu. Üstelik öğle yemeğine daha bir saat vardı, "yalnızca,, Shemerin Aes Sedai'likten Kabuledilmişliğe düşürülebiliyorsa, Elaida'nın gücünün sınırı yok, dedim. En azından, o olmadığını düşünüyor. Ama sen bunu kabul ediyorsan, o zaman gerçekten yok demektir."

Pritalle hançerin kabzasını öyle kavradı ki parmakları beyazladı, ama o farkında değil gibiydi. "Madem benden daha iyi bildiğini düşünüyorsun," dedi soğuk soğuk, "işimizi bitirdiğimiz zaman Silviana'yı ziyaret edebilirsin." Kısmi bir başarı sayılabilirdi belki. Egwene Pritalle'nin öfkesinin kendisine yönelik olduğunu düşünmüyordu.

Bir başka gün, "senden **doğru** davranışlar bekliyorum," dedi Serancha Colvine ona sertçe. Gri Aes Sedai'yi tarif eden doğru sözcük "büzülmüş" olurdu. Büzülmüş bir yüz, devamlı kötü koku arıyormuş gibi görünen büzülmüş bir burun. Açık mavi gözleri bile, kınamayla büzülmüş görünüyordu. Bunlar olmasa, güzel sayılabilirdi. "Anlıyor musun?"

"Anlıyorum," dedi Egwene, Serancha'nın yüksek sırtlı sandalyesinin önüne konulmuş tabureye oturarak. Serin bir sabahtı ve taş şöminede küçük bir ateş yanıyordu. Acıyı iç. Acıya kucak aç.

"Yanlış yanıt," dedi Serancha. "Doğaı yanıt diz kırmak ve

'Anlıyorum, Serancha Sedai' demek olacaktı. İşimiz bittiği zaman hatalarının listesini yapacağım ve sen listeyi Silviana'ya götüreceksin. Tekrar başlayalım. Anlıyor musun, çocuğum?"

"Anlıyorum," dedi Egwene, ayağa kalkmadan. Aes Sedai dinginliğine rağmen, Serancha'nın yüzü morardı. Sonunda, sıkışık, küçük bir el yazısı ile dört sayfalık bir liste hazırladı. Ders vermek için harcadığı zamandan fazlasını liste yapmak için harcamıştı! Hayır, başarılı olmamıştı.

Sonra bir de Adelorna Bastine vardı. Saldaealı Yeşil, Egwene'den uzun olmayan boyuna ve inceliğine rağmen bir şekilde azametli görünmeyi başarıyordu. Egwene kendine hakim olmasa, kadının buyurganlığından çekinebilirdi. "Sorun çıkardığını duydum," dedi kadın, sandalyesinin yanındaki küçük kakmalı sehpanın üzerinde duran fildişi sırtlı saç fırçasını alarak. "Benim yanımda soran çıkarmaya kalkışırsan, bunu kullanmayı bildiğimi görürsün."

Egwene gördü, hem de hiç çaba harcamadan. Üç kez Adelorna'nın kucağına yattı ve kadın gerçekten de bir saç fırçasını saç fırçalamak dışında nasıl kullanacağını biliyordu. Bu, bir saatlik dersi iki saate kadar uzattı.

"Artık gidebilir miyim?" dedi Egwene sonunda, çoktan ıslanmış mendiliyle yanaklarını sakin sakin, becerebildiğince kumlamaya çalışarak. Acıyı içine çek. Ateşi soğur. "Kızıllar için su getirmem gerekiyor ve geç kalmak istemiyorum."

Adelorna saç fırçasına kaşlarını çattı, sonra onu Egwene'in tekmeleriyle iki kez devrilmiş olan sehpanın üzerine bıraktı. Sonra Egwene'e kaşlarını çattı ve kafatasının içini görmeye çalışıyormuş gibi inceledi onu. "Keşke Cadsuane Kule'de olsay-

dı," diye mırıldandı. "Bence sende bir meydan okuma görürdü." Sesinde bir miktar saygı var gibiydi.

O gün bazı açılardan dönüm noktasıydı. Her şeyden önce, Silviana Egwene'in günde iki kez Şifa görmesine karar vermişti.

"Dayağı *davet* ediyorsun sanki, çocuğum. Saf inat bu ve buna tahammül etmeyeceğim. Gerçeklikle *yüzleşeceksin.* Bir dahaki ziyaretinde, kayıştan ne kadar hoşlanacağını göreceğiz." Çömez Sorumlusu Egwene'in iç etekliğinin arkasını açtı, sonra duraksadı. "*Gülümsüyor* musun sen? Komik bir şey mi söyledim?"

"Yalnızca aklıma gülünç bir şey geldi," dedi Egwene. "Önemli bir şey değil." En azından Silviana için önemli değildi. Egwene acıya nasıl kucak açacağını keşfetmişti. O bir savaş veriyordu, küçük çatışmalar değil ve her dayak yediğinde, Silviana'ya her gönderildiğinde, bu bir çatışmada savaştığının ve boyun eğmeyi reddettiğinin işaretiydi. Acı bir şeref madalyasıydı. Terlikle dövülürken uluyor, tekmeler atıyordu, ama daha sonra, yanaklarını silerken, kendi kendine alçak sesle ezgiler mırıldanıyordu. Bir şeref madalyasına kucak açmak kolaydı.

Tutsaklığının ikinci gününde çömezlerin tavırları değişmeye başladı. Öyle görünüyordu ki Nicola -ve ahırlarda çalışan ve sık sık Nicola'yı ziyarete gelen Areina; o ikisi birbirlerine o kadar yakındılar ki, Egwene yastık arkadaşı mı olduklarını merak ediyordu, devamlı kafa kafaya veriyorlar, gizemli bir biçimde gülümsüyorlardı- Nicola ile Areina çömezleri Egwene'e dair hikayelerle doldurmuşlardı. Çok abartılı hikayelerle. İki kadın, tarihçelerdeki bütün efsanevi Aes Sedailerin birleşimi olarak gösteriyorlardı onu, ki aralarında Birgitte Gümüşyay'ın

kendisi ve Güneşin Kılıcı'nı bizzat savaşa götüren Amaresu da vardı. Çömezlerin yarısı Egwene karşısında huşu içinde kalıyor gibiydi, diğerleri bir sebepten ona kızgın, hattâ basbayağı hınçlıydı. Bazıları aptallık edip, derslerde Egwene'in davranışlarını taklit ettiler, ama Silviana'ya yaptıkları bir dizi ziyaret bu hareketi bastırdı. Üçüncü gün, öğle yemeğinde, yaklaşık iki düzine çömez yemeklerini ayakta ve utançtan kıpkırmızı olmuş suratlarla yediler, ki Nicola da aralarındaydı. Şaşırtıcı şekilde, Alvistere de. Akşam yemeğinde bu sayı yediye düştü ve dördüncü gün, yalnızca Nicola ile Cairhienli kız ayakta kaldı. Sonra tamamen bitti.

Egwene, kendisi boyun eğmeyi reddederken diğerlerinin hemen hadlerinin bildirildiği gerçeğine bazılarının bozulacağını düşünmüştü, ama tam tersine, öfkeli ya da hınçlı çömezlerin sayısını azaltmış, saygı duyanları arttırmış gibiydi. Kimse onunla arkadaş olmaya çalışmadı, ki böylesi daha iyiydi. Çömez elbisesi giyiyor olsa bile, Egwene bir Aes Sedai'ydi ve Aes Sedailerin çömezlerle arkadaşlık etmesi uygunsuz kaçardı. Kızın kendini büyük görmeye başlaması ve bu yüzden başını belaya sokması riski çok fazlaydı. Çömezler ona gelip tavsiye istemeye başladılar, ama derslerini öğrenmek konusunda tavsiye istiyorlardı. Başta yalnızca birkaç kişi geldi, ama sayı her geçen gün arttı. Egwene onların öğrenmesine yardım etmeye gönüllüydü, ki genelde bir kızın özgüvenini artırmak ya da bir genç kadına ihtiyatın akıllıca olacağını söylemek, ya da onlara sorun yaratan bir örgüyü adım adım yaptırmak yeterli oluyordu. Çömezlerin yanlarında Aes Sedai ya da Kabuledilmiş olmadan yönlendirmeleri yasaktı, ama yine de gizli gizli ya-

parlardı, ama Egwene bir Aes Sedai'ydi zaten. Ama her seferinde en fazla bir kişiye yardım ediyordu. Gnıplara ders verse, birilerinin kulağına giderdi mutlaka ve Silviana'ya gönderilen tek kişi o olmazdı. O yolculuğu gerektiği kadar sık yapacaktı, ama başkalarının adına ceza almak istemiyordu. Tavsiyeye gelince... Erkeklerden kesinlikle uzak tutulan çömezlere tavsiye vermek kolaydı. Gerçi, yastık arkadaşları arasındaki gerginlikler, erkeklerin sebep olduğu gerginlikler kadar büyük olabiliyordu.

Bir akşam, Silviana ile yeni bir seanstan dönerken, Nicola'nın yaşları on beş, on altıdan büyük olamayacak iki çömezle konuştuğunu duydu. Egwene o yaşlarını hatırlamıyordu. Üzerinden bir ömür geçmişti sanki. Marah yaramaz mavi gözleri olan tıknaz bir Murandyliydi, Namene ise durmaksızın kıkırdayan, uzun boylu ve ince bir Domanlı.

"Anne'ye sor," dedi Nicola. Birkaç çömez Egwene'e bu şekilde hitap etmeye başlamıştı, ama asla beyaz giymeyen birilerinin duyabileceği şekilde değil. Aptal kızlardı, ama tam olarak ahmak sayılmazlardı. "O her zaman tavsiye verir."

Namene sinirli sinirli kıkırdadı ve kıvrandı. "Onu rahatsız etmek istemem."

"Dahası," dedi Marah, ezgili bir sesle, "hep aynı tavsiyeyi verdiğini söylüyorlar."

"Ama iyi bir tavsiye." Nicola parmaklarını kaldırarak saymaya başladı. "Aes Sedailere itaat et. Kabuledilmişlere itaat et. Sıkı çalış. Sonra daha sıkı çalış."

Egwene odasına doğnı süzülürken gülümsedi. Kendisi açık açık Amyrlin'ken, Nicola'nm doğnı düzgün davranmasını sağ-

layamamıştı, ama çömez kılığı içindeyken başarmış gibiydi. Olağanüstü.

Onlar için yapabileceği bir şey vardı: Onları rahatlatmak. Başta ne kadar imkansız gelse de, zaman zaman Kule'nin içi değişiyordu. İnsanlar, daha önce düzinelerce kez gittikleri odaları ararken kayboluyorlardı. Duvarlardan çıkan ya da duvarlara giren, genellikle eski moda elbiseler içinde, bazen tuhaf kıyafetler giymiş kadınlar görülüyordu. O elbiselerin bazıları, vücudu saran, parlak renkli yekpare kumaşlara benziyordu, bazıları geniş pantolonların üzerine giyilmiş, ayak bileklerine dek gelen işlemeli önlükler oluyordu ve bazıları daha da tuhaftı. Işık, herhangi bir kadın, göğsünü tamamen açıkta bırakan bir elbise giymeyi ne zaman istemiş olabilirdi? Egwene bunu, *Tel'aran'rbiodda* Siuan ile tartışmıştı, bu yüzden bu tür şeylerin Tarmon Gai'don'un yaklaştığına dair işaretler olduğunu biliyordu. Nahoş bir düşünceydi bu, ama yapılacak şey yoktu. Olan olmuştu ve Rand'ın kendisi de Son Savaş'ın habercisiydi. Kule'deki Aes Sedailerin bazıları da bunun anlamını biliyor olmalıydı, ama kendi işlerine dalmış olduklarından, korkudan ağlayan çömezleri rahatlatmak için hiçbir çaba göstermiyorlardı. Egwene gösteriyordu.

"Dünya tuhaf harikalarla dolu," dedi Coride'e. Coride san saçlı bir kızdı ve yatağına kapanmış, ağlıyordu. Egwene'den yalnızca bir yaş küçük olmasına rağmen, Kule'de geçen birbuçuk seneden sonra, hâlâ çocuktu. "Bu harikaların bazıları Beyaz Kule'r.in içinde ortaya çıktı diye neden şaşıralım? Buradan daha iyi bir yerde ortaya çıkabilirler miydi?" Bu kızlara Son Savaş'tan hiç bahsetmiyordu. Bu onları teselli edecek bir şey değildi.

"Ama kadın duvara girdi!" diye feryat etti Coride, başını kaldırarak. Yüzü pençe pençe kızarmıştı ve yanakları ıslak ıslak parlıyordu. "Duvara! Sonra, hiçbirimiz sınıfı bulamadık ve Pedra da bulamadı ve bize kızdı. Pedra asla kızmaz. O da korkuyordu!"

"Ama iddiaya girerim Pedra ağlamaya başlamamıştır." Egwene kızın yatağının kenarına oturdu ve irkilmediği için memnun oldu. Çömez şilteleri yumuşaklıklarıyla bilinmezdi. "Ölüler yaşayanlara zarar veremez, Coride. Bize dokunamazlar. Hattâ bizi görmüyorlar gibi. Dahası, onlar Kule sakini ya da hizmetkarı olmalı. Bu, bizim olduğu kadar onların da eviydi. Ve odaların ya da koridorların eski yerlerinde olmamasına gelince, Kule'nin harikalarla dolu bir yer olduğunu hatırla. Bunu hatırlarsan korkmazsın."

Egwene'e zayıf açıklamalar gibi geliyordu, ama Coride gözlerini sildi ve bir daha asla korkmayacağına dair yemin etti. Ne yazık ki, onun gibi yüz iki kişi daha vardı ve hepsi bu kadar kolay teselli olmuyordu. Bütün bunlar, Egwene'in Kule'deki Aes Sedailere öncekinden de fazla kızmasına yetiyordu.

Günleri yalnızca dersler, çömezleri teselli etmek ve Çömez Sonımlusu tarafından cezalandırılmakla geçmiyordu, ama ne yazık ki, sonuncusu günlerinin önemli bir kısmını dolduruyordu. Silviana, Egwene'in fazla boş zamanının olmayacağı konusunda haklı çıkmıştı. Çömezlere her zaman iş verilirdi. Kule'de, işçiler hariç binden fazla hizmetkar kadın ve erkek olduğundan, genelde onlar için **uydurulmuş** işler olurdu, ama fiziksel işler karakter gelişimine yardımcı olurdu, Kule'de her zaman buna inanılmıştı. Ayrıca, sözde, çömezleri erkekleri dü-

şünmelerine izin vermeyecek ölçüde yorduğuna inanılırdı. Ama Egwene'in sırtına, çömezlere normalde verildiğinden daha fazla iş yükleniyordu. Bazılarını, onu bir kaçak olarak gören Aes Sedailer veriyordu, diğerlerini ise, bitkinliğin Egwene'in "isyanını" körelteceğini uman Silviana.

Her gün, o ya da bu öğünden sonra, ana mutfağın bulaşıkhanesinde, Egwene kaba tuz ya da sert fırçayla tencereleri ovuyordu. Zaman zaman Laras başını içeriye uzatıyordu, ama asla konuşmuyordu. Ve Egwene kafasını koca bir kazanın içine sokmaktan ağrıyan belini ovaladığı zaman bile, uzun kaşığını kullanmıyordu. Laras, adet olduğu üzere mutfakta çalışmaya gönderilen çömezlere yapılan eşek şakalarını Egwene'e yapmaya kalkışan bulaşıkçılara ve aşçı yamaklarına bol bol vunıyordu. Sözde, her şaplakta yüksek sesle ilan ettiği üzere, bunun tek sebebi, çalışmaları gerekmediği saatlerde oyun oynayacak bol bol zaman bulacak olmalarıydı, ama Egwene, biri gerçek çömezlerden birini çimdiklediğinde ya da ensesinden aşağı bir kupa soğuk su döktüğünde Laras'ın bu kadar çabuk davranmadığını fark etmişti. Her yerde müttefiki var gibiydi. Bir de Laras'tan nasıl faydalanabileceğini düşünebilse.

Omuzlarında dengelediği bir sırığın uçlarına asılmış kovalarla mutfağa, çömez kısmına, Kabuledilmiş kısmına, ta Ajah kısımlarına su taşıyordu. Aes Sedailerin yemeklerini odalarına taşıyor, bahçeyi tınnıklıyor, ot yoluyor, Aes Sedailerin verdikleri işleri yapıyor, Temsilcilere hizmet ediyor, yer süpürüyor, yer siliyor, elleri ve dizleri üzerinde yer fırçalıyordu ve bunlar listenin yalnızca bir kısmıydı. Bu görevlerden asla kaçınmıyordu ve bunun sebebi kısmen, kimseye ona tembel elemek için bahane venne-

mek istememesiydi. Bir açıdan, limandaki zinciri *cuendillar'a* dönüştürmeden önce yeterince hazırlık yapmamasının kefareti olarak görüyordu bunları. Kefaretler, vakarla ödenmeliydi. En azından, yer silerken ne kadar vakur olunabiliyorsa o kadar.

Dahası, Kabuledilmiş kısmını ziyaret etmek, onların kendisini nasıl gördüğünü keşfetmek için bir fırsat veriyordu ona. Kule'de otuz bir Kabuledilmiş vardı, ama Egwene oraya gittiğinde bazıları çömezlere ders veriyor, diğerleri ders alıyor oluyordu, bu yüzden küçük bir bahçeyi saran dokuz katlı binadaki odalarında, on, on iki Kabuledilmiş'ten fazlasını bulamıyordu. Egwene'in Kule'de olduğu haberi hızla yayılmıştı ama ve seyircileri eksik olmuyordu. Başta, çoğu emirler yağdırarak onu ezmeye çalışmıştı, özellikle de mavi gözlü, tombul bir Arafelli olan Mair ile sarı saçlı ve kahverengi gözlü, ince bir Tarabonlu olan Asseil. Egwene Kule'ye ilk geldiğinde ikisi de çömezdi ve o ayrılırken Kabuledilmişliğe bu kadar çabuk terli ettiği için onu kıskanıyorlardı. İkisinin söylediği her iki laftan biri, şunu getir, bunu şuraya taşı, idi. Hepsi için, Egwene büyük güçlük yaratan bir "çömez"di, kendini Amyrlin Makamı sanan "çömez". Egwene beli ağrıyana kadar, yakınmadan, kova kova su taşıyordu, ama onların emirlerine itaat etmeyi reddediyordu. Ve bu ona, Çömez Sorumlusu'na daha fazla yolculuk kazandırıyordu, elbette. Ama günler geçerken, Silviana'nın çalışma odasına yaptığı kesintisiz yolculuklar etkili olmayınca, o emir seli azaldı ve sonunda kesildi. Asseil ile Mair bile kötü olmaya çalışmıyorlardı, yalnızca o koşullar altında gerektiğini düşündükleri gibi davranıyorlardı ve Egwene'le ne yapacaklarını bilemiyorlardı.

Bazı Kabuledilmişler ölülerin yürüdüğünü, Kule'nin içinin değiştiğini görünce korkuyorlardı ve Egwene ne zaman kanı çekilmiş bir yüz ya da yaşlı gözler görse, çömezlere söylediği şeyleri söylüyordu. Kadına doğrudan hitap ederek değil, çünkü bu onu yatıştırmak yerine kızdırabilirdi, kendi kendine konuşur gibi söylüyordu. Kabuledilmişler karşısında da, çömezler karşısında olduğu kadar etkili oluyordu sözleri. Çoğu Egwene konuşmaya başladığında irkiliyor, ya da susmasını söylemek için ağızlarını açıyorlardı, ama hiçbiri susturmuyordu onu ve Egwene her seferinde, arkasında düşünceli bir yüz bırakıyordu. O geldiğinde Kabuledilmişler taş korkuluklu galerilere çıkmaya devam ediyorlardı, ama ne olduğunu merak edermiş gibi, sessizlik içinde izliyorlardı. Egwene sonunda onlara ne olduğunu öğretecekti. Hem onlara, hem Aes Sedailere.

Temsilcilere ve Aes Sedailere hizmet etmek üzere sessizce köşede bekleyen beyaz elbiseli bir kadının, kötü şöhretli biri bile olsa, kısa zamanda mobilyalardan farkı kalmazdı.Onu fark ettiklerinde konuyu değiştiriyorlardı, ama Egwene pek çok bilgi kırıntısına kulak misafiri oluyordu. Genellikle, bir başka Ajah'ın bir kusunınun ya da yanlışının intikamını almakla ilgili oluyorlardı. Tuhaf bir biçimde, Aes Sedailerin çoğu Kule'nin içindeki diğer Ajahları, şehrin dışında kamp kurmuş Aes Sedailerden daha büyük düşmanlar olarak görüyorlardı. Temsilciler de onlardan daha iyi değildi. Egwene'in içinden o kadınları tokatlamak geliyordu. Evet, diğer Aes Sedailer Kule'ye döndüğünde kuracakları ilişkiler açısından iyi haberdi, ama yine de...

Başka şeyler de duydu. Kara Kule'ye gönderilen grubun başına gelen inanılmaz felaketi duydu, örneğin. Bazı Aes Se-

dailer habere inanmıyor gibiydi, ama kendi kendilerini, böyle bir şey olamayacağına inandırmaya çalışıyorlardı sanki. Büyük bir savaştan sonra daha fazla Aes Sedai yakalanmıştı ve bir şekilde Rand'a sadakat yemini etmeye zorlanmışlardı. Egwene böyle bir söylenti duymuştu zaten ve bundan, Asha'manların bağ kurduğu Aes Sedailerden daha fazla hoşlanması imkansızdı. *Ta'veren* ya da Yenidendoğan Ejder olması bahane değildi. Daha önce hiçbir Aes Sedai, hiçbir erkeğe sadakat yemini etmemişti. Aes Sedailer ve Temsilciler, suçun kimde olduğu konusunda tartışıyorlardı ve listenin başında Rand ile Asha'manlar vardı. Ama bir isim daha, tekrar tekrar dile getiriliyordu. Elaida do Avriny a'Roihan. Rand'dan ve onu Tarmon Gai'don'dan önce nasıl bulacaklarından da bahsediyorlardı. Çömezleri ve Kabuledilmişleri teselli edememelerine rağmen, Son Savaş'ın yaklaştığını biliyorlardı ve Rand'ı ellerine geçirmeyi çaresizce istiyorlardı.

Bazen Egwene riske girip yorum yapıyordu, Shemerin'in her tür gelenek ihlal edilerek şaldan yoksun bırakıldığını, Elaida'nın Rand'la ilgili fermanının onu kaçırtmak için en iyi yol olduğunu söylüyordu. Asha'manların yakaladığı, Dumai Kuyuları'nda tutsak edilen Aes Sedailer için üzüldüğünü söylüyordu -ve araya Elaida'nın ismini karıştırıyordu. Eskiden tertemiz olan Tar Valon sokaklarının çürük çöp yığınları ile dolmasına sebep olan ihmalde bahsediyordu. Bu konuda Elaida'nın ismini söylemesi gerekmiyordu; Tar Valon'dan kimin sorumlu olduğunu biliyorlardı zaten. Zaman zaman, bu yorumlar Silviana'nın çalışma odasına yeni yolculuklarla ve yeni görevlerle sonuçlanıyordu, ama cezasız kaldığı seferler de şaşırtıcı ölçü-

de sıktı. Egwene, ona sessiz olmasını söylemekle yetinen Aes Sedaileri dikkatle aklına yazıyordu. Daha da iyisi, hiçbir şey söylemeyenleri. Bazıları kendilerine hakim olamadan, onayla başlarını bile sallıyordu.

O görevlerden bazıları ilginç karşılaşmalara yol açıyordu.

İkinci gününün sabahında, uzun saplı bambu bir tırmık kullanarak Su Bahçesi'ndeki göletlerden döküntü toplamakla meşguldü. Önceki gece yağmur fırtınası olmuştu ve sert rüzgarlar göletlerdeki parlak yeşil nilüfer yapraklarının ve tomurcuklanmış su zambaklarının arasına ağaç yaprakları ve otlar dökmüştü. Hattâ ölü bir serçe bulmuş, sakin sakin çiçek tarhlarından birine gömmüştü. İki Kızıl kemerli gölet köprülerinden birinin üzerinde durmuş, dantelsi taş korkuluğa yaslanmış, Egwene'i ve altlarında yüzen sarı, altın rengi ve beyaz balıkları seyrediyorlardı. Meşinyaprakların birinden yarım düzine karga havalandı ve sessizlik içinde kuzeye doğru kanat çırptı. Kargalar! Sözde, Kule arazisi kargalara ve kuzgunlara karşı konuna örgüleri ile konmuyordu. Kızıllar fark etmiş görünmediler.

Egwene göletlerden birinin yanında topukları üzerine çökmüş, zavallı kuşu gömerken çamurlanan ellerini yıkarken Alviarin belirdi. Parlak ve güzel bir sabah değilmiş ve hâlâ rüzgar esermiş gibi, beyaz saçaklı şalına sıkı sıkı sarınmıştı. Egwene üçüncü kezdir Alviarin'i görüyordu ve her seferinde kddın başka Beyazlarla birlikte değil, yalnızdı. Ama Egwene koridorlarda Beyaz gnıplan görmüştü. Bunda bir ipucu var mıydı? Vardıysa da, Egwene ne olduğunu hayal edemiyordu. Bir sebepten, Alviarin kendi Ajah'ı tarafından dışlanmamışsa. Kuşkusuz çürüme bu kadar derin olamazdı.

Alviarin Kızılları süzerek, göletlerin arasında dolanan kaba çakıllı yolda Egwene'e yaklaştı. "Çok düşmüşsün," dedi, yaklaştığı zaman. "Aşağılanmış hissediyor olmalısın."

Egwene doğruldu ve ellerini eteğine sildi, sonra tırmığı eline aldı. "Düşen tek kişi ben değilim." Şafaktan önce Silviana ile bir seans daha yapmıştı ve kadının çalışma odasından çıkarken Alviarin'in dışarıda beklediğini görmüştü. Bu Beyaz Aes Sedai için gündelik bir rutindi ve çömez kısmında sohbet konusuydu, herkes nedeni üzerine spekülasyonlar yapıyordu. "Annem her zaman, düzeltemeyeceğin şey için ağlama, derdi. Bu koşullar altında, iyi bir tavsiye gibi görünüyor."

Alviarin'in yanakları hafifçe kızardı. "Ama sen bol bol ağlıyorsun gibi. Anlatılanlara bakılırsa, durmaksızın... Kuşkusuz, elinden gelse bundan kaçınırdın."

Egwene süpürgesi ile bir meşe yaprağı daha yakaladı ve ayaklarının dibindeki, ıslak yaprak dolu kovaya attı. "Elaida'ya sadakatin o kadar da güçlü değil, değil mi?"

"Neden öyle dedin?" dedi Alviarin kuşkuyla. O anda balıklara Egwene'den daha fazla dikkat eder görünen Kızıllara bir bakış fırlattıktan sonra, Egwene'e yanaşarak sesini alçaltmaya davet etti onu.

Egwene, ta ırmağın ötesindeki ovalardan gelmiş olması gereken uzun bir otu yakaladı. Bu kadının yazdığı, Beyaz Kule'yi Rand'ın ayaklarının dibine sermeyi vaat eden mektuptan bahsetmeli miydi acaba? Hayır, bu bilgi kıymetli olabilirdi, ama ancak bir kez kullanılabilecek türden bir şeye benziyordu. "Vakanüvis etolünü geri aldı ve kefaret ödemeni emretti. Bu pek sadakat yaratacak bir şey değil."

Alviarin'in yüzü pürüzsüz kaldı, ama omuzları gözle görülür bir biçimde gevşedi. Aes Sedailer duygularını nadiren bu kadar belli ederdi. Kadın kendine bu kadar az hakimse, olağanüstü büyük gerilim içinde olmalıydı. Yine Kızıllardan yana bir bakış fırlattı. "Kendi durumunu düşün," diye fısıldadı. "Kaçmak istiyorsan, eh, bir yol bulabilirsin."

"Ben halimden memnunum," dedi Egwene basitçe.

Alviarin'in kaşları inanmazlıkla kalktı, ama Kızıllara bir kez daha baktıktan sonra -şimdi biri balıkları değil onları izliyordu- süzülürcesine uzaklaştı, koşmaya başlayacakmış gibi hızlı bir süzülüşle.

İki, üç günde bir, Egwene işleriyle uğraşırken, Alviarin ortaya çıkıyordu ve kaçmasına yardım etmeyi asla açık açık teklif etmese de, o sözcüğü sık sık kullanıyordu ve Egwene oltaya gelmediği için gittikçe daha çok kızıyordu. Tekliflerinin yem olduğu açıktı. Egwene kadına güvenmiyordu. Belki, Rand'ı Kule'ye ve Elaida'nın pençelerine çekmeyi hedefleyen mektup yüzündendi, belki de ilk hamleyi Egwene'in yapmasını, muhtemelen yalvarmasını beklemesi yüzünden. Öyle bir şey olsa, büyük olasılıkla Alviarin şart koşmaya çalışırdı. Her dunımda, Egwene başka seçeneği kalmadığı sürece kaçmaya niyetli değildi, bu yüzden her zaman aynı yanıtı veriyordu.

"Ben halimden memnunum."

Alviarin bu yanıtı aldığında dişlerini işitilebilir bir biçimde gıcırdatmaya başladı.

Dördüncü gün, Egwene elleri ve dizleri üzerinde çökmüş, mavi-beyaz yer seramiklerini ovarken, üç çizmeli erkek ve girift kırmız işlemeli gri ipekler içinde bir Aes Sedai yanından

geçti. Birkaç adım sonra çizmeler durdu.

"Bu o," dedi bir erkek sesi, Illian aksanıyla. "Bana göstermişlerdi. Sanırım onunla konuşacağım."

"O yalnızca sıradan bir çömez, Mattin Stepaneos," dedi Aes Sedai ona. "Bahçelerde yürümek istemiştin." Egwene fırçayı sabunlu su dolu kovaya daldırdı ve seramikleri fırçalamaya devam etti.

"Talih beni dürtüklesin, Cariandre, burası Beyaz Kule olabilir, ama ben hâlâ ilhan'ın yasal KraPıyım ve onunla konuşmak istiyorsam -eşlikçi olarak sen yanımdayken; son derece doğnı ve düzgün bir biçimde- o zaman onunla konuşunun. Bana, onun al'Thor ile aynı köyde doğduğu söylendi." Işıl ışıl olana dek cilalanmış bir çift çizme Egwene'e yaklaştı.

Egwene ancak o zaman, sular damlatan fırça bir elinde, ayağa kalktı. Diğer elinin tersiyle yüzüne düşen saçları süpürdü. Ne kadar içinden gelse de, yumnığunu beline bastırmaktan kaçındı.

Mattin Stepaneos tıknazdı ve hemen hemen tamamen keldi. Beyaz sakalı Illian tarzında, düzgünce biçimlendirilmişti ve yüzü epey kırışıktı. Gözleri keskin ve öfkeliydi. Kollarına ve klapalarına altın arılar işlenmiş yeşil ipek ceket yerine zırh ona daha çok yakışacakmış gibi görünüyordu. "Sıradan bir çömez mi?" diye mırıldandı. "Bence yanılıyorsun, Cariandre."

Dudaklarını birbirine bastırmış tombul Kızıl göğüslerinde Tar Valon Alevi bulunan iki hizmetkar adamı bırakıp kel adama katıldı. Onaylamaz bakışları kısaca Egwene'e kaydıktan sonra adama döndü. "Fırçalanacak yeri olan, çok ceza alan bir çömez. Gel. Bu sabah bahçeler çok hoş olmalı."

"Asıl hoş olan," dedi Mattin Stepaneos, "Aes Sedailer dışında biri ile konuşmak olacak. Hem de yalnızca Kızıl Ajah'tan Aes Sedailerle, çünkü diğerlerini benden uzak tutmayı başarı-, yorsunuz. Üstüne üstlük, bana verdiğiniz hizmetkarlar dilsizden farksız ve bana sorarsan Kule Askerlerine de benim yakınımda dillerini tutmaları emredilmiş."

İki Kızıl Aes Sedai daha yaklaşınca sustu. Tombul ve mavi gözlü, kaşıntısı tutmuş yılan kadar sert bir kadın olan Nesita, dostcanlısı bir tavırla Cariandre'ye başını sallarken, Barasine Egwene'e her zamanki kalay kupayı uzattı. Kızıllar bir şekilde Egwene'i vesayet altına almış gibiydiler -en azından gözetçileri ve bakıcıları hep Kızıl oluyordu- ve çatalkök çayının saatini çok geçirmemeye dikkat ediyorlardı. Egwene çayı içti ve kupayı geri verdi. Nesita, Egwene'in itiraz etmemesine ya da içmeyi reddetmemesine bozulmuş gibiydi, ama karşı çıkmanın bir anlamı yoktu. Bir kez karşı çıkmıştı ve Nesita kemer kesesinde taşıdığı huniyle o pis şeyi Egwene'i gırtlağından aşağı dökmüştü. Mattin Stepaneos'un önünde ne güzel bir vakar gösterisi olurdu ama.

Adam olanları şaşkın bir ilgiyle izliyordu, ama Cariandre adamın kolunu çekiştirdi ve bahçelerde yürüyüşe çıkması için teşvik etti. "Susadığın zaman Aes Sedailer sana çay mı getiriyor?" diye sordu, Barasine ile Nesita süzülürcesine uzaklaştıktan sonra.

"Ruh halimi iyileştireceğine inandıkları bir çay," dedi Egwene ona. "İyi görünüyorsun, Mattin Stepaneos. Elaida'nın kaçırdığı bir adam için." Bu da çömez kısmındaki sohbet konularındandı.

Cariandre tısladı ve ağzını açtı, ama adam gergin bir çeneyle ondan önce konuştu. "Elaida al'Thor tarafından öldürülmekten kurtardı beni," dedi. Kızıl Aes Sedai onayla başını salladı.

"Onun senin için tehlikeli olacağını neden düşündün?" diye sordu Egwene.

Adam homurdandı. "Caemlyn'de Morgase'i, Cairhien'de Colavaere'i öldürdü. Onu öldürürken Güneş Sarayı'nın yarısını yıkmış, öyle duydum. Cairhien'de zehirlenen ya da hançerlenen Tear Yüksek Lordlarını da duydum. Başka hangi hükümdarları öldürdüğünü ve cesetlerini yok ettiğini kim bilebilir?" Cariandre, gülümseyerek başını salladı yine. Yanındakinin dersini tekrarlayan bir oğlan çocuğu olduğunu sanırdınız. Kadın erkekleri *hiç* mi anlamıyordu? Adam bunu kesinlikle görüyordu. Çenesi daha da gerildi ve bir anlığına yumruklarını sıktı.

"Colavaere kendini astı," dedi Egwene, sabırlı konuşmaya özen göstererek. "Güneş Sarayı daha sonra, Yenidendoğan Ejder'i öldürmeye çalışan biri, belki bir Terkedilmiş tarafından harap edildi. Elayne Trakand'a göre, annesini öldüren Rahvin'di. Rand Elayne'in Aslan Tahtı ve Güneş Tahtı üzerindeki hak iddiasını desteklediğini ilan etti. Ona isyan eden Cairhienli asillerin hiçbirini öldürmedi. Yüksek Lordları da. Aslında, içlerinden birini Tear Naibi ilan etti."

"Bence bu oldukça..." diye başladı Cariandre, şalını omuzlarına çekerek, ama Egwene onu dinlemeden devam etti.

"Bunları herhangi bir Aes Sedai sana anlatabilirdi. Anlatmak istese. Birbirleri ile konuşuyor olsalar. Neden yalnızca Kızılları gördüğünü düşün. Birbiri ile konuşan farklı Ajah'tan iki

Aes Sedai gördün mü? Sen kaçırıldın ve batan bir geminin güvertesine getirildin."

"Bu yeterinden de fazla," diye terslendi Cariandre, Egwene'in son cümlesini bitirmesini beklemeden. "Buradaki yerleri fırçalamayı bitirdiğinde, Çömez Sonımlusu'na koşacaksın ve kaytardığın için seni cezalandırmasını isteyeceksin. Ve bir Aes Sedai'ye saygı göstermediğin için."

Egwene kadının öfkeli bakışlarına sakinlikle karşılık verdi. "İşimi bitirdikten sonra, Kiyoshi ile dersime yetişmeden önce temizlenmek için ancak zamanım olacak. Silviana'yı dersten sonra ziyaret edebilir miyim?"

Cariandre, Egwene'in sakinliği karşısında şaşırmış görünerek şalını düzeltti. "Bu senin çözmen gereken bir sonın," dedi sonunda. "Gel, Mattin Stepaneos. Bu çocuğun oyalanmasına çok fazla yardım ettim."

Egwene Silviana'nın çalışma odasından çıktıktan sonra, ıslak elbisesini değiştirmek, hattâ saçlarını taramak için bile zaman bulamadı, koşmadan Kiyoshi'nin dersine yetişecekse değil, ki koşmayı reddediyordu. Sonuç olarak geç kaldı. Uzun boylu, ince Gri'nin dakikliğe ve düzenliliğe büyük önem verdiği anlaşıldı. Ve sonuç olarak, bir saat sonra Egwene kendini yine Silviana'nın sert kamçısının altında ciyaklar ve tekmeler atarken buldu. Acıya kucak aşmaya ek olarak, bu seansı atlatmasına bir şey daha yardım etti. Cariandre onu koridorda götürürken Mattin Stepaneos'un yüzünde gördüğü düşünceli ifade ve nasıl iki kez dönüp Egwene'e baktığı. Bir tohum daha ekmişti. Yeterince tohum ekerse, belki onlardan çıkan filizler Elaida'nın altındaki platformda beliren çatlakları büyütürdü.

Yeterince tohum ekerse, Elaida'yı indirebilirdi.

Tutsaklığının yedinci gününde, erken saatlerde, yine Kule'ye, bu sefer Beyaz Ajah kısmına su taşırken, aniden karnına yumnık yemiş gibi hissederek olduğu yerde kalakaldı. Gri saçaklı şallar takmış iki kadın sarmallar çizen koridorda ona doğm yürüyordu ve iki Muhafız da arkalarından geliyordu. Biri Melavaire Someinellin'di, güzel gri yünlüler içinde, siyah saçlarına kır düşmüş, tıknaz bir Cairhienli. Mavi gözlü ve koyu bal rengi saçlı diğeri Beonin'di!

"Demek bana ihanet eden sensin!" dedi Egwene öfkeyle. Aklına bir şey geldi. Beonin sadakat yemini ettikten sonra *nasıl* ihanet edebilirdi? "Sen Kara Ajah'sın."

Melavaire sırtını dikleştirebildiğince dikleştirdi, ki Egwene'den kısa olduğu için pek işe yarayan bir hareket değildi. Kadın yumruklarını geniş kalçalarına dayadı ve Egvvene'i azarlamak için ağzını açtı. Egvvene kadından bir ders almıştı ve normalde iyi bir kadın olsa da, öfkelendiği zaman korkunç hale gelebiliyordu.

Beonin elini onun tombul koluna koydu. "Onunla yalnız konuşmama izin ver, lütfen, Melavaire."

"Sert bir biçimde konuşacağına güveniyomm," dedi Melavaire gergin bir sesle "Böyle bir suçlamayı *düşünmek*... O şeylerden *bahsetmek*..." Başını tiksintiyle iki yana sallayarak, peşindeki Muhafız'ı ile birlikte koridorun biraz ilerisine çekildi. Muhafız, tıknazdı ve kadından bile genişti, ayı gibi bir adam, ama ondan beklenen Muhafız zerafeti ile hareket ediyordu.

Beonin bir işaret yaptı ve yüzünde uzun bir yara izi olan ince bir adam olan kendi Muhafız'ı onlara katılana kadar bek-

ledi. Şalını defalarca düzeltti. "Ben hiçbir şeye ihanet etmedim," dedi sessizce. "Sana yemin etmezdim, ama Salon senin bildiğin sırları öğrense beni sopalatırdı. Belki birden çok kez. Yemin etmek için yeterli sebep, değil mi? Asla seni seviyormuş gibi yapmadım, ama sen yakalanana kadar yeminime uygun davrandım. Ama sen artık Amyrlin değilsin, değil mi? Tutsakken değil, seni kurtarmaları umudu yokken değil, sen kurtarılmayı reddetmişken değil. Ve bir kez daha çömez oldun, bu yüzden o yeminin geçerliliğini yitirmesi için iki sebep var. İsyan konuşmaları saçma. İsyan bitti. Yakında Beyaz Kule bir olacak ve ben bunu gördüğüme üzülmeyeceğim."

Egwene omuzlarına dayadığı sırığı kaldırdı, su kovalarını yere bıraktı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Yakalandığından beri sakin davranmaya çalışmıştı -eh, ceza gördüğü zamanlar dışında- ama bu göriişme bir taşın sabrını bile sınardı. "Sebeplerini uzun uzun açıkladın," dedi kuru kuru. "Kendini ikna etmeye mi çalışıyorsun? İşe yaramaz, Beonin. İşe yaramaz. İsyan sona erdiyse, Elaida'nın önünde diz çökmeye gelen ve onun belirleyeceği kefareti kabullenen Aes Sedai seli nerede? Işık, başka neleri ele verdin? Her şeyi mi?" Olası görünüyordu. *Tel'aran'rhiodda* Elaida'nın çalışma odasını defalarca ziyaret etmişti, ama kadının rapor kutusu hep boştu. Artık nedenini biliyordu.

Beonin'in yüzü pençe pençe kızardı. "Sana söylüyonım, ben hiçbir şeyi ele!..." Boğuk bir homurtuyla sustu ve boğazı yalanın ağzından çıkmasını engelliyormuş gibi, elini boğazına götürdü. Bu onun Kara Ajah olmadığını kanıtlıyordu; ama bir şeyi daha kanıtlıyordu.

"Casusları ele verdin. Hepsi bodrumdaki hücrelerde mi?"

Beonin'in gözleri koridora kaydı. Melavaire, başını ona doğm eğmiş olan Muhafız'ı ile konuşuyordu. Tıknaz ya da değil, adam kadından daha uzun boyluydu. Beonin'in Muhafız'ı Tervail onu endişeli bir ifade ile izliyordu. Üçü, konuşmalarını duyamayacak kadar uzakta duruyordu, ama Beonin daha da yaklaştı ve sesini alçaktı. "Elaida onları izletiyor, ama sanırım Ajahlar gördüklerini kendilerine saklıyor. Pek az Aes Sedai Elaida'ya, gerekenden daha fazlasını söylüyor. Gerekliydi, anlamalısın. Kule'ye geri dönüp onların varlığını gizli tutamazdım. Eninde sonunda keşfedilecekti."

"O zaman onları uyarman gerek." Egwene sesindeki tiksintiyi bastıramamıştı. Bu kadın kılı kırk yarıyordu! En sudan bahaneyle yemininin artık geçerli olmadığına karar vermişti ve sonra seçilmesine yardım eden kadına *ihanet* etmişti. Kan ve lanet küller!

Beonin çok uzun süre, salıyla oynayarak sessiz kaldı, ama sonunda, şaşırtıcı şekilde, şunları söyledi. "Meidani ile Jennet'i uyardım bile." Onlar, casusların arasındaki iki Gri'ydi. "Onlar için elimden geleni yaptım. Diğerleri, kendi başlarına ya batacaklar, ya çıkacaklar. Sırf, bir başka Ajah kısmına çok fazla yaklaştıkları için saldırıya uğrayan Temsilciler oldu. Beni sınarsan, yalnızca şalım ve kırbaç izleri ile kaplanmış halde daireme yürümeyeceğim..."

"Bunu bir kefaret olarak düşün," diye sözünü kesti Egwene. Işık! *Saldırıya uğrayan* Temsilciler ha! İşler düşündüğünden de kötü **durumdaydı.** Kendi kendine, iyi gübrelenmiş toprakta tohumların daha iyi büyüyeceğini hatırlatması gerekti.

Beonin yine koridora baktı ve Tervail ona doğru bir adım attı, ama Beonin başını iki yana salladı. Yanaklarındaki kırmızılıklar dışında, yüzü pürüzsüzdü, ama içten içe, kargaşa içinde olmalıydı. "Seni Çömez Sorumlusu'na gönderebilirim, değil mi?" dedi gergin bir sesle. "Her günün yarısını Silviana için ciyaklayarak geçiriyormuşsun, ben öyle duydum. Daha fazla ziyaret yapmak hiç hoşuna gitmezdi herhalde, değil mi?"

Egwene ona gülümsedi. Daha iki saat önce, Silviana'nın kamçısı durduğunda ona gülümsemeyi başarmıştı. Bu çok daha zordu. "Peki, neler ayaklayacağımı kim bilebilir? Belki yeminler hakkında?" Diğer kadının yüzünden kan çekildi, yanakları bembeyaz kaldı. Hayır, bunun duyulmasını istemiyordu. "Kendi kendini, benim artık Amyrlin olmadığıma ikna etmiş olabilirsin, Beonin, ama şimdi beni hâlâ Amyrlin olduğuma ikna etmeye başlaman gerek. Kendin açısından ne pahasına olursa olsun, diğerlerini uyaracaksın. Onlara, ben aksi yönde haber gönderene kadar benden uzak durmalarını söyle. Yeterince dikkat çektiler zaten. Ama bundan sonra, onlara vermek isteyebileceğim talimatları iletmek için her gün beni bulacaksın. Şimdi de talimatlarım var." Egwene çabuk çabuk, onların sohbetlerinde açmalarını istediği konulan saydı, Shemerin'in şaldan yoksun bırakılması, Elaida'nın Kara Kule ve Dumai Kuyuları'ndaki felaketlerdeki suç ortaklığı, kendi ektiği tohumların hepsi. Artık teker teker değil, avuç avuç ekileceklerdi."

"Diğer Ajahlar adına konuşamam," dedi Beonin, Egwene sözünü bitirdiğinde, "ama Gri Aes Sedailer bu konulardan sık sık bahsediyor. Gözler ve kulaklar son zamanlarda epey meşgul. Elaida'nın saklamayı umduğu sırlar ortaya çıkıyor. Diğer-

lerinde de aynı olması gerektiğinden eminim. Belki benim de aynısını yapmam gerekli olmaz..."

"Onları uyar ve talimatlarımı ilet, Beonin." Egwene sırığı omuzlarına kaldırdı ve bulabildiği en rahat pozisyona getirdi. Beyazların iki, üçü, Egwene'in işi ağırdan aldığını düşünürlerse, hem onun üzerinde saç fırçası ya da terlik kullanıyor, *hem de* Silviana'ya gönderiyordu. Acıya kucak açmak, onu gereksiz yere davet etmek anlamına gelmiyordu. "Unutma. Bu senin için belirlediğim kefaret."

"Dediğin gibi yapacağım," dedi Beonin, açık gönülsüzlükle. Gözleri aniden sertleşti, ama Egwene için değil. "Elaida'nın indirildiğini görmek zevk olacak," dedi nahoş bir sesle ve Melavaire'e doğru seyirtti.

O şoke edici, ama beklenmedik bir zafere dönüşen karşılaşma, Egwene'in günün büyük kısmı boyunca iyi hissetmesini sağladı. Hem de, Ferane'in onun gerçekten de ağırdan aldığını düşünmesine rağmen. Beyaz Temsilci tombuldu, ama kolu Silviana'nınki kadar güçlüydü.

O gece, akşam yemeğinden sonra, yatmayı çok istemesine rağmen, sürüne sürüne açık hücrelere gitti. Derslere ve Silviana'nın kayışı altında ulumaya ek olarak -sonuncusu akşam yemeğinden hemen önce olmuştu- günün kalanı boyunca su taşımıştı. Sırtı ve omuzları ağrıyordu. Kolları ve bacaklan ağrıyordu. Bitkinlikten ayakta sallanıyordu. Tuhaf bir biçimde, aıtsak alındığından beri o sefil başağrılarından birine tutulmamıştı, hatırlayamamasına rağmen onu rahatsız eden karanlık rüyaları da görmemişti, ama bu gece başının epey ağrıyacağını tahmin ediyordu. Bu, gerçek düşleri ayırt etmeyi güçleştiriyordu. Son zaman-

larda, Rand, Mat, Perrin, hattâ Gawyn hakkında güzel düşler görmüştü, ama Gawyn hakkındakilerin çoğu sıradan düşlerdi.

Yüzlerini tanıdığı üç Beyaz Aes Sedai Leane'in başında nöbet bekliyordu: Sarı saçları ensesinde topuz yapılmış, boy eksikliğini telafi etmek için dimdik oturan ince bir kadın olan Nagora; iri, parlak gözleri ile çok güzel bir kadın olan, ama bazen Kahverengiler kadar dalgınlaşan Norine ve saçmalığa izin venneyen ve her yerde saçmalık gören, demir grisi saçlı, uzun boylu, tombul bir kadın olan Miyasi. *Saidar* ışığı ile çevrili olan Nagora Leane'in kalkanını aıtuyordu, ama Egwene'in işittiği konuşmalara dalarak bir anlam çıkaramadığı bir mantık meselesi üzerinde tartışıyorlardı. Tartışmada iki taraf mı, yoksa üç taraf mı olduğunu da çıkartamıyordu. Yükselmiş sesler yoktu, sıkılan yumnıklar yoktu ve yüzleri ifadesiz Aes Sedai maskeleri olarak kalıyordu, ama seslerindeki soğukluk, Aes Sedai olmasalar, yumnıklaşmasalar bile bağırıyor olacaklarını anlatıyordu. İçeri girişine ne kadar dikkat ettiklerine bakarak, Egwene hiç yokaı sanki.

Egwene üç kadını gözucu ile izleyerek demir kafese yaklaşabildiğince yaklaştı ve sallanmamak için iki eliyle kavradı. Işık, ne kadar yorulmuştu! "Bugün Beonin'i gördüm," dedi yumuşak sesle. "Burada, Kule'de. Artık Amyrlin Makamı olmadığım için bana ettiği yeminin artık geçerli olmadığını iddia etti."

Leane inledi ve demir parmaklıklara sürtünecek kadar yaklaştı. "Bizi *o mu* ele vermiş?"

"Gerçekliği örtülü yapıların kendine özgü imkansızlığı kesindir," dedi Nagora sert bir sesle. Sesi buzdan bir çekiç gibiydi. "Kesin."

"Bunu inkar ediyor ve ben ona inanıyonım," diye fısıldadı

Egwene. "Ama casusları ele verdiğini itiraf etti. Elaida şimdilik onları izletmekle yetiniyor, ama Beonin'e onları uyarmasını söyledim ve uyaracağını söyledi. Meidani ile Jennet'i çoktan uyardığını söyledi, ama neden önce onları ele verip, sonra bunu onlara söylesin? Hem, Elaida'nın indirildiğini görmekten hoşlanacağını da söyledi. Hâlâ onun indirilmesini istiyorsa neden Elaida'ya kaçsın? Hedefimizi terk eden başkası olmadığını itiraf etmiş kadar oldu. Bir şeyi gözden kaçırıyorum ve ne olduğunu göremeyecek kadar yorgunum." Eliyle zar zor kapatabildiği bir esnemeyle ağzını açtı.

"Gerçekliği örtülü yapılar, altıncı tertip mantıksallığın dört, beş aksiyomu ile ima edilmiştir," dedi Miyasi, aynı ölçüde sert bir sesle. "Güçlü bir biçimde ima edilmiştir."

"Sözde altıncı tertip mantıksallık, kafası azıcık çalışan herkes tarafından, bir sapma olarak görülüp gözardı edilir," diye araya girdi Norine, biraz keskin bir sesle. "Ama gerçekliği örtülü yapılar, tam burada, Kule'de her gün olan şeylerin anlaşılması olasılığında temel rol oynar. Gerçekliğin kendisi kayıyor, gün be gün değişiyor."

Leane Beyazlara baktı. "Bazıları her zaman, aramızda Elaida'nın casusları olduğunu düşünmüştür. Beonin onlardan biriyse, sana ettiği yemin ancak senin artık Amyrlin olmadığına dair kendini ikna edene kadar etkilemiştir onu. Ama burada beklediği gibi karşılanmamışsa, sadakatini değiştirmiş olabilir. Beonin her zaman hırslı bir kadın olmuştur. Hak ettiğini düşündüğü şeyi alamadıysa..." Ellerini açtı. "Beonin hak ettiği şey, hattâ daha fazlasını almayı beklemiştir hep."

"Mantık her zaman gerçek dünyaya uygulanabilir," dedi

Miyasi önemsemezce, "ama gerçek dünyanın mantığa uygulanabileceğini ancak bir çömez düşünebilir. İlk ilkeler idealler olmalı. Sıradan dünya *değil."* Nagora, lafı ağzından alınmış gibi, karanlık bir ifade ile ağzını kapattı.

Hafifçe kızaran Norine ayağa kalktı ve Egwene'e yaklaştı. Diğer ikisi bakışları ile izlediler onu ve kadın onların bakışlarını hisseder gibiydi, şalını huzursuzca önce bir yana, sonra diğer yana doğm çekiştirdi. "Çocuğum, bitkin görünüyorsun. Hemen yatağına git."

Egwene'in yatağına gitmekten çok istediği şey yoktu, ama ilk önce, yanıtlanmasını istediği bir sorusu vardı. Yalnız, dikkatli olması gerekiyordu. Üç Beyaz'ın dikkati onlardaydı şimdi. "Leane, seni ziyaret eden Aes Sedailer hâlâ aynı somları soruyor mu?"

"Sana yatağına gitmeni söyledim," dedi Norine keskin bir sesle. Bu bir şekilde Egwene'in itaat etmesini sağlayabilecekmiş gibi, ellerini çırptı.

"Evet," dedi Leane. "Ne demek istediğini anlayabiliyomm. Belki bir ölçü güven vardır."

"Küçük bir ölçü," dedi Egwene.

Norine yumruklarını kalçalarına dayadı. Yüzünde ya da sesinde pek az serinkanlılık vardı, kendisinde ise dalgınlıktan eser yoktu. "Madem yatağa gitmeyi reddediyorsun, Çömez Somrrîlusu'na gidip bir Aes Sedai'ye itaatsizlik ettiğini söyleyebilirsin."

"Elbette," dedi Egwene çabucak, gitmek üzere dönerek. Yanıtını almıştı -Beonin Yolculuk bilgisini aktarmamıştı ve bu, büyük olasılıkla başka hiçbir şeyi de aktarmadığı anlamına geliyordu; belki ona biraz güvenilebilirdi- dahası, Nagora ile Mi-

yasi ona cioğaı yaklaşıyordu. İstediği son şey Silviana'nın çalışma odasına sürüklene sürüklene götürülmekti, en azından Miyasi'nin yapabileceği bir şeydi bu. Kadının kolları Ferane'inkilerden de güçlüydü.

Kule'deki dokuzuncu gününün sabahında, ilk ışıklardan önce, Doesine Egwene'in küçük odasına gelerek sabah Şifa'sını verdi. Dışarıda, donuk bir kükreme ile yağmur yağıyordu. Egwene uyurken başında bekleyen iki Kızıl, Doesine'e kaşlarını çatarak çatalkök çayını verdiler ve hızla uzaklaştılar. Kapı arkalarından kapandığında Sarı Temsilci horgörüyle hıhladı. Eski Şifa yöntemini kullandı, Egwene buz gibi bir gölete gömülmüş gibi inledi ve kurt gibi acıktı. Aynı zamanda, poposundaki acı geçmişti. Bu özellikle tuhaf geldi; zamanla her şeye alışabiliyordunuz ve bereli bir popo normal gelmeye başlamıştı. Ama eski yöntemin, yakalandığından beri her seferinde ona verilen aynı Şifa yönteminin kullanılması, Beonin'in bazı sırları sakladığını bir kez daha doğruluyordu, ama bununasıl başardığı hâlâ bir sırdı. Beonin'in kendisi, çoğu Aes Sedai'nin yeni örgüler olduğu hikayelerinin yalnızca söylenti olduğunu düşündüğünü söylemişti.

"Lanet olsun, teslim olmayı hiç düşünmüyorsun, değil mi, çocuğum?" dedi Doesine, Egwene elbisesini başından geçirirken. Kadının kullandığı dil zarif görüntüsü ile çelişiyordu. Altın işlemeli mavilere bürünmüştü ve kulaklarında, saçlarında safirler vardı.

"Amyrlin Makamı teslim olmalı mı?" diye sordu Egwene, başını elbisenin yakasından çıkardığında. Beyaza boyalı boynuzdan düğmeleri iliklemek için kollarını arkasına götürdü.

Doesine yine hıhladı, ama Egwene horgörüyle olmadığını düşündü. "Cesurca bir yol, çocuğum. Yine de, ben fazla zaman geçmeden Silviana'nın senin dik oturmanı ve doğnı yürümeni sağlayacağına dair iddiaya girerim." Ama kendine Amyrlin Makamı dediği için Egwene'i azarlamadan çıktı.

Kahvaltıdan önce Egwene'in Çömez Sorumlusu ile bir randevusu daha vardı -şimdiye dek tek gün atlamamıştı- ve Doesine'in yaptıklarını bir seferinde bozmaya kararlı bir çabanın ardından, Silviana'nın kamçısı durur durmaz Egwene'in gözyaşları da kesildi. Kadınların üzerine eğilmesi için tutturulmuş, kimbilir kaç kadın tarafından yıpratılmış bir deri yastığı olan yazı masasının ucundan doğnılduğunda, eteği ve iç gömleği ateş gibi yanan derisine sürtündüğünde, irkilme dürtüsü hissetmedi. Acılı sıcaklığı kabullendi, ona kucak açtı, soğuk bir kış sabahında şöminenin önünde ellerini ısıtırmış gibi, kendisini onunla ısıttı. O anda, poposu ile alev alev yanan şömine arasında büyük bir benzerlik var gibiydi. Ama aynaya baktığında sakin bir yüz gördü. Kırmızı yanaklı, ama sakin.

"Shemerin nasıl Kabuledilmişliğe düşürülebildi?" diye sordu, mendiliyle gözyaşlarını silereks. "Sonışturdum ve Kule kanununda buna izin veren madde yok."

"Bu 'soruşturmalar' yüzünden kaç kez gönderildin bana?" diye sordu Silviana, çok uçlu kamçıyı dar dolaba, deri tokaç ile esnek sopanın yanına asarak. "Uzun zaman önce vazgeçersin sanıyordum."

"Merak ettim. Öyle bir madde yokken, nasıl?"

"Madde yok, çocuğum," dedi Silviana nazikçe, gerçeği bir çocuğa açıklarmış gibi, "ama bunu yasaklayan bir madde de

yok. O konuda bir boşluk var... Eh, bu konuya girmeyeceğiz. Yoksa sopa yemek için bir sebep daha bulacaksın kendine." Başını iki yana sallayarak gidip yazı masasının arkasına oturdu ve ellerini tablaya koydu. "Sorun şu ki, Shemerin bunu kabul etti. Diğer Aes Sedailer ona fermanı görmezden gelmesini söyledi, ama Shemerin yalvarmanın Amyrlin'in fikrini değiştirmeyeceğini fark ettiğinde, Kabuledilmiş kısmına taşındı."

Egwene'in kahvaltıyı dört gözle bekleyen midesi yüksek sesle gunıldadı, ama Egwene'in iş bitmemişti. Silviana ile sohbet ediyordu. Konu ne kadar tuhaf olursa olsun, yine de bir sohbetti. "Ama neden kaçtı? Kuşkusuz arkadaşları sağduyulu olmaya ikna etmeye çalışmışlardır onu."

"Bazıları konuşarak ikna etmeye çalıştı," dedi Silviana kuru kum. "Diğerleri..." Ellerini bir terazinin kefeleri gibi oynattı, ilk önce birini, sonra diğerini kaldırdı. "Diğerleri sağduyulu olmaya zorlamaya çalıştılar onu. Onu bana senin kadar sık gönderdiler. Shemerin'in ziyaretlerini kişisel kefaretlermiş gibi karşıladım, ama o sendeki..." Aniden durdu, sandalyesinde arkasına yaslandı ve parmaklarını birbirine yaslayıp kaldırarak üstlerinden Egwene'i inceledi. "Eh. Bana gevezelik ettiriyorsun. Yasak olmadığı kesin, ama bu koşullar altında uygun da sayılmaz. Kahvaltına git," dedi, kalemini eline alıp mürekkep şişesinin gümüş kapağını açarak. "Diz kırmaya niyetin olmadığını bildiğimden, öğlen için yine kaydediyomm ismini." Sesinde minicik bir teslimiyet tınısı vardı.

Egwene çömezlerin yemek salonuna girdiğinde, onu gören ilk çömez ayağa kalktı ve aniden sıralar rengerank seramiklere sürtülerek arkaya itildi ve diğerleri de kalktı. Egwene orta

koridordan mutfağa doğru yürürken sıralarının yanında beklediler. Aniden, Altaralı tombul, güzel bir kız olan Ashelin mutfağa fırladı. Daha Egwene mutfak kapısına gelemeden, Ashelin ellerinde bir tepsiyle çıkmıştı bile. Tepside, her zamanki buharlar saçan çay, ekmek tabağı, zeytinler ve peynir vardı. Egwene tepsiye uzandı, ama zeytin tenli kız en yakın masaya şeyimi, tepsiyi boş bir sıranın önüne bıraktı, hafifçe diz kırdıktan sonra geriledi. Neyse ki, Egwene'in bu sabahki eşlikçileri, yemek salonuna bakmak için o anı seçmemişti. Ayağa kalkan bütün çömezler şanslıydı.

Egwene'in tepsisinin önündeki sırada bir minder duruyordu. Farklı renklerde yamalar, kumaşın kendisinden daha fazla yer kaplıyordu, ama yine de bir minderdi. Egwene onu aldı ve masanın ucuna koydu, sonra oturdu. Acıya kucak açmak kolaydı. Kendi ateşlerinin sıcaklığı ile ısınıyordu. Odada yumuşak bir fısıltı, toplu bir iç çekiş dolaştı. Çömezler ancak, Egwene ağzına bir zeytin attığında oturdular.

Neredeyse zeytini tükürecekti -bozulmasına az kalmıştıama gördüğü Şifa'dan sonra açlıktan kırılıyordu, bu yüzden çekirdeği avucuna tükürdü ve tabağa bıraktı, zeytinin tadını bir yudum çayla boğdu. Çayda bal vardı! Çömezlere ancak özel durumlarda bal verilirdi. Tabağını temizlerken gülümsememeye çalıştı. Tabağını gerçekten tertemiz yaptı, hattâ parmağını ıslatıp ekmek ve peynir kırıntılarını bile aldı. Ama gülümsememek güçtü. İlk önce Doesine -bir Temsilci!- sonra Silviana'nın teslimiyeti, sonra bu. İki Aes Sedai çömezlerden ya da baldan çok daha önemliydi, ama hepsi aynı şeye işaret ediyordu. Egwene savaşı kazanıyordu.

8

ELAIDA'YA HİZMET ETMEK

Tama altın kabartmalı deri dosyayı kolunun altına sıkıştırarak, Kule'nin merkezinden ayrılmadan, Elaida'nın dairesine doğru tırmandı, ama bu, hafif bir eğimle yükselen koridorları değil, sonsuz görünen bir dizi merdiven kullanmak anlamına geliyordu -iki kez, o merdivenleri bildiği yerlerde bulamadı, ama yukarı doğru gitmeye devam ettiği sürece, hedefine varacaktı. Merdivenlerde, eğilerek ya da diz kırarak selam verdikten sonra işlerine dönen birkaç üniformalı hizmetkar dışında kimseyle karşılaşmadı. Sarmallar çizen koridorlardan gitse, Ajah kısımlarının girişlerinden geçmesi, belki başka Aes Sedailerle karşılaşması gerekecekti. Vakanüvis etolü dilediği Ajah kısmına girmesini sağlardı, ama görevli olduğu zamanlar dışında, Kızıllarınki dışında tüm Ajah kısımlarından kaçınıyordu. Diğer Ajahlarda Aes Sedailer arasındayken, dar etolünün kırmızı olduğunun, soğuk yüzlerle onu izleyen kızgın gözlerin çok fazla farkında oluyordu. Bakışlar cesaretini kırmıyordu -pek az şey onun cesaretini kırabilirdi; Kule'nin içinin değişmesinin bile üzerinde durmuyordu- ama yine de... İşlerin, Aes

Sedailerin bir Vakanüvis'e saldırmasına sebep olacak kadar ileri gitmediğini düşünüyordu, ama yine de riske girmiyordu. Elaida ne düşünürse düşünsün, durumu düzeltmek uzun, zorlu bir mücadele gerektirecekti ve Vakanüvis'e saldırılması durumu düzeltilemez kılabilirdi.

Dahası, arkasını kollamak zorunda olmadığında, Pevara'nın rahatsız edici sorusu, Asha'manlarla bağ kurmayı önermeden önce hiç düşünmediği som üzerine düşünebiliyordu. Kızıllar arasında, bu görev için kime güvenilebilirdi? Yönlendirebilen erkekleri avlamak, Kızılların bütün erkeklere yan bakması ile sonuçlanmıştı ve büyük bir kısmı erkeklerden nefret ediyordu. Hayatta kalan bir erkek kardeş ya da babadan, sevilen bir kuzen ya da amcadan nefret edilmeyebilirdi, ama hepsi gidince, sevgi de gidiyordu. Güven de. Bir başka güven meselesi daha vardı. Herhangi bir erkekle bağ kurmak, kanun kadar güçlü gelenekleri ihlal ederdi. Tsutama onaylasa bile, Asha'manlarla bağ kurma konusu açıldığında kimler koşa koşa Elaida'ya giderdi? Elaida'nın, Kule'nin çatısından yalnızca iki kat aşağısındaki dairesinin girişine vardığında, aklındaki listeden üç olası isim daha silmişti. Neredeyse iki hafta sonra, emin olabileceği kişilere ait listede hâlâ tek bir isim vardı ve o isim bu görev için imkansızdı.

Elaida oturma odasındaydı. Mobilyaların hepsi yaldızlı", fildişi kakmalıydı ve geniş, desenli halı Tear'ın en güzel yaratımlarından biriydi. Elaida mermer şöminenin önündeki alçak sırtlı sandalyeye oturmuş, Meidani ile birlikte şarap yudumluyordu. Saatin erkenliğine rağmen Meidani'yi görmek Tarna'yı şaşırtmadı. Çoğu gece Meidani Amyrlin ile yemek yiyordu ve

gündüzleri sık sık Elaida'yı ziyaret etmesi için davet ediliyordu. Altı çizgili etolü omuzlarını kaplayacak kadar geniş olan Elaida, uzun boylu kadının kristal kadehinin üzerinden, iri mavi gözlü bir fareyi süzen kara gözlü bir kartal gibi süzüyordu. Kulaklarında ve ince boğazını saran geniş kolyesinde zümrütler olan Meidani, o bakışların farkında gibiydi. Dolgun dudakları gülümsüyordu, ama titriyorlardı da. Kadeh tutmayan eli durmaksızın kıpırdıyor, sol kulağının üzerindeki zümrüt tarağa dokunuyor, saçlarını sıvazlıyor, göğsünü örtüyordu. Gümüşsü gri ipek brokar elbisesinin dar korsesi o göğsü epey teşhir ediyordu. Kadının göğüsleri büyük sayılmazdı, ama inceliği yüzünden öyle görünüyordu. Kadının kendisi ise, elbisesinin içinden fırlayıverecekmiş gibi görünüyordu. Kadın baloya gidiyormuş gibi giyinmişti. Ya da birini baştan çıkarmak istiyormuş gibi.

"Sabah raporları hazır, Anne," dedi Tarna, hafifçe eğilerek. Işık! Âşıkları rahatsız etmiş gibi hissediyordu!

"Bizi yalnız bırakmaya aldırmazsın, değil mi, Meidani?" Elaida'nm sarı saçlı kadına yönelttiği gülümseme bile, bir avcının gülümsemesi gibiydi.

"Elbette hayır, Anne." Meidani kadehini sandalyesinin yanındaki sehpaya bıraktı, ayağa fırladı ve neredeyse elbisesinden kayıp düşmesine sebep olan bir reverans ile selam verdi. "Elbette hayır." İri iri açılmış gözlerle, nefes nefese odadan çıktı.

Kapı kadının arkasından kapandığında Elaida kahkaha attı. "Çömezken yastık arkadaşıydık," dedi, ayağa kalkarak, "ve sanırım ilişkimizi yenilemek istiyor. Ona izin verebilirim. Yastıklarda, şimdiye dek açıkladığından daha fazlasını açıklayabi-

lir. Doğrusunu söylemek gerekirse, şimdiye kadar pek fazla şey açıklamadı." En yakın pencereye yürüdü ve durup fantastik sarayının, Kule'nin tepesinde yükseleceği yere baktı. Sonunda bitecekti. Aes Sedailer bir kez daha, saray üzerinde çalışmaya ikna edilebilirse. Gece başlayan sağanak yağmur kesilmemişti ve o sarayın temellerini, şimdiye dek biten kısmını görebildiği kuşkuluydu. "Dilersen kendine şarap doldur."

Tama bir çabayla yüzünü ifadesiz tuttu. Çömezler ve Kabuledilmişler arasında yastık dostluğu olağandı, ama çocukluk işleri çocuklukla birlikte geride bırakılmalıydı. Bütün Aes Sedailer bu fikirde değildi, elbette. Şala terfi ettikten sonra Tarna tekliflerini reddettiğinde Galina çok şaşırmıştı. Tama, erkekleri kadınlardan çok daha çekici buluyordu. Çoğu Aes Sedailerden çekiniyordu, elbette, özellikle de Kızıl Ajah'tan olduğunuzu öğrendiklerinde, ama seneler içinde çekinmeyen bir dizi erkek bulmuştu.

"Bu tuhaf görünüyor, Anne," dedi, deri dosyayı yan masanın üzerine, kristal bir şarap sürahisi ve kadehler bulunan işlenmiş altından tepsinin yanına bırakarak. "Sizden korkuyor gibi." Bir kadeh doldurdu ve yudumlamadan önce kokladı. Koaıma örgüleri işe yarıyor gibiydi. Şimdilik. Elaida sonunda, en azından bu örgünün paylaşılması gerektiğine karar vermişti. "Casus olduğunu bildiğinizi biliyor sanki."

"Elbette benden korkuyor." Elaida'nın sesinden istihza damlıyordu, ama sonra sesi taş kadar sertleşti. "Korkmasını istiyorum. Onu kıyma makinesinden geçireceğim. Onu sopalatma zamanı geldiğinde, ben emredersem sopalatma kafesine kendi kendini bağlayacak. Bildiğimi bilse, Tama, kendini be-

nim ellerime teslim etmek yerine kaçardı." Elaida yağmur fırtınasına bakmaya devam ederek şarabını yudumladı. "Diğerlerinden haber var mı?"

"Hayır, Anne. Temsilcilere onların neden izlenmesi gerektiğini söyleyebilseydim..."

"Hayır!" diye bağırdı Elaida, dönüp Tarna ile yüzleşerek. Elbisesindeki kırmızı işlemeler o kadar karmaşıktı ki, altındaki gri ipeği hemen hemen tamamen kaplıyordu. Tarna, eski Ajah'ını daha az gözlerine soksa -daha diplomatik bir biçimde ifade etmişti, ama kastettiği buydu- Ajahları bir araya getirebileceğini söylemişti, ama Elaida öyle bir öfkeyle patlamıştı ki bir daha konuyu açmamıştı. "Ya Temsilcilerden bazıları onlarla çalışıyorsa? Beklerdim onlardan. Emirlerime rağmen, köprüde o saçma konuşmalar sürüyor. Hayır, kesinlikle beklerdim!"

Tarna başını kadehine eğerek değiştiremeyeceği şeyi kabullendi. Elaida, Ajahlar onun emri üzerine konuşmaları kesmeyi reddetmişlerse, nedenini bilmeden diğer Aes Sedaileri gözetlemeyi de reddedeceklerini göremiyordu. Ama bunu söylemek, bir başka söylev dinlemek zomnda kalmak demekti."

Elaida ona, itiraz etmeyeceğinden emin olmak istermiş gibi baktı. Kadın her zamankinden de sen görünüyordu. Ve biraz daha kırılgan. "Tarabon'daki isyanın başarısızlığa uğraması yazık oldu," dedi sonunda. "Bu konuda yapılabilecek hiçbir şey yok, herhalde." Ama, Seanchanların o ülke üzerindeki kontrollerini daha da sıkılaştırdıkları haberi geldiğinden beri, tuhaf anlarda gündeme getiriyordu. Göründüğü kadar pes etmiş değildi. "İyi haberler duymak **istiyorum,** Tarna. Karanlık Varlık'ın zindanının mühürleri hakkında haber var mı? Daha

fazla mührün kırılmamasını sağlamalıyız." Tama bunu bilmiyormuş gibi!

"Ajahlar rapor vermedi, Anne ve böyle bir raporu kendilerine saklayacaklarını samıyomm." O son sözler ağzından çıkar çıkmaz geri alabilmeyi diledi.

Elaida homurdandı. Ajahlar göz ve kulaklarının onlara aktardıklarından yalnızca birkaç kırıntı getiriyordu ve Elaida buna çok kızıyordu. Kendi göz ve kulakları Andor'a yoğunlaşmıştı. "Limanlardaki işler nasıl yürüyor?"

"Yavaş, Anne." Ticaret azalınca, şehir açlığı hissetmeye başlamıştı. Liman ağızları açılmazsa, yakında kıtlığa dönüşecekti. Güneylimanı zincirinin hâlâ demir olan kısmını kesmelerine rağmen, Tar Valon'u beslemeye yetecek kadar çok gemi gelememişti. Tarna bunun gerekli olduğuna dair Elaida'yi ikna ettikten sonra, Elaida zincir kulelerinin sökülmesini ve o dev *cuendillar* parçalarının çıkarılmasını emretmişti. Ama şehir duvarları gibi, kuleler de Güç'le inşa edilmiş, Güç'le sağlamlaştırılmıştı ve ancak Güç'le sökülebilirlerdi. Hiç kolay değildi. Onları inşa edenler iyi iş çıkarmıştı ve o örgüler kılpayı bile olsa, zayıflamamış gibiydi. "Şimdilik işin büyük kısmını Kızıllar yapıyor. Zaman zaman diğer Ajahlardan da Aes Sedailer geliyor, ama az. Ama yakında bu durumun değişeceğini düşünüyorum." Hiç hoşlarına gitmese de, bu işin gerekli olduğunu biliyorlardı -bu şekilde çalışmak hiçbir Aes Sedai'nin hoşuna gidiyor olamazdı; işin çoğunu yapan Kızıllar yeterince homurdanıyordu, kesinlikle- ama emir Elaida'dan gelmişti ve bu günlerde, bu, ayakların sürünmesi ile sonuçlanıyordu.

Elaida derin derin nefes aldı, sonra büyük bir yudum şarap

içti. Buna ihtiyaç duyar gibiydi. Eli kadehi öyle sıkı kavramıştı ki elinin sırtındaki tendonlar belirginleşmişti. Elaida desenli ipek halının üzerine, Tarna'ya vurmayı düşünürmüş gibi ilerledi. "Bana yine meydan okuyorlar. Yine! İtaat *göreceğim,* Tarna. *Göreceğim!* Bir emir yaz. Ben imzaladıktan sonra mühürle ve bütün Ajah kısımlarına as." Tama ile burun buruna geldiği zaman durdu. Gözleri, kuzgun gözleri gibi ışıldıyordu. "Zincir kulelerinde çalışmak üzere, üstlerine düşen sayıda Aes Sedai göndermeyen Ajah Temsilcileri, bu durum düzelene kadar her gün Silviana tarafından cezalandırılacak. Her gün! Ve Aes Sedaileri bu... Bu *konuşmalara* gönderen Temsilciler de cezalandırılacak. Yaz da imzalayayım!"

Tarna derin bir nefes aldı. Cezalar işe yarayabilirdi, ama yaramayabilirdi de. Temsilcilerin ve Ajah başlarının ne kadar kararlı olduğuna bağlıydı. Tarna, işlerin Temsilcilerin cezayı kabul etmemesine yol açacak kadar kötüye gitmediğini düşünüyordu. Böylesi Elaida'nın sonu olurdu, kuşkusuz, hattâ Kule'nin sonu olurdu. Ama emri herkesin görebileceği bir şekilde asmak, Temsilcilere arkasında saklanıp vakarlarını korumalarını sağlayacak hiçbir şey bırakmamak, yanlış bir yoldu. Doğrusu, en kötü yol olabilirdi. "Bir öneride bulunmama izin verirseniz," diye başladı, becerebildiğince hassas bir biçimde. Tarna hassaslığıyla tanınmazdı.

"Vermem," diye sözünü kesti Elaida sence. Büyük bir yudum daha aldı, kadehini boşlattı ve yeniden doldunnak için halının üzerinde süzüldü. Son zamanlarda çok içiyordu. Tarna onu bir kez bile sarhoş görmemişti! "Silviana al'Vere denen kızla neler yapıyor?" dedi, şarap doldumrken.

"Egwene her günün neredeyse yarısını Silviana'nın çalışma odasında geçiriyor, Anne." Sesini tarafsız tutmaya özen gösterdi. Elaida, genç kadın dokuz gün önce yakalandığından beri, ilk kez soruyordu onu.

"O kadar çok mu? Onun Kule'nin eyeri için ehlileştirilmesini istiyorum, kırılmasını değil."

"Ben... kırılacağından kuşkuluyum, Anne. Silviana bu konuda çok dikkatli davranıyor." Bir de kızın kendisi vardı. Ama bu Elaida'ya söylenecek şey değildi. Tarna'ya yeterince bağırmıştı zaten. Tama, ona bağırılması ile sonuçlanan konulardan kaçınmayı öğrenmişti. Sunulmamış tavsiyeler ve öneriler, kulak asılmamış tavsiyeler ve önerilerden daha fazla faydasız değildi ve Elaida hemen hemen hiçbirine kulak asmıyordu. "Egwene inatçı, ama eninde sonunda yola gelir, herhalde." Kız yola gelmek zorundaydı. Tarna'nın tıkanmışlığını döve döve gideren Galina, Silviana'nın Egwene üzerinde harcadığı çabanın onda birini harcamamıştı. Kız yakında pes ederdi.

"Mükemmel," diye mırıldandı Elaida. "Mükemmel." Yüzünde bir dinginlik maskesi ile omzunun üzerinden arkaya baktı. Ama gözleri hâlâ ışıldıyordu. "İsmini bana hizmet edenlerin nöbet listesine ekle. Aslında, bu gece benimle ilgilensin. Meidani ve benim yemeklerimizi servis edebilir."

"Emredersiniz, Anne." Çömez Sorumlusu'na bir ziyaret daha kaçınılmaz olacak gibiydi, ama kuşkusuz Egwene Elaida'nın yanına gelmese bile kazanacaktı o ziyaretleri.

"Şimdi, raporların, Tama." Elaida oturdu ve bacak bacak üstüne attı.

Tama hemen hemen hiç dokunmadığı kadehi tepsiye bıra-

karak dosyasını aldı ve biraz önce Meidani'nin oturduğu sandalyeye oturdu. "Yeniden örülen örgüler sıçanları Kule'den uzak tutuyor gibi, Anne," ne süreyle uzak tutacağı başka meseleydi; Tarna o örgüleri her gün bizzat kontrol ediyordu, "ama Kule arazisinde kuzgunlar ve kargalar görülmüş, yani duvarlardaki örgüler..."

Öğle güneşi yüksek ağaçların yapraklı dallarının arasından benek benek bir aydınlık düşürüyordu. Daha çok meşe, ekşi sakız ve biraz da pamuk ağacı ve devasa çamlar vardı. Görünüşe göre, birkaç sene önce şiddetli bir fırtına olmuştu, çünkü oraya buraya saçılmış kütükler aynı yöne doğnı devrilmişti ve birkaç dalı baltayla kestikten sonra iyi oturaklar oluyorlardı. Çalıların seyrekliği sayesinde her yönde, görüş alanı iyiydi ve biraz ötede, yosun kaplı taşların üzerinde küçük bir dere şıpırdıyordu. Mat her gün olabildiğince çok yol almak istemese iyi bir kamp alanı olurdu, ama atları dinlendirmek ve yemek yemek için de iyi bir yerdi. Damona Dağları hâlâ, dört yüz altmış kilometre doğudaydı ve Mat bir hafta içinde oraya varmaya kararlıydı. Vanin bir kaçakçı geçidi bildiğini söylemişti -saf söylentiydi, kuşkusuz; tesadüf eseri kulak misafiri olduğu bir şey, ama tam olarak nerede olduğunu biliyordu- geçit sayesinde bundan iki gün sonra Murandy'de olacaklardı. Kuzeye, Andor'a, ya da güneye, Illian'a gitmekten çok daha güvenli. Her iki yönde, güvenlikle aralarındaki mesafe daha fazla olacaktı ve Seanchanlarla karşılaşma riski artacaktı.

Mat bir tavşanın arka bacağında kalan son et parçalarını kemirdi ve kemiği yere fırlattı. Kelleşmeye başlamış Lopin, en-

dişe içinde sakalını sıvazlayarak atıldı, kemiği aldı ve Nerim ile birlikte, humus kaplı orman zemininde kazdıkları çukura attı. Onlar gittikten yarım saat sonra, çukur hayvanlar tarafından açılacaktı. Mat ellerini pantolonuna silecek oldu. Küçük ateşin diğer yanında bir ormantavuğunun bacağını kemirmekte olan Tuon kaşlarını kaldırarak baktı ona. Boş elinin parmaklarını da Selucia'ya doğru oynattı. Selucia tek başına yarım ormantavuğu yemişti. İri göğüslü kadın yanıt vermedi, ama burnunu çekti. Yüksek sesle. Mat Tuon'un gözlerinin içine bakarak, göstere göstere ellerini pantolonuna sildi. Dereye, Aes Sedailerin ellerini yıkadıkları yere gidebilirdi, ama Murandy'ye vardıklarında kimsenin giysileri temiz olmayacaktı zaten. Dahası, bir kadın size durmaksızın, oyuncak, diye hitap ediyorsa, kimsenin oyuncağı olmadığınızı göstermek için her fırsatı kullanmak normaldi. Tuon başını iki yana salladı ve yine parmaklarını oynattı. Bu sefer Selucia kahkaha attı ve Mat yüzünün kızardığını hissetti. Tuon'un söylemiş olabileceği iki, üç şey düşünebiliyordu ve hiçbirini işitmek hoşuna gitmezdi.

Kütüğün diğer ucunda oturmakta olan Setalle, yine de Mat'in o şeylerden bazılarını duymasını sağladı. Eski Aes Sedai ile bir anlaşmaya varmak kadının tavırlarını hiç değiştirmemişti. "Erkeklerin domuz olduğunu söylemiş olabilir," diye mırıldandı, bakışlarını nakış çemberinden kaldırmadan, "ya da sırf senin domuz olduğunu söylemiş olabilir." Koyu gri binici elbisesinin yakası yüksekti, ama hâlâ dar gümüş kolyeyi ve ondan sarkan evlilik hançerini takıyordu. "Senin çamur ayaklı, kulakları kirli, saçları samanlı bir köylü hödük olduğunu söylemiş de olabilir. Ya da belki..."

"Ne yöne gittiğini görebiliyorum sanırım dedi Mat ona dişlerini sıkarak. Tuon kıkırdadı, ama bir sonraki anda yüzü bir kez daha bir celladın yüzü gibi oldu soğuk ve sert.

Mat ceketinin cebinden gümüş zarflı piposunu ve keçi de--risinden tütün kesesini çıkararak piposunun çanağını doldurdu ve ayaklarının dibindeki çakıcı kutusunun kapağını kaldırdı. Ateşin ortaya çıkıvermesi onu büyütüyordu. Bir çakıcının boğum boğum, kırmızı-beyaz başını kutunun kaba tarafına sürtünce başta kıvılcımlar sıçrıyor, sonra ateş yanıyordu. Mat alev çakıcının başını tüketene kadar bekledi, sonra piposunu yaktı. Bir kez sülfürün tadını ve kokusunu ağzına çekmek yeterli olmuştu.Yanan çubuğu yere attı ve çizmesiyle iyice ezdi. Humus, son yağan yağmurla hâlâ ıslaktı, ama Mat ormanda ateşle riske girmezdi. İki Nehir'de, ormanlar tutuştuğunda kilometrelerce uzaklardaki insanlar gelirdi. Buna rağmen, bazen yüzlerce yürüyüş mesafesi orman yanardı.

"Çakıcılar boşa harcanmamak," dedi Aludra, gözlerini yakındaki bir kütüğün üzerinde dengelenmiş küçük taş tahtasından kaldırarak. Thom uzun, beyaz bıyıklarını sıvazlayarak, birbirini kesen çizgilerle kaplı tahtayı incelemeye devam etti. Thom taş oyununda nadiren kaybederdi, ama sirkten ayrıldıklarından beri Aludra onunla oynadığı oyunların ikisini kazanmayı başarmıştı. Bir düzineden fazla oyundan ikisini, ama Thom onu bir kez yenmiş kişilerin karşısında bile dikkatli oynardı. Aludra boncuklu örgülerini omzunun üzerinden arkaya attı. "Daha fazlasını yapmak için iki gün aynı yerde kalmam gerek. Erkekler kadınlara iş çıkarmayı her zaman başarıyor, değil mi?"

Mat, tatmin içinde olmasa bile, en azından bir ölçü memnunlukla piposunu çekiştirdi. Kadınlar! Bakması zevk, birlikte olması zevk. Adamın postuna tuz yedirmeye çalışmadıkları zaman. Mat'e, altı yukarı, yarım düzine aşağı, gibi görünüyordu. Gerçekten öyleydi.

Gaıptaki insanların çoğu yemek yemeyi bitirmişti -iki ormantavuğunun ve bir tavşanın büyük kısmı ateşin üzerindeki şişlerdeydi, ama onlar ketene sarılıp yanlarında götürülecekti; sabah yolculuğu sırasında av iyi gitmişti, ama akşamın da aynı ölçüde kârlı olacağı garanti değildi ve pide ile fasulye fakir bir yemek oluyordu. Yemeğini bitirenler dinleniyordu. Kızılkollar ise kösteklenmiş yük atlarını kontrol ediyordu. Dört sıra halinde bağlanmış, altmıştan fazla yük atı vardı. Maderin'den bu kadar çok almak pahalıya patlamıştı, ama Luca sokakta ölen bir tüccar olduğunu duyduğunda, pazarlıklarla ilgilenmek için bizzat kasabaya koşmuştu. Ölü tüccar olayı üzerine, Mat'ten kurtulmak için, yük atı olarak sirkin hayvanlarından vermeye razı olacaktı neredeyse -neredeyse, ama tam olarak değil. Hayvanların çoğunun sırtına Aludra'nın aletleri ve malzemeleri yüklenmişti. Öyle ya da böyle, Mat'in altınlannın büyük kısmı Luca'nın cebine gitmişti. Mat Petra ile Clarine'e de şişman bir kese vermişti, ama bu dostluktan dolayıydı, hanlarını biraz daha erken almalarına yardımcı olmak için. Ama heybelerde kalanlar Murandy'ye varmalarını rahat rahat sağlardı ve Mat'in zar atılan bir ortak salonda onları yenilemesi yeterliydi.

Kıvrık kılıcı göğsüne çaprazlama astığı geniş deri kayıştan sarkan Leilwin ile kemerinin bir yanında kısa kılıç, diğer yanından pirinç kakmalı sopa taşıyan Domon, yakındaki bir baş-

ka kütüğün üzerinde Juilin ve Amathera ile sohbet ediyordu. Leihvin -Mat, kadının kaldırabileceği tek ismin bu olduğunu kabullenmişti artık- Tuon ya da Selucia'dan kaçınmayacağını, ya da karşılaştıkları zaman gözlerini indirmeyeceğini kanıtlamaya kararlıydı, ama kararını gerçekleştirmek için gözle görülür bir biçimde cesaret toplaması gerekiyordu. Juilin siyah ceketinin manşetlerini kıvırmıştı, dostlar ya da en azından güvenebileceği insanlar arasında olduğunun işaretiydi bu. Eski Tarabon Panarch'ı hâlâ hırsız avcısının kolunu sıkı sıkı tutuyordu, ama Leilwin'in keskin mavi gözlerine baktığında artık azıcık irkiliyordu. Aslında, diğer kadına huşuya yaklaşan bir ifadeyle bakıyor gibiydi.

Islaklığa aldırmadan yere bağdaş kurmuş olan Noal, Olver ile Yılanlar ve Tilkiler oynuyor, Aiel Kıraçları'nın ötesindeki ülkeler, yabancıların ancak gemiyle ayrılmasına izin verilen, sakinlerinin gitmesine ise asla izin verilmeyen büyük bir kıyı şehri hakkında çılgınca hikayeler uyduruyordu. Mat ikisinin oynayacak başka oyun bulmalarını diliyordu. Ne zaman o, örümcek ağına benzeyen siyah çizgilerle kaplı kırmızı kumaşı çıkarsalar, aklına Thom'a verdiği söz geliyordu, bir şekilde kafasının içinde olan şu lanet Aelfinnleri hatırlıyordu. Muhtemelen şu lanet Aelfinnler de kafasının içindeydi. Aes Sedailer dereden döndü ve Joline durup Blaeric ve Fen ile konuştu. Arkasından gelen Bethamin ile Seta duraksadılar, sonra Yeşil'in bir jesti üzerine Teslyn ile Edesina'nın oturduğu kütüğün arkasına gidip ayakta durdular, kemer keselerinden küçük, deri ciltli kitaplar çıkarıp okumaya başladılar. Teslyn ile Edesina birbirlerinden olabildiğince uzağa oturmuşlardı, aralarında ke-

silmemiş dallar vardı. Hem Bethamin, hem de Seta Edesina'nın arkasında durmuştu.

Sarı saçlı eski *sul'dam* olağanüstü ve acı verici bir biçimde fikir değiştirmişti. Hem onun için, hem de Aes Sedailer için acı verici bir biçimde. Önceki gece, akşam yemeği yerken, ilk kez, tereddütle, ona ders vermelerini istediğinde, reddetmişlerdi. Bethamin'e öğretmelerinin tek sebebi zaten yönlendiriyor olmasıydı. Seta çömez olamayacak kadar yaşlıydı, hiç yönlendirmemişti, o kadar. Bu yüzden kadın Bethamin'in yaptıklarını taklit etti ve üçü, kadının Güç tutabildiği süre boyunca, dans eden kıvılcım yağmuru altında, ateşin çevresinde ayaklayarak hopladılar. Bunun üzerine ona ders vermeyi kabul ettiler. En azından, Joline ile Edesina kabul etti. Teslyn hâlâ, eski ya da değil, hiçbir *sul'dam'la* işi olmayacağını söylüyordu. Ama üçü de kadını sopalama işine sırayla katıldılar ve kadın bütün sabah eyerine dikkatle oturmak zomnda kaldı. Hâlâ Tek Güç'ten, hattâ belki Aes Sedailerden korkuyormuş gibi görünüyordu, ama tuhaf bir biçimde yüzü... tatmin dolu görünüyordu. Mat bundan ne çıkarması gerektiğini bilemiyordu.

Kendisi de tatmin dolu hissetmeliydi. Cinayet suçlamasından kaçınmıştı, Tuon'un ölümüne yol açabilecek bir Seanchan tuzağına körlemesine dalmaktan kaçınmıştı ve bu sefer *gholarri*\ sonsuza dek ardında bırakmıştı. *Gholam* Luca'nın sirkini takip ediyor olmalıydı ve Luca uyarılmıştı, uyarmak ne işe yarayacaksa. İki haftadan kısa süre içinde, Mat dağları aşıp Murandy'ye girmiş olacaktı. Hiç kolay bir iş olmayacak olsa da, Tuon'un güven içinde Ebou Dar'a gönderme işi, ki onu kaçırmaya çalışacak Aes Sedailere karşı özellikle dikkat etmesi ge-

rekecekti, onun yüzünü bir daha görmemek anlamına gelecekti. Ve o iri, güzel gözlerin arkasında olan biteni çözmeye çalışmamak. Mısır ambarındaki keçi kadar mutlu olmalıydı. Ama değildi.

Her şeyden önce, Maderin'de aldığı onca kılıç yarası acıyordu. Bazıları yanıyordu, ama şimdiye dek bunu diğerlerinden saklamayı başarmıştı. Üzerine titrenmesinden, üzerinde Güç kullanılması kadar çok nefret ederdi. Lopin ve Nerim yaralarını becerebildiklerince dikmişlerdi ve Mat üç Aes Sedai'nin zorbalık teşebbüslerine rağmen Şifa görmeye direnmişti. En çok da, Joline'in ısrar etmeye çalışmasına şaşırmıştı, ama kadın ısrar etmiş, Mat pes etmeyince tiksinti içinde ellerini havaya fırlatmıştı. Bir başka sürpriz de Tuon olmuştu.

"Aptallaşma, Oyuncak," dedi peltek aksanı ile, Mat'in çadırında, tepesine dikilip kollarını göğsünde kavuşturarak. Lopin ile Nerim'in iğneleri işliyor, Mat dişlerini sıkıyordu. Tuon'un, malının doğnı düzgün onarıldığından emin olmak isteyen bir kadınınki gibi, sahiplenir hali Mat'in dişlerini gıcırdatması için yeterliydi, iğnelere gerek bile yoktu. Mat'in iç çamaşırları içinde olmasına da! Tuon içeri dalmış, zorla çıkarılmadığı sürece çıkmayı reddetmişti ve Mat kolunu kırabilecek bir kadını zorlayacak durumda değildi. "Bu, Şifa denen şey harika bir şey. Benim Mylen biliyor. Diğerlerine de öğrettim. Elbette, pek çok insan Güç'le dokunulmak konusunda aptalca davranıyor. Böyle bir şey önerilse, hizmetkarlarımın yarısı bayılır. Kandan olanların çoğu da bayılsa .şaşmazdım. Ama senden hiç beklemezdim." Aes Sedailerle, Mat'in yaşadığı deneyimin dörtte birini yaşamış olsa, fikrini değiştirirdi.

Maderin'den ayrılırken, Lugard'a gidiyormuş gibi yola çıkmışlardı, ama son çiftlikler de gözden kaybolduktan sonra ormana dalmışlardı. Ağaçların arasına daldıkları anda, Mat'in kafasının içindeki zarlar yine dönmeye başlamıştı. Canını sıkan diğer şey buydu, iki gündür kafasının içinde takırdayıp duran şu lanet zarlar. Burada, ormanda onları durduracak bir şey olması imkansız görünüyordu. Ağaçların arasında ne tür bir önemli olay olabilirdi ki? Yine de, Mat gördükleri küçük köylerin uzağından geçmişti. Ama zarlar eninde sonunda duracaktı ve Mat'in elinden beklemekten başka şey gelmiyordu.

Tuon ile Selucia, parmaklarını birbirlerine hitaben hızlı hızlı oynatarak, yıkanmak için dereye yöneldiler. Mat hakkında konuşuyorlardı, kuşkusuz. Kadınlar kafa kafaya vermişse, emin olabilirdiniz...

Amathera çığlık attı ve bütün başlar ona döndü. Mat sebebi Juilin kadar hızlı buldu, Juilin'in üzerinde oturduğu kütükten kıvrıla kıvrıla uzaklaşan, iki metre uzunluğunda, kara pullu bir yılandı. Leilwin bir küfür salladı ve kılıcını çekerek ayağa fırladı, ama Juilin'den daha hızlı davranamamıştı. Juilin kısa kılıcını kınından çekti ve yılanın ardından öyle çabuk fırladı ki koni şeklindeki kırmızı şapkası düştü.

"Bırak, gitsin, Juilin," dedi Mat. "Bizden uzaklaşıyor. Bırak, gitsin." Muhtemelen kütüğün altında yılanın deliği vardı ve dışarı çıkıp insanlar bulunca şaşırmıştı. Şansları vardı, karamızraklar yalnız yaşardı.

Juilin bir an duraksadıktan sonra, titremekte olan Amathera'yi teselli etmenin bir yılanı kovalamaktan çok daha önemli olduğuna karar verdi. "Ne tür bir yılanmış?" dedi, kadını kol-

larına alarak. Juilin şehir adamıydı. Mat ona söyledi ve bir an, Jıiilin yine yılanın peşine düşecekmiş gibi göründü. Ama akıllılık ederek vazgeçti. Karamızraklar şimşek kadar hızlı yılanlardı ve kısa kılıç kullanmak için Juilin'in ona yaklaşması gerekecekti. Hem, Amathera ona öyle yapışmıştı ki, Juilin kadından kurtulmak için epey zaman harcayacaktı.

Mat şapkasını, yere sapladığı *ashandareinm* sapından alarak başına yerleştirdi. "Gün ışığını harcıyonız," dedi, piposunu ağzından çıkarmadan. "Yola çıkma zamanı. Orada oyalanma, Tuon. Ellerin yeterince temizlendi." Ona Kıymetlim demeye çalışmıştı, ama Tuon'un Maderin'deki zafer iddiasından sonra, Mat ona bu şekilde hitap ettiğinde kadın onu duymazdan geliyordu.

Tuon acele falan etmedi, elbette. Küçük ellerini küçük bir havluya silerek geri döndüğünde -Selucia o havluyu kunıması için eyer kaşına asacaktı- Nerim ve Lopin çöp çukunınu doldurmuş, yemek artıklarını pakeleyip Nerim'in heybesinin dibine tıkmış, ateşi deriden, katlanır su kovaları ile taşıdıkları suyla söndürmüşlerdi. *Ashendareiy'ı* eline alan Mat, Zar'a binmeye hazırdı.

"Zehirli yılanların gitmesine izin veren, tuhaf bir adam," dedi Tuon. "Adamın tepkisine bakarak, karamızrağın *zehirli* olduğunu varsayıyonım?"

"Çok zehirlidir," dedi Mat ona. "Ama yılanlar, tehdit edilmedikleri sürece yiyemeyecekleri hiçbir şeyi ısırmaz." Ayağını üzengiye kaldırdı.

"Beni öpebilirsin, Oyuncak."

Mat irkildi. Tuon'un, hiç de alçak sesle söylemediği sözler, herkesin onlara dönmesine sebep olmuştu. Selucia'nın yüzü

öyle özenli bir biçimde ifadesizdi ki, bunu onaylamadığını daha açık şekilde anlatamazdı. "Şimdi mi?" dedi Mat. "Bu gece, mola verdiğimizde, yalnız başımıza gezintiye çıkabiliriz..."

"Bu geceye kadar fikrimi değiştirmiş olabilirim, Oyuncak. Dilersen, zehirli yılanların gitmesine izin veren bir adam için, bir kapris diyebilirsin." Belki Tuon bunda bir alamet görmüştü?

Mat şapkasını çıkardı, siyah mızrağını yere sağladı, piposunu ağzından çıkardı ve Tuon'un dolgun dudaklarına iffetli bir öpücük kondurdu. İlk öpücük kabaca verilecek bir şey değildi. Tuon'un onun kaba ya da zorlayıcı biri olduğunu düşünmesini istemiyordu. Tuon, biraz şaplak, biraz gıdıklamadan hoşlanacak meyhane kadınlarından değildi. Dahası, bütün gözlerin onları izlediğini hissedebiliyordu. Biri kıkırdadı. Selucia gözlerini devirdi.

Tuon kollarını göğsünde kavuşturdu ve uzun kirpiklerin arasından baktı ona. "Sana kızkardeşlerinden birini mi hatırlatıyorum?" diye sordu, tehlikeli bir sesle. "Ya da belki anneni?" Biri kahkaha attı. Aslında, birden çok kişi.

Mat sert bir ifade ile, piposunu çizmesinin topuğuna vurarak külleri boşalttı ve sıcak pipoyu cebine soktu. Şapkasını yine *ashandarefn'm* üzerine astı. Kadın gerçek bir öpücük istiyorsa... Mat gerçekten de onun kollarını dolduramayacağını düşünmüş müydü? İnceydi, orası kesindi ve ufak tefekti,- ama Mat'in kollarını pek güzel dolduruyordu. Mat başını onunkine doğru eğdi. Öptüğü ilk kadın değildi. Mat işini biliyordu. Şaşırtıcı şekilde -ama diğer yandan, belki de o kadar şaşırtıcı değildi- Tuon işini bilmiyordu. Ama çabuk öğrenen bir öğrenciydi. Çok çabuk.

Sonunda Mat onu bıraktığında, Tuon ona bakarak ve nefeslenmeye çalışarak oracıkta durdu. Mat de nefes nefese kalmıştı. Metwyn takdirle ıslık çaldı. Mat gülümsedi. Tuon, aldığı ilk öpücük olduğu açık olan şey hakkında ne düşünüyordu acaba? Ama çok da geniş geniş gülümsememeye çalıştı. Tuon'un, onunla alay ettiğini düşünmesini istemiyordu.

Tuon parmağını yanağına dayadı. "Tam düşündüğüm gibi," dedi, o ağır, bal gibi aksanıyla. "Ateşin var. Yaralarının bazıları iltihaplanmış olmalı."

Mat gözlerini kırpıştırdı. Kadına, ayak parmaklarını kıvırması gereken bir öpücük vermişti ve onun tek söylediği Mat'in yüzünün sıcak olduğuydu, öyle mi? Mat başını yine eğdi -bu sefer, ayakta durmak için bile yardıma ihtiyacı olacaktı!- ama Tuon elini Mat'in göğsüne koyarak engelledi onu.

"Selucia, Luca Hanım'dan aldığım merhem kutusunu getir," diye emretti. Selucia koşa koşa, Tuon'un siyah-beyaz atına gitti.

"Bunun için zamanımız yok," dedi Mat. "Bu gece bir şeyler sürerim." Ağzını hiç açmasa da olurdu.

"Soyun, Oyuncak," dedi Tuon, hizmetçisi için kullandığı aynı ses tonuyla. "Merhem canını acıtacak, ama cesur olmanı bekliyorum."

"Ben *kesinlikle*[1]...."

"Atlılar geliyor," diye bildirdi Harnan. Ön ayakları beyaz çoraplı koyu doru atının eyerine tırmanmıştı bile. Yük atı dizilerinden birinin yularını tutuyordu. "İçlerinden biri Vanin."

Mat daha iyi görmek için Zar'ın eyerine atladı. İki atlı, gerektiği zaman devrilmiş ağaçların çevresinden dolaşarak, dörtnala yaklaşıyordu. Mat Chel Vanin'in boz donlu atını tanıdı,

ama adamın kendisini tanımamak da imkansızdı. Onun kadar geniş olan, eyere çuval gibi oturan, ama o hızda giderken özel çaba göstermeden eyerde kalmayı başarabilen başkasını tanımıyordu. Adam, bir yabandomuzunun sırtındaki eyerde kalmayı bile başarabilirdi. Sonra Mat, pelerini arkasında dalgalanan diğer biniciyi tanıdı ve midesine yumruk yemiş gibi hissetti. Zarlar o sırada dursa hiç şaşmazdı, ama kafatasının içinde sekmeye devam ediyorlardı. Işık aşkına, Talmanes'in lanet Altara'da ne işi vardı?

İki binici Mat'e yaklaşınca yavaşladı ve Vanin Talmanes'in yalnız gelmesi için dizginleri çekti. Sebep utangaç olması değildi. Vanin'in utangaçlıkla uzaktan yakından alakası yoktu. Eyerinin yüksek kaşına tembel tembel yaslandı ve dişlerinin arasındaki boşluktan yan tarafa doğnı tükürdü. Hayır, Mat'in memnun olmayacağını biliyordu ve uzak durmak istiyordu.

"Vanin olanlan anlattı, Mat," dedi Talmanes. Kısa boylu, sınm gibi adamın başının ön kısmı traşlanmış, pudralanmıştı. Cairhienli, göğsüne çok sayıda rengarenk çizgi diktirme hakkına sahipti, ama sol koluna doladığı uzun kırmızı eşarp dışında, siyah ceketinin göğsündeki küçük kırmızı el işareti dışında herhangi bir süs taşımıyordu. Talmanes asla gülmez, nadiren tebessüm ederdi, ama bunun için geçerli sebepleri vardı. "Nalesean ve diğerlerini duyunca üzüldüm. İyi bir adamdı, Nalesean. Heps"i öyleydi."

"Evet, öyleydiler," dedi Mat, öfkesini sıkı sıkı dizginleyerek. "Egwene o aptal Aes Sedailerden kaçmak konusunda senden yardım istemedi herhalde, ama Işık aşkına, burada ne halt ediyorsun?" Eh, belki o kadar da sıkı dizginleyememişti. "En azın-

dan lanet Bidik'in tamamını yanında, Altara'nın dört yüz elli lanet kilometre içine getirmediğini söyle."

"Egwene hâlâ Aniydin," dedi diğer adam sakin sakin, pelerinini düzelterek. Pelerininde, biraz daha büyük, bir başka kırmızı el vardı. "Onun hakkında yanılmışsın, Mat. O gerçekten Amyrlin Makamı ve o Aes Sedaileri enselerinden yakalamış. Gerçi, bazıları bunu henüz bilmiyor olabilir. Onu son gördüğümde, Egwene ve Aes Sedailer Tar Valon'a kuşatma düzenlemeye gidiyordu. Şimdiye kadar orayı ele geçirmiş olabilir. Yenidendoğan Ejder'in bizi Salidar yakınlarına götürmek için açtığı deliklerden açabiliyorlar." Mat'in kafasının içinde renkler döndü, bir anlığına netleşti ve Mat Rand'ın gri saçlarını kafasının tepesinde topuz yapmış bir kadınla konuştuğunu gördü. Kadının Aes Sedai olduğunu düşündü. Ama öfkesi yüzünden imge sis gibi dağılıp gitti.

O, Amyrlin Makamı ve Tar Valon konuşmaları Aes Sedaileri çekmişti elbette. Atlarını topuklayarak Mate yaklaştılar ve ipleri ellerine almaya çalıştılar. Eh, Edesina, Teslyn ya da Joline gemi azıya aldığında hep yaptığı gibi, biraz arkada kaldı, ama diğer ikisi...

"Kimden bahsediyorsunuz?" diye sordu Teslyn, Joline daha ağzını açmayı bitirmeden. "Egwene'den mi? Egwene al'Vere adlı bir Kabuledilmiş vardı, ama kaçtı."

"Egwene al'Vere'den bahsediyoruz, Aes Sedai," dedi Talmanes nazikçe. Adam Aes Sedailere her zaman nazik davranıyordu. "Ve o kaçak değil. O Amyrlin Makamı, buna yemin edebilirim." Edesina, bir Aes Sedai'den değil bir başkasından gelmiş olsa ciyaklama olarak adlandırılabilecek bir ses çıkardı.

"Bunu daha sonra kornişimiz," diye mırıldandı Mat. Joline ağzını bir kez daha, bu sefer öfkeyle açtı. "Daha sonra, dedim." Bu ince Yeşil'i durdurmak için yeterli olmadı, ama Teslyn elini onun koluna koydu ve bir şeyler mırıldandı. Bu yeterli oldu. Ama Joline hâlâ hançer gibi bakıyor, daha sonra, bilmek istediği her şeyi Mat'in ağzından kerpetenle çekeceğini vaat ediyordu. "Birlik, Talmanes?"

"Ah. Hayır, yalnızca üç atlı sancak ve dört bin atlı arbaletçi getirdim. Üç atlı sancak ile beş piyade sancağı, bundan biraz daha az arbaletçiyi Murandy'de bıraktım ve kuzeye, Andor'a gitmelerini emrettim. Bir de Duvar Ustası Sancağı'nı, elbette. Köprü falan inşa edilmesinin gerekmesi olasılığına karşı el altında duvar ustaları bulunması iyidir."

Mat bir anlığına gözlerini sıkı sıkı yumdu. Altı atlı sancak ve beş piyade sancak. Bir de duvar ustaları sancağı! Salidar'da, Birlik'ten ayırdığında atlılar ve piyadeler dahil, yalnızca iki sancak vardı. Luca'ya cömertçe verdiği altının yarısını alıkoymuş olduğunu diledi. "Onca adamı nasıl besleyeceğim?" diye sordu. "Bir sene içinde o kadar çok zar oyunu bulamam!"

"Eh, buna gelince, Kral Roedran ile küçük bir anlaşma yaptım. Artık anlaşma sona erdi, hem de tam zamanında -adamın bize saldırmaya hazırlandığını düşünüyorum; daha sonra açıklarım- ama Birlik'in hazinesinde, bir senelik maaş kadar, hattâ daha fazla para var. Dahası, Yenidendoğan Ejder eninde sonunda sana mülkler verecektir, hem de muazzam mülkler. Uluslara hükmedecek kadar adam topladığını duydum ve sen onunla birlikte büyüdün!"

Mat bu sefer kafasının içinde netleşen, Rand ile Aes Se-

dai'ye dair imgeyi bastırmadı. Kesinlikle bir Aes Sedai'ydi. Sert bir kadına benziyordu. Rand Mat'e unvan vermeye kalkışırsa, onu Rand'ın lanet gırtlağına tıkacaktı, yapacağı buydu işte. Mat Cauthon asillerden hoşlanmazdı -eh, Talmanes gibi birkaçı iyi adamlardı; Tuon da öyle; Tuon'u asla unutmamak gerekirdi- ve kendisinin, asil olmak gibi lanet bir arzusu yoktu! "Olabilir," dedi ama.

Selucia yüksek sesle boğazını temizledi. O ve Tuon atlarını Mat'inkine yanaştırdılar ve Tuon kısrağın eyerinde o kadar dik otunıyordu, o kadar serin bakışlı, soğuk yüzlü ve azametliydi ki, Mat Selucia'nın onun unvanlarını saymaya başlamasını bekledi. Selucia öyle bir şey yapmadı. Bunun yerine, boz donlu atının üzerinde kıpırdandı ve ateş almış gibi görünen mavi gözlerle Mat'e kaşlarını çattı, sonra bir kez daha, yüksek sesle boğazını temizledi. Çok yüksek sesle. Ah.

"Tuon," dedi Mat, "izin ver, seni Cairhienli Lord Talmanes Delovinde ile tanıştırayım. Seçkin ve soylu bir ailedendir ve kendisi de ismine şeref katmıştır." Ufak tefek kadın başını eğdi. Belki ancak iki santim kadar. "Talmanes, bu da Tuon." Kadın ona Oyuncak dediği sürece, unvanlarını Mat'in ağzından duyamayacaktı. Selucia, ne kadar imkansız gelse de, her zamankinden de kızgın gözlerle, dik dik baktı.

Ama Talmanes şaşkın şaşkın gözlerini kırpıştırdı ve eyerinde iyice eğildi. Vanin şapkasının sarkık siperliğini aşağı çekerek yüzünü sakladı. Hâlâ Mat'e doğnıdan bakmaktan kaçınıyordu. Demek öyle. Adam Talmanes'e Tuon'un tam olarak kim olduğunu söylemişti anlaşılan.

Mat kendi kendine homurdanarak eyerden eğildi, mızrağa

taktığı şapkasını aldı ve *ashandaretyi* sapladığı yerden çekti. Şapkasını başına geçirdi. "Hareket etmeye hazırlanıyorduk, Talmanes. Bizi adamlarının beklediği yere götür. Altara'dan çıkarken, senin Altara'ya girerken sahip olduğun şansa sahip olup, Seanchanlardan kaçınabilecek miyiz, bakalım."

"Pek çok Seanchan gördük," dedi Talmanes, dom atını çevirip Zar'ın yanında yürüterek. "Ama gördüğümüz adamların çoğu Altaralı görünüyordu. Her yerde kampları var gibi. Neyse ki, işittiğim şu uçan yaratıklardan hiç görmedik. Ama bir sorun var, Mat. Toprak kayması oldu. Arka kolumu ve yük atlarımın bir kısmını kaybettim. Geçit tamamen tıkandı, Mat. Üç adamı, Birlik'i Andor'a götürmeleri emri ile, dağa tırmanmaya çalışmaları için gönderdim. Biri boynunu, diğeri bacağını kırdı."

Mat Zar'ı durdurdu. "Bunun, Vanin'in bahsettiği geçit olduğunu tahmin ediyorum?"

Talmanes başını salladı ve Vanin daha da geride kalmaya hazırlanarak, "Doğru," dedi. "Geçit dediğin lanet ağaçta yetişmiyor, Damona dağlan gibi dağlarda değil." Vanin rütbeye saygı duymazdı.

"O zaman yeni bir geçit bulman gerek," dedi Mat ona. "Yolunu geceyarısı, gözün bağlı halde bulabileceğini duydum. Senin için kolay olmalı." İltifat her zaman işe yarardı. Dahası, adam hakkında böyle şeylerin söylendiğini duymuştu gerçekten.'"

Vanin, dilini yutmuş gibi bir ses çıkardı. "Bir başka geçit bulmak mı?" diye mırıldandı. "Bir başka geçit bul, diyor adam. Damona dağları gibi dağlarda öylesine gidip bir başka geçit bulmazsın. Sence neden yalnızca o geçidi biliyordum?" Bu kadarını itiraf edecek kadar sarsılmıştı. Bundan önce, geçidi yal-

nızca duyduğu konusunda ısrarlıydı.

"Sen neden bahsediyorsun?" diye sordu Mat ve Vanin açıkladı. Vanin gibi bir adam için, uzun bir açıklama oldu.

"Bir kez bir Aes Sedai açıklamıştı. Yaşlı dağlar vardır. Kırılış'tan önce de var olanlar, belki bir denizin dibinde falan. Her yerde, geniş ve kolay geçitleri vardır. O geçitlere girersin ve yön duygunu ve aklını kaybetmediğin sürece, yeterince erzağın varsa, eninde sonunda diğer yandan çıkarsın. Bir de, Kırılış sırasında oluşan dağlar vardır." Şişman adam başını çevirdi ve tükürdü. "O dağlardaki geçitler dar, dolambaçlı şeylerdir ve bazen aslında geçit diyebileceğin şeyler değillerdir. Onlardan birine girersen, erzağın tükenene kadar dolanırsın, ama çıkışı bulamazsın. O geçidin yok olması, senin vergilenmemiş mallar diyebileceğin şeyleri taşımak için orayı kullanan bir sürü insana zarar verecek. Dağı aşan yeni bir geçit bulunana kadar insanlar ölecek. O geçit yok olduktan sonra Damona dağlarına girersek, büyük olasılıkla biz de ölürüz. Zamanında geri dönmeyenler ve akıllarını başlarına devşirmeyenler, geri dönüş yolunu bulamaz."

Mat çevresine, Tuon'a, Aes Sedailere, Olver'e baktı. Hepsi güvenliğe kavuşmak konusunda ona güveniyordu, ama Altara'dan çıkmak için kullanacağı güvenli yol artık yoktu. "Gidelim," dedi. "Düşünmem gerek." Kafasını çatlatırcasına düşünmesi gerekiyordu.

9

DÜNYA SİSE DÖNMÜŞ GİBİ

Oyuncak ormanda hızla ilerlemeye başladı, ama Tuon hemen peşinden at sürüyordu -Selucia da yanındaydı, elbette- böylece onu ve Talmanes'i dinleyebiliyordu. Ama kulak misafirliğine kendi düşünceleri müdahale ediyordu. Demek Oyuncak Yenidendoğan Ejder'le birlikte büyümüştü, öyle mi? Yenidendoğan Ejder'le! Ve adam hakkında herhangi bir şey bildiğini inkar etmişti. Bu, Tuon'un yakalamayı başaramadığı bir yalandı ve Tuon yalan yakalamak konusunda iyiydi. Seandar'da, fark edemediğiniz yalan sizi öldürtebilir ya da mal olarak satılmaya gönderebilirdi. Yalanından haberi olsaydı, onun kendisini öpmesine izin vermektense yüzüne tokat atabilirdi. İşte, *o öpücük* şok olmuştu, etkisini üzerinden atabildiğinden kuşku duyduğu bir şok. Selucia bir erkek tarafından öpülmeyi tarif etmişti, ama gerçek öpücüğün yanında kadının tarifleri solgun kalmıştı. Hayır, dinlemek zomndaydı.

"Birlik'in başında *Estean'ı* mı bıraktın?" diye patladı Oyuncak. Öyle yüksek sesle patlamıştı ki seyrek çalılıkların arasından, yaslı kanat sesleriyle, bir gri kumru sürüsü havalandı.

"Adam tam bir aptal!"

"Daerid'i dinleyecek kadar aptal değil," diye yanıt verdi Talmanes sakin sakin. Çok heyecanlanan bir adama benzemiyordu. Başını devamlı iki yana çevirerek, dikkatle çevreyi izliyordu. Sık sık, tepedeki kalın dalların arasından gökyüzüne de bakıyordu. Adam *rakenlen* yalnızca duymuştu, ama onlara karşı dikkatli oluyordu. Sözleri Oyuncak'ınkilerden de sert ve hızlıydı ve takip etmesi güçtü. Bu insanlar ne kadar hızlı konuşuyordu! "Carlomin ve Reimon aptal değil, Mat -en azından, Reimon yalnızca bazen aptallık ediyor- ama, savaş hakkında ne kadar bilgili olursa olsun, asil olmayan birini dinlemezler de. Edorion dinler, ama onu yanımda istedim."

Talmanes'in kullandığı o kırmızı el simgesi ilgi çekiciydi. İlgi çekiciden de fazla. Çok daha fazla. Demek eski ve seçkin bir Ev'dendi, öyle mi? Ama doğru kişi Oyuncak'tı. Şahinkanadı'nın yüzünü hatırlıyordu. Bu kesinlikle imkansız görünüyordu, ama bunu inkar etmesinin yalan olduğu, bir leoparın benekleri kadar açıktı. Kızıl El, Oyuncak'ın simgesi olabilir miydi? Ama eğer öyleyse, yüzüğü neydi? Tuon yüzüğü ilk gördüğünde bayılacak gibi olmuştu. Eh, çocukluğundan beri ona bu kadar yaklaştığı olmamıştı.

"Bu durum değişecek, Talmanes.," diye hırladı Oyuncak. "Çok uzun süre başıboş bıraktım. Artık sancaklarıma Reimon ve diğerleri kumanda ediyorsa, bu onları Bayrak-General yapar. Seni de Korgeneral. Daerid beş sancağa kumanda ediyor ve bu onu da Korgeneral yapar. Reimon ve diğerleri ya onun emirlerine itaat eder, ya da evlerine dönerler. Tarmon Gai'don geldiğinde, onlar lanet mülklere sahip olmayan birini dinlemeyi red-

elettiği için lanet kafamın yarılmasına izin vermeyeceğim."

Talmanes atını çevirip dikenli çalıların çevresinden dolaştırdı ve herkes takip etti. Dolaşık sarmaşıkların dikenleri özellikle uzun ve çengelli görünüyordu. "Bundan hoşlanmayacaklar, Mat, ama evlerine de dönmeyecekler. Bunu biliyorsun. Altara'dan nasıl çıkacağımızı düşündün mü?"

"Düşünüyonım," diye mırıldandı Oyuncak. "Düşünüyommm. Şu arbaletçiler..." Uzun bir nefes verdi. "Bu akıllıca değildi, Talmanes. Her şeyden önce, onlar yürümeye alışıklar. Hızlı hareket ettiğimizde, yarısı eyerde kalmaktan fazlasını yapamayacak ve hızlı ilerlememiz de gerekecek. Bu tür ormanlarda faydalı olabilirler, siper alabilecekleri başka yerlerde de, ama açık arazide, kargılı askerlerimiz yokken, ikinci ok salvosunu yapamadan ezilecekler."

Uzakta bir aslan kükredi. Uzaktaydı, ama yine de atlar sinirli sinirli kişnediler ve birkaç adım dans ettiler. Oyuncak iğdiş atının boynuna eğildi ve hayvanın kulağına fısıldadı. At hemen sakinleşti. Demek, bu onun süslü hikayelerinden biri değildi. Olağanüstü.

"At binebilen adamlar seçtim, Mat," dedi Talmanes, dom atı oynamayı bıraktığında. "Ayrıca, hepsinde yeni manivela var." Sesine küçük bir heyecan tınısı gelmişti. Ketum adamlar bile, silah konuşurken ısınırdı. "Manivelayı üç kez döndürünce," eliyle küçük bir halka yaparak gösterdi, "kiriş kumluyor. Birazcık eğitimle, bir adam dakikada yedi, sekiz ok atabiliyor. Ağır bir arbaletle."

Selucia gırtlağından küçük bir ses çıkardı. Şaşırmakta haklıydı. Talmanes doğmyu söylüyorsa, ki Tuon'a göre yalan söy-

lemek için sebebi yoktu, o zaman bir şekilde bu harika manivelalardan bir tane bulmalıydı. Örnek olarak bir tane bulabilirse, zanaatkarlar daha fazlasını yapabilirdi. Okçular arbaletçilerden daha fazla ok fırlatabilirdi, ama onların eğitilmesi de daha uzun sürüyordu. Her zaman, okçudan çok arbaletçi olurdu.

"Yedi mı?" diye nida etti Tuon inanmazlıkla. "Bu çok faydalı olurdu, ama ben hiç öyle şey duymadım. Sla." Adam, bunun özel bir önemi varmış gibi mırıldandı, sonra başını iki yana salladı. "Nasıl buldunuz?"

"Yedi ya da sekiz. Murandy'de bir makine ustası, icat ettiği şeylerden bir araba dolusunu Caemlyn'e götürmek istiyordu. Orada, alimler ve mucitler için bir tür okul var. Adamın yolculuk için paraya ihtiyacı vardı ve o şeylerin nasıl yapıldığını Birlik'in silahtarlarına öğretmeye razı oldu. Düşmanını her fırsatta okla boğacaksın. Düşmanlarını uzaktan öldürmek, yakından öldürmekten her zaman daha iyidir."

Selucia, Tuon'un görebilmesi için ellerini kaldırdı ve ince parmaklarını çabuk çabuk oynattı. BAHSETTİKLERİ BU BİRLİK NEDİR? Astın üstü karşısında kullanması gereken doğru formu kullanmıştı, ama sabırsızlığı elle tutulur haldeydi neredeyse. Olan biten her şeye karşı sabırsızlık. Tuon ondan pek az sır saklardı, ama şimdilik bazı sırları saklamak daha iyi gibi görünüyordu. Selucia'dan, verdiği sözden dönmüş olmamak için, kendisini Ebou Dar'a zorla götürmesini beklerdi. Bir gölgenin pek çok görevi vardı ve bazıları nihai fedakarlığı gerektirirdi. Tuon Selucia'nın idamını emretmek istemiyordu.

Buyurgan formla cevap verdi. OYUNCAK'IN ÖZEL ORDUSU, ANLAŞILAN. DİNLERSEK DAHA FAZLASINI ÖĞRENEBİLİRİZ.

Oyuncak'ın bir orduya kumanda etmesi çok tuhaf geliyordu. Zaman zaman çok çekici olabiliyordu, her zaman esprili ve eğlendiriciydi, ama genellikle tam bir hödüktü ve her zaman işe yaramazın tekiydi. Tylin'in oyuncağı olarak, tam da yerini bulmuş gibiydi. Ama sirkteki göstericiler arasında da yerini bulmuş görünüyordu, *marath'damandcr* ile iki kaçak *clamanömn* yanında, cehennemdeyken de. Bu büyük hayal kırıklığı olmuştu. Tek bir kavga bile etmemişti! Daha sonraki olaylar bunu telafi edememişti. Bir sokak kavgasına karışmak, cehennemde kavga görmekle aynı şey değildi. İtiraf etmek gerekirdi ki, cehennem dedikleri yer, Ebou Dar'da anlattıklarından çok daha sıkıcıydı. O sokak kavgasında, Oyuncak ondan hiç beklemediği bir yanını göstermişti. Bir sebepten, Tuon bunu tuhaf bir biçimde sevimli bulmuştu.

"İyi bir tavsiye," dedi Oyuncak dalgın dalgın, boynuna doladığı siyah eşarbı çekiştirerek. Tuon, onun saklamaya büyük özen gösterdiği yara izini merak ediyordu. Saklaması anlaşılabilir bir şeydi. Neden asılmıştı ve nasıl hayatta kalmıştı? Soramazdı. Onun gözlerini birazcık indirmeye bir şey demezdi -aslında, onun kıvranmasını seyretmek zevkli oluyordu; bunun için o kadar az çaba gerekiyordu ki- ama onu yıkmak istemiyordu. En azından, şimdilik.

"Tanımadın mı?" dedi Talmanes. "Senin kitabından. Kral Roedran'ın kütüphanesinde iki kopya var. Onu ezberlemiş. Adam bunun onu büyük bir kumandan yapacağını düşünüyor. Pazarlığımızın başarısı onu o kadar memnun etti ki benim için bir kopya yaptırdı ve ciltlettirdi."

Oyuncak adama şaşkın şaşkın baktı. "Kitabım mı?"

"Bize bahsettiğin kitap, Mat. *Sis ve Çelik*. Madoc Comadrin'in yazdığı."

"Ah, şu kitap," diye omuzlarını silkti Oyuncak. "Onu uzun zaman önce okumuştum."

Tuon dişlerini gıcırdattı. Parmakları çaktı. NE ZAMAN KİTAPLARDAN BAHSETMEYİ BIRAKIP İLGİNÇ KONLJLARA DÖNECEKLER?

BELKİ DİNLERSEK DAHA FAZLASINI ÖĞRENEBİLİRİZ, diye yanıt verdi Selucia. Tuon dik dik baktı ona, ama kadının yüzünde öyle masum bir ifade vardı ki, kaş çatışını sürdüremedi. Kahkaha attı -Oyuncak'ın ne kadar yakınında olduklarını fark etmemesi için alçak sesle- Selucia da ona katıldı. Alçak sesle.

Ama Oyuncak susmuştu ve Talmanes sessizlikten memnun görünüyordu. Ormandaki sesler, şakıyan kuşlar, dallarda çıtırdayan tuhaf, siyah kuynıklu sincaplar dışında sessizlik içinde at sürdüler. Tuon kendini alamet aramaya verdi, ama gözüne hiçbir şey takılmadı. Ağaçların arasında parlak renkli tüyleri olan kuşlar uçuşuyordu. Bir kez, çok uzun boynuzları iki yana dümdüz uzanan yüksek, ince sığırlardan yaklaşık elli hayvanlık bir sürü gördüler. Hayvanlar onların yaklaştığını duymuştu ve onlara dönerek beklediler. Bir boğa başını salladı ve yeri dövdü. Oyuncak ile Talmanes dikkatle sürünün uzağından dolaştılar. Tuon omzunun üzerinden arkaya baktı. Kızılkollar -neden onlara öyle diyorlardı? Oyuncak'a sorması gerekecekti- Kızılkollar yük atlarını çekiyorlardı, ama Gorderan arbaletini kaldırmıştı ve diğerleri yaylarına ok takmıştı. Demek bu sığırlar tehlikeliydi. Sığırlarla ilgili pek az alamet vardı ve

Tuon sürünün arkalarında küçülüp gözden kaybolduğunda rahatladı. Bunca yolu bir inek tarafından öldürülmek için gelmemişti. Oyuncak'ın inek öldürmesini izlemek için de.

Bir süre sonra Thom ile Aludra gelip yanlarında at sürmeye başladılar. Kadın Tuon'a bir kez baktı, sonra dümdüz ileri bakmaya başladı. Tarabonlu'nun, parlak renkli boncuklarla süslü örgüleriyle çevrilmiş yüzü, ne zaman Tuon'a ya da Selucia'ya baksa tahta gibi oluyordu, yani, Geri Dönüş'ü reddedenlerden biri olduğu belliydi. Kadın Oyuncak'ı izliyordu ve... tatmin olmuş görünüyordu. Onun için bir şey doğrulanmış gibi. Oyuncak onu neden getirmişti acaba? Kuşkusuz havai fişekleri için değil. Kadının havai fişekleri yeterince şirindi, ama yarı eğitimli *clamarıdcnn* yaptığı Semavi Işıklar'la bile karşılaştırılamazdı.

Thom Merrilin çok daha ilgi çekiciydi. Beyaz saçlı yaşlı adamın deneyimli bir casus olduğu belliydi. Onu Ebou Dar'a kim göndermişti acaba? En olası aday Beyaz Kule gibiydi. Adam, kendine Aes Sedai diyen üç kadının yanında pek az zaman geçiriyordu, ama iyi eğitilmiş bir casus kendini o şekilde ele vermezdi. Varlığı Tuon'u düşündürüyordu. Son Aes Sedai'ye de tasma takılana kadar, Beyaz Kule ihtiyatla yaklaşılması gereken bir şeydi. Her şeye rağmen, Oyuncak'ın Beyaz Kule entrikalarının bir parçası olduğu gibi rahatsız edici düşüncelere kapılıyordu bazen. Aes Sedailerin bazılarında -her şeyi bilme yeteneği yoksa, imkansız bir şeydi bu, ama zaman zaman bu düşünce aklına geliyordu.

"Tuhaf bir tesadüf, sizce de öyle değil mi, Merrilin Efendi?" dedi. "Altara'da bir ormanın ortasında Oyuncak'ın ordusunun bir parçası ile karşılaşmak."

Adam uzun bıyıklarını parmak boğumu ile sıvazladı, ama küçük gülümsemesini saklamayı başaramadı. "O bir *ta'veren,* Leydim ve bir *ta'veren'in* çevresinde neler olacağını asla bilemezsiniz. Onlardan biri ile yolculuk etmek her zaman... ilginç... olur. Mat'in, ihtiyaç duyduğu şeyi ihtiyaç duyduğu anda bulmak gibi bir eğilimi vardır. Bazen, ona ihtiyaç duyduğunu bilmeden.

Tuon adama bakakaldı, ama adam ciddi gibiydi. "O Desen'e mi bağlı?" Sözcüğün tercümesi buydu. "Bu ne demek?"

Yaşlı adamın mavi gözleri hayretle irileşti. "Bilmiyor musunuz? Ama Arttır Şahinkanadı'nın bilinen en güçlü *ta'veren* olduğu söylenir, hattâ belki Rand al'Thor kadar güçlüymüş. Kimse bilmese bile sizin... Eh, bilmiyorsanız bilmiyorsunuzdur. *Ta 'verenler,* Desen'in çevresinde şekillendiği insanlardır, Desen tarafından, Desen'in doğm yolda dokunması için, ya da belki Desen'e sızan kusurların düzeltilmesi için dokunmuş insanlar. Aes Sedailerden biri benden daha iyi açıklayabilir." Tuon bir *marath'damane,* ya da daha da kötüsü kaçak bir *damane* ile konuşurmuş gibi.

"Teşekkür ederim," dedi Tuon adama, nazikçe. "Duyduklarım yeterli, sanırım." *Ta 'veren'miş.* Saçmalık. Bu insanlar ve bitmek tükenmek bilmez batıl inançları! Küçük, kahverengi bir kuş, kuşkusuz bir ispinoz, yüksek bir meşeden havalandı, Oyuncak'ın başının üzerinde, sağdan sola üç kez döndü, sonra uçup gitti. Tuon aradığı alameti bulmuştu. Oyuncak'ın yanında kal. Aksini yapmaya niyeti olduğundan değil. Bir söz vermişti, oyunu oynanması gerektiği gibi oynuyordu ve hayatı boyunca sözünden döndüğü olmamıştı.

Yola çıkmalarından bir saat kadar sonra, ileride bir kuş şakıdı. Selucia ilk nöbetçiyi gösterdi, yaygın bir meşenin kalın dallarında, arbaletli bir adam ellerini ağzında bora yapmıştı. Demek kuş değildi. Yeni kuş şakımaları ilerleyişlerini haber verdi ve kısa süre sonra düzenli bir kampa girdiler. Çadır yoktu, ama mızraklar düzgünce yığılmıştı, atlar ağaçların arasında, farklı yerlerdeki halatlara, onlara binen adamların battaniyelerinin yakınına bağlanmışlardı ve her hayvanın başında bir eyer ya da yük eyeri vardı. Kampı bozup yola çıkmaları fazla sürmezdi. Ateşler küçüktü ve pek az duman yayıyordu.

Onlar kampa girerken, donuk yeşil plaka zırhlar giymiş adamlar ayağa kalktılar. Ceketlerinin kollarında aynı kırmızı el işareti vardı ve sol kollarına kırmızı eşarplar bağlamışlardı. Tuon yara izi taşıyan yaşlı yüzler ve taze, genç yüzler gördü, hepsinin gözleri Oyuncak'taydı ve yüzlerinde Tuon'un ancak hevesli diyebileceği ifadeler vardı. Mıtıltılar yükseldi, ağaçların arasında yel gibi dolaştı.

"Bu Lord Mat."

"Lord Mat geri döndü."

"Lord Mat bizi buldu."

"Lord Mat."

Tuon ile Selucia bakıştılar. O seslerdeki sevgi içtendi. Bu nadir bir şeydi ve genellikle gevşek disiplinli bir kumandanın askerlerinde görülürdü. Ama diğer yandan, Oyuncak'ın ordusunun hırpani bir şey olmasını, zamanlarını içerek ve kumar oynayarak geçiren adamlarla dolu olmasını beklemişti. Yalnız, bu adamlar dağlık araziden geçmiş, yüzlerce kilometre aşmış herhangi bir birlikten daha hırpani görünmüyordu. Hiçbiri sar-

hoşluktan sallanmıyordu.

"Seanchanlar tarafından görülmemek için genellikle gündüz kamp kunıyonız, gece hareket ediyoruz," dedi Talmanes Oyuncak'a. "O uçan hayvanlardan görmemiş olmamız demek, bazılarının buralarda olmadığı anlamına gelmez. Seanchanların çoğu kuzeyde ya da güneyde, uzakta gibi, ama görünüşe göre buradan kırk beş kilometre kuzeyde bir kampları var ve söylentilere göre o yaratıklardan biri de yanlarında."

"Epey bilgilenmiş gibisin," dedi Oyuncak, geçerlerken askerleri inceleyerek. Aniden, bir karara varmış gibi başını salladı. Yüzü sert görünüyordu, bir de... teslim olmuş gibi olabilir miydi?

"Öyle, Mat. İzcilerin yarısını getirdim, Seanchanlarla savaşan Altaralılardan bazılarını da askere aldım. Eh, çoğu savaşmaktan çok at çalmakla ilgileniyor gibi, ama bazıları bundan vazgeçip onlarla gerçekten savaşmayı tercih etti. Malvide Geçitleri'nden güneye, buraya kadar, Seanchan kamplarının çoğunun nerede olduğunu bildiğimi sanıyorum."

Aniden bir adam gür bir sesle şarkı söylemeye başladı. Diğerleri de katılınca şarkı hızla yayıldı.

Bira ve şarap eğlendirir biraz,
Biraz da, güzel bilekli bir kız,
Ama benim asıl zevkim,
Gölgelerin Jak'ı ile yaptığım dans.

Şimdi kamptaki bütün adamlar şarkı söylüyordu, binlerce ses şarkıyı kükrüyordu.

Nasıl düşerse düşsün, zarı atarız,
Kısa ya da uzun, kızların koynuna gireriz,
Sonra Lord Mat'in çağırdığı yere gideriz,
Gölgelerin Jak'ı ile dans ederiz.

Bağıra çağıra, kahkahalar atarak ve birbirlerinin omuzlarına şaplaklar atarak bitirdiler. Işık aşkına, Gölgelerin Jak'ı da kimdi?

Oyuncak dizginleri çekerek, tuhaf mızrağı tutan elini kaldırdı. Hepsi buydu, ama askerler arasında sessizlik yayıldı. Demek disiplini yumuşak değildi. Askerlerin subaylarını sevmesi için birkaç başka sebep de vardı, ama en olağan sebep Oyuncak için geçerli değil gibiydi.

"Bizim bilmelerini istediğimiz ana kadar, burada olduğumuzu bilmelerine izin vermeyelim," dedi Oyuncak yüksek sesle. Söylev çekmiyordu, yalnızca sesinin duyulduğundan emin oluyordu. Ve adamlar işitiyor, sözlerini omuzlarının üzerinden arkaya, işitemeyecek kadar uzakta olanlara iletiyorlardı. "Evimizen çok uzaktayız, ama eve dönmemizi sağlayacağım. Bu yüzden hareket etmeye hazır olun ve hızlı ilerleyin. Kızıl El Birliği herkesten daha hızlı hareket edebilir ve bunu kanıtlayacağız." Tezahürat olmadı, ama başlar sallandı. Oyuncak Talmanes'e dönerek, "Harita var mı?" diye sordu.

"Bulunabilecek en iyi haritalar," diye yanıt verdi Talmanes. "Artık Birlik'in kendi haritacısı var. Roidelle Efendi'de, Aryth Okyanusu'ndan Dünyanın Omurgası'na kadar her şeyi gösteren çok iyi haritaları vardı zaten. Ve Damona dağlarını geçtiğimizden beri, o ve yardımcıları geçtiğimiz arazilerin yeni ha-

ritalarını çiziyor. Hattâ, Seanchanlardan öğrendiklerimize bakarak, doğu Akara haritasını bile işaretledi. O kampların çoğu geçici ama. Askerler başka bir yere gidiyor."

Selucia eyerinde kıpırdandı ve Tuon yüksek buyurgan formda, bir emir olarak, SABIR dedi. Yüzü ifadesiz kaldı, ama içten içe öfkeliydi. Askerin nerede olduğunun bilinmesi, nereye gittiklerine dair ipucu verirdi. O haritayı yakmanın bir yolu olmalıydı. Bu, arbalet manivelalarından birini ele geçirmek kadar önemliydi.

"Roidelle Efendi'yle de konuşmak **istiyorum,"** dedi Oyuncak.

Askerler gelip atları aldılar ve bir süre her şey karman çorman oldu, ortalık dolanan insanlarla doldu. Gedik dişli bir adam Akein'in dizginlerini aldı ve Tuon kısrağa nasıl bakılacağına dair detaylı talimatlar verdi. Adam eğilirken ekşi ekşi baktı ona. Bu topraklardaki sıradan insanlar, kendilerini herkese eşit görüyor gibiydi. Selucia da, Gülgoncası'nı alan leylek gibi bir delikanlıya benzer talimatlar verdi. Delikanlı Selucia'nın göğüslerine bakıyordu, ta ki Selucia onu tokatlayana kadar. Sertçe. Delikanlı sırıtmakla yetindi ve yanağını ovalayarak boz donlu atı çekip götürdü. Tuon içini çekti. Selucia için iyiydi, hoştu, ama kendisi için, sıradan birine tokat atmak gözlerini aylarca yerden kaldırmamasına sebep olurdu.

Ama kısa süre sonra, arkasında Selucia ile birlikte katlanır bir tabureye oturmuştu ve tıknaz Lopin koyu renk çayla dolu teneke kupalar sunuyor, Tuon gibi Selucia'ya da doğnı düzgün eğilerek selam veriyordu. Yeterince çok eğilmiyordu, ama kel adam deniyordu yine de. Tuon'un çayı balla, mükemmel

bir biçimde tatlandırılmıştı, pek az bal vardı, ama diğer yandan, adam Tuon'un çayını nasıl sevdiğini bilecek kadar çok servis yapmıştı ona. Arkalarında insanlar koşturuyordu. Talmanes, onun uşağı olduğu anlaşılan ve ona kavuştuğuna çok sevinen Nerim ile kısa bir görüşme yapmıştı. En azından, zayıf adamın her zamanki yaslı yüzünde, bir anlığına bir gülümseme çakmıştı. Bu tür şeyler yalnızken yapılmalıydı. Leilwin ile Domon, Charin Efendi'nin, Juilin ve Thera ile birlikte, Olver'i kampı gezdirmeye götürmesine izin verdiler, sonra yakındaki taburelere oturdular. Thom ile Aludra da, bacaklarını çalıştırmak için, diğerleri ile birlikte gitmişlerdi. Leilwin, Tuon'a uzun uzun, gözünü kırpmadan bakacak kadar ileri gitti. Selucia, hırlamaya çok benzeyen hafif bir ses çıkardı, ama Tuon provokasyonu görmezden geldi ve Anan Hanım'a, yanındaki tabureye oturmasını işaret etti. Hainler ve hırsız eninde sonunda cezalandırılacaktı ve mal haklı sahiplerine iade edilecekti ve *marath'damand\er* tasmalanacaktı, ama bu tür şeyler beklemeli, daha önemli konularla ilgilenilmeliydi.

Üç subay daha belirdi, koyu renk ipek ceketlerinde o kınnızı el işaretlerini taşıyan genç asillerdi. Bol bol kahkaha atarak, birbirlerinin omuzlarına şaplak atarak —bu bir tür sevgi işareti gibiydi- Oyuncak ile bir araya geldiler. Tuon kısa zamanda kimin kim olduğunu öğrendi. Edorion, gülümsediği zamanlar dışında ciddi bir ifade takınan esmer, ince adamdı. Reimon bol bol gülümseyen geniş omuzlu adam. Carlomin ise uzun boylu, zayıf olandı. Edorion temiz traşlıydı, Reimon ile Carlomin'in sivri uçlarla biten ve yağlanmış gibi parlayan siyah sakalları vardı. Üçü de Aes Sedailer önünde yerlere kadar eğildiler. Bethamin

ile Seta'ya bile eğildiler! Tuon başını iki yana salladı.

"Alışık olduğunuzdan farklı bir dünya olduğunu size sık sık söyledim," diye mırıldandı Anan Hanım, "ama siz hâlâ tam olarak inanmıyorsunuz, değil mi?"

"Bir şeyin belli bir biçimde olması," diye yanıt verdi Tuon, "o şekilde olması gerektiği anlamına gelmez. Uzun zamandır öyle olsa bile."

"Bazıları aynısını sizin halkınız için söyleyebilir, Leydim."

"Olabilir." Tuon orada bıraktı, ama genelde bu kadınla ettiği özel sohbetlerden zevk alıyordu. Anan Hanım *marath 'damandcre* tasma takılmasına karşı çıkıyordu, ki beklenir bir şeydi bu, hattâ *da'covaldere* bile karşı çıkıyordu, ama bunlar tartışmadan çok münazara oluyordu ve Tuon onun birkaç şeyi kabullenmesini sağlamıştı. Sonunda kadının fikrini değiştirmeyi umuyordu. Ama bugün değil. Zihninin Oyuncak'a odaklanmasını istiyordu.

Roidelle Efendi belirdi. Göbeği koyu renk ceketini zorlayan, yuvarlak yüzlü, gri saçlı bir adamdı. Her biri uzun, silindir şeklinde, deri kutular taşıyan altı zinde görünüşlü genç adam da takip ediyordu. "Elimdeki bütün Altara haritalarını getirdim, Lordum," dedi adam Talmanes'e eğilerek, ezgili bir aksanla. Bu topraklardaki herkes yarışırcasına mı konuşuyordu? "Bazıları ülkenin tamamını kapsıyor, bazıları yalnızca birkaç yüz kilometrekareyi. En iyileri benimkiler, elbette, son haftalarda yaptıklarım."

"Lord Mat sana ne görmek istediğini anlatır," dedi Talmanes. "Sizi başbaşa bırakalım mı, Mat?"

Ama Oyuncak haritacıya ne istediğini anlatmaya başlamış-

tı bile. Seanchan kampları işaretlenmiş bir harita istiyordu. Kısa sürede, kutulardan birindeki harita çıkarılmış, yere yayılmış, Oyuncak haritanın yanında, topuklarının üzerine çökmüştü. Roidelle Efendi yardımcılarından birini tabure getirmeye gönderdi. Adam Oyuncak'ı taklit etmeye çalışsa ceketini patlatırdı ve üstüne üstlük bir de düşerdi, muhtemelen. Tuon haritaya aç gözlerle bakıyordu. Onu nasıl ele geçirmeliydi?

Talmanes ile diğer üç adam, gözardı edilmek dünyadaki en gülünç şeymiş gibi bakışarak ve gülüşerek Tuon'a doğru yürüdüler. Aes Sedailer haritanın çevresine toplaşmışlardı, ta ki Oyuncak omzunun üzerinden bakmayı bırakmalarını söyleyene kadar. Peşlerinde Bethamin ve Seta ile, biraz öteye gittiler ve kendi aralarında alçak sesle konuşmaya başladılar. Zaman zaman Oyuncak'tan yana bakıyorlardı. Oyuncak o kadınların, özellikle de Joline'in yüz ifadelerine dikkat etse, Anan Hanırn'ın taktığını söylediği inanılmaz *ter'angreal*'e rağmen, endişeye kapılırdı.

"Buradayız, değil mi?" dedi, parmağıyla belli bir noktayı göstererek. Roidelle Efendi doğnıladı. "Demek, *raken* olduğu söylenen kamp bu, öyle mi? Uçan hayvanın?" Adam mırıldanarak onayladı yine. "Güzel. Ne tür bir kamp bu? Kaç adam var?"

"Anlatılanlara göre, bir malzeme kampıymış, Lordum. Devriyelerin kullanması için." Genç adam bir başka katlanır tabureyle döndü ve şişman adam homurdanarak çöktü. "Sözde, çoğu Altaralı olan yüz kadar asker, iki yüz de işçi varmış, ama zaman zaman beş yüze kadar asker bulunabiliyormuş." Dikkatli bir adamdı, Roidelle Efendi.

Talmanes, bir ayağını öne uzatarak, şu tuhaf reveranslar-

dan birini yaptı ve diğer üçü de onu taklit etti. "Leydim," dedi Talmanes, "Vanin bana ne koşullar altında burada bulunduğunuzdan ve Lord Mat'in verdiği sözlerden bahsetti. Size yalnızca, onun verdiği sözü tuttuğunu söylemek istiyomm."

"Gerçekten tutar, Leydim," diye mırıldandı Edorion. "Her zaman." Tuon, Oyuncak'ı izleyebilmek için adamın kenara çekilmesini işaret etti ve adam Oyuncak'a ve Tuon'a şaşkın şaşkın bakarak kenara çekildi. Tuon sert sert baktı ona. İstediği son şey bu adamların bazı şeyler hayal etmeye başlamasıydı. Henüz her şey olması gerektiği gibi değildi. Bütün bunların ters gitmesi hâlâ mümkündü.

"O bir lord mu, değil mi?" diye sordu.

"Pardon," dedi Talmanes, "ama bir daha söyler misiniz? Özür dilerim. Kulaklarım kirden tıkanmış olmalı." Tuon sözlerini dikkatle tekrarladı, ama yine de adamın onun ne söylediğini çözmesi bir dakikasını aldı.

"Ruhum kavrulsun, hayır," dedi Reimon sonunda, kahkaha atarak. Sakalını sıvazladı. "Yalnızca bizim için öyle. Bize yetecek kadar lord."

"Genellikle asillerden hoşlanmaz," dedi Carlomin. "Hoşlandığı birkaç kişiden biri olmamı şeref sayıyorum."

"Evet, bir şeref," diye onayladı Reimon. Edorion başını sallamakla yetindi.

"Askerler, Roidelle Efendi," dedi Oyuncak sertçe. "Bana askerlerin nerede olduğunu söyle. Sayıları birkaç yüzden fazla olanları."

"Ne yapıyor?" dedi Tuon, kaşlarını çatarak. "Bütün askerlerin nerede olduğunu biliyorsa, bunca adamı Altara'dan *gizlice*

çıkarmayı düşünüyor olamaz. Her zaman devriyeler ve *raken* rotaları olur." Bir kez daha, hemen yanıt vermediler. Belki Tuon çok hızlı konuşmayı denemeliydi.

"Dört yüz elli kilometredir devriye görmüyoruz. Şey de... *raken?... raken* de," dedi Edorion sessizce. Tuon'u inceliyordu. Adamın hayaller görmeye başlamasını engellemek için çok geçti.

Reimon yine kahkaha attı. "Eğer Mat'i tanıyorsam, bize bir çatışma planlıyordun Kızıl El Birliği yine çatışmaya gidiyor. Bana sorarsanız, çok uzun zaman olmuştu zaten."

Selucia burnunu çekti, Anan Hanım da öyle. Tuon onlarla aynı fikirdeydi. "Bir çatışma sizi Altara'dan çıkaramaz," dedi keskin bir sesle.

"Bu dıınımda," dedi Talmanes, "bize bir savaş planlıyor." Diğer üçü, bu Işık altındaki en normal şeymiş gibi, başlarını salladılar. Hattâ Reimon kahkaha attı. Adam her şeyi komik bulur gibiydi.

"Üç bin mi?" dedi Oyuncak. "Emin misin? Yeterince emin, adam. Yeterince emin olmak yeterli. Çok uzağa gitmemişlerse Vanin onları bulur."

Tuon, haritanın başına çökmüş, parmağını harita üzerinde gezdiren Oyuncak'a baktı ve aniden onu yeni bir ışıkta gördü. Hödük? Hayır. At ahırına tıkılmış bir aslan tuhaf bir şakaya benzeyebilirdi, ama yüksek ovalarda bir aslan bambaşka bir meseleydi. Oyuncak şimdi yüksek ovalarda başıboş kalmıştı. Tuon ürperdi. Nasıl bir adama bulaşmıştı? Bunca zamandan sonra, en ufak fikri olmadığını fark etti.

Gece, ne zaman rüzgar esse, kürk astarlı pelerinine rağmen Perrin'i ürpertecek kadar serindi. Şişman hilalin çevresindeki hale, fazla zaman geçmeden yağmur yağacağını söylüyordu. Ayın önünde süzülen yoğun bulutlar solgun ışığı gölgeliyor, çekiliyordu, gölgeliyor ve yine çekiliyordu, ama Perrin'in gözlerine yetecek kadar aydınlık vardı. Ağaçlığın sınırının hemen berisinde Çevik'in sırtında oturmuş, sırtın üzerindeki açıklıkta yükselen dört yüksek gri taş rüzgar değirmenini izliyordu. Değirmenlerin beyaz yelkenleri dönerken sırayla ışıldayıp gölgeleniyorlardı ve mekanizmaları yüksek sesle inliyordu. Shaidoların o şeyleri nasıl yağlayacaklarını bildikleri bile kuşkuluydu. Taş su kemeri, doğuya uzanarak terk edilmiş çiftlikleri ve parmaklıklı korkuluklarla çevrili tarlaları geçen siyah bir çubuğa benziyordu -Shaidolar, bunca yağmura rağmen, çok erken erkim yapmışlardı. Kemer çubuk bir başka sırtı aşıp ötedeki göle gidiyordu. Batıya doğru, bir sırt daha sonra, Malden vardı. Perrin kemerindeki halkada duran ağır çekici gevşetti. Malden ve Faile. Birkaç saat sonra, cebindeki deri sicime elli dördüncü düğümü ekleyecekti.

Zihnini açtı. *Hazır mısın, Karlı Şafak?* diye düşündü. *Yeterince yaklaştın mı?* Kurtlar kasabalardan kaçınırdı ve Shaido av gmpları gündüz çevredeki ormanda dolaşırken, Malden'den daha da uzak dumyorlardı.

Sabır, Genç Boğa, dedi yanıt, bir parça sinirle. Ama diğer yandan, Karlı Şafak sinirli bir karaktere sahipti, bir kez tek başına bir leopar öldürmüş, bir kurt için oldukça yaşlı, yara izleri ile kaplı bir erkekti. O eski yaralar, bazen çok uzun uyumasını engelliyordu. *Şimdiden iki gün sonra, dedin. Orada ola-*

cağız. Şimdi bırak da uyumaya çalışayım. Yarın iyi avlanmalıyız, çünkü ondan sonraki gün avlanamayacağız. Sözlerden çok imgeler ve kokular vardı, elbette -"iki gün" güneşin gökyüzünden iki kere geçmesi demekti ve "av" geyik kokusu taşıyan esintiye burunlarını kaldırmış, koşan bir sürüydü- ama Perrin'in zihni, imgeler kafasından geçerken sözcüklere dönüştürüyordu onları.

Sabır. Evet. Acele etmek işi bozardı. Ama bu kadar yakınken zor geliyordu. Çok zor.

En yakın rüzgar değirmeninin dibindeki karanlık kapıda bir şekil belirdi ve bir Aiel mızrağını başının üzerinde ileri geri salladı. Gıcırtılar, Perrin'i rüzgar değirmenlerinin hâlâ terk edilmiş olduğuna ikna etmişti -Kızlar daha önce keşfe çıktığında boştular ve kimse o gürültüye gerekenden daha uzun süre tahammül etmezdi- ama yine de, emin olmak için Gaul ile birkaç Kız göndermişti.

"Gidelim, Mishima," dedi, dizginleri toparlayarak. "Oldu." Öyle ya da böyle.

"Herhangi bir şeyi nasıl seçebiliyorsun?" diye mırıldandı Seanchan. Perrin'e, karanlıkta parlayan altın rengi gözlerine bakmaktan kaçınıyordu. O gözler, ilk gördüğünde yara izli adamın yerinde sıçramasına sebep olmuştu. Bu geceki kokusu hoşnut değildi. Gergin kokuyordu. Ama omzunun üzerinden arkaya, usulca seslendi. "Arabaları öne getirin. Çabuk olun. Çabuk. Ve sessiz olun, yoksa kulaklarınızı kopartırım!"

Perrin diğerlerini ya da altı tekerlekli arabaları beklemeden boz donlu atını topukladı. Bol bol yağlanmış dingiller, arabaları olabildiğince sessiz kılmıştı. Ona yine de gürültülü geliyor-

lardı, araba çeken adarın toynakları çamurda vıcık vıcık sesler çıkarıyor, arabaların tahtaları hareket ettikçe ve birbirine sürtündükçe gıcırdıyordu, ama elli adım öteden, hattâ daha yakından, kimsenin duymayacağından emindi. Hafif eğimin tepesinde, atından indi ve Çevik'in dizginlerini bıraktı. Eğitimli bir savaş atı olan aygır, dizginlerine dokunulmadığı sürece, kösteklenmiş gibi duracaktı orada. Rüzgar değirmenlerinin başlan, rüzgar değiştikçe hafifçe dönerek ayaklıyordu. Yavaşça dönen kollar öyle uzundu ki, Perrin sıçradığında en alttakine dokunabilirdi. Malden'i gözlerden gizleyen son sırta baktı. Orada, çalıdan daha yüksek hiçbir şey yetişmiyordu. Karanlıkta hiçbir şey hareket etmiyordu. Faile ile arasında yalnızca tek bir sırt vardı. Kızlar dışarı çıkıp Gaul'a katılmışlardı, hepsi hâlâ peçeliydi.

"Kimse yoktu," dedi Gaul, pek de alçak olmayan bir sesle. Bu kadar yakından, değirmen düneğinin gıcırtısı sessiz sözcükleri yutardı.

"Son gelişimden bu yana toz bozulmamış," diye ekledi Sulin.

Perrin sakalını kaşıdı. Böylesi daha iyiydi. Shaidolan öldürmeleri gerekse, cesetleri yanlarında götürebilirlerdi, ama ölenlerin kaybolduğu anlaşılırdı ve bu dikkatleri rüzgar değirmenlerine ve su kemerlerine çekerdi. Birileri su hakkında düşünmeye başlayabilirdi.

"Kapaklan kaldırmama yardım et, Gaul." Bunu yapmasına gerek yoktu. Yalnızca birkaç dakika kazandıracaktı, ama Perrin'in bir şeyler yapması gerekiyordu. Gaul mızrağını yay çantasını taşıyan kayışlardan geçirdi ve diğer mızraklarının yanına kattı.

Su kemeri, sırt boyunca uzanıyor, dört rüzgar değirmeninin arasından geçiyordu. Perrin'in omzuna geliyordu ve Gaul için daha alçaktaydı. Gaul kemere tırmandı. Son iki rüzgar değirmeninin hemen ötesinde, iki yandaki bronz tutamaçları kullanarak, altmış santim genişliğinde, yüz elli santim uzunluğundaki ağır taş parçalarını kaldırdılar ve yüz seksen santim uzunluğunda bir kısmın üzerini açtılar. Perrin bu açıklığın ne için kullanıldığını bilmiyordu. Diğer yanda bunun gibi bir tane daha vardı. Belki suyun yalnızca tek yönde akmasını sağlayan kapaklar üzerinde çalışabilmek, ya da sızıntıları gidermek üzere kemere girmek içindi. Perrin suyun hafit" hafif dalgalanarak Malden'e doğru aktığını görebiliyordu. Su, kemerin yarısını doldurmuştu.

Mishima onlara katıldı, atından inip kararsızca Sulin ile Kızlara bakarak durdu. Muhtemelen gecenin yüzündeki ifadeyi gizlediğini düşünüyordu. Adam şimdi ihtiyatlı kokuyordu. Hemen ardından, çamurlu yamacı tırmanan kırmızı ceketli Seanchan askerler geldi. Her biri, orta boyda iki jüt çuval taşıyordu. Orta boyda, ama ağır değil. Her çuval yalnızca beş kilo çekiyordu. Sırım gibi kadın, Aielleri kuşkuyla süzerek çuvalları yere bıraktı ve hançeriyle birini kesip açtı. Çamurlu zemine bir avuç ince, koyu renk zerre döküldü.

"Bunu açıklığın üzerinde yap," dedi Perrin. "Her zerrenin suya dökülecceğinden emin ol."

Sırım gibi kadın Mishima'ya baktı. Adam kararlılıkla, "Lord Perrin'in emrettiği gibi yap, Arrata," dedi.

Perrin, kadının ellerini başının üzerine kaldırarak çuvalı kemere dökmesini izledi. Koyu renk zerreler Malden'e doğru sü-

züldü. Perrin, bu kadarını bile olsa, bir kupaya bir çimdik atmıştı ve batacak kadar su çekmeleri biraz zaman almıştı. Kasabadaki büyük sarnıca ulaşmalarına yetecek kadar zaman aldığını umuyordu Perrin. Öyle olmasa bile, kemerin içinde de demlenebilirlerdi. Sarnıçtaki su yine de, eninde sonunda çatalkök çayına dönüşecekti. Işık izin verse de yeterince koyu olsa. Şansı varsa, belki *algai'd'sisıvaûevi* etkileyecek kadar koyu olurdu. Hedefi yönlendirebilen Bilgelerdi, ama her tür avantajı kullanırdı. Işık izin verse de, beklediğinden daha hızlı koyulaşmasa. O Bilgeler sendelemeye çok erken başlarsa, daha Perrin hazır otamadan sebebini bulabilirlerdi. Ama Perrin'in tek yapabildiği, kesin olarak biliyormuş gibi ilerlemekti. Bir bu, bir de dua etmek.

İkinci çuval da taş kanala boşaltıldığında, diğerleri yamaca doluşmuştu bile. İlk önce Seonid geldi, koyu renk, bölünmüş eteğini çamurlanmasın diye kaldıran kısa boylu bir kadın. Mishima dikkatini Kızlar'dan Seonid'a çevirerek, şer kovmak için yaptıkları şu küçük jestlerden yaptı. Böyle bir şeyin işe yaradığını düşünmeleri tuhaftı. Çuvalları ellerinde, dizilmiş bekleyen askerler, iri iri açılmış gözlerle kadına baktılar ve kıpırdandılar. Aes Sedailerle çalışmak Seanchanları huzursuz ediyordu. Kadının Muhafızları Furen ile Teryl, Seonid'in hemen peşinden geliyordu ve ikisinin de eli kılıç kabzasındaydı. Onlar da Seanchanların yanında aynı ölçüde huzursuzdu. Biri esmerdi ve kıvırcık siyah saçlarına kır düşmüştü. Diğeri sarışın ve gençti, kıvrık bıyıkları vardı, ama ikisi de fasulye taneleri kadar benziyordu birbirlerine, uzun boylu, zayıf ve zorlu. Biraz arkalarından Rovair Kirklin geliyordu, siyah saçları seyrelmeye

başlamış, asık suratlı, tıknaz bir adam. Masuri'den ayrı kalmak hoşuna gitmiyordu. Üç adam da, yiyecek dolu küçük bohçalar sırtlamışlardı ve omuzlarından şişman su tulumları sarkıyordu. Sırım gibi kadın daha fazla çuval getirmek için yamaçaşağı giderken sıska bir adam getirdiği çuvalları açıklığın kenarına dayadı. Arabalar çuvallarla tıka basa doluydu.

"Unutma," dedi Perrin Seonid'e, "en büyük tehlike sarnıçtan kaleye gitmek olacak. Duvarın üzerindeki yürüyüş yollarını kullanmanız gerekecek ve kasabada, bu saatte bile Shaidolar olabilir." Alyse bundan emin değilmiş gibi konuşmuştu. Uzakta gökgürültüsü boş bir sesle gürledi, sonra bir kez daha. "Belki yağacak yağmur sizi saklar."

"Teşekkür ederim," dedi kadın buz gibi bir sesle. Ayın gölgelediği yüzü bir Aes Sedai dinginliği maskesiydi, ama kokusunda sivri bir kızgınlık vardı. "Sen söylemesen aklıma bile gelmezdi." Bir sonraki an yüzündeki ifade yumuşadı ve elini Perrin'in koluna koydu. "Onun için endişelendiğini biliyorum. Ne yapılabiliyorsa yapacağız." Sesi tam olarak sıcak sayılmazdı -hiç sıcak olmamıştı- ama önceki kadar soğuk da değildi ve kokusu duygudaşlıkla yumuşamıştı.

Teryl kadını su kemerinin kenarına kaldırdı -kanala çatalkök boşaltmakta olan Seanchan, Mishima kadar çok yara izi taşıyan uzun boylu adam, çuvalını düşürecek gibi oldu- ve" Seonid yüzünü hafifçe buruşturduktan sonra bacaklarını kanal duvarından aşırdı ve küçük bir inlemeyle suya indi. Su soğuk olmalıydı. Seonid başını eğerek, Malden'e doğru gözden kayboldu. Furen de peşinden tırmandı, sonra Teryl ve son olarak Rovair. Kanalın içine sığmak için iyice eğilmeleri gerekmişti.

Elyas Perrin'in omzuna bir şaplak attıktan sonra tırmandı. "O şeye girmesin diye sakalımı seninki gibi kısa kesmeliydim," dedi, suya bakarak. Rüzgarın karıştırdığı gri sakalı göğsüne yayılıyordu. Deri bir sicimle ensesinde topladığı saçları da beline geliyordu. O da küçük bir yiyecek bohçası ve su tulumu taşıyordu. "Yine de, soğuk bir banyo bir adamın sorunlarını unutmasını sağlar."

"Ben kadınları unutmasını sağladığını sanıyordum," dedi Perrin. Şaka yapacak durumda değildi, ama herkesin de kendisi kadar kasvetli olmasını bekleyemezdi.

Elyas kahkaha attı. "Bir adamın başka ne soaınu olur ki?" Suyun içinde kayboldu ve yerini Tallanvor aldı.

Perrin onun koyu renk ceketinin kolunu yakaladı. "Kahramanlık yok, unutma." Tallanvor'un buna katılması konusunda kararsız kalmıştı.

"Kahramanlık yok, Lordum," diye kabul etti Tallanvor. Uzun süredir ilk defa hevesli görünüyordu. Kokusu hevesle titriyordu. Ama içinde bir ihtiyat kokusu da vardı. Şu anda kampta olmamasının tek sebebi o ihtiyattı. "Maighdin'i riske atmam. Leydi Faile'yi de. Ben yalnızca bir an önce Maighdin'i görmek istiyorum."

Perrin başını salladı ve adamı bıraktı. Bunu anlayabiliyordu. Onun da içinde bir parça kemere tırmanmak istiyordu. Bir an önce Faile'yi görmek için. Ama işin her parçası doğru düzgün yapılmalıydı ve Perrin'in başka işleri vardı. Dahası, Malden'in içine girse, kendini Faile'yi bulmaya çalışmaktan alabileceğini sanmıyordu. Kendi kokusunu alamıyordu, elbette, ama o kokunun içinde ihtiyat olduğundan kuşkuluydu. Rüz-

gar değirmenlerinin başları, değişen rüzgara uyarak, yüksek gıcırtılarla döndü. En azından rüzgar burada hiç dinmiyor gibiydi. Su akışının durması felaket olurdu.

Sırt kalabalıklaşmıştı. Faile'nin takipçilerinin yirmisi kemere girmek için sıralarını bekliyorlardı, Masema'yı gözetleyen iki tanesi dışında, kalan hepsi buradaydı. Kadınlar erkek pantolonları ve ceketleri giymişti ve Aielleri taklit ederek, arkada bir kuynık dışında saçlarını kısa kestirmişlerdi, ama hiçbir Aiel onların taktığı kılıçlardan takmazdı. Tearlıların çoğu, Aieller sakal uzatmadığı için sakallarını traş etmişti. Arkalarında, baltalı kargı ve kirişi çözülmüş yay taşıyan elli İki Nehirli bekliyordu. Kirişlerini ceketlerinin içine tıkarak güvene almışlardı ve her biri sırtlarına bir yiyecek bohçası ile birlikte üç dolu sadak bağlamıştı. Bu iş için kamptaki herkes gönüllü olmuştu ve Perrin çöp çektirmek zonında kalmıştı. Gidenlerin sayısını iki katına, hattâ daha fazlasına çıkarmayı düşünmüştü. Takipçiler ve İki nehirliler kendi yiyecek bohçalarını ve su tulumlarını taşıyordu. Seanchan askerleri kemere doğru akmaya devam ediyor, yamaçyukarı çuval taşıyorlar, boş çuvalları aşağı götürüyorlardı. Disiplinli askerlerdi. Bir adam çamurda kayıp düştüğü zaman, ki sık sık oluyordu bu, küfür, hattâ homurdanma duyulmuyordu. Ayağa kalkıp yürümeye devam ediyorlardı yalnızca.

Göğsünde altı yatay renkli çizgi taşıyan Selande Darengil durup Perrir.'e elini uzattı. Kadın Perrin'in ancak göğsüne geliyordu, ama Elyas kalçasındaki kılıcı iyi kullandığını iddia ediyordu. Aiel adetlerini taklit etmelerine rağmen, Perrin artık onu ve diğerlerini aptal olarak görmüyordu -eh, her zaman değil. Bazı farkları vardı, elbette. Selande'nin siyah saçları en-

sesinde, koyu renk bir kurdele ile bağlanmıştı. Kadının kokusunda korku yoktu, yalnızca kararlılık vardı. "Bunun bir parçası olmamıza izin verdiğiniz için teşekkür ederiz, Lordum," dedi kadın, düzgün Cairhien aksanı ile. "Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağız. Leydi Faile'yi de."

"Biliyonım," dedi Perrin, kadının elini sıkarak. Selande'nin ona değil Faile'ye hizmet ettiğini vurguladığı zamanlar olmuştu. Perrin, kemere tırmanan takipçilerin hepsinin ellerini sıktı. Hepsinin kokusunda kararlılık vardı. Malden'e giden İki Nehirlilere kumanda eden Ban al'Seen'in de.

"Faile ve diğerleri geldiği zaman, dış kapıları kapatıp kıstırın, Ban." Perrin bunu ona daha önce de söylemişti, ama tekrarlamaktan kendini alamamıştı. "Sonra, onları kemere çıkartıp çıkaramayacağınıza bakın." O kale, içeridekileri Shaidolardan koruyamamıştı ve işler yolunda gitmezse, bu sefer de koruyabileceğinden kuşkuluydu. Seanchanlarla yaptığı pazarlıktan dönmeyi düşünmüyordu -Shaidolar Faile'ye yaptıklarının bedelini ödeyeceklerdi; dahası, onları kırsalı kasıp kavurmak üzere geride bırakamazdı- ama Faile'nin bir an önce tehlikeden uzaklaşmasını istiyordu.

Ban yay değneğini ve baltalı kargısını kemere dayadı ve kendini yukarı çekip içeriye uzandı. Yere indiğinde, ıslak elini ceketine sildi, sonra çıkık burnunun yan tarafını ovaladı. "Suyun altında, kanalın zemini yosun tutmuş gibi kaygan. Bütün yolu kaymadan aşağı inmek yeterince zor olacak, Lord Perrin, yukarı tırmanmaya çalışmak daha da zor olacak. Bence yapılacak en iyi şey, siz bize ulaşana kadar o kalenin içinde beklemek."

Perrin içini çekti. Halat göndermeyi düşünmüştü, ama o son yamacı aşmak için yaklaşık üç kilometrelik halat gerekirdi, taşınamayacak kadar çok halat ve Shaidolar kemerin Malden tarafında halatın ucunu bulurlarsa, kasabayı köşe bucak ararlardı. Küçük bir riskti belki, ama sonucunda uğrayacakları acı kayıp, büyük görünmesine sebep oluyordu. "Becerebildiğimce hızlı geleceğim, Ban. Söz veriyoram."

İki Nehirlilerle de teker teker el sıkıştı. Lamba çeneli Tod al'Caar ve Trolloclardan aldığı beyaz yara izi saçlarının arasında uzanan Leof Torfinn vardı. Ne yazık ki, yine sakal uzatmaya çalışan genç Kenly Maerin ile Perrin kadar geniş, ama bir el kısa olan Bili Adarra vardı. Bili, Perrin'in uzak akrabasıydı ve Perrin'in yaşayan en yakın akrabasıydı. Bazıları ondan birkaç yaş büyük olsa da, bu adamların çoğu ile birlikte büyümüştü. Birkaç yaş küçük olanlar da vardı. Şimdiye dek, Deven Yolu ve Gözlem Tepesi'nden gelenleri de, Emond Meydanı'ndan gelenler kadar iyi tanımıştı. O kaleye becerebildiğince hızlı ulaşmak için Faile'den başka sebepleri vardı.

Tarabonlular kadar gür bıyıkları olan ince bir adam, Had al'Lora, İki Nehirlilerin sonuncusuydu. O kemere tırmanırken Gaul belirdi. Peçesi hâlâ yüzündeydi ve boğa derisinden kalkanını taşıdığı elinde dört mızrak vardı. Elini kemerin kenarına dayadı ve sıçrayıp taş duvara oturdu.

"Sen de mi gidiyorsun?" dedi Perrin şaşkın şaşkın.

"Kızlar dilediğin gibi keşif yapabilir, Perrin Aybara." İri yarı Aiel omzunun üzerinden Kızlara doğru baktı. Perrin onun kaşlarını çattığını düşündü, ama kara peçe gözleri dışında hemen her şeyi sakladığı için emin olmak zordu. "Benim dinlemediği-

mi sandıkları bir anda konuşurlarken duydum. Karın ve diğerlerinin aksine, Chiad gerektiği gibi *gai'shain ahnd).* Bain de öyle, ama o benim umurumda değil. Biz onu kurtardıktan sonra, Chiad'ın bir sene bir günlük hizmet süresi dolmamış olacak. Bir erkek bir kadını ***gai'shain*** **aldığında,** ya da bir kadın bir erkeği *gai'shain* aldığında, bazen beyazlar çıkarılır çıkarılmaz bir evlilik çelengi yapılır. Sıradışı bir şey değildir. Ama ben Kızların, Chiad'ı benden uzak tutmak için ona benden önce ulaşacaklarını söylediğini duydum." Arkasında, Sulin'in parmakları Kızların el konuşması ile çaktı ve diğerlerinden biri kahkahasını boğmak istermiş gibi, elini ağzına kapattı. Demek GauPu kışkırtıyorlardı. Belki Chiad'la flört etmesine, göründükleri kadar karşı değillerdi. Ya da belki Perrin'in gözden kaçırdığı bir şey vardu. Aiel mizahı epey kaba olabiliyordu.

Gaul suya girdi. Kemerin tavanının altına sığabilmek için suyla paralel olacak şekilde eğilmesi gerekiyordu. Perrin açıklığa baktı. Gaul'u izlemek ne kadar kolaydı. Sırtını dönmek ise ne kadar zor. Seanchan askerlerinin oluşturduğu sıra hâlâ yamaç yukarı ve yamaç aşağı kıvrılıyordu.

"Mishima, ben kampa dönüyorum. Buradaki işiniz bittiği zaman Grady sizi kendi kampınıza götürür. Gitmeden önce, izlerinizi silmek için elinizden geleni yapın."

"Pekala, Lordum. Adamların bazılarına dingillerden yağ sıyırıp bu rüzgar değirmenlerini yağlamalarını söyledim. Her an takılıp durabilirlermiş gibi görünüyorlar. Uzak sırttakileri de yağlayabiliriz."

Perrin Çevik'in dizginlerini aldı ve ağır ağır dönen değirmen kanatlarına baktı. Ağır, ama istikrarlıydılar. Hızlı dönmek

için yapılmamışlardı. "Peki, yarın Shaidolardan birileri buraya gelirse ve yeni yağın nereden geldiğini merak ederse?"

Mishima uzun uzun baktı ona. Ayın düşürdüğü gölgeler yüzünü yarı yarıya gizliyordu. Bu sefer, Perrin'in san gözlerinden çekiniyor gibi görünmüyordu. Kokusu... beklenmedik bir şey görmüş gibi kokuyordu. "Bayrak-General sizin hakkınızda haklıymış," dedi yavaşça.

"Ne dedi?"

"Kendisine sormanız gerek, Lordum."

Perrin, geriye dönmenin ne kadar kolay olacağını düşünerek yamacı indi ve ağaçlığa girdi. Gallenne buradan her şeyi idare edebilirdi. Her şey hazırlanmıştı. Yalnız, Mayeneli her savaşın, gösterişli bir süvari saldırısı ile zirveye ulaştığına inanıyordu. Ve tercihen, bir süvari saldırısı ile başlamalıydı. Plandan dönmesi ne kadar sürerdi? Arganda daha sağduyuluydu, ama o da Kraliçe Alliandre için o kadar endişeleniyordu ki saldırı emri verebilirdi. Geriye bir tek Perrin kalıyordu. Rüzgar sertçe esti ve Perrin pelerinine sarındı.

Küçük bir açıklıkta, kuşkusuz kemer inşaatından kalma, kısmen yere gömülmüş, yarı işlenmiş yosunlu bir taşın üzerine oturmuş olan Grady, dirseklerini dizlerine dayamış, bekliyordu. Çevrede o taşın birkaç benzeri daha vardı. Rüzgar yüzünden adamın kokusu Perrin'in burnuna gelmiyordu. Perrin tam önünde dizginleri çekene kadar başını kaldırmadı. Buraya gelirken kullandıkları kapıyol hâlâ açıktı, Seanchan kampının biraz ötesinde, uzun ağaçların arasındaki bir başka açıklığı sergiliyordu. Perrin'in kampının yakınına yerleşmeleri daha kolay olabilirdi, ama Perrin Aes Sedaileri ve Bilgeleri, *sul'dam*

ve *dcımcmc'\erden* mümkün olduğunca uzak tutmak istiyordu. Seanchanların Tylee'nin sözünü bozacaklarından korkmuyordu, ama Aes Sedailer ve Bilgeler, *damandler* hakkında düşünürken fena kızıyorlardı. Muhtemelen, Bilgeler ve Annoura şimdilik kendilerini tutabilirdi. Muhtemelen. Masuri'den o kadar emin değildi. Pek çok açıdan. Mümkün olduğu sürece, aralarında birkaç fersah bulundurmak en iyisiydi.

"Sen iyi misin, Grady?" Adamın yıpranmış yüzüne yeni çizgiler eklenmiş gibiydi. Bu, ağaçların düşürdüğü ay gölgeleri yüzünden de olabilirdi, ama Penin öyle olduğunu düşünmüyordu. Arabalar kapıyoldan kolaylıkla geçmişti, ama Grady'nin ilk yaptığı zamankinden daha mı küçüktü?

"Yalnızca birazcık yomldum, Lordum," dedi Grady bitkin bitkin. Dirseklerini dizlerine dayayarak oturmaya devam etti. "Son zamanlarda yaptığımız bunca Yolculuk... Eh, dün askerlerin geçtiği kapıyolu o kadar uzun süre tutamazdım. Bu yüzden artık onları bağlıyorum."

Perrin başını salladı. Asha'manların ikisi de yorgundu. Yönlendirmek, adamı bütün gün demirhanede çekiç sallamak kadar çok yoruyordu kuşkusuz. Aslında, daha fazla. Çekiç sallayan adam Asha'manlardan daha uzun süre çalışabilirdi. İşte bu yüzden Malden'e bir kapıyol kullanarak değil, su kemerini kullanarak gidiyorlardı, işte bu yüzden Faile ve diğerlerini oradan çıkarmak için kapıyol kullanmayacaklardı. Perrin aksini ne kadar dilese de. İki Asha'man, dinlenmek zonında kalmadan, ancak bir süre daha çalışabilirdi ve o süre de en çok ihtiyaç duyulan alanlar için kullanılacaktı. Işık, zor bir düşünceydi bu. Yalnız, Grady ya da Neald gerekenden bir kapıyol azı-

nı açarlarsa, pek çok adam ölecekti. Zor bir karar.

"Sana ve Neald'a yarın değil öbürgün ihtiyacım olacak." Bu, havaya ihtiyaç duyacağını söylemekten farksızdı. Asha'man olmadan, her şey imkansızlaşırdı. "O zaman meşgul olacaksınız." Durumu olduğundan çok daha hafif gösteren bir ifadeydi.

"Tavan badanalayan tek kollu bir adam kadar meşgul olacağız, Lordum."

"Becerebilecekmisin?"

"Becerebilmeliyim, değil mi, Lordum."

Perrin yine başını salladı. Ne yapmak gerekiyorsa onu yapardınız. "Ben kampımıza geri döner. Mishima ve adamlarını onların kampına götürdükten sonra, sen ve Kızlar dilediğiniz kadar uyuyabilirsiniz." Bu, Grady'yi, iki gün sonra yapacakları için biraz hazırlardı.

"Kızları bilmem, Lordum, ama ben bu gece eve dönmek isterdim." Ayağa kalkmadan başını çevirdi ve kapıyola baktı. Kapıyol, açıldığı yönün tersi yönde küçüldü, görüntü dönerek daraldı, dikey bir gümüşsü mavi ışığa dönüştü. Işık söndüğünde Perrin'in gözünün önünde mor bir ışık çizgisi izlenimi kaldı. "O *damandev* tüylerimi diken diken ediyor. Özgür olmak istemiyorlar."

"Sen nereden biliyorsun?"

"Sul'damlznn hiçbiri yakınlarda değilken bazılarıyla konuştum. Ben, o tasmaların çıkarılmasını isteyebileceklerini ima eder etmez, su/damlarına haykırmaya başladılar. *Damander* ağlıyordu ve *sul'damlar* onları okşuyor, dik dik bana bakıyorlardı. Cidden tüylerimi diken diken etti."

Çevik sabırsızca adım attı ve Perrin aygırın boynunu okşadı. Grady, o *sul'dam'dan* postunu deldirmeden uzaklaşabildiği için şanslıydı. *"Damander* konusunda ne olacaksa, Grady, bu hafta olmayacak. Gelecek hafta da olmayacak. Ve dummu düzelten biz olmayacağız. Bu yüzden, *damanderi* kendi hallerine bırak. Önümüzde, yapılması gereken bir iş bekliyor bizi." Ve onu yapmak için, Karanlık Varlıkla bir anlaşma. Düşünceyi aklından uzaklaştırdı. Hem, Tylee Khirgan'ı Karanlık Varlık'ın tarafında olarak düşünmek güçleşmişti. Mishima'yı da. "Anladın mı?"

"Anladım, Lordum. Ben yalnızca tüylerimi diken diken etiklerini söylüyorum."

Sonunda bir başka gümüşsü mavi çizgi belirdi, genişleyerek bir deliğe dönüştü. Deliğin diğer yanında, geniş, aralıklı ağaçların ortasında bir açıklık ve alçak bir kaya çıkıntısı görünüyordu. Perrin Çevik'in boynuna eğilerek delikten geçti. Kapıyol arkasında söndü ve Perrin ağaçların arasında at sürerek kampın bulunduğu geniş açıklığa geldi. Eskiden, Brytan adlı minik bir köy olan yerleşim biriminin yanındaydı. Köyü oluşturan pire delikleri, yağmurlu gecelerde bile kimseyi cezbetmeyen şeylerdi. Ağaçlardaki nöbetçiler uyarı vermedi, elbette. Onu tanıyorlardı.

Perrin'in, hemen battaniyelerine sarınmaktan çok istediği şey yoktu. Eh, Faile vardı, elbette, ama Faile yanında olmadığına göre, karanlıkta yalnız kalmak istiyordu. Büyük olasılıkla yine uyuyamayacaktı, ama geceyi daha önce sık sık yaptığı gibi geçirecek, Faile'yi düşünecek, Faile'yi hatırlayacaktı. Ama kampı çevreleyen, on adım genişliğindeki sivri kazık halkası-

nın on adım berisinde dizginleri çekti. Kazıkların hemen dışında bir *raken* çökmüştü. Başlıklı kahverengi ceket giymiş bir kadın köselemsi burnunu kaşıyabilsin diye uzun gri boynunu eğmişti. Kadının başlığı sırtına sarkıyor, kısa kesilmiş saçlarını ve dar, sert yüzünü sergiliyordu. Kadın Perrin'e onu tanıyormuş gibi baktı, ama kaşımaya devam etti. Yaratığın sırtındaki eyerde iki kişilik yer vardı. Anlaşılan ulak gelmişti. Perrin, kazık halkasındaki, atların geçmesi için bırakılmış dar, köşeli yollardan birine girdi. Ama hızlı hareket etmedi.

Hemen hemen herkes gelmişti bile. Perrin kampın merkezinde, at halatlarının yakınında hareketlenme sezdi. Büyük olasılıkla Cairhienli seyisler ya da nalbantlardı. Ama yamalı kanvas çadırlar ve her daim yeşil ağaçların dallarından örülmüş ve artık kahverengileşmiş küçük barakalar karanlık ve sessizdi. Alçak Aiel çadırları arasında hiçbir şey hareket etmiyordu ve kampın en yakındaki Mayeneli kısmında yalnızca birkaç nöbetçi ileri geri yürüyordu. Mayeneliler ve Ghealdanlılar, ağaçlara tüneyen İki Nehirlilere pek az güveniyordu. Ama Perrin'in yüksek, kırmızı çizgili çadırı aydınlıktı ve çadır duvarlarında birkaç kişinin gölgeleri kayıyordu. Perrin çadırın önünde atından indiğinde, Athan Chandin dizginleri almaya geldi ve bir tür eğilme ile selam verirken yumruğunu alnına götürdü. Athan iyi bir okçuydu, yoksa burada olmazdı, ama dalkavuk halleri vardı. Perrin pelerininin iğnesini çözerek içeri girdi.

"İşte geldin," dedi Berelain canlı bir tavırla. Telaşla giyinmiş olmalıydı, çünkü uzun siyah saçları öylesine fırçalanmış gibi görünüyordu, ama yüksek yakalı gri binici elbisesi düz-

gün ve temizdi. Hizmetkar kadını ona yeni ütülenmemiş bir şeyi asla giydirmiyordu. Berelaine Breane'in uzun boyunlu şarap sürahisinden doldurması için gümüş bir kadeh uzattı. Cairhienli kadın kendinden isteneni, yüzünü buruşturarak yaptı. Faile'nin hizmetçisi Berelain'den tutkuyla nefret ediyordu. Ama Berelain bunu fark etmemiş göründü. "Çadırında ağırladığım için özür dilerim, ama Bayrak-General seni görmek istedi ve ben de ona eşlik etmek istedim. Bize Beyazcübbeleri anlatıyordu."

Balwer dikkat çekmeden, bir köşede duruyordu -kuşa benzeyen ufak tefek adam, dilediği zaman daldaki kertenkele kadar görünmez olabiliyordu- ama Beyazcübbelerden bahsedildiğinde kokusu keskinleşti.

Omuzları, uçucununkine benzeyen bir ceketi zorlamakta olan Tylee, Annoura'dan gözünü ayırmadan, bacağını dimdik tutarak eğildi. Kadın Aes Sedailerin her an kuduz yabanköpeklerine dönüşebileceğine inanır gibiydi. Perrin kadından endişe kokusu aldığını sandı, ama esmer yüzünde endişe yoktu. "Lordum, hemen size getirmem gerektiğini hissettiğim iki haber geldi. Kasabanın suyuna çatalkök koymaya başladınız mı?"

"Başladım," dedi Perrin endişeyle, pelerinini pirinç bantlı sandıklardan birinin üzerine atarak. Tylee içini çekti. "Başlayacağımı söylemiştim size. Almizar'daki o aptal kadın ayak sürümese iki gün önce yapardım. Ne oldu?"

"Affedersiniz," diye bildirdi Lini, "ama battaniyelerimden kaldırıldım ve oraya dönmek istiyonım. Bu gece benden başka bir şey isteyen var mı?" Saçlarını yamadan önce gevşek bir

örgüyle toplamış olan, kırılgan görünüşlü kadın kimseye diz kırmıyor, "Lordum" demiyordu. Berelain'in aksine, onun kahverengi elbisesi telaşla giyilmiş gibiydi, ki Lini için sıradışı bir şeydi bu. Kokusunda sert ve keskin bir hoşnutsuzluk vardı. Perrin'in, Faile yakalandığından beri her gece Berelain ile yattığı gibi saçma bir hikayeye inananlardan biri de oydu. Çadırın içine göz gezdirirken Perrin'e bakmaktan kaçınmayı başardı.

"Ben biraz daha şarap alırım," diye bildirdi Aram, kadehini uzatarak. Kırmızı çizgili ceket giymişti, sert yüzlü ve perişandı, gözlerinin altı çökmüştü ve katlanır kamp sandalyelerinden birinde aylak aylak oturmaya çalışıyordu, ama sırtına bağladığı kılıç sandalyenin yaldız kenarlı sırtına yaslanmasını imkansızlaştırıyordu. Breane ona doğm gidecek oldu.

"O yeterince içti," dedi Lini keskin bir sesle ve Breane geri döndü. Lini Faile'nin hizmetkarlarını demirden bir elle yönetiyordu.

Aram bir küfür salladı ve ayağa fırlayarak kadehini çiçekli halıya fırlattı. "Ne zaman içki içecek olsam, yaşlı bir kadının başımın etini yemediği bir yere gitsem daha iyi olacak." Perrin'e asıksuratla baktıktan sonra çadırdan çıktı. Kuşkusuz Masema'nın kampına gidiyordu. Malden'e gönderilenlerden biri olmak için yalvarmıştı, ama bu görev için düşünülemeyecek kadar çabuk kızıyordu.

"Sen gidebilirsin, Lini," dedi Berelain. "Breane bizimle ilgilenebilir." Lini hıhlayarak karşılık verdi -neredeyse narin bir biçimde- sonra dimdik bir sırt ve hoşnutsuzluk kokusuyla çıkıp gitti. Yine, Perrin'e bakmadan.

"Beni affedin, Lordum," dedi Tylee dikkatle, "ama maiyeti-

nizi benim alıştığımdan daha... gevşek... bir biçimde yönetiyor-gibisiniz."

"Âdetimiz böyle, Bayrak-General," dedi Perrin Aram'ın kadehini kaldırarak. Yeni bir kadeh kirletmenin gereği yoktu. "Buradaki kimse mal değildir." Bu kulağa keskin gelmişse de, öyle olsundu. Tylee'den bir şekilde hoşlanmaya başlamıştı, ama bu Seanchanların bir keçiyi bile kusturacak âdetleri vardı. Sürahiyi Breane'den aldı -kadın bir an için, sürahiyi bırakmamaya çalıştı ve Perrin'e içkiyi reddedecekmiş gibi kaşlarını çattı- ve kendine şarap doldurduktan sonra geri verdi. Kadın sürahiyi Perrin'in elinden kaptı. "Şimdi, ne oldu? Bu Beyazcübbelere ne olmuş?"

"Şafaktan hemen önce, *r a k e n l e r i* gidebildikleri kadar uzağa, keşfe gönderdim. Bir de, günbatımından hemen sonra. Uçuculardan biri bu gece, beklenenden önce döndü. Kampımdan seksen kilometre uzakta, hareket halinde yedi bin Işığın Çocuğu görmüş."

"Size doğru mu geliyorlarmış?" Perrin şarabını içmek yerine, içine bakarak kaşlarını çattı. "Yedi bin, karanlıkta yapılmış bir sayım için çok kesin bir sayı gibi."

"Anlaşılan, bu adamlar asker kaçağıymış," diye araya girdi Annoura. "En azından, Bayrak-General öyle düşünüyor gibi." Gri ipekler içindeki kadın, giyinmesine bir saat harcamış gibi düzenli görünüyordu. Tylee'ye bakarken, çıkık burnu, boncuklu örgülerle donanmış bir kargaymış ve Bayrak-General özellikle ilginç bir avmış gibi görünmesine sebep oluyordu. Elinde bir şarap kadehi vardı, ama hiç dokunulmamış gibiydi. "Pedron Niall'ın Seanchanlarla savaşırken öldüğünü duydum,

ama Niall'ın yerini alan Eamon Valda Seanchan İmparatoriçesi'ne sadakat yemini etmiş, anlaşıldığı kadarıyla." Tylee, "sonsuza dek yaşasın" sözlerini şekillendirdi; Perrin kendisinden başka duyan olduğunu sanmıyordu. Balwer de ağzını açtı, ama konuşmadan kapattı. Beyazcübbeler, adamı devamlı rahatsız eden bir öcü gibiydi. "Bununla beraber, yaklaşık bir ay önce," diye devam etti Gri Aes Sedai, "Galad Damodred Valda'yı öldürmüş ve yedi bin Beyazcübbe'nin başına geçip Seanchan ülküsünden dönmüş. Beyazcübbelere karışması yazık oldu, ama belki de bir faydası olmuştur. Her durumda, öyle görünüyor ki, bu adamların görüldükleri yerde öldürülmesi konusunda bir emir verilmiş. Güzelce özetledim mi, Bayrak-General?"

Tylee'nin elleri, şerre karşı şu jestlerinden birini yapmak istermiş gibi seyirdi. "Güzel bir özet oldu," dedi. Annoura'ya değil Perrin'e hitaben. Seanchan kadın bir Aes Sedai ile konuşmayı güç bulur gibiydi. "Bir faydası olması meselesi dışında. Yemin bozmak ve askerden kaçmak asla iyi şeyler olarak adlandırılamaz."

"Yani size doğnı ilerlemiyorlar, yoksa söylerdiniz." Perrin buna bir soru tınısı ekledi, ama aslında zihninde som yoktu.

"Kuzeye," diye yanıtladı Tylee. "Kuzeye gidiyorlar." Balwer yine ağzını açacak oldu, sonra dişlerini tıkırdatarak kapattı.

"Verecek tavsiyen varsa," dedi Perrin ona, "o zaman ver. Ama kaç Beyazcübbenin Seanchanlardan kaçtığı umrumda değil. Benim umnımda olan *tek* şey Faile. Ve Bayrak-General'in de, onları kovalamak uğnına üç, dört yüz *damane* daha tasmalama şansından vazgeçeceğini sanmıyorum." Berelain yü-

zünü buruşuldu. Annoura'nın yüzü ifadesiz kaldı, ama şarabından büyük bir yudum aldı. Aes Sedailerin hiçbiri, planın bu kısmından hoşnut değildi. Bilgelerin hiçbiri de.

"Haklısınız," dedi Tylee kararlılıkla. "Sanırım biraz şarap alırım." Breane derin bir nefes aldıktan sonra itaat etti. Kokusuna küçük bir korku kokusu eklendi. Anlaşılan, uzun boylu esmer kadın onu ürkütüyordu.

"Beyazcübbelere bir darbe indirme fırsatının hoşuma gideceğini inkar edemem," dedi Balwer, toz kadar kum sesiyle, "ama doğrusu, bu Galad Damodred'e minnet borçlu olduğumu hissediyorum." Belki de adamın hıncı Valda'yaydı. "Her dununda, bu konuda tavsiyeme ihtiyacınız yok. Malden'de işler yürüyor ve yürümüyor olsaydılar bile, bir gün bile oyalanacağınızdan kuşkuluyum. Aksini de önermem zaten, Lordum. Cüretimi mazur görürseniz, Leydi Faile'yi pek severim."

"Görürüm," dedi Perrin. "Bayrak-General, iki haber demiştiniz."

Seanchan Breane'in uzattığı şarap kadehini aldı ve Perrin'e öyle ifadesiz gözlerle baktı ki, çadırdaki diğerleri ile göz göze gelmekten kaçındığı açıktı. "Yalnız konuşabilir miyiz?" diye sordu sessizce.

Berelain halının üzerinde süzülerek elini Perrin'in koluna koydu ve başını kaldırarak ona gülümsedi. "Annoura ve ben gitmeye bir şey demeyiz," dedi. Işık, Perrin'le arasında bir şeyler olduğuna kim inanırdı? Evet, kadın her zamanki kadar güzeldi, ama ona avlanan bir kediyi hatırlatan koku öyle uzun zaman önce kaybolmuştu ki, Perrin nasıl bir şey olduğunu hatırlamıyordu bile. Artık kadının kokusunda daha çok sabır ve

kararlılık vardı. Perrin'in yalnız ve yalnız Faile'yi sevdiğini kabullenmişti ve Faile'yi kurtarmaya Perrin kadar kararlı gibiydi.

"Kalabilirsiniz," dedi. "Ne söylemeniz gerekiyorsa, Bayrak-General, buradaki herkesin önünde söyleyebilirsiniz."

Tylee Annoura'ya bakarak duraksadı. "Malden'e doğru ilerleyen iki büyük Aiel grubu var," dedi sonunda, gönülsüzce. "Biri güneydoğuda, diğeri güneybatıda. *Morat'rakerAer* üç gün içinde orada olacaklarını tahmin ediyor."

Aniden, Perrin'in gözlerinin önündeki her şey dalgalanır göründü. Perrin *kendisinin* dalgalandığını hissetti. Breane haykırdı ve sürahiyi düşürdü. Dünya yine dalgalandı ve Berelain Perrin'in koluna tutundu. Tylee'nin eli o tuhaf jestle donmuş gibiydi, başparmağı ve işaret parmağı hilal oluşturuyordu. Her şey, üçüncü kez dalgalandı ve Perrin sisten yapılmış gibi hissetti, dünya sisten yapılmış ve sert bir rüzgar geliyormuş gibi. Berelain ürperdi ve Perrin onu rahatlatmak için kolunu ona doladı. Kadın titreyerek ona tutundu. Çadır sessizlik ve korku kokusuyla dolmuştu. Perrin dışarıda yükselen sesleri duyabiliyordu ve onlar da korku doluydu.

"Bu neydi?" diye sordu Tylee sonunda.

"Bilmiyorum." Annoura'nın yüzü dingin kaldı, ama sesi titriyordu. "Işık, en ufak bir fikrim bile yok."

"Ne olduğu önemli değil," dedi Perrin onlara. Ona bakakalmalarını görmezden geldi. "Üç gün içinde, her şey bitecek. Önemli olan tek şey bu." Önemli olan tek şey Faile'ydi.

Güneş daha zirvesine tırmanmamıştı, ama Faile şimdiden perişan hissediyordu. Sevanna'nın sabah banyosu için hazırla-

nan su -kadın artik günde iki kez banyo yapıyordu- yeterince sıcak değildi ve herkesle birlikte Faile de dövülmüştü. Halbuki o ve Alliandfe yalnızca kadının sırtını ovmak için oradaydılar. Gündoğumundan bu yana, yirmiden fazla ıslaktopraklı *gai'shain* sadakat yemini etmelerine izin vermesi için yalvarmışlardı. Üçü ayaklanmayı önermiş, o çadırlarda Shaido'dan çok *gai'shain* olduğuna işaret etmişlerdi. Faile, Aiellerin hemen hepsinin mızrak kullanmayı bildiğini, buna karşın ıslaktopraklıların çoğunun çiftçi ya da zanaatçı olduğunu söylediğinde, dinler gibi görünmüşlerdi. Dinler gibi görünmüşlerdi, ama yemin ettikten hemen sonra böyle bir şey önerdikleri ilk gündü bu. Normalde, düşünüp taşınmaları, bu sonuca varmaları günler alırdı. Baskı artıyordu. Faile engelleyemezse, katliama doğru gidiyorlardı. Şimdi de bu...

"Yalnızca bir oyun, Faile Bashere," dedi Rolan, Faile'ye tepeden bakarak. Shaido çadırları arasında dolanan çamurlu sokaklardan birinde yürüyorlardı. Adamın sesinde eğlenti vardı ve dudakları çok küçük bir gülümseme ile kıvrılmıştı. Kesinlikle güzel bir adamdı.

"Öpücük oyunu, dedin." Faile adamın dikkatini çekmek için, koluna astığı çizgili havluları kaldırdı. "Yapacak işim var ve oyuna ayıracak zamanım yok. Özellikle de öpücük oyunlarına."

Birkaç Aiel görebiliyordu, çoğu bu saatte sarhoş sarhoş sendeleyen erkeklerdi, ama sokaktaki insanların çoğu kirli *gai'shain* cübbesi giyen ıslak topraklılar ya da gece yağan şiddetli yağmurun geride bıraktığı çamurlu birikintilerde sular sıçratarak mutlu mutlu oynayan çocuklardı. Sokak, sepetler, ko-

valar, tencereler taşıyan, çamurlu beyaz içinde erkekler ve kadınlarla doluydu. Bazıları gerçekten de iş peşindeydi. Kampta o kadar çok *gai'shain* vardı ki, herkese yetecek kadar iş yoktu. Bu, Shaidoların beyaz kol yenlerinden çıkan aylak ellere iş buyurmasını engellemiyordu ama. Buyurdukları iş uyduruk olsa bile. Çamurlu tarlalara faydasız çukurlar kazmaktan ya da zaten temiz olan tencereleri ovmaktan kaçınmak amacıyla, *gai'shainlar* aylak görünmemek için ellerine bir şeyler alıp taşımaya başlamışlardı. Bu gerçek işlerden kaçınmalarını engellemiyordu, ama uyduruk işlerden kaçınabiliyorlardı. Faile, Shaidoların çoğunun ona iş buyurması konusunda endişelenmek zonında değildi, belinde ve boynunda o kalın altın zincirleri taşıdı sürece değil, ama kolye ile kemer Bilgeleri engellemiyordu. Onların bazıları için temiz tencereler ovduğu olmuştu. Bazen de, Sevanna onu istediğinde meşgul olduğu için dövülmüştü. Havluların sebebi buydu.

"Çocukların oynadığı bir öpücük oyunu ile başlayabiliriz," dedi Rolan, "ama o oyundaki cezalar bazen utanç verici olabiliyor. Yetişkinlerin oynadığı oyunda cezalar eğlencelidir. Kaybetmek de kazanmak kadar hoş olabiliyor."

Faile elinde olmadan kahkaha attı. Adam kesinlikle ısrarcıydı. Aniden Galina'nın kalabalıkta, ondan yana seyirttiğini gördü. Beyaz cübbesini çamurdan kaldırmış, gözleri hevesle aranıyordu. Faile bu sabahtan itibaren kadının giyinmesine izin verildiğini duymuştu. Elbette, ateş damlalarından ve altından yapılmış kalın kolyesini ve kemerini hiç çıkarmamıştı. Başı, ikibuçuk santimden biraz uzun saçlarla kaplıydı ve üzerine kocaman, kırmızı bir kurdele tokalanmıştı. Bunun kadının

kendi seçimi olması hiç olası görünmüyordu. Faile'yi onun bir Aes Sedai olduğuna ikna edebilen tek şey, yaşı belirsiz yüzüydü. Bunun ötesinde, temsil ettiği tehlike dışında, kadın hakkındaki hiçbir şeyden emin değildi. Galina onu gördü ve cübbesini yoğurarak durdu. Kararsızca Rolan'ı süzdü.

"Düşünmek zorundayım, Rolan." Faile Galina'dan emin olana kadar Rolan'ı kovalamayı düşünmüyordu. "Düşünmek için zamana ihtiyacım var."

"Kadınlar her zaman düşünmek için zaman isterler. Zararsız bir oyunun keyfi içinde dertlerini unutmayı düşün."

Yürüyüp gitmeden önce Faile'nin yanağında hafifçe gezdirdiği parmak Faile'nin ürpermesine sebep oldu. Aieller için, herkesin önünde birinin yanağına dokunmak, öpüşmekten farksızdı. Faile'ye bir öpücük gibi geldiği ise kesindi. Zararsız? Bir şekilde, Rolan'la öpüşerek oynanacak bir oyunun, öpüşmekten ibaret kalacağından kuşkuluydu. Neyse ki, öğrenmesi gerekmeyecekti -ya da Perrin'den bir şeyler saklaması. Eğer Galina dürüst çıkarsa. Eğer.

Rolan gider gitmez Aes Sedai ona doğru atıldı. "Nerede o?" diye sordu, Faile'nin kolunu yakalayarak. "Söyle bana! Sende olduğunu biliyorum. Sende olmak zonında!" Kadın yalvarıyordu neredeyse. Therava'nın kadına davranışları, efsanevi Aes Sedai dinginliğini paramparça etmişti.

Faile kolunu kurtardı. "İlk önce, giderken beni ve arkadaşlarımı yanında götüreceğini söyle. Açık açık söyle. Ve ne zaman gideceğini söyle."

"Benimle bu şekilde konuşmaya cüret edemezsin," diye tısladı Galina.

Faile gözlerinin önünde siyah benekler yüzdüğünü gördü, sonra tokat yediğini fark etti. Kendini de şaşırtarak, diğer kadına tüm gücüyle tokat attı ve kadını sendeletti. Elini acıyan yanağına götürmekten kaçındı, ama Galina şokla irileşmiş gözlerle, kendi yanağını ovaladı. Faile, bir Güç darbesine ya da daha kötüsüne hazırlandı, ama hiçbir şey olmadı. Oradan geçen *gai'shairAdsm* bazıları onlara baktı, ama hiçbiri durmadı, hattâ yavaşlamadı. *Gai'shain\zxm* bir araya toplanması Shaidoların dikkatini çekiyordu ve herkesin cezalandırılması ile sonuçlanıyordu.

"Söyle bana," dedi yine.

"Seni ve arkadaşlarını yanımda götüreceğim," diye hırladı Galina, elini indirerek. "Yarın gidiyorum. *Eğer* sendeyse. Değilse, Sevanna senin kim olduğunu bir saat içinde öğrenecek!" Eh, oldukça açık konuşmuştu.

"Kasabada sakladım. Şimdi gidip getiririm."

Ama Faile sırtını dönerken Galina yine kolunu yakaladı. Aes Sedai çevresine bakındı ve aniden işitilmekten korkarmış gibi sesini alçaktı. Sesi korku doluydu. "Hayır. Birinin görmesi riskine giremem. Yarın sabah verirsin. Kasabada. Orada buluşuruz. Kasabanın güney ucunda. Binayı işaretleyeceğim. Kırmızı bir eşarpla."

Faile gözlerini kırpıştırdı. Malden'in güney yarısı yariîk bir kabuktan ibaretti. "Neden orada?" diye sordu inanmazlıkla.

"Çünkü kimse oraya gitmiyor, aptal! Çünkü bizi kimse göremeyecek!" Galina hâlâ çevresine bakmıyordu. "Yarın sabah, erkenden. Beni hayal kırıklığına uğratırsan, pişman olursun!" İpek cübbesinin eteklerini topladı ve kalabalığın arasına karıştı.

Faile diğer kadının uzaklaşmasını izlerken kaşlarını çattı. Sevinç duymalıydı, ama duymuyordu. Galina vahşi, öngörülemez biriydi. Yine de, Aes Sedailer yalan söyleyemezdi. Sözünden dönmesi imkansız görünüyordu. Ve bir yolunu bulursa, Faile'nin kendi kaçış planları vardı, ama onlar ilk başladıkları zamana göre daha zor, daha tehlikeli görünüyordu. Geriye Rolan kalıyordu. Ve onun öpücük oyunları. Galina dürüst çıkmalıydı. Buna zorunluydu.

10

SADE, TAHTA BİR KUTU

Altara'nın öğle güneşi ılıktı, ama zaman zaman Rand'ın pelerini bir rüzgarla dalgalanıyordu. İki saattir tepede bekliyorlardı. Mavi gri pusun üzerine, kuzeyden sürüklenen büyük, kara bulutlar yağmur yağacağını, havanın soğuyacağını haber veriyordu. Andor o yana doğnı yalnızca birkaç kilometre uzakta, meşe, çam, meşinyaprak ve ekşisakız ormanları ile kaplı tepelerin arkasındaydı. O sınır nesiller boyunca, her iki yönde yapılan sığır yağmaları görmüştü. Elayne Caemlyn'de yağmuru mu izliyordu acaba? Caemlyn yüz elli fersah doğudaydı, Elayne'in Rand'ın kafasının arkasında belirsiz bir varlık olarak kalmasına yetecek kadar uzakta. Arad Doman'daki Aviendha daha da belirsizdi. Bilgelerin onu yanında götürecekleri aklına gelmemişti. Yine de, on binlerce Aielin arasında güvende olurdu, Caemlyn duvarları arkasındaki Elayne kadar güvende. Tai'daishar, harekete geçme arzusuyla yeri dövdü ve başını salladı. Rand iri, siyah atın boynunu okşadı. Aygır sınıra bir saatten az zamanda ulaşabilirdi, ama bugün batıya gideceklerdi. Birazdan, batıya doğru kısa bir mesafe aşacaklardı.

Bugünki görüşmede etkileyici olmalıydı ve giysilerini dikkatle seçmişti. Ama Kılıçlar Tacı'nın başında olmasının, etkileyici olmaktan başka sebepleri vardı. Altından defne yapraklardan oluşan banta yerleştirilmiş kılıçların yarısı aşağı bakıyor, tacı takmayı rahatsız bir şey haline getiriyor, tacın kendisinin ve getirdiği sorumluluklarının ağırlığını hatırlatıyordu. O defne yapraklarından birindeki çentik Rand'ın şakağına batıyor, yapıldığı yerde, Seanchanlara karşı verdiği savaşı hatırlatıyordu. Kaybetmeyi göze alamayacağı bir zamanda kaybettiği bir savaş. Koyu yeşil ipek ceketinin kol yenleri, omuzları ve yüksek yakası altın işlemeliydi, kılıç kemeri, ejder şeklinde, altın kakmalı bir kemer tokası ile tutturulmuştu ve Ejder Asası, cilalı çelikten başının hemen altında uzun, yeşil-beyaz püskül bulunan altmış santim uzunluğundaki mızrak elindeydi. Dokuz Ayın Kızı mızrağın bir Seanchan mızrağının parçası olduğunu anlarsa bile, Kızların sapın kalanına oydukları ejderleri de görürdü. Rand bugün eldiven takmamıştı. Ellerinin sınlarındaki altın yeleli ejder başları güneş altında metalik ışıltılarla parlıyordu. Kadın Seanchanlar arasında ne kadar yüksek bir konumda olursa olsun, kiminle yüz yüze olduğunu bilecekti.

Aptal. Lews Therin'in vahşi kahkahası kafasının içinde yankılandı. *Tuzağa dalan bir aptalsın.* Rand deli adamı duymazdan geldi. Tuzak olabilirdi, ama öyleyse bile Rand tuzağı bozmaya hazırdı. Riski göze almaya değerdi. Bu ateşkese ihtiyacı vardı. Seanchanları ezebilirdi, ama bedeli ne kadar kanla ödenirdi, sahip olmadığı zamandan ne kadarını harcamak zorunda kalırdı? Yine kuzeye baktı. Andor üzerindeki gökyüzü, çok yükseklerde sürüklenen birkaç küçük beyaz bulut dışında

açıktı. Son Savaş geliyordu. Riske girmek zorundaydı.

Yakında, gri kısrağının dizginleri ile oynamakta olan Min kendinden pek memnun hissediyordu ve bu Rand'ı sinirlendiriyordu. Zayıf bir anında ondan söz almıştı ve sözünü tutmaya zorlamıştı-onu. Rand sözünden dönebilirdi. Dönmeliydi. Min onun düşüncelerini duymuş gibi dönüp Rand'a baktı. Omuzlarına kadar gelen siyah buklelerle çevrilmiş yüzü ifadesizdi, ama bağdan aniden kuşku ve öfke geldi. İkisini de bastırmaya çalışıyor gibiydi, ama işlemeli kırmızı ceketinin manşetlerini, hançerlerini kontrol ederken yaptığı gibi düzeltti. Elbette, hançerlerini Rand üzerinde kullanmazdı. Elbette hayır.

Bir kadının aşkı vahşice olabilir, diye mırıldandı Lews Therin. *Bazen bir erkeği, sandıklarından daha fazla incitirler, kastettiklerinden daha fazla. Bazen, daha sonra üzülürler bile.*. Adamın aklı şimdilik başında gibiydi, ama Rand sesi bastırdı.

"Daha ileriye, keşfe gitmemize izin vermelisin, Rand aPThor," dedi Nandera. O ve ağaçlıklı tepedeki iki düzine Kız, kara peçelerini takmıştı. Bazılarının yayları ellerindeydi ve ok takmışlardı. Kızların kalanı ağaçların arasında, tepeden uzaktaydılar, nahoş sürprizlere karşı nöbet bekliyorlardı. "Arazi, ta malikaneye kadar temiz, ama yine de ben tuzak kokusu alıyorum." "Malikane" hattâ "ev" gibi sözcüklerin kadının dilineyakışmadığı zamanlar olmuştu. Ama artık uzun zamandır ıslaktopraklarda yaşıyorlardı.

"Nandera doğru söylüyor," diye mırıldandı Alivia surat asarak. Demir kırı atını topuklayıp yaklaştı. Görünüşe göre, altın saçlı kadın Rand'la gelemeyeceği gerçeğine hâlâ içerliyordu,

ama Tear'da, kendi aksanı ile konuşan insanları duyduğunda verdiği tepki bunu imkansız kılmıştı. Kadın sarsıldığını itiraf ediyordu, ama hazırlıksız yakalanması yüzünden olduğunu iddia etmişti. Ama Rand bu konuda riske giremezdi. "Yüksek Kandan olanlara güvenemezsin, özellikle de İmparatoriçe'nin kızlarından birine, sonsuza dek..." Ağzını kapattı ve gereksiz yere koyu mavi eteğini düzeltti. Söylediği şey üzerine yüzünü buruşturmuştu. Rand ona güveniyordu, ona canını emanet edebilirdi, ama içgüdüleri öyle derinlere işlemişti ki, görüşeceği kadınla yüz yüze gelmesine izin veremezdi. Şimdi bağdan, baskılanmak için hiçbir çaba gösterilmeyen bir öfke geliyordu. Min Alivia'yı Rand'ın yakınında görmekten hoşlanmıyordu.

"Ben de tuzak kokusu alıyorum," dedi Bashere, kıvrık kılıcını kınında gevşeterek. Sade giyinmişti, cilalı miğfer ve plaka zırh takmıştı, tepeye dizilmiş seksen bir Saldaealı mızraklı askerden onu ayıran tek şey gri ipek ceketiydi. Adamın gür, aşağı kıvrık bıyıkları, miğferinin yüz parmaklıklarından çıkıyordu neredeyse. "Kadının orada kaç askeri olduğunu bilmek için onbin kron verirdim. Ve kaç *damandsi.* Bu, Dokuz Ayın Kızı tahtın varisi, adam." Alivia bunu açıkladığı zaman şoke olmuştu. Hiç önemi yokmuş gibi, Ebou Dar'da kimse bundan bahsetmemişti ona. "Kontrol ettikleri alanın buranın güneyinde sona erdiğini iddia edebilirler, ama kadının güvenliğini sağlamak için en azından küçük bir ordu getirdiklerine iddiaya girebilirsin."

"Keşif kollarımız bu orduyu bulursa," diye yanıt verdi Rand sakin sakin, "onların görülmediklerinden emin olabilir miyiz?" Nandera küçümser bir ses çıkardı. "Gözleri olan tek kişinin

sen olmadığını varsaymak en iyisidir," dedi Rand ona. "Onlara saldırmayı ya da kadını kaçırmayı planladığımızı düşünürlerse, her şey suya düşer." Belki sırlarını saklamalarının sebebi buydu. İmparatorluk'un varisi, sıradan bir asil kadından daha büyük bir hedef oluştururdu. "Sen, *onların* bizi hazırlıksız yakalamayacağından emin olmak için izlemene bak. İşler yolunda gitmezse, Bashere, ne yapacağını biliyorsun. Dahası, kadının bir ordusu olabilir, ama benim de var ve hiç de küçük bir ordu değil." Bu yorum karşısında Bashere'in başını sallaması gerekti.

Saldaealılar ve Kızlar dışında, tepe Asha'manlar, Aes Sedailer ve Muhafızları ile doluydu, hepsi dahil yinni beş kişiden fazlaydılar, pek çok küçük ordu kadar amansız bir gruptular. Şaşırtıcı bir rahatlıkla birbirlerine karılmışlardı ve pek az gerilim işareti vardı. Ah, kısa boylu ve bakır tenli bir Kızıl olan Toveine Logain'e kaş çatıyordu, ama puslu yeşil gözleri olan esmer bir Kahverengi, Gabrelle, onunla arkadaşça, hattâ belki fettanca konuşuyordu. Toveine'in kaşlarını çatmasının sebebi bu olabilirdi, ama onaylamazlık, kıskançlıktan daha olası görünüyordu. Adrielle ile Kurin kollarını birbirlerinin beline dolamıştı. Halbuki kadın Domanlı Asha'man'a tepeden bakacak kadar uzundu ve şakakları kırlaşmış olan adam çirkin, kadın güzeldi. Adamın Gri'yle, kadından izin almadan bağ kurmasından bahsetmeye bile gerek yoktu. Şalı, hafifçe çekik kahverengi gözleri olan genç bir Saldaealı'dan daha fazlasıymış gibi görünmeyecek kadar yeni kazanmış olan Beldeine, zaman zaman uzanıp Manfor'a dokunuyordu ve adam her seferinde ona gülümsüyordu. Kadının adamla bağ kurması şaşırtıcı ol-

muştu, ama görünüşe göre sarı saçlı adam bağı hevesle kabul etmişti. İkisi de, bağ kurmadan önce Rand'ın fikrini sormamıştı.

En tuhafı da Jenare'ydi muhtemelen. Kadın, etekleri kırmızı iplikle işlenmiş gri binici elbisesi giymiş, solgun ve sağlam yapılı bir Aes Sedai'ydi. Kajima ise, saçlarını Narishma gibi iki örgü yapmış, uçlarına gümüş çanlar takmış, orta yaşlı, katibe benzer biri. Kadın Kajima'nın söylediği bir şeye güldü ve bir şeyler mırıldandı. Bunun üzerine adam da güldü. Bir *Kızıl,* yönlendirebilen bir adamla şakalaşıyor! Belki de Taim, baştaki niyeti ne olursa olsun, iyi bir değişikliği başlatmıştı. Belki de Rand al'Thor da bir düşte yaşıyordu. Aes Sedailer örtmeceleri ile ünlüydüler. Ama bir Kızıl böyle bir örtmece yapabilir miydi?

Bugün herkes iyi hissetmiyordu. Ayako'nun gözleri, Rand'a dik dik bakarken, neredeyse simsiyah görünüyordu, ama diğer yandan, Aes Sedai'si öldüğünde bir Muhafız'a ne olduğu düşünülürse, esmer tenli ufak tefek Beyaz, Sandomere'nin olası bir tehlikeye atılmasından korkmakta haklıydı. Asha'man bağı bazı açılardan Muhafız bağından farklıydı, ama diğer açılardan tıpatıp aynıydı ve henüz kimse Asha'man'ın ölümünün onunla bağ kuran kadın üzerindeki etkisini bilemiyordu. Elza da Rand'a kaşlarını çatıyordu. Kadın bir elini, bir köpeğin tasmasını tutarmış ve salıvermeyi düşünürmüş gibi, uzun boylu ve ince Muhafız'ı Fearil'in omzuna koymuştu. Rand'ın üzerine değil, kesinlikle, ama kadının Rand için tehlike oluşturduğunu düşündüğü herkes için korkardı. Bu konuda emirler vermişti ve kadının ettiği yemin itaat etmesini sağlamalıydı, ama Aes

Sedailer hemen her konuda boşluk bulabiliyordu.

Merise kararlılıkla Narishma ile konuşuyordu. Diğer iki Muhafız'ı biraz ötede, atlarının sırtında otunıyorlardı. Sert yüzlü kadının, alçak sesle konuşabilmek için Narishma'ya eğilirken yaptığı jestleri yanlış anlamak imkansızdı. Bir konuda ona talimat veriyordu. Rand, bu koşullar altında, bu durumdan hoşlanmıyordu, ama yapabileceği pek az şey var gibiydi. Merise yemin etmemişti ve konu Muhafızlarından biri olduğunda Rand'ın söylediklerini duymazdan gelirdi. Başka konularda da.

Cadsuane de Rand'ı izliyordu. O ve Nynaeve bütün *ter'angreal* takılarını takmışlardı. Nynaeve Aes Sedai sükunetini takınmak için elinden geleni yapıyordu. Lan'i, her nereye göndermişse, oraya gönderdikten sonra, sakin görünmeyi sık sık çalışmıştı. Nynaeve'in tombul kısrağı ile Cadsuane'in dom atı arasında tepenin yarısı vardı, elbette. Nynaeve asla itiraf etmezdi, ama Cadsuane'den çekiniyordu.

Logain Rand ile Bashere'in arasına girdi. Siyah iğdiş atı dans ediyordu. At, adamın ceketi ve pelerini ile aynı renkteydi neredeyse. "Güneş hemen hemen tam tepede," dedi. "Aşağı inme zamanı gelmedi mi?" Bunda yalnızca küçük bir som tınısı vardı. Emir almak adamın hiç hoşuna gitmiyordu. Yanıt beklemedi. "Sandomere!" diye seslendi yüksek sesle. "Narishma!"

Merise Narishma'nın kolunu tutarak birkaç talimat daha verdi, sonra gitmesine izin verdi. Bu, Logain'in kaşlarını çatılmasına sebep oldu. Güneşten kararmış teni, siyah, canlı örgüleri ile Narishma Rand'dan daha genç görünüyordu, ama aslında birkaç yaş daha büyüktü. Boz donlu atının sırtında kılıç

kadar dik oturuyordu. Logain'e, dengiymiş gibi başını salladı ve bu yeni bir kaş çatma getirdi. Sandoremere Ayako'ya birkaç sessiz söz söyledi, sonra benekli atına bindi. O eyerdeyken, kadın adamın baldırına bir kez dokundu. Kırışık yüzlü, saçları seyrelmiş, sivri, yağlanmış sakalına kır düşmüş adamın yanında, kadın yaşı belirsiz değil genç görünüyordu. Sandomere'nin yüksek siyah yakasında, hem gümüş kılıç, hem kırmızı-altın ejder vardı. Tepedeki bütün Asha'manlar aynı iğneleri taşıyordu, Manfor bile. Manfor Adanmışlığa terfi edeli çok olmamıştı, ama Kara Kule'ye, daha bir Kara Kule yokken, ilk gelen kişi oydu. Onunla birlikte başlayan adamların çoğu ölmüştü. Adamın bunu hak ettiğini Logain bile inkar etmemişti.

Logain, Cadsuane'i ya da Nynaeve'i çağırmaya kalkmayacak kadar aklıbaşında bir adamdı, ama onlar yine de gelip Rand'a katıldılar. Rand'ın iki yanında durdular ve onu kısaca süzdüler. Yüzleri o kadar ifadesizdi ki, her şeyi düşünüyor olabilirlerdi. Gözgöze geldiler ve Nynaeve hemen bakışlarını kaçırdı. Cadsuane hafifçe hıhladı. Min de geldi. Şerefleri dengelemek için Rand'ın getirdiği "bir kişi dahası" Min'di. Bir erkek asla yatakta söz vermemeliydi. Rand ağzını açtı ve Min tek kaşını kaldırarak baktı ona. Bağ... tehlikeli bir şeyle doluydu.

"Oraya vardığımızda arkamda kal," dedi Rand ona. Söylemeyi düşündüğü şey bu değildi.

Tehlike solarak, Rand'ın aşk olduğunu öğrendiği bir şeye dönüştü. Bir sebepten, bağda alaylı bir eğlenti de vardı. "İstersem kalırım, seni yün kafalı koyun çobanı," dedi Min, çileden çıkmış gibi, bağ Rand'a onun gerçek duygularını söylemeyecekmiş gibi. O duyguları çözmek ne kadar zor olsa da.

"Bu aptalca şeyi yapacaksak, yapalım da bitsin," dedi Cadsuane sertçe ve koyu dom atını topukladı.

Tepenin biraz ötesinde, ormanın içinden geçen dolambaçlı toprak yol boyunca çiftlikler belirmeye başladı. Senelerce kullanılan yol sertleşmişti, ama yine de son yağmur yüzünden kaygandı. Saz damlı taş evlerin bacaları, pişen öğle yemekleri için tütüyordu. Zaman zaman, güneşte oturmuş, çıkrık çeviren kızlar ve kadınlar görülüyordu. Kaba ceketli adamlar taş duvarlı tarlalara giriyor, ekin filizlerini kontrol ediyordu. Oğlan çocukları yabani otları çapalıyordu. Otlaklarda kahverengi-beyaz sığırlar, siyah kuyruklu koyunlar vardı ve yayları ya da sapanları olan bir, iki oğlan tarafından gözkulak olunuyorlardı. Bu ormanlarda kurt leopar ve biftek ya da koyun eti tadından hoşlanan başka hayvanlar vardı. Bazı insanlar gözlerini gölgeleyerek geçenlere bakıyor, kuşkusuz Leydi Deirdru'yu ziyaret eden bu güzel giyimli insanların kim olduğunu merak ediyordu. Kuşkusuz gelişlerinin başka sebebi olamazdı, malikaneye yönelmişlerdi ve önemli yerlerden çok uzaklardaydılar. Ama kimse heyecanlı ya da korkmuş görünmüyordu, herkes gündelik işlerine bakıyordu. Bölgede bir ordu olduğu söylentisi onları altüst ederdi mutlaka ve bu tür söylentiler otlak yangını gibi yayılırdı. Tuhaf. Seanchanlar Yolculuk edemez, söylentilerden erken gelemezdi. Çok tuhaftı.

Rand Logain'in ve diğer iki adamın *saidin'i* kavradıklarını, içlerini onunla doldurduklarını hissetti. Logain Rand'ın tutabildiği kadar tutuyordu, Narishma ile Sandomere ise daha azını. Ama diğer Asha'manlar arasında en güçlüleri onlardı ve ikisi de Dumai Kuyuları'nda savaşmıştı. Logain başka yerlerde, baş-

ka savaşlarda başarısını kanıtlamıştı. Eğer bu bir tuzaksa, hazır olacaklardı ve diğer taraf çok geç olana kadar bilemeyecekti. Rand Kaynak'a uzanmadı. Lews Therin'in kafasının içinde beklediğini hissedebiliyordu. Bu, deli adama Güç kavrama şansı verecek zaman değildi.

"Cadsuane, Nynaeve, Kaynak'a şimdi kucak açsanız daha iyi," dedi Rand. "Yaklaşıyoruz."

"Tepeden beri *saidar* tutuyorum," dedi Nynaeve ona. Cadsuane hıhladı ve Rand'a, ahmak diyen bir bakış fırlattı.

Rand yüzünü buruşturmadan kendine hakim oldu. Derisi karıncalanmamış, tüyleri diken diken olmamıştı. Kadınlar yeteneklerini maskelemişlerdi ve böylece, tuttukları Güç'ü Rand'ın sezmesini engellemişlerdi. Konu yönlendirme olunca, erkeklerin kadınlar karşısında pek az avantajı vardı, ama şimdi, kadınlar kendi avantajlarını alıkoyarken, erkeklerin avantajları ortadan kalkmıştı. Asha'manların bazıları Nacelle'in yarattığı şeyi nasıl taklit edeceklerini, erkeklerin kadınların örgülerini sezmesine izin verecek bir örgü bulmayı düşünüyorlardı, ama şimdiye dek başarısız olmuşlardı. Eh, başkasının ilgilenmesi gereken bir konuydu. Rand'ın tabağı şu anda doluydu.

Çiftlikler görmeye devam ediyorlardı. Bazıları bir açıklığın ortasında yalnız, diğerleri üçer, dörder, beşerli gruplar halindeydi. Yolu izlemeye devam ederlerse, birkaç kilometre sonra Kral Kavşağı köyüne ulaşırlardı. Orada, tahta bir köprü, Reshalle adlı dar bir ırmağı aşıyordu, ama köprüye gelmeden, yol iki yüksek yaş kapı direği bulunan, ama kapı ya da çit bulunmayan, geniş bir açıklıktan geçiyordu. Onun yüz adım kadar ötesinde, çamurla kayganlaşmış kil yolun ucunda, Leydi

Deidnı'nun malikanesi vardı. Malikane iki kayıtlı, saz damlı, gri taş duvarlı bir binaydı ve geniş bir çiftlik evinden tek farkı o kapı direkleri ve önündeki yüksek, çift kanatlı kapıydı. Ahırlar ve dış binalar aynı kullanışlı görünüşe sahipti, sağlam ve süssüzdüler. Görünürde kimse yoktu, ne seyisler, ne yumurta almaya giden hizmetkarlar, ne de yolun iki yanında çalışan adamlar. Evin yüksek bacalarında duman yoktu. *Gerçekten de* tuzak kokusu vardı. Ama kırlar sessiz, çiftçiler rahatttı. Öğrenmenin tek bir yolu vardı.

Rand, Tai'daishar'ı kapı direklerinden geçirdi ve diğerleri de takip etti. Min Rand'ın uyarısına aldırmadı. Gri atını Tai'daishar ile Nynaeve'in kısrağının arasına soktu ve Rand'a sırıttı. Bağdan endişe geliyordu ve kadın sırıtıyordu!

Eve giden yolu yarıladıklarında, kapılar açıldı ve iki kadın dışarı çıktı. Biri koyu grilere bürünmüştü. Diğeri mavi elbise giymişti ve göğsünde, bileğine kadar gelen eteğinde kırmızı paneller vardı. Güneş ışığı, ikisini bağlayan gümüşsü tasmadan yansıdı. İki kadın daha belirdi, sonra iki tane daha. Üç çift kapının iki yanında dizildiler. Rand yolun dörtte üçünü aştığında, kapıdan bir başka kadın çıktı. Çok esmer ve çok ufak tefekti, pilili beyaz elbise giymişti, başı, yüzüne düşen saydam bir eşarp ile örtülmüştü. Dokuz Ayın Kızı. Bashere kadını, tıraşlı başına varana dek tarif etmişti. Rand'ın omuzlarındaki, varlığının farkında bile olmadığı gerilim eriyip gitti. Kadının gerçekten burada olması, tuzak olasılığını ortadan kaldırıyordu. Seanchanlar, bu kadar tehlikeli bir şey için tahtın varisini riske atmazlardı. Rand dizginleri çekti ve atından indi.

"İçlerinden biri yönlendiriyor," dedi Nynaeve, Rand'ın du-

yabileceği kadar yüksek sesle, kendi atının eyerinden inerken. "Hiçbir şey göremiyorum, bu yüzden yeteneğini maskelemiş ve örgüyü içe almış -acaba Seanchanlar *bunu* nereden öğrendi!- ama yönlendiriyor. Yalnızca bir tanesi; iki kişi olacak kadar çok yok." Nynaeve'in kullandığı *ter'angreal,* yönlendirilenin *saiclin* mi, yoksa *saidar* mı olduğunu söylemiyordu, ama bir erkek olması olası değildi.

Sana tuzak olduğunu söylemiştim, diye homurdandı Lews Therin. *Sana söyledim!*

Rand eyer kolanını kontrol eder gibi yaptı. "Hangisi olduğunu seçebiliyor musun?" diye sordu sessizce. Hâlâ *saidin'e* uzanmamıştı. Lews Therin bu koşullar altında kontrolü ele geçirirse, ne yapacağını bilmek imkansızdı. Logain de kendi kc lanı ile oynuyordu ve Narishma Sandomere'in benekli atın toynaklarından birini kontrol etmesini izliyordu. İşitmişlerdi. Ufak tefek kadın kapıda bekliyordu, çok kıpırtısızdı, ama kuşkusuz sabırsızlanmıştı ve büyük olasılıkla atlarıyla ilgilenir görünmelerine alınmıştı.

"Hayır," diye yanıt verdi Cadsuane sertçe. "Ama ben bu konuda bir şey yapabilirim. Yaklaştığımız zaman." Kadın, bir kılıcı ortaya çıkarırmış gibi, pelerinini arkaya atarken altın saç süsleri sallandı.

"Arkamda kal," dedi Rand Min'e ve Min'in başını salladığını görünce rahatladı. Kadının alnı hafifçe kırışmıştı ve bağ endişe taşıyordu. Ama korku yoktu. Min Rand'ın onu koruyacağını biliyordu.

Rand atları orada bırakarak, biraz arkasında, iki yanında yürüyen Cadsuane ve Nynaeve ile, *sul'dam* ve *damandere*

doğru ilerlemeye başladı. Asıl silahı oymuş gibi, elini kılıcının kabzasına koymuş olan Logaine Cadsuane'in diğer yanında, Narishma ile Sandomere ise Nynaeve'in ötesinde yürüyordu. Ufak tefek esmer kadın, pilili eteğini ıslak zeminden kaldırarak, ağır ağır onlara doğru yürümeye başladı.

On adım ötede, aniden, kadın... titreşti. Bir an için, çoğu erkekten daha uzun boylu, siyahlara bürünmüş, şaşkın ifadeli bir kadın olmuştu ve peçesi hâlâ yüzünde olsa da, başı kısa kesilmiş dalgalı siyah saçlarla kaplanmıştı. Yalnızca bir an sonra, ufak tefek kadın geri döndü, beyaz eteğini bırakırken sendeledi, ama bir titreşim daha sonra uzun boylu esmer kadın orada duruyordu ve peçenin arkasındaki yüzü öfkeyle çarpılmıştı. Rand, daha önce hiç görmemiş olmasına rağmen, o yüzü tanıyordu. Lews Therin görmüştü ve bu yeterliydi.

"Semirhage," dedi şok içinde, sözcüğü durduramadan ve aniden her şey aynı anda oldu sanki.

Rand Kaynak'a uzandı ve Lews Therin'in de onu pençelediğini gördü, ikisi *saidafn* uzanmak için birbirlerini itip kaktılar. Semirhage bir elini salladı ve parmak uçlarından küçük bir ateş topu fırlayıp Rand'a doğnı uçtu. Bir şey, bir emir de bağırmış olabilirdi. Rand kenara sıçrayamazdı; Min hemen arkasında dumyordu. Çılgınca *saidin* kavramaya çalışarak, ümitsizce Ejder Asası'nı tutan elini kaldırdı. Dünya ateşle patladı sanki.

Yanağının ıslak toprağa yaslanmış olduğunu fark etti. Gözlerinin önünde kara benekler ışıldıyordu ve her şey hafifçe pusluydu, sanki su altından bakıyordu. Neredeydi? Neler olmuştu? Kafası yün doluydu sanki. Bir şey kaburgalarını dür-

tüklüyordu. Kılıç kabzası. Bunun hemen üzerinde, eski yaraları sert bir acı düğümüydü. Yavaş yavaş, Ejder Asası'na, ya da ondan kalanlara bakmakta olduğunu fark etti. Mızrak ucu ve birkaç santim kararmış sap üç adım ötede yatıyordu. Küçük, dans eden alevler uzun püskülü yakmaktaydı. Kılıçlar Tacı onun hemen ötesinde yatıyordu.

Aniden, *saidin* yönlendirildiğini hissetti. Derisi, kullanılan *saidaAà* diken diken olmuştu. Malikane. Semirhage! **Doğrul-**maya çalıştı ve haşin bir feryatla düştü. Yavaş yavaş, boylu boyunca açıyormuş gibi gelen sol kolunu, elini görebileceği bir yere çekti. Elinin eskiden olduğu yeri görebileceği bir yere. Yalnızca parçalanmış, kararmış bir kalıntı vardı. İnce duman iplikçikleri salan bir manşetten çıkan, güdük bir şey. Ama hâlâ çevresinde Güç yönlendiriliyordu. Yanındakiler canlarını kurtarmak için savaşıyorlardı. Ölüyor olabilirlerdi. Min! Kalkmaya çalıştı ve yine düştü.

Onu düşünmek çağırmış gibi, Min yanında diz çöktü. Min'in kendini ona siper ettiğini fark etti Rand. Bağ merhamet ve acıyla doluydu. Fiziksel acı değil. En ufak yarası olsa bilirdi. Min onun acısını hissediyordu. "Kıpırdamadan yat," dedi Min ona. "Sen... Sen yaralandın."

"Biliyorum," dedi Rand boğuk bir sesle. Yine, *saidin'c* uzandı ve bu sefer Lews Therin karışmaya çalışmadı. Güç onu doldurdu ve tek eline dayanarak doğrulacak gücü verdi. Kalkarken bir sürü pis örgü hazırladı. Min, Rand'ın çamurlu ceketine aldırmadan, onu dik tutmaya çalışırmış gibi, sağlam kolunu kavradı. Ama çatışma sona ermişti.

Semirhage, kollarını iki yana yapıştırmış, dimdik duruyor-

du. Etekleri bacaklarına yapışmıştı. Hava akışları ile bağlanmış olmalıydı. Min'in hançerlerinden birinin kabzası kadının omzundan çıkıyordu. Kadına kalkan da konulmuş olmalıydı, ama esmer, güzel yüzü horgörü doluydu. Daha önce, Gölge Savaşı sırasında, kısa bir süre için tutsak alınmıştı. Gardiyanları korkutup, yardım etmelerini sağlayarak, yüksek konımalı hapisaneden kaçmıştı.

Diğerlerinin yaraları daha ciddiydi. *A 'dam* ile birbirlerine bağlı, kısa boylu, esmer bir *sul'dam* ile uzun boylu, sarı saçlı *damane* yerde yatıyorlardı ve çoktan donuklaşmış gözlerle güneşe **bakıyorlardı.** Bir başka ikili dizleri üzerine çökmüştü ve birbirlerine yapışmışlardı. Yüzlerinden kan akıyor, saçlarını keçeleştiriyordu. Diğer ikililer Semirhage kadar kıpırtısız duruyordu, ve Rand üç *damandnm* kalkanlarını görebiliyordu. Sersemlemiş görünüyorlardı. *SuİdatnYdv&dn* biri, siyah saçlı, ince, genç bir kadın, alçak sesle ağlıyordu. Narishma'nın yüzü de kanlanmıştı ve ceketi alazlanmış görünüyordu. Sandomere'ninki de. Adamın sol ceket kolundan, kırmızı lekeli beyaz bir kemik çıkıyordu, ta ki Nynaeve kararlılıkla adamın kolunu çekip düzeltene, kemiği yerine döndürene kadar. Sandomere acıyla yüzünü buruşturarak, gırtlaktan gelen **bir** sesle inledi. Nynaeve ellerini kırılan yerin üzerine kapattı ve birkaç saniye sonra adam kolunu geriyor, parmaklarını oynatıyor, mırıldanarak teşekkür ediyordu. Logain sağlam görünüyordu, Nynaeve ile Cadsuane de öyle. Cadsuane Semirhage'ı, bir Kahverengi'nin daha önce hiç görmediği egzotik bir hayvanı incelediği gibi inceliyordu.

Aniden malikanenin çevresinde kapıyollar açılmaya başla-

dı ve deliklerden atlı Asha'manlar, Aes Sedailer, Muhafızlar, peçeli Kızlar ve Bashere'in başını çektiği süvariler dökülmeye başladı. Bir Asha'man ile Aes Sedai, iki kişilik bir halka kurarak, Rand'ın tek başına açabildiği bir kapıyoldan epey büyük bir kapıyol açabilirdi. Demek birisi işaret vermeyi, gökyüzünde kırmızı bir güneş patlaması yaratmayı başarmıştı. Bütün Asha'manlar *saidin* doluydu ve Rand Aes Sedailerin de *saidar* dolu olduğunu tahmin ediyordu. Kızlar ağaçların arasına yayılmaya başladı.

"Aghan, Hamad, evi arayın!" diye bağırdı Bashere. "Matoun, mızraklılara saf aldır! En kısa zamanada tepemize çullanacaklardır!" İki asker mızraklarını yere sağladı ve aşağı atlayıp kılıçlarını çekerek koştular. Diğerleri ikişerli sıralar halinde dizilmeye başladılar.

Ayako kendini eyerden aşağı fırlattı ve eteklerini çamurdan kaldırmaya zahmet etmeden Sandomere'ye doğru koştu. Merise atını Narishma'nın yanına sürüp adamın tam önünde yere atladı ve tek kelime etmeden başını ellerinin arasına aldı. Merise Şifa verirken Narishma irkildi, sırtı geriye büküldü ve neredeyse başını kadının ellerinden kurtaracaktı. Merise, Nynaeve'in Şifa yöntemini pek az yetenekle kullanıyordu.

Nynaeve kargaşayı görmezden gelerek kanlı eliyle eteklerini topladı ve Rand'a doğru seyirtti. "Ah, Rand," dedi, kolunu gördüğünde, "Çok üzgünüm. Ben... ben elimden geleni yaparım, ama eski haline getiremem." Gözleri ızdırap doluydu.

Rand tek kelime etmeden sol kolunu uzattı. Kolu acıyla zonkluyordu. Tuhaf bir biçimde, elini hâlâ hissedebiliyordu. Artık orada olmayan parmaklarını sıkıp yumruk yapabilirmiş

gibi hissediyordu. Nynaeve daha fazla *saiclar* çekerken Rand'ın tüyleri daha da fena diken diken oldu. Manşetinden yükselen duman iplikçikleri kayboldu. Nynaeve Rand'ın kolunu, bilek hizasının hemen üzerinden kavradı. Rand'ın kolu karıncalanmaya başladı ve acı dindi. Yavaş yavaş, kararmış derinin yerini, akarcasına genişleyen sağlam deri aldı ve eskiden elinin dibi olan küçük yumruyu kapladı. Mucizevi bir şeydi. Kızıl-altın pullu ejder de geri geldi ve altın yelenin ucunda sona erdi. Rand *hâlâ* tüm elini hissedebiliyordu.

"Çok üzgünüm," dedi Nynaeve yine. "İzin ver de diğer yaraların için araştırma yapayım." İzin istedi, ama verilmesini beklemedi, elbette. Uzanıp Rand'ın başını ellerinin arasına aldı ve Kandın içinden bir ürperti geçti. "Gözlerinde bir sorun var," dedi Nynaeve kaşlarını çatarak. "İncelemeden düzeltmeye çalışmaya korkuyorum. En ufak hata kör olmana sebep olabilir. Ne kadar görebiliyorsun? Kaç parmak gösteriyorum?"

"İki. İyi görüyorum*" diye yalan söyledi Rand. Kara benekler gitmişti, ama her şey hâlâ su altında gibi görünüyordu ve eskisinden on kat daha parlak gelen güneşe karşı gözlerini kısması gerekiyordu. Yan tarafındaki eski yaralar acıyla düğüm düğüm olmuştu.

Bashere Rand'ın önünde tıknaz atından indi ve güdük sol koluna bakarak kaşlarını çattı. Miğferinin tokasını çözdü" çıkardı ve kolunun altına aldı. "En azından yaşıyorsun," dedi kabaca. "Daha kötü yaralanmış adamlar gördüm."

"Ben de," dedi Rand. "Kılıç kullanmayı en baştan öğrenmem gerekecek ama." Bashere başını salladı. Çoğu form iki el gerektiriyordu. Rand Illian tacını almak için eğildi, ama Min

kolunu bıraktı ve o tarafa seyirtip tacı aldı. Rand onu başına oturttu. "Her şeyi yapmak için yeni yollar bulmam gerekecek."

"Şok geçiriyor olmalısın," dedi Nynaeve yavaşça. "Kötü yaralandın, Rand. Belki uzansan daha iyi olur. Lord Davram, adamlarından biri bir eyer getirsin de Rand ayaklarını kaldırsın."

"Şok geçirmiyor," dedi Min hüzünle. Bağ hüzün doluydu. Min, Rand'ı desteklemek istercesine kolunu tutmuştu yine. "Elini kaybetti, ama bu konuda yapabileceği hiçbir şey yok, bu yüzden onu geride bıraktı."

"Yün kafalı aptal," diye mırıldandı Nynaeve. Sandomere'nin kanıyla lekelenmiş eli, omzundan öne sarkan kalın örgüsüne gitti, ama hemen geri çekti elini. "Kötü yaralandın. Yas tutmak normal. Sersemlemiş hissetmek normal. Normal!"

"Zamanım yok," dedi Rand ona. Min'in hüznü bağdaki her şeyi boğmak üzereydi. Işık, o iyiydi! Min neden bu kadar üzülüyordu?

Nynaeve kendi kendine, "yün kafalılar" ve "ahmaklar" ve "erkek inatları" hakkında homurdanıyordu, ama sözü henüz bitmemişti. "Yan tarafındaki o eski yaralar açıldı," diye hırladı neredeyse. "Çok kan kaybetmiyorsun, ama yine de kan kaybediyorsun. Belki sonunda o yaralar için bir şey yapabilirim."

Ama ne kadar uğraşırsa uğraşsın -üç kez denemişti- hiçbir şey değişmedi. Rand kaburgalarından aşağı kayan kanı hâlâ hissedebiliyordu. Yaralar hâlâ zonklayan bir acı düğümüydü. Sonunda, Nynaeve'in ellerini nazikçe ittirdi.

"Elinden geleni yaptın, Nynaeve. Bu kadarı yeterli."

"Aptal." Bu sefer hırlamamıştı. "Sen hâlâ kan kaybederken

nasıl yeterli olabilir?"

"Uzun boylu kadın kim?" diye sordu Bashere. En azından o anlıyordu. Düzeltemeyeceğimiz bir şey için zaman harcamazdınız. *"Onu* Dokuz Ayın Kızı diye yutturmaya çalışmadılar, değil mi? Bana onun ufak tefek bir şey olduğunu söylediktan sonra değil."

"Çalıştılar," diye yanıt verdi Rand ve kısaca açıkladı.

"Semirhage mı?" diye mırıldandı Bashere inanmazlıkla. "Nasıl emin olabilirsin?"

"O Anath Dorje... sizin dediğiniz kişi değil," dedi bal tenli bir *sul'dam,* genizden gelen, peltek bir aksanla. Kara gözleri çekikti ve saçlarına kır düşmüştü. *Sul'damlarm* en yaşlısı ve en az korkanı o gibi görünüyordu. Korkusuz göründüğünden değil, ama korkusunu sıkı kontrol altına almıştı. "O Yüksek Leydi'nin Gerçeksöyleyen'i."

"Sus, Falendre," dedi Semirhage soğuk soğuk, omzunun üzerinden arkaya bakarak. Bakışları acı vaat ediyordu. Acının Efendisi, vaadini yerine getirmek konusunda iyiydi. Tutsaklar, kendilerini tutsak edenin kim olduğunu öğrendiklerinde, kendilerini öldürmüşlerdi, erkekler ve kadınlar dişleri ya da tırnakları ile kendi damarlarını kesmişlerdi.

Ama Falendre o bakışları görmemiş gibiydi. "Sen bana emir veremezsin," dedi küçümsemeyle. "Sen *so'jhin* bile değilsin."

"Nasıl emin olabilirsin?" diye sordu Cadsuane. Kadın delici bakışlarını Rand ile Semirhage arasında paylaştırırken, o altın aylar ve yıldızlar, kuşlar ve balıklar sallandı.

Semirhage Rand'ı bir yalan bulma zahmetinden kurtardı. "O deli," dedi serinkanlılıkla. Hâlâ köprücük kemiğinin yanın-

da saplanmış duran hançere ve siyah elbisesinin önünün kanla parlamasına rağmen orada heykel gibi dimdik dunırken, kadın tahtmdaki bir kraliçeden farksızdı. "Graendal benden daha iyi açıklayabilir. Delilik onun uzmanlık alanıydı. Ama açıklamaya çalışacağım. Kafalarının içinde sesler duyan insanları bilirsiniz, değil mi? Bazen, ama çok nadiren, işittikleri sesler, geçmiş yaşamlarından gelen seslerdir. Lanfear onun, bizim Çağ'ımızdan şeyler bildiğini iddia etmişti, ancak Lews Therin Telamonün bilebileceği şeyler. Açık ki, o Lews Therin'in sesini duyuyor. Ama, duyduğu sesin gerçek olması önemli değil. Aslında, bu dunımunun daha da kötü olması demek. Gerçek bir ses duyan birinin yeniden bütünleşmesini sağlamak konusunda, Graendal genellikle başarısız oluyordu. Daimi deliliğe düşüşün... ani... olduğunu anlıyomm." Kadının dudakları, kara gözlerine hiç dokunmayan bir gülümseme ile kıvrıldı.

Herkes Rand'a farklı gözlerle mi bakıyordu? Logain'in yüzü maske gibiydi, okunmaz haldeydi. Bashere, hâlâ inanamıyormuş gibi bakıyordu. Nynaeve'in ağzı açık kalmıştı ve gözleri iri iriydi. Bağ... Uzun bir süre boyunca, bağ... uyuşuklukla... doluydu. Min ona sırtını dönerse, Rand buna dayanabileceğini sanmıyordu. Min ona sırtını dönerse, kendisi için en iyisi olabilirdi. Ama uyuşukluğun yerini merhamet ve dağlar kadar sağlam bir kararlılık aldı. Aynı zamanda, o kadar parlak bir aşk vardı ki, Rand ellerini onunla ısıtabileceğim düşündü. Min Rand'ın kolunu daha sıkı kavradı ve Rand elini onunkinin üzerine koymaya çalıştı. Çok geç hatırladı ve güdük kolunu çekti, ama Min'inkine dokunmadan değil. Bağda hiçbir şey, kıl payı kadar bile değişmedi.

Cadsuane uzun boylu kadına yaklaştı ve başını kaldırıp ona baktı. Terkedilmişlerden biri ile yüzleşmek kadını, Yenidendoğan Ejder ile yüzleşmekten daha fazla etkilememiş gibiydi. "Bir tutsak için çok sakinsin. Suçlamayı inkar etmek yerine, kendine karşı kanıt veriyorsun."

Semirhage o soğuk gülümsemeyi Rand'dari Cadsuane'e kaydırdı. "Neden kendimi inkar edecek misim?" Ağzından çıkan her kelimeden gurur damlıyordu. "Ben Semirhage'ım." Biri inledi, birkaç *sul'dam* ve *damane* titremeye, ağlamaya başladı. Bir *sul'dam,* sarı saçlı, güzel bir kadın, aniden kendi önüne kustu. Bir başkası, tıknaz ve esmer bir kadın, kusacakmış gibi göründü.

Cadsuane başını salladı. "Adım Cadsuane Melaidhrin. Seninle uzun uzun konuşmaya can atıyorum." Semirhage dudak büktü. Asla cesareti kırılmamıştı.

"Onun Yüksek Leydi olduğunu sanıyorduk," dedi Falendre telaşla ve aynı anda duraksayrak. Dişleri takırdamaya başlayacak gibiydi, ama zorla konuştu. "Şereflendirildiğimizi sandık. Bizi Tarasin Sarayı'nda bir odaya götürdü. Orada... havada bir delik vardı ve delikten geçince kendimizi burada bulduk. Gözlerim üzerine yemin ederim! Yüksek Leydi olduğunu sanıyorduk."

"Demek, hızla üzerimize gelen bir ordu yok," dedi Logîiin. Ses tonuna bakarak, rahatlamış mı, yoksa hayal kırıklığına mı uğramış, anlayamıyordunuz. Kılıcını iki santim çekti ve hızla kına soktu. "Onları ne yapacağız?" Başını *sul'dam* ile *dama*«dere doğru salladı. "Diğerleri gibi Caemlyn'e mi göndereceğiz?"

"Onları Ebou Dar'a geri göndereceğiz," dedi Rand. Cadsuane dönüp ona baktı. Yüzü kusursuz bir Aes Sedai dinginliği maskesiydi, ama Rand kadının içten içe dingin olduğundan kuşkuluydu. *Damanelev'm* tasmalanması, Aes Sedailerin kişisel hakaret saydıkları bir iğrençlikti. Nynaeve'in dinginlikle uzaktan yakından alakası yoktu. Öfkeli bakışlarla, örgüsünü kanı çekilmiş yumruğu ile kavrayarak, ağzını açtı, ama Rand ondan önce konuştu. "Bu ateşkese ihtiyacım var, Nynaeve ve bu kadınları tutsak almak beni o aşamaya götürmeyecek. İtiraz etme. Onlar böyle diyecek, ki buna *daınanAcv* dahil ve sen de bunu benim kadar iyi biliyorsun. Dokuz Ayın Kızı ile görüşmek istediğim haberini taşıyabilirler. Geçerli bir ateşkes anlaşmasını yapabilecek tek kişi Dokuz Ayın Kızı."

"Yine de hoşuma gitmiyor," dedi Nynaeve kararlılıkla. *"D&man&G.'A* serbest bırakabiliriz. Diğerleri mesajı pekala taşıyabilir." O ana dek ağlamamış olan *damander* gözyaşlarına boğuldu. Bazıları *sıd'dcımkmı,* onları kurtarmalarını haykırdı. Nynaeve'in yüzü hastalıklı bir ifadeye büründü, ama ellerini havaya fırlattı ve itiraz etmeyi bıraktı.

Bashere'in eve gönderdiği iki asker dışarı çıktı. Yuvarlanırcasına yürüyen, eyere kendi ayaklarından daha alışık, genç adamlardı. Hamad'ın parlak, siyah sakalı miğferinin kenarından sarkıyordu ve yüzünde bir yara izi vardı. Aghan'ın, Bashere'inkine benzeyen gür bıyıkları vardı ve kolunun altında kapaksız, sade, tahta bir kutu taşıyordu. Bashere'in önünde, boş elleriyle kılıçlarını tutarak eğildiler.

"Ev boş, Lordum," dedi Aghan, "ama pek çok odada, halılarda kunımuş kan var. Mezbaha gibi, Lordum. Sanırım, bura-

da her kim yaşıyorduysa, ölmüş. Bu çan kapıda duruyordu. Oraya ait görünmüyordu, bu yüzden yanımda getirdim." İncelenmesi için kutuyu uzattı. İçinde kangal yapılmış bir *a'dam* ve parçalı siyah metalden yapılmış, büyüklü küçüklü halkalar vardı.

Rand sol elini uzatacak oldu, ama sonra hatırladı. Min hareketi yakaladı ve Rand'ın siyah metal parçaları avuçlayabilmesi için sağ kolunu bıraktı. Nynaeve inledi.

"Bunların ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu Rand.

"Onlar erkekler için *a'dam,"* dedi Nynaeve öfkeyle. "Egeanin o şeyi okyanusun dibine atacağını söylemişti! Ona *güvendim* ve O kopyalaması için bir başkasına verdi!"

Rand şeyi kutunun içine bıraktı. Büyük halkalardan altı tane, gümüşsü zincirlerden beş tane vardı. Semirhage, Rand'ın yanında getireceği adamlara karşı hazırlıklı gelmişti. "Gerçekten de hepimizi yakalayabileceğini düşünmüş." Bu düşünce onu ürpertmeliydi. Lews Therin'in ürperdiğini hissettiğini sandı. Kimse Semirhage'ın eline düşmek istemezdi.

"Onlara, bize kalkan koymalarını bağırdı," dedi Nynaeve, "ama onlar yapamazdı, çünkü biz zaten Güç tutuyorduk. Öyle olmasa, Cadsuane'in ve benim *ter'angreaflerimiz* olmasa, neler olurdu bilmiyorum." *Nynaeve* ürperdi.

Rand uzun boylu Terkedilmiş'e baktı ve kadın da son "derece sakin bir tavırla bakışlarına karşılık verdi. Tamamen sakin. Kadının bir işkenceci olarak ünü o kadar büyüktü ki, bunun dışında ne kadar tehlikeli olduğunu unutmak kolaydı. "Diğerlerinin kalkanlarını, birkaç saat içinde çözülecek şekilde bağlayın ve Ebou Dar yakınlarında bir yere gönderin." Bir an,

Nynaeve'in yine itiraz edeceğini sandı, ama Nynaeve örgüsünü hızla çekip sırtını dönmekle yetindi.

"Sen kimsin ki Yüksek Leydi ile görüşmeyi talep ediyorsun?" diye sordu Falendre. Bir sebepten, unvanı vurgulamıştı.

"Adım Rand al'Thor. Ben Yenidendoğan Ejder'im." Semirhage'ın ismini duyduklarında ağlamışlarsa, bunu duyunca feryat etmeye başlamışlardı.

Ashandareiy\ eyerine çaprazlama dayamış olan Mat, ağaçların arasındaki karanlıkta Zar'ın sırtında oturdu ve bekledi. İki bin atlı arbaletçi çevresini sarmıştı. Güneş hatalı çok olmamıştı ve olaylar hareket halinde olmalıydı. Bu gece, Seanchanlar yarım düzine yerde sert birer darbe yiyeceklerdi. Bazıları küçük olacaktı, bazıları o kadar küçük olmayacaktı, ama her dununda, sert birer darbe olacaktı. Tepesindeki dalların arasından sızan ay ışığı, Tuon'un gölgeli yüzünü seçmesine ancak yetecek kadar aydınlık veriyordu. Kadın onun yanında kalmak konusunda ısrar etmişti, yani Selucia da kendi boz donlu atının sırtında, onun yanındaydı, elbette ve her zamanki gibi dik dik Mat'e bakıyordu. Ne yazık ki, bunu saklayacak kadar çok gölge yoktu. Bu gece olacak olanlar Tuon'u mutsuz ediyor olmalıydı, ama yüzünden hiçbir şey belli olmuyordu. Ne düşünüyordu acaba? ifadesi, sert bir yargıcınki gibiydi.

"Planın epey şans gerektiriyor," dedi Teslyn ve ilk kez söylemiyordu bunu. Gölgelenmiş olmasına rağmen, yüzü sert görünüyordu. Eyerinde kıpırdanarak pelerinini düzeltti. "Her şeyi değiştirmek için çok geç, ama bu kısmından kolaylıkla vazgeçilebilir." Mat Bethamin ya da Seta'nın yanında olmasını

tercih ederdi. İkisi de Üç Yemin'le bağlanmamıştı ve ikisi de *clamander'm* silah olarak kullandıkları örgüleri biliyordu, Aes Sedaileri dehşete düşüren bir şey. Örgülerin kendileri değil; Bethamin ile Seta'nın onları bilmesi. En azından, Mat kendisi olsa, kendisinin dehşete düşeceğini biliyordu. Leilwin, kendini savunmak dışında, Seanchanlarla savaşmayı açıkça reddetmişti. Bethamin ile Seta da aynısını yapabilirdi, ya da son anda, kendi vatandaşlarına karşı hareket edemeyeceklerine karar verebilirlerdi. Her durumda, Aes Sedailer iki kadının bu işe karışmasına izin vermeyi reddetmişlerdi ve bu söylendikten sonra ikisi de ağzını açmamıştı. O ikili Aes Sedailer çevresinde o kadar uysallardı ki, bir kazı bile kışkışlayamazlardı.

"Işık sizi kayırsın, Teslyn Sedai, ama Lord Mat *gerçekten* şanslıdır," dedi Yüzbaşı Madevwin. Tıknaz, tek gözlü adam, Cairhien'deki ilk günlerinden beri Birlik'teydi ve saçlarındaki kır tutamları bundan daha önce, Tear'a ve Andor'a karşı verilen savaşlarda kazanmıştı. Şimdi o kır tutamlar, yüzünü açık bırakan yeşile boyalı piyade miğferi tarafından gizlenmişti. "Sayıca azınlıkta olduğumuz, düşmanla çevrildiğimiz zamanlar hatırlıyorum. Lord Mat Birlik'i onların çevresinde dans ettirdi. Kaçmak için değil, ama, kazanmak için. Güzel savaşlardı."

"En güzel savaş, savaşmak zorunda olmadığın savaştır," dedi Mat, niyetlendiğinden daha keskin bir sesle. Savaşlartlan hoşlanmıyordu. Savaşta, postu deldirebilirdiniz. Yalnızca, savaşlar onu buluyordu, o kadar. O dansların çoğu da aslında kaçma amaçlıydı. Ama bu gece, ya da gelecek günlerde kaçmak yoktu. "Bizim oynayacağımız rol önemli, Teslyn." Aludra neden oyalanıyordu, kavrulası? Erzak kampına düzenlenecek

saldırı başlamış olmalıydı. Kampı savunan askerlerin, yardım gelene kadar dayanabileceklerine inanmasını sağlayacak kadar güçlü bir saldırıydı, onları yardıma ihtiyaçları olduğuna inandıracak kadar güçlü. Diğerleri başta tam güçleri ile saldıracak, savunucular daha neyin saldırdığını anlamadan alt edileceklerdi. "Seanchanları kana boğmayı düşünüyorum, öyle hızla ve şiddetle ve sıklıkla kana boğacağım ki, kendi planlarını yapmak yerine bizin yaptıklarımıza tepki verecekler." Sözcükler ağzından çıkar çıkmaz, başka şekilde dile getirmiş olmayı diledi.

Tuon Selucia'ya doğru eğildi ve uzun boylu kadın eşarplı başını eğdi. İkisi fısıldaşmaya başladılar. Lanet parmak konuşmaları için fazla karanlıktı, ama Mat tek kelime işitemiyordu. Ama hayal edebiliyordu. Tuon ona ihanet etmemeye söz vermişti ve bu Mat'in planlarına ihanet etmemeyi de içeriyor olmalıydı, ama sözünden dönebilmeyi diliyor olmalıydı. Mat onu Reimon ya da diğerlerinin yanında bırakabilirdi. Hu, yanında kalmasına izin vermekten daha güvenli olurdu. Hem onu, hem Selucia'yı bağlayıp bırakabilirdi ancak. Muhtemelen Setalle'yi de. O lanet kadın hâlâ, her seferinde Tuon'un tarafını tutuyordu.

Mandevwin'in doru atı toynağını yere vurdu ve adam çelik eldivenli eliyle hayvanın boynunu okşadı. "Savaş şansı olduğunu inkar edemezsin, düşman saflarında hiç beklemediğin, orada olmaması gereken bir zayıflık bulduğunda değil, sen güneyden saldırırken düşmanını kuzeyden saldırı beklerken bulduğunda değil. Savaş şansı omzunuzda geliyor, Lordum. Kendi gözlerimle gördüm."

Mat homurdandı ve şapkasını sinirle kafasına oturttu. Bir sancağın kaybolup, düşmanın savunmasındaki lanet bir yarığa denk geldiği her sefere karşılık, tam da sizin ihtiyacınız olduğu zamanda, ihtiyacınız olduğu yerde bulunmayan on sancak oluyordu. Sahip olduğu savaş şansı buydu işte.

"Bir yeşil geceçiçeği," diye seslendi bir adam yukarıdan. "İki! İkisi de yeşil!" Sürtünme sesleri, adamın telaşla aşağı indiğini anlatıyordu.

Mat rahat bir nefes aldı. *Raken* uzaktaydı ve batıya gidiyordu. Buna güvenmişti -Seanchanlara sadık en büyük, en yakın askeri birlik batıdaydı- hattâ mümkün olduğunca hızla batıya at sürerek hile bile yapmıştı. Rakibinizin belli bir şekilde tepki vereceğinden emin olmanız, gerçekte öyle tepki vereceği anlamına gelmiyordu. Reimon her an erzak kampını alt edebilir, savunucuları on kat fazla askerle boğabilir, çok ihtiyaç duydukları malzemeleri ele geçirebilirdi.

"Git, Vanin," dedi ve şişman adam topuklarını vurarak boz donlu atını gecenin içinde eşkin kaldırdı. *Raken'den* hızlı gidemezdi, ama haberi zamanında götürdüğü sürece... "Hareket geçme zamanı, Mandevwin."

İnce bir adam alçak bir daldan aşağı atladı. Sakınarak tuttuğu dürbünü Cairhienli'ye geri uzattı.

"Atına bin, Londraed," dedi Madevwin, dürbünü eyeYine bağlı, silindir şeklindeki deri çantaya sokarak. "Connel, adamları dörderli sırala."

Kısa bir yolculuk onları Mat'in daha önce kaçındığı, dar, sert zeminli toprak yola götürdü. Yol alçak tepelerin arasında dolanıyordu. Bu bölgede pek az çiftlik, daha da az köy vardı,

ama Mat silahlı adamlardan oluşan büyük bir gruba dair söylentiler yayılmasını istememişti. En azından, kendisi o söylentilerin yayılmasını isteyene kadar değil. Şimdi hızlı gitmeye ihtiyacı vardı ve söylentiler bu geceki işte ondan hızlı gidemezdi. Önünden geçtikleri çiftlik evlerinin çoğu, ay ışığı altında karanlık şekillerden ibaretti, lambalar ve mumlar söndürüleli çok olmuştu. Toynakların gümbürtüsü ve eyer derilerinin gıcırtısından başka ses yoktu. Yalnızca, zaman zaman bir gece kuşunun ince, tiz feryadı ya da bir baykuşun ötüşü duyuluyordu, ama yaklaşık iki bin at epey gürültü çıkarıyordu yine de. Bir avuç saz damlı evin bulunduğu küçük bir köyden geçtiler ve yalnızca minik, taş handa ışık vardı, ama yine de insanlar başlarını kapılardan ve pencerelerden çıkarıp, bir karış açık ağızlarla onların geçişini izlediler. Kuşkusuz Seanchanlara sadık askerler gördüklerini sanıyorlardı. Altara'nın büyük kısmında, onlar dışında asker kalmamış gibi görünüyordu. Biri tezahürat yaptı, ama yalnız kaldı.

Mat Mandevvvin'in yanında at sürüyordu. Tu on ile diğer kadın arkasından geliyordu. Zaman zaman omzunun üzerinden arkaya bakıyordu. Tuon'un arkasından geldiğinden emin olmak için değil. Ne kadar tuhaf olsa da, şimdi bile, Tuon'un kaçmama sözünü tutacağından emindi. Onun ayak uydurabildiğinden emin olmak için de değil. Ustura rahat koşuyordu ve Tuon iyi at biniyordu. Mat istese, Zar Akein'i geçemezdi. Hayır, ay ışığı altında bile olsa, ona bakmaktan hoşlanıyordu, o kadar. Belki özellikle ay ışığı altında. Önceki gece onu yine öpmeye çalışmıştı ve kadın yan tarafını öyle fena yumruklamıştı ki, başta Mat onun kaburgalarından birini kırdığını san-

mıştı. Ama bu akşam, yola çıkmalarından hemen önce, Tuon onu öpmüştü. Yalnızca bir kez ve Mat ikinci bir öpücük istediğinde ona açgözlü olmamasını söylemişti. Mat onu öperken, kadın kollarında eriyordu ve gerilediği anda buz kesiyordu. Mat bundan ne anlayacağını bilemiyordu. Tepeden büyük bir baykuş, sessizce kanat çırparak geçti. Tuon bunda bir alamet görecek miydi? Muhtemelen.

Tuon hakkında düşünmek için bu kadar çok zaman harcamamalıydı, bu gece değil. Doğrusu, şansa bir ölçüde güveniyordu gerçekten. Vanin'in bulduğu, daha çok Altaralılardan oluşan ve aralarında birkaç Seanchan da bulunan mızraklı askerler, Roidelle Efendi'nin haritasında gösterdiği gıup olabilirdi de, olmayabilirdi de, ama adamın gösterdiği yerden çok uzak değillerdi. Yine de, o zamandan bu yana hangi yöne gittiklerini kesin olarak bilmek imkansızdı. Kuzeydoğuya, kuşkusuz, Malvide Geçitleri'ne ve Molvaine Geçidi'**ne** doğru. **O,** son kısım dışında, Seanchanlar asker nakletmek için Lugard Yolu'nu kullanmaz olmuş gibiydiler. Kuşkusuz amaçları kır yollarını kullanarak sayılarını ve hedeflerini saklamaktı. Yine de, kuşkusuz demek, mutlaka demek değildi. Eğer çok fazla ilerlememişlerse, o erzak kampına ulaşmak için bu yolu kullanacaklardı. Eğer. Ama Mat'in beklediğinden daha fazla ilerlemişlerse, bir başka yolu kullanabilirlerdi. Bu tehlikeli olmazdı; yalnızca geceyi boşa harcamış olurlardı. Kumandanları tepelerden, kestirmeden gitmeye karar vermiş de olabilirdi. Bu yola yanlış noktada dönmeye kalkarsa, kötü olurdu bu.

Köyün yaklaşık altı kilometre ötesinde, yolun iki yanında hafif eğimli iki tepenin yükseldiği bir yere geldiler ve durdu-

lar. Roidelle Efendi'nin kendi haritaları iyiydi, ama başkalarından aldığı haritalar da usta ellerden çıkmıştı. Roidelle yalnızca en iyileri alırdı. Mat bu noktayı, daha önce görmüş gibi tanıdı.

Mandevwin atını çevirdi. "Admar, Eyndel, adamlarınızı kuzey yamacına götürün. Madwin, Dongal, güney yamacına. Dört adamdan biri at tutacak."

"Atları köstekleyin," dedi Mat, "ve kişnemesinler diye yem torbalarını takın." Mızraklı askerlerle yüzleşeceklerdi. İşler kötü giderse ve kaçmaya çalışırlarsa, o mızraklı askerler yabani domuz gibi şişlerlerdi onları. Arbalet at sırtında işe yaramazdı, özellikle de kaçmaya çalışıyorsanız. Burada kazanmak **zorun**daydılar.

Cairhienli ona bakakaldı. Parmaklıklı miğferi yüzünden ifadesi görünmüyordu, ama duraksamadı. "Atları köstekleyin ve yem torbalarını takın," diye emretti. "Saftaki herkes."

"Bazılarını kuzeye ve güneye, nöbet tutmaya gönder," dedi Mat ona. "Savaş şansı lehine olduğu kadar, aleyhine de işleyebilir." Mandevvvin başını salladı ve emri verdi.

Arbaletçiler bölündüler ve seyrek ağaçlı yamaçlara at sürdüler. Siyah ceketleri ve donuk gri zırhları gölgelerin içinde kayboluyordu. Cilalı zırhlar geçit alayları için iyiydi, ama güneş ışığı kadar ay ışığını da yansıtabilirdi. Talmane'e göre, işin zor kısmı mızraklı askerleri parlak plaka zırhlarından, asilleri gümüşlerinden ve yaldızlarından vazgeçirmek olmuştu. Piyadeler sağduyuyu hemen görmüştü. Bir süre, çürümüş yaprakların üzerinde, çalıların arasında hareket eden adamların ve atların hışırtısı duyuldu, ama sonunda sessizlik çöktü. Yoklan

bakan Mat, yamaçlarda birinin olduğunu göremiyordu. Şimdi beklemesi gerekliydi.

Tuon ve Selucia ona eşlik ediyordu, Teslyn de öyle. Batıdan esmeye başlayan rüzgar pelerinlerini çekiştiriyordu, ama elbette, Aes Sedailer bu tür şeyleri görmezden gelebilirdi. Ama Teslyn kendi pelerinini kapalı tutuyordu. Tuhaf bir biçimde, Selucia rüzgarın pelerinini dilediği yere savurmasına izin veriyordu, ama Tuon kendi pelerinini bir eliyle kapatıyordu.

"Ağaçların arasında daha çok rahat edebilirsin," dedi Mat ona. "Ağaçlar rüzgarı keser."

Tuon bir an sessiz kahkahalarla sarsıldı. "Tepede rahat etmeni izlemek hoşuma gidiyor," dedi.

Mat gözlerini kırpıştırdı. Tepe mi? Lanet yolun ortasında, Zar'ın sırtında oturuyordu ve lanet esintiler ceketinin içine işliyordu. Sanki kış geri dönüyordu. Ne demekti şimdi, tepede rahat etmek?

"Joline'e dikkat et," dedi Teslyn aniden ve beklenmedik bir biçimde. "Bazı açılardan... çocuksu... olabilir ve sen onu, parlak yeni bir oyuncağın bir çocuğu büyülediği gibi Duyuluyorsun. Seni nasıl ikna edebileceğine karar verebilse, seninle bağ kurardı. Belki sen ikna olduğunun farkına varmadan."

Mat bu konuda en ufak şansı olmadığını söylemek için ağzını açtı, ama Tuon ondan önce konuştu.

"Onu alamaz," dedi keskin bir sesle. Bir nefes alarak, eğlentili bir sesle devam etti. "Oyuncak bana ait. Ben onunla oynamayı bitirene kadar. Ama o zaman bile, onu bir *marath'damane'ye* vermeyeceğim. Beni anlıyor musun, Tessi? Rosi'ye böyle söyle. Ona vermeyi düşündüğüm isim buydu. Ona bu-

nu da söyleyebilirsin."

Keskin esintiler Teslyn'i etkilemiyor olabilirdi, ama *damane* ismini duyunca ürperdi. Yüzü öfkeyle çarpıtırken Aes Sedai dinginliği kayboldu. "Benim anladığım!..."

"Bırakın!" diye araya girdi Mat. "İkiniz de. İkinizin birbirinizi iğnelemenizi dinleyecek havada değilim." Teslyn ona bakakaldı. Kızgınlığı ay ışığı altında bile açıkça görülebiliyordu.

"Niye, Oyuncak," dedi Tuon neşeyle, "yine efendilik taslamaya başladın." Selucia'ya uzandı ve bir şeyler mırıldandı. İri göğüslü kadın yüksek bir kahkaha attı.

Mat omuzlarını kaldırarak ve pelerinine sarınarak, eyerinin yüksek kaşına eğildi ve Vanin'in belirmesini bekledi. Kadınlar! Kadınları anlamak için tüm şansından -eh, yarısından- vazgeçmeye razıydı.

"Baskınlar ve pusularla ne başarabileceğini düşünüyorsun?" dedi Teslyn ve bu sonıyu da ilk kez sormuyordu. "Seanchanlar seni avlamak için daha fazla asker gönderecek, o kadar." O ve Joline Mat'in planlarına burunlarını sokmaya çalışmışlardı, biraz da Edesina, ta ki Mat onları kovalayana kadar. Aes Sedailer her şeyi bildiklerini sanıyorlardı ve Joline en azından savaş hakkında bir şeyler bildiği halde, Mat'in tavsiyeye ihtiyacı yoktu. Aes Sedai tavsiyeleri, size ne yapacağınızın kesin olarak söylenmesinden farksızdı. Bu sefer, onu yanıtlamaya karar verdi.

"Daha fazla asker göndereceklerini umuyorum, Teslyn," dedi, Vanin'in dönüşünü beklemeye devam ederek. "Aslında, Molvaine Geçidi'ndeki ordunun tamamını göndereceklerini umuyonım. En azından, yeterli bir kısmını. Diğer ordulardan

çok o orduyu kullanmaları daha olası. Thom ve Juilin'in öğrendikleri her şey, ilhan'a girmeyi planladıklarını söylüyor. Bence Geçit'teki ordu, Murandy ya da Andor'dan saldırıya uğramalarını engellemek için. Ama bizim için, şişedeki tıkaç onlar. Geçitten geçebilmek için o tıkacı çıkarmayı düşünüyorum."

Birkaç dakikalık sessizlikten sonra, omzunun üzerinden arkaya baktı. Üç kadın atlarının sırtında oturmuş, onu izliyorlardı. Mat, ifadelerini görecek kadar aydınlık olmasını diledi. Neden öyle bakıyorlardı? Vanin'i beklemeye geri döndü, ama gözlerini sırtında hissedebiliyordu sanki.

Şişman hilalin yer değiştirmesine bakarak, yaklaşık iki saat geçti. Rüzgar yavaş yavaş güçleniyordu. Geceyi serinlikten çıkarıp soğuk kılmaya yetiyordu. Mat düzenli olarak, kadınları ağaçlann arasına sığınmaya ikna etmeye çalışıyordu, ama kadınlar inatla direniyordu. Mat'in kalması, bağırmak zorunda kalmadan Vanin'i karşılaması gerekiyordu -mızraklı askerler Vanin'in hemen arkasında olacaklardı; kumandanları aptalsa, belki çok yakınında- ama onların böyle bir zorunluluğu yoktu. Teslyn'in, Tuon ve Selucia reddettiği için reddettiğini tahmin ediyordu. Hiç mantıklı değildi, ama durum buydu işte. Tuon'un neden reddettiğine gelince, kadın Mat'i sesi kısılana kadar konuşturmayı amaçlamıyorsa, Mat bilemiyordu.

Sonunda rüzgar koşan bir atın gürültüsünü getirdi ve Mat eyerde sırtını dikleştirdi. Vanin'in boz donlu atı eşkin koşarak gecenin içinde belirdi. Şişman adam her zamanki gibi, eyerin üzerinde imkansız bir biçimde duruyordu.

Vanin dizginleri çekti ve dişlerinin arasındaki boşluktan tü-

kürdü. "Yaklaşık birbuçuk kilometre arkamdalar, ama bu sabahkinden bin adam daha fazlası var. Başlarındaki her kimse, işini biliyor. Atlarını yormadan, hızla geliyorlar."

"Sayıca, ikiye bir azınlıkta kalacaksan," dedi Teslyn, "belki yeniden düşünmen..."

"Duaıp onlarla savaşmayı düşünmüyorum," diye sözünü kesti Mat. "Ve dört bin mızraklı askeri, buralarda kalıp başımı ağrıtmak üzere başıboş bırakamam. Mandevwin'e katılalım."

Mat kadınlar ve Vanin'le birlikte aralarından geçerken, kuzey yamacında diz çökmüş arbaletçiler hiç ses çıkarmadılar, yalnızca geçmelerine izin vermek için aralandılar. Mat en az iki saf olmasını tercih ederdi, ama geniş bir alanı kapsaması gerekiyordu. Seyrek ağaçlıklar rüzgarı kesiyordu gerçekten, ama çok da değil ve adamların çoğu pelerinlerinin içinde büzülmüşlerdi. Yine de, görebildiği bütün arbaletler çekilmişti ve oklar yerli yerindeydi. Mandevwin Vanin'in geldiğini görmüştü ve bunun ne demek olduğunu biliyordtı.

Mat belirdiği ve Zar'ın sırtından indiği sırada Cairhienli safın biraz arkasında ileri geri yürüyordu. Artık arkasını kollaması gerekmediğini öğrenince Mandevwin rahatladı. Beklenenden bin asker fazla olduğunu duyunca düşünceli düşünceli başını sallamakla yetindi ve zirvedeki adamların geri gelip yerlerini almaları için haberci gönderdi. Mat Cauthon üzerinde durmuyorsa, kendisi de üzerinde durmayacaktı. Mat Birlik'in bu özelliğini unutmuştu. Ona duydukları güven mutlaktı. Eskiden olsa, kurdeşen döktürürdü bu gerçek ona. Bu gece, memnun ediyordu.

Arkasında bir yerde, bir baykuş iki kez öttü ve Tuon içini

çekti.

"Bunda bir alamet var mı?" diye sordu Mat, öylesine.

"Sonunda ilgilenmeye başlamana sevindim, Oyuncak. Belki seni eğitebilirim." Gözleri ay ışığında parlak görünüyordu. "Bir baykuşun iki kez ötmesi, birinin yakında öleceği anlamına geliyor." Eh, bu lanet sohbete nokta koymuştu.

Kısa süre sonra Seanchanlar belirdi. Dörderli sıralar halinde at sürüyorlardı ve atlarını çeke çeke, tırıs koşturuyorlardı. Mızrakları ellerindeydi. Kumandanlarının işini bilmesi konusunda Vanin haklıydı. Önce eşkin, sonra tırıs sürülen atlar, kısa sürede çok mesafe katedebilirdi. Ancak aptallar uzun süre dörtnala sürerdi ve sonunda atlarını ya öldürürler, ya sakatlarlardı. Yalnızca ilk kırk kadarı Seanchanların parçalı zırhlarını ve tuhaf miğferlerini giymişti. Yazık. Seanchanların Altaralı müttefiklerini kaybedince nasıl hissedeceklerini tahmin edemiyordu Mat. Ama kendi askerlerini kaybetmek dikkatlerini çekerdi.

Alayın ortası tam önüne geldiğinde, yoldaki gür bir ses aniden bağırdı, "Sancak! Dur!" O iki sözcükte, Seanchanların aşina, peltek aksanı vardı. Parçalı zırhlı adamlar hemen durdular. Diğerleri yavaş yavaş, sıraları bozarak durdu.

Mat nefes aldı. İşte bu, *ta'veren* işi olmalıydı. Emri kendisi verse, daha iyi bir yerde durduramazdı onları. Elini Teslyn-'in omzuna koydu. Kadın hafifçe irkildi, ama Mat'in onun dikkatini hemen çekmesi gerekiyordu.

"Sancak!" diye bağırdı gür ses. "At bin!" Aşağıda, askerler itaat etti.

"Şimdi," dedi Mat sessizce.

Göğsündeki tilki başı soğudu ve aniden yolun yukarısında kırmızı bir ışık topu süzülmeye, aşağıdaki askerleri yapay bir parıltıya boğmaya başladı. Adamlar ağızları açık, bakakalmak için bir an bulabildiler ancak. Mat'in aşağısındaki sıra boyunca, bin arbalet kirişi aynı anda tınladı ve bin ok askerlere doğru uçtu, o kısa mesafeden plaka zırhları deldi, adamları yere devirdi, atların şahlanmaya, kişnemeye başlamasına sebep oldu. Diğer yandan bin ok daha geldi. Her ok tam hedefini bulmuyordu, ama ağır arbalet söz konusu olduğunda bu önemli değildi. Aşağıdaki adamlar kırılan bacaklar, yarısı parçalanmış bacaklarla devrildiler. Adamlar kollarından kalanları kavradılar, kan akışını durdurmaya çalıştılar. Adamlar da atlar kadar yüksek sesle haykırıyordu.

Mat yakındaki bir arbaletçinin iri, kutuya benzer manivelanın iki çengelini arbalet kirişine tutturmaya çalışmasını izledi. Manivela, kemerinin önündeki bir kayıştan sarkıyordu. Adam doğrulurken, kiriş gevşekti, ama adam doğrulduğunda manivelayı dik tuttuğu arbaletin arkasına dayadı, kutunun yanındaki küçük kolu çekti ve tutamaçları çevirmeye başladı. Kaba bir hırıltıyla üç kez çevirdi ve kiriş mandala takıldı.

"Ağaçlığın içine!" diye bağırdı gür ses. "Yeniden doldurmadan yaklaşın! Yürüyün!"

Bazıları atlı saldırma amacıyla atlarına binmeye çalıştı, diğerleri dizginleri ve mızrakları bırakıp kılıç çektiler. Hiçbiri ağaçlara varamadı. İki bin ok daha biçti onları, adamları kesti, adamları deldi, arkalarındakileri öldürdü ya da atlan devirdi. Yamaçta, adamlar manivelaları hızla kurdu, ama gerek yoktu. Yolda, orada burada bir at zayıfça tekme atıyordu. Hareket

edenler yalnızca, elde ne varsa, turnike olarak kullanıp yaralıların ölümüne kanamasını engellemeye çalışanlardı. Rüzgar koşan at sesleri getirdi. Bazılarının binicileri olabilirdi. Gür ses artık bağırmıyordu.

"Mandevwin," diye bağırdı Mat, "burada işimiz bitti. Adamlar at binsin. Gidecek yerlerimiz var."

"Kalıp yardım etmelisin," dedi Teslyn sertçe. "Savaş kuralları bunu talep eder."

"Bu yeni bir tür savaş," dedi Mat ona, haşin bir sesle. Işık, yolda her şey sessizdi, ama çığlıklar hâlâ kulaklarındaydı. "Yardım için kendi adamlarını beklemek zorundalar."

Tuon alçak sesle bir şeyler mırıldandı. Mat, "Bir aslanda merhamet olmaz," olduğunu sandı, ama bu saçmaydı.

Adamlarını toplayarak, tepenin kuzey yamacından indirdi. I layatta kalanların, onların kaç kişi okluğunu görmelerine izin vermesi gerekmiyordu. Birkaç saat sonra, diğer tepedeki adamlar da ona katılacaklardı ve bundan birkaç saat sonra, Carlomin'le buluşacaklardı. Gündoğumundan önce, Seanchanlara bir darbe daha indireceklerdi. Mat, o lanet tıkacı çıkarmak için *koşturacaktı* onları.

11

MALDEN'DE

İlk ışıklardan hemen önce, Faile geniş altın kemeri son kez beline takıyordu ki Dairaine hepsinin uyuduğu küçük, kalabalık, sivri tepeli çadıra girdi. Dışarıda, gökyüzü griye dönmeye başlamıştı, ama içerisi hâlâ geceki kadar karanlıktı. Ama Faile'nin gözleri karanlığa alışmıştı. Siyah saçları dalga dalga beline dökülen ince, ufak tefek kadın bir yandan esniyor, bir yandan kaşlarını çatarak çevresine bakmıyordu. Cairhien'de, kendi Ev'inin Yüksek Makam'ından hemen sonra gelen biriydi, ama gece uykusundan uyandırılmıştı çünkü Sevanna uyuyamamıştı ve birinin ona kitap okumasını istemişti. Sevanna Dairaine'in sesinden ve muhtemelen *gai'shainlarının* sözde hatalarını raporlamasından hoşlanıyordu. Cairhienli kadın, Sevanna'yı memnun etmeyi başaramayanların arasına hiç seçilmemişti. Kadının elleri altın kolyesine gitti, sonra çoktan kalkmış, giyinmiş olan Faile, Alliandre ve Maighdin'e bakarak duraksadı.

"Kitabı yerine koymayı unuttum," dedi, kristal çınlamalarına benzeyen bir sesle, çadırın giriş kapağına dönerek. "Uyandığı zaman yerinde göremezse Sevanna beni dövdürür."

"Yalan söylüyor," diye hırladı Maighdin ve Dairaine dışarıya doğru fırladı.

Bu Faile'yi ikna etmeye yetti. Kadını başlığından yakaladı ve çadırın içine geri sürükledi. Dairaine çığlık atmak için ağzını açtı, ama Alliandre elini kadının ağzına kapattı, üçü kadını serili battaniyelerin hâlâ durduğu yer bezinin üzerine devirdi. Üçünün de çabalaması gerekmişti. Dairaine ufak tefek bir kadındı, ama yılan gibi kıvranıyor, onları tırnaklamaya, ısırmaya çalışıyordu. Diğer ikisi kadını yerde tutarken, Faile edindiği ikinci bıçağı çıkardı. Kabartmalı çelik kabzası ve elinden uzun çeliği ile, hançer olarak pekala işe yarıyordu. Battaniyelerden birinden şeritler kesmeye başladı.

"Nereden anladın?" dedi Alliandre, ısırılmadan kadının ağzını kapatmaya çalışırken, bir yandan da kollarından birini tutmaya çalışarak. Maighdin Dairaine'in bacaklarının üzerine otururak onların icabına bakmıştı ve diğer kolunu kıvırıp kürek kemiklerinin arasına yaslamıştı. Dairaine yine de kıvranmayı başarıyordu, ama boşuna.

"Kaşlarını çatmıştı, ama konuşurken yüzü ifadesiz oldu. Ancak seçebildim. Gerçekten dövülmekten korkuyor olsaydı, daha fena kaş çatardı, kaş çatmayı bırakmazdı." Altın saçlı kadın, leydi hizmetkarlığında pek yetenekli değildi, ama gözlem yeteneği oldukça güçlüydü.

"Ama onu ne kuşkulandırmış olabilir ki?"

Maighdin omuzlarını silkti. "Belki içimizden biri şaşırmış ya da suçlu göründü. Ama, ışık olmadan nasıl fark ettiğini **bilemi**yorum."

Kısa zamanda, Dairaine'i el ve ayak bileklerinden bağla-

mış, sonra iki düğümü arkada birleştirmişlerdi. Bu şekilde, kadın çok uzağa sürünemezdi. Dairaine'in iç etekliğinden yırttıkları bir parça kumaşı ağzına tıktılar ve bir başka battaniye şeridi ile yerine bağladılar. Bu şekilde, yalnızca homurtular çıkartabiliyordu. Dairaine başını çevirip dik dik baktı onlara. Faile kadının yüzünü çok iyi göremiyordu, ama yüz ifadesinde ya öfke, ya yakarı olmalıydı ve Dairaine yalnızca Shaidolara yakarırdı. Sevanna'nın *gai'shain'ı* olarak konumunu, Sevanna'ya ait olmayan *gai'shainhrâ* zorbalık etmek için kullanıyordu ve Sevanna'ya ait olanlara da, onlarla ilgili hikayeler taşıyarak zorbalık ediyordu. Sorun şuydu ki, onu burada bırakamazlardı. Her an, Sevanna'ya hizmet etmek üzere içlerinden birini çağırmak için biri gelebilirdi.

"Onu öldürüp cesedi saklayabiliriz," diye öneride bulundu Alliandre, uzun saçlarını sıvazlayarak. Mücadele sırasında saçları dağılmıştı.

"Nereye?" dedi Maighdin, kendi güneş rengi saçlarını parmaklarıyla tarayarak. Bir kraliçe ile konuşan bir leydi hizmetkarına benzemiyordu. Tutsaklar, tutsaklıkları boyunca eşittiler, yoksa onları tutsak edenlere yardım etmiş olurlardı. Alliandre'ye bunu öğretmek zaman almıştı. "En az bir gün bulunamayacağı bir yer olmalı. Sevanna'ya ait *mallardan* birini öldürdüğümüzden şüphelenilirse, bulunmamız için Sevanna Galina'nın peşinden birilerini gönderebilir." *Mallar* sözcüğüne, becerebildiğince küçümseme yüklemişti. "Galina'nın, onların bizi geri getirmesine izin vermeyeceğine de güvenmiyorum." Dairaine yine bağlarıyla mücadele etmeye, öncekinden de fazla homurdanmaya başladı. Belki de artık yakarmaya karar vermişti.

"Onu öldürmeyeceğiz," dedi Faile onlara. Ne ürkeklik ediyor, ne de merhametli davranıyordu. Bir cesedin uzun süre saklı kalacağı yer yoktu, o kadar, görülmeden ulaşabilecekleri bir yer yoktu. "Korkarım planlarımız biraz değişti. Burada bekleyin."

Eğilerek dışarı çıktı. Gökyüzü gerçekten de aydınlamaya başlamıştı. Dairaine'i neyin kuşkulandırdığını gördü. Bain ve Chiad, beklendiği üzere, sade beyaz cübbeleri içinde oradaydı. Buluşma yerine kadar onlara eşlik edeceklerdi. Rolan ve arkadaşlarının kahvaltısı henüz bitmemiş olabilirdi -Faile bitmediğini umuyordu; aptalca bir şey yapıp her şeyi mahvedebilirlerdi. Bain ve Chiad, onlara bulaşmaya çalışan erkekleri uzaklaştırmaya gönüllü olmuşlardı. Aile, bunu nasıl yapmayı düşündüklerini soramamıştı bir türlü. Bazı fedakarlıklar, bir sır perdesini hak ediyordu. Ve bir yüreğin taşıyabildiği tüm minneti. Hasır sepetler tutan iki *gai'shain* Cairhienli kadının şüphelenmesi için yeterli değildi, ama otuz, kırk *gai'shain* yeterliydi. *Gai'shain* çadırlarının arasındaki dar, çamurlu yola doluşmuşlardı. Aravine'in tombul yüzü, beyaz başlığının içinden izliyordu onu. Lusara'nın güzel yüzü de. Alvon ile oğlu Theril, çadır bezinden yapılmış çamurlu cübbeler içinde gelmişlerdi. Tombul bir Amadicialı gümüş ustası olan Alainia ise kirli, kaba beyaz ketenlere bürünmüştü. Cairhienli, tıknaz bir çizmeci olan Dormin ile buralı, zayıf bir dokumacı olan Corvila da gelmişti, ve... Ona yemin edenlerin onda birini bile temsil etmiyorlardı, ama bu kadar büyük bir *gai'shain* topluluğu bir taşı bile şüphelendirirdi. En azından, üçünün giyinik olması ile birlikte düşünüldüğünde. Büyük olasılıkla, Dairaine bu sabah Se-

vanna'ya kimin çağrılacağını duymuştu. Faile'nin bugün gideceğini nereden öğrenmişlerdi? Bu konuda endişelenmek için çok geçti. Shaidolar bilseydi, hepsi çoktan sürüklene sürüklene çadırdan çıkarılmış olurlardı.

"Burada ne işiniz var?" diye sordu.

"Sizi uğurlamak istedik, Leydim," dedi Theril, kaba ve zar zor anlaşılabilen aksanı ile. "Birer ikişer gelmeye büyük özen gösterdik." Lusara mutlu mutlu başını salladı ve bunu yapan tek kişi değildi.

"Eh, şimdi veda edebiliriz," dedi Faile kararlılıkla. Kaçışlarını mahvetmeye ne kadar yaklaştıklarını söylemeye gerek yoktu. "Ben sizi almak için dönene kadar." Babası ona ordu vermezse, Perrin verirdi. Rand al'Thor ile dostluğu sağlardı bunu. Işık, *neredeydi* acaba? Hayır! Perrin'in henüz ona yetişmediğime memnun olmalıydı. Onu kurtarmak için gizlice kampa girmeye çalışırken öldürülmediğine memnun olmalıydı. Memnun olmalıydı ve neden oyalandığını düşünmemeliydi. "Şimdi, biri sizi burada görüp, hikayeler anlatmaya koşmadan, gidin. Ve bundan *kimseye* bahsetmeyin." Takipçileri yeterince güvenliydi, yoksa Faile çoktan zincire vurulmuş olurdu, ama *gai'**shainlar*** arasında Dairaine'e benzeyen çok fazla kişi vardı, hem de yalnızca uzun zamandır tutsak olan Cairhienliler arasında değil. Bazı insanlar, nereye giderlerse gitsinler, hemen bilek yalamaya başlıyordu.

Gelenler, kimse başını çadırından uzatıp göremezmiş gibi, eğilmeye, diz kırmaya, yumruklarını alınlarına götürmeye başladılar ve üzüntülü ifadelerle dağıldılar. Gerçekten de Faile'yi uğurlamayı düşünüyorlardı! Faile'nin çileden çıkmak için har-

cayacak zamanı yoktu. Bain ile Chiad'a doğm seyirterek, çabucak çadırın içindeki durumu açıkladı.

Faile sözünü bitirdiği zaman bakıştılar ve Kız el konuşması ile konuşmak için sepetlerini bıraktılar. Mahremiyet aradıkları açık olduğundan, Faile onların ellerine bakmaktan kaçındı. Çok şey anlayacağından değil. Elleri çok hızlı hareket ediyordu. Alev saçlı, koyu mavi gözlü Bain Gaile'den yaklaşık yarım el uzun boyluydu, gri saçlı Chiad ise yalnızca bir parmak daha uzun. Yakın arkadaştılar, ama birbirlerini birincil-kardeş edinmişlerdi ve bu dostluktan daha yakın bağlar yaratmıştı.

"Biz Dairaine Saighan'ın icabına bakarız," dedi Chiad sonunda. "Ama bu, kasabaya yalnız gitmen anlamına gelecek."

Faile içini çekti, ama başka çaresi yoktu. Belki Rolan uyanmıştı. O anda onu izliyor olabilirdi. Faile ona ihtiyaç duyduğunda, yoktan var oluveriyordu sanki. Kuşkusuz onun gidişine karışmazdı, kendisi giderken onu da götürmeye söz verdikten sonra değil. Ama Rolan hâlâ umut besliyordu ve Faile beyaz giymeye devam ettiği sürece besleyecekti. Rolan ve öpücük oyunları! Faile'yi bir süre daha *gai'shain* cübbesi içinde tutmak isteyebilirdi. Erkekler yardım etmek istediğinde, her zaman, tek yolun kendi önerdikleri yol olduğunu düşünürlerdi.

Bain ve Chiad sivri tepeli küçük çadıra girdiler ve Alliandre ile Maighdin çıktılar. Gerçekten de içeride beş kişilik" yer yoktu. Maighdin çadırın çevresinden dolandı ve diğer kadınların taşıdığına benzeyen bir sepetle döndü. Sepetlerin içinde, kirli *gai'shain* cübbeleri görünüyordu ve kirli çamaşırlarla doluymuş gibi görünmesini sağlıyordu, ama elbiselerin altında küçük bir balta, bir sapan, tuzak kurmak için ipler, çelik ve

çakmaktaşı, paket paket un, kaba un, kum fasulye, tuz ve maya, bulabildikleri birkaç madeni para, batıya gidip Perrin'i ararken ihtiyaç duyacakları her şey vardı. Galina onları kamptan çıkaracaktı, ama kadının 'Aes Sedai işinin' onu hangi yöne götüreceğini bilmek imkansızdı. En baştan, kendi kendilerine yetebilmeleri gerekiyordu. Aes Sedai'den her şey beklenirdi, en kısa zamanda onları terk edebilirdi.

Maighdin kararlı bir havayla, çenesini kaldırarak, sert bakışlarla sepetin yanında dikildi, ama Alliandre gülümsüyordu.

"O kadar mutlu görünmemeye çalış," dedi Faile ona. Islaktopraklı *gai'shainlar* nadiren gülümserdi ve asla bu kadar sevinçli görünmezdi.

Alliandre yüzündeki ifadeyi düzeltmeye çalıştı, ama gülümsemesini ne zaman yok etse, biraz sonra geri geliyordu. "Bugün **kaçıyoruz,"** dedi. "Gülümsememek zor."

"Bilgelerden biri seni görürse ve neden mutlu olduğunu öğrenmeye karar verirse, kolaylıkla vazgeçersin."

"Gai'shatn çadırlarının arasında ya da Malden'de Bilge görmemiz pek olası değil," dedi kadın, gülümseyerek. Kararlı ya da değil, Maighdin başını sallayarak onayladı.

Faile pes etti. Aslında, Dairaine'e rağmen kendisinin de içi içine sığmıyordu. Bugün kaçıyorlardı.

Bain çadırdan çıktı, Chiad'ın da çıkması için çadır kapağını açık tuttu. Chiad'ın sırtında, ufak tefek kadının iki büklüm halde sığabileceği boyda, bir battaniye bohçası vardı. Chiad güçlü bir kadındı, ama ağırlığı taşıyabilmek için biraz öne eğilmesi gerekiyordu.

"Neden bu kadar kıpırtısız?" diye sordu Faile. Dairaine'i öl-

dürmüş olmalarından korkmuyordu. *Gai'shain* kurallarını takip etmek konusunda çok titizdiler ve şiddet yasaktı. Ama o battaniye, içi odun doluymuş gibi kıpırtısızdı.

Bain, gözlerinde eğlentili bir ışıkla, alçak sesle konuştu. "Saçlarını okşadım ve onu incitmek zorunda kalırsam çok kızacağımı söyledim. Ona tokat atmanın bile bana ne kadar *toh* kazandıracağı düşülünürse, basit gerçek bu." Chiad güldü. "Sanırım Dairaine Saighan onu tehdit ettiğimi sandı. Bence, biz onun gitmesine izin verene kadar çok sessiz ve çok hareketsiz kalacak." Sessiz kahkahalarla sarsılıyordu. Aiel mizah anlayışı Faile için hâlâ sırdı. Ama bu, yaptıkları için çok kötü cezalandırılacaklarını biliyordu. Bir kaçış teşebbüsüne yardım etmek, kaçmaya çalışmak kadar şiddetle cezalandırılırdı.

"Sana çok minnettarım," dedi, "hem sana, hem Chiad'a, şimdi ve sonsuza dek. Büyük *toh* sahibi oldum." Bain'in yanağını hafifçe öptü ve bu kadının saçları gibi kıpkırmızı olmasına sebep oldu, elbette. Aieller, başkalarının önünde, erdemlilik ölçüsünde kontrollüydü. Bazı açılardan.

Bain Chiad'a baktı ve dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Gaul'u gördüğünde, ona Chiad'ın güçlü elleri, ateşten yüreği olan bir adamın *gai'shain'i* olduğunu söyle. Anlayacaktır. Chiad'ın bohçayı güvenli biryere taşımasına yardım etmeliyim. Her zaman su ve gölge bulasın, Faile Bashere." Parmak uçları ile Faile'nin yanağına hafifçe dokundu. "Bir gün, yine karşılaşacağız."

Chiad'ın yanına giderek battaniyenin ucunu tuttu ve bohçayı kaldırıp taşıdılar. Gaul anlayabilirdi, ama Faile anlamıyordu. En azından ateşten yürek kısmını. Hem, Manderic'in elle-

rinin Chiad'ın en ufak ilgisini çektiğinden kuşkuluydu. Adamın nefesi kokuyordu ve baskına ya da avlanmaya gitmiyorsa, uyanır uyanmaz içmeye başlıyordu. Ama Faile Gaul ile Manderic'i aklından çıkardı ve sepeti omzuna kaldırdı. Zaten çok fazla zaman harcamışlardı.

Gökyüzü gündüz aydınlığına kavuşmaya başlamıştı artık ve Malden duvarlarının yakınlarındaki çılgınca çeşitli çadırların arasında *gai'shainlar* dolaşıyor, işlerin başlamak için koşturuyor ya da en azından çalışıyormuş gibi görünmek için bir şeyler taşıyorlardı, ama hiçbiri, ellerinde çamaşır sepetleri ile, kasaba kapılarına doğru yürüyen beyazlı kadınlara aldırış etmedi. Sevanna'nın *gai'sbainhn* için bile, her zaman yıkanacak çamaşırlar vardı. O kadar çok ıslaktopraklı *gai'shain* vardı ki Faile hepsini tanımıyordu ve Arrela ile Lacile'ye rastlayana kadar, tanıdığı kimseyi görmedi. İki kadın, sepetleri omuzlarında, ayak değiştirerek bekliyorlardı. Çoğu Aiel kadından daha uzun boylu ve esmer olan Arrela, siyah saçlarını Kızlarınki kadar kesiyor, erkek gibi yürüyordu. Lacile kısa boylu, solgun ve inceydi, Arrela'nınkinden çok da uzun olmayan saçlarına kırmızı kurdeleler bağlamıştı. Cübbe içinde zarif yürüyordu, yıpranmış pantolonunu giydiğinde utanç verici bir biçimde kıvırtıyordu. Ama iki kadın, tıpatıp aynı tavırlarla, rahat birer iç çektiler.

"Bir şey oldu sandık," dedi Arrela.

"Halledemeyeceğimiz bir şey değildi," dedi Faile ona.

"Bain ile Chiad nerede?" diye sordu Lacile endişeyle.

"Başka bir işleri var," dedi Faile. "Yalnız gideceğiz."

İki kadın bakıştılar ve bu sefer iç çekmelerinde rahatlık

yoktu. Elbette Rolan işlerine karışmazdı. Kaçmalarına değil. Elbette hayır.

Malden'in demir bantlı kapıları, şehir düştüğünden beri, granit duvarlara kadar ittirilmiş, açık dunıyordu. Pas yüzünden geniş demir bantlar kahverengileşmişti ve menteşeler o kadar paslıydı ki kapıları kapatmak imkansız olabilirdi. İki yanda yükselen gri taştan kulelere güvercinler yuva yapmıştı.

İlk gelen onlardı. En azından, Faile sokakta, ileride hiç kimseyi göremiyordu. Kapıdan geçerlerken, kol yenindeki hançeri çıkardı ve çeliğini yukarı bakacak şekilde, bileğine yaslayarak tuttu.

Diğer kadınlar da, aynı ölçüde becerikli biçimlerde olmasa da, benzer hareketler yaptılar. Bain ve Chiad yokken, Rolan ve arkadaşlarının başka işleri olduğunu dilerlerken, kendi kendilerini korumaları gerekecekti. Malden bir kadın için o kadar tehlikeli değildi -bir *gai'shain* kadın için; kendi kadınlarına asılmaya çalışan Shaidolar fırçayı yiyordu- kampın Shaido kısmı kadar değil, ama orada da kadınlar saldırıya uğramıştı, hem de bazen erkek gnıpları tarafından. Işık izin verse de, saldırıya uğrayacaklarsa, yalnızca bir iki erkek tarafından olsa. Bir iki erkeği hazırlıksız yakalayabilirler, onlar bu *gai'shainhnn* dişli olduğunu öğrenmeden öldürebilirlerdi. İkiden fazla olurlarsa, ellerinden geleni yaparlardı, ama bir Aiel dokumacısı ya da çömlekçisi de, çoğu eğitimli silahlı adam kadar tehlikeliydi. Sepetli ya da sepetsiz, ayak uçlarına basa basa yürüyorlar, iki yanı kolluyorlar, herhangi bir yöne doğnı kaçmaya hazır bekliyorlardı.

Kasabanın bu kısmı yanmamıştı, ama ıssız bir hali vardı.

Yumuşak, beyaz çizmelerinin altında kırık tabaklar ve çömlekler çıtırdıyordu. *Gai'shain* yapılan erkek ve kadınların üstünden kesilip atılan giysi parçalan gri döşeme taşlarının üzerinde duruyordu hâlâ. Bu zavallı, perişan paçavralar ilk önce karın içinde, sonra bir aydan uzun süre boyunca yağmur altında yatmışlardı ve Faile artık onları paçavra toplayıcıların bile alacağından kuşkuluydu. Orada burada çocuk oyuncakları yatıyordu, tahta bir at, boyası soyulmaya başlamış bir oyuncak bebek, kaçmasına izin verilen, çok küçük çocuklar tarafından düşürülmüştü. Çok yaşlı, hasta ve sakat olanların da gitmesine izin verilmişti. Arduvaz damlı, ahşap ya da taştan yapılmış binalarda, eskiden kapıların ya da pencerelerin bulunduğu yerde şimdi boş delikler vardı. Shaidoların değerli ya da faydalı buldukları her şeye ek olarak, kasabadaki, yerinden çıkartılabilir her tahta parçası alınmıştı. Ahşap evlerin tahtalarının alınmasının tek sebebi ise, çevredeki ormanlardan odun kesmenin daha kolay olmasıydı. O delikler Faile'ye, kafataslarındaki göz yuvaları gibi geliyordu. Bu sokakta sayısız defa yürümüştü, ama bu sabah, o delikler onu izliyor gibiydi. Kafasındaki deriyi karıncalandırıyorlardı.

Kasabayı yarıladıklarında, dönüp yüz elli adım arkalarındaki kapılara baktı. Şimdilik sokak hâlâ boştu, ama kısa süre sonra beyazlara bürünmüş erkekler ve kadınlar kovaları ile geleceklerdi. Su taşımak, erken başlayan ve bütün gün süren bir işti. Artık acele etmeleri gerekiyordu. Faile daha dar bir sokağa dönerek, daha hızlı yürümeye başladı, ama sepetini dengelemekte güçlük çekiyordu. Diğerleri de güçlük çekiyor olmalıydı, ama kimse yakınmıyordu. O *gai'sbainhr* gelmeden gözden

kaybolmaları gerekiyordu. Kasabaya giren *gai'sbainhrm,* kalenin dibindeki su sarnıcına gelene kadar, anacaddeden ayrılmak için sebepleri yoktu. Birinin gözüne girmeye çalışmak ya da dikkatsiz bir laf, Shaidoları onların peşine düşürebilirdi ve duvarlara tırmanıp, kimsenin bacağını kırmayacağını umarak on adım yükseklikten atlamak dışında, tek bir çıkış yolu vardı.

Artık tabelasız kalmış, üç katlı, pencereleri boş bir handa, Faile ortak salona daldı, diğerleri de peşinden. Lacile sepetini indirdi ve kapı çerçevesine yaslanarak sokağı gözetlemeye başladı. Tavanı kirişli oda, tozlu yerlere kadar boştu ve taş şöminelerdeki ızgaralar ile diğer şömine aletleri gitmişti. Odanın arkasındaki merdivenin korkuluğu koparılıp alınmıştı, mutfak kapısı da yoktu. Mutfak da aynı ölçüde boştu. Faile kontrol etmişti. Tencereler, bıçaklar ve kaşıklar işe yarardı. Faile sepetini yere indirdi ve merdivenin yanına seyirtti. Sağlam bir merdivendi, kalın keresteden, nesiller boyunca dayanması için yapılmıştı. Merdiveni sökmek, evin kendisini sökmek kadar zor olurdu. Faile merdivenin altını, dış kısımdaki geniş destek boyunca elini gezdirdi ve eli bilek kalınlığında, tam olarak camsı olmayan çubuğun üzerine kapandı. Bulabildiği en iyi saklama yeri burası gibi gelmişti, ama nefesini tuttuğunu fark edince şaşırdı.

Lacile kapının yanında kaldı, ama diğerleri sepetlerini almadan Faile'nin yanına seyirttiler.

"Sonunda," dedi Alliandre, parmak uçları ile, çekine çekine çubuğa dokunarak. "Özgürlüğümüzün bedeli. Nedir bu?"

"Bir *angreal,"* dedi Faiel, "ya da belki bir *ter'angreal.* Kesin bilmiyorum. Yalnız, Galina onu çok istiyor, bu yüzden ya biri, ya diğeridir."

Maighdin cesaretle, elini çubuğun üzerine koydu. "İkisi de olabilir," diye mırıldandı. "Genellikle tuhaf bir his verirler. En azından bana öyle denmişti." Beyaz Kule'ye hiç gitmediğini iddia ediyordu, ama Faile bundan eskisi kadar emin değildi. Maighdin yönlendirebiliyordu, ama o kadar zayıf ve o kadar güçlükle yönlendiriyordu ki, Bilgeler onu başıboş bırakmakta sakınca görmemişlerdi. Eh, tüm diğer *gai'sbainhr* kadar başıboş. Kadın, utandığı için inkar oluyor olabilirdi pekala. Faile, Aes Sedai olamadıkları için Kule'den çıkarılmış kadınların, başarısızlıklarını saklamak için, bazen oraya gittiklerini sakladıklarını duymuştu.

Arrela başını iki yana salladı ve bir adım geriledi. Kadın Tearlıydı ve Aes Sedailerle birlikte yolculuk yapmasına rağmen, Güç ya da onunla ilgili her şey onu huzursuz ediyordu. Pürüzsüz, beyaz çubuğa, kırmızı engerekmiş gibi baktı, dudaklarını yaladı. "Galina bizi bekliyor olmalı. Çok bekletirsek kızabilir."

"Yol hâlâ açık mı, Lacile?" diye sordu Faile, çubuğu sepetin dibine sokarken. Arrela rahat bir nefes aldı. Çubuk saklanınca, daha önce, Faile'yi gördüğü zaman rahatladığı kadar rahatlamıştı anlaşılan.

"Evet," diye yanıt verdi Cairhienli, "ama neden, anlamıyonım." Hâlâ, tek gözüyle kapı çerçevesinin arkasından gözetleyebilecek şekilde dunıyordu. "Artık ilk *gai'sbainlar* su taşımaya gelmiş olmalıydı."

"Belki kampta bir şey olmuştur," dedi Maighdin. Aniden yüzü sertleşti, bıçağını eline aldı. Bıçak, tahta saplı, çentik ve delik deşik çelikli bir şeydi.

Faile yavaşça başını salladı. Belki, Dairaine gibi bir şey

çoktan bulunmuştu. Kadın Faile ve diğederinin nereye gittiğini bilmiyordu, ama bekleyen *gai'shairûar* arasında birilerini tanımış olabilirdi. Sorguya çekilirlerse ne kadar dayanabilirlerdi acaba? Theril sorguya çekilirse Alvon ne kadar dayanırdı? "Her durumda, bu konuda yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Galina bizi dışarı çıkaracak."

Yine de, handan çıktıklarında, sepetlerini önlerinde tutarak, takılmamak için cübbelerinin eteklerini kaldırmaya çalışarak koştular. Sık sık arkasına bakıp sendeleyen tek kişi Faile değildi. Sonunda, sırıkların ucuna takılmış kovalar taşıyarak kasabanın ana sokağında yaklaşan *gai'shainhr* gördüğünde rahatlamalı mı, yoksa rahatlamamak mı, emin olamadı. Ama kesinlikle yavaşlamadı.

Çok uzağa koşmaları gerekmedi. Birkaç dakika sonra, Malden'in geri kalanında solmuş olan kömürleşmiş tahta kokusu yoğunlaşmaya başladı. Malden'in güney ucu yıkıntıya dönüşmüştü. Yıkımın kıyısında durdular ve sokaktan aşağı bakan biri tarafından görülmemek için bir köşeye yapışarak döndüler. Durdukları yerden, yaklaşık iki yüz adım uzaktaki güney duvarına kadar, çatısız kabuklara dönmüş kararmış taş duvarlar, külleri yağmurlarla yıkanmış, kömürleşmiş kiriş yığınları uzanıyordu. Bazı yerlerde, en kalın keresteler bile küle dönmüştü. Bu sokağın yalnızca güney ucunda, sağlam denebilecek yapılar kalmıştı. Shaidolar burayı ele geçirdiğinde, kasabayı kasıp kavuran yangın, sonunda burada durmuştu. Alt katları sağlam görünen, ama çatısız kalmış yarım düzine bina vardı ve bunun iki katı kadarı, yıkılmak üzere görünen, kararmış kütük ve yarı yanmış kereste yığınlarına dönmüştü.

"İşte," dedi Maighdin, sokak boyunca, doğuya doğru işaret ederek. Gösterdiği yerde, uzun bir kırmızı kumaş esintiyle dalgalanıyordu. Yıkılmak üzere görünen bir eve benziyordu. Yavaş yavaş o tarafa yürüdüler ve sepetlerini yere bıraktılar. Kırmızı kumaş yine dalgalandı.

"Neden bizimle *burada* buluşmak istesin ki?" diye mırıldandı Alliandre. "O ev bir hapşırıkla yıkılıverir." Sözcük hapşırma dürtüsü uyandırmış gibi, burnunu ovaladı.

"Oldukça sağlam. Kontrol ettim." Galina'nın sesi arkalarından gelince Faile hızla başını çevirdi. Kadın onlara doğru yürüyordu. Sokağın kuzey tarafındaki sağlam binaların birinden çıktığı açıktı. Kadını onca zaman altın ve ateş damlalarından yapılmış kemer ve kolye içinde gördükten sonra, onlarsız tuhaf geliyordu. İJzerinde hâlâ beyaz ipek cübbesi vardı, ama mücevherlerin eksikliği ikna ediciydi. Galina bir şekilde, gerçeği tepetaklak etmiş değildi. Bugün gidiyordu.

"Neden sağlam binalardan birinde değil?" diye sordu Faile. "Ya da tam burada değil?"

"Çünkü kimsenin onu benim ellerimde görmesini istemiyorum," dedi Galina, Faile'nin yanından geçerek. "Çünkü kimse o yıkıntının içine bakmaz. Çünkü ben öyle diyonım." Eskiden kapı olan deliğin içinden geçti, açıklığın üzerine düşmüş ağır, kömürleşmiş tavan kirişinin altından eğildi ve hemen sağa dönüp merdiveni inmeye başladı. "Oyalanmayın."

Faile diğer kadınlarla bakıştı. Bu tuhaftan da öteydi.

"Eğer bizi buradan çıkaracaksa," diye hırladı Alliandre, sepetini kaparak, "o şeyi tuvalette teslim etmeye bile razıyım." Yine de, Faile'nin kendi sepetini alıp başı çekmesini bekledi.

Aşağı inen merdivenin üzerinde kömürleşmiş kütükler ve kararmış keresteler asılıydı, ama Galina'nın rahatlığı Faile'ye güven verdi. Kadın, sonunda çubuğu ele geçirdiği anda canlı canlı gömülmeyi ya da ezilmeyi göze almazdı. Yıkıntıdaki deliklerden süzülen ışınlar, tepesindeki binanın tehlikeliliğine rağmen bodrumun oldukça temiz olduğunu görmelerine yetecek kadar aydınlık veriyordu. Taş duvarların bir boyunca dizilmiş, çoğu kararmıştı ve tahtaları sıcaktan fırlamış büyük fıçılar, buranın eskiden bir han ya da meyhane olduğunu söylüyordu. Ya da belki bir şarap tüccarının dükkanı. Malden çevresindeki bölge ortalama kalitede şarap üretiyordu, hem de büyük miktarda.

Galina, küçük taş parçaları ile kaplı taş zeminin ortasında, küçük bir ışının altında durdu. Yüzü Aes Sedai sükuneti timsaliydi, önceki günün heyecanı tamamen yatışmıştı. "Nerede?" dedi serinkanlılıkla. "Onu bana ver."

Faile sepeti yere bıraktı ve elini içine soktu. Beyaz çubuğu çıkardığında Galina'nın elleri seyirdi. Faile çubuğu ona uzattı ve kadın neredeyse tereddütle uzandı ona. Faile aksinden emin olmasa, Galina'nın çubuğa dokunmaktan korktuğunu düşünürdü. Galina'nın parmakları çubuğun üzerinde kapandı ve kadın uzun bir nefes verdi. Faile bırakamadan, çubuğu çekip aldı. Aes Sedai titriyor gibi görünüyordu, ama gülümsemesi... zafer doluydu.

"Bizi kamptan nasıl çıkarmayı düşünüyorsun?" diye sordu Faile. "Giysilerimizi şimdi mi değiştirelim?"

Galina ağzını açtı, sonra aniden boş elini, avcunu göstererek kaldırdı. Başını, dinliyormuş gibi, merdivene doğru eğdi.

"Hiçbir şey olmayabilir," dedi alçak sesle, "ama kontrol etsem daha iyi olacak. Siz burada bekleyin ve sessiz olun. Sessiz ol," diye tısladı, Faile konuşmaya kalkınca. Aes Sedai, ipek cübbesinin eteğini kaldırarak merdivene seyinti ve yukarıda ne bulacağından endişelenen bir kadın gibi tırmanmaya başladı. Sarkık tahtaların ve kirişlerin arkasında, ayakları gözden kayboldu.

"Siz bir şey duydunuz mu?" diye fısıldadı faile. Hepsi başlarını iki yana salladılar. "Belki Güç tutuyordun Duydum ki bu..."

"Tutmuyordu," diye sözünü kesti Maighdin. "Kaynak'a kucak açtığını görme..."

Aniden, tepelerindeki tahtalar inledi ve gökgürültüsü gibi bir çatırtı ile, kararmış kirişler ve tahtalar yıkıldı, kör edici kara toz ve kömür parçacıkları bulutlar Faile'nin öksürmeye başlamasına sebep oldu. Kömür kokusu aniden, Malden'in yandığı günkü kadar yoğunlaştı. Yukarıdan düşen bir şey hızla omzuna çarptı ve Faile başını korumaya çalışarak çöktü. Biri haykırdı. Faile başka nesnelerin, tahtaların ya da tahta parçalarının, düşüp bodrumun taş zeminine çarptığını duydu. Ama bir çatı kirişi ya da ağır bir putrel olabilecek kadar çok ses çıkaran yoktu.

Sonunda -saatler gibi geldi; birkaç dakika sürmüş olmalıydı- döküntü yağmuru kesildi. Toz seyrelmeye başladı. Faile çabucak çevresine, arkadaşlarına baktı ve onları başlarını kollarına dolamış, yerde büzülmekte olduklarını gördü. Öncekinden daha fazla ışık var gibiydi. Birazcık daha. Tepedeki boşlukların bazıları genişlemiş gibiydi. Alliandre'nin kafasından

yüzüne kan sızıyordu. Herkes tepeden tırnağa tozla kaplıydı.

"Yaralanan var mı?" diye sordu Faile ve öksürerek bitirdi. Toz tamamen inmemişti, boğazı, dili toz kaplı gibi geliyordu. Tadı kömür gibiydi.

"Hayır," dedi Alliandre, çekine çekine başına dokunarak. "Yalnızca bir sıyrık." Diğerleri de yaralandıklarını inkar ettiler, ama Arrela sağ kolunu dikkatle hareket ettiriyor gibiydi. Kuşkusuz hepsi berelenmişti ve Faile sol omzunun yakında moraracağını düşünüyordu, ama bunu gerçek bir yara saymıyordu.

Sonra gözleri merdivene takıldı ve ağlamaklı oldu. Yukarıdan inen yıkıntılar, eskiden merdivenin olduğu yeri doldurmuştu. Tepedeki bazı deliklerden geçebilirlerdi belki. Faile, Arrela'nın omzuna çıkarak oraya ulaşabileceğini düşündü, ama tek sağlam koluyla kendini yukarı çekebileceğinden kuşkuluydu. Ya da Arrela'nın kendini çekebileceğinden. İkisinden biri tırmanmayı basarsa bile, yanmış yıkıntıların ortasında duruyor olacaktı ve kalan yıkıntıları da çökertebilirlerdi.

"Olamaz!" diye inledi Alliandre. "Şimdi değil! Bu kadar yaklaşmışken değil!" Ayağa kalkarak, moloz yığınına yaklaşabildiğince yaklaştı, neredeyse yaslandı ona ve bağırmaya başladı. "Galina! Bize yardım et! Kısılı kaldık! Yönlendirerek tahtaları kaldır! Çıkmamız için bir delik aç! Galina! Galina! Galina!" Dolaşık tahta yığınına çöktü. Omuzları sarsılıyordu. "Galina,"-diye ağladı. "Galina, bize yardım et."

"Galina gitti," dedi Faile acı acı. Kadın hâlâ yukarıda olsa, ya da onlara yardım etmeye niyeti olsa, çoktan yanıt vermiş olurdu. "Biz burada kısılı kalmış, belki ölmüşken, bizi geride bırakmak için kusursuz bir bahanesi var. Zaten, o kütüklerin

bazılarını bir Aes Sedai'nin bile kaldırabileceğinden kuşkuluyum." Galina'nın bu bahaneyi bizzat ayarlamış olabileceğinden bahsetmedi. Işık, kadına asla tokat atmamalıydı. Ama kendi kendini paylamak için çok geçti.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Arrela.

"Kendi kendimize çıkacağız," dedi Faile ile Maighdin, aynı anda. Faile şaşkın şaşkın diğer kadına baktı. Hizmetçisinin kirli yüzünde bir kraliçenin kararlılığı vardı.

"Evet," dedi Alliandre, doğrularak. Döndü ve yüzünü kaplayan toz gözyaşları ile yol yol olmuşsa da, yeni gözyaşları belirmiyordu. Kadın gerçekten de kraliçeydi ve bir leydi hizmetçisinin cesareti karşısında utanmak hoşuna gitmiş olamazdı. "Kendi kendimize çıkacağız. Ve başarısız olursak... Başarısız olursak, *ben* bunun içinde ölmeyeceğim!" Altın kemeri çıkardı, horgörüyle bodrumun bir köşesine fırlattı. Altın kolye de ardından gitti.

"Shaido kampından geçebilmek için onlara ihtiyacımız olacak," dedi Faile nazikçe. "Galina bizi buradan çıkarmayabilir, ama ben yine de bugün gitmeye kararlıyım." Dairaine bunu zorunlu kılmıştı. Bain ve Chiad kadını çok uzun süre saklayamazdı. "Ya da, en azından, buradan çıkar çıkmaz. Böğürtlen toplamaya gönderilmiş gibi yapacağız." Ama kendine sadakat yemini eden kadının cesur jestini küçümsemek istemiyordu. "Bununla birlikte, onları şimdi takmamız gerekmiyor." Kendi kemerini ve koylesini çıkardı, sepeti düzeltti ve onları kirli *gai'shain* giysilerinin üzerine koydu. Diğerleri de onu taklit etti. Alliandre, hüzünlü bir kahkahayla kendi kemerini tasmasını yerden aldı. En azından kahkaha atabiliyordu. Faile kendi-

sinin de bunu yapabilmesini diledi.

Merdiveni dolduran kömürleşmiş kütükler ve yan yanık tahtalar, Perrin'in çözmekten hoşlandığı demirci yapbozlarına benziyordu. Hemen her şey bir başka şeye yaslanmış gibi görünüyordu. Daha da kötüsü, hep beraber çalışsalar bile, ağır kütüklerin bazılarını kaldırayabilirlerdi. Ama aralarından geçecek kadarını temizleyebilirlerse, kalın kütüklerin arasından süzülebilirlerse... Tehlikeli bir iş olacaktı. Ama güvenliğe giden tek yol tehlikeli bir yolsa, o yolu seçmek zorundaydınız.

Birkaç tahtayı kolayca kurtardılar ve bodrumun arka tarafına yığdılar, ama bundan sonra her şeyi dikkatle seçmeleri, kaldırınnadan önce bir şeyin düşmesine sebep olup olmayacağını kontrol etmeleri gerekti. Ellerini, o dolaşıklığın içine, uzatabildiklerinde uzattılar, el yordamıyla, bir yere takılmış olabilecek çiviler aradılar, tüm yığının kayıp kollarını kıstırabileceğini, ezebileceğim düşünmemeye çalıştılar. Ancak ondan sonra, bazen yardımlaşarak, çekmeye başladılar, çektikleri parça oynayana kadar, gittikçe daha hızla çektiler. İş ağır ilerliyordu, büyük yığın zaman zaman inliyor, hafifçe kayıyordu. Bu olduğunda herkes geriye fırlıyor, nefeslerini tutuyordu. Kereste yığınının yıkılmayacağından emin olana kadar kimse yerinden kıpırdamıyordu. Bütün dikkatleri yaptıkları işteydi. Bir kez, Faile kurtların uluduğunu duyduğunu sandı. Genellikle kurtlar Perrin'i düşündürürdü ona, ama bu sefer değil. Tüm dünyası bu işti.

Sonra Alliandre kömürleşmiş bir tahtayı çekip kurtardı ve kütle büyük bir homurtu ile kaymaya başladı. Onlara doğru. Yığın sağır edici bir gürleme ile yıkılır, daha fazla toz bulutu kaldırırken, hepsi bodrumun arka tarafına koştu.

Öksürmeyi bırakabildiklerinde, bir kez daha gözlerini açabildiklerinde, havada hâlâ toz asılıydı ve bodrumun yaklaşık dörtte biri dolmuştu. Yaptıkları her şey bozulmuştu ve daha da kötüsü, yığın tehlikeli bir biçimde onlara doğru eğiliyordu. İnleyerek biraz daha eğildi ve durdu. Her şey, çekilen ilk tahta ile, yığının tepelerine ineceğini söylüyordu. Arrela usul usul ağlamaya başladı. Baştan çıkarıcı deliklerden güneş ışığı sızıyordu ve sokağı, gökyüzünü görmelerine izin veriyordu, ama arasından geçilebilecek hiçbir delik yoktu, Lacile için bile. Faile Galina'nın binayı işaretlemek için kullandığı kırmızı eşarbı görebiliyordu. Eşarp bir anlığına, rüzgarda dalgalandı.

Faile eşarba bakarak Maighdin'in omzunu yakaladı. "O eşarbın, rüzgarın yapamadığı bir şey yapmasını sağlamanı istiyorum."

"Dikkat mi çekmek istiyorsun?" dedi Alliandre boğuk bir sesle. "Shaidoların dikkatini çekmesi çok daha büyük bir olasılık."

"Burada susuzluktan ölmekten çok daha iyi," diye yanıt verdi Faile, niyetlendiğinden daha sert bir sesle. Ölürse Perrin'i bir daha göremezdi. Sevanna onu zincire vurdursa bile, en azından Perrin onu kurtarmaya gelene dek hayatta kalırdı. Perrin onu kurtaracaktı; biliyordu. Şu anda Faile'nin görevi, onu takip eden kadınları canlı tutmaktı. Ve bu tutsaklık anlamına geliyorsa, öyle olsundu. "Maighdin?"

"Bütün günü Kaynak'a kucak açmaya çalışarak geçirebilirim ve asla başarılı olmayabilirim," dedi güneş saçlı kadın, donuk bir sesle. Omuzları çökmüş, gözlerini boşluğa dikmişti. Yüzü, ayaklarının dibinde bir uçunım gördüğünü düşündürü-

yordu. "Ve kucak açabilsem bile, hiçbir şey öremeyebilirim."

Faile Maighdin'in omzunu bıraktı ve saçlarını okşadı. "Zor olduğunu biliyonım," dedi teselli edercesine. "Eh, aslında, bilmiyonım. Ben hiç yapmadım. Ama sen yaptın. Ve yine yapabilirsin. Hayatımız sana bağlı, Maighdin. İçinde sakladığın gücü biliyonım. Tekrar tekrar gördüm onu. Sende teslimiyet yok. Yapabileceğini biliyonım, bunu sen de biliyorsun."

Yavaş yavaş, Maighdin'in sırtı dikleşti, yüzündeki ümitsizlik silindi. Hâlâ uçurumu görüyor olabilirdi, ama düşerse de, irkilmeden düşecekti. "Denerim," dedi.

Uzun süre eşarba baktı, sonra başını kasvetle iki yana salladı. "Kaynak orada, görüş alanının hemen dışındaki güneş gibi," diye fısıldadı, "ama ne zaman ona kucak açmaya çalışsam, parmaklarımla duman yakalamaya çalışıyormuşum gibi oluyor."

Faile telaşla, taş zemine düşen altın kemerlere ve kolyelere aldırmadan, sepetinden *gai'shain* cübbesi çıkardı, sonra bir tane daha. "Yere otur," dedi, cübbeleri yığın haline getirerek. "Rahat et. Yapabileceğini biliyorum, Maighdin." Diğer kadını oturttu, sonra bacaklarını kıvırıp onun yanına oturdu.

"Yapabilirsin," dedi Alliandre alçak sesle, Maighdin'in diğer yanına otururak.

"Evet, yapabilirsin," diye fısıldadı Lacile, onlara katılarak.

"Yapabileceğini biliyonım," dedi Arrela, yere çökerken.

Maighdin eşarba bakarken zaman geçti. Faile cesaret sözleri fısıldadı ve umuda sıkı sıkı sarıldı. Aniden, bir şey onu germiş gibi, eşarp kaskatı oldu. Eşarp sarkaç gibi ileri geri sallanırken, Maighdin'in yüzünde şaşkın bir gülümseme belirdi.

Eşarp altı, yedi, sekiz kez sallandı. Sonra rüzgarda dalgalanarak gevşedi.

"Bu harikaydı," dedi Faile.

"Harika," dedi Alliandre. "Bizi kurtaracaksın, Maighdin."

"Evet," diye mırıldandı Arrela, "bizi sen kurtaracaksın, Maighdin."

Çeşit çeşit savaş vardı. Yere oturdular, cesaret sözleri fısıldadılar ve Maighdin nadiren bulabildiği bir şeyi bulmak için savaşırken, canlarını kurtarmak için savaştılar. Eşarp sallandı, sonra rüzgara kapıldı, sallandı, gevşedi. Ama onlar savaşmaya devam ettiler.

Malden'den çıkarken Galina başını yerden kaldırmadı ve acele etmemeye çalıştı. Boş kovalar taşıyarak kasabaya giren, dolu kovalar taşıyarak kasabadan çıkan, beyazlara bürünmüş erkek ve kadın selinin yanından geçti. Dikkat çekmek istemiyordu, o lanet kemer ve kolye üzerinde değilken değil. Gece, Therava uyurken, o şeyler takmıştı, ama onları çıkarıp kaçarken alacağı giysilerin ve başka şeylerin yanına saklamak o kadar büyük bir zevk vermişti ki, direnememişti. Dahası, Therava uyanıp onu bulamayınca kızmış olmalıydı. 'Küçük Lina'sının bulunması için emir vermiş olabilirdi, ve herkes Galina'yı o mücevherlerden tanıyordu. Eh, Kule'ye, ait olduğu yere geri dönerken masrafları karşılayacaklardı. O kibirli Faile ve diğer ahmaklar ölmüştü, ya da ölmüş sayılırdı ve Galina özgürdü. Kol yenine sakladığı çubuğu okşadı ve sevinçle ürperdi. Özgür!

Therava'yı canlı bırakmaktan nefret ediyordu, ama biri ka-

dinin çadırına girerse ve onu yüreğine saplanmış bir hançerle bulursa, ilk şüpheli Galina olurdu Dahası... Kafasının içinde imgeler belirdi, elinde kadının kendi kemer bıçağı ile, uyuyan Therava'nın üzerine eğildiği imgeler, Therava'nın gözlerinin aniden açıldığı, onunkilere dikildiği, Galina'nın çığlıklar attığı imgeler, elinin gevşeyip hançeri düşürdüğü imgeler, Galina'nın yalvarıp yakardığı, ama Therava'nın... Hayır. Hayır! Öyle olmazdı. Kesinlikle hayır! Therava'yı gerekli olduğu için canlı bırakmıştı, şey olduğu... Başka bir sebepten değil.

Aniden, kurt ulumaları geldi, her yönden, bir düzine ya da daha fazlası. Galina'nın ayakları kendiliğinden durdu. Çevresi çeşit çeşit çadır doluydu, duvarlı çadırlar, sivri tepeli çadırlar, alçak Aiel çadırları. Fark etmeden kampın *gai'shain* kısmından geçmişti. Gözleri Malden'in batısındaki sırta gitti ve Galina irkildi. Sırt boyunca yoğun bir sis kıvrılıyor, her yönde, ağaçları gizliyordu. Kasaba duvarları, sırtın doğu kısmını perdeliyordu, ama orada da yoğun sis olduğundan emindi. Adam gelmişti! Yüce Efendi onu korusun, tam zamanında kaçıyordu. Eh, adam her ne deneyecekse, ondan canlı kurtulsa bile, aptal karısını canlı bulamayacaktı. Galina Casban'ı da öyle.

Therava at binmesini yasaklamadığı için Yüce Efendi'ye şükrederek -kadın, yeterince yaltaklanırsa, at binebileceği olasılığını burnunun önünde sallandırmayı tercih etmişti- saklama yerine doğru seyirtti. Bırak ölmek isteyen aptallar burada ölsün. O özgürdü. Özgür!

12

SON DÜĞÜM

Penin sırtın tepesinin hemen altında, sisin kıyısında durdu ve aşağıdaki kampı, taş duvarlı kasabayı inceledi. İki yüz adım uzakta, alçak çalılarla benek benek dik yamaç yerini düz araziye bırakıyordu. İlk çadırlara kadar yaklaşık yedi yüz adım açık arazi vardı, sonra kasabaya kadar birbuçuk kilometre. Şimdi ne kadar da yakın geliyordu. Perrin dürbününü kullanmıyordu. Utkun üzerinde belirmiş, kızıl-altın güneşin ışınlarının lensten yansıması her şeyi mahvedebilirdi. Çevresindeki grilik kıvrılıyordu, ama esintiyle hareket etmiyordu, rüzgar sertçe eser, Perrin'in pelerinini oynatırken bile. Uzak suttaki, oradaki rüzgar değirmenini gizleyen yoğun sis de, eğer bir süre incelerseniz, aşırı kıpırtısız gelirdi. Çadırların arasında birinin bunu fark etmesi ne kadar sürerdi? Yapılacak şey yoktu. Sis sıradan bir sis gibi geliyordu, ıslak, biraz serin, ama Neald bir şekilde bu sisleri yapmış, sonra diğer işleriyle ilgilenmeye gitmişti. Güneş, öğlen bile buharlaştırmazdı bu sisleri, Asha'man öyle iddia etmişti. Öğlene kadar her şey, öyle ya da böyle, bitmiş olacaktı, ama Perrin adamın haklı olduğunu umu-

yordu. Gökyüzü berraktı, bahar başı için sıcak bir gün olacak gibiydi.

Kampın dışında, göreceli olarak pek az Shaido var gibiydi, ama çadırların arasında binlerce beyazlı şekil hareket ediyordu. On binlerce. Perrin'in gözleri, aralarında Faile'yi bulmaya çalışmak için can atıyordu, yüreği onu görmeye can atıyordu, ama yere dökülmüş bir arpa sepeti dolusu iğne içinde bir tanesini aramaktan farksız olurdu. Bunun yerine, ne zaman baksa hep ardına dek açık duran kasaba kapılarına bakmayı tercih etti. Davetkar bir biçimde açık **duruyorlardı.** Perrin'i çağırıyorlardı. Yakında, Faile ve yoldaşları o kapılara ve kasabanın kuzeyinde yükselen kuleli kaleye gitme zamanının geldiğini bileceklerdi. Kızlar tutsaklara *gai'sbain* muamelesi yapıldığı konusunda haklıysa, Faile şu anda iş yapıyor olabilirdi, ama kaçıp kaleye gitmeyi bilecekti. O ve dostları ve de büyük olasılıkla Alyse. Shaidolarla ne entrika çeviriyor olursa olsun, Aes Sedai savaş meydanında kalmak istemezdi. Kalede ikinci bir Aes Sedai işe yarardı. Işık izin verse de iş buna varmasa.

Felaket olasılığına dek, aklına gelen her olasılık için dikkatle plan yapmıştı, ama Perrin ne kadar dilerse dilesin, bu bir demirci yapbozu değildi. Demirci yapbozundaki kıvnk demir parçalar ancak belli şekillerde hareket ederdi. Onları doğnı şekilde oynatırsanız, yapboz dağılırdı. İnsanlar onu bin ayrı şekilde oynatabilirdi, bazen olana dek mümkün olduğuna inanmadığınız şekillerde. Shaidolar beklenmedik bir şey yaptığında planları yine de işe yarayacak mıydı? Kesinlikle beklenmedik bir şey yapacaklardı ve Penin'in bu konuda yapabileceği tek şey, sonunun felaket olmamasını ummaktı. Malden kapılarına son bir

kez, özlemle baktıktan sonra döndü ve sırta tırmandı.

Sisin içinde, o bile on adım uzağı göremiyordu, ama kısa süre sonra, sırttaki ağaçların arasında Dannil Lewin'i buldu. Sıska denebilecek kadar zayıf bir adam olan, burnu baltaya benzeyen ve Tarabon usûlü gür bıyık uzatmış olan Dannil, yüzünü açıkça göremeseniz bile kolaylıkla seçilebiliyordu. Diğer İki Nehirliler onun arkasında belirsiz şekillerdi, uzaklaştıkça daha da bulanık oluyorlardı. Çoğu yere çökmüş ya da oturmuştu, fırsat bulmuşken dinleniyorlardı. Jori Congar diğerlerini bir zar oyununa ikna etmeye çalışıyordu, ama sessizce yapıyordu, bu yüzden Perrin üzerinde durmadı. Zaten kimse öneriyi kabul etmiyordu. Jori zar oyununda sıradışı şansa sahipti.

Dannil Perrin'i görünce bacağını uzatarak reverans yaptı ve "Lordum," diye mırıldandı. Adam Faile'nin takipçilerinin yanında çok fazla zaman harcıyordu. Kendisi buna, ışıltı kazanmak diyordu, bu da ne demekse. Adam dediğin pirinç eşya değildi ki?

"Kimsenin benim biraz önce yaptığım gibi, yün kafalı bir aptallık yapmamasına dikkat et, Dannil. Aşağıda keskin gözlü birileri, sisin kıyısında hareket görebilir ve araştırması için birilerini gönderebilir."

Dannil eliyle ağzını örterek öksürdü. Işık, adam tüm o Cairhienliler ve Tearlılar kadar kötü oluyordu. "Nasıl dilerseniz, Lordum. Herkesi geride tutarım."

"Lordum?" dedi Balwer'in kum sesi, sislerin içinden. "Ah, buradasınız, Lordum." Ufak tefek, değnek gibi adam belirdi. Arkasından, ondan daha iri iki şekil daha geldi, ama biri ondan çok da uzun değildi. Adamın jesti üzerine, sisin içinde be-

lirsiz şekiller olarak durdular ve Bahver yalnız yaklaştı. "Masema aşağıya geldi, Lordum," dedi sessizce, ellerini kavuşturarak. "Mevcut koşullar altında, Haviar ile Nerion'u onun ve adamlarının gözlerinden uzak tutmanın en iyisi olacağını düşündüm. Masema'nın onlardan kuşkulandığını sanmıyorum. Bence kuşkulandığı herkesi öldürtüyor. Ama gözden uzak, zihinden uzak tutmak en iyisi."

Perrin'in çenesi gerildi. Masema'nın ordusu ile birlikte -eğer o günıha ordu denebilirse- doğu sırtının arkasında olması gerekiyordu. İki Asha'man'ın yaptığı kapıyollardan ağır ağır, ayak sürüyerek geçerlerken o adamları -ve birkaç kadını- saymıştı ve yirmi bin kişiydiler. Masema sayıları konusunda her zaman belirsiz konuşmuştu ve dün geceye dek Perrin kesin sayıyı bilmiyordu. Perişan ve kirliydiler, yalnızca birkaç tanesi miğfer ya da plaka zırh giymişti, ama her birinin elinde, kılıç, mızrak, balta, baltalı kargı ya da arbalet taşıyordu ve buna kadınlar da dahildi. Masema'nın takipçilerinin arasındaki kadınlar erkeklerden çok daha kötüydü. Çoğu, yalnızca dehşet estirip insanları Yenidendoğan Ejder'e yemin etmeye zorlamaya yararmış gibi görünüyordu -Perrin'in kafasının içinde renkler döndü ve öfkesinin altında ezildiler- bu, bir de reddederlerse onları öldürmeye. Bugün daha iyi bir amaçları vardı. "Belki Haviar ile Nerion'un Masema'nın adamlarından sonsuza dek uzak durmalarının zamanı gelmiştir," dedi.

"Madem öyle istiyorsunuz, Lordum. Ama bana göre, onların yaptıkları işi yapan herkesten daha güvendeler ve hevesliler." Bahver, dala konmuş meraklı bir serçe gibi, başını yana eğdi. "Korktuğunuz buysa, yozlaşmadılar, Lordum. Olmadığı bir şey-

miş gibi görünecek adamlar gönderdiğinizde, her zaman böyle bir tehlike vardır, ama işaretler konusunda burnum keskindir."

"Onları yanından ayırma, Balwer." Bugünden sonra, şansı varsa, Masema'nın ordusundan, gizlice gözetlemeye değecek kadarı kalmayacaktı zaten. Hattâ, endişelenilmesi gereken bir Masema bile kalmayabilirdi.

Perrin sırtın diğer yanındaki çalılık yamaçtan aşağı indi, Mayeneli ve Ghealdanlı mızraklı askerlerin yoğun sisin içinde, atlarının yanında beklediği yeri geçti. Adamlar flamalı mızraklarını omuzlarına dayamış, çelik uçlarını yere sağlamışlardı. Kanatlı Askerlerin kırmızıya boyalı miğferleri ve plaka zırhları sırtın zirvesinde sorun yaratmayabilirdi, ama Ghealdanlıların cilalı zırhları tehlikeliydi, hem Gallenne, hem de Arganda diğerine iltimas geçilmesine kızacağından, ikisi de burada bekliyordu. Sis epey uzaklara yayılıyordu -Neald bunun kasıtlı olduğunu iddia ediyordu, ama adam neler başardığını fark ettiğinde şaşkın ve memnun kokmuştu- bu yüzden Perrin sırtın dibine, yüksek tekerlekli arabaların koşulmuş atların arkasında, sıra halinde beklediği yere ulaştığında hâlâ griliğin içinde yürüyordu. Cairhienli araba sürücülerinin belirsiz şekilleri arabaların arasında dolanıyor, koşum takımlarını kontrol ediyor, kanvas örtüleri tutan halatları geriyorlardı.

Masema bekliyordu ve Perrin'in adamın kolunu ısırıp koparmaktan çok istediği şey yoktu, ama arabalardan birinin yanında Basel Gill'in tombul şeklini gördü ve o yana gitti. Lini de, siyah pelerinine sarınmış halde, adamın yanındaydı. Kolunu Perrin'in iriyarı uşağı Lamgwin'in beline dolamış olan Breane de. Gill Efendi siperlikli şapkasını çıkardı ve kelini örte-

cek şekilde taramaya çalıştığı seyrek, gri saçlarını sergiledi. Lini burnunu çekti ve başlığını düzeltirmiş gibi yaparken, anlamlı anlamlı Perrin'i görmezden geldi. Kadın öfke ve korku kokuyordu. Gill Efendi yalnızca korku kokuyordu.

"Kuzeye doğru yola çıkma zamanınız geldi, Gill Efendi," dedi Perrin. "Dağlara ulaştığınızda, onları takip ederek Jehannah Yolu'nu bulacaksınız. Şansımız varsa, siz dağlara ulaşmadan sizi yakalarız, ama bu olmazsa, Alliandre'nin hizmetkarlarını Jehannah'a yolla, sonra doğuya yönelip geçitten geçin, sonra yine kuzeye dönün. Biz becerebildiğimizce yakından takip edeceğiz." Planları sarpa sarmazsa. Işık, o bir demirciydi, asker değil. Ama Tylee bile, sonunda, iyi bir plan olduğunu kabul etmişti.

"Maighdin'in güvende olduğunu öğrenene kadar buradan bir yere gitmeyeceğim," dedi Lini sislere hitaben, demirden bir saz kadar ince bir sesle. "Leydi Faile'nin de, elbette."

Gill Efendi başının arkasını sıvazladı. "Lordum, Lamgwin ve ben, belki de yardım edebileceğimizi düşündük. Leydi Faile bizim için çok önemli. Maighdin ise... Maighdin ise bizden biri. Kılıcın bir ucunu diğerinden ayırt edebilirim, Lamgwin de öyle." Göbeğine doladığı kemere bir kılıç asmıştı, ama adam son yirmi sene içinde kılıç kullanmışsa, Perrin o kemerin tamamını yemeye hazırdı. Breane Lamgvvin'in kolunu daha sıkı kavradı, ama iriyarı adam kadının omzunu okşadı ve diğer elini kısa kılıcının kabzasına koydu. Sis adamın yaralı yüzünü ve çökmüş parmak boğumlarını saklıyordu. Lamgwin bir meyhane kabadayısıydı, ama yine de iyi bir adamdı. Yine de, kılıç kullanıcısı değildi.

"Sen benim *shambay'ari*'imsin, Gill Efendi," dedi Perrin kararlılıkla. "Araba sürücülerini, seyisleri ve hizmetkarları güvenliğe götürmek senin görevin. Hem senin, hem Lamgwin'in. Şimdi gidip işinize bakın." Tombul adam gönülsüzce başını salladı. Lamgwin elini alnına götürüp selam vererek kabul edince Breane rahat bir nefes aldı. Perrin adamın o iç çekişi duyabildiğinden kuşkuluydu, ama yine de kolunu kadına doladı ve teselli sözleri mırıldandı.

Lini o kadar itaatkar değildi. Baston yutmuş gibi dimdik durarak, yine sise hitaben konuştu. "Benim bu noktadan ayrılmaya niyetim yok. Ta ki..."

Perrin yüksek bir sesle ellerini çırptı ve kadın irkilerek, şaşkın şaşkın ona baktı. "Burada tek yapabileceğin, **rutubetin** içinde durup soğuk almak. Bir bu, bir de, eğer Shaidolar saflarımızı geçmeyi başarırsa, ölmek. Faile'yi ben çıkaracağım. Maighdin ve diğerlerini de çıkaracağım." Yapacaktı, ya da bunun için çabalarken ölecekti. Ama bunu söylemenin anlamı yoktu, sebep de yoktu. Perrin'in Faile ve diğerleri ile onları takip edeceğine içtenlikle inanmaları gerekiyordu. "Ve sen kuzeye gidiyorsun, Lini. Sana bir şey olmasına izin verirsem Faile bana çok kızar. Gill Efendi, onu bağlayıp bir arabanın arkasına koymanız gerekse bile, mutlaka yanınızda götüreceksiniz."

Gill Efendi irkildi, ellerindeki şapkayı buruşturdu. Aniden dehşet kokusu saçmaya başlamıştı. Lini ise saf kızgınlık kokuyordu. Lamgwin'in kokusunda eğlenti vardı ve adam gülümsemesini saklamaya çalışırmış gibi burnunu ovalıyordu, ama tuhaf bir biçimde, Breane de kızgındı. Eh, Perrin kadınları anladığını hiç iddia etmemişti. Evlendiği kadını anlayabilse bile,

ki bu zamanın yarısında olmuyordu, yine de geri kalanları asla anlayamayacaktı.

Sonunda, zorlamaya gerek kalmadan Lini bir arabanın sürücüsünün yanına tırmandı, ama Gill Efendi ona yardım etmeye çalıştığında adamın eline tokat attı. Sonra araba sırası sisin içinde, ağır ağır kuzeye doğnı ilerlemeye başladı. Bilgelerin çadırlarının ve eşyalarının yüklendiği arabanın arkasında, beyazlara bürünmüş erkekli kadınlı bir gnıp *gai'shain* yürüyordu. Şimdi bile uysaldılar, başlıklarını kaldırmış, gözlerini indirmişlerdi. Shaidolardandılar, Cairhien'de yakalanmışlardı ve birkaç ay sonra beyazları çıkarıp klanlarına döneceklerdi. Perrin, Bilgelerin başka konularda sırtlarını dönmüş olsalar bile bu konuda *ji'e'toh'a* sadık kalacakları teminatlarına rağmen, gizlice izlemişti onları, ama Bilgeler haklı gibiydi. Sayıları hâlâ on yediydi. Hiçbiri kaçıp gitmeye, sırtın aşağısındaki Shaidoları uyarmaya kalkışmamıştı. Arabaların dingilleri bol bol yağlanmıştı, ama yine de onun kulaklarına gıcırdıyor, cıyaklıyor gibi geliyordu. Şansı varsa, o ve Faile *gerçekten de* dağlara gelmeden yakalayacaktı onları.

Yedek atlar, atlı seyislerin tuttuğu uzun halatlara bağlanmış halde önünden geçerken, bir Kız arabaların arasındaki sisin içinde belirdi ve yaklaştı. Bir süre sonra Sulin olduğu anlaşıldı, *shoufdsmı* boynuna dolamış, kısa beyaz saçlarını açıkta bırakmıştı. Siyah peçesi göğsüne sarkıyordu. Aes Sedailerden birinden Şifa kabul etmezse, sol yanağındaki yeni yara yüzüne yeni bir iz ekleyecekti. Kabul etmeyebilirdi. Kızlar Bilgelerin çırakları konusunda tuhaf tavırlara sahiptiler, ya da belki yalnızca Aes Sedai olan çıraklar konusunda tuhaftılar. Çırak ol-

mamasına rağmen, Annoura'yı bile çırak olarak görüyorlardı.

"Kuzeydeki Shaido nöbetçiler öldü, Perrin Aybara," dedi kadın. "Onların yerini almaya giden adamlar da. Shaidolar için iyi dans ettiler."

"Siz kayıp verdiniz mi?" diye sordu Perrin sessizce.

"Elienda ile Briain düşten uyandı." Tanıdığı iki kadının ölümünden değil, hava durumundan bahsediyordu sanki. "Eninde sonunda hepimiz uyanacağız. Aviellin'i son üç kilometre boyunca taşımamız gerekti. Şifa görmesi gerekecek." Demek öyle. Kabul edecekti.

"Aes Sedailerden birini seninle yollarım," dedi Perrin, sisin içinde çevresine bakarak. Yanında geçen at sıraları dışında hiçbir şey göremiyordu. "Bir tane bulur bulmaz."

O konuşurken, onlar Perrin'i buldular. Annoura ile Masuri atlarını çekerek sisten çıktılar. Berelain ile Masema da yanlarındaydı, adamın traşlanmış kafası ıslak ıslak parlıyordu. Sisin içinde bile, adamın kahverengi ceketinin kırışıklığını, omzundaki kaba yamayı fark etmemek imkansızdı. Takipçilerinin yağmaladığı altınların hiçbiri Masema'nın elinde kalmıyordu. Hepsi fakirlere gidiyordu. Masema hakkında söylenebilecek tek iyi şey buydu. Ama diğer yandan, o altınlarla beslediği fakirlerin çoğu, Masema'nın adamlarının soyup soğana çevirdiği, dükkanlarını ve çiftliklerini yaktığı insanlardı. Bir sebepten, Berelain bu sabah Mayene Başı tacını takmıştı, kanat açmış altın şahin alnının üzerindeydi, ama binici elbisesi ve pelerini sade, koyu gri kumaştandı. Hafif çiçek parfümünün altında, sabır ve endişe kokuyordu, Perrin'in şimdiye dek aldığı en tuhaf koku. Altı Bilge de yanlarındaydı, koyu renk şallarını kol-

larına dolamış, katlanmış mendillerle uzun saçlarını arkaya atmışlardı. Taktıkları onca altın ile fildişi kolye ve bilezikle, Berelain'in sade giyimli görünmesine sebep oluyorlardı. Aram da yanlarındaydı, kılıcının kurt başlı kabzası kırmızı çizgili omzunun üzerinde yükseliyordu ve sis her zamanki gibi kaşlarını çatmadığını gizleyemiyordu. Adam Masema'ya yaklaşmıştı ve Masema'nın saçtığı aydınlıkta güneşlenir gibiydi. Perrin Aram'ı da arabalarla gönderse daha mı iyi olacağını merak etti. Ama bunu yapacak olsa, Aram'ın Perrin'in göremeyeceği bir yerde arabadan atlayıp, gizlice geri döneceğinden emindi.

Aviellin'in ihtiyacını iki Aes Sedai'ye açıkladı, ama Masuri geleceğini söylediğinde, sarı saçlı Edarra elini kaldırıp Kahverengi'yi durdurunca şaşırdı. Annoura huzursuzca kıpırdandı. O çırak değildi ve Seonid ile Masuri'nin Bilgelerle ilişkisi kadını huzursuz ediyordu. Onu da dahil etmeye çalışıyorlardı ve bazen başarılı oluyorlardı.

"Janina halleder," dedi Edarra. "O senden daha becerikli, Masuri Sokawa."

Masuri'nin ağzı gerildi, ama sessizliğini korudu. Bilgeler, yanlış zamanda konuşan bir çırağı pekala sopalayabiliyorlardı. O çırak Aes Sedai olsa bile. Sulin, hiçbir şeyden rahatsız olmazmış gibi görünen sarı saçlı bir kadın olan Janina'yı alıp sisin içinde kayboldu. Bol eteklerine rağmen Janina da Sulin kadar hızlı yürüyordu. Demek Bilgeler Şifa öğrenmişti, öyle mi? Bu, bugün faydalı olabilirdi; Işık izin verse de çok sık gerekmese.

İkisinin sislerin içinde kaybolmasını izlerken, Masema homurdandı. Yoğun sis adamın derine gömülmüş gözlerindeki, devamlı yanan ateşleri gizliyor, yanağındaki beyaz, üçgen ya-

ra izini belirsizleştiriyordu, ama kokusu Perrin'in burnunu dolduruyordu, sert ve yeni bileylenmiş ustura kadar keskin bir kokuydu, ama aynı zamanda çılgınlıkla seyiriyordu. O delilik kokusu, onu içine çektiği için burnunun kanaması gerektiğini düşündürüyordu bazen.

"Yalnızca Lord Ejder'in yapıyor olması gereken şeyler yapan bu lanetli kadınları kullanman yeterince kötü," dedi Masema, sisin sakladığı ateşle dolu bir sesle.

Perrin'in kafasının içinde dönen renkler Rand, Min ve siyah ceketli bir adama, bir Asha'man'a ait bir imgeye dönüştü, sonra hemen kayboldu ve Perrin iliklerine dek şoka uğradı. Rand'ın sol eli gitmişti! Fark etmez. Olan olmuştu. Ve bugün Perrin'in işi başkaydı.

"...ama Şifa biliyorlarsa," diye devam etti Masema, "vahşileri öldürmek o denli zor olacak. Seanchanların hepsine tasma takmasına izin vermemen yazık oldu."

Adamın yan yan, Annoura ile Masuri'ye fırlattığı bakış, onları da dahil ediyordu. Halbuki o ikisi adamı birden çok kez, gizli gizli ziyaret etmişti. Kadınlar adama Aes Sedai dinginliği ile baktılar, ama Masuri'nin ince elleri bir kez, eteklerini sıvazlayacakmış gibi hareket etti. Kadın fikrini değiştirdiğini, anık Masema'nın öldürülmesi gerektiğine inandığını söylüyordu, ama o zaman, neden onunla görüşüyordu? Annoura neden görüşüyordu? Masema onlara neden izin veriyordu? Adam Aes Sedailerden nefret ediyordu. Belki, Haviar ile Nerion artık korumaya ihtiyaç duymadığına göre, yanıtlar bulunabilirdi.

Masema'nın arkasında, Bilgeler kıpırdandı. Öyle olmamasına rağmen öfkeli bir mizaca sahipmiş gibi görünen, alev saçlı

Carelle kemer bıçağının kabzasını okşadı. Öfkelenmek konu-, sunda Nynaeve'e ders verebilecek biri olan Nevarin kendi bı-, çağının kabzasını kavradı. Masema sırtındaki o delici bakışları hissediyor olmalıydı, ama kokusu hiç değişmedi. Deli olabilirdi, ama asla korkak değildi.

"Lord Perrin'le konuşmak istemiştiniz, Lord Haberci," dedi Berelain nazikçe, ama Perrin kadının gülümsemesinin zorlama olduğunu koklayabiliyordu.

Masema gcizlerini ona dikti. "Ben yalnızca Lord Ejder'in Haberci'siyim, ben lord değilim. Artık tek lord, Lord Ejder'dir. Onun gelişi bütün bağları kopardı, bütün unvanları yok etti. Krallar ve kraliçeler, lordlar ve leydiler, onun ayaklarının altındaki tozdan başka şey değillerdir."

O dönen renkler yine belirdi, ama Perrin bastırdı onları. "Burada ne işin var?" diye sordu. Masema ile geçen zamanı yumuşatmanın yolu yoktu. Adam iyi bir eğe kadar sertti. "Adamlarının yanında olman gerekiyordu. Buraya gelerek görülme riskine girdin ve dönerken yine aynı riski göze alacaksın. Sen orada olup, onları yüreklendirmeden, adamlarının beş dakika bile dayanabileceğini sanmıyorum. Shaidoların onlardan yana geldiğini görür görmez kaçarlar."

"Onlar benim adamlarım değil, Aybara. Onlar Lord Ejder'in adamları." Işık, Masema'nın yanında olmak demek, o renkleri birkaç dakikada bir bastırmak zorunda kalmak demekti! "Nengar'ı başlarında bıraktım. O senin düşünü bile görmediğin kadar çok savaşta bulundu. Vahşilere karşı olanlar dahil. Aynı zamanda, kadınlara, kaçmaya çalışan her erkeği öldürmeleri emrini verdim ve kadınlardan kaçanları bizzat avlayacağımı

bildirdim. Son adamına dek direneceklerdir, Aybara."

"Sen geri dönmüyormuşsun gibi konuşuyorsun," dedi Perrin.

"Senin yakınında kalmayı düşünüyorum." Sis Masema'nın gözlerindeki harareti saklıyor olabilirdi, ama Perrin onu *hissedebiliyordu.* "Tam da karına tekrar kavuşmuşken başına bir talihsizlik gelmesi yazık olur."

Demek Perrin'in planının bir kısmı bozulmuştu bile. Aslında, planın parçası olmaktan çok, bir umuttu. Her şey yolunda giderse, kaçmayı başaran Shaidolar, tek adım yavaşlamadan, Masema'nın adamlarını biçip kendilerine yol açacaklardı, ama Masema kaburgalarına bir Shaido mızrağı yemektense... Perrin'e gözkulak olacaktı. Kuşkusuz, adamın kişisel korumaları uzakta değildi, sisin içinde bekliyorlardı. Adamın ordusunun geri kalanından daha iyi silahlanmış, daha iyi atlara binen ikiyüz kadar kabadayı. Perrin Herelain'e bakmadı, ama kadının endişe kokusu güçlendi. İkisinin de ölmesini istemek için sebebi vardı Masema'nın. Perrin Gallenne'i, bugün en önemli işinin Berelain'i Masema'nın adamlarından korumak olduğunu söyleyerek uyarmalıydı. Kendisi de kendi sırtını kollayacaktı.

Sisin içinde, gümüş-mavi bir ışık kısaca çaktı ve Perrin kaşlarını çattı. Grady için çok erkendi. Sisin içinde iki şekil belirdi. Biri Neald'dı ve bu sefer kasıla kasıla yürümüyordu. Aslında, sendeliyordu. Yüzü yorgun görünüyordu. Kavrulası, neden gücünü bu şekilde harcıyordu? Diğeri lakeli zırh giymiş, kolunun altında taşıdığı tuhaf miğferine tek bir ince tüy takmış genç bir Seanchan'dı. Perrin onu tanıyordu, Gueye Arabah, Tylee'nin takdir ettiği bir teğmen. İki Aes Sedai, adamın onla-

ra sürtünmesinden kaçınmak istermiş gibi, eteklerini topladılar. Halbuki adam onların yakınında bile geçmeyecekti. Araban ise, kadınların yüzlerini seçecek kadar yaklaştığında sendeledi ve Perrin onu sertçe yutkunduğunu duydu. Aniden ürkek kokmaya başlamıştı.

Arabalı Perrin ile Berelain'in önünde eğildi ve böylesine hırpani bir adamın onların yanında ne işi olduğunu merak edermiş gibi, Masema'ya bakarak hafifçe kaşlarını çattı. Masema dudak büktü ve Seanchan'ın boş eli kılıcının kabzasına gitti, ama sonra kendine hakim oldu. Alıngan insanlara benziyordu bu Seanchanlar. Ama Arabah zaman harcamadı. "Bayrak-General Khirgan iltifatlarını yolluyor, Lordum, Leydi Mayene Başı. *Morat'raken* o Aiel gaıplarının beklendiğinden daha hızlı hareket ettiğini raporluyor. Bugün buraya varacaklar, muhtemelen öğle saatlerinde. Batıdaki grubun yirmi beş, otuz bin kişiden oluştuğu tahmin ediliyor, doğudaki bundan üçte bir oranda daha kalabalık. Yaklaşık yarısı beyaz giyiyor ve çocuklar da vardır, elbette, ama yine de arkanızdan yaklaşan pek çok mızrak var, demek. Bayrak-General, kuvvetlerimizin dağılımını gözden geçirmeyi isteyip istemeyeceğinizi bilmek istiyor. Birkaç bin Altaralı mızraklı askerin yer değiştirip size katılmasını öneriyor."

Perrin yüzünü buruşturdu. O gaıpların her birinde, en az üç, dört bin *algai'd'sisıvai* olmalıydı. Arkasına almak için, gerçekten de çok fazla mızrak demekti. Neald esnedi. "Nasıl hissediyorsun, Neald?"

"Ah, ne yapılması gerekiyorsa, yapmaya hazırım, Lordum," dedi adam, her zamanki tasasızlığına yaklaşan bir tavırla.

Perrin başını iki yana salladı. Asha'man'dan, gerekenden bir fazla kapıyol yapmasını isteyemezdi. Bir kapıyol eksiklerinin olmaması için dua etti. "Öğlen, buradaki işimiz bitmiş olacak. Bayrak-General'e, plana uygun şekilde hareket edeceğimizi ilet." Ve başka hiçbir şeyin yanlış gitmemesi için dua etmesini. Ama Perrin bunu sesli olarak eklemedi.

Sisin içinde, kurtlar uludu, Malden'in her yanında tekinsiz bir haykırış yükseldi. Artık gerçekten de başlamıştı.

"Harika iş çıkarıyorsun, Maighdin," diye gakladı Faile. Başı "dönüyordu ve kadını cesaretlendirme çabalarından boğazı kurumuştu. Herkesin boğazı kurumuştu. Tepedeki deliklerden gelen eğik ışıklara bakarak, sabah ortası olmuş olmalıydı ve o zamanın çoğu boyunca durmaksızın konuşmuşlardı. Kırılmamış fıçıları delmeyi denemişlerdi, ama içlerindeki şarap dudaklarını ıslatmak için bile fazla bozulmuştu. Şimdi, sırayla cesaretlendiriyorlardı. Faile güneş saçlı hizmetçinin yanında oturmuş, diğerleri sırtlarını arka duvarlara vermişlerdi. Tahta ve kütük yığınından olabildiğince uzaklaşmışlardı. "Bizi kurtaracaksın, Maighdin."

Üstlerinde, o dolaşıklığın içinden, kırmızı eşarbı zar zor görebiliyorlardı. Bir süredir, esintiye kapıldığı zamanlar dışında, gevşekçe asılı dunıyordu. Maighdin gözlerini ona dikmişti. Kirli yüzü terle parlıyordu ve uzun süre koşmtış gibi nefes nefese kalmıştı. Aniden eşarp gerildi ve bir, iki, üç kez sallandı. Sonra rüzgarla dalgalanarak düştü. Maighdin eşarba bakmaya devam etti.

"Bu harikaydı," dedi Faile boğuk bir sesle. Diğer kadın yo-

ruluyordu. Başarıları arasında daha fazla zaman geçmeye başlamıştı ve başarıları daha kısa sürmeye başlamıştı. "Gerçekten..."

Aniden eşarbın yanında bir yüz belirdi, bir el eşarbı kavradı. Bir anlığına, Faile hayal gördüğünü zandı. Beyaz başlığı ile çevrelenmiş, Aravine'in yüzü.

"Onu gördüm!" dedi kadın heyecanla. "Leydi Faile ile Maighdin'i gördüm! Yaşıyorlar!" Sesler bir tezahürat kopardı, sonra hemen sustular.

Maighdin düşecekmiş gibi sallandı, ama yüzüne güzel bir gülümseme oturmuştu. Faile arkasında birinin ağladığını duydu. Kendisi de sevinçten ağlamak istiyordu. Onları Shaidolar değil, dostları bulmuştu. Hâlâ kaçma şansları vardı.

Zorla ayağa kalkarak, kömürleşmiş moloz yığınına yaklaştı. Ağzını ıslatmaya çalıştı, ama zordu. "Hepimiz yaşıyoruz," demeyi başardı, boğuk bir sesle. "Işık aşkına, siybizi nasıl buldunuz?"

"Theril sayesinde, leydim," diye yanıt verdi Aravine. "Haylaz adam, emirlerinize rağmen sizi takip etmiş, Işık onu kutsasın. Galina'nın çıktığını ve binanın yıkıldığını görmüş, sizin öldüğünüzü sanmış. Oturup ağlamış." Bir ses, kaba Amadicia aksanıyla itiraz etti ve Aravine bir anlığına başını o yana çevirdi. "Ağlamış birini gördüğümde anlarım, evlat. Ağlamayı bıraktığın için şükret. Eşarbın hareket ettiğini görünce, Leydim, yardım çağırmaya koşmuş."

"Ağlamanın utanılacak bir şey olmadığını söyle ona," dedi Faile. "Ona söyle, gözyaşları gereken bir anda kendi kocamın ağladığını gördüm."

"Leydim," dedi Aravine tereddütle, "Galina'nın çıkarken bir tahtayı çektiğini görmüş, öyle diyor. Tahta kaldıraç gibi ayarlanmış. Binanın yıkılmasına Galina'nın sebep olduğunu söylüyor."

"Bunu neden yapsın ki?" diye sordu Alliandre. Maighdin'in kalkmasına yardım etmişti ve onu destekleyerek Faile'nin yanına gelmişti. Lacile ve Arrela, bir gülüp bir ağlayarak, aralarına katıldı. Alliandre'nin yüzü fırtına başı gibiydi.

Faile yüzünü buruşturdu. Son birkaç saat içinde, o tokadı geri alabilmeyi kaç kez dilemişti? Galina *söz vermişti]* Kadın Kara Ajah olabilir miydi? "Artık fark etmez. Öyle ya da böyle, ödeteceğim ona." Nasıl ödeteceği başka meseleydi. Ne de olsa, Galina bir Aes Sedai'ydi. "Aravine, kaç kişi getirdin? Siz?..."

İri eller Aravine'i omuzlarından yakaladı ve kenara çekti. "Bu kadar konuşmak yeter." Boşlukta Rolan'ın yüzü belirdi. *Shoıfa'sım* boynuna dolamıştı ve peçesi göğsüne sarkıyordu. Rolan! "Sen orada dururken hiçbir şeyi temizleyenleyiz, Faile Bashere. Çalışmaya başladığımızda bu şey yıkılabilir. Diğer uca git ve uzak duvarın dibine büzül."

"Senin burada ne işin var?" diye sordu Faile.

Adam güldü. Güldü! "Hâlâ beyaz giyiyorsun, kadın. Sana denileni yap, yoksa seni oradan çıkarttığımda poponu bir güzel şaplaklarım! Sonra, belki gözyaşlarını dindirmek için öpücük oyunu oynarız."

Faile adama dişlerini gösterdi ve onu bir sırıtış olarak kabul etmeyeceğini umdu. Ama uzaklaşmaları gerektiği konusunda haklıydı, bu yüzden arkadaşlarını tahta saçılı taş zeminde, bodrumun uzak ucuna götürdü ve duvarın dibine çöktü-

ler. Dışarıda seslerin mırıldandığını duyabiliyordu. Büyük ihtimalle, binanın kalanının Faile'nin tepesine yıkılmasına yol açmadan, nasıl yol açacaklarını tartışıyorlardı.

"Her şey boşa gitti," dedi Alliandre acı acı. "Sence yukarıda kaç Shaido vardır?"

Tahtalar yüksek sesle gıcırdadı ve yatık moloz yığını, inleyerek, biraz daha içe eğildi. Sesler yine başladı.

"En ufak fikrim yok," dedi Faile ona. "Ama hepsi *Mera'din* olmalı, Shaido değil." Shaidolar Kardeşsizlerle ilişki kurmuyordu. "Bunda biraz umut vardır, belki." Kuşkusuz Rolan, Dairaine konusunu öğrendiğinde Faile'nin gitmesine izin verirdi. Elbette, verirdi. Ve inat ederse... Bu durumda, Faile onu ikna etmek için ne gerekiyorsa yapardı. Perrin'in öğrenmesi gerekmezdi.

Tahta tahtaya sürtünerek gıcırdadı yine ve bir kez daha, yanık kütük ve tahta yığını içe doğru, biraz daha eğildi.

Sis güneşi saklıyordu, ama Perrin sabah ortası olması gerektiğini hesaplıyordu. Grady yakında gelirdi. Şimdiye dek gelmiş olmalıydı. Adam bir kapıyol daha açamayacak kadar yoaılmuşsa... Hayır. Grady gelecekti. Yakında. Ama Perrin'in omuzları, bütün gün, hattâ daha uzun süre demirhanede çalışmış gibi gergindi.

"Sana söylüyorum, bu hiç hoşuma gitmiyor," diye mırıldandı Gallenne. Yoğun siste, kırmızı göz yaması bir gölgeden ibaretti. Güçlü göğüslü doru atı, harekete geçmek için sabırsızlanarak, adamın sırtını dürtükledi ve Gallenne dalgın dalgın hayvanın boynunu okşadı. "Masema gerçekten de Leydi Ma-

yene Başı'nı öldürmek istiyorsa, adamın işini şimdi bitirelim, derim. Sayıca üstünüz. Birkaç dakika içinde kişisel korumalarını alt edebiliriz."

"Aptal," diye hırladı Arganda.kıvrılan griliğin içinde Masema ile adamlarını görebilirmiş gibi, sağ tarafa bakarak. Mayeneli'nin aksine, o üç şişman beyaz tüy taşıyan, gümüşlenmiş miğferini takmıştı. Miğfer ve altın-gümüş işlemeli plaka zırhı buğuyla parlıyordu. "İki yüz adamı tek ses çıkarmadan öldürebileceğimizi mi düşünüyorsun? Bağırışlar bu sırtın diğer yanında duyulur. Senin hükümdarın dokuz yüz adamla çevirebileceğin ve belki buradan kaçırabileceğin bir yerde. Alliandre hâlâ o lanet kasabada ve Shaidolarca kuşatılmış **durumda."**

Gallenne kabardı ve Masema'nın üzerine **yürümeden** önce, Arganda üzerinde pratik yapmak istermiş gibi, eli kılıcının kabzasına gitti.

"Bugün Shaidolardan başka kimseyi öldürmeyeceğiz," dedi Penin sertçe. Gallenne homurdandı, ama itiraz etmedi. Ama adam hoşnutsuzluk kokuyordu. Berelain'i korumak, Kanatlı Askerleri savaştan uzak tutabilirdi.

Sol tarafta, sisin loşlaştırdığı mavimsi bir ışık belirdi ve Perrin'in omuzlarındaki gerginlik gevşedi. Grady sisin içinde belirdi, çevresine bakındı. Perrin'i gördüğünde hızlandı, ama sallanarak yürüyordu. Yanında bir başka adam vardı ve büyük, siyah bir atı çekiyordu. Perrin, uzun zamandır ilk kez gülümsedi.

"Seni görmek güzel, Tam," dedi.

"Sizi de görmek güzel, Lordum." Tam al'Thor hâlâ, hiç durmadan gündoğumundan günbatımına kadar çalışabilecekmiş

gibi görünen, tıknaz bir adamdı, ama Perrin onu görmeyeli saçlarının tamamı grileşmişti ve küt yüzünde birkaç kırışık daha belirmişti. Tam Arganda ve Gallenne'ye sakin sakin baktı. Süslü zırhlar onu etkilemiyordu.

"Dunımun nasıl, Grady?" diye sordu Perrin.

"Dayanıyomm, Lordum." Yıpranmış adamın sesi, iliklerine dek yorulmuş gibi çıkıyordu. Sisin gölgelediği yüzü, yine de Tam'inkinen yaşlı görünüyordu.

"Pekala, buradaki işin biter bitmez Mishima'ya katıl. Birinin ona gözkulak olmasını istiyorum. Adamı, yapmayı kabul ettikleri şeyi değiştiremeyecek kadar huzursuz eden birinin." Grady'ye bu kapıyolu bağlamasını söylemek isterdi. Faile'yi İki Nehir'e götürecek bir kestirme olurdu. Ama bugün işler yolunda gitmezse, Shaidoların kullanabileceği bir kestirme olurdu.

"Şu anda bir kediyi bile huzursuz edebileceğimden kuşkuluyum, Lordum, ama elimden geleni yaparım."

Tam kaşlarını çatarak Grady'nin grilikte kaybolmasını izledi. "Buraya gelmenin bir başka yolu olmasını dileyebilirdim," dedi. "Onun gibi adamlar bir süre önce İki Nehir'i ziyaret etti. Biri kendine Mazrim Taim diyordu, hepimizin daha önce işittiği bir isim. Bir sahte Ejder. Yalnız, artık süslü işlemeli siyah ceket giyiyor ve kendine M'Hael diyor. Her yerde, yönlendirebilen adamlara eğitim vermek, Kara Kule hakkında konuştular." Sözcükleri ekşi ekşi telaffuz ediyordu. "Köy Kunılları buna bir son vermeye çalıştı. Kadın Heyetleri de. Ama yine de kırk adamı ve oğlanı yanlarına aldılar. Işık'a şükür bazıları sağduyuya kulak verdi, yoksa bunun on katı fazla adam alırlardı." Bakışları Perrin'e kaydı. "Taim onu Rand'ın gönderdiğini söy-

lecîi. Rand'ın Yenidendoğan Ejder olduğunu söyledi." Bunda bir sorgu tınısı, belki bir inkar umudu vardı. Belki de neden Perrin'in sessiz kaldığını merak ediyordu.

O renkler Perrin'in kafasının içinde döndü, ama o imgeleri kovaladı ve yanıt vermeyerek yanıt verdi. Olan olmuştu. "Artık bu konuda yapılabilecek hiçbir şey yok, Tam." Grady ve Neald'a göre, Kara Kule yazılan adamların gitmesine izin vermiyordu.

Tam'in kokusuna bir hüzün geldi, ama yüzüne yansıtmadı. Yönlendirebilen adamların kaderini biliyordu. Grady ile Neald Kaynak'ın eril yarısının artık temiz olduğunu iddia ediyordu, ama Perrin bunun nasıl olabileceğini düşünemiyordu. Olan olmuştu. Size verilen işi yapar, izlemeniz gereken yolda yürürdünüz, o kadar. Nasırlar ya da ayağınızın altındaki taşlar hakkında yakınmanıza gerek yoktu.

Perrin konuşmaya devam etti. "Bu Bertain Gallenne, Kanatlı Askerlerin Lord Kumandan'ı, bu da Gerard Arganda, Duvar Alayı'nm Birinci Kumandanı." Arganda huzursuzca omuzlarını silkti. Bu isim Ghealdan'da siyasi ağırlık taşıyordu ve görünüşe göre Alay'ı yeniden kurduğunu ilan edecek kadar güçlü hissetmemişti. Ama Bahver'in, sır kokusu almak konusunda çok keskin bir burnu vardı. Bu sır, Arganda'nın kraliçesine ulaşmak için bir deliliğe kalkışmayacağını garantiliyordu. "Gallenne, Arganda, bu Tam al'Thor. Benim Birinci Kurrtandan'ım. Haritayı ve planımı inceledin mi, Tam?"

"Onları inceledim, Lordum," dedi Tam kuru kuru. Elbette incelemişti. "Bana iyi bir plan gibi geldi. Oklar uçmaya başlayana kadar, olabilecek en iyi plan."

Arganda çizmenin ayağını demir kırı atının üzengisine koydu. "Madem, *sizin* Birinci Kumandan'ınız, Lordum, benim itirazım yok." Daha önce epey itirazı vardı. Ne o, ne de Gallenne, Perrin'in başlarına bir başkasını getirmesinden memnun kalmışlardı.

Yamacın yukarısından, siyah kanatlı alaycıkuşunun üz alarm **feryadı** geldi. Yalnızca bir tane. Gerçek bir kuş olsaydı, ötüş tekrarlanırdı.

Perrin becerebildiğince hızla yamacı tırmandı. Arganda ile Gallenne atlarının sırtında geçtiler onu, ama ayrılarak kendi adamlarının başına gittiler ve yoğun gri pusun içinde gözden kayboldular. Perrin zirveye tırmandı ve arka sırta geçti. Dannil sisin hemen kıyısında duruyor, Shaido kampına bakıyordu. İşaret etti, ama alarmın sebebi açıktı. Büyük bir *algai'd'siswai* grubu çadırlardan ayrılıyordu. Dört yüzden fazla gibi görünüyorlardı. Shaidolar sık sık baskın grupları gönderirdi, ama bu doğrudan Perrin'e yönelmiş gibiydi. Yalnızca yürüyorlardı, ama sırta varmaları uzun sürmezdi.

"Bizi görmelerine izin verme zamanı geldi, Dannil," dedi Perrin, pelerinin iğnesini çözüp bir çalıya bırakarak. Daha sonra gelip pelerini alırdı. Alabilirse. Şu anda, onu engellemekten başka işe yaramazdı. Dannil eğildi, sonra ağaçların arasına daldı. O sırada Aram belirdi. Kılıcını eline almıştı bile. Adam hevesli kokuyordu. Perrin pelerin iğnesini dikkatle cebine koydu. İğneyi ona Faile vermişti. Onu kaybetmek istemiyordu. Parmakları, Faile'nin tutsak geçirdiği her günü işaretlediği deri sicimi buldu. Sicimi çıkardı ve hiç bakmadan yere attı. Bu sabah son düğümü atmıştı.

Başparmaklarını, çekicini ve kemer bıçağını taşıyan geniş kemerinin arkasına takarak, sisin içine yürüdü. Aram, kılıç duruşlarından birini takınarak, ayak uçlarında takip etti. Perrin yalnızca yürüdü. Gerçekten de öğlen zirvesini yarılamış olan sabah güneşi gözlerine giriyordu. Doğu sırtına gidip, Masema'nın adamlarını buraya yerleştirmeyi düşünmüştü, ama bu kasaba kapılarında daha uzak kalmak demekti. Aptalca bir sebep, ama o kapılar onu, bir mıknatısın demir tozlarını çekmesi gibi çekiyordu. Kemerindeki halkaya taktığı ağır çekici gevşetti, kemer bıçağını gevşetti. Bıçağın çeliği eli kadar uzundu.

Aylak aylak yürüyen iki adam görünce Shaidolar durdu. Eh, Aram'ın kılıcı düşünülürce, belki o kadar aylak değil. Güneşin kılıcın uzun çeliğinden yansımasını görmemek için kör olmak gerekirdi. Deli adamları mı izlediklerini merak ediyor olmalıydılar. Perrin yamacın yarısında durdu.

"Gevşe," dedi Aram'a. "Bu şekilde kendi kendini yoracaksın."

Diğer adam, gözlerini Shaidolardan ayırmadan başını salladı ve ayaklarını sağlamca yere bastı. Kokusu, tehlikeli bir avın peşine düşmüş, onu yere indirmeye kararlı bir avcınınki gibiydi.

Bir an sonra, yarım düzine Shaido ağır ağır onlara doğaı gelmeye başladı. Peçelerini takmamışlardı. Büyük olasılıkla, Perrin ile Aram'ın korkup kaçmasını umuyorlardı. Çadırların arasında, insanlar yamaçtaki iki aptala işaret ediyordu.

Koşan çizmelerin ve nalların, kişneyen atların sesi, Perrin'in omzunun üzerinden arkaya bakmasına sebep oldu. Sisin içinden ilk önce Arganda'nın, parlak plaka zırhlar ve miğferler

içindeki Ghealdanlıları çıktı. Ghealdan'ın altı uçlu üç gümüş yıldızını taşıyan, kırmızı bayrağının arkasından geliyorlardı. Sonra Mayene'in mavi fon üzerine altın şahini arkasında, kırmızı zırhları içinde, Kanatlı Askerler geldi. İki gnıbun arasında, Dannil İki Nehirlileri üçerli sıralar halinde dizmeye başladı. Her adam kemerinde iki dolu sadak taşıyordu ve ayrıca bir demet oku yere saplamış, demeti bağlamak için kullandıkları ipi kesmişlerdi. Kılıçları ve kısa kılıçları kemerlerindeydi, ama baltalı kargılar ve diğer kargılı silahlar bu sabah, arabalarda bırakılmıştı. İçlerinden biri kırmızı kurtbaşı sancağını da getirmişti, ama direğini aralarında bir yerde, eğik bir biçimde, yere saptamışlardı. O direği taşımak için kimseyi esirgeyemezlerdi. Dannil de yay taşıyordu.

Masema ve mızraklı askerlerden oluşan kişisel korumaları, Kanatlı Askerlerin sağına konuşlandı. Doğnı düzgün idare edemedikleri atları şahlanıyor, kaçmaya çalışıyordu. Zırhları, paslanan noktalar doğnı düzgün temizlenmek yerine kazındığı için, yer yer kahverengileşmişti. Masema'nın kendisi öndeydi, kalçasında kılıç taşıyordu, ama miğferi ve plaka zırhı yoktu. Hayır, adam cesaretten yoksun değildi. Adam dik dik Mayenelilere, Berelain'in bir mızrak ormanının ortasında durduğu yere bakıyordu. Perrin kadının yüzünü doğru düzgün göremiyordu, ama hâlâ buz gibi olduğunu hayal edebiliyordu. Kadın, askerlerinin savaştan uzak tutulmasına şiddetle karşı çıkmıştı ve kadının neyin mantıklı olduğunu görmesi için Perrin'in çok kararlı konuşması gerekmişti. Işık, kadın saldırının *başını çekebileceğini* önermiş kadar olmuştu!

Bilgeler ve iki Aes Sedai Ghealdanlılar ile İki Nehirlilerin

arasına dizildi. Kollarına uzun kırmızı kumaşlar bağlamış, uçlarını bileklerine dek sarkıtmış olan Kızlar da onlara eşlik ediyordu. Perrin Aviellin'i seçemiyordu, ama sayılarına bakarak, yeni Şifa görmüş ya da değil, o da aralarında olmalıydı. Kara peçeleri, gözleri dışında bütün yüzlerini gizliyordu, ama kızgın olduklarını bilmek için yüzlerini görmesi ya da kokularını alması gerekmiyordu. Kazalardan kaçınmak için Kızları işaretlemek gerekliydi, ama o şeyleri takmalarını sağlamak için Edarra'nın ayağını yere vurması gerekmişti.

Edarra, altın ve fildişi bileziklerini şıngırdatarak koyu renk şalını düzeltti. Açık sarı saçları yüzünden olduğundan da esmer görünen, güneşle kararmış yanakları ile Perrin'den biraz daha büyük gösteriyordu, ama mavi gözlerinde sarsılmaz bir sükunet vardı. Perrin kadının göründüğünden çok daha yaşlı olduğunu tahmin ediyordu. **O** gözler çok şey görmüştü. "Sanırım yakında başlayacak, Perrin Aybara," dedi kadın.

Perrin başını salladı. Kapılar onu çağırıyordu.

Yaklaşık iki bin mızraklı asker ve iki yüz okçu görmek, Shaidoların peçelerini kaldırması için yeterli oldu. Daha fazlası çadırlardan koşup gelirken, açılarak safları genişlettiler. O saflarda uzanan parmaklar, uzanan mızraklar Perrin'in yine bakmasına sebep oldu.

Tam şimdi yamaçtaydı ve sisin içinden, ellerinde uzun yayları ile, daha fazla İki Nehirli çıkıyordu. Bazıları Perrin'i izleyen adamlara karışmaya, kardeşleri, oğulları, yeğenleri, arkadaşları ile buluşmaya çalışıyordu, ama Tam onları paylayarak kovaladı, siyah iğdiş atını ileri geri koşturarak onları atlıların iki yanında, durmaksızın genişleyen, üçerli sıralar halinde diz-

di. Perrin Hu Barran ile aynı ölçüde sıska kardeşi Tad'i, Badeçay Hanı'nın seyislerini gördü. Kendisinden yalnızca birkaç yaş büyük olan, Emond Meydanı'na gelmek dışında nadiren çiftliğinden çıkan Thad Torfinn de oradaydı. Zayıf ve uzun boylu Ören Dautry, iriyarı ve kel Jon Ayellin ile, burada olduğuna göre sonunda annesinin pençesinden kurtulmuş olan Kev Barstere'in arasında duruyordu. Marvvinler ve al'Dailer, al'Seenler ve Colelar, Thaneler ve al'Caarlar, Crawelar vardı, tanıdığı bütün ailelerden birileri, tanımadığı adamlar, Deven Yolu'ndan, Gözlem Tepesi'nden, Taren Salı'ndan adamlar vardı. Hepsi sert yüzlüydü ve ikişer sadak, fazladan ok demetleri taşıyorlardı. Ve aralarında başkaları vardı, bakır tenli adamlar, yüzlerinin alt yarısını saklayan saydam peçeler takmış adamlar, İki Nehirli görünmeyen beyaz tenli adamlar. Onlar daha kısa yaylar taşıyordu, elbette -İki Nehir'e özgü uzun yayı öğrenmek için bir ömür gerekirdi- ama seçebildiği her yüz, İki Nehirlilerinki kadar kararlı görünüyordu. Işık aşkına, dışarlıklıların burada ne işi vardı? Koşarak gelen adam seli sürdü, sürdü, sonunda o üçerli sıraya üç, belki dört bin adam girdi.

Tam atını yamaçaşağı, Perrin'e doğru sürdü ve oturup aşağıda çoğalan Shaido saflarını izledi, ama Perrin'in telaffuz etmediği soaıyu duymuş gibiydi. "İki Nehirlilerden gönüllü istedim ve en iyi okçuları seçtim, ama gördüklerin de gruplar Halinde gelmeye başladı. Sen onlara ve ailelerine birer yuva verdin ve onlar, artık kendilerinin de İki Nehirli olduğunu söyledi. O yayların bazıları iki yüz adımdan daha uzağa ok fırlatamaz, ama seçtiğim adamlar neye nişan alırsa vuaır."

Aşağıda, Shaidolar mızraklarını boğa derisinden kalkanları-

na vurmaya başladı. RAT-tat-tat-tat! RAT-tat-tat-tat! RAT-tat-tat-tat! RAT-tat-tat-tat! Sesi gökgürültüsü gibi yükseldi. Koşarak çadırlardan çıkan peçeli insan seli azaldı, azaldı, sonra kesildi. Görünüşe göre, bütün *algai'cl'sisıvaûer* çıkmıştı. Plan da buydu zaten. Yaklaşık yirmi bin kişi olmalıydılar, hepsi kalkanlarını dövüyordu. RAT-tat-tat-tat! RAT-tat-tat-tat! RAT-tat-tat-tat! RAT-tat-tat-tat!

"Aiel Savaşı'ndan sonra, bunu bir daha asla duymamayı dilemiştim," dedi Tam, sesini duyurmak için yüksek sesle. O gürültü insanın sinirlerini bozabilirdi. "Emri verecek misiniz, Lord Perrin?"

"Sen ver." Perrin çekicini ve kemer bıçağını yine gevşetti. Gözleri Shaidolardan kasaba kapılarına, kasabanın içindeki kalenin oluşturduğu karanlık kitleye gidip dunıyordu. Faile oradaydı.

"Kısa süre sonra öğreneceğiz," dedi Edarra. Çayı kastediyordu. Yeterince beklememişlerse, hepsi ölmüş demekti. Ama kadının sesi sakindi. Aram kıpırdandı, ayak uçlarında yükseldi yine ve kılıcını iki eliyle, önünde dik tuttu.

Perrin Tam'in, atını okçuların önünde sürerek seslendiğini duyabiliyordu. "Uzun yaylar, ok takın! Kısa yaylar, yaklaşana kadar bekleyin! Uzun yaylar, ok takın! Kısa yaylar, yaklaşana kadar bekleyin! Yay çekme, seni aptal! Sanki bilmiyorsun! Uzun yaylar!..."

Aşağıda, Shaidoların yaklaşık dörtte biri döndü ve sırta paralel giderek kuzeye koştular. Kalkanlarını dövmeye devam ediyorlardı. Dörtte biri daha güneye koştu. Çevrelerinden dolaşıp, sırttaki adamları iki yandan yakalamayı düşünüyorlardı.

Yan taarruz, eliyordu Tylee buna. Kalanların arasından bir dalga geçti, mızraklarını yay çantalarını tutan kayışlara geçirdiler, kalkanlarını kemerlerine astılar, yaylarını hazırladılar.

"Çok yakında," diye mırıldandı Edarra.

İnsan kafasından büyük bir ateş topu çadırların üzerinden yükselerek sırta doğru uçtu, sonra iki katı büyüklüğünde bir tane daha, sonra daha fazlası, sel gibi aktı. İlki yükseldi, yükseldi, sonra alçalmaya başladı. Ve yüz adım havada, yüksek bir kükreme ile patladı. Diğerleri art arda, zararsızca patladı, ama daha fazlası geldi, alevden küreler durmaksızın sırta doğru aktı. Bulutsuz gökyüzünden çatallı gümüş yıldırımlar düştü ve gümbürdeyerek patladılar, büyük kıvılcım yağmurları bile yere ulaşamadı.

"On beş, yirmi Bilge çaydan içmemiş," dedi Edarra, "yoksa daha fazlası gelirdi. Yönlendiren dokuz kadın görüyorum yalnızca. Kalanlar çadırların arasında olmalı." Perrin'in Seanchanlarla yaptığı anlaşmaya, en az Aes Sedailer kadar kızıyordu, ama sesi sakindi. Onun kitabına göre, Shaidolar *ji'e'toh'u* öyle bir şekilde ihlal etmişlerdi ki, artık onların Aielliği bile şüpheliydi. Ona göre, onlar Aiel bedeninden kesilip atılması gereken bir şeydiler ve buna izin verdikleri için Bilgeleri hastalığın en kötüsüydü. Masuri kolunu arkaya attı, ama Edarra elini onun omzuna koydu. "Henüz değil, Masuri Sokawa. Ne zaman yapacağını biz söyleyeceğiz sana." Masuri itaatkarca başını salladı, ama kokusunda sabırsızlık vardı.

"Eh, ben tehlikede hissediyorum," dedi Annoura kararlılıkla, kolunu arkaya atarak. Edarra dümdüz bakışlarla baktı ona. Bir an sonra, Aes Sedai kolunu indirdi. Kadın başını çevirip,

Bilge'nin bakışlarından kaçınırken, boncuklu örgüleri şıkırdadı. Kokusunda güçlü bir huzursuzluk vardı. "Belki biraz daha bekleyebilirim," diye mırıldandı.

Gökyüzünde uçan ateş topları çok yukarıda patlamaya devam etti, şimşekler sırta doğru indi, ama aşağıdaki Shaidolar oyalanmıyordu. Ana Shaido kitlesi, bağıra çağıra, hızla sırta doğru koşmaya başladı. Bir yandan da, ciğerlerini patlatırcasına şarkı söylüyorlardı. Perrin yamaçtakilerin, bir kükremeden daha fazlasını seçebildiklerinden kuşkuluydu, ama onun kulakları sözcükleri zar zor yakalayabiliyordu. Parça parça söylüyorlardı.

Mızrakları yıka...
... güneş tırmanırken.
Mızrakları yıka...
... güneş batarken.
Mızrakları yıka...
... kim korkar ölmekten?
Mızrakları yıka...
... bildiğim biri değil!

Perrin sese kulaklarını tıkadı, duymazdan geldi ve gözleri hızla yaklaşan peçeli şekil kitlesinden Malden kapılarına gitti. Tıpkı demir tozunun mıknatısa çekildiği gibi. Aşağıdaki şekiller yarım adım yavaşlamış gibiydi, ama Perrin yavaşlamadıklarını biliyordu. Bu gibi zamanlarda her şey ona yavaşlamış gibi geliyordu. Menzile girmeleri ne kadar sürerdi? Sırt ile aralarındaki mesafenin yarısından biraz fazlasını aşmışlardı.

"Uzun yaylan kaldırın! İşaretimi bekleyin!" diye bağırdı Tam. "Uzun yaylan kaldırın! İşaretimi bekleyin!"

Penin başını iki yana salladı. Çok erkendi. Arkasında binlerce kiriş sakladı. Oklar yay çizerek başının üzerinden uçtu. Gökyüzü oklarla kararmıştı sanki. Birkaç saniye sonra bir başka salvo geldi, sonra bir üçüncüsü. Ateş topları ok selini kavurarak kendilerine yol açtılar, ama yine de binlerce ok, ölümcül bir sağanak şeklinde, Shaidoların üzerine yağdı. Elbette. Okçuların daha yüksekte olduğunu unutmuştu. Bu onların biraz daha uzağa atmalarını sağlıyordu. Tam'in doğrusunu bileceğine güvenmek gerekirdi. Her ok bir adama saplanmadı, elbette. Pek çoğu yere saplandı. Belki yarısı *algai'd'sisıvaûeri* buldu, kolları ve bacakları deldi, bedenlere vurdu. Yaralanan Shaidolar hemen hemen hiç yavaşlamadılar, yerden zorla kalkmaları gerekse bile. Ama yine de, yüzlercesi kıpırtısızca yerde kaldı ve ikinci salvo yüzlercesini daha indirdi, üçüncüsü de öyle ve dördüncü ile beşinci yola çıkmıştı bile. Shaidolar yaklaşmaya devam ettiler. Bilgelerin ateş topları ve şimşekleri çok yukarıda patlarken, sağanak yağmura karşı koşuyormuş gibi, öne eğilmişlerdi. Artık şarkı söylemiyorlardı. Bazıları yaylarını kaldırıp fırlattı. Bir ok Perrin'in sol kolunu sıyırdı, ama kalanlar hedefe varmadan düştü. Ama çok da uzağa değil. Yirmi adım sonra...

Seanchan bonılarının keskin sesi, Perrin'in bakışlarını tam zamanında kuzeye ve güneye çekti. Yan kuvvetlerin arasında, toprağın ateş fışkırtarak patladığını gördü. Şimşekten mızraklar aralarına düştü. *Damander* şimdilik ağaçların arasında tutuluyordu, ama ölümcül bir iş çıkarıyorlardı. Tekrar tekrar,

ateş ve şimşek patlamaları adamları dal parçaları gibi fırlattı. O *algai'd'siswailer* saldırının nereden geldiğini anlamamış olmalıydı. Ağaçlara, katillerine doğru koşmaya başladılar. Kamptan gelen ateş toplarının bazıları da, *damanelerin* bulunduğu ormana yöneldi ve şimşekler ağaçların arasına indi, ama sırt yüzünden, yine pek etkili olamadılar. Tylee *damanderin* her tür iş için kullanıldığını iddia etmişti, ama doğrusu, onlar savaş silahıydı, onlar ve *sul'damlar* işlerinde iyiydi.

"Şimdi," dedi Edarra ve aşağıdaki Shaidolara doğru ateş topları uçmaya başladı. Bilgeler ve Aes Sedailer iki elleriyle, tüm hızlarıyla, fırlatma hareketleri yapıyordu ve her seferinde, bir şekilde parmak uçlarından bir ateş topu fırlıyordu. Onların da çoğu fazla erken patladı, elbette. Shaido Bilgeleri kendi insanlarını savunmaya çalışıyordu. Ama *algai'd'sistvaûer* sırta çok daha fazla yaklaşmışlardı, bu yüzden tepki vermek için daha az zamanları vardı. Ateş topları Shaidoların arasında patladı, insanları kenara attı, kesik kolları ve bacakları havaya fırlattı. Gümüş-mavi şimşekler çatallanarak indi, onlar da hedefi buldu. Perrin'in kollarındaki kıllar kıpırdandı. Başındaki saçlar dikilmeye çalıştı. Hava şimşeklerin akımı ile çıtırdıyordu sanki.

Aşağıdaki adamlara ölüm fırlatırlarken, Edarra ve diğerleri Shaido Bilgelerinin saldırılarını da savuşturmaya devam ettiler. Bu arada, İki Nehirliler yaylarını bütün hızlarıyla kullanıyorlardı. Eğitimli bir adam dakikada yirmi ok fırlatabilirdi ve menzil artık çok daha kısaydı. Shaidolarla sırtın dibi arasında iki yüz adım kalmıştı. Okları hâlâ Perrin'e kadar gelemiyordu, ama İki Nehir okları, bu menzilde, her seferinde hedeflerini buluyor-

lardı. Her okçu kendi hedefini seçiyordu, elbette, bu yüzden Perrin iki, üç, hattâ dört ok saplanmış *algai'd'sisıvailer* gördü.

İnsan bedeni ancak bir yere kadar dayanabilirdi. Shaidölar geri çekilmeye başladılar. Bozgun değildi. Kaçmadılar. Pek çoğu, mesafeyi katetme umudu beslemeden, sırta doğru ok fırlattı. Ama emir almış gibi döndüler ve koştular, onları takip eden İki Nehir oklarından, ateş yağmurundan, şimşeklerden hızlı koşmaya çalıştılar. Yandan dolanmaya çalışan kuvvetleri de geriliyordu, mızraklı askerler, bin atlı sıralar halinde, ağaçların arasından çıktılar, ateş ve şimşek yağmuru altındaki Shaidolara doğru ağır ağır ilerlediler.

"Saflarla," diye bağırdı Tam, "üç adım ilerleyin ve fırlatın!"

"Yürüyüş hızında ilerleyin!" diye bağırdı Arganda.

"Benimle!" diye bağırdı Masema.

Perrin'in de, diğerleri ile birlikte ağır ağır ilerlemesi gerekiyordu, ama o yamaç aşağı yürürken gittikçe hızlandı. Kapılar onu çağırıyordu. Kanı ateşe dönüşüyordu. Elyas, canınız tehlikedeyken, bunun doğal bir his olduğunu söylemişti, ama Perrin tehlike göremiyordu. Bir kez, Suormanı'nda boğulmasına ramak kalmıştı ve şimdi içinde kabaran heyecana benzeyen bir şey hissetmemişti. Biri adını bağırdı, ama o gittikçe hızlanarak koşmaya devam etti. Çekicini kemerindeki halkadan çıkardı, sol eliyle kemer bıçağını çekti. Aram'ın da yanında koşmakta olduğunu fark etti, ama onun gözleri kapıda, onunla Faile arasında duran Shaidolardaydı. Ateşler, şimşekler ve oklar Shaidoların üzerine yağıyordu ve artık Shaidölar ok fırlatmıyordu, ama sık sık omuzlarının üzerinden arkaya bakıyorlardı. Çoğu yaralanmıştı, İki Nehir oku saplanmış bacaklarını

sürüyor, yan taraflarını tutuyorlardı ve Perrin yetişiyordu.

Aniden yarım düzine peçeli adam mızraklarını kavrayarak döndüler ve koşarak Perrin ile Aram'a yöneldiler. Yaylarını kullanmamaları, oklarını tükettikleri anlamına geliyordu. Perrin müdafilerin öykülerin duymuştu, iki ordu arasındaki savaşın sonucunu, teke tek dövüşle belirleyen adamları. Aiellerde o tür öyküler yoktu. Ama Perrin yavaşlamadı. Kanı ateş *olmuştu. Kendisi* ateşti.

Bir İki Nehir oku Shaidolardan birinin göğsünün **ortasına** saplandı ve adam devrilirken üç tanesi daha, adam başı en az bir düzine okla düştü. Ama şimdi Perrin ve Aram kalan iki tanesine fazla yaklaşmıştı. Ancak en iyi okçular, attıkları okun Perrin'e ya da Aram'a gelmesi riskini göze alırdı. Aram dans edercesine, Shaidolardan birine doğnı süzüldü, kılıcı parlak bir bulanıklığa dönüşmüştü, ama Perrin savaşacaksa, bir başkasının savaşını izlemeye zamanı yoktu. Ondan bir baş uzun, peçeli bir adam hemen hemen dibinden tuttuğu kısa mızrağı ona saplamaya çalıştı. Perrin mızrağı kemer bıçağı ile bloke ederek çekicini salladı. Shaido onu kalkanı ile durdurmaya çalıştı, ama Perrin hamlesini hafifçe kaydırdı ve bir demircinin savurduğu beş kiloluk çeliğin altında adamın ön kolundaki kemiklerin kırıldığını duydu. Şimdi mızrak eriminin içindeydi, hiç yavaşlamadan adamın gırtlağını bıçağı ile kesti. Kan fışkırdı. Adam daha düşerken Perrin koşmaya başlamıştı bile. Faile'ye ulaşmak zorundaydı. Kanında ateş, yüreğinde ateş vardı. Kafasında ateş vardı. Hiçbir şey, hiç kimse Faile'ye ulaşmasını engelleyemeyecekti.

13

KAPILARIN DIŞINDA

Faile tepesindeki bina yıkıntısındaki boşluklardan sızan ışınların eğimine bakarak saati tahmin etmeye çalıştı; daha öğlen olmamış gibiydi. Bodrum merdiveninin en tepesinde, küçük bir yer temizlenebilmişti yalnızca. Kararmış moloz yığınına tırmanmaya cesaret edebilirlerse, açılan delikten geçebilirlerdi, ama yığın hâlâ en an yıkılabilecekmiş gibi görünüyordu. Zaman zaman dolaşık tahtalar korkutucu bir biçimde gıcırdıyordu hâlâ. Tek iyi şey, henüz tepelerine yıkılmamış olmasıydı. Asıl mesele, bunun ne kadar süreceği idi. Faile bir süredir gökgürültüsü duyuyordu, bol bol gökgürültüsü ve sesler yavaş yavaş yaklaşıyordu. Gümbürtüler hiç durmuyordu. O kadar şiddetli bir fırtına, binanın tamamen yıkılmasına sebep olabilirdi. Işık, ne kadar susamıştı!

Aniden açıklıkta Rolan belirdi ve taş sahanlığın üzerine uzandı. Yay çantasını taşıyan kayışlar üzerinde değildi. Adam dikkatle moloz yığınının *üzerine* süründü. Yığın adamın ağırlığının altında hafifçe inledi. Rolan'dan bir el kısa, yeşil gözlü bir adam olan Kinhuin diz çöküp Rolan'ın ayak bileklerini tut-

tu. Görünüşe göre yukarıda yalnızca üç Kardeşsiz vardı, ama yine de, üç kişi bile fazlaydı.

Rolan, başlan ve omuzları yığının kenarından sarkarak, bir kolunu aşağı uzattı. "Anık zaman kalmadı, Faile Bashere. Elimi tut."

"İlk önce Maighdin," dedi Faile boğuk bir sesle, güneş saçlı kadının yorgun itirazlarını duymazdan gelerek. Işık, ağzı öyle toz dolmuştu ki, tüküremeyecek kadar kuruydu. "Sonra Arrela ile Lacile. Ben en son çıkacağım." Alliandre onayla başını salladı, ama Arrela ile Lacile de itiraz etmeye çalıştı. "Sessiz olun ve ne dediysem onu yapın," dedi Faile onlara, kararlılıkla. Gökgürültüleri çatladı da çatladı. O kadar gökgiirültüsü çıkaran fırtına, basit bir yağmur değil, sel getirirdi.

Rolan kahkaha attı. Adam böyle bir zamanda nasıl *kahkaha* atabiliyordu? Ancak, sarsılması yüzünden altındaki kömürleşmiş kütükler gıcırdayınca durdu. "Hâlâ beyaz giyiyorsun, kadın. Bu yüzden sessiz ol ve *ben* ne dersem onu yap." Sesi biraz alaylıydı, ama, "Senden önce kimse çıkmayacak," derken değil. Bu, dökme demir gibi çıkmıştı.

"Leydim," dedi Alliandre sessizce, boğuk bir sesle, "Bence adam ciddi. Ben diğerlerini, söylediğiniz sırada gönderirim."

"Surat asmayı bırak da elini ver," diye emretti Rolan.

Faile surat *asmıyordu* işte! Adam Perrin kadar inatçı, Perrin kadar çileden çıkarıcı olabiliyordu. Yalnız, Perrin'de, aslında çileden çıkarıcı değil, ilgi çekici oluyordu. Faile sağ elini kaldırabildiğince kalırdı ve Rolan'ın elini tutmasına izin verdi. Adam onu kolaylıkla, yüzü onunkinin hemen altına gelene kadar kaldırdı.

"Ceketimi tut." Kolunun rahatsız edici biracıyla durmasına rağmen, sesinde zorlanma işareti yoktu. "Üzerimden tırmanman gerekecek."

Faile sol elini kaldırdı ve bir avuç dolusu kaba yün kavradı, sıkı sıkı tutundu. Omzundaki acı, korktuğu kadar kötü berelendiğini anlatıyordu. Rolan onun elini bıraktığında, Faile bir ızdırap sancısı ile inledi ve diğer eliyle de Rolan'ın ceketini kavradı. Rolan iki eliyle onun belini tutarak daha yukarı kaldırdı, öyle ki Faile şimdi onun geniş sırtında uzanıyordu. Gökgürültüleri, hiç durmadan devam ediyordu. Yakında yağmur yağmaya başlamalıydı. Bu, diğerlerinin çıkarılmasını güçleştirecekti.

"Ağırlığını üzerimde hissetmek hoş, Faile Bashere, ama belki biraz daha hızlı tırmanabilirsen, diğerlerini de çıkarabilirim." Adam Faile'nin poposunu çimdikledi ve Faile elinde olmadan kahkaha attı. Adam denemekten asla vazgeçmiyordu!

Rolan'ın üzerinden tırmanmak, Faile'nin umduğundan daha uzun sürdü. Omzunu kırdığını sanmıyordu, ama *acıyordu.* Bir kez, Rolan'ın kafasını tekmelediğini düşündü. Faile'ye çimdik atmak, ha?

Sonunda dışarıdaydı, Kinhuin'i geçmişti ve ayaklarını bir kez daha, gökyüzünün altında, yere basmıştı. Binayı dışarıdan görünce yutkundu, sonra toz parçaları boğazına gidince şiddetle öksürmeye başladı. Kömürleşmiş kütükler korkutucu bir açıyla eğilmişti ve bodnıma yıkılmaya hazır görünüyorlardı. Üçüncü Kardeşsiz, kızıl saçlı, mavi gözlü ve yüzü oldukça sevimli bir adam olan Jhoradin, Kinimin ile Rolan'ı izliyordu, ama sık sık, yıkılmasını beklermiş gibi, binaya bakıyordu. Bir Aiel için kısa boyluydu, Perrin kadar bile değildi, ama ondan

yarım kat daha genişti. Sokakta Faile'nin takipçilerinden, yaklaşık yüz kişi vardı, endişe içinde izliyorlardı, Faile'yi çıkarma çabası içinde bazılarının beyaz cübbeleri isle lekelenmişti. Yüz kişi! Ama Faile'nin içinden onları paylamak gelmedi. Özellikle de Aravine ellerine tombul bir su tulumu tutuşturduktan sonra. İlk yudumla, suyu yutmayı çılgınca istemesine rağmen, ağzındaki tozu ve kömür parçacıklarını temizledi, ama ondan sonra tulumu kaldırdı ve suyu boğazından aşağı boca etti. Bereli omzu itiraz etti. Faile acıyı duymazdan geldi ve içti, içti.

Aniden kasabanın dışında, batıda, yıldırımlar düştüğünü fark etti ve su tulumunu indirip baktı. Kasabanın dışında, yakındaydılar. Bulutsuz gökten düşüyorlardı. Ve bazen yere varmıyorlardı. O çatallı, gümüş yıldırımların çoğu, yerin epey üzerinde gökgürültüsü gibi gümbürdeyerek patlıyordu. Ateş topları gökte uçuşuyor, bazen gökgürültüsü gibi seslerle havada patlıyorlardı. Biri Güç'le savaşıyordu! Ama kim? Perrin kampa saldırmaya yetecek kadar Aes Sedai ya da Asha'man bulmuş olabilir miydi? Ama çok tuhaf bir şey vardı. Kampta, yönlendirebilen kaç Bilge olduğunu biliyordu ve yeterince yıldırım ya da ateş topu göremiyordu. Belki de gelen Perrin değildi. Bilgeler arasında hizipleşme vardı. Yalnızca Sevanna'yı destekleyenler ve ona karşı çıkanlar değil, boylar arasında da eski ittifaklar ve düşmanlıklar vardı. Belki o hiziplerden biri diğeri ile savaşıyordu. Bu hiç olası gelmiyordu, ama Perrin'in yeterince Aes Sedai bulup saldırması ve Bilgelerin tüm güçleri ile karşı koymaması daha da olanaksız görünüyordu.

"Yıldırımlar başladığında, Rolan savaş olduğunu söyledi," dedi Aravine, Faile sorduğunda. "Hepsi bu. Sizin güvende ol-

duğunıızdan emin olana dek kimse gidip daha fazlasını öğrenmek istemedi."

Faile kızgınlıkla dişlerini gıcırdattı. Rolan'la başa çıkmak zorunda olmasa bile, duvarların dışında olanlar kaçmasını daha da güçleştirebilirdi. Kim olduğunu bilse, belki bundan kaçınmanın bir yolunu düşünebilirdi. Ya da kullanmanın. "Kimse bir yere gitmiyor, Aravine. Tehlikeli olabilir." Geri dönerken, istemeden Shaidoları da peşlerine takabilirlerdi. Işık, neler oluyordu böyle?

Maighdin sendeleyerek ve kalçasını ovalayarak Kinhuin'in yanından geçti. "Adam beni çimdikledi!" Sesi boğuktu, ama kızgınlığı belli oluyordu yine de. Faile bir... Kızkançlık değil. Kesinlikle değil. Lanet adam dilediği kadını çimdikleyebilirdi. O Perrin değildi.

Yüzünü buruşturarak, güneş saçlı kadına su tulumunu uzattı ve Maighdin çabucak ağzını yıkadıktan sonra susuzlukla içmeye başladı. O anda güneş saçlı değildi, bukleleri terden keçeleşmişti ve terli yüzü gibi tozla kaplanmıştı. O anda güzel bile değildi.

Arrela, poposunu ovalayarak ve ölüm kadar haşin bakarak yıkıntıdan çıktı, ama Aldin'in uzattığı su tulumunu hevesle aldı. Mesleği olan katiplikten çok askerliğe uygun görünen, geniş omuzlu, uzun boylu, genç Amadicialı, kadın suyunu içerken coşkuyla ona baktı. Arrela erkeklerden bu şekilde hoşlanmıyordu, ama Aidin kadını evlenmeye ikna edemeyeceği gerçeğini kabullenmeyi reddediyordu. Lacile belirdi -poposunu ovalayarak- ve Jhoradin ona bir başka su tulumu uzattıktan sonra parmağını kadının kirli yanağında dolaştırdı. Lacile ona

gülümsedi ve içmeye başladı. Rolan inatçı çıkarsa, onun battaniyesine dönmeye hazırlanıyordu. En azından, Faile kadının bunu yaptığını düşünüyordu.

Sonunda Alliandre uzun adımlarla Kinhuin'in yanından geçti ve poposunu çimdikliyor olmasa da, buz gibi ve kızgın yüzü yeterince anlatıyordu. Kinhuin geri geri açıklıktan uzaklaştı ve ayağa kalktı. Rolan tehlikeli yığında gerilemeye başladı.

"Leydim," diye seslendi Aravine endişeyle ve Faile döndüğü zaman tombul yüzlü kadının döşeme taşlarının üzerine diz çökmüş, Maighdin'in başını kucağına almış olduğunu gördü. Maighdin'in göz kapakları titredi, ama en fazla yarı yarıya açılabildi. Dudakları zayıfça kıpırdadı, ama yalnızca mırıltılar geldi.

"Ne oldu?" dedi Faile, o tarafa seyirtip yanlarında diz çökerek.

"Bilmiyonım, Leydim. Tulumu boşaltmayı düşünürmüş gibi içiyordu ve aniden sendeledi. Sonra yıkılıverdi." Aravine'in elleri yere düşen yapraklar gibi çırpındı.

"Çok yomlmuş olmalı," dedi Faile, hizmetçisinin saçlarını okşayarak ve kadın yürüyemiyorsa onu kamptan nasıl çıkaracaklarını düşünmemeye çalışarak. Onu taşımak zonında kalsalar bile götüreceklerdi. Işık, onun dizleri de biraz titriyordu. "O bizi kurtardı, Aravine." Amadicialı kadın ciddiyetle başını salladı.

"Bu geceye kadar seni güvenli bir yere saklayacağım, Faile Bashere," dedi Rolan, yay çantasının kayışlarındaki son tokaları da bağlayarak. Kahverengi *shoufa'smı* başına sarmıştı bile. "Sonra seni ormana götüreceğim." Jhoradin'den üç kısa mızrak aldı, güneşte ışıldayan uzun mızrak uçları başının üzerinden görünecek şekilde kayışlara taktı.

Rahatlayan Faile neredeyse Maighdin'in yanına tıkılacaktı. Perrin'den bir şey saklaması gerekmeyecekti. Ama zayıfhğa izin veremezdi, şimdi değil. "Erzaklarımız," diye başladı ve onun sesi bardağı taşıran son damlaymış gibi, bina ayaklayarak inledi ve bir anlığına bütün patlamaları boğan bir çatırtıyla yıkıldı.

"Gereken şeyleri almanı sağlayacağım," dedi Rolan ona, kara peçesini kaldırarak. Jhoradin ona bir mızrak daha ve kalkanını uzattı. Rolan kalkanı kemer bıçağına astı, sonra Faile'nin sağ kolunu tuttu ve onu ayağa çekti. "Hızlı hareket etmeliyiz. Kiminle mızrak dansı yaptığımızı bilmiyorum, ama bugün *Mera'dinler* dans edecek."

"Aidin, sen Maighdin'i taşır mısın?" diyebildiği Faile. Sonra Rolan onu çeke çeke, uzun adımlarla yürümeye başladı.

Faile omzunun üzerinden arkaya baktığında Aldin'in gevşekçe yatan Maghdin'i kollarına aldığını gördü. Jhoradin de Lacile'in kolunu, Rolan'ın Faile'ninkini tuttuğu kadar sıkı kavramıştı. Üç Kardeşsiz, beyazlara bürünmüş erkek ve kadınlardan oluşan bir alayın başın çekiyordu. Bir de oğlan çocuğu vardı. TheriPin yüzünde sert bir ifade vardı. Faile kol yenini yoklayarak -Rolan'ın kocaman eli kolunu tutarken kolay iş değildi- hançerinin çıkıntılı kabzasını kavradı. Duvarların dışında her ne oluyorsa, gece çökmeden önce o hançere ihtiyacı olabilirdi.

Perrin çadırların arasında dolanan sokakta koşuyordu. Görüş alanında kimse hareket etmiyordu, ama patlayan ateş toplarının ve şimşeklerin gümbürtülerinin arasında, başka savaş

sesleri duyabiliyordu. Çeliğe çarpan çelik. Ölürken ve öldürürken bağıran adamlar. Çığlık atan adamlar. Kafasındaki kesikten yüzünün sol yanına kan sızıyordu ve mızrağın sıyırdığı sağ yanının, bir başka mızrağın daha derine battığı uyluğunun da kanadığını hissedebiliyordu. Kanın hepsi ona ait değildi. Alçak, kara bir çadırın açıklığında bir yüz belirdi ve hemen geri çekildi. Korkmuş bir çocuk yüzü ve gördüğü ilk yüz değildi. Shaidolar öyle baskı altındaydılar ki, pek çok çocuk geride bırakılmıştı. Ama bu, daha sonra düşünülmesi gereken bir sorundu. Çadırların üzerinden, yüz adımdan biraz daha ilerideki kapıları görebiliyordu. Onların da ötesinde, kale ve Faile vardı.

Kirli kahverengi, duvarlı bir çadırın yanından iki peçeli Aiel fırladı. Mızraklarını hazır tutuyorlardı. Ama hedefleri Penin değildi. Onlar sol yanda bir şeye bakıyordu. Perrin yavaşlamadan onlara koştu. İkisi de ondan daha iriydi, ama saldırısının gücü hepsini birden yere yıktı ve Perrin savaşmaya çoktan başlamıştı. Çekici bir adamın çenesinin altını ezerken, hançerini diğer adama tekrar tekrar, derine sapladı. Çekiç kalktı ve ilk adamın yüzünü ezdi, kanlar fışkırttı, Perrin hançerlerken çekiç yine kalktı ve indi. Perrin ayağa kalkarken yüzü perişan olmuş adam bir kez seyirdi. Diğeri gözlerini gökyüzüne dikmiş, yatıyordu.

Sol tarafta, göz ucu ile hareket gördü ve kendini sağa fırlattı. Biraz önce boynunun olduğu yerden bir kılıç geçti. Aram'ın kılıcı. Eski Tenekeci de yaralanmıştı. Yüzünün yansını kaplayan kan, tuhaf bir maskeye benziyordu. Kırmızı çizgili ceketinde kanla ıslanmış kesikler vardı. Gözleri neredeyse donuklaşmıştı, ceset gözleri gibi bakıyordu, ama o hâlâ ellerindeki kılıçla dans ediyor gibiydi. Kokusu ölüm kokuşuydu,

kendisinin aradığı bir ölüm.

"Sen delirdin mi?" diye hırladı Perrin. Kılıcı çekicin başı; ile bloke ederken çelik çeliğe çarpıp çınladı. "Ne yapıyorsun?" Kılıcın bir başka hamlesini kesti, diğer adamı yakalamaya çalıştı ve tam zamanında geri çekilip, yalnızca kaburgalarına bir kesik aldı.

"Haberci bana açıkladı." Aram uyuşmuş gibi konuşuyordu, ama kılıcı akışkan bir rahatlıkla hareket ediyor, Perrin gerilerken çekici ya da hançeri ile zar zor savuşturabildiği hamleler yapıyordu. Bir çadır ipine takılmaktan ya da sırtını bir çadıra vermekten **kaçınabileceğin!** ummaktan başka şey gelmiyordu Perrin'in elinden. "Gözlerin. Sen gerçekten de Gölgedölü'sün. Trollocları İki Nehir'e getiren sendin. Hepsini açıkladı. O gözler. Seni ilk gördüğümde anlamalıydım. O Gölgedölü gözleriyle, sen ve Elyas. Leydi Faile'yi senden kurtarmam lazım."

Perrin kendini topladı. Beş kiloluk çeliği, Aram'ın bunun üçte biri kadar çeken kılıcını oynattığı kadar çabuk oynatamazdı. Bir şekilde, adama yaklaşmak, hareketinin hızıyla bulanıklaşan kılıcın arkasına geçmek zorundaydı. Yaralanmadan başaramazdı bunu ve büyük ihtimalle kötü bir yara alırdı, ama biraz daha beklerse adam onu öldürecekti. Topuğuna bir şey takıldı ve Perrin geri geri sendeledi, düşecek gibi oldu.

Aram, kılıcını yukarıdan aşağı savurarak atıldı. Aniden kaskatı kesildi, gözleri irileşti ve ellerindeki kılıcı düşürdü. Öne devrildi, yüzüstü yatıp kaldı. Sırtından iki ok çıkıyordu. Otuz adım arkasında, iki peçeli Shaido çoktan yaylarına ok takmış, kirişlerini çekmişti. Perrin yana, sivri tepeli yeşil bir çadırın arkasına sıçradı ve yuvarlanarak çabucak doğaıldu. Çadırın kö-

şeşinde, çadırbezinden bir ok çıkmıştı ve hâlâ titriyordu. Perrin çökerek, bir elinde çekici, diğer elinde hançeri, yeşil çadırın arkasından, sonra solgun mavi bir çadırın, sonra rengi atmış kahverengi bir çadırın arkasından geçti. Bugün bu oyunu ilk kez oynamıyordu. İhtiyatla, kahverengi çadırın köşesinden gözetledi. İki Shaido görünürlerde yoktu. Onlar da onu izliyor, ya da başka bir yerde, başka birini avlıyor olabilirlerdi. Daha önce, oyun iki şekle de bürünmüştü. Düştüğü yerde yatan Aram'ı görebiliyordu. Bir esinti, Aram'ın sırtına saplanmış okların siyah tüylerini karıştırdı. Elyas haklıydı. Aram'ın o kılıcı eline almasına asla izin vermemeliydi. Onu arabalarla birlikte göndermeli ya da Tenekecilerin yanına dönmeye zorlamalıydı. Farklı yapmış olması gereken ne çok şey vardı. Artık çok geçti.

Kapılar onu çağırıyordu. Omzunun üzerinden arkaya baktı. Çok yaklaşmıştı. Yine, çökerek, o dolambaçlı sokaklarda koşmaya başladı. O iki Shaido'ya ya da onu izliyor olabilecek başkalarına karşı dikkatli davranıyordu. Savaş sesleri önünden, kuzey ve güneyden geliyordu, ama bu, başına buynık davrananlar olmayacak anlamına gelmiyordu.

Ardına dek açık kapılara birkaç adım kala, bir köşeyi döndü ve kapı boşluğunu insan dolu buldu. Çoğu kirli beyaz cübbelere bürünmüştü, ama üçü peçeli *algai'd'sisıvai* idi ve içlerinden biri Lamgwin'in bile yanında cüce gibi kalacağı iriyarı bir adamdı. O adam Faile'nin kolunu yakalamıştı. Faile toprakta yuvarlanmış gibi görünüyordu.

Perrin kükreyerek, çekicini kaldırarak öne atıldı ve dev adam Faile'yi arkaya fırlattı, mızrağını çekerek ve kemerindeki kalkanı eline alarak ona doğnı koştu.

"Perrin!" diye haykırdı Faile.

İri yarı Shaido bir yürek atımı için duraksadı ve Perrin fırsattan faydalandı. Çekici adamın kafasına öyle hızlı indi ki, adamın ayakları yerden kesildi ve düştü. Ama tam arkasında bir başkası vardı, mızrağını saplamaya hazırlanıyordu. Aniden adam homurdandı, kara peçesinin üzerindeki yeşil gözleri şaşkınlıkla irileşti. Adam omzunun üzerinden, arkaya, yakınında duran Faile'ye bakarak dizleri üzerine çöktü. Ağır ağır öne devrildiğinde sırtında, kabartmalı çelik bir kabza göründü. Perrin telaşla üçüncüye baktı ve onun da yüz üstü yerde yattığını gördü. Sırtında iki tahta bıçak kabzası vardı. Lacile Arrela'ya yaslanmış, ağlıyordu. Kuşkusuz birini öldürmenin düşündüğünden daha zor olduğunu öğrenmişti.

Alliandre de kalabalığın önündeydi, Maighdin ise tam arkasında, uzun boylu, beyazlı bir adamın kollarındaydı, ama Perrin'in gözü Faile'den başkasını görmüyordu. Hançeri ve çekici bırakarak, ölü adamların üzerinden aştı ve onu kollarına aldı. Faile'nin kokusu burnunu doldurdu. Kafasını doldurdu. Tuhaftır ama, Faile kömürleşmiş tahta kokuyordu, ama yine de *onun* kokusunu alabiliyordu.

"Bu anı çok uzun süre düşledim," diye nefes verdi.

"Ben de," dedi Faile, Perrin'in göğsüne, ona sıkı sıkı sarılarak. Kokusu coşku doluydu, ama kendisi titriyordu.

"Seni incittiler mi?" diye sordu Perrin nazikçe.

"Hayır. Onlar... Hayır, Perrin, beni incitmediler." Ama coşkusuna, ayrılamaz şekilde karışmış başka kokular vardı. Donuk, acılı bir hüzün ve vicdan azabının yağlı kokusu. Saç kalınlığında bin iğnenin batması gibi, utanç. Eh, adam ölmüştü

ve bir kadın diliyorsa, sırlarını saklama hakkına sahipti.

"Önemli olan tek şey senin yaşıyor olman ve bizim birlikte olmamız," dedi Perrin ona. "Tüm dünyada, önemli olan tek şey bu."

"Önemli olan tek şey," diye onayladı Faile, ona daha sıkı sarılarak. Öyle ki, gösterdiği çabayla homurdanmıştı. Ama bir sonraki anda geriledi, Perrin'in yaralarını inceledi, ceketteki yırtıkları açarak içlerine baktı. "Bunlar çok kötü görünmüyor," dedi işbilir bir tavırla, ama bütün o duygular hâlâ coşkusuna karışıyordu. Uzanıp Perrin'in saçlarını araladı, o başını eğene kadar çekti ve kafasındaki yarığı inceledi. "Şifa görmen gerekecek, elbette. Kaç Aes Sedai getirdin? Nasıl?... Hayır, şu anda bu önemli değil. Shaidoları yenmeye yetecek kadar varlar ve önemli olan bu."

"Bu Shaido grubunu," dedi Perrin, doğrulup ona bakarak. Işık, kirli ya da kirşiz, ne kadar da güzeldi. "Altı, yedi bin mızrak daha geliyor..." güneşe baktı; güneş daha yüksekte olmalıydı sanki, "iki saatten kısa sürede burada olurlar. Onlar gelmeden buradaki işimizi bitirip gitmeliyiz. Maighdin'in sorunu ne?" Kadın genç adamın göğsünde, tüy yastık kadar gevşekti. Gözkapakları titreşiyor, ama tamamen açılamıyordu.

"Bizim hayatımızı kurtarırken kendini bitkin düşürdü," dedi Faile, Perrin'in yaralarını bırakıp, diğer beyazlı insanlara dönerek. "Aravine, hepiniz, *gai'shainhn* toparlamaya başlayın. Yalnızca bana yeminli olanları değil. Beyazlı herkesi. Ulaşabildiğimiz kimseyi geride bırakmayacağız. Perrin, en güvenli yön hangisi?"

"Kuzey," dedi Perrin. "Kuzey güvenli."

"Onlara kuzeye gitmelerini söyle," diye devam etti Fajle. "Arabalar, yük atları topla ve ne gerekeceğini düşünürsen onlarla yükle. Acele et!" İnsanlar hareket etmeye başladı. Koşarak. "Hayır, sen burada kal, Aidin. Maighdin'in taşınması gerekiyor. Sen de kal, Alliandre. Sen de, Arrela. Lacile'in bir süre daha, dayanıp ağlanacak bir omza ihtiyacı var."

Perrin sırıttı. Karısını alevlere boğulmuş bir evin ortasına bıraksalar, sakin sakin yangını söndürme işine koyulurdu. O yangını *söndürürdü* de. Eğilerek, kemer bıçağını yeşil gözlü adamın ceketine sildi, sonra kınına soktu. Çekicinin de güzelce silinmesi gerekiyordu. Adamın ceketine ne bulaştırdığını düşünmemeye çalıştı. Kanındaki ateş dinmeye başlamıştı. Heyecan kalmamıştı, yalnızca bitkinlik vardı. Yaraları zonklamaya başlamıştı. "Birini kaleye gönderip, Ban ile Seonid'e artık dışarı çıkabileceklerini söyletir misin?" dedi, çekicin sapını kemerindeki halkaya sokarak.

Faile hayretle baktı ona. *"Kaledeler mı?* Nasıl? Neden?"

"Alyse sana söylemedi mi?" Faile tutsak alınana kadar, Perrin hep yavaş öfkelenen biri olmuştu. Şimdi, öfke içinde köpük köpük kabarıyordu. Kor beyaz demir gibi kabarcıklarla. "Giderken sizi yanına alacağını söyledi, ama sırtta sis gördüğünde, kurtların gündüz vakti uluduğunu duyduğunda kaleye gitmen gerektiğini sana söylemeye söz verdi. Yemin ederim, açık açık söyledi. Yak beni, Aes Sedailere azıcık bile güvenemiyorsun."

Faile, sisin hâlâ yoğun olduğu batı sırtına baktı ve yüzünü buruşturdu. "Alyse değil, Perrin. Galina. Bu da yalan değilse. O olmalı. Ve Kara Ajah'tan olmalı. Ah, gerçek ismini bilmeyi

ne kadar isterdim." Sol kolunu oynattı ve irkildi. *Gerçekten* incinmişti. Perrin kendini, iriyarı Shaido'yu bir kez daha öldürebilmeyi dilerken buldu. Ama Faile yarasının onu yavaşlatmasına izin vermedi. "Theril, çık oradan. Kapının arkasından baktığını görebiliyonım."

Sıska, genç bir adam utangaç utangaç kapının köşesini dolandı. "Babam kalıp size gözkulak olmamı söyledi, Leydim," dedi. Aksanı o kadar kabaydı ki Perrin zar zor anlayabiliyordu.

"Olabilir," dedi Faile kararlılıkla, "ama şimdi tüm hızınla kaleye koşacaksın ve bulabildiğin herkese, Lord Perrin'in gelmelerini söylediğini söyleyeceksin. Şimdi, koş." Oğlan selam verdi ve koştu.

Yaklaşık on beş dakika sonra koşarak döndü. Seonid, Ban ve diğerleri de arkasından geliyordu. Ban Faile'nin önünde reverans yaptı ve rahat bir tavırla, onu gördüğüne ne kadar sevindiğini söykedikten sonra, İki Nehirlilere kapıların çevresinde halka olup, battalı kargılarını yere saplamalarını, yayları hazır ederek nöbet tutmalarını emretti. Bunun için nonnal sesini kullanmıştı. Cila kazanmaya çalışan biri de oydu. Selande ve Faile'nin diğer takipçileri Faile'nin çevresini aldılar. Hepsi heyecanla konuşuyor, kurtlar uluduktan sonra Faile ortaya çıkmayınca ne kadar endişelendiklerini anlatıyorlardı.

"Ben Masuri'ye gidiyorum," diye bildirdi Kirklin, meydan okuma beklediğini ifade eden bir sesle. Ama kimse karşı çıkmayınca, kılıcını çekti ve duvar boyunca, kuzeye doğnı koşarak uzaklaştı.

Tallanvor Maighdin'i uzun boylu bir genç adamın kollarında görünce haykırdı ve kadının yalnızca bitkin düştüğüne

inanmak için ikna edilmesi gerekti. Yine de Maighdin'i adamdan aldı ve kendi göğsüne yaslayıp fısıldamaya başladı. ,

"Chiad nerede?" diye sordu Gaul. Onun baştan beri yanlarında olmadığını öğrenince peçesini kaldırdı. "Kızlar beni kandırdı," dedi sertçe, "ama Chiad'ı onlardan önce bulacağım."

Perrin adamın kolunu yakaladı. "Orada, seni Shaido sanabilecek çok adam var."

"Onu ilk önce benim bulmam gerek, Perrin Aybara." Aiel'in sesinde, kokusunda, Perrin'in ancak yürek sancısı diyebileceği bir şey vardı. Sevdiğiniz kadını sonsuza dek kaybettiğinizi düşünmenin nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Gaul'un kolunu bıraktı ve adam, mızrağı ve kalkanı elinde, okçuların arasından geçti.

"Ben de onunla gideceğim," diye sırıttı Elyas. "Belki başını belaya sokmasını engelleyebilirim." Kurtlar arasındaki ismini, Uzun Diş ismini veren uzun bıçağını çekerek, uzun boylu Aiel'in peşinden koştu. İkisi oradan güvenle çıkamazsa, kimse çıkamazdı.

"Gevezelik etmeyi bitirdiysen, belki Şifa görmek için biraz kıpırdamadan durabilirsin," dedi Seonid Perrin'e. "İhtiyacın varmış gibi görünüyor." Furen ile Teryl, elleri kılıç kabzalarında, gözleri aynı anda her yönü izlemeye çalışarak, kadının peşinden geliyordu. İki Nehirli halkası iyi, güzel, diyordu tavırları, ama Seonid'in güvenliği bizim sorumluluğumuzda. Bir ev kedisini izleyen leoparlar gibi görünüyorlardı. Yalnız, kadın bir ev kedisi değildi.

"İlk önce Faile ile ilgilen," dedi Perrin. "Kolu yaralanmış." Faile Alliandre ile konuşuyordu. İkisi öyle öfkeliydi ki, tüyle-

rini kabartacakları kuyrukları olmalıydı. Kuşkusuz Alyse, Galina, ya da adı her neyse, ona kızıyorlardı.

"Onun şişlenmiş domuz, gibi kan döktüğünü göremiyorum." Seonid ellerini kaldırıp Perrin'in başını tuttu ve o aşina ürperdi içinden geçti, sanki aniden donmak üzere olan bir kış göletine daldırılmıştı. Perrin'in nefesi kesildi, irkildi, kollan kontrolsüzce sallandı ve kadın onu bıraktığında yaraları gitmişti, yalnızca yüzüne bulaşan, ceketini ve pantolonunu lekeleyen kan kalmıştı. Aynı zamanda, tek başına koca bir geyik yiyebilecekmiş gibi hissediyordu.

"Ne dedin?" Ufak tefek Yeşil Perrin'den Faile'ye döndü. "Galina Casban'dan mı bahsettin?"

"Soyadını **bilmiyorum,"** dedi Faile. "Yuvarlak vüzlü bir Aes Sedai. Tombul bir ağzı, siyah saçları ve iri gözleri var. Güzel sayılır, ama nahoş bir kadın. Onu tanıyor musun? Kara Ajah olduğunu düşünüyorum."

Seonid gerildi, elleri eteklerini kavradı. "Galina'ya benziyor. Bir Kızıl ve kesinlikle nahoş. Ama neden böyle bir suçlama yapıyorsun? Bir Aes Sedai'ye öylesine yöneltilebilecek bir suçlama değil, Galina kadar tatsız bir Aes Sedai bile olsa."

Faile, Galina ile ilk karşılaşmalarından başlayarak anlattı ve Perrin'in öfkesi yine büyüdü. Kadın Faile'ye şantaj yapmış, onu tehdit etmiş, ona yalan söylemiş, sonra onu öldürmeye çalışmıştı. Yumnıklarını öyle sıkmıştı ki kolları titriyordu. "Onu elime geçirdiğimde boynunu kıracağım," diye hırladı, Faile sustuğunda.

"Sana düşmez," dedi Seonid keskin bir sesle. "Galina, üç Aes Sedai'nin önünde, mahkemede yargılanmalı. Bu suçlama

için ise, Temsilciler önünde yargılanmalı. Tüm Kule Salonu oturuma katılabilir. Ve suçlu bulunursa, yalıtılıp idam edilir, ama bu konuda adaleti Aes Sedailer sağlar."

"Eğer mi?" dedi Perrin inanmazlıkla. "Faile'nin söylediklerini duydun. Herhangi bir kuşkun kalmış olabilir mi?" Tehditkar görünmüş olmalıydı, çünkü Furen ile Teryl süzülürcesine yaklaşıp Seonid'in iki yanını aldılar, ellerini hafifçe kılıç kabzalarına koyarak gözlerini Perrin'in yüzüne diktiler.

"O haklı, Perrin," dedi Faile nazikçe. "Jac Coplin ile Len Congar bir ineği çalmakla suçlandığında, sen hırsız olduklarını biliyordun, ama yine de Thane Efendi'den onların çaldığını kanıtlamasını istedin. Ancak ondan sonra Köy Kurulu'nun onları kamçılatmasına izin verdin. Bu, Galina konusunda da aynı ölçüde önemli."

"Ben ne dersem diyeyim, Köy Kurulu onları yargılamadan kamçılatmazdı," diye mırıldandı perrin. Faile kahkaha attı. Kahkaha attı! Işık, bunu bir kez daha duymak çok güzeldi. "Ah, tamam. Galina Aes Sedailere ait. Ama onlar kadının icabına bakmazsa, onu bulursam, ben bakacağım. İnsanların seni incitmeleri hoşuma gitmiyor."

Seonid burnunu çekti, kokusu onaylamazlık doluydu. "Kolunuz mu yaralandı, Leydim?"

"İlk önce Arrela ile ilgilen, lütfen," dedi Faile. Aes Sedai çileden çıkarak gözlerini yuvarladı ve Faile'nin başını ellerine aldı. Faile ürperdi ve nefes verdi. İç çekmekten biraz daha şiddetliydi onunki. Demek ki kötü bir yara değildi ve zaten yok olup gitmişti. Faile Seonid'e teşekkür ederek, onu Arrela'ya götürdü.

Aniden Perrin, artık patlama duymadığını fark etti. Aslında, bir süredir onları duyduğunu hatırlamıyordu. Bu iyi olmalıydı. "Neler olduğunu öğrenmem gerek. Ban, sen Faile'yi yakından koru."

Faile onun yalnız gitmesine itiraz etti, ama Perrin sonunda, yanına on İki Nehirli almayı kabul ettiğinde, lakeli zırh giymiş bir atlı kasaba duvarının kuzey köşesini dolandı. Üç ince mavi tüy, Tylee olduğunu gösteriyordu. Kadın yaklaşınca, Perrin yüksek doru atın eyerinin önünde çıplak bir kadın olduğunu fark etti. El ve ayak bilekleri, dirsekleri ve dizleri bağlanmış bir kadın. Uzun, altın rengi saçları yere kadar geliyordu ve saçlarına mücevherli kolyeler ve inci dizileri takılmıştı. Tylee dizginleri çektiğinde altın ve iri, yeşil taşlardan oluşan bir kolye yerinden kurtuldu ve yere düştü. Kadın tuhaf miğferini çelik eldivenlerle çıkararak, kadının yukarı bakan poposuna koydu.

"Şu sizin yaylar olağanüstü bir silah," dedi peltek aksanıyla, İki Nehirlileri süzerek. "Bizde de benzerlerinin olmasını dilerdim. Sizi nerede bulacağımı Kirklin söyledi Lordum. Teslim olmaya başladılar. Masema'nın adamları intihar ölçüsünde direndi -çoğu öldü ya da ölüyor, sanırım- ve *damandev* o sırtı, ancak bir delinin içine gireceği bir tuzağa dönüştürdü. En iyisi de, *sul'damVdv* iki yüzden fazla kadına *a'dam* taktı. Sizin şu 'soğuk çay' çoğunu yardımsız ayakta duramayacak hale getirdi. Hepsini götürmek için *to'raken* çağırtmam gerekecek."

Seonid gırtlağından bir ses çıkardı. Yüzü ifadesizdi, ama kokusunda hançer kadar keskin bir öfke vardı. Tylee'ye, kadına delik açmaya çalışıyormuş gibi bakıyordu. Tylee, başını hafifçe iki yana sallamak dışında tepki vermedi.

"Halkım ve ben gittikten sonra," dedi perrin. Anlaşmasını kadınla yapmıştı. Bir başkasını üzerinde sınamak istemiyordu. "Masema'nın adamları dışında ne kadar kayıp verdiniz?"

"Az," diye yanıt verdi Tylee. "Sizin okçularınız ve *damander* sayesinde, bize fazla yaklaşamadılar. Bu kadar rahat işleyen savaş planı görmedim. Toplam yüz ölü vermişsek, hiç şaşmam."

Perrin irkildi. Bu koşullar altında az kayıp sayılırdı herhalde, ama bazıları İki Nehirliydi. Onları tamsa da, tanımasa da, sorumlulukları ona aitti. "Masema'nın nerede olduğunu biliyor musun?"

"Ordusundan kalanların yanında. Adam korkak değil, bu kadarını söyleyebilirim. O ve iki yüz -eh, artık yüz- adamı, Shaidoları biçe biçe, ta sırta kadar yol açtılar kendilerine."

Perrin dişlerini gıcırdattı. Adam yine günıhunun arasındaydı. Aram'ın onu neden öldürmeye çalıştığı konusunda, Masema'nın sözüne karşı Perrin'in sözü vardı yalnızca ve her durumda, takipçileri adamı yargılanmak üzere teslim etmezdi. "Diğerleri buraya gelmeden harekete geçmeliyiz. Shaidolar yardımın yakında olduğunu düşünürlerse, teslim olduklarını unutmaya karar verebilirler. Tutsağınız kim?"

"Sevanna," dedi Faile, soğuk bir sesle. Nefretinin kokusu, Galina hakkında konuşurkenki kadar güçlüydü.

Altın saçlı kadın yukarıya doğnı kıvrıldı, yüzüne düşen saçları silkeledi ve bu arada bol bol kolye kaybetti. Faile'ye dikilen öfkeli bakışları, ağzını bağlamakta kullanılan kumaş parçasının üzerinde, yeşil alevler gibiydi. Kadın öfke kokuyordu.

"Jumai Shaidolarından Sevanna." Tylee'nin sesinde güçlü

bir tatmin vardı. "Bana gururla söyledi. O da korkak değil. Bizi, üzerinde yalnızca ipek cübbe ve mücevherlerle karşıladı, ama ancak iki Altaralım'ı mızrakladıktan sonra silahını elinden alabildim." Sevarina ağız tıkacının üzerinden hırladı ve kendini attan atmaya çalışıyormuş gibi çabaladı. En azından, Tylee poposunu şaplaklayana kadar. Bundan sonra, gördüğü herkese dik dik bakmakla yetindi. Güzelce kıvrımlıydı, ama karısı yanındayken Perrin'in bu tür şeyleri fark etmemesi gerekiyordu. Yalnız, Elyas Faile'nin fark etmesini bekleyeceğini söylemişti, bu yüzden kendini kadını açık açık süzmeye zorladı.

"Sevanna'nın çadırının içindeki eşyalar benim," diye bildirdi Faile, Perrin'e keskin bir bakış fırlatarak. Belki o kadar da açık açık bakmaması gerekiyordu. "Orada dev bir sandık dolusu mücevheri var ve onları istiyorum. Bana aval aval bakma, Perrin. Beslememiz, giydirmemiz ve evlerine dönmelerine yardım etmemiz gereken yüzbin insan var. En az yüz bin."

"Ben de sizinle gelmek istiyorum, Leydim, eğer gelmeme izin verirseniz," dedi, biraz önce Maighdin'i taşıyan genç adam. "İzin verirseniz, gelen tek kişi ben olmayacağım."

"Hanımefendi karınız, sanırım, Lordum," dedi Tylee, Faile'yi süzerek.

"Öyle. Faile, izin ver de seni Seanchan İnparatoriçesi'nin emrindeki Bayrak-General Tylee Khirgan ile tanıştırayım." Belki o ciladan biraz da Perrin ediniyordu. "Bayrak-General, karım, Leydi Faile ni Bashere t'Aybara." Tylee eyerinde eğildi. Faile hafifçe diz kırdı, başını hafifçe eğdi. Yüzü kirli olsa da, olmasa da, azametliydi. Bu Perrin'in aklına Kırık Taç'ı getirdi. O küçük meseleyi tartışmak daha sonrayı bekleyecekti. Kuş-

kuşuz uzun bir tartışma olacaktı. Perrin, bu sefer, Faile'nin! istediği gibi sesini yükseltmekte güçlük çekmeyeceğini düşünüyordu. "Bu da Alliandre Maritha Kigarin, Ghealdan Kraliçesi, Işık'ın Kutsanmış'ı, Garen Duvarı'nın Savunucusu. Bana sadıktır. Ghealdan benim korumam altındadır." Aptalca bir şey söylemişti, ama söylemesi gerekiyordu.

"Anlaşmamız bunu içermiyor, Lordum," dedi Tylee dikkatle. "Her Daim Muzaffer Ordu'nun nereye gideceğine ben karar vermiyorum."

"Bilmenizi istedim, Bayrak-General. Ve üstünüzdekilere, Ghealdan'ı alamayacaklarını iletmenizi." Alliandre ona öyle geniş geniş, öyle minnetle gülümsedi ki, Perrin'in içinden kahkaha atmak geldi. Işık, Faile de gülümsüyordu. Gumrlu bir gülümsemeyle. Perrin burnunun yan tarafını ovaladı. "Gerçekten de, o Shaidolar gelmeden harekete geçmemiz gerek. Kendimi önümüzde onlar, arkamızda mızraklarını bir kez daha eline almayı düşünen tutsaklarla bulmak istemiyorum."

Tylee güldü. "Bu insanlar hakkında sizden biraz daha fazla deneyimim var, Lordum. Bir kez teslim oldular mı, üç gün boyunca bir daha savaşmıyorlar ya da kaçmaya çalışmıyorlar. Dahası, Altaralılarımdan bazıları, ne olur ne olmaz diye, mızraklarını ve yaylarını yakıyorlar. Plan yapmak için zamanımız var. Lordum, umarım sizinle meydanda yüzleşmek zorunda kalmam," dedi kadın, sağ elindeki çelik sırtlı eldiveni çıkararak. "Bana Tylee derseniz şeref duyarım." Sevanna'nın üzerinden eğilerek elini uzattı.

Perrin bir an bakakaldı. Tuhaf bir dünyaydı bu. Kadına giderken, Karanlık Varlık'la anlaşma yapmak üzere olduğunu

düşünüyordu ve Işık biliyordu ya, Seanchanların yaptıklarını bazıları iğrençten de beterdi, ama kadın sağlam ve güvenilirdi.

"Adım Perrin, Tylee," dedi, kadının elini tutarak. Çok tuhaf bir dünya.

Galina iç etekliğini çıkararak, ipek cübbenin üzerine fırlattı ve eğilip, Hızlı'nın heybesinden çıkardığı binici elbisesini aldı. O şey biraz daha iri bir kadın için dikilmişti, ama şu ateş damlalarından birini satana dek idare ederdi.

"Olduğun yerde kal, Lina," dedi Therava'nın sesi ve o anda, çevresindeki orman alev alsa bile doğrulamazdı Galina. Ama haykırabilirdi. "Sessiz ol." Boğazı kasılarak çığlığı boğarken, Galina boğulacak gibi oldu. Yine de, sessizce ağlayabilirdi ve gözyaşları orman tabanındaki humus tabakasının üzerine düşmeye başladı. Bir el kabaca tokat attı. "Bir şekilde, çubuğu almışsın," dedi Therava. "Yoksa burada olmazdın. Onu bana ver, Lina."

Direnmek söz konusu değildi. Galina doğrularak çubuğu heybeden çıkardı ve yanaklarından gözyaşları süzülerek, şahin bakışlı kadına verdi.

"Mızıldanmayı bırak, Lina. Kolyeni ve kemerini tak. Onları çıkardığın için seni cezalandırmam gerekecek."

Galina irkildi. Therava'nın emri bile gözyaşlarını durduramazdı ve bunun için de cezalandırılacağını biliyordu. Altın kolye ve kemer heybeden çıktı ve takıldı. Galina, üzerinde yalnızca beyaz yün çorapları, yumuşak, bağcıklı beyaz çizmeleri içinde durdu ve ateş damlası kakmalı kolye ile kemer, onu yere yapıştıracak kadar ağır geliyordu. Gözleri kendiliğinden,

Therava'nın ellerindeki beyaz çubuğa dikildi.

"Atın yük hayvanı olarak iş görür, Lina. Sana gelince, .bir daha asla at binmeyeceksin."

O çubuğu yeniden ele geçirmenin bir yolu olmalıydı. Olmak zorundaydı! Therava çubuğu ellerinde çevirerek Galina'yla alay etti.

"Evcil hayvanınla oynamayı bırak, Therava. Ne yapacağız?" Güneşin saçlarını neredeyse beyazlaşacak kadar soldurduğu, ince bir Bilge olan Belinde yaklaşıp, açık mavi gözlerle Therava'ya dik dik baktı. Kemikli bir kadındı ve yüzü dik dik bakmaya çok uygundu.

Galina Therava'nın yalnız olmadığını ilk o zaman fark etti. Arkalarındaki ağaçların arasında yüzlerce erkek, kadın ve çocuk duruyordu, adamların bazıları omuzlarına attıkları kadınları taşıyordu. Galina, kızararak elleriyle örtündü. Çıplak kalmaya zorlandığı o uzun günler, erkekler önünde çıplak durmaya alıştırmamıştı onu. Sonra bir başka tuhaflık fark etti. Yalnızca bir avuç kadarı *algai'd'sisıvafydi,* yay çantaları sırtlarında, sadakları kalçalarındaydı, ama Bilgeler dışındaki her erkek ve her kadın, en az bir mızrak taşıyordu. Onlar da, bir eşarp ya da bir kumaş parçasını peçe olarak kullanarak yüzlerini örtmüşlerdi. Bunun anlamı ne olabilirdi?

"Üç Kat Topraklar'a dönüyoruz," dedi Therava. "Buluriabilecek her boyu bulup, ıslaktopraklı *gai'shainkmm* bırakmalarını, gerekirse her şeyi bırakmalarını ve gizlice Üç Kat Topraklar'a dönmelerini söyleyecek koşucular çıkaracağız. Klanımızı yeniden kuracağız. Shaidolar, Sevanna'nın bizi sürüklediği felaketten doğacak."

"Bu nesiller alır!" diye itiraz etti Modarra. İnce ve oldukça güzel bir kadındı, ama Therava'dan daha uzun, çoğu Aiel erkek kadar uzun olmasına rağmen ürkmeden Therava'ya karşı çıkabiliyordu. Galina kadının bunu nasıl yaptığını anlamıyordu. Kadın tek bir bakışla kendisini irkiltebiliyordu.

"O zaman nesiller alsın," dedi Therava kararlılıkla. "Ne kadar zaman gerekirse gereksin, yapacağız bunu. Ve bir daha asla Üç Kat Topraklar'dan çıkmayacağız." Bakışları Galina'ya kaydı. Galina irkildi. "Bir daha buna dokunmayacaksın," dedi Therava, çubuğa kısaca dokunarak. "Ve bir daha benden kaçmaya çalışmayacaksın. Onun güçlü bir sırtı var. Yük vurun ona, yola çıkalım. Bizi izlemeye çalışabilirler."

Doğru düzgün örtündüğünü hissedecek kadar çok su tulumu, tencere ve kazanla yüklenen Galina, Therava'nın peşinden, orman zemininde sendeleyerek yürümeye başladı. Çubuğu ya da kaçmayı düşünmüyordu. İçinde bir şey kırılmıştı. O Galina Casban'dı, Kızıl Ajah'ın En Yükseği, Kara Ajah'ın Yüce Konsey'inde oturan kişi ve hayatının kalanı boyunca Therava'nın oyuncağı olacaktı. O Therava'nın küçük Lina'sıydı. Hayatının geri kalanı boyunca. Bunu iliklerinde hissediyordu. Gözyaşları sessizce yanaklarında süzülüyordu.

14

DOLUNAY SOKAĞINDAKİ EV

"Birlikte kalmaları gerek," dedi Elayne kararlılıkla. "İkisi kendi başlarına dışarı da çıkmamalılar. Caemlyn'in neresine gidiyor olurlarsa olsunlar, her zaman üçerli, dörderli gruplar halinde dolaşmalılar. Güvende olmalarının tek yolu bu." Aynalı ayaklı şamdanların yalnızca iki tanesi yakılmıştı, altı alev oturma odasının loş bir ışık ve zambak kokularıyla doldurmuştu -lamba yağının büyük kısmı bozulduğundan, artık içine parfüm eklemek gerekiyordu- ama şöminede çıtırdayan ateş, sabahın erken saatlerinin serinliğini biraz alıyordu.

"Bir kadının biraz mahremiyet aradığı zamanlar vardır," diye yanıt verdi Sumeko sakin sakin, mahremiyet aradığı için bir Kandaş daha ölmemiş gibi. En azından sesi sakindi, ama tombul elleri koyu mavi eteğini sıvazlıyordu.

"Sen içlerine Işık korkusu salmazsan, Sumeko, ben yaparım," dedi Alise, genellikle ılımlı olan yüzünde sert bir ifadeyle. İkisi arasında, yaşça büyük olan oymuş gibi görünüyordu, Sumeko'nun tombul omuzlarına dökülen parlak siyah saçlarına karşın, onun şakaklarına kır düşmüştü, ama aslında Alise

Sumeko'cian en az iki yüz yaş küçüktü. Ebou Dar düştüğünde ve hepsi Seanchanlardan kaçmak zorunda kaldığında, Alise cesur davranmıştı, ama onun da elleri kahverengi eteğinin üzerinde oynuyordu.

Essande'nin yeğeni Melfane'in bildirdiği yatma saati geceli çok olmuştu, ama devamlı yorgun hissetmesine rağmen, Elayne uyanmış ve bir daha uyuyamamıştı ve ışık keçi sütü de işe yaramamıştı. Ilık keçi sütünün tadı, soğuk keçi sütünün tadından daha da beterdi. Kahrolası Rand al'Thor'a, kulaklarından süt fışkırmaya başlayana kadar ılık keçi sütü içirecekti! Kafasının arkasındaki, onunla ilgili düğüm taş kadar belirsizken, küçük, ani bir acı hissettirecek kadar kötü yaralanmasına neyin sebep olduğunu öğrendikten hemen sonra. O zamandan sonra, yine her şey taş kadar kıpırtısız olmuştu, demek ki Rand iyiydi, ama Elayne bu kadarını hissettiğine göre, bir şey canını fena acıtmıştı. Hem, neden bu kadar sık Yolculuk ediyordu? Bir gün güneydoğuda, uzakta bir yerdeydi, bir sonrakinde kuzeybatıdaydı ve daha da uzaktaydı, ondan sonraki günde bambaşka bir yerdeydi. Onu yaralayan kişiden mi kaçıyordu? Ama o anda Elayne'in kendi dertleri vardı.

Uyuyamamış, huzursuzlanmıştı, bu yüzden eline gelen ilk giysileri, koyu gri bir binici elbisesini üzerine geçirmiş, sabahın erken saatlerinde saraya çöken dinginliğin keyfini çıkarmak için yürüyüşe çıkmıştı. Hizmetkarlar yataklarındaydı ve koridorlarda, Elayne'den başka hareket eden tek şey, ayaklı şamdanların titreşen alevleriydi. Elayne ve korumalarından başka, ama onların varlıklarını görmezden gelmeyi öğrenmeye başlamıştı. Yalnızlık hoşuna gitmişti, ta ki iki kadın karşısı-

na çıkıp, aksi halde gündoğumunu bekleyecek olan üzücü haberi verene kadar. Elayne, konuyu kulak misafirlerine karşı örgülen örgünün ardından tartışmak için, onları küçük oturma odasına götürmüştü.

Sumeko koltuğunda kıpırdandı ve Alise'e dik dik baktı. "Reanne senin sınırlar belirlemene izin verdi, ama Nine olarak.."

"Sen Nine değilsin, Sumeko," dedi ufak tefek kadın serinkanlılıkla. "Burada yetke sende, ama Kurallar gereği, Örgü Heyeti Ebou Dar'daki, yaşça en büyük on üç kişiden, yani bizlerden oluşuyor. Artık Ebou Dar'da değiliz, bu yüzden Örgü Heyeti de yok."

Sumeko'nun yuvarlak yüzü granit kadar sertleşti. "En azından yetkenin bende olduğunu itiraf ediyorsun."

"Ve bunu, aramızdan başkalarının öldürülmesini engellemek için kullanmanı bekliyorum. Öneri yeterli *değil,* Sumeko, ne kadar kuvvetle önerdiğini söylersen söyle. Yeterli değil."

"Tartışmak bizi sonuca götürmez," dedi Elayne. "Sinirlerinizin bozuk olduğunu biliyorum. Benim de öyle." Işık, son on gün içinde üç kadın Tek Güç'le öldürülmüştü ve büyük olasılıkla ondan önce yedi kadın daha ölmüştü. Bu insanın sinirlerini bozmaya yeterdi. "Ama birbirimize terslenmek, yapabileceğimiz en kötü şey. Sumeko, kararlı davranmalısın. Kimin ne kadar mahremiyet istediği **umurumda** bile değil, *hiç kimse,* tek bir dakika için bile, yalnız kalmayacak. Alise, ikna gücünü kullan." Doğru sözcük, tam olarak ikna gücü değildi. Alise ikna etmezdi. O yalnızca, insanların o ne derse yapmasını beklerdi ve insanlar hemen hemen her zaman, o ne derse onu yapar-

dı. "Diğerlerini, Sumeko'nun haklı olduğu konusunda uyar. İkiniz birlikte çalışarak..."

Kapı açıldı ve Deni içeri girdi. Kadın kapıyı arkasından kapattı ve bir elini kılıç kabzasına, diğerini uzun copuna dayayarak eğildi. Beyaz kenarlı, kırmızı lakeli plaka zırhlar ve miğferler daha dün teslim edilmişti ve tıknaz kadın kendininkileri giydiğinden beri gülümsüyordu, ama şu anda, yüz parmaklıklarının arkasındaki yüzü ciddi görünüyordu. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim, Leydim, ama dışarıda, sizi görmeyi talep eden bir Aes Sedai var. Şalına bakarak, bir Kızıl. Ona, muhtemelen uyuduğunuzu söyledim, ama içeri girip sizi bizzat uyandırmaya hazırdı."

Bir Kızıl. Zaman zaman, şehirde Kızıllar olduğuna dair raporlar geliyordu, ama eskiden olduğu kadar sık değil -şehirdeki Aes Sedailerin çoğu şallarını takmadan dışarı çıkıyor, Ajanlarını gizliyorlardı- ama bir Kızıl ondan ne istiyor olabilirdi? Kuşkusuz, şimdiye dek Elayne'in Egwene'in tarafında, Elaida'nın karşısında olduğunu hepsi öğrenmiş olmalıydı. Biri sonunda Deniz Halkı ile yaptığı pazarlığın hesabını sormaya karar vermemişse.

"Ona söyle, ben..."

Kapı yine açıldı, Deni'nin sırtına çarptı ve kadını yoldan ittirdi. İçeri giren kadın uzun boylu, ince ve bakır tenliydi. Sarmaşık örgülü şalına, uzun kırmızı saçaklarını sergileyecek şekilde sarınmıştı. Dolgun dudaklarını, ince görünecek şekilde birbirine bastırmış olmasa, güzel denilebilirdi. Binici elbisesi o kadar koyu renkti ki, siyaha benziyordu, ama ayaklı şamdanların solgun ışığı kırmızı ışıltılar yakalıyordu ve bölünmüş etek-

leri daha parlak kırmızı çizgiliydi. Duhara Basaheen Ajah'ını asla saklamazdı. Eskiden olsa, Sumeko ile Alise ayağa kalkar, hemen Aes Sedai'nin önünde diz kırardı, ama şimdi yerlerinde kalarak kadını incelediler. Normalde, en azından görünüşte sakin biri olan Deni kaşlarını çattı ve copunu elledi.

"Yabanileri çevrende topladığına dair hikayelerin doğru olduğunu görüyorum," dedi Duhara. "Çok yazık. İkiniz, dışarı çıkın. Elayne'le yalnız görüşmek istiyorum. Aklınız çalışıyorsa, bu gece gidersiniz, ayrı yönler seçersiniz ve sizin gibi diğerlerine de aynısını yapmalarını söylersiniz. Beyaz Kule bir araya gelen yabanilere iyi gözle bakmaz. Kule bir şeye iyi gözle bakmadığında, tahtların titrediği görülmüştür." Ne Sumeko, ne de Alise, yerlerinden kıpırdadı. Hattâ Alise tek kaşını kaldırdı.

"Onlar kalabilirler," dedi Elayne soğuk soğuk. İçindeki Güç sayesinde, duyguları değişken değildi. Buz gibi bir öfke vardı yalnızca. *"Onlara* burada kucak açılıyor. Diğer yandan *sen...* Elaida beni *kaçırtmaya* çalıştı, Duhara. Kaçırtmaya! *Sen* gidebilirsin."

"Kötü bir karşılama, Elayne. Halbuki, şehre varır varmaz saraya geldim. Anlatması da, tahammül etmesi kadar işkence olacak bir yolculuktan sonra. Andor her zaman Kule ile iyi ilişkiler içinde olmuştur. Kule ilişkilerin iyi kalmasını sağlamakta kararlı. Bu yabanilerin, sana söyleyeceğim her şeyi duymalarını istediğinden emin misin? Pekala. Madem ısrar ediyorsun." Duhara oymalı yan masalardan birine süzüldü, içinde keçi sütü bulunan gümüş sürahiyi koklayınca burnunu kırıştırdı ve kendine bir kadeh koyu renk şarap doldurduktan sonra Elayne'in karşısındaki sandalyeye oturdu. Deni, kadını sürükleye

sürükleye çıkarmayı düşünürmüş gibi bir hareket yaptı, ama Elayne başını iki yana salladı. Domanlı Aes Sedai Kandaşları, orada değilmişler gibi, görmezden geldi. "Seni uyuşturan kadın cezalandırıldı, Elayne. Kendi dükkanının önünde, bütün köyün gözleri önünde kırbaçlandı." Duhara şarabını yudumlayarak Elayne'in tepki vermesini bekledi.

Elayne hiçbir şey söylemedi. Ronde Macura'nın ona o pis çayı verdiği için değil, başarısız olduğu için kırbaçlandığını çok iyi biliyordu, ama bunu söylese, Duhara nereden bildiğini merak ederdi ve bu Elayne'in gizli kalmasını istediği konuları açabilirdi.

Sessizlik uzadı ve sonunda diğer kadın sözlerine devam etti. "Beyaz Kule'nin senin Aslan Tahtı'na çıkmanı çok istediğini biliyor olmalısın. Bu amaca ulaşmak için, Elaida danışmanın olarak beni yolladı."

Elayne elinde olmadan kahkaha attı. *Elaida* ona bir danışman mı yollamıştı? Saçmalıktı bu! "Tavsiyeye ihtiyacım olduğunda bana tavsiye veren Aes Sedailer var, Duhara. Elaida'ya karşı çıktığımı biliyor olmalısın. O kadından bir çift çorap bile kabul etmezdim."

"Senin sözde danışmanların asi, çocuğum," dedi Duhara paylarcasına. "Asi" sözcüğüne epey tatsızlık katmıştı. Elindeki gümüş kadeh ile işaret etti. "Sence, neden bu kadar çok Ev sana karşı çıkıyor, bu kadar çok Ev kenarda bekliyor? Kule'nin seni desteklemediğini biliyorlar kuşkusuz. Ben senin danışmanın olduğumda, bu durum değişecek. Bir hafta içinde tacı başına koyabilirim. En fazla bir, iki ay sürer."

Elayne diğer kadının bakışlarını sakinlikle karşıladı. Elleri

yumaık olmak istiyordu, ama kıpırtısızca kucağında tuttu !onları. "Öyle olsaydı bile, seni reddederdim. Elaida'nın indirildiği haberi her an gelebilir anık. Beyaz Kule yine bir olacak ve o zaman kimse beni desteklemediğini iddia edemeyecek."

Duhara bir an, yüzünde bir Aes Sedai dinginliği maskesi ile, şarabını inceledi. "Senin için çok kolay olmayacak," dedi, Elayne hiç konuşmamış gibi. "Yabanilerin işitmesini istemediğin kısmın bu olacağını düşündüm. Ve şu korumanın. Sana saldıracağımı mı düşünüyor? Fark etmez. Taç bir kez başına geçtiği zaman, bir naip ataman gerekecek, çünkü ondan sonra senin Kule'ye dönmen, eğitimini tamamlaman ve sonunda şal sınavından geçmen gerek. Kaçtığın için sopa yemekten korkmana gerek yok. Elaida, Kule'den ayrılmanı Siuan Sanche'nin emrettiğini kabul ediyor. Ama Aes Sedai'ymiş gibi davranman bambaşka bir mesele. Bunun bedelini gözyaşlarıyla ödeyeceksin." Sumeko ve Alise kıpırdandı ve Duhara onları bir kez daha fark etti. "Ah, Elayne'in aslında Kabuledilmişlerden biri olduğunu bilmiyor muydunuz yoksa?"

Elayne ayağa kalktı ve Duhara'ya dik dik baktı. Genelde, oturan biri ayaktaki birinden avantajlı sayılırdı, ama bakışlarını ve sesini sertleştirdi. Kadını tokatlamak istiyordu! "Ben Egwene al'Vere tarafından, Amyrlin olduğu gün Aes Sedai'liğe terfi ettirildim. Yeşil Ajah'ı seçtim ve kabul edildim. Aes Sedai olmadığımı bir daha *asla* söyleme, Duhara. Buna tahammül edeceğime kavrulayım!"

Duhara'nın ağzı, dudakları çizgiye benzeyene kadar büzüldü. "Düşünürsen, duaımundaki gerçekliği görebilirsin," dedi sonunda. "İyi düşün, Elayne. Kör bir kadın bile, bana ve Be-

yaz Kule'nin takdisine ne kadar ihtiyacı olduğunu görebilirdi. Daha sonra yine konuşacağız. Biri beni daireme götürsün. Yatmaya hazırım."

"Bir handa oda bulman gerekecek, Duhara. Saraydaki her yatakta üçer, dörder kişi yatıyor zaten." Düzinelerce boş yatak olsaydı bile, Duhara'ya vermezdi. Sırtını dönerek şömineye yürüdü ve dunıp ellerini ısıttı. Oymalı mermer şömine rafındaki yaldızlı, sarkaçlı saat üç kez çaldı. Gündoğumuna da bu kadar saat kalmıştı muhtemelen. "Deni, biri Duhara'ya kapılara kadar eşlik etsin."

"Benden o kadar kolay kaçınamazsın, çocuğum. Kimse Beyaz Kule'den kolay kolay kaçınamaz. Düşünürsen, tek umudunun ben olduğumu görürsün." Kadın odadan çıkarken ipek ipeğe sürtünerek hışırdadı ve kapı kadının arkasından bir tıkırtıyla kapandı. Duhara'nın, kendini gerekli kılmaya çalışarak sorun çıkarması çok olası görünüyordu, ama her sorun teker teker ele alınmalıydı.

"Akıllarınızda kuşku uyandırdı mı?" dedi Elayne, ateşe sırtını dönerek.

"Hayır," diye yanıt verdi Sumeko. "Vandene ve diğer ikisi seni Aes Sedai kabul ediyor, bu yüzden öyle olmalısın." Kadının sesinde inanç vardı, ama diğer yandan, inanmayı istemek için sebebi de vardı. Elayne yalancıysa, onun Kule'ye dönme, Sarı Ajah'a katılma düşleri ölürdü.

"Ama bu Duhara doğruyu söylediğine inanıyordu." Alise ellerini açtı. "Senden kuşku ettiğimi söylemiyorum. Etmiyorum. Ama kadın inanıyor."

Elayne içini çekti. "Durum... karmaşık." Bu, suyun ıslak ol-

duğunu söylemekten farksızdı. "Ben Aes Sedai'yim, ama Dullara inanmıyor. İnanamaz, çünkü bu, Egwene al'Vere'nin gerçekten Aes Sedai olduğunu itiraf etmek olur ve Elaida indirilene kadar Duhara bunu yapmaz." Duhara'nın o zaman inanacağını umuyordu. En azından, kabulleneceğini. Kule bir *kılınmalıydı*. "Sumeko, Kandaşların gruplar halinde dolaşmasını *emredecek* misin? Her zaman?" Tombul kadın yapacağını mırıldandı. Reanne'in aksine, Sumeko'nun önderlik yeteneği yoktu, önderlik etmekten hoşlanmıyordu da. Bu yükü onun omuzlarından alacak, daha yaşlı bir Kandaş onaya çıkmaması yazıktı. "Alise, itaat etmelerini sağlayacak mısın?" Alise hemen ve kararlılıkla onayladı. Kandaşlar konumlarını yaşa göre belirlemeseler, kusursuz bir aday olurdu. "O zaman, elimizden geleni yaptık. Yatma saatiniz çoktan geçti."

"Senin için de öyle," dedi Alise, ayağa kalkarken. "Melfane'ı çağırtabilirim."

"Onu da uykusuz bırakmanın gereği yok," dedi Elayne telaşla. Ve kararlılıkla. Melfane kısa boylu ve tıknazdı, güleç, neşeli bir kadın. Başka pek çok açıdan da, halasına benzemiyordu. Neşeli ya da değil, tam bir zorbaydı ve Elayne'in uyanık olduğunu öğrenirse hiç memnun olmazdı. "Uyuyabildiğimde uyurum."

Onlar gittikten sonra *saidar'* salıverdi ve ikinci yan masanın üzerindeki kitap dizisinden bir kitap seçti, bir Andor tarihi daha, ama yoğunlaşamıyordu. Güç'ten yoksunken aksi hissediyordu. Kavnılası, o kadar yorgundu ki gözlerine kum dolmuş gibi hissediyordu. Ama yatarsa, güneş doğana kadar tavanı seyredeceğini biliyordu. Her dunımda, sayfaya bakmaya

başlayalı birkaç dakika olmuştu ki, Deni geri döndü.

"Norry Efendi geldi, Leydim, yanında şu, Hark denen adam var. Uyanık olduğunuzu duymuş ve birkaç dakikanızı ona ayırıp ayıramayacağınızı merak ediyor."

Uyanık olduğunu duymuş ha? Adam Elayne'i *izletiyorsa}*... Ziyaretin anlamı aksiliğini unutturdu. Hark. Adam on gün önceki, o ilk ziyaretten bu yana Hark'ı getirmemişti. Hayır, on bir gün olmuştu. Aksiliğin yerini coşku aldı. Deni'ye onları içeri almasını söyledi ve kadını giriş odasına kadar takip etti. Giriş odasında, yer kırmızı-beyaz yer seramikleri ile kaplıydı. Burada da, yalnızca iki ayaklı şamdan yakılmıştı, loş, titrek bir ışık ve gül kokusu saçıyorlardı.

Norry Efendi, uzun sıska baldırları, kulaklarının arkasından fırlayan saç tutamları ile, beyaz sorguçlu bir su kuşuna her zamankinden fazla benziyordu, ama bu sefer neredeyse heyecanlı görünüyordu. Adam ellerini birbirine sürtüyordu. Bu gece deri dosyası elinde değildi; loş ışıkta bile, kızıl önlüğündeki mürekkep lekeleri belli oluyordu. Lekelerden biri Beyaz Aslan'ın **kuyruğunun** ucundaki yün tutamını siyaha boyuyordu. Adam gergin gergin eğildi ve sıradan biri olan Hark beceriksizce taklit etti onu, üstüne bir de, elini alnına götürerek selam verdi. Öncekinden daha koyu kahverengilere bürünmüştü, ama kemeri ve tokası aynıydı. "Bu saatte geldiğimiz için özür dileriz, Leydim," diye başladı Norry, aynı kuru sesle.

"Uyanık olduğumu nereden biliyordun?" diye sordu Elayne, yine aksilenerek.

Norry, somya şaşırarak gözlerini kırpıştırdı. "Kendime biraz keçi sütü almak için gittiğimde, aşçılardan biri size ılık keçi sü-

tü gönderdiğinden bahsetti, Leydim. Uyuyamadığım zaman ılık keçi sütünü çok rahatlatıcı buluyorum. Ama şaraptan da bahsetti, bu yüzden konuklarınız olduğunu ve hâlâ uyanık olabileceğinizi düşündüm."

Elayne burnunu çekti. Hâlâ birilerini terslemek istiyordu, bunu sesine yansıtmamak çaba gerektiriyordu "Herhalde raporlanacak bir başarı elde etmişsindir, Hark Efendi?"

"Dediğiniz gibi onu izledim, Leydim ve bu gece dahil üç gecedir aynı eve gidiyor. Yeni Şehir'de, Dolunay Sokağı'nda. Meyhaneler ve ortak salonlar dışında gittiği tek yer. Biraz içiyor. Bol bol da zar atıyor." Adam, endişe içinde ellerini ovuşturarak duraksadı. "Artık gidebilir miyim, Leydim? Üzerime koyduğunuz şeyi kaldırır mısınız?"

"Vergi kayıtlarına göre," dedi Norry, "evin sahibi Leydi Shiaine Avarhin, Leydim. Ev'inin son temsilcisi gibi görünüyor."

"Bu mekan hakkında bana başka neler anlatabilirsin, Hark Efendi? Bu Leydi Shiaine dışında kimler yaşıyor orada?"

Har huzursuzca burnunu ovaladı. "Şey, orada yaşayıp yaşamadıklarını bilmiyorum, Leydim, ama bu gece orada iki Aes Sedai vardı. Biri eve gelirken, diğerinin Mellar'ı uğurladığını gördüm ve içeri giren şöyle dedi, 'Leydi Shiaine'in bizi nasıl çalıştırdığına bakarak, yalnızca iki kişi olmamız yazık, Falion.' Yalnız, kadının Leydi olmadığını ima edermiş gibi söyledi, Tuhaf. Kucağında bir sokak kedisi vardı, kendisi kadar sıska bir kedi." Adam aniden, endişeyle eğilip selam verdi. "Affedersiniz, Leydim. Bir Aes Sedai'den bu şekilde bahsederek sizi gücendirmek istemedim, ama kadının Aes Sedai olduğunu anlamam biraz zaman aldı. Giriş holünden epey ışık geliyordu,

ama kaçlın o kadar ince ve geniş burnuyla, o kadar -çirkin ki, kimse biraz incelemeden Aes Sedai olduğunu düşünmez."

Elayne elini adamın koluna koydu. Sesi heyecanlıydı ve Elayne bastırmaya çalışmadı. "Aksanları nasıldı?"

"Aksanları mı, Leydim? Şey, kedili olan buralı, Caemlynli, derim. Diğeri... Eh, iki cümleden fazlasını etmedi, ama Kandorlu bence. Bir faydası olacaksa, diğerine Marrilin diyordu, Leydim."

Elayne kahkaha atarak birkaç adım dans etti. Artık Mellar'ı onun üzerine salanın kim olduğunu biliyordu ve korktuğundan daha kötüydü. Marrilin Gemalphin ve Falion Bhoda, cinayet işledikten sonra Kule'den kaçan iki Kara Aes Sedai. Bunu hırsızlık için yapmışlardı, ama yalıtılıp kellerinin uçurulmasın:' sebep olacak olan, işledikleri cinayetlerdi. Egwene ve Nynaeve, onları ve yanlarındaki kişileri bulma göreviyle Kule'den gönderilmişlerdi. Kara Ajah Mellar'ı Elayne'in yanına yerleştirmişti, büyük olasılıkla casusluk amaçlıydı, ama yine de, ürpertici bir düşünceydi. Korktuğundan daha kötü, ama yine de, o ikisini bulmak, çemberi tamamlamak gibiydi.

Hark'ın, ağzı bir karış açık, onu izlemekte olduğunu fark etti. Norry Efendi özenle, aslanın lekeli kuyruğunu inceliyordu. Elayne dans etmeyi bıraktı ve ellerini kavuşturdu. Aptal adamlar! "Mellar şimdi nerede?"

"Dairesinde, sanırım," dedi Norry.

"Leydim, artık kaldırır mısınız?" dedi Hark. "Artık gidebilir miyim? İstediğiniz şeyi yaptım."

"Önce bizi bu eve götürmelisin," dedi Elayne, adamın yanından geçip çift kanatlı kapıya seyirterek. "Sonra konuşuruz."

Başını koridora uzattı, Deni ve yedi Asker kadının kapının iki yanında dizilmiş olduğunu gördü. "Deni, birini gönder, Leydi Birgitte'i bir an önce buraya getirsin. Bir başkası da Aes Sedaileri uyandırsın ve onların da gelmesini söylesin. Muhafızları ile birlikte. At gezisine hazırlıklı gelsinler. Sonra sen git ve Mellar'ı tutuklamak için kaç Asker kadın gerektiğini düşünüyorsan, hepsini uyandır. Nazik davranman da gerekmiyor. Suçlamalar, cinayet ve Karanlıkdostu olmak. Onu bodrumdaki depo odalarından birine kapat ve nöbetçiler bırak." Tıknaz kadın geniş geniş gülümsedi ve emirler vermeye başladı. Elayr.e içeri girdi.

Hark ellerini ovuşturuyor, endişe içinde ayak değiştirip duruyordu. "Leydim, konuşuruz derken neyi kastediyorsunuz? Adamı takip edersem bu şeyi üzerimden kaldıracağınızı söylediniz. Ben takip ettim, bu yüzden sözünüzü tutmanız gerek."

"Bulucu'yu kaldıracağımı hiç söylemedim, Hark Efendi. Asılmak yerine Baerlon'a sürüleceğini söyledim, ama Caemlyn'de kalmayı tercih etmez miydin?"

Adam gözlerini iri iri açarak içten görünmeye çalıştı. Ve beceremedi. Hattâ gülümsedi. "Ah, hayır, Leydim. Baerlon'daki temiz kır havasını düşleyip dumyorum. İddiaya girerim, orada yahninizde bozuk et bulmaktan korkmanıza gerek kalmıyordur. Burada, dikkatle koklamadan hiçbir şey yiyemiyorsunuz. Oraya gitmeye can atıyorum."

Elayne, annesinin hüküm verirken takındığı sert ifadeyi takındı. "Seni oraya götüren Asker kadınlar ayrıldıktan iki dakida sonra Baerlon'dan çıkmış olursun. Sonra da, sürgün hükmünü bozduğun için asılırsın. Caemlyn'de kalıp, yeni bir iş

seçmen çok daha iyi. Norry Efendi, Hark'ın yeteneklerine sahip bir adam işine yarar mıydı?"

"Yarar, Leydim," diye yanıt verdi Norry, hiç düşünmeden. İnce dudaklarına tatmin dolu bir gülümseme dokundu ve Elayne ne yaptığını anladı. Adama, Harfor Hanım'ın hakimiyet alanını ihlal etmekte kullanabileceği bir araç vermişti. Ama artık geri dönmek olmazdı.

"Eski 'mesleğin' kadar tatminkar olmayacak, Hark Efendi, ama onu yaptığın için asılmayacaksın da."

"Ne olmayacak, Leydim?" dedi Hark, başını kaşıyarak.

"O kadar para kazanamayacaksın. Ne diyorsun? Yankesicilik işine geri döneceğin, kaçacağın ve her durumda asılacağın Baerlon mu, yoksa düzenli bir iş sahibi olacağın, cellattan korkmayacağın Caemlyn mi? Yankesicilik yapmazsan, elbette..."

Hark, elinin tersiyle ağzını silerek sallandı. "İçkiye ihtiyacım var," diye mırıldandı, boğuk bir sesle. Büyük olasılıkla, yankesicilik yaparsa, Bulucu sayesinde Elayne'in anlayacağına inanıyordu. Elayne'in adamın yanlışını düzeltmek gibi bir niyeti yoktu.

Norry Efendi kaşlarını çatarak adama baktı, ama o ağzını açtığında Elayne konuştu, "Küçük oturma odasında şarap var. Bırak bir kadeh alsın, sonra büyük oturma odasında bana katılsın."

İçeri girdiğinde büyük oturma odası karanlıktı, ama yönlendirerek, koyu renk panelli duvarların dibindeki aynalı ayaklı şamdanları yaktı, birbirine bakan şöminelere düzgünce yığılmış odunları tutuşturdu. Sonra kıvrımlı oymalarla süslü

masanın çevresindeki alçak sırtlı sandalyelerden birine oturdu ve *saidar'ı* salıverdi. Bütün gün Güç tutma deneyinden beri, gerektiğinden daha uzun süre tutmuyordu. Duyguları coşku ile heyecan, somurtkan ile endişe arasında değişip duruyordu. Diğer yandan, artık Mellar'a tahammül etmesi gerekmiyordu ve yakında o iki Kara Aes Sedai de eline geçecekti. Onları sorgulayarak diğerlerini ele geçirebilir, ya da en azından planlarını öğrenirdi. Bu da olmazsa, bu Shiaine'in kendi sırları olmalıydı. İki Kara Aes Sedai'yi 'çalıştıran' birinin, öğrenmeye değer sırları olmalıydı. Diğer yandan, Elayne'in onu danışmanı olarak kabul etmesini sağlamak için Duhara neler yapardı acaba? Bir şekilde işine karışmaya çalışırdı, ama Elayne bunu nasıl yapacağını hayal edemiyordu. Kavaılası kadın, tahtla arasına girecek başka güçlük istemiyordu. Birazcık şansı varsa, bu gece iki Kara Aes Sedai ele geçirmekle kalmayacak, üçüncü bir tanesini, çok daha büyük bir cani olanı ortaya çıkaracaktı. Ealion ve Marrilin ile Duhara arasında gidip geliyordu, Norry Efendi ve Hark ona katıldıktan sonra bile.

Elinde gümüş bir kadeh tutan Hark, masanın yanındaki sandalyelerden birine oturmaya kalkıştı, ama Norry Efendi adamın omzuna dokundu ve başını köşeye doğm salladı. Hark surat asarak gösterilen yere gitti. Kupa dolar dolmaz içmeye başlamış olmalıydı, çünkü kadehini bir yudumda bitirdi, sonra durup onu ellerinde çevirmeye başladı. Gözlerini kadehten ayırmıyordu. Aniden irkildi ve yaltaklanırcasına Elayne'e baktı. Elayne'in yüzünde her ne görmüşse, irkildi. Duvarın dibindeki uzun masaya seyirtti, kupayı abartılı bir özenle bıraktı, sonra köşesine geri de'ndü.

İlk gelen Birgitte oldu. Bağ bitkin bir hoşnutsuzlukla doluydu. "At gezisi mi?" dedi ve Elayne açıkladığında, itirazlarını sıralamaya başladı. Eh, bazıları itirazdı; kalanlar ise yalnızca hakaret.

"Hangi tavşan-beyinli, çatlak plandan bahsediyorsun, Birgitte?" dedi Vandene, içeri girerken. Üzerine bol gelen bir binici elbisesi giymişti. Kız kardeşinin elbiselerinden biriydi, Adeleas hayattayken giyse üzerine tam otururdu, ama beyaz saçlı kadın kilo vermişti. Muhafız'ı, sırım gibi, boğum boğum bir adam olan Jaem Hark'a bir bakış fırlattı, sonra adamı izleyebileceği bir yere dikildi. Hark gülümsemeye çalıştı, ama Jaem'in ifadesi demir kadar sert kalınca gülümsemesi soldu. Muhafız'ın gri saçları seyrelmişti, ama adamda yumuşak bir taraf yoktu.

"Bu gece iki Kara Aes Sedai yakalamayı düşünüyor," diye yanıt verdi Birgitte, Elayne'e sert sert bakarak.

"İki Kara Aes Sedai mi?" diye nida etti Sareitha, kapıdan geçerken. Bu sözler onu ürpertmiş gibi, koyu renk pelerinine sarındı. "Kim?" Muhafız'ı, uzun boylu, geniş omuzlu, sarı saçlı bir genç adam olan Ned, Hark'ı süzdü ve kılıcının kabzasına dokundu. *O* da adamı izleyebileceği bir yer seçti. Hark kıpırdandı. Kaçmaya çalışmayı düşünüyor olabilirdi.

"Falion Bhoda ve Marrilin Gemalphin," dedi Elayne. Sareitha'nın ağzı sertleşti.

"Falion ve Marrilin'e ne olmuş?" diye sordu Careane. odaya süzülürken. Muhafızları birbirlerine benzemiyordu, uzun boylu, sıska bir Tearlı, kılıç kadar ince bir Saldaealı ve geniş omuzlu bir Cairhienli. Adamlar bakıştılar, Cairhienli Tavan du-

vara yaslanıp Hark'ı izlerken, Cieryl ve Venr kapıda durduFar. Hark'ın ağzı hastalıklı bir biçimde çarpılmıştı.

En baştan açıklamaktan başka çare yoktu. Elayne, devamlı değişen ruh haliyle hiç ilgisi olmayan, gittikçe artan bir sabırsızlıkla açıkladı. Açıklama ne kadar uzun sürerse, onlar Dolunay Sokağı'ndaki eve gitmeden Falion ile Marrilin'in kaçması o kadar olasıydı. O kadınları *istiyordu.* Onları ele geçirmeye *kararlıydı.* Herkes toplanana kadar Birgitte'i bekletmiş olmalıydı.

"İyi bir plan, bence," dedi Vandene, Elayne sözünü bitirdiğinde. "Evet, işe yarar." Diğerleri o kadar olumlu bakmıyordu.

"Bu bir plan değil, lanet olası bir delilik!" dedi Birgitte, keskin bir sesle. Kollarını göğsünde kavuşturarak Elayne'e kaşlarını çattı. Bağda o kadar karmaşık duygular vardı ki, Elayne seçemiyordu onları. "Dördünüz eve yalnız gireceksiniz. Yalnız! Bu bir plan değil. Bir kahrolası bir çılgınlık! Muhafızların Aes Sedailerinin sırtını kollaması gerekir. Biz de sizinle gelelim." Diğer Muhafızlar hararetle onayladılar, ama en azından Birgitte artık planı engellemeye çalışmıyordu.

"Dört kişiyiz," dedi Elayne ona. "Kendi sırtımızı kollayabiliriz. Ve Aes Sedailer, Muhafızlarından başka Aes Sedailerle yüzleşmelerini istemez." Birgitte'in yüzü karardı. "Sana ihtiyacım olursa, o kadar yüksek sesle bağırırım ki, burada, sarayda olsan bile duyabilirsin. Muhafızlar dışarıda kalacak!" diye ekledi, Birgitte ağzını açınca. Bağ kızgınlık doluydu, ama Birgitte ağzını kapattı.

"Belki bu adama güvenilebilir," dedi Sareitha, hiç de güven dolu olmayan bakışlarla Hark'a bakarak, "ama doğru duymuş-

sa bile, evde hâlâ yalnızca iki Aes Sedai olduğunu söyleyen hiçbir şey yok. Ya da evde herhangi bir Aes Sedai olup olmadığını söyleyen. Gitmişlerse, tehlike yok demektir, ama onlara başkaları katılmışsa, boynumuzu ilmiğe geçirip tabureyi tekmelemiş oluruz."

Careane güçlü kollarını kavuşturdu ve başını salladı. "Tehlike çok büyük. Kule'den kaçarlarken bir dizi *ter'angreal* çaldıklarını ve bazılarının çok tehlikeli olduğunu kendin söyledin. Bana asla korkak denmemiştir, ama şerateş yapan bir çubuğa sahip olması mümkün olan birine gizlice yaklaşmak hoşuma gitmiyor."

'"Yalnızca iki kişiyiz' gibi basit bir şeyi yanlış duymuş olması pek olası değil," diye yanıt verdi Elayne kararlılıkla. "Ve başkalarının gelmesini beklemiyorlarmış gibi konuşmuşlar." Kavrulası, onların karşısındaki konumunu düşünerek, itiraz etmeleri değil, itaat etmek için sıçramaları gerekiyordu. "Her durumda, bu bir tartışma değil." İkisinin de itiraz etmesi yazıktı. Yalnızca biri itiraz etse, bir ipucu olurdu. İkisi de Kara Ajah değilse. İnsanın iliklerini donduran bir düşünceydi, ama planı bu olasılığı da hesaba katıyordu. "Falion ile Marrilin, çok geç olana kadar bizim geldiğimizi bilmeyecek. Gitmişlerse, bu Shiaine denen kadını tutuklarız, ama her durumda, gidiyoruz."

Elayne'in beklediğinden daha büyük bir gaip, onun ve Hark'ın arkasında, Kaliçe'nin Ahır Avlusu'ndan çıktı. Birgitte elli Asker kadın getirmekte ısrar etmişti, ama uykusuz kalmak dışında bir şey yapmayacaklardı. Kırmızı lakeli miğferler ve plaka zırhlar içinde, ikişerli sıralar halinde, gecenin karanlığında, Aes Sedailer ve Muhafızların peşinden çıktılar. Sarayın ön

kapılarına geldiklerinde Kraliçe Meydanı'nın kenarından dolaştılar. O büyük, oval şeklindeki meydan, şimdi uyuyan Asker adamları ve asillerin silahlı adamlarını barındıran kaba barınaklarla doluydu. Adamlar bulunabilen her odaya yerleştirilmişti, ama sarayın yakınında yeterince bodrum, tavanarası, yedek oda ve park yoktu. Kandaş kadınlar, gruplar halinde gelip erkekleri ihtiyaç duyulan yerlere götürüyordu. Yaya olarak, duvarlarda savaşıyorlardı, bu yüzden atlarının hepsi yakındaki parklara ve saraydaki büyük bahçelere bağlanmıştı. Onlar geçerken birkaç nöbetçi kıpırdandı, başlarını çevirerek izlediler, ama Elayne başlığını takmıştı, bıu yüzden büyük bir Asker kadın birliğinin gece gece bir gruba eşlik ettiğinden daha fazlasını bilemezlerdi. Doğuda, gökyüzü hâlâ karanlıktı, ama ilk ışıklara iki saatten az kalmış olmalıydı. Işık izin verse de şafakta Falion ile Marillin'i tutuklanmış görse. Ve bir kişiyi daha. En az bir kişi.

Dolambaçlı sokaklar, tepelerin üzerinden ve çevresinden, güneş doğduğunda yüz ayrı renkle ışıldayacak ve parçalı bulutlu ay ışıklı gecede hafif hafif parıldayan, ince, seramik kaplı kulelerin önünden, sessiz dükkanların ve karanlık hanların, arduvaz damlı sade taş evlerin ve Tar Valon'a yakışabilecek küçük sarayların önünden geçirdi onları. Nalların döşeme taşlan üzerinde çınlaması ve eyer derilerinin hafif gıcırtısı, o Sessizliğin içinde yüksek geliyordu. Zaman zaman görülen, yan sokakların daha derin gölgelerine süzülen sokak köpekleri dışında hiçbir şey hareket etmiyordu. Bu saatte sokaklar tehlikeliydi, ama hiçbir hırsız, bu kadar büyük bir gruba kendini gösterecek kadar deli olamazdı. Kraliyet Sarayı'ndan çıktıktan ya-

nm saat sonra, Elayne Ateşyürek'i Mondel Kapısı'ndan geçirdi. İç Şehir'in yüksek, beyaz duvarında, geniş, altı metre yüksekliğinde bir kapıydı. Eskiden olsa, **huzuru** korumak için Asker adamlar beklerdi orada, ama Kraliçe'nin Askerleri artık buna izin vermeyecek kadar çok yerde görev yapıyordu.

Yeni Şehir'e girer girmez, Hark doğuya döndü. Şehrin tepelerinin her yanına giden, tavşan yuvası kadar karmaşık sokaklardan geçtiler. Hark onun için bulunan doru bir kısrağa binmişti ve atını beceriksizce sürüyordu. Yankesiciler nadiren at binerdi. Burada, sokakların bazıları oldukça dardı ve Hark sonunda, bu sokaklardan birinde dizginleri çekti. Sokağın iki yanı, iki, üç, hattâ dört katlı taş evlerle çevriliydi. Birgitte elini kaldırarak birliği durdurdu. Aniden çöken sessizlik sağır ediciydi.

"Hemen köşeyi dolanınca, Leydim, sokağın diğer yanında," dedi Hark, fısıltıyla, "ama oraya at sırtında gidersen bizi duyabilirler, ya da görebilirler. Affedersiniz, Leydim, ama bu Aes Sedailer sizin dediğiniz gibiyse, beni görmelerini istemiyorum." Eyerinden beceriksizce indi ve ellerini ovuşturarak, gölgeli yüzü endişe içinde, başını kaldırıp Elayne'e baktı.

Elayne Ateşyürek'ten inerek onu köşeye kadar çekti ve dar, üç katlı bir evin köşesinden uzanıp baktı. Diğer sokaktaki evler, biri dışında karanlıktı. Yalnızca, dört katlı taş bir evde ışık vardı. Evin yanında, ahır avlusunun kapalı kapısı görülebiliyordu. Süslü bir bina değildi, ama zengin bir tüccara ya da bankacıya ait olabilecek kadar büyüktü. Ama bankacılar ve tüccarlar bu saatte uyanık olmazdı.

"İşte," diye fısıldadı Hark, parmağını uzatarak. Çok arkada

duaıyordu, bu yüzden işaret etmek için öne eğilmesi gerekmişti. Görülmekten gerçekten de korkuyordu. "İkinci katında ışık olan."

"Orada başka uyanık biri olup olmadığını öğrenmek en iyisi," dedi Vandene, Elayne'in arkasından bakarak. "Jaem? İçeriye girme."

Elayne yaşlı, ince Muhafız'ın saklanarak sokağın karşısına geçmesini bekledi, ama adam sabah soğuğuna karşı pelerinine sarınarak, gezine gezine gitti. Muhafızların tehlikeli zerafeti bile yok olmuş gibiydi. Vandene Elayne'in şaşkınlığını sezmiş gibiydi.

"Sinsi sinsi yürümek dikkat çeker ve kuşku uyandırır," dedi. "Jaem yalnızca yürüyen bir adam ve sokağa çıkmak için erkense bile, gizli gizli ilerlemiyor, bu yüzden onu gören biri, dışarı çıkmak için sıradan bir sebebi olduğunu düşünecek."

Jaem ahır avlusunun kapısına uzandı, çekip açtı ve buna kesinlikle hakkı varmış gibi, içeri girdi. Uzun dakikalardan sonra dışarı çıktı, kapıyı dikkatle arkasından kapattı ve rahat rahat yürüyerek sokağı geçti. Köşeyi dolandı ve bir adımda, leopar benzeri zerafeti geri geldi.

"Bir tanesi dışında bütün pencereler karanlık," dedi Vandene'e, sessizce. "Mutfak kapısı kilitlenmemiş. Arka kapı da öyle. Arka kapı bir ara geçide açılıyor. Karanlıkdostları için fazla rahatlar. Ya da belki, hırsızlardan korkmayacak kadar tehlikeliler. Ahırda, samanlıkta uyuyan iri yarı bir adam var. Hırsızları korkutacak kadar iri, ama o kadar sarhoş ki, ben onu bağlarken bile uyanmadı." Vandene sorgularcasına kaşını kaldırdı. "Güvenceye almanın daha iyi olacağını düşündüm. Bazen

sarhoşlar, hiç ummadığın bir anda uyanırlar. Senin içeri girdiğini görmesini ve gürültü yapmaya başlamasını istemezsin." Kadın onaylayarak başını salladı.

"Hazırlanma zamanı," dedi Elayne. Köşeden çekildi ve dizginleri Birgitte'e vererek, Kaynak'a kucak açmaya çalıştı. Parmaklarıyla duman yakalamaya çalışmaktan farksızdı. Kızgınlıkve öfke kabardı, ki yönlendirecekseniz, bastırmanız gereken duygulardı bunlar. Yine denedi ve yine başarısız oldu. Falion ve Marrilin kaçacaktı. Bu kadar yaklaşmak... O ışıklı odada olmalıydılar. Biliyordu. Ve kaçacaklardı. Öfkenin yerini hüzün aldı ve aniden *saidar* içine doldu. Rahat bir nefes alacakken, kendini tuttu. "Ben akışları karıştırırım, Sareitha. Vandene, sen de Careane için karıştır."

"Neden zincir kurmamız gerektiğini anlamıyorum," diye mırıldandı Tearlı Kahverengi, ama Güç'e kucak açmanın kıyısına gelip bekledi. "Onlar iki, biz dört kişiyken, biz sayıca onlardan üstünüz, ama zincir kurmuşken, ikiye karşı ikiyiz." İpucu muydu bu? Belki de, üçe karşı üç kişi olmayı diliyordu?

"Güç tutuyor olsalar bile, onları alt edebilecek kadar güçlü iki kişi, Sareitha." Elayne, kadın bir *angreatmiş* gibi, onun aracılığı ile uzandı ve zincir tamamlandığında diğer kadın da *saidar'm* parıltısına sarındı. Aslında, ikisini birden sarmıştı, ama Elayne yalnızca Sareitha'nın çevresindeki parıltıyı görebiliyordu -ta ki çevresine Ruh örene kadar. O zaman parıltı kayboldu. Aynı örgüyü kendi üzerine de yerleştirdi ve dört kalkan, pek çok başka örgü hazırlayıp içe aldı. Heyecandan başı dönüyordu neredeyse, ama hazırlıksız yakalanmaya niyeti yoktu. Bağda kızgınlık zonkluyordu, ama bunun dışında, Birgitte çe-

kilmiş kiriş gibiydi. Elayne onun koluna dokundu. "Her şey yolunda gidecek." Birgitte hıhladı ve kalın örgüsünü omzunun üzerinden arkaya attı. "Hark Efendi'ye gözkulak ol, Birgitte. Kaçmaya çalıştığı için aşılırsa yazık olur." Hark ciyakladı.

Elayne Vandene ile bakıştı. Vandene, "İşimize bakalım," dedi.

Dördü, gezintiye çıkmış gibi, ağır ağır Dolunay Sokağı'nda yürüdüler ve gölgelere bürünmüş ahır avlusuna girdiler. Elayne mutfak kapısını yavaşça açtı, ama menteşeler iyi yağlanmıştı, tek bir gıcırtı bile çıkarmadı. Tuğla duvarlı mutfak genşi taş ocaktaki minik alevle aydınlanmıştı. Ocakta buharlar saçan bir çaydanlık asılıydı, ama masaya ya da sandalyelere çarpmadan geçmelerine izin verecek kadar aydınlık vardı. Biri içini çekti ve uyarırcasına, parmağını dudağına götürdü Vandene Careane'e kaşlarını çattı. Careane utanmış göründü ve ellerini açtı.

Kısa bir koridor, evin ön tarafındaki merdivene gidiyordu. Elayne eteklerini toplayarak, terlik ayaklar üzerinde sessizce tırmanmaya başladı. Sareitha'yı görebileceği bir yerde tutmaya dikkat ediyordu. Vandene de aynısını Careane için yapıyordu Güç'le hiçbir şey yapamazlardı, ama bu, hiçbir şey yapamayacakları anlamına gelmiyordu. İkinci kattaki merdivende, mırıltılar duymaya başladı. Açık bir kapıdan ışık dökülüyordu.

"...ne düşündüğün umrumda değil," dedi o odadaki bir.kadın. "Sen düşünme işini bana bırak ve ne diyorsam onu yap."

Elayne kapıya yürüdü. Bir oturma odasıydı, yaldızlı ayaklı şamdanları ve yerde lüks halıları vardı. Mavi mermerden yüksek bir şömine görüyordu, ama Elayne'in dikkati odanın içindeki üç kadındaydı. Yalnızca biri, keskin yüzlü bir kadın otu-

ruyordu. Bu Shiaine olmalıydı. Diğer ikisi, sırtlarını kapıya ve rerek durmuşlardı ve tövbe eden kadınlar gibi başlarını eğmislerdi. Keskin yüzlü kadın onu kapıda görünce gözleri iri leşti, ama Elayne ona ağzını açacak zaman vermedi. Kalkanlar yerlerine otururken iki Kara Aes Sedai dehşetle haykırdı ve hava akışları kollarını yanlarına, eteklerini bacaklarına yapıştırdı. Başka hava akışları Shiaine'i yaldızlı koltuğa bağladı.

Elayne Sareitha'yı odaya çekerek içeri girdi ve hepsinin yüzünü görebileceği bir yerde durdu. Sareitha gerilemeye çalıştı. Yalnızca Elayne'e öncelik veriyor olabilirdi, ama Elayne yine onun kolunu yakaladı ve gözünün önünde tuttu. Vandene ve Careane de onlara katıldı. Marrilin'in dar yüzünde Aes Sedai sükuneti vardı, ama Falion sessizce hırlıyordu.

"Bütün bunların anlamı nedir?" diye sordu Shiaine. "Seni tanıyorum. Sen Elayne Trakand'sın, Kız-Veliaht. Ama bu sana evime dalıp bana saldırma hakkını vermiyor."

"Falion Bhoda," dedi Elayne sakin sakin, "ve Marrilin Gemalphin, Shiaine Avarhin, Karanlıkdostu olmak suçundan tutukluyorum sizi." Eh, sesi sakindi. İçten içe, sevinçten oynamak istiyordu. Birgitte de bu işin tehlikeli olacağını düşünmüştü!

"Bu saçma," dedi Shiaine, buz gibi bir sesle. "Ben Işık'ta yürüyorum!"

"Bu ikisiyle birlikte yürüyorsan değil," dedi Elayne ona. "Kesin olarak biliyorum ki, Tar Valon, Tear ve Tanchico'da Kara Ajah olduklarını kanıtladılar. İnkar ettiklerini duymuyorsun, değil mi? Çünkü biliyorlar ki ben..."

Aniden tepeden tırnağa, her yerinde kıvılcımlar dans etti.

Savunmasızca seyirdi, kasları kasıldı, *saidar* kayıp gitti. **Varidene**, Careane ve Sareitha'nın da irkildiğini, üstlerinde kıvılcımlar ışıldadığını gördü. Yalnızca bir an sürdü, ama kıvılcımlar yok olduğunda, Elayne merdaneden geçmiş gibi hissediyordu. Ayakta kalabilmek için Sareitha'ya tutunması gerekiyordu ve Sareitha da sıkı sıkı ona tutunuyordu. Vandene ile Careane de sallanıyor, birbirlerini destekliyordu. İki kadın çenelerini birbirlerinin omuzlarına dayamışlardı. Falion ve Marrilin'in yüzlerinde şaşkın ifadeler vardı, ama bir yürek atımı süre içinde Güç ışığına sarındılar. Elayne ona kalkan konulduğunu hissetti, diğer üçüne kalkan konulmasını izledi. Bağlamaya gerek yoktu. Destek olmasa hepsi yere düşerdi. Elinden gelse bağırırdı. Birgitte ve diğerlerinin ölmekten daha fazlasını yapabileceklerini düşünse.

Elayne'in tanıdığı dört kadın odaya girdi. Asne Zeramene ve Temaile Kinderode. Chesmal Emry ve Eldrith Jhondar. Dört Kara Aes Sedai. Ağlayabilirdi. Sareitha alçak sesle inledi.

"Neden o kadar beklediniz?" diye sordu Asne, Falion ile Marrilin'e. Saldaealı'nın çekik, kara özleri öfkeliydi. ***"Saidara*** kucak açtığımızı hissetmesinler diye bunu kullandım, ama neden oracıkta duaıp beklediniz?" Elindeki küçük, eğik, siyah çubuğu salladı. Çapı ikibuçuk santim kadardı ve tuhaf bir biçimde donuk görünüyordu. O şey kadını büyülemiş gibiydi. "Moghedien'in 'armağanı'. Efsaneler Çağı'ndan bir silah. Bununla, bir erkeği yüz adım uzaktan öldürebilirim, ya da sorgulamak istiyorsam sersemletebilirim."

"Ben bir erkeği görebiliyorsam, öldürebilirim de," dedi Chesmal horgörüyle. Uzun boylu ve düzgün hatları olan bir

kadındı. Tam bir buzdan kibir timsaliydi.

Asne burnunu çekti. "Ama *benim* hedefim yüz Aes Sedai ile çevrili olabilir ve onu neyin öldürdüğünü hiç kimse anlamaz."

"Bazı alanlarda faydalı olur, herhalde," diye itiraf etti Chesmal, hınçla. *"Neden* oracıkta durdunuz?"

"Bize kalkan koydu," dedi Falion acı acı.

Eldrith'in nefesi kesildi ve tombul elini yuvarlak yanağına götürdü. "Bu imkansız. Elbette..." Kara gözleri keskinleşti. "Parıltıyı ve örgülerini saklamanın bir yolunu bulmamışlarsa. İşte, bu çok faydalı olurdu."

"Bizi zamanında kurtardığınız için teşekkür ederim," dedi Shiaine, ayağa kalkarak, "ama bu gece buraya gelmek için bir sebebiniz var mı?" Sizi Moridin mi yolladı?"

Asne bir hava akışı yönlendirerek Shiaine'in yanağına yüksek bir şaklama ile tokat attı ve kadın sendeledi. "Görgülü konuşursan, belki bizimle gelmene izin veririz. Ya da, seni öldürüp burada bırakırız." Shiaine'in yanağı kızarmıştı, ama elleri hâlâ yanlarındaydı. Yüzü ifadesizdi.

"İhtiyacımız olan tek kişi Elayne," dedi Temaile. Tilki yüzlü, ama güzeldi, yaşı belirsiz yüzüne rağmen kırılgan bir çocuğa benziyordu, ama mavi gözlerinde sağlıksız bir parıltı vardı. Dilinin ucunu dudağına dokundurdu. "Diğerleri ile oynamak hoşuma giderdi, ama onlara ihtiyacımız yoksa, yük olurlar."

"Onları öldüreceksen," dedi Marrilin, ekmeğin fiyatını tartışıyorlarmış gibi, "Careane kalsın. O bizden biri."

"Adeleas'tan bir armağan," diye mırıldandı Vandene ve Careane'in gözleri iyice irileşti. Ağzı açıldı, ama ses çıkmadı. İki

kadın halının üzerine çöktüler. Vandene ayağa kalkmaya çalıştı, ama Careane tavana bakarak yattı, kaldı. Vandene'in kemer bıçağının sağı göğsüne saplanmıştı.

Chesmal parıltıya sarındı ve Vandene karmaşık bir ateş, toprak, su örgüsü ile dokundu. Beyaz saçlı kadın, kemikleri erimiş gibi yıkıldı. Aynı örgü Sareitha'ya dokundu ve Sareitha düşerken Elayne'i de tepesine çekti. Sareitha'nın gözleri donuklaşmıştı bile.

"Muhafızları geliyor olmalı," dedi Chesmal. "Öldürecek daha fazla insan demek."

Kaç, Birgüte, diye düşündü Elayne, bağın sözleri taşıyacağını umarak. *Kaç!*

15

ANLAŞMAYA UYMAK

Birgitte üç katlı evin taş duvarına yaslanmış, üzgün üzgün Gaidal'ı düşünüyordu ki, kafasının arkasındaki duygu ve fiziksel duyu düğümü, Elayne'e ilişkin farkındalığı aniden kasıldı. Tarif etmek için en doğru sözcük buydu. Her ne ise, yalnızca bir an sürdü, ama daha sonra bağ... gevşeklik doluydu. Elayne'in bilinci yerindeydi, ama istikrarlı değildi. Ama korkmuyordu. Yine de, Birgitte pelerinin arkaya attı ve köşeye gidip Dolunay Sokağı'na baktı. Elayne, zararı dokunacak kadar cesur olabiliyordu. Elayne'in Muhafız'ı olarak en zor şey, onu boş yere kendini tehlikeye atmaktan alıkoymaktı. Kimse yok edilemez değildi, ama lanet kadın kendisini öyle görüyordu. Arması altın bir zambak değil, demirden bir aslan olmalıydı. O pencerede hâlâ ışık parlıyor, dar sokağa dar bir aydınlık düşürüyordu ve gecenin içinde, bir yerde miyavlayan bir kedininkinden başka ses yoktu.

"Sareitha... uyuşuk hissediyor," diye mırıldandı Ned Yarman, yanından. Uzun boylu, genç Muhafız'ın çocuksu yüzü, pelerininin başlığının içinde sen, gölgeli bir maskeye dönüş-

müştü. "Zayıf hissediyor."

Birgitte diğer Muhafızların, taştan yüzler ve sert bakışlarla köşeye yanaştığını fark etti. Yüzlerindeki ifadeler ay ışığında bile açıktı. Bütün Aes Sedailere bir şey olmuştu anlaşılan. Ama ne? "Leydi Elayne, bize ihtiyaç duyarsa bağıracağını söyledi," dedi onlara, onlardan çok kendine güven verme ihtiyacı içinde. *Hem* Careane, hem Sareitha Karanlıkdostu ise, zincir kurmuşken bir şey yapamayacak kadar çaresiz olmalıydılar ve görünüşe göre olan her ne ise, onlara da olmuştu. Kavrulası, kendisinin ve diğer Muhafızların da onlarla gitmesi konusunda ısrar etmeliydi

"Boş yere işlerine karışırsak Careane hiç memnun olmaz," dedi Venr Kosaan sessizce. Kılıç kadar ince ve esmerdi, kıvır kıvır siyah saçlarında ve kısa sakalında beyaz tutamlar vardı ve adam çok rahat görünüyordu. "Ben, bekleyelim derim. Neler oluyor olursa olsun, Careane özgüvenli hissediyor."

"İçeriye girerken hissettiğinden daha fazla," diye ekledi Cieryl. Venr sert sen baktı ona. Daha orta yaşlarına gelmemiş olan Cieryl, geniş omuzlarına rağmen, tamamen kemikten yapılmış gibi görünüyordu.

Birgitte başını salladı. Ö anda Elayne de kendine güveniyordu. Ama diğer yandan, keskin kazıklarla dolu bir çukurun üzerine gerilmiş, çözülmekte olan bir halatın üzerinde yürürken bile kendine güvenirdi Elayne. Uzakta, bir köpek havlamaya başladı ve miyavlayan kedi sustu, ama ilkine başka köpekler yanıt verdi, havlamalar dalga dalga yayıldı, sonra başladığı gibi aniden kesildi.

Birgitte sessizlik içinde endişe ederken, beklediler. Aniden

Venr hırıltıyla bir küfür etti ve pelerinini attı. Bir sonraki anda kılıcı elindeydi ve sokakta koşuyordu. Cieryl ile Tavan da, pelerinleri arkalarında dalgalanara, kılıçlarını çekerek peşinen gidiyordu. Daha onlar iki adım gidemeden Jaem vahşi bir feryat kopardı. Kılıcını çekerek pelerinini yere attı ve yaşını yalanlayan bir hızda, diğer üçünün peşinden koştu. Ned de, öfkeyle böğürerek, yumruğundaki çelik ay ışığında parlarken, koşmaya başladı. Bağa öfke saplandı; tıpkı, bazı erkekleri pençesine alan savaş öfkesine benziyordu. Hüzün de vardı, ama hâlâ korku yoktu.

Birgitte arkasında, kınlarından çekilen kılıçların yumuşak hışımlarını duydu ve pelerinini savurarak döndü. "Kaldırın şunları! Burada hiç faydaları yok."

"Koşan Muhafızların anlamını ben de sizin kadar iyi biliyorum, Leydim," dedi Yurith, nazik bir şekilde, hemen itaat ederek. Gönülsüzlüğü açıktı. İnce ve çoğu erkek kadar uzun boylu bir Saldaealı olan kadın, asil doğumlu olduğunu inkar ediyordu, ama konu ne zaman, Boru Avı için yemin etmeden önce ne iş yaptığına dönse, her zaman şu nadir gülümselerinden birini bahşediyor ve konuyu değiştiriyordu. Bununla beraber, kılıç konusunda becerikliydi "Aes Sedailer ölüyorsa..."

"Elayne yaşıyor," diye sözünü kesti Birgitte. Yaşıyordu ve başı beladaydı. "Artık bizi o ilgilendiriyor, ama onu kurtarmak için çok daha fazla kılıca ihtiyacımız olacak." Aynı zamanda, kılıçtan daha fazlasına. "Biri şu adamı tasmalasın!" İki Asker kadın, daha adam karanlığın içine süzülemeden, Hark'ın ceketini yakaladılar. Görünüşe göre, Aes Sedailerin öldüğü bir yerin yakınında kalmak istemiyordu. Birgitte de istemiyordu. "Şeyi...

fazlalık atları toplayın ve beni izleyin," dedi, Ok'un eyerine ıatlayarak. "Ve yangın gibi at sürün!" Kendi sözüne uydu, hiç beklemeden, topuklarını yüksek gri iğdiş atın böğrüne vurdu.

Karanlık, dolambaçlı sokaklarda vahşice at sürdüler. İnsanlar yeni yeni çıkmaya başlamışlardı. Birgitte Ok'u, bu erken saatte yola koyulmuş birkaç arabanın çevresinden dolaştırdı, ama erkeklerin ve kadınların yolundan sıçraması gerekti. Çoğu yunmıklarını salladılar ve küfürler bağırdılar. Birgitte, pelerini arkasında dalgalanarak, hızlanması için iğdiş atı daha da mahmuzladı. Daha o Mondel Kapısı'na varamadan, Elayne harekete geçmişti bile. Başta kararsızdı, ama şu anda hissetmemek imkansızdı. Elayne, yaklaşık olarak yürüyüş hızında kuzeydoğuya ilerliyordu. Bağ, o kadar uzağa yürüyemeyecek, hattâ hiç yürüyemeyecek kadar sarsak olduğunu söylüyordu, ama bir araba da aynı hızda gidebilirdi. Gökyüzü griye dönüyordu. Birgitte'in gereken güçleri toplaması ne kadar sürerdi acaba? İç Şehir'de, sokak sarmal çizerek içlere gidiyor, yüz ayrı renkle ışıldayan kulelerin arasında yükseliyor, Caemlyn tepelerinin en yükseğinin ziıvesindeki Kraliyet Sarayı'nın altın kubbelerine ve beyaz minarelerine gidiyordu. Birgitte Kraliçe Meydanı'nın kenarında dörtnala ilerlerken, askerler onu izledi. El arabalarının üzerindeki kara kazanlardan yemek dağıtılıyordu onlara, aşçılar bir tür kahverengi yahniyi kepçe kepçeteneke tabaklara dolduruyordu ve Birgitte'in görebildiği her adam plaka zırhını giymiş, miğferini kılıç kabzasına takmıştı. Güzel. Tasarruf edilen her an, Elayne'i kurtarmak için harcanacak bir andı.

O dörtnala içeri girdiğinde, iki Asker kadın sırası Kraliçe'nin

Ahır Avlusu'nda kılıç egzersizi yapıyordu, ama o kendini eyerden atar, Ok'un dizginlerini bırakıp sütunlu yürüyüş yoluna koşarken çıtadan kılıçların takırtısı kesildi. "Hadora, koşarak git, Rüzgarbulanlara benimle hemen Harita Odası'nda buluşmalarını söyle!" diye bağırdı, yavaşlamadan. "Hepsini çağır! Sanetre, sen de Kumandan Guybon'u çağır! Ve benim için bir at daha eyerlet!" Bugünlük Ok tükenmişti. Birgitte sütunları geçmişti, ama itaat edip etmediklerine bakmadı. Edeceklerdi.

Koşarak duvar halıları ile süslü koridorlardan geçti, geniş mermer merdivenleri tırmandı, kayboldu ve koşa koşa geri dönerken küfürler bağırdı. Üniformalı hizmetkar erkek ve kadınlar, ağızları bir karış açık, yolundan kaçıştılar. Sonunda Harita Odası'nın aslan oymalı kapılarına geldi. Bir anlığına dunıp nöbet başındaki iki iri yarı Asker adama, Rüzgarbulanlar gelir gelmez içeri almalarını söyledi, sonra içeri girdi. Cilalı plaka zırh içindeki, omzunda üç altın düğüm bulunan Guybon gelmişti bile. Dyelin hareket ederken mavi ipek eteklerini zarifçe tutuyordu. İkisi, kaşlarını çatarak dev mozaik haritaya bakıyordu. Haritanın üzerinde, bir düzineden fazla kırmızı diskle şehrin kuzey duvarı işaretlenmişti. Daha önce, orada, aynı anda bu kadar çok saldırı görülmemişti, on saldırı bile görülmemişti, ama Birgitte disklere bakmadı bile.

"Guybon, toplayabildiğin bütün atlara ve baltalı kargılara ihtiyacım olacak," dedi, pelerinin iğnesini çözüp, pelerini uzun yazı masasına fırlatarak. "Birkaç saat boyunca, her dummu arbaletçiler ve okçular kendi başlarına idare etmek zonında kalacak. Elayne Karanlıkdostu Aes Sedailer tarafından tutsak alındı ve onu şehirden çıkarmaya çalışıyorlar." Katiplerin

ve ulakların bazıları mırıldanmaya başladı, ama Anford Hamm keskin bir, işlerine bakmaları emri ile susturdu onları. Birgitte yerdeki renkli haritaya bakarak mesafeleri ölçtü. Elayne Gündoğumu Kapısı'na, Erinin Irmağı yoluna doğru gidiyor gibiydi, ama küçük kapılardan birini kullansalar bile, doğu duvarı dışında bir yeri hedefliyor olamayacak kadar ileri gitmişlerdi. "Biz harekete geçmeye hazır olduğumuzda, muhtemelen onu kapıların birinden geçirmiş olacaklar. Şehrin doğusundaki sırtın bu tarafına Yolculuk edeceğiz." Ve olacak olanları, sokaklardan uzağa, insanların evlerinden uzağa götüreceklerdi. Her **durumda,** açık alanda olması daha iyiydi. O dolaşık sokaklarda, biniciler ve kargılı askerler birbirine girmişken, çok fazla insan arada kalırdı, kaza olasılığı çok yüksekti.

Guybon başını salladı. Kısa emirler vermeye, kahverengi giyimli katipler de kopyalayıp imzası için hazır etmeye başlamışlardı bile. Emirler kırmızı-beyaz giyimli genç ulaklara veriliyor, ulaklar kağıt ellerine verilir verilmez koşmaya başlıyorlardı. Oğlanların yüzleri korkuluydu. Birgitte'in kendi korkusu için zamanı yoktu. Elayne korkmuyordu ve o tutsaktı. Hüzün vardı, ama korku yoktu.

"Elayne'i kesinlikle kurtamamız gerek," dedi Dyelin sakin sakin, "ama bunu yaparken Caemlyn'i Arymilla'ya teslim edersen sana teşekkür etmez. Kulelerdeki ve kapılardaki adamları saymazsak, şehirdeki eğitimli asker ve silahlı adamların yaklaşık yarısı kuzey duvarında. Kalaları alırsan, tek bir saldırı ile duvarın bir kısmını ele geçirirler. Arbaletler ve oklar onları durduramaz. O duvar parçasını ele geçirince, Arymilla'nın güçleri şehre akın eder ve senin geride bırakmayı önerdiğin

güçleri alt eder. Konumlarımız tersine döner ve senin durumun kötüleşir. Arymilla Caemlyn'i ele geçirir ve Elayne dışarıda, içeri girmeye yetmeyecek kadar silahlı adamla kalır. Bu Karanlıkdostları bir şekilde, Caemlyn'in içine bir orduyu gizlice sokmayı başarmamışlarsa, birkaç yüz adam da birkaç bin adam kadar iş görür."

Birgitte kaşlarını çatarak kadına baktı. Dyelin'den **hoşlaşmayı** bir türlü başaramamıştı. Nedenini tam olarak bilemiyordu, ama Dyelin'i görür görmez tüyleri diken diken olmuştu. Diğer kadının da onun için aynı şekilde hissettiğinden hemen hemen emindi. Dyelin "aşağı" diyorsa, Birgitte mutlaka "aşağı" diyordu. "Sen Elayne'i tahta oturtmakla ilgilen, Dyelin. Ben onu, o tahta oturması için hayatta tutmakla ilgileniyorum. Hayatta kaldığı sürece, oturmasa olur, bana göre. Hayatımı ona borçluyum ve onunkinin Karanlıkdostlarının ellerinde sönüp gitmesine izin vermeyeceğim." Dyelin burnunu çekti ve dönüp, savaşan askerleri görebiliyormuş gibi, kırmızı diskleri incelemeye devam etti. Kaş çatışı gözlerinin kenarlarındaki kırışıkları derinleştirmişti.

Birgitte ellerini arkasında kavuşturdu ve kendini kıpırtısız durmaya zorladı. Sabırsızlıkla, ileri geri yürümek istiyordu. Elayne hâlâ Gündoğumu Kapısı'na doğru ağır ağır ilerliyordu. "Bilmen gereken bir şey var, Guybon. En az iki, muhtemelen daha fazla Aes Sedai ile yüzleşeceğiz ve bir silahlan, şerateş yapan bir *ter'cıngreaAeri* olabilir. Hiç öyle bir şey duydun mu?"

"Hayır. Ama kulağa tehlikeli bir şeymiş gibi geliyor."

"Ah, öyle. Öyle tehlikeli ki, Aes Sedailer tarafından yasaklandı. Gölge Savaşı'nda, Karanlıkdostları bile onu kullanmayı

bıraktı." Acı bir kahkaha attı. Artık, şerateş hakkında bildikleri, Elayne'in ona anlattıklarından ibaretti. Başta kendisi anlatmıştı, ama bu durumu daha da kötüleştiriyordu. Anılarının hepsi gidecek miydi? Son zamanlarda başka anı kaybettiğini sanmıyordu, ama unuttuysa da, nereden bilecekti? Beyaz Kule'nin kumlusuna dair birkaç kırıntı hatırlıyordu, onun ve Gaidal'ın Kule'nin kumlusuna yardım etmek için yaptıklarından birkaç şey, ama bundan başka hiçbir şey hatırlamıyordu. Bundan daha eski anılarının hepsi, dünkü duman olmuştu.

"Eh, en azından bizim de kendi Aes Sedailerimiz olacak," dedi Guybon, bir emir daha imzalayarak.

"Elayne hariç hepsi öldü," dedi Birgitte, ifadesiz bir sesle. Bunu süslemenin yolu yoktu. Dyelin inledi ve soldu. Katiplerinden biri ellerini ağzına götürdü, bir başkası mürekkep şişesini devirdi. Mürekkep, siyah bir dere şeklinde, masaya yayıldı ve yere damlamaya başladı. Anford Hanım adamı paylamak yerine, elini bir başka katibin yazı masasına dayadı. "Bunu telafi etmeyi umuyorum," diye devam etti Birgitte, "ama, bugün daha fazla adam kaybedeceğimiz dışında hiçbir şey için söz veremem. Belki pek çok kişi kaybedeceğiz."

Guybon sırtını dikleştirdi. Yüzünde düşünceli bir ifade vardı, ela gözleri sakindi. "İlginç bir gün olacak," dedi sonunda. "Ama, ne pahasına olursa olsun, Kız-Veliaht'ı geri alacağız." Sağlam bir adamdı, Charlz Guybon ve cesurdu. Bunu duvarlarda, sık sık göstermişti zaten. Ama Birgitte'in zevkine göre fazla yakışıklıydı.

Birgitte, mozaiklerin üzerinde ileri geri yürümekte olduğunu fark etti ve durdu. Elayne ne düşünürse düşünsün, general

olmakla ilgili hiçbir şey bilmiyordu, ama cesaret gösterilerinin yanındakileri etkileyeceğini biliyordu. Elayne yaşıyordu. Önemli olan tek şey buydu. Yaşıyordu ve her geçen an, daha da uzaklaşıyordu. Soldaki kapı kanadı açıldı ve iri yarı Asker adamlardan biri içeri girerek Julanya Fote ile Keraille Surtovni'nin döndüğünü bildirdi. Guybon Birgitte'e bakarak duraksadı, ama Birgitte konuşmayınca, adama onları içeri almasını söyledi.

İki kadın, en azından görünüşte, birbirlerine hiç benzemiyorlardı, ama her biri tahta bir baston taşıyordu. Julanya tombul ve güzeldi, siyah saçlarına kır düşmüştü. Keraille ise kısa ve zayıftı, çekik yeşil gözleri ve alev kırmızısı bukleleri vardı. Birgitte, isimlerinin gerçek olup olmadığını merak ediyordu. Bu Kandaşlar, çorap değiştirir gibi, kolaylıkla isim değiştiriyorlardı. Köy çerçilerine yakışır, sade, yünlü giysiler giymişlerdi, ki iki kadının da geçmişte çerçilik yaptığı olmuştu. İki kadın da iyi gözlemcilerdi, kendi başının çaresine bakmak konusunda ustaydılar. Çoğu durumdan konuşarak kurtulabilirlerdi, ama basit kemer bıçakları taşıdıkları tek bıçaklar değildi ve o bastonlarla yapabildikleri, çoğu güçlü adamı şaşırtırdı. İki kadın diz kırdılar. Julanya'nın eteği ve pelerini ıslaktı ve uçlarına çamur sıçramıştı.

"Ellorien, Luan ve Abelle bu sabah erkenden kamp bozdu, Leydim," dedi. "Ne yöne gittiklerinden emin olmaya yetecek kadar kaldım, sonra rapor vermeye geldim. Kuzeye gidiyorlar."

"Aemlyn, Arathelle ve Pelivar da öyle, Leydim," diye ekledi Keraille. "Caemlyn'e geliyorlar."

Birgitte'in, masanın üzerine yayılmış ve işaretlenmiş harita-

ya bakması gerekmiyordu. Yolların ne kadar çamurlu olduğuna, ne kadar yağmur yağacağına bağlı olarak, akşama kadar şehre varabilirlerdi. "İkiniz de iyi iş çıkardınız. Gidin, sıcak banyo yapın. Sence fikir değiştirmiş olabilirler mi?" diye sordu Birgitte Dyelin'e, iki kadın çıktıktan sonra.

"Hayır," diye yanıt verdi kadın duraksamadan, sonra içini çekerek, başını iki yana salladı. "Korkarım en olası şey şu: Ellorien diğerlerini, Aslan Tahtı üzerindeki iddiasını desteklemeye ikna etti. Arymilla'yı alt edip kuşatmayı sürdürmeyi düşünüyor olabilirler. Güçleri, Arymilla'nınkinden yarım kat, bizimkinden iki kat fazla." Burada bıraktı. Daha fazlasını söylemesine gerek yoktu. Adam kaydırmak için Kandaşları kullansalar bile, o kadar çok askere karşı duvarı korumaları güçtü.

"İlk önce Elayne'i geri alalım, sonra onlar hakkında endişeleniriz," dedi Birgitte. *Bu lanet Rüzgarbulanlar nerede kalmıştı?*

Birgitte'in aklından bunlar geçer geçmez, Rüzgarbulanlar Chanelle'in peşinden içeri girdiler. İpekli giysileri çılgın bir gökkuşağı gibiydi. En arkadan gelen ve ketenlere bürünmüş olan Renaile dışında, ama o da kırmızı bluzu, yeşil pantolonu ve koyu sarı kuşağı ile, yeterince parlıyordu. Bununla birlikte, yanağına yalnızca yarım düzine altın madalyon sarkan, yuvarlak yüzlü genç Rainyn'in yanında bile, Renaile'nin şeref zinciri çıplak kalıyordu. Renaile'nin yüzünde vurdumduymaz bir tahammül ifadesi vardı.

"Tehdit edilmekten hoşlanmam!" dedi Chanelle öfkeyle, altın bir zincirle boynuna asılmış olan altın parfüm kutusunu koklayarak. Esmer yanakları kızarmıştı. "O Asker kadın, koş-

mazsak şeyimizi tekmeleyecekmiş!... Tam olarak ne dediğini boş ver. Bu bir tehditti ve ben buna!..."

"Elayne Karanlıkdostu Aes Sedailerin elinde," diye sözünü kesti Birgitte. "Onu kurtaracak adamlar için bir kapıyolu yapmanız gerek." Diğer Rüzgarbulanlar arasında bir mırıltı yükseldi. Chanelle keskin bir jest yaptı, ama yalnızca Renaile sustu. Diğerleri seslerini alçaltıp fısıldaşmakla yetindi ve bu kadını hiç memnun etmedi. Şeref zincirlerini dolduran madalyonlara bakarak, kadınların çoğunun rütbesi Chanelle'inkine denkti.

"Bir kapıyol için neden hepimizi birden çağırttın?" diye sordu kadın. "Gördüğün gibi, pazarlıkta üzerime düşeni yapıyorum. Emrettiğin gibi, herkesi getirdim. Ama neden birden çok kişiye ihtiyacın var?"

"Çünkü hepiniz zincir kuracaksınız ve binlerce adamın ve atın geçmesine yetecek kadar büyük bir kapıyol açacaksınız." Bir sebep buydu.

Chanelle gerildi ve bu konuda yalnız değildi. Yüzü siyah bir taşa benzeyen Kurin öfkeyle titriyordu neredeyse. Normalde çok vakur bir kadın olan Rysael kesinlikle titriyordu. Yıpranmış yüzlü, eski izlere bakarak eskiden altıdan fazla küpe takmış bir kadın olan Senine, yeşil kuşağının arkasında taşıdığı mücevherli hançeri yokluyordu.

"Asker mi?" dedi Chanelle kızgınlıkla. "Bu yasak! Pazarlığımız, hiçbir savaşa karışmayacağımızı söylüyor. Zaida din Parede Kara Kanat öyle emretti ve o şimdi Gemiler Hanımı olduğundan, emri daha da büyük ağırlık taşıyor. Kandaşları kullan. Aes Sedaileri kullan."

Birgitte esmer kadına yaklaştı ve doğnıdan gözlerinin içine

baktı. Bu iş için Kandaşlar faydasızdı. Hiçbiri Güç'ü silah olarak kullanmamıştı. Nasıl yapacaklarını bilmiyor bile olabilirlerdi. "Diğer Aes Sedailer öldü," dedi alçak sesle. Arkasında biri, katiplerden biri inledi. "Elayne'i kaybedersek pazarlığınızın ne değeri olur? Arymilla o pazarlığa asla uymaz." Bunu söylerken sesi titremeden konuşmak büyük çaba gerektiriyordu. Sesi öfkeyle, korkuyla titremek istiyordu. Bu kadınlara ihtiyacı vardı, ama nedenini söyleyemezdi, Elayne'i neden kaybetmiş olacaklarını söyleyemezdi. "Elayne'le yaptığı pazarlığı mahvedersen Zaida ne der?"

Chanelle'in dövmeli eli kafes işi parfüm kutusunu yine burnuna götürecekmiş gibi yarı kalktı, sonra kutuyu sayısız mücevherli kolyesinin arasına bıraktı. Birgitte'in Zaida din Parede hakkında bildiklerine bakarak, o pazarlığı mahveden biri karşısında hoşnutsuzdan beter olurdu ve Chanelle'in kadının öfkesiyle yüzleşmek istemediği kesindi, ama Chanelle yalnızca düşünceli düşünceli baktı. "Pekala," dedi bir an sonra. "Ama yalnızca nakliye için. Anlaştık mı?" Pazarlığı mühürlemeye hazırlanarak, sağ elinin parmak uçlarını öptü.

"Siz yalnızca istediğinizi yapın," dedi Birgitte, sırtını dönerek. "Guybon, zamanı geldi. Kapıya varmışlardır."

Guybon kılıç kemerinin tokasını bağladı, miğferini ve çelik sırtlı eldivenlerini aldı ve Birgitte ile Dyelin'in peşinden Harita Odası'ndan çıktı. Rüzgarbulanlar da peşlerinden gitti. Chanelle yüksek sesle, yalnızca bir kapıyol açacakları konusunda ısrar ediyordu. Birgitte Guybon'a talimatlar fısıldadıktan sonra, Guybon sarayın ön tarafına yollandı, Birgitte ise Kraliçe'nin Ahır Avlusu'na seyirtti. Orada, çekiç burunlu boz donlu bir iğ-

diş atın eyerlenmiş olduğunu gördü. Dizginleri, saçları kendisinkine benzer şekilde örülmüş, genç bir seyis tutuyordu. Aynı zamanda, yüz yirmi bir Asker kadının zırh giymiş, at binmiş halde beklediğini gördü. Boz donlu atın sırtına tırmanarak, Asker kadınlara onu takip etmelerini işaret etti. Güneş, yüksekte birkaç beyaz bulutla süslü gökyüzünde, ufuktan yeni yükselmiş altın bir toptu. En azından bir de yağmurla uğraşmayacaklardı. Caemlyn'in son zamanlarda gördüğü büyük yağmur fırtınalarında, bir araba bile kayabiliyordu.

Kraliçe Meydanı, onarlı ve on ikişerli sıralar halinde dizilmiş adamlardan oluşan kalın bir yılan ile kaplıydı. Sıra iki yöne uzanıyor, başı ve sonu görülmüyordu. Miğferli ve plaka zırhlı adamların yanısıra, her çeşit miğfer takmış, baltalı kargılar omuzlamış, çoğu zincir zırh ya da üzerine çelik diskler dikilmiş yelekler giymiş, tek tük plaka zırhlı adamlar da vardı. İrili ufaklı her grubun başını, kendi Ev'inin sancağını taşıyan biri çekiyordu. Ya da bir paralı asker birliğinin sancağını taşıyan. Satılık kılıçlar bugün, aylaklık etmelerine izin vermeyecek ölçüde çok kişi tarafından izleniyorlardı. Arbaletçiler ve okçular yoktu. O alayda on iki bine yakın adam olmalıydı ve üçte ikisi atlıydı. Öğlene kadar kaçı ölecekti? Birgitte bu düşünceyi aklından uzaklaştırdı. Deniz Halkı'nı ikna etmek için o adamların her birine ihtiyacı vardı. Bugün ölecek olan her adam, yarın duvarda ölebilirdi pekala. Her biri Caemlyn'e, Elayne için ölmeye hazırlıklı olarak gelmişti.

Alayın başında binden fazla Asker adam vardı. Miğferleri ve plaka zırhlar güneşte parlıyordu. Çelik uçlu mızrakları tam olarak aynı açıyla eğilmişti. Grubun başı, kırmızı fon üzerinde

şahlanan Beyaz Aslan'lı Andor bayrağının ve Elayne'in, m^vi fon üzerine Altın Zambak bayrağının arkasında, Caemlyn'in parklarından birinin kenarında bekliyordu. En azından, eskiden parktı. Yüzlerce senelik meşeler kesilmiş, tüm diğer ağaçlar ve çiçekli çalılarla birlikte götürülmüş, kökleri kazılıp temizlenmiş, böylece yüz adımlık engebesiz zemin oluşturulmuştu. Çakıl taşı döşeli patikalar ve çimenlik arazi uzun zaman önce, toynaklar ve çizmeler tarafından ezile ezile çamura dönüştürülmüştü. Sarayın çevresindeki üç park daha aynı muameleyi görmüş, kapıyol örme alanları yapılmıştı.

Guybon ve Dyelin oraya varmışlardı bile. Genç Pelivar Mantear'dan, Brannin Manan ile karısına kadar, Elayne'in çağrısına yanıt veren tüm lordlar ve leydiler de oradaydı ve hepsi atlarına binmişti. Perival, oradaki tüm diğer erkekler gibi, miğfer ve plaka zırh giymişti. Brannin'inkiler sade ve donuktu ve zırhı çekiçleyen kişinin işini başaramadığı yerlerde hafifçe içe çökmüştü; yan tarafında taşıdığı, kını içindeki sade kabzalı kılıç kadar işinin araçlarındandı onlar da. Perival'ın zırhı ve miğferi, Conail ile Branlet'ınkiler gibi altın varaklıydı ve üzerine gümüşle Mantear'ın Örsü işlenmişti. Diğerleri ise kale kaplıydı ve üstlerine Northan'ın Kara Kanalları ile Gilyard'ın Kırmızı Leoparları resmedilmişti. Güzel zırhlardı, gösteriş yapmak için kullanılan zırhlar. Birgitte, kadınların bu oğlanları çatışmalardan uzak tutacak kadar sağduyulu olduğunu diliyordu. Bu kadınların sert ve kararlı yüzlerine baktığında, onların da çatışmalardan uzak duracak kadar sağduyu sahibi olduğunu diliyordu. En azından hiçbiri kılıç kuşanmamıştı. Basit gerçek şuydu ki, bir erkekle kılıç kılıca yüzleşebilmek için, bir kadı-

nın bir erkekten çok daha becerikli olması gerekirdi. Aksi halde, güçlü kollar sonucu çok etkilerdi. Yay kullanmak çok daha iyiydi.

Rüzgarbulanlar, dünkü yağmurdan dolayı hâlâ çamurlu olan toprakta, çıplak ayakları üzerinde kıpırdanırken, yüzlerini buruşturuyorlardı. Islağa alışıktılar, ama çamura değil.

Birgitte atından inerken, "Bu adam bana kapıyolun nereye gideceğini söylemiyor," dedi Chanelle öfkeyle, Guybön'a işaret ederek. "Bir an önce işim bitsin istiyorum ki ayaklarımı yıkayabileyim."

"Leydim!" diye seslendi bir kadın, sokağın arkasından. "Leydi Birgitte!" Reene **Harfor** koşa koşa, Asker adam sırasından bu yana geliyordu. Kırmızı eteklerini kaldırmış, kırmızı çoraplı bacaklarını dizlerine dek sergiliyordu. Birgitte kadının bu şekilde koşacağını hiç düşünemezdi. Harfor I **[anım,** her zaman, her şeyi kusursuz bir biçimde yapan kadınlardandı. Her karşılaşmalarında, Birgitte yaptığı bütün hataları hatırlıyordu. Kırmızı-beyaz üniformalı iki adam, aralarında bir sedye taşıyarak onun peşinden koşuyorlardı. Yaklaştıkları zaman, Birgitte sedyede sıska, uzun, miğfersiz bir Asker adamın yattığını gördü. Adamın sağ koluna ve sağ baldırına birer ok saplanmıştı. İki okun saplandığı yerden de kan sızıyordu, bu yüzden sedye arkasında ince bir kan sızıntısı bırakıyordu. "Hemen size ya da Kumandan Guybön'a götürülmesi konusunda ısrar etti, Leydim," dedi Harfor Hanım nefes nefese, bir eliyle yüzünü yelleyerek.

Genç Asker adam doğrulup oturmaya çalıştı, ama Birgitte onu geri yatırdı. "Üç, dört paralı asker birliği Far Maddin Kapısı'ndan saldırıyor, Leydim," dedi adanı. Yüzü acıyla bunış-

muştu ve acısı sesine de yansıyordu. "Şehrin içinden, elemek istiyorum. Bayraklarla yardım işareti vermek isteyen herkesi vuran okçular yerleştirdiler, ama ben uzaklaşmayı başardım ve atım yeterince dayanabildi."

Birgitte bir küfür homurdandı. Cordwyn, Gomaisen ve Bakuvun'un da aralarında olduğuna iddiaya girebilirdi. Adamlar taleplerde bulunur bulunmaz şehirden çıkarılmaları konusunda Elayne'e ısrar etmeliydi. Yaralı Asker konuşana kadar, bunu sesli olarak söylediğini fark etmedi.

"Hayır, Leydim. En azından Bakuvun değil. O ve adamlarından bir düzine kadarı zar... ah, zaman geçirmek için uğradı. Teğmene göre, dayanmayı başarmamızın tek sebebi onların varlığı. Hâlâ dayanıyorlarsa. Arkama baktığımda, kule kapılarına koçbaşları ile dayanmışlardı. Ama dahası var, Leydim. Kapıların dışında, Aşağı Caemlyn'de adamlar toplanıyor. On bin, belki iki katı adam. Sokaklar dolambaçlı olduğundan, bilmesi zor."

Birgitte irkildi. Paralı askerler karışsa da karışmasa da, elindeki bütün güçleri yollamadığı sürece, on bin adam dışarıdan saldırmak için yeterliydi ve Birgitte bütün güçlerini oraya yollayamazdı. Işık aşkına, ne yapacaktı? Kavrulası, birini bir kaleden kurtarmak için baskın planlayabilirdi, düşmanın elinde tuttuğu bir araziyi, ne yaptığını bilmesinden kaynaklanan bir özgüvenle keşfe çıkabilirdi, ama bu bir savaştı ve Caemlyn'in, belki tahtın kaderi bu savaşa bağlıydı. Yine de, elinden geleni yapmak zorundaydı. "Harfor Hanım, bu adamı saraya geri götür ve yaralarına bakılmasını sağla, lütfen." Rüzgarbulanlar'dan Şifa istemenin anlamı yoktu. Bunun, onların görüşüne göre, savaşa dahil olmak anlamına geleceğini açıkça ifade et-

mislerdi. "Dyelin, bütün atlıları ve bin kargılı askeri bana bırak. Sen kalanları ve bütün arbaletçiler, okçuları al. Kılıç tutabilen herkesi topla. Kandaşlar yanınıza geldiğinde kapı hâlâ dayanıyorsa, dayanmaya devam etmesini sağla. Düşmüşse, geri al. Ve ben geri dönene kadar o lanet duvarı tut."

"Pekala," dedi Dyelin, bunlar dünyadaki, yerine getirilmesi en kolay emirlermiş gibi. "Conail, Catalyn, Branlet, Perival, siz benimle gelin. Siz oradayken piyadeleriniz daha iyi savaşır." Conail hayal kırıklığına uğramış gibiydi, kuşkusuz kendini kahramanca bir saldırıda at sürerken hayal etmişti, ama dizginlerini topladı ve diğer iki genç oğlanı güldüren bir şeyler mırıldandı.

"Benim atlılarım da daha iyi savaşır," diye itiraz etti Catalyn. "Ben Elayne'in kurtarılmasına yardım etmek istiyorum."

"Sen onun tahtı almasına yardım etmek için geldin," dedi Dyelin, keskin bir sesle, "ve bunu sağlamak için, sana nerede ihtiyaç varsa oraya gideceksin, yoksa sen ve ben daha sonra bir sohbet daha edeceğiz." Bu her ne anlama geliyorsa, Catalyn'in tombul yüzü kızardı, ama surat asarak Dyelin ile diğerlerinin peşinden uzaklaştı.

Guybon Birgitte'e baktı, ama hiçbir söylemedi. Büyük olasılıkla, neden Birgitte'in daha fazla adam yollamadığını merak ediyordu. Ama Birgitte'e herkesin önünde itiraz etmezdi. Sorun şuydu ki, Birgitte Elayne'in yanında kaç Kara Aes Sedai olduğunu bilmiyordu. Bütün Rüzgarbulanlara ihtiyacı vardı; onların, hepsinin gerekli olduğuna inanmasına ihtiyacı vardı. Zaman olsaydı, dış kulelerdeki nöbetçileri de alırdı, kapılardaki nöbetçileri bile alırdı.

"Kapıyol aç," dedi Chanelle'e. "Şehrin doğusundaki sırtın

hemen buraya bakan yamacına. Erinin Yolu'nun üzerinde olsun ve şehirden öte yana baksın."

Rüzgarbulanlar toplanarak halka oldu, zincir kurmak için her ne gerekiyorsa onu yaptılar ve lanet olasılar bol bol oyalandılar. Aniden kapıyolun dikey gümüşsü-mavi çizgisi belirdi, genişleyerek açıldı. Beş adım yüksekliğindeydi ve temizlenmiş yolu boylu boyunca kaplıyordu. Arkasında, Erinin Irmağı'na giden, on boy yüksekliğindeki hafif eğimli sırta tırmanan, sert kil kaplı geniş yol görünüyordu. O sırtın arkasında Arymilla'nın kampları vardı. Aldıkları haberler düşünülerek, kamplar boş olabilirdi -şansları varsa boş olurlardı- ama Birgitte şu anda onlar için endişelenemezdi.

"Emredildiği gibi ilerleyin ve yayılın," diye bağırdı Guybon ve yüksek dom atını mahmuzlayarak kapıyoldan geçti. Toplanmış asiller ve onadı sıralar halinde dizilmiş Askerler de takip ettiler. Askerler sola dönerek görüş alanından çıkarken, asiller sırtın biraz yukarısında konuşlandılar. Bazıları dürbünleriyle şehre bakmaya başladı. Guybon atından indi ve çökerek tepeye koşup, kendi dürbününden şehri gözetledi. Birgitte, arkasında bekleyen Asker kadınların sabırsızlığını hissedebiliyordu neredeyse.

"Bu kadar büyük bir kapıyola ihtiyacın yoktu," dedi Chanelle, kapıyoldan akan süvari alayına kaşlarını çatarak. "Neden?..."

"Benimle gel," dedi Birgitte, Rüzgarbulan'ın kolunu tutarak. "Sana bir şey göstermek istiyomm." Boz donlu atını dizginlerinden tutarak çekti ve kadını kapıya doğru sürükledi. "Gördükten sonra geri dönebilirsin." Chanelle'i azıcık tanıdıy-

sa, zincire rehberlik eden kişi oydu. Kalanlar konusunda, insan doğasına güveniyordu. Arkasına bakmadı, ama diğer Rüzgarbulanların arkasında, kendi aralarında bir şeyler mırıldandığını duyunca rahat bir nefes aldı.

Guybon her ne gördüyse, iyi haberdi, çünkü adam koşaradım atının yanına dönmeden önce doğruldu. Arymilla kampları boşaltmış olmalıydı. O zaman Far Madding Kapısı'nda yirmi bin kişi vardı. Daha fazla değilse. Işık izin verse de kapı dayansa. Ama Elayne öncelikliydi. Her şeyden daha önemliydi.

Dom atının sırtına binmiş olan Guybonün yanına vardığında, Asker kadınlar bir yanda, Caseille'in arkasında üçerli sıralar halinde diziliyorlardı. Yüz adım genişliğindeki kapıyol şimdi adamlar ve atlarla doluydu, koşaradım geçiyor, sağa ya da sola saparak, yolun iki yanında üçerli sıralar halinde dizilmiş gruplara katılıyorlardı. Güzel. Daha bir süre daha, Rüzgarbulanların kapıdan geçip geri dönmesi kolay olmayacaktı. Küçük, atlı bir grubun çevirdiği, kemerli kanvas örtüsü olan, dört atlı bir araba yaklaşık birbuçuk kilometre uzakta, yolun ortasında, Aşağı Caemlyn'in son binalarının hemen ötesinde durmuştu. Arabanın ötesinde, yolun iki yanındaki açık tuğla pazarlar insanlarla doluydu. Halk yaşamına mümkün olduğunca devam ediyordu, ama Birgitte'in gözü onları görmüyordu. Elayne o arabadaydı. Birgitte gözünü arabadan ayırmadan elini kaldırdı ve Guybon pirinç zarflı dürbününü onun avucuna bıraktı. Birgitte dürbünü gözlerine kaldırdığında araba ve biniciler yaklaştı.

"Neyi görmemi istedin?" diye sordu Chanelle.

"Bir dakika," diye yanıt verdi Birgitte. Dört adam vardı, üçü atlıydı, ama at sırtındaki yedi kadın daha önemliydi. İyi bir

dürbündü, ama bu mesafeden yaşı belirsiz bir yüzü seçmesine yetecek kadar iyi değildi. Yine de, yedi kadının da Aes Jjedai olduğunu varsaymak zorundaydı. Sekize karşı yedi kadın, güçlerinin hemen hemen denk olması anlamına geliyordu, ama sekiz kadın zincir kurmuşken değil. O sekizini rol oynamaya ikna edebilirse değil. Onlara, havada asılı bir pusmuş gibi gelen bir şeyin arkasından binlerce asker ve silahlı adam belirdiğinde Karanlıkdostları ne düşünmüştü acaba? Birgitte dürbünü indirdi. Asil adamlar atlarını aşağı sürerken silahlı adamları kapıyoldan çıkmaya, saflara katılmaya başlamıştı.

Karanlıkdostları ne kadar şaşırmış olursa olsun, fazla oyalanmadılar. Açık gökyüzünden şimşekler yağmaya başladı, gümüş-mavi yıldırımlar gökgürültüsüne benzer çatırtılarla yere düştüler, adamları ve atları çamur serpintisi gibi havaya fırlattılar. Atlar şahlandı, sıçradı, haykırdı, ama adamlar onları kontrol altında tutmaya, yerlerinde kalmaya çalıştılar. Kimse kaçmadı. O patlamalara eşlik eden gümbürtü Birgitte'e darbe gibi indi, sendelemesine sebep oldu. Saçlarının kıpırdandığını, örgüsünden kalkmaya çalıştıklarını hissedebiliyordu. Havada... keskin bir koku vardı. Hava karıncalanıyordu sanki. Yıldırımlar yine safları dövdü. Aşağı Caemlyn'de, insanlar kaçışıyordu. Çoğu kaçıyordu, ama bazı ahmaklar daha iyi görebilecekleri yerlere koşuyordu. Dar sokakların, kırlara açılan uçları izleyicilerle dolmaya başlamıştı.

"Bununla yüzleşeceksek, harekete geçmemiz ve işi onlar için güçleştirmemiz daha iyi olacak," dedi Guybon, dizginlerini toplayarak. "İzninizle, Leydim?"

"Hareket halinde olursak daha az adam kaybederiz," diye

onayladı Birgitte ve adam atını sırttan aşağı mahmuzladı.

Caseille atını Birgitte'in önünde durdurdu ve kolunu göğsüne çaprazlayarak selam verdi. Lakeli miğferinin yüz parmaklıklarının arkasındaki dar yüzü sertti. "Kişisel Korumaların saflara katılması için izin var mı, Leydim?" "Komma" sözcüğünün büyük başharfi rahatlıkla işitilebiliyordu. Onlar sıradan korumalar değildiler, Kız-Veliaht'ın korumalarıydılar ve Kraliçe'nin Korumaları olacaklardı.

"İzin verildi," dedi Birgitte. Bu kadınlar bu hakka herkesten daha fazla sahiptiler.

Arafelli atını hızla döndürdü ve dörtnala yamaç aşağı koşturdu. Konımaların kalanları da onu takip ettiler, yıldırımların paraladığı saflardaki yerlerini aldılar. Koşan siyah kurt resimli kırmızı sancak arkasında at süren bir paralı asker birliği, siyaha boyalı miğferler ve plak zırhlar giymiş yaklaşık iki yüz adam, neyin içine at sürdüklerini görünce durdular, ama yarım düzine Ev'in sancaklarının arkasında ilerleyen adamlar onları ittirip geçtiler ve paralı askerlerin de devam etmekten başka seçeneği kalmadı. Daha fazla asil adam, adamlarına önderlik etmek için yamaçaşağı at sürdü, Brannin ve Kelwin, Laerid ve Barel, diğerleri. Kendi sancaklarının belirdiğini gören hiçbir asil duraksamadı. Sancağı kapıyoldan geçince, silahlı adamlarına katılmayı düşünürmüş gibi, atını birkaç adım yürüten tek kadın Sergase değildi.

"Yürüyüş hızında!" diye bağırdı Guybon, patlamaların üzerinden sesini duyurmak için. Saray boyunca, başka sesler yankıladı onu. "İleri!" Guybon dom atını çevirerek, ağır ağır Karanlıkdostu Aes Sedailere doğnı sürdü. Yıldırımlar gürlüyor, çatırdıyor,

adamlar ve atlar toprak yağmurları eşliğinde havaya uçuyordu.

"Neyi görmemi istedin?" diye sordu Chanelle yine. "Ben buradan uzaklaşmak istiyorum." Şu anda bunu yapması tehlikesi küçüktü. Hâlâ kapıyoldan adamlar geçiyordu, diğerlerine yetişmek için atlarını dörtnala koşamıyor, ya da koşuyorlardı. Artık safların arasına ateş topları da düşüyor, toprak, kol ve bacak yağdırıyordu. Bir atın başı tembel tembel, döne döne havaya yükseldi.

"Bunu," dedi Birgitte, önlerindeki manzaraya işaret ederek. Guybon atını tırıs sürmeye başlamıştı ve diğerlerini de peşinden götürüyordu. İlerlemekte olan üçerli sıralar düzeni koruyordu, diğerleri de onlara katılmak için bütün hızları ile ilerliyorlardı. Aniden, arabanın yanındaki kadınların birinden, parlak beyaz ateşten oluşmuş gibi görünen, bacak kalınlığında bir çubuk fışkırdı. Saflarda, on beş adım genişliğinde bir boşluk yarattı. Bir yürek atımı boyunca, havada ışıldayan benekler süzüldü, ışının çarptığı adamların ve atların şekilleri göründü, sonra yok oldular. Çubuk aniden havaya fırladı, gittikçe yükseldi, sonra söndü. Birgitte'in gözlerinin önünde solgun, mor çizgiler bıraktı. Şerateş, adamları Desen'den kavuruyordu, öyle ki daha ışın onlara çarpmadan ölüyorlardı. Birgitte dürbünü gözüne kaldırdı ve yaklaşık bir adım uzunluğunda görünen ince, siyah çubuğu tutan kadını gördü.

Guybon saldırıyı başlattı. Çok erkendi, ama adamın tek umudu, adamları henüz yaşarken yaklaşmaktı. Bir umut hariç tek umudu. Ateş toplarının ve yıldırımların patlamalarının üzerinden, "Elayne ve Andor!" haykırışları yükseldi. Haykırışlar dağınıktı, ama güçlüydü. Sancakların hepsi dalgalanıyordu.

Kaç kişinin öldüğünü görmezden gelebilirseniz, görkemli bir manzaraydı. Bir ateş topunun çarptığı bir at ve adam dağılıverdi, çevrelerindeki adamlar ve atlar da devrildi. Bazıları yine doğrulmayı başardı. Binicisiz bir at üç bacak üzerinde durdu, koşmaya çalıştı ve devrilip çırpınmaya başladı.

"Bunu mu?" dedi Chanelle, inanmazlık içinde. "Adamların ölmesini izlemeyi hiç istemiyorum." Bir başka şerateş çubuğu, koşan safların içinde yaklaşık yirmi adımlık bir boşluk açtı, sonra alçalıp arabaya kadarki mesafenin yarısı kadar bir oyuk oyduktan sonra söndü. Çok kişi ölmüştü, ama Birgitte'in beklediği kadar çok değil. Birgitte Trolloc Savaşları sırasında, Güç savaşta kullanılırken, aynısının olduğunu görmüştü. Kıpırtısız yatan her adama karşılık, iki üç tanesi sendeleyerek ayağa kalkıyor, ya da kan akışını durdurmaya çalışıyordu. Ölüp, kaskatı kesilmiş her ata karşılık, titrek bacaklar üzerinde duran iki tanesi vardı. Ateş ve yıldırım yağmuru azalmadan sürüyordu.

"O zaman durdur," dedi Birgitte. "Bütün askerleri öldürürlerse, ya da kalanların cesaretlerinin kırılmasına sebep olacak kadarını öldürürlerse, Elayne'i kaybederiz." Sonsuza kadar değil. Kavrulası, onu kurtarmak için hayatının geri kalanı boyunca aramaya hazırdı, ama Işık bilir o zamana kadar ona neler yaparlardı. "Zaida'nın yaptığı pazarlığı kaybedersiniz. *Sen* kaybetmiş olursun."

Sabah sıcak değildi, ama Chanelle'in alnı boncuk boncuk terlemişti. Ateş topları ve yıldırımlar, Guybon'u izleyen binicilerin arasında patladı. Çubuğu tutan kadın kolunu yine kaldırdı. Birgitte, çubuğun doğaldan Guybon'a uzandığından emindi. Adam bunu görmüş olmalıydı, ama yönünü kıl payı kadar

bile değiştirmedi.

Aniden bir başka yıldırım düştü. Ve çubuğu tutan kadına çarptı. Kadın bir yöne, atı başka yöne uçtu. Arabaya bağlı atlardan biri yere çökerken diğerleri şahlanıp dans ettiler. Ölen at olmasa kaçarlardı. Arabanın çevresindeki diğer atlar da şahlanıyor, sıçrıyordu. Aes Sedailer atlarına hakim olmaya, eyerlerinde kalmaya çalışırken, ateş ve yıldırım yağmuru kesildi. Arabanın sürücü koltuğundaki adam atları sakinleştirmeye-çalışmak yerine yere atladı ve kılıcını çekerek saldıran süvarilere doğm koşmaya başladı. Aşağı Caemlyn'deki izleyiciler de kaçıyordu, ama bu sefer savaştan uzağa.

"Diğerlerini canlı yakalayın!" diye terslendi Birgitte. Yaşayıp yaşamadıkları umurunda değildi -Karanlıkdostu ve katil oldukları için yakında öleceklerdi- ama Elayne o lanet arabadaydı!

Chanelle gergin gergin başını salladı ve arabanın çevresinde, biniciler aksilenen atlarından devrildiler, elleri ve ayakları bağlanmış gibi, yerde yatıp kaldılar. Ki bağlanmışlardı, elbette. Koşan adam yüz üstü düştü ve kıvranmaya başladı. "Kadınlara da kalkan koydum," dedi Chanelle. Güç tutuyor olsalar da, zincir kurmuş sekiz kadınla boy ölçüşemezlerdi.

Guybon elini kaldırarak koşan alayı yürüyüş hızına yavaşlattı. Her şeyin bu kadar kısa sürmesi olağanüstüydü. Adam arabalarla arasındaki mesafeyi yarılamıştı. Kapıyoldan hâlâ atlı ve yaya adamlar dökülüyordu. Birgitte boz donlu atının sırtına atlayarak, Elayne'e doğm dörtnala koşturdu. *Lanet kadın,* diye düşündü. Bağda bir kez bile, en ufak korku kırıntısı hissetmemişti.

16

ONDA DOKUZ

Karanlıkdostları Elayne konusunda riske girmemişti. Ona kalkan koymaya ek olarak, Temaile kötücül bir zevkle, başını dizlerinin arasına sokup, sıkı sıkı bağlamıştı onu. Sıkışık duruşu yüzünden Elayne'in kasları ağrımaya başlamıştı bile. Ağzına tıktıkları kirli paçavra parçasında pis, yağlı bir tat vardı, o kadar sıkı bağlanmıştı ki ağzının kenarlarını acıtıyordu. Kapıdan geçerken bağırıp yardım istememesi için ağzını tıkamışlardı. Elayne böyle bir şey yapacağından değil; bu, kapıda bekleyen adamları ölüme mahkum etmekten başka işe yaramazdı. Kapıdan geçene kadar, altı Kara Aes Sedai'nin *saidar* tuttuğunu hissetmişti. Ama gözlerini bağlamaları gereksiz bir hareket olmuştu. Ona savunmasız hissettirmek için olduğunu düşünüyordu, ama Elayne savunmasız hissetmeyi reddetmişti. Hem, bebekleri doğana kadar kesinlikle güvendeydi, bebekleri de öyle. Min öyle demişti.

Koşum takımlarının çıkardığı seslere ve altındaki kaba tahtaların verdiği hisse bakarak, bir tür arabadaydı. Tahtaların üzerine bir battaniye serip yumuşatmaya zahmet etmemişler-

di. Arabayı çeken, birden çok at var gibiydi. Arabada öyle güçlü bir eski saman kokusu vardı ki, Elayne'in içinden hapşırmak geliyordu. Durumu umutsuz **görünüyordu,** ama Birgitte onu hayal kırıklığına uğratmazdı.

Birgitte'in kilometrelerce uzaktan, arkadan, belki birbuçuk kilometre öteye sıçradığını hissetti ve içinden kahkaha atmak geldi. Bağ, Birgitte'in hedefine odaklandığını söylüyordu ve Birgitte Gümüşyay asla ıskalamazdı. Arabanın iki yanında yönlendirmeler başladığında, hissettiği kahkaha atma arzusu soldu. Bağdaki kararlılık taş kadar sağlamdı, ama şimdi bir şey daha vardı, güçlü bir tatsızlık ve gittikçe yükselen bir... öfke değil, ama yakın bir şey. Orada insanlar ölüyor olmalıydı. Elayne, kahkaha atmak yerine, onlar için ağlamak istedi. Onlar için ağlayacak birini hak ediyorlardı ve onun için ölüyorlardı. Vandene ile Sareitha'nın öldüğü gibi. İçinde, onlar için hissettiği hüzün kabardı yine. Ama vicdan azabı yoktu. Ancak Falion ile Marrilin'i serbest bırakarak kurtarılabilirlerdi ve bunu ikisi de kabul etmezdi. Diğerlerinin gelişini ve Asne'nin sahip olduğu o tuhaf silahı tahmin etmelerinin yolu yoktu.

Yakından bir yerden, gökgürültüsü gibi bir çatırtı geldi ve araba öyle fena sarsıldı ki Elayne tahtaların üzerinde sıçradı. Dizleri ve incik kemikleri moraracaktı. Onunla beraber havalanan tozlar yüzünden tekrar tekrar hapşırdı. Ağız tıkacını-ve gözlerini bağlamak için kullanılan bezlerin bastırmadığı yerlerde, saçlarının dikilmeye çalıştığını hissedebiliyordu. Havada tuhaf bir koku vardı. Yıldırım düşmüştü sanki. Hiç olası gelmese de, Birgitte'in Rüzgarbulanları bu işe karıştırmayı başarmış olduğunu umuyordu. Kandaşların da Güç'ü silah olarak

kullanacakları zaman gelecekti -Tarmon Gai'don'cla kimse kenarda bekleyemezdi- ama masumluklarını biraz daha korusalar da olurdu. Birkaç dakika sonra, ona konulmuş olan kalkan kayboldu.

Göremediği için, belli bir amaç için yönlendiremezdi, ama yakınındaki örgüleri hissedebiliyordu, biraz Ruh, biraz hava vardı. Örgüleri görmeden, ne olduklarını bilemezdi, ama mantıklı bir tahmin yürütebilirdi. Onu tutsak edenler tutsak edilmiş, kalkan konulmuş ve bağlanmışlardı. Ve Elayne'in yapabileceği tek şey sabırla beklemekti. Birgitte hızla yaklaşıyordu, ama artık üzerindeki o lanet halat ağından kurtulmak için sabırsızlanıyordu.

Biri kendini yukarı çekerken araba gıcırdadı. Birgitte. Bağdan bir sevinç dalgası geldi. Birkaç saniye sonra, halatlar düştü ve Birgitte'in elleri ağız tıkacının düğümüne gitti. Elayne, tutuk tutuk hareket ederek, göz bağını çözdü. Işık, Şifa isteyene kadar her yanı fena ağrıyacaktı. Bu ona, bunu Rüzgarbulanlardan istemek **zorunca** kalacağını hatırlattı ve Vandene ile Sareitha için hissettiği hüzün yine yükseldi.

Ağız tıkacını tüküriince, yağ tadını yok etmek için su istemek geldi içinden, ama bunun yerine sordu, "Neden oyalandın?" Diğer kadının ani şaşkınlığı karşısında attığı kahkaha, bir başka hapşırık ile kesildi. "Buradan çıkalım, Birgitte. Kandaşlar mıydı?"

"Rüzgarbulanlar," diye yanıt verdi Birgitte, arabanın arkasındaki kanvas kapağı açık tutarak. "Chanelle, Zaida'ya pazarlığı kaybettiğini raporlamak istemeyeceğine karar verdi."

Elayne horgörüyle burnunu çekti. Büyük hata. Tekrar tek-

rar hapşırarak, mümkün olduğunca hızlı bir biçimde arabadan indi. Bacakları da kolları kadar tutulmuştu. Kavrulası, sıcak bir banyo istiyordu. Ve bir saç fırçası. Birgitte'in beyaz yakalı kırmızı ceketi biraz kırışmış görünüyordu, ama Elayne kendisinin yanında, Muhafız'ının giyinme odasından yeni çıkmış gibi göründüğünü tahmin ediyordu.

Ayaklarını yere bastığında, arabanın çevresinde kalın bir halka oluşturmuş Askerler, mızraklarını havada sallayarak -büyük bir tezahürat kopardılar. Asker kadınların her biri de tezahürat yaptı. Adamların ikisi Andor'un Beyaz Aslanı'nın ve Elayne'in Altın Zambak'ını taşıyordu. Bu Elayne'i gülümsetti. Kraliçe'nin Askerleri Andor'u, Kraliçe'yi ve Kız-Veliaht'ı korumaya yemin etmişti, ama onun kişisel sancağını taşıma kararını Charlz Guybon vermiş olmalıydı. Yüksek bir doru atın sırtına oturmuş, miğferini eyer kaşına dayamış olan Guybon, geniş geniş gülümseyerek eğildi ona. Adama bakmak *gerçekten* zevk veriyordu. Belki üçüncü Muhafız olarak iş görürdü. Askerlerin arkadında, Ev sancakları, paralı askerlerin sancakları dizilmişti. Işık, Birgitte kaç adam getirmişti? Ama bunun yanıtını daha sonra alabilirdi. İlk önce, tutsakları görmek istiyordu.

Asne, kolları ve bacakları açık halde, yolda yatıyordu. Boş bakışlarını gökyüzüne dikmişti. Üzerine konan kalkan gereksizdi. Diğerleri, kollarını yanlarına, eteklerini bacaklarına- yapıştıran Hava akışları ile bağlanmış, Asne kadar kıpırtısızca yatıyorlardı. Elayne'in tutulduğu pozisyondan *çok* daha rahat bir pozisyon. Çoğu, içinde bulundukları duruma göre, olağanüstü ölçüde sakin görünüyordu, ama Temaile Elayne'e kaşlarını çattı ve Falion kusacak gibi görünüyordu. Shiaine'in çamurlu

yüzü her Aes Sedai'yi gururlandırırdı. Hava ile bağlanmış üç adamın ise, sakinlikle uzaktan yakından alakaları yoktu. Kıvranıyor, çabalıyor, çevrelerini almış binicilere, hepsine birden saldırmaktan çok istedikleri bir şey yokmuş gibi, dik dik bakıyorlardı. Bu adamların Asne'nin Muhafızları olduğunu açıkça anlatıyordu, ama Karanlıkdostu oldukları anlamına gelmiyordu. Yine de, Karanlıkdostu olsalar da olmasalar da, Asne'nin ölümü sonucunda içlerini dolduran ölüm öfkesinden diğerlerini korumak için, hapsedilmeleri gerekecekti. Sorumlu tuttukları her kimse, onu öldürmek için ellerinden geleni yaparlardı.

"Bizi nasıl buldular?" diye sordu Chesmal. Kirli bir yüzle yolda yatıyor olmasa, kimse tutsak olduğunu anlamazdı.

"Muhafız'ım," dedi Elayne, Birgitte'e gülümseyerek. "Muhafızlarımdan biri."

"Bir *kadın* Muhafız mı?" dedi Chesmal küçümsemeyle.

Marrilin bir an, bağlarının içinde sessiz bir kahkaha ile sarsıldı. "Bunu duymuştum," dedi, sarsılması bittiği zaman, "ama doğru olamayacak kadar inanılmaz gelmişti."

"Duydun ve hiç bahsetmedin, öyle mi?" dedi Temaile, dönüp Marrilin'e kaş çatarak. "Seni koca aptal!"

"Haddini aşıyorsun," dedi Marrilin keskin bir sesle ve bir sonraki an Temaile'nin ona boyun eğmesinin gerekip gerekmediği konusunda tartışıyorlardı! Aslında, Temaile boyun eğmeliydi -Elayne göreceli güçlerini sezebiliyordu- ama şu anda tartışılacak konu değildi.

"Biri bu kadınların ağzını tıkasın," diye emretti. Caseille atından indi, dizginleri bir başka Asker kadına verdi ve gidip,

hançeriyle Temaille'nin eteğinden bir şerit kesmeye başladı. "Onları arabaya yükleyin ve şu ölen atın koşumunu kesin. Sırtın arkasındaki, Arymilla'nın adamları baştan çıkmadan duvarların içinde olmak istiyomm." İstediği son şey yeni bir çatışmaydı. Sonucu ne olursa olsun, Arymilla daha fazla adam kaybetmeyi Elayneden daha fazla göze alabilirdi. "Rüzgarbulanlar nerede, Birgitte?"

"Hâlâ sının üzerinde. Sanırım, katliama fazla yaklaşmazlarsa savaşta rol oynadıklarını inkar edebileceklerine inanıyorlar. Ama burada saldırıya uğramak konusunda endişelenmene gerek yok. Sırtın arkasındaki kamplar boş." Caseille Temaile'yi omzuna kaldırdı Ve sendeleyerek arabanın yanına gidip, tahıl çuvalı gibi arabanın arkasına bıraktı. Asker kadınlar diğerlerini kaldırıyordu. Akıllılık edip, çabalayan Muhafızları Askerlere bıraktılar. Her birini taşımak için iki Asker gerekiyordu. İki uzun boylu Asker ölen atın koşumunu çözüyordu.

"Benim tek gördüğüm kamp takipçileri, seyisler ve benzerleriydi," diye araya girdi Charlz.

"Ben Arymilla'nın bütün kamplarının boş olabileceğini düşünüyorum," diye devam etti Birgitte. "Bu sabah, adamlarımızdan olabildiğince fazlasını çekebilmek için, kuzey duvarına büyük bir saldırı düzenledi ve Aşağı Caemlyn'de, Far Madding Kapısı'nın aşağısında, yirmi binden fazla adamı var. Paralı' askerlerden bazıları taraf değiştirdi ve içeriden saldırıyor, ama esirgeyebildiğim herkesi Dyelin'le birlikte oraya gönderdim. Sen duvarların içinde, güvenlikte olduğun anda, kalanları onun yanına götüreceğim. İyi haberlere bir ek de, Luan ile kalanların kuzeye at sürmesi. Bu akşam burada olabilirler."

Elayne'in nefesi kesildi. Luan ve kalanlada, geldikleri zaman uğraşması gerekecekti, ama diğer haber!... "Harfor Hanım'ın raporunu hatırlıyor musun, Birgitte? Arymilla ve diğerleri, Caemlyn'e giren ilk grubun içinde olmayı planlıyor. Onlar da Far Madding Kapısı'nın dışında olmalı. Burada kaç adamın var?"

"Kasap faturası nasıl, Guybon?" diye sordu Birgitte, Elayne'i ihtiyatla süzerek? Bağ da ihtiyat taşıyordu. Büyük bir ihtiyat.

"Henüz tam olarak hesaplamadım, Leydim. Cesetlerin bazıları..." Charlz yüzünü **buruşturdu.** "Ama beş, altı yüz ölü olduğunu söyleyebilirim, belki daha fazla. İki kat fazlası, öyle ya da böyle yaralandı. Gördüğüm en pis birkaç dakika oldu."

"On bin diyebiliriz, Elayne," dedi Birgitte, başını iki yana sallarken kalın örgüsünü savurarak. Başparmaklarını kemerinin arkasına taktı ve bağ kararlılık doldu. "Arymilla'nın Far Madding Kapısı'nda, bunun en az iki katı adamı olmalı, kadın gerçekten de kampları boşaltmışsa belki üç katı. Düşündüğünü düşündüğüm şeyi düşünüyorsan... Dyelin'e, kapı düşmüşse geri almasını söyledim, ama Arymilla ile şehrin içinde savaşıyor olması daha olası. Eğer, bir mucize eseri, kapı hâlâ dayanıyorsa, ikiye bir aleyhimize olacak bir dununda söz ediyorsun."

"Kapıdan geçmişlerse," dedi Elayne inatla, "kapıyı arkalarından kapatmış olmaları olası değil. Onlara arkadan saldıracağız." Yalnızca inatçılık yoktu. Tam olarak değil. Elayne silah eğitimi almamıştı, ama Gawyn'in Gareth Bryne'dan aldığı tüm diğer dersleri almıştı. Bir kraliçenin, generallerinin yaptığı savaş planlarını, körlemesine kabul etmesi değil, anlaması gere-

kiyordu. "Kapı dayanıyorsa, onları güçlerimizle duvar arasında kıstırırız. Aşağı Caemlyn'de sayılar çok önemli olmayacak. Arymilla bir sokağa, bizden daha fazla adam dizemez. Bu işi *yapacağız,* Birgitte. Biri bana at bulsun."

Bir an, diğer kadının reddedeceğini sandı ve hissettiği inatçılığı kamçıladı, ama Birgitte uzun uzun nefes verdi. "Tzigan, Leydi Elayne için şu gri kısrağı yakala."

Çevrelerinde, Karanlıkdostları hariç herkes nefes vermişti sanki. Elayne Trakand'ın efsanevi öfkesini göreceklerini düşünmüş olmalıydılar. Bunu bilmek, neredeyse o öfke krizlerinden birini ateşleyecekti. Kavrulası değişken nıh halleri!

Birgitte yanaştı ve sesini alçaktı. "Ama kişisel konımalarınla sarılmış olacaksın. Bu, bir kraliçenin bayrağını taşıyarak askerlerine önderlik ettiği, aptalca bir hikaye değil. Atalarından birinin bunu yaptığını biliyorum, ama sen o değilsin ve senin cesaretlendirecek dağılmış bir ordun yok."

"Niye, planım tam olarak buydu," dedi Elayne tatlı tatlı. *"Nasıl* tahmin ettin?"

Birgitte kişner gibi kahkaha attı ve hiç de işitilmeyecek kadar alçak olmayan bir sesle, "Lanet kadın" diye mırıldandı. Ama bağdan sevgi geliyordu.

Bu kadar basit değildi, elbette. Bazı adamlara, yaralılara yardım etmeleri söylendi. Yaralıların bazıları yürüyebiliyordu, ama çoğu yüriiyemiyordu. Çok fazla yaralının kesik kollarında ya da bacaklarında turnikeler vardı. Charlz ve asiller, saldırı planını dinlemek için Elayne ile Birgitte'in çevresinde toplandılar. *Bu* kesinlikle gerekliydi, ama sonra Chanelle kapıyolu değiştirmeyi reddetti. Ta ki Elayne, bu sefer yalnızca onları

nakletmek için kullanılacağını kabul edene ve iki kadın parmak uçlarını öpüp diğerinin dudaklarına bastırarak anlaşmayı mühürleyene kadar. Ancak ondan sonra, kapıyol küçülerek dikey gümüşsü bir çizgiye dönüştü, sonra yine genişledi ve yüz adım genişliğinde, Caemlyn'in güneyine dair bir manzaraya dönüştü.

Kapıyoldan kuzeye, Far Maddin kapısı'na giden geniş yolun iki yanındaki tuğla pazarlarda kimse yoktu, ama duvarlardaki okçuların menzillerinin hemen dışında, büyük bir süvari ve piyade kitlesi yığılmıştı. Kalabalığın başlangıcı kapıyoldan yalnızca yüz adım uzaklığındaydı. Yan sokaklara da yayılmış gibiydiler. Atlılar, sayısız sancak ile, en öndeydiler, ama süvari de olsalar yaya da, hepsi Caemlyn kapılarına bakıyordu. Kapalı kapılara. Elayne sevinçten haykırabilirdi.

Kapıyoldan ilk o geçti, ama Birgitte risk almıyordu. Korumaları Elayne'in çevresine toplaştılar, onu bir kenara doğru güttüler. Birgitte Elayne'in hemen yanındaydı, ama bir şekilde, kommalar *onu* güdüyor gibi görünmüyorlardı. Neyse ki, Elayne'in gri atını, yolla arasında yalnızca bir Asker kadın dizisi kalana kadar öne sürmesine kimse itiraz etmedi. *Bu* Asker kadın dizisi taş duvardan farksızdı. Bununla birlikte, gri at gerçekten de yüksekti, bu yüzden, üzengilerde doğmlmadan görebiliyordu. O üzengileri biraz uzatmalıydı. Onun için birazcık kısaydı. Bu at Chesmal'inki olmalıydı, çünkü Elayne'in boyuna en yakın olan oydu. Bir at, binicisi tarafından lekelenmiş olamazdı -Chesmal'in Kara Ajah olması, *atın* kötü olduğu anlamına gelmiyordu- ama Elayne'in atın üzerinde rahatsız hissetmesinin tek sebebi kısa üzengiler değildi. Gri at satılacaktı,

hem gri at, hem de Karanlıkdostlarının bindiği tüm diğer atjar ve parası fakirlere dağıtılacaktı.

Kapıyoldan, Charlz'ın ardından, süvariler ve piyadeler geldi. Kapıyolu bir kenarından ötekine dolduracak kadar çoktular. Ardından Beyaz Aslan ve Altın Zambak gelirken, Charlz atını tırıs sürerek, beş yüz Asker ile birlikte, yolda ilerlemeye başladı ve adamlarını yayarak yolu kapladı. Benzer büyüklükte başka gaıplar ayrılarak Aşağı Caemlyn sokaklarında kayboldu. Son adam da kapıyoldan çıktığında, kapıyol daraldı ve söndü. Artık, yolunda gitmeyen bir şey olursa, kolay kaçış yoktu. Artık, kazanmak zorundaydılar, yoksa Caemlyn Elayne'in olsa da olmasa da, Arymilla Taht'a oturmuş sayılırdı.

"Bugün Mat Cauthon'un lanet şansına ihtiyacımız var," diye mırıldandı Birgitte.

"Daha önce de buna benzer bir şey söyledin," dedi Elayne. "Ne demek istiyorsun?"

Birgitte tuhaf tuhaf baktı ona. Bağda... eğlenti vardı! "Onu zar atarken gördün mü hiç?"

"Zar oyunlarının oynandığı yerlerde pek zaman geçirmem, Birgitte."

"Karşılaştığım tüm diğer adamlardan daha şanslı olduğunu söyleyelim."

Elayne başını iki yana sallayarak Mat Cauthon'u aklından çıkardı. Charlz'ın adamları öne çıkarken, görüş alanını kapatıyorlardı. Henüz saldırıya geçmemişlerdi, kesinlikle gerekmedikçe ses çıkarmamaya çalışıyorlardı. Birazcık şansla, Elayne'in adamları Arymilla'nın adamlarını, onlar ne olduğunu anlamadan kuşatmış olacaktı. Ve sonra, Arymilla'ya her yönden

saldıracaklardı. Mat Birgitte'in karşılaştığı en şanslı adamdı, öyle mi? Bu durumda, gerçekten şanslı olmalıydı.

Aniden Charlz'ın Askerleri hızlandı, çelik uçlu mızraklarını eğdiler. Biri arkasına bakmış olmalıydı. Bağırışlar, alarm haykırışları yükseldi. Elayne, gökgürültüsüne benzer bir bağırışın tekrarlandığını duydu. "Elayne ve Andor!"

Başkaları da vardı. "Aylar!" ve "Tilki!" "Üç Anahtar!" ve "Çekiç!" ve "Kara Sancak!" Daha küçük Evler için, başka bağırışlar. Ama onun yanından tek bir tanesi geliyordu ve tekrarlanıyordu. "Elayne ve Andor!"

Aniden, yarı gülerek, yarı ağlayarak sarsılmaya başladı. Işık izin verse de bu adamları boş yere ölümlerine gönderiyor olmasa.

Bağırışlar soldu, yerini çeliğe çarpan çeliğin çınlaması, ölen ya da öldüren adamların bağırışları ve feryatları aldı. Elayne aniden kapıların açıldığını fark etti. Ve göremiyordu! Ayaklarını üzengilerden kurtarıp yüksek kaşlı eyere tırmandı ve ayağa kalktı. Tabure olarak kullanılmaya alışık olmayan gri at sinirli sinirli kıpırdandı, ama Elayne'in dengesini bozacak kadar değil. Birgitte, özellikle ekşi bir küfür mırıldandı, ama bir sonraki an o da kendi eyerinde ayağa kalkmıştı. Yüzlerce arbaletçi ve okçu Far Madding Kapısı'ndan dışarı dökülüyordu, ama Elayne'in adamları mıydı, yoksa dönek paralı askerler mi?

Yanıt olarak, okçular Arymilla'nın süvari kitlesine, kiriş çekebildiklerince hızlı ok yağdırmaya başladılar. İlk arbaletler kalktı ve bir salvo gönderdi. O adamlar hemen manivelaları çalıştırarak arbaletlerini yeniden kurmaya başladılar, ama diğerleri yanlarından geçip ikinci arbalet oku yağmumnu gön-

derdi. Oklar, arpa biçen tırpanlar gibi, adamları ve atları biçmeye başladı. Kapıdan daha fazla okçu döküldü. Tüm hızlarıyla ok yağdırıyorlardı. Üçüncü bir arbaletçi sırası öne çıkıp ok fırlattı, sonra bir dördüncüsü, bir beşincisi ve sonra koşa koşa kapıdan çıkan baltalı kargı tutan adamlar arbaletçileri ittirip geçti. Baltalı mızrak korkunç bir silahtı, mızrak ucu ile baltayı birleştiriyordu ve eyerden adam indirmek için bir de çengeli vardı. Mızrakla saldırıya geçecek yer bulamayan, baltalı kargının uzun sapı yüzünden kılıçlarını da kullanamayan süvariler yere düşmeye başladılar. Şimdi, kırmızı ceketli ve cilalı plaka zırhlı adamlar dörtnala kapıdan çıkıyorlardı, Asker adamlar sağa ve sola dönüp Arymilla'nın yan taraflarını çevirmek için başka yol arıyorlardı. Asker akışı dunnaksızın devam etti. Işık aşkına, Dyelin bu kadar Asker'i nereden bulmuştu? Elbette... Kavmlası kadın, yarı eğitimli adamları toplamış olmalıydı! Eh, yarı eğitimli ya da değil, bugün kanla kutsanacaklardı.

Aniden, yaldızlı miğferler ve plaka zırhlar giymiş üç kişi, kılıçları ellerinde, kapılardan geçti. İkisi çok ufak tefekti. Onlar belirdiğinde yükselen bağırışlar, mesafe yüzünden zayıf geliyordu, ama yine de savaşın şamatasının üzerinden duyulabiliyordu. "Kara Kartallar!" ve "Örs!" ve "Kırmızı Leoparlar!" Kapıda iki atlı kadın belirdi, çabaladılar, sonra uzun boylu olan diğerinin atını çekip görüş alanından çıkarmayı başardı.

"Kan ve lanet küller!" diye terslendi Elayne. "Conail yeterince büyük, sanırım, ama Branlet ile Perival daha çocuk! Biri onları çatışmadan uzak tutmalıydı!"

"Dyelin yeterince uzun zaman uzak tuttu onları," dedi Bir-

gitte sakin sakin. Bağ iliklerine işlemiş bir sükunet taşıyordu. "Conail'i, tutabileceğini düşündüğümden daha uzun süre tuttu. Catalyn'i de karıştırmamayı başardı. Her neyse, oğlanlarla çatışma arasında birkaç yüz adam var ve kimsenin onların geçmesi için yer açtığını göremiyonım." Bu doğruydu. Üçü, adamların öldüğü yerden en az elli adım uzakta, kılıçlarını boş yere sallamaktaydılar. Ama diğer yandan, yay ya da arbalet için elli adım, kısa bir mesafeydi.

Çatılarda adamlar belirmeye başladı, ilk önce düzinelercesi, sonra yüzlercesi, okçular ve arbaletçiler çatıların zirvesine tırmanmaya, kiremitlerin üzerinde örümcek gibi sürünmeye başladı, sonra dunıp aşağıdaki kitleye ok yağdırdılar. Biri kayıp düştü, bedeni sokaktaki adamların üzerine düştü, tekrar tekrar vurulurken seyirdi. Aniden bir başkası, yan tarafına saplanan okla doğruldu ve tünediği yerden devrildi. O da sokakta yatan adamların üzerine düştü, silahlar bedenine tekrar tekrar saplanırken seyirdi.

"Çok sıkıştılar," dedi Birgitte heyecanla. "Değil yay çekmek, yaylarını kaldıramıyorlar bile. İddiaya girerim, ölenler yere düşecek boşluk bulamıyorlardır. Artık fazla sürmez."

Ama katliam bir yarım saat daha sürdü, sonra ilk "Teslim!" bağırışları yükseldi. Adamlar miğferlerini kılıç kabzalarına asmaya, kılıçlarını başlarının üzerine kaldırmaya, yaşama umudu ile ölüm riskine girmeye başladılar. Piyadeler miğferlerini çıkardılar ve boş ellerini kaldırdılar. Süvariler mızraklarını, miğferlerini, kılıçlarını yere atıp ellerini kaldırdılar. Jest yangın gibi yayıldı, bağırış bin ayrı gırtlaktan yükseldi. "Teslim!"

Elayne eyerine doğru düzgün oturdu. Olmuştu işte. Şimdi,

ne kadar iyi olduğunu öğrenme zamanıydı.

Çatışmalar hemen durmadı, elbette. Bazıları savaşmaya devam etti, ama yalnız savaştılar ve öldüler ya da çevrelerindeki, artık ölmeye hazır olmayan adamlar tarafından yere indirildiler. Ama sonunda, en fanatik olanlar bile silahlarını ve zırhlarını atmaya başladılar ve bütün sesler teslim olduklarını haykırıyor olmasa da, sesleri yine de gökgürültüsü gibiydi. Miğferlerini, plaka zırhlarını ya da üstlerindeki diğer zırh çeşitlerini atmış silahsız adamlar ellerini başlarına dayayarak, sendeleye sendeleye Asker saflarının arasından geçmeye başladılar. Kargılı adamlar onları koyun gibi güttüler. Mezbahadaki sersemlemiş koyunlara benziyorlardı. Aynı şey, Aşağı Caemlyn'deki düzinelerce dar sokakta ve kapılarda da tekrarlanmış olmalıydı, çünkü Elayne yalnızca teslim olma çağrıları duyuyordu ve adamlar teslim alındıklarını fark ettikçe o sesler de dinmeye başlamıştı.

Asillerin hepsi adamlarından ayrıldığı zaman, güneşin öğlen zirvesine ulaşmasına bir saat kalmıştı. Düşük asiller eşlikçiler tarafından şehre götürüldüler, kurtarmalık alınana kadar orada tutulacaklardı. Kurtarmalık, taht güvenceye alındığında ödenecekti. Charlz ve bir düzine Asker eşliğinde Elayne'e getirilen ilk büyük asil gnıbu, Arymilla, Naean ve Elenia'dan oluşuyordu. Charlz'ın sol kolunda kanlı bir kesik vardı ve muhtemelen bir çekiç darbesi parlak plaka zırhını çökertmişti, ama miğferinin yüz parmaklıklarının arkasında yüzü sakindi. Elayne üç kadını görünce rahat bir nefes aldı. Diğerleri, ölülerin ya da tutsakların arasında bulunacaktı. Rakiplerinin liderlerini ele geçirmişti. En azından, Luan ve diğerleri gelene kadar. Önün-

deki Asker kadınlar sonunda kenara çekildi ve Elayne tutsakları ile yüzleşti.

Üçü, o gün Arymilla'nın taç giyme törenine katılmayı planlıyormuş gibi giyinmişti. Kadının kırmızı ipek elbisesinin göğsüne minik inciler dikilmişti ve kol yenlerine şahlanarak yürüyen beyaz aslanlar işlenmişti. Eyerinde sallanırken, kahverengi gözlerinde, askerlerinin gözlerindeki aynı sersemlemiş ifade vardı. Kol yenlerine Arawn'ın Üç Anahtar'ı, göğsüne gümüş kıvrımlar işlenmiş, ışıl ışıl siyah saçları safirlerle süslenmiş gümüş bir ağla toplanmış, ince ve dik sırtlı Naean, sersemden çok hizaya gelmiş görünüyordu. Zayıfça da olsa, dişlerini göstermeyi bile başardı. Girift altın işlemeli yeşil elbise giymiş, bal saçlı Elenia bir Arymilla'ya, bir Elayne'e dik dik bakıyordu. Bağdan eşit oranda zafer ve tiksinti geliyordu. Birgitte'in bu kadınlar karşısında hissettiği hoşlanmazlık, Elayne'inki kadar kişiseldi.

"Şimdilik sarayda konuklarım olacaksınız," dedi Elayne onlara. "Umarım hazineleriniz zengindir. Kurtarmalıklarınız, sizin sebep olduğunuz bu savaşın masraflarını ödeyecek." Bu kötücül bir davranıştı, ama aniden hınçlanmıştı. Hazineleri hiç de zengin değildi. Paralı asker tutmak için, geri ödeyemeyecekleri kadar çok borç almışlardı. Ve paralı askerlere rüşvet vermek için. Kurtarmalık ödemeseler bile mahvolmuşlardı. Öderlerse, yıkımla yüzleşirlerdi.

"Bu şekilde sona erdiğine inanamıyorum," dedi Arymilla, boğuk bir sesle. Kendi kendini ikna etmeye çalışıyormuş gibiydi. "Jarid hâlâ, büyük bir güçle birlikte savaş meydanında. Jarid ve diğerleri. Söyle ona, Elenia."

"Jarid, Sarand evinden kurtarabildiği kadar adamı, bizi düşürdüğün bu felaketten kurtarmaya çalışacaktır," diye hırladı Elenia. Birbirlerine bağırmaya başladılar, ama Elayne onları duymazdan geldi. Naean ile aynı yatağı paylaşmaktan ne kadar hoşlanacaklarını merak ediyordu.

Sonra, eşlikçiler Lir Baryn'i getirdi, birkaç dakika sonra da Karind Anshar'ı. Kılıç kadar ince ve güçlü olan Lir'in yüzünde, meydan okuma ya da surat asma değil, düşünceli bir ifade vardı. Yüksek yakasına gümüş iplikle Baryn Evi'nin Kanatlı Çekici işlenmiş yeşil ceketi, artık üzerinde olmayan plaka zırhın izlerini taşıyordu ve siyah saçları terden keçeleşmişti. Yüzü de terle parlıyordu. Adam başkalarının savaşmasını izlerken terlememişti bu kadar. Karind de, diğer kadınlar kadar ihtişamlı bir biçimde giyinmişti, gümüş örgülerle kaplı ışıl ışıl mavi ipekler içindeydi ve kır düşmüş saçlarında inciler vardı. Kare yüzü pes etmiş görünüyordu, özellikle de Elayne onlara kurtarmalıklardan bahsettikten sonra. Elayne'in bildiği kadarıyla, ikisi de diğerleri kadar çok borçlanmamıştı, ama yine de kurtarmalık ödemek kötü olacaktı.

Sonra, iki Asker, Elayne'den biraz daha büyük bir kadınla geldi. Elayne'in tandığını düşündüğü bir kadınla. Kadının tek mücevheri, mineli bir broştu, ışıl ışıl siyah üzerinde kırmızı bir yıldız ve gümüş bir kılıç. Ama neden Sylvase Caeren ona "getirilmişti? Güzel bir kadındı ve canlı mavi gözlerini Elayne'in yüzüne dikmişti. Sylvase Lord Nasin'in varisiydi, Caeren'in Yüksek Makamı değil.

"Caeren Trakand'ı destekliyor," dedi Sylvase, şoke edici bir biçimde, atını dizginler dizginlemez. Bağ, Elayne'in şaşkınlığı-

nı yankılıyordu. Arymilla Sylvase'e, delirmiş gibi baktı. "Büyükbabama inme indi, Arymilla," dedi genç kadın sakin sakin "ve kuzenlerim benim Yüksek Makamlığımı onaylamak için birbirleri ile yarıştı. Dilersen ilan ederim, Elayne."

"En iyisi bu olabilir," dedi Elayne yavaşça. İlan etmesi, kadının desteğini geri dönülemez hale getirirdi. Yüksek Makam'ı ölmese de, bir Ev'in taraf değiştirdiği ilk sefer olmayacaktı, ama emin olmak en iyisiydi. "Trakand Caeren'e dostlukla kucak açıyor, Sylvase." Çok uzak davranmamak da en iyisiydi. Elayne Sylvase Caeren'i pek az tanıyordu.

Sylvase başını sallayarak kabul etti. Demek, en azından biraz kafası çalışıyordu. Desteğini ilan edene kadar ona tam olarak güvenilmeyeceğini biliyordu. "Bana birazcık güveniyorsan, Arymilla, Naean ve Elenia'yı ben gözaltında tutabilir miyim? Kraliyet Sarayı'nda, elbette, ya da beni nerede barındırmayı tercih edersen. Yeni sekreterim, Lounalt Efendi'nin, onları seni desteklemeye ikna edebileceğine inanıyorum."

Bir sebepten, Naean yüksek sesle haykırdı ve bir Asker kolunu tutup desteklemese düşecekti. Arymila ile Elenia kusacakmış gibi görünüyordu.

"Sanmıyoaım," dedi Elayne. Bir sekreterle konuşmak o tepkilere yol açmazdı. Anlaşılan, Sylvase zorlu bir kadındı. "Naean ile Elenia Arymilla'yı desteklediklerini ilan ettiler. Sözlerinden cayarak kendilerini mahvetmezler." Bu gerçekten de mahvederdi onları. Onlara yemin etmiş küçük Evler dağılmaya başlardı ve onların Evleri önemlerini yitirirdi. Artık Trakand'ı desteklediklerini ilan ettikten sonra, kendileri de Yüksek Makamlıkta fazla kalamazlardı. Arymilla'ya gelince... Elay-

ne Arymilla'nın taraf değiştirmesine izin vermeyecekti. Kadın desteğini önerse bile reddedecekti!

Sylvase üç kadına bakarken bakışları sertleşti. "Gerektiği gibi ikna edilebilirlerse cayabilirler." Ah, evet; çok zorlu bir kadın. "Ama, sen nasıl dilersen, Elayne. Ama onlara karşı çok dikkatli ol. İhanet kanlarına ve iliklerine işlemiş."

"Baryn Trakand'ı destekliyor," diye bildirdi Lir aniden. "Ben de ilan ederim, Elayne."

"Anshar Trakand'ı destekliyor," dedi Karind, kararlı bir sesle. "Ben de bugün ilan ederim."

"Hainler!" diye haykırdı Arymilla. "Bunun için öldüğünüzü göreceğim!" Kendisi halletmeyi düşünürmüş gibi, kemerinden sarkan mücevherli, boş hançer kınını yokladı. Elayne gülmeye başladı, ama sesi hiç de eğlentili değildi. Ağlıyormuş gibiydi.

Elayne derin bir nefes aldı. Artık, ihtiyaç duyduğu on Ev'in dokuzunun desteğini almıştı. Hayal görmüyordu. Sylvase'in sebepleri ne olursa olsun, Lir ve Karind kaybetmeye mahkum bir ülkü ile bağlantılarını keserek ve güçleniyormuş gibi görünen bir tanesine bağlanarak, kurtarabildikleri kadarını kurtarmaya çalışıyorlardı. Elayne'in, Arymilla'ya verdikleri desteği unutarak, Taht'a geçmeden onu destekledikleri için onları kayıracağını umuyorlardı. Elayne ikisini de yapmayacaktı. Ama onları reddetmeyecekti de. "Trakand Baryn'e kucak açıyor." Ama dostlukla değil. Asla değil. "Trakand Anshar'a kucak açıyor. Kumandan Guybon, mümkün olan en kısa zamanda şehre götür. İlanlar gönderildikten sonra, Caeren, Baryn ve Anshar'ın silahlı adamları silahlarını ve zırhlarını geri alabilir, ama

sancaklarını şimdi alsınlar." Guybon ona selam verdi ve doru atını çevirdi. Emirler yağdırmaya başlamıştı bile.

Elayne gri atını, Catalyn ve yaldızlı zırhlar içindeki üç genç aptalla birlikte bir yan sokaktan çıkan Dyelin'e doğru topuklarken, Sylvase, Kir ve Karind de onun ve Birgitte'in peşine düştü. Elayne onlara sırtını döndüğü için huzursuzluk hissetmiyordu, onların arkasında da yüz Asker kadın varken değil. İlanlar gönderilene kadar asker kadınlar büyük dikkatle izliyor olacaktı. Sylvase'inki dahil. Elayne'in zihni, geleceği düşünmeye başlamıştı bile.

"Çok sessizsin," dedi Birgitte alçak sesle. "Biraz önce büyük bir zafer kazandın."

"Ve birkaç saat içinde," diye yanıt verdi Elayne, "bir tane daha kazanmak zoaında olup olmadığımı öğreneceğim."

17

BİR FİNCAN *KAF*

Furyk Karede çelik eldivenli elini yüreğine bastırarak nöbetçinin selamına karşılık verdi ve adamın yanından yürürken yere tükürdüğü gerçeğini görmezden geldi. Arkasındaki seksen adam ve yirmi bir Ogier'in de görmezden geldiğini umdu. Onlar için neyin iyi olduğunu biliyorlarsa, görmezden gelseler daha iyiydi. Karede bilgi için buradaydı ve cinayet bilgi edinmeyi güçleştirirdi. Uşağı Ajimbura, efendisine hakaret edildiğini düşünerek bıçağını bir Alemdar'ın kalbine sapladığından beri -aslında gerçek bir hakaretti, ama tıpkı Karede gibi, Ajimbura da öfkesine hakim olmalıydı- o zamandan beri, kampa girerken, sırım gibi, ufak tefek kabile adamını, *sul'damlar, damander* ve yük atlarına gözkulak olmaları için bıraktığı birkaç Ölümnöbetçisi ile birlikte, geride bırakıyordu. Söylentileri kovalayarak ta Ebou Dar'dan gelmişti, neredeyse dört haftadır yolculuk ediyordu ve haberler onu buraya, orta Altara'nın doğrusundaki bu kampa getirmişti.

Açık renk çadırların ve atların oluşturduğu düzgün sıralar, ormanda, *rakenlerin* inmesine yetecek kadar geniş olan bir

açıklıkta duruyordu, ama *raken* ya da uçucu izi yoktu, arabaları ve *raken* seyisleri ile, bir yer hizmetleri birliği yoktu. Ama diğer yandan, bir süredir göklerde *raken* göremiyordu. Sözde, hemen hepsi batıya gönderilmişti. Nedenini bilmiyordu ve umrunda da değildi. Onun hedefi, tüm dünyası, Yüksek Leydi'ydi. Ama yüksek, ince bir mesaj direği, sabah güneşi altında, uzun bir gölge düşürüyordu, demek ki yakınlarda bir yerlerde *raken* vardı. Kampta, nalbantlar, aşçılar ve benzerleri hariç, bin adam olacağını düşünmüştü. İlginç bir şekilde, görebildiği bütün askerler, o yekpare plaka zırhlardan ve parmaklıklı miğferlerden değil, Seanchan usûlü aşina zırhlar giymişti. Genel geçer uygulama, güçlerinin büyük kısmını okyanusun bu yanından adamlarla desteklemekti. Hepsinin zırhlı olması da ilginçti. Pek az kumandan, yakında çatışma beklemiyorsa askerlerini zırhlı tutardı. Duyduğu söylentilere bakarak, burada da durum bu olabilirdi.

Üç bayrak direği komuta çadırını işaretliyordu. Sivri çatısında duman deliği görevi de gören havalandırma delikleri bulunan, yüksek, duvarlı bir çadırdı. Şu anda deliklerden duman çıkmıyordu, çünkü sabah yalnızca biraz serindi, ama güneş henüz ufuktan çok yükselmemişti. Bayrak direklerinden birinde, mavi kenarlı İmparatorluk Bayrağı gevşekçe sarkıyor, pençelerinde bir şimşek kavramış, kanatlarını açmış altın şahini gizliyordu. Bazı kumandanlar, şahin tam olarak görülebilsin diye bayrağı yatak direklere asıyordu, ama Karede bunun gösteriş olduğunu düşünüyordu. İmparatorluk Bayrağımın iki yanındaki, daha kısa bayrak direklerine asılmış iki sancak, bu adamların ait olduğu alaylara aitti.

Karede o çadırın önünde atından indi ve miğferini çıkardı. Kumandan Musenge de onu taklit etti ve yıpranmış yüzündeki sert ifadeyi sergiledi. Diğer adamlar da, atlarını dinlendirmek için indiler ve hayvanlarının yanında durdular. Ogier Bahçıvanlar uzun saplı, siyah püsküllü baltalarına yaslandılar. Çok kalmayacaklarını hepsi biliyordu.

"Adamlar başlarını belaya sokmasın," dedi Karede Musenge'ye. "Bu hakaret kabul etmek anlamına geliyorsa da, öyle olsun."

"Birkaçını öldürürsek daha az hakaret duyarız," diye mırıldandı Musenge. Saçları simsiyah olsa da, Ölümnöbetçisi olarak Karede'den daha fazla zaman geçirmişti ve Ölümnöbetçilerine edilen hakaretleri, ancak İmparatoriçe'ye -sonsuza dek yaşasın- edilen hakaretler kadar hoşnutlukla karşılardı.

Hartha, salam kalınlığındaki parmağıyla uzun gri bıyıklarından birini kaşıdı. Yüksek Leydi Tuon'un kişisel korumaları arasındaki ügierlerin hepsinin kumandanı olan Birinci Bahçıvan, eyerinde oturan bir adam kadar uzun boyluydu neredeyse ve aynı ölçüde genişti. Kırmızı-yeşil lakeli zırhında, üç, dört insana zırh yapmaya yetecek kadar çelik vardı. Yüzü Musenge'ninki kadar ekşiydi, ama gürleyen sesi sakindi. Ogierler, savaş zamanı hariç, her zaman sakindiler. Savaşta ise, Jeranem'de kış ortası kadar soğuk olurlardı. "Yüksek Leydi'yi kurtardıktan sonra, öldürülmesi gerektiği kadarını öldüriiriiz, Musenge."

Görevini hatırlayan Musenge, dilini tutamadığı için kızardı. "Daha sonra," diye onayladı.

Karede seneler içinde kendini sıkı sıkı terbiye etmişti, eği-

timcileri de onu sıkı sıkı **terbiye** etmişti, bu yüzden içini çek/ medi, ama Ölümnübetçisi olmasa, çoktan içini çekmişti senge birini öldürmek istediği ve kimi olursa hak etmeyeceği için değil. Son **haftalar** içinde aldırış etmeden geçtiği hakaret ler onun da canını, Musenge ve **Hartha** kadar sıktığı için. **Ama** Ölüm nöbetçileri, görevlerini yerine getirmek için ne gerekirse onu **yapardı** ve bu, siyah **denebilecek kadar yeşil** ve **kırmızı zırh görünce** yere **tüküren** ya da onun işitebileceği **şekilde** yere inen gözler **hakkında** mırıldanmaya cüret eden adamlara sırtını dönüp gitmesi anlamına geliyorsa, o zaman yürüyüp giderdi. Önemli olan tek şey, **Yüksek** Leydi'yi bulup kurtamaktı. Bunun yanında **başka her** şey değersizdi.

Miğferini kolunun altına tıkarak eğildi ve çadıra girdi. Kampın subaylarının büyük kısmının, katlanır kamp masasına serilmiş geniş bir haritanın çevresine toplanmış olduğunu gördü. Yarısı kırmızı-mavi yatak çizgiler halinde lakelenmiş parçalı zırh giymişti, diğer yarısının çizgileri kırmızı-sarıydı. O içeri girdiğinde **doğrulup** baktılar. Derileri kömürden de kara, Khoweallı ya da Dalensharlı adamlar vardı. N'Kon'dan, bal rengi tenli, Mechoacan'dan sarı saçlı, Alqam'dan açık renk gözlü adamlar vardı. İmparatorluk'un her yerinden. Bakışlarında, Karede'in alışık olduğu, hayranlık içeren ihtiyatlı bakışlar değildi, neredeyse meydan okuyan bakışlardı. Herkes, Ölümnöbetçilerinin Yüksek Leydi Tuon'muş gibi davranan bir kızla bağlantılı olduklarına ve tüccarlardan altın ve mücevher sızdırdıklarına dair, o pis söylentilere inanıyordu. Büyük olasılıkla, yalnızca iğrenç değil, dehşet verici olan, kız hakkındaki diğer söylentiye de inanıyorlardı. Hayır. Her Daim Muzaffer Or-

du'nun kendisinin, Yüksek Leydi'nin hayatı için tehlike olduğu söylentisi dehşet vericiden de beterdi. Dünya çıldırmıştı.

"Furyk Karede," dedi serinkanlılıkla. Eli kılıcın kabzasına gitmek istiyordu. Ancak disiplini sayesinde yan tarafında tutabiliyordu onu. Disiplin ve görev duygusu. Görev duygusuyla kılıç darbeleri kabul etmişti. Hakaret de kabul edebilirdi. "Bu kampın kumandanı ile görüşmek istiyorum." Uzun bir süre, sessizlik hüküm sürdü.

Sonunda, "Herkes dışarı," diye havladı, uzun boylu, zayıf bir adam, keskin Dalenshar aksanı ile. Diğerleri selam verdi, miğferlerini bir başka masadan alıp çıktılar. Hiçbiri Karede'e selam vermedi. Karede'in sağ eli bir kez seyirdi, avucunda hayalet bir kabza *hissetti* ve durdu.

"Gamel Loune," diye tanıttı adam kendini. Sağ kulağının tepesi yoktu; orada, kıvır kıvır siyah saçlarının arasında beyaz bir çizgi vardı. Başka yerlerde de beyaz benekler görülüyordu. "Ne istiyorsun?" Sesinde küçük bir ihtiyat tınısı vardı. Sert ve kendine hakim bir adamdı. Kılıç rafının üzerinde duran miğferini süsleyen üç kırmızı tüyü kazanmak için, sert olması gerekirdi. Kendine hakim olamayan zayıf adamlar Bayrak-Generalliğe yükselmezdi. Karede, Loune'un onunla konuşmayı kabul etmesinin tek sebebinin, kendi miğferinde üç siyah tüy bulunması olduğunu tahmin ediyordu.

"İşinize karışmak değil." Loune'un bundan korkmak için sebebi vardı. Ölümnöbetçileri arasındaki rütbeler, dışındakilerden yarım adım üstün sayılırdı. Gerekirse adamın kumandası altındaki adamları devralabilirdi, ama daha sonra sebeplerini açıklaması gerekirdi. Kellesini kaybetmemesi için, iyi se-

hepler olmalıydı. "Son zamanlarda Altara'nın bu tarafında... güçlükler yaşandığını duydum. Ne tür bir durumun içine gireceğimi bilmek istiyorum."

Loune homurdandı. "'Güçlükler.' Öyle de denebilir."

Sade kahverengi ceket giymiş, dar sakalı çenesinin ucundan sarkan tıknaz bir adam çadıra girdi. Elindeki bol oymalı ahşap tepsinin üzerinde gümüş bir sürahi ve iki sağlam beyaz fincan vardı, arabada taşınırken kolay kolay kırılmayacak cinsten fincanlar. Taze kahve kokusu havada yayılmaya başladı.

"Kafiniz, Bayrak-General." Adam tepsiyi dikkatle haritalı masanın kenarına koydu, fincanlardan birini dikkatle siyah sıvıyla doldururken gözucu ile Karede'i süzdü. Ona yaşlarındaydı, kemerinde iki uzun bıçak taşıyordu ve ellerinde bir bıçak kullanıcısının nasırları vardı. Karede, ırkıyla olmasa bile ruhuyla, Ajimbura'ya yakın biri olduğunu hissetti. O koyu kahverengi gözler Kaensada Tepeleri'nden gelmiş olamazdı. "Sizin bile çok az kaldığı için diğerleri gidene kadar bekledim. Daha fazlasını ne zaman bulurum, hiç bilmiyorum."

"Kof alır mısın, Karede?" Loune'un gönülsüzce sorduğu açıktı, ama teklif etmemek olmazdı. Bu kadar büyük bir hakaret karşılığında, Karede'in onu öldürmesi gerekirdi. Ya da adam öyle düşünürdü.

"Zevkle," diye yanıt verdi Karede. Miğferini tepsinin yanına bıraktı, çelik sırtlı eldivenlerini çıkardı ve miğferinin yanına bıraktı.

Uşak ikinci fincanı doldurdu, sonra çadırın köşesine yöneldi, ama Loune, "Bu kadarı yeterli, Mantual," dedi. Tıknaz adam Karede'i süzerek duraksadı, sonra parmak uçları ile göz-

lerine ve dudaklarına dokunarak Loune'nin önünde eğildi ve çıktı.

"Mantual bana karşı aşırı koruyucu," diye açıkladı Loune. Açıklamak istemediği belliydi, ama açık hakaret olarak kabul edilebilecek bir dunımdan kaçınmak istiyordu. "Tuhaf adam. Seneler önce, Pujili'de hizmetime girdi, çalışa çalışa yükseldi ve uşağım oldu. Sanırım, ona maaş ödemeyi bıraksam bile benimle kalır." Evet, Ajimbura'ya çok benziyordu.

Bir süre, fincanları parmak uçlarında dengeleyerek ve keskin acılığın tadını çıkararak *kafi*yudumladılar. Saf Ijaz Dağları ürünü gibiydi ve eğer öyleyse, çok pahalıydı. Karede'in kendi kara tane deposu, ki kesinlikle Ijaz ürünü değildi, bir hafta önce tükenmişti ve *kafi* ne kadar özlediğini fark edince şaşırdı. İhtiyaç duyduğu şeyler olmadan yaşamaya alışıktı. İlk fincan bitince, Loune fincanları yeniden doldurdu.

Artık sohbet etmek ayıp kaçmayacağından, "Bana güçlüklerden bahsedecektin," diye hatırlattı Karede. Öldüreceği adam karşısında bile, her zaman nazik davranırdı ve burada kabalık ederse adam dilini tutabilirdi.

Loune fincanını bıraktı ve haritaya kaşlarını çatarak yumruklarını masaya dayadı. Minik kağıt bayraklar takılmış küçük kırmızı çubuklar haritaya yayılmıştı ve hareket halindeki Seanchan güçlerini ifade ediyordu. Kırmızı yıldızlar ise yerlerinde kalan güçleri. Çatışmaları gösteren küçük siyah diskler haritaya serpiştirilmişti, ama tuhaf bir biçimde, düşmanı ifade eden beyaz diskler yoktu. Hem de hiç.

"Son hafta içinde," dedi Loune, "dört büyük çatışma yaşandı ve altmıştan fazla pusuyla karşılaşıldı, küçük çatışmalar ve

baskınlar, çoğu oldukça büyüktü ve dört yüz elli kilometrelik bir alana yayılmıştı." Bu, haritanın tamamını kapsıyordu. Adamın sesi gergindi. Açık ki, seçeneği olsa, Karede'e hiçbir şey anlatmazdı. Ama o yarım adım adama seçenek tanımıyordu. "Diğer yanda altı, sekiz ordu olmalı. İlk büyük çatışmadan sonraki gece dokuz büyük saldırı oldu, her biri savaş meydanından akmış, seksen kilometre uzaktaydı. Küçük ordular da değillerdi, en azından bir arada düşünülmediklerinde, ama onları bulamıyoruz ve nereden geldiklerine dair kimsenin en ufak bir fikri yok. Her kimseler, yanlarında *damanden* var, şu Aes Sedailerden, ve belki o kahrolası Ashamanlardan. *Dcıma-*«derimizin Güç'le yapılmadığını söylediği patlamalarda adamlar paramparça oldu."

Karede *kcıf\m* yudumladı. Adam kafasını kullanmıyordu. Düşmanın Aes Sedaileri ve Asha'manları varsa, Yolculuk denen şeyi kullanarak, bir adımda diledikleri kadar uzağa giderlerdi. Ama eğer bunu yapabiliyorlarsa, neden ganimetleri ile birlikte, güvenli bir yere gitmemişlerdi? Belki bütün Aes Sedailer ve Asha'manlar **Yolculuk** edemiyordu, ama bu bir başka som yaratıyordu. Neden Yolculuk edebilenleri göndermemişlerdi? Belki yalnızca, Tarasin Sarayı'ndan çalınan Aes Sedailerden başka *damarıden* yoktu. Anlatılanlara göre, onlar Yolculuk etmeyi bilmiyordu. Bu mantıklı geliyordu. "Onları kimin gönderdiği hakkında, tutsaklar ne diyor?"

Loune'nin kahkahası acıydı. "Gözsüz tutsaklar elde etmeden önce, gözsüz bir zafer elde etmen gerek. Bizde olan ise, bir dizi gözsüz yenilgi." Fincanını alıp yudumladı. Sesi, Karede'in üniformasındaki renkleri unutmuş gibi gevşedi. Anık,

yalnızca işinden bahseden bir askerdi. "Gurat iki gün önce bazılarını ele geçirdiğini sandı. Dört atlı sancak ve beş piyade kaybetti. Neredeyse son adamına kadar. Hepsi ölmedi, ama yaralıların çoğu ölüden farksız. Arbalet okları ile, iğneliğe döndüler. Çoğu Tarabonlu ve Amadicialı, ama bunun önemli olmaması gerekiyor. O kadar yoğun bir yaylım için, yirmi binden fazla arbaletçileri olması gerek. Belki otuz bin. Ama *morat'rakerAerden* saklanmayı başarıyorlar. Bazılarını öldürdüğümüzü biliyorum -en azından raporlar öyle diyor- ama geride ölülerini bile bırakmıyorlar. Bazı ahmaklar, ruhlarla savaştığımızı fısıldamaya başladılar." Onları ahmak olarak görebilirdi, ama sol elinin parmaklarını, şerre karşı çengel yaptı. "Sana bildiğim bir şeyi söyleyeyim, Karede. Kumandanları çok iyi. Çok, çok iyi. Onlarla yüzleşen her adam konumunu kaybetti, manevralarda yenildi ve tükendi."

Karede düşünceli düşünceli başını salladı. Yüksek Leydi Tuon'u kaçırmak için, Beyaz Kule'nin en iyilerinden birini görevlendirmiş olduğunu tahmin etmişti, ama okyanusun bu yanındaki insanların büyük kumandan dediği insanlar gelmemişti aklına. Belki de Thom Merrilin'in asıl adı Agelmar Jagad ya da Gareth Bryne'dı. Adamla tanışmaya can atıyordu, hem de yalnızca Yüksek Leydi'nin Ebou Dar'a geleceğini nereden öğrendiğini sormak için değil. Adam Suroth'un rolünü saklayabilirdi, ama diğer yandan, belki de saklamazdı. Yükseklerde, bugünün müttefiki yarının feda edilecek kişisi olabilirdi. Bahçıvanlar dışında, Ölümnöbetçileri bizzat İmparatoriçe'nin -sonsuza dek yaşasın- *da'covalâeriy di,* ama yükseklerde yaşıyorlardı. "Onları bulup mıhlamak için bir plan olmalı. Ondan so-

rumlu olan kişi sen misin?"

"Işık'a şükür, hayır!" dedi Loune hararetle. *Ka/m* brendi olmasını dilermiş gibi, büyük bir yudum aldı. "General Chisen tüm ordusunu Malvide Geçitleri'nden getiriyor. Görünüşe göre, Tarasin Sarayı bunun, Murandy ve Andor saldırılarını göze alacak kadar önemli olduğuna karar vermiş, ama işittiklerime bakarak, şu anda ikisi de herhangi bir yere saldıracak durumda değilmiş. Benim yalnızca, Chisen gelene kadar burada beklemem gerekiyor. Ondan sonra, farklı bir sonuç göreceğimizi düşünüyorum. Chisen'in adamlarının yarıdan fazlası Seanchan'dan deneyimli askerler olacak."

Loune aniden kiminle konuştuğunu hatırlamış göründü. Yüzü koyu kara tahtaya, sert bir maskeye dönüştü. Fark etmezdi. Karede, bunun Merrilin'in, ya da adı her neyse onun işi olduğuna ikna olmuştu. Ve adamın bunu neden yaptığını biliyordu. Farklı koşullar altında olsa, yürüttüğü mantığı Loune'ye açıklardı, ama Yüksek Leydi Tarasin Sarayı'na, yüzünü bilenlerin arasına dönene kadar güvende olmayacaktı. Adam anahtar noktada, onun *gerçekten* Yüksek Leydi olduğu konusunda ona inanmazsa, tehlikeyi boş yere arttırırdı.

"Kafiçm sana teşekkür ederim," dedi, fincanı bırakıp miğferini ve eldivenlerini alarak. "Işık seni güvenliğe kavuştursun, Loune. Birgün Seandar'da görüşürüz."

"Işık seni güvenliğe kavuştursun, Karede," dedi Loune, bir an sonra. Nazik vedaya şaşırdığı belliydi. "Birgün Seandar'da görüşürüz." Adam *kafim* paylaşmıştı ve Karede'in onunla bir alıp veremediği yoktu. Neden şaşırıyordu ki?

Karede, kamptan çıkana kadar Musenge ile konuşmadı.

Ogier Bahçıvanlar insan Ölümnöbetçilerinin hemen önünde yürüyordu. Hartha, uzun baltasını omzuna dayamış, başı Karede'inki ile hemen hemen aynı hizada, Karede'in diğer yanında yürüyordu.

"Kuzeydoğuya yöneliyonız," dedi, "Malvide Geçitleri'ne." Haritaları doğru hatırlıyorsa, ki gördüğü haritayı nadiren unuturdu, oraya dört günde varabilirlerdi. "Işık üzerimizde parlasa da, oraya Yüksek Leydi'den önce varsak." Eğer daha örice varamazlarsa, kovalamaca devam edecekti, gerekirse ta Tar Valon'a kadar. Yüksek Leydi'yi bulamadan dönme düşüncesi hiç aklına gelmiyordu. Onu Tar Valon'dan kaçırması gerekse bile yapacaktı.

18

DYELIN'İN ÖNEMİ

"Güvence mi istiyorlar?" dedi Elayne inanmazlık içinde. *"Caemlyn'e* girmek için mi?" Pencerelerin dışında şimşek çaktı ve gökgürültüsü patladı. Dışarıda, Caemlyn'e şiddetli bir sağanak yağıyordu. Güneş ufkun epey üzerinde olmalıydı, ama alacakaranlığa karşı ayaklı şamdanlar yakılmıştı.

Alçak sırtlı sandalyesinin önünde duran ince, genç adam utançla kızardı, ama Elayne'in gözlerine bakmaya devam etti. Aslında çocukluktan yeni çıkmıştı, büyük ihtimalle pürüzsüz yanakları sık sık usturaya ihtiyaç duyduğundan değil, formalite gereği tıraş ediliyordu. Gerektiği gibi, Arathelle'in torunu Hanselle Renshar ne kılıç, ne zırh taşıyordu, ama yeşil ceketine, uzun süre taktığı plaka zırh kayışlarının izleri çıkmıştı. Pelerininin su sızdırdığı yerde, sol omzunda, büyük ıslak bir leke vardı. Böyle zamanlarda insanın neleri fark etliği tuhaftı. "Bunu istemem söylendi, Leydim," dedi, sakin bir sesle.

Kollarını göğsünde kavuşturmuş olan Dyelin ekşi ekşi homurdandı. Kaş çatmaktan çok da uzak değildi. Her zamanki gibi, geniş göğsünün üzerindeki Beyaz Aslanlı kırmızı önlüğü

lekesiz olan Harfor Hanım, sesli sesli burnunu çekti. Hansejle yine kızardı. Elayne'in küçük oturma odasındaydılar, mermer şöminedeki küçük ateş sabah soğuğunun büyük kısmını alıyordu ve lamba yağı havaya gül kokulan saçıyordu. Elayne Birgitte'in yanında olmasını diliyordu. Bağdan gelen hafif sinirli duyguya bakarak, Birgitte raporlarla uğraşıyordu. Siniri, raporların çok acil olmadığını gösteriyordu.

Luan ve diğerlerinin iki gün önce, altmış bin silahlı adamları ile şehrin aşağısına gelmeleri epey heyecan yaratmıştı ve Jarid Sarand'ın terk ettiği kamplara yerleşmeyecekleri anlaşılınca, şehir sakinleri sokaklarda doğaçlama kutlamalar yapmıştı. Sarand yanına, artık Elayne'in tarafına geçmiş olan Evlerden adamlar almıştı, ama henüz bunu biliyor olamazlardı. Ama Hanselle'in mesajı, Aşağı Caemlyn'in yalnızca birbuçuk kilometre güneyindeki dev kampa yepyeni bir anlam kazandırıyordu. Arathelle, Luan ve diğerleri, şehrin kapıyollar aracılığı ile Tear ve ilhan'dan erzak aldığını biliyorsa, ki artık Andor'daki herkes biliyordu bunu kuşkusuz, belki de bir kuşatma ile hiçbir şey başaramayacaklarına karar vermişlerdi. Güvence, bir savaş hatları meselesiydi. Belki, büyük bir saldırıdan vazgeçmek için Caemlyn'i teslim olmaya davet edeceklerdi. Binicilerin değil Kandaşların taşıdığı destek ilanları, Aringill'den Puslu Dağlar'daki madenci köylerine dek, her yere asılmfştı, ya da yakında asılacaktı, ama Sumeko ve diğer Kandaşların bitkin düşene dek Şifa dağıtmasına rağmen, Jarid'in alıp götüremediği ve Caeren, Anshar ve Baryn'in getirdiği adamlarla, Elayne'in güçleri altmış bin adamı bulmuyordu. Caemlyn'e yaklaşmanın güvenli olduğu haberi yayıldığı zaman, küçük si-

lahlı asker grupları şehre akmaya başlamıştı, ama henüz yeterli değildi. Büyük gruplar gelene kadar bir hafta, hattâ daha fazla zaman geçebilirdi. Büyük gruplar, Arymilla'nın ordusundan korktuklarından, şehirden uzak dunıyorlardı. Büyük bir saldırının sonucu önceden bilinemezdi -duvarın tepesindeki adamlar, o duvara tırmanmaya çalışanlara göre çok daha avantajlı durumda olurdu- ama en iyi dununda, güçleri birbirine denk olurdu ve yakında yardım alma umudu yoktu. Dyelin batıda, Danine Candraed'e bir ziyarette daha bulunmuştu, ama kadın hâlâ oyalanıyordu. Elayne'in on eve ihtiyacı varken, yanında dokuz ev vardı. Her şey belirsizdi ve Danine Trakand'ı destekleyip desteklemeyeceğine bir türlü karar veremiyordu.

"Neden benimle göriişmek istiyorlar?" Birgitte'in sinirinin sesine yansımasını engellemeyi başardı. Birgitte'in ve kendi sinirinin.

Hanselle yine kızardı. Bunu kolaylıkla yapıyor gibiydi. Kavrulası, gerçekten de bir çocuk göndermişlerdi! "Bana bilgi verilmedi, Leydim. Yalnızca, güvence istemem söylendi." Duraksadı. "Güvence almadan Caemlyn'e ginneyecekler, Leydim."

Elayne ayağa kalkarak yazı masasına gitti, gülağacı kağıt kutusundan bir sayfa pürüzsüz, beyaz kağıt aldı, kalemini gümüş zarflı kristal mürekkep şişesine daldırdı. Elayne'in her zamanki gösterişli tarzını taşımayan kusursuz harfler sayfada aktı. Kısa ve özlü yazdı.

Lord Luan Norıvelyn, Leydis Arcıthelle Renshar, Lord Pelivar Coelan, Leydi Aemlyn Carand, Leydi Ellorien Traemane ve Lord Abelle Pendar, Caemlyn'e girerken

güvende hissedebilir ve kendileri ile maiyetlerinin şehir-, den diledikleri zaman ayrılabileceklerinden emin olabilirler. Onları bu akşam, durumlarına uygun bir biçimde, Büyük Salon'da kabul edeceğim. Sınırboylular hakkında konuşmalıyız.

Elayne Trakand
Andor'un Kız-Veliaht'ı
Trakand Evi'nin Yüksek Makamı

Sükunetini korumaya çalıştı, ama çelik kalem ucu son harflerde sayfayı deldi. Güvence. Yönlendirerek bir mühür mumunu yaktı ve altın sarısı mumu sayfaya damlatırken eli titredi. Onları güç kullanarak tutacağını ima ediyorlardı. Hayır, ima etmekten fazlasını yapıyorlardı! Söylemiş kadar olmuşlardı! Çiçek açmış zambak şeklindeki mührü, masa tablasını delmeye çalışıyormuş gibi, muma bastı.

"İşte," dedi, sayfayı genç adama uzatarak. Sesi buz gibiydi ve ısıtmak için hiçbir çaba göstermedi. "Bu kendilerini güvende hissetmelerini sağlayamıyorsa, belki kendi kendilerini kundaklamayı deneyebilirler." Dışarıda patlayan gökgürültüsü cümlesinin sonuna bir ünlem işareti koydu.

Genç adam bir kez daha kızardı. Bu sefer öfkelendiği açıktı, ama akıllılık ederek teşekkür etti ve sayfayı katladı. O mektubu dikkatle ceketinin içine tıkarken Harfor Hanım onu dışarıya aldı. Genç adamı atına kadar, bizzat geçirecekti. Luan ve diğerleri gibi güçlü asillerden gelen bir ulak, belli bir düzeyde onurlandırılmalıydı.

Aniden Elayne'in öfkesi hüzne dönüştü. *Ne* yüzünden hüzünlendiğini bilmiyordu. Ruh hali sık sık, sebepsizce değişiyordu. Belki de ölen, ölecek olan onca kişi yüzündendi. "Kraliçe olmak istemediğinden *emin* misin, Dyelin? Luan ve diğerleri seni desteklemekte hiç tereddüt etmezler ve ben de seni desteklersem, beni destekleyenler seni de destekler. Yak beni, Danine bile seni destekler, muhtemelen."

Dyelin mavi eteğini dikkatle yayarak bir sandalyeye oturdu, ancak ondan sonra yanıt verdi. *"Kesinlikle* eminim. Kendi Ev'imi idare etmek yeterince çok iş çıkarıyor. Bir de, üstüne Andor'u eklemek istemem. Dahası, iyi bir sebebi olmadan tahtın Ev değiştirmesini onaylamıyorum -Kız-Veliaht olmaması, ya da daha kötüsü, aptal, beceriksiz, zalim ya da açgözlü bir Kız-Veliaht olması iyi sebepler. Sen bunların hiçbiri değilsin. Devamlılık istikrar sağlar ve istikrar refah getirir." Başını salladı; sözlerinden memnundu. "Ama, Caemlyn'e dönüp taht üzerindeki iddianı ilan etmeden ölseydin, ben hak iddia edebilirdim, ama basit gerçek şu ki, sen benden daha iyi bir hükümdar olacaksın. Andor için daha iyi. Bunun sebebi kısmen, Yenidendoğan Ejder ile bağlantın." Dyelin'in kaldırdığı kaş, Elayne'i bu bağı açıklamaya davet ediyordu. "Ama asıl önemli sebep," diye devam etti, Elayne konuşmayınca, "sensin. Senin büyümeni izledim ve on beş yaşına geldiğinde, iyi bir kraliçe olduğunu biliyordum, belki Andor'un gördüğü en iyi kraliçe."

Elayne'in yüzü kızardı, gözleri doldu. Kavmlası değişken nıh halleri! Yalnız, bu sebep hamileliğini suçlayamayacağını biliyordu. Dyelin'den övgü almak, annesinden övgü almak değildi, asla gönülsüz olmayan bir övgü, ama aynı zamanda, hak

etmediği halde asla yapılmayan bir övgü.

Meşgul bir sabahtı ve Andor'un hepsiyle değil, yalnızca Caemlyn ve sarayla uğraşması gerekiyordu. Harfor Hanım saraydaki, Arymilla ya da müttefiklerine rapor verdikleri doğrulanabilen casusların çok sessiz ve kıpırtısız olduğunu raporladı, tıpkı kedinin izliyor olabileceğinden korkan fareler gibi.

"En azından, artık onları kovmak güvenli, Leydim," dedi Reene, büyük tatmin içeren bir sesle. Kraliyet Sarayı'nda casuslar olmasından, en az Elayne kadar nefret ediyordu, hattâ belki daha fazla. Kız-Veliaht ya da Kraliçe sarayda yaşayabilirdi, ama Birinci Hizmetkar'ın gözlerinde, saray ona aitti. "Hepsini." Diğerlerinin casusları, kimse Reene'nin bildiğinden şüphelenmesin diye, yerlerinde bırakılmıştı.

"Hepsi yerinde kalsın ve onları izlemeye devam et," dedi Elayne ona "Başka birinden para kabul etmesi en olası olanlar onlar ve kim olduklarını biliyoruz." Kimliği bilinen bir casusun öğrenmemesi gereken şeyleri öğrenmesi engellenebilirdi ve tam olarak neyi öğrenmesini istiyorsanız onu öğrenmesi sağlanabilirdi. Bu, Harfor Hanım'ın keşfettiği Ajah göz ve kulakları için de geçerliydi. Ajanların Elayne'i gözetlemeye hakkı yoktu ve zaman zaman onlara sahte bilgiler veriyorsa da, bunun üzerine eyleme geçerlerse kendi suçlarıydı. Bunu çok sık yapamazdı, aksi halde casuslarının kimliğini öğrendiğini anlarlardı, ama gerektiğinde yapabilirdi.

"Nasıl isterseniz, Leydim. Dünya değişti, değil mi?"

"Korkarım öyle, Harfor Hanım."

Tombul kadın üzüntülü üzüntülü başını salladı, ama hemen işine geri döndü. "Büyük Salon'un pencerelerinden biri sızdır-

maya başladı, Leydim. Daha küçük bir şey için sizi rahatsız etmezdim, ama cam çatlamış, yani..." Elayne'in onayına ihtiyaç duyan somnlar, imzasını bekleyen belgeler listesi devam etti.

Norry Efendi, o tozlu sesiyle, tahıl ve fasulye dolu arabaları, ticaret mallarını raporladı ve şaşkın bir tavırla, kundakçılık sayısının azalmadığını bildirdi. Gece, on yedi bina yanmıştı. Arymilla'nın yakalanmasının kundakçılık olaylarına bir son vereceğinden emindi ve yanıldığı için üzülüyordu. Rhys a'Balaman ve Aldred Gomaisen'in idam kararlarını, Elayne'in imzalaması ve mühürlemesi için getirmişti. Taraf değiştiren paralı askerler, yeni efendileri başarılı olmadığı sürece, bundan daha azını bekleyemezlerdi. Evard Cordwyn kapıda ölmüştü, yoksa o da darağacına gidecekti. Hafeen Bakuvun, Far Maddin Kapısı'ndaki eylemleri için ödül isteyen bir dilekçe yollamıştı, ama bunu reddetmek kolaydı. Dyelin gelene kadar kapının tutunmasını sağlayan, Domanlı paralı askerin ve adamlarının varlığı olabilirdi, ama maaşlarını hak etmişlerdi, o katlar.

"Korkarım tutsaklar hâlâ konuşmuyor," dedi Norry, reddedilen dilekçeyi deri dosyasına geri sokarak. Bunu yeterince çabuk yaparsa, onu hiç çıkarmamış kadar olacağını hissediyor gibiydi. "Karanlıkdostu Aes Sedailer, demek **istiyorum,** Leydim. Ve diğer ikisi. Çok ağzısıkı davranıyorlar, yalnız... mm... ağır konuşuyorlar. En kötüsü de Mellar, onu tutuklayan kadınlara ne yapacağı hakkında bağırıp çağırıyor." Deni talimatları kelimesi kelimesine yerine getirmişti; Asker kadınlar Mellar'ı çok fena dövmüşler, tepeden tırnağa morartmışlardı. "Ama Aes Sedailer de epey... mm... sövüp sayıyor. Faydalı bir şey öğrenmek istiyorsak, onları sorgulamamız gerekebilir, korkarım."

"Onlara Aes Sedai deme," diye terslendi Elayne. "Aes Sedai" sözünü "Karanlıkdostu" ile bağlantılı olarak işitmek, midesinin kasılmasına sebep oluyordu. "O kadınlar, kendilerine Aes Sedai diye hitap edilmesi hakkını kaybettiler." Büyük Yılan yüzüklerini bizzat almıştı ve erittirmişti. Bu Egwene'e ait bir yetkiydi, kendisinin değil ve bu yüzden paylanabilirdi, ama kendini tutamamıştı. "Leydi Sylvase'den, sekreterini kullanmasını rica et." Kendi adamları arasında sorgucu yoktu, ve Aviendha'ya göre, beceriksiz bir sorgucu, sorgulanan kişiyi başarısız bir biçimde sorgularken öldürebilirdi. Kızkardeşinin ziyaret etmesine *ne* zaman izin verilecekti? Işık, Aviendha'yı özlemişti. "Adamın sekreter falan olmadığını tahmin ediyomm." Şimşek, oturma' odasının pencerelerini aydınlattı. Camlı kepenkler gökgürültüsünün sesi ile sarsıldı.

Norry, dosyayı ellerinin dipleri ile mürekkep lekeli önlüğüne bastırarak parmak uçlarını bir araya getirdi ve kasvetle kaşlarını çattı. "Pek az insan kişisel sorgucu tutar, Leydim. Bu... mm... karanlık bir tarafı olduğunu düşündürüyor. Ama diğer yandan, anladığım kadarıyla, büyükbabası ona ilgi gösteren bütün erkekleri kovalamış, ta ki ona ilgi gösteren erkek kalmayana dek ve reşit olalı beri neredeyse tutsak hayatı yaşıyormuş. Bu, insana dünya hakkında karanlık bir bakış açısı verebilir. O... mm... dilediğiniz kadar güvenilir biri olmayabilir, Leydim."

"Hizmetkarlarından bazılarına rüşvet verip benim göz ve kulaklarım olmaya ikna edebilir misin, sence?" Bunu istemek ne kadar kolaydı. Duvarcı ustaları ve camcılar gibi, casuslar da hayatının bir parçası olmuşlardı.

"Bu mümkün olmalı, Leydim. Bir iki gün içinde kesin ola-

rak öğrenirim." Eskiden olsa, casuslukla ilgili her şey onu dehşete düşürürdü. Zaman her şeyi değiştiriyordu anlaşılan. Norry'nin elleri dosyanın üzerinde kıpırdandı, dosyayı açacak gibi yaptı, ama açmadı. "Korkarım Yeni Şehir'in güneyindeki lağım kanalları acilen ilgi istiyor."

Elayne içini çekti. Her şey değişmemişti. Kavrulası, bütün Andor elinde olduğunda, kendine bir saat bile ayıramayacağını tahmin ediyordu. Luan ve diğerleri *ne* istiyordu?

Sabah ortasından kısa süre sonra, Melfane Dawlish geldi. Essane ile Neris'ten Elayne'i soymalarını istedi ve Elayne'i, yanında getirdiği dev, tahta kollu terazide tarttı. Bu, ebenin her gün yaptığı bir şeydi. Işık'a şükür pirinç tavaya battaniye serilmişti. Ufak tefek, tıknaz kadın, Elayne'in göğsüne ve sırtına bastırdığı boş, tahta bir borayla kalbini dinledi, gözkapaklarını başparmaklarını bastırarak geriye ittirip gözlerini inceledi ve nefesini kokladı. Elayne'den su dökmesini istedi, sonra cam kavanozu ayaklı şamdanın ışığına tutup inceledi. Onu da kokladı, hattâ parmağını batırıp yaladı! Bu da her gün olan bir şeydi. Elayne gözlerini kaçırdı, çiçek işlemeli ipek cübbesine sıkı sıkı sarındı, ama yine de ürperdi. Bu sefer Melfane fark etti.

"Tattaki değişimlerle bazı hastalıkları teşhis edebiliyorum, Leydim. Hem, bundan daha kötü şeyler var. Oğlum Jaem, teraziyi taşıyan, ilk girdiği işte ahır temizliyordu. Tattığı her şeyin..." Yuvarlak göbeği kahkahalarla sallandı. "Eh, hayal edebilirsiniz, Leydim." Elayne hayal edebiliyordu ve bulantılardan mustarip olmadığı için memnun oldu. Yine de, bir kez daha ürperdi. Essande oldukça sakin **görünüyordu,** ellerini bel hizasında kavuşturmuş, yeğenini onayla izliyordu, ama Neris ku-

saçak gibi görünüyordu. "Yazık, benim mesleğimi öğrenenjiiyor, ama kimse bir erkekten ot almaz. Bir erkek ebe de kabul etmez." Bu saçma fikir üzerine Melfane koca bir kahkaha attı. "Tuhaftır, bir zırh imalatçısının çırağı olmak istiyor. Bunun için fazla büyük, ama yine de istiyor. Şimdi, bebeğinize kitap okumaya özen gösterin." Elayne'in, bir kız, bir erkek bebeği olacağı iddiasına kuşkuyla bakıyordu. Yürek atışlarını duyana kadar kabul etmeyecekti ve daha buna haftalar vardı. "Müzisyenler de onlar için çalsın. Sesinizi öğrenecekler. Okumayı ve müziği sevmeyi de öğrenecekler. Başka açılardan da işe yarar. Çocuğun daha zeki olmasını sağlar."

"Bunu her seferinde söylüyorsun, Dawlish Hanım," dedi Elayne aksi aksi. *"Hatırlayabiliyorum,* biliyorsun. Ve dediğin gibi *yapıyorum."*

Melfane yine kahkaha attı. Kara gözleri ışıldıyordu. Elayne'in değişken ruh hallerini, tıpkı yağmuru ve şimşeği kabullendiği gibi kabulleniyordu. "Kaç kişinin, bebeğin rahimde işitemeyeceğine inandığına şaşarsınız, ama ben kitap okunanları okunmayanlardan ayırt **edebiliyorum.** Gitmeden önce teyzemle biraz konuşabilir miyim, Leydim? Ona bir pasta ve eklemleri için merhem getirdim." Essande'nin yüzü kızardı. Eh, yalan ortaya çıktığına göre, kadın Şifa kabul edecekti, yoksa Elayne nedenini öğrenecekti.

Öğle yemeğinin sonunda, Elayne Birgitte'e Luan ve diğerlerinin niyeti konusunu açtı. Harika bir yemekti, Elayne aç kurtlar gibi yedi. Melfane, Elayne'e hazırladıkları tatsız yemekler için aşçıları ve işitme mesafesindeki başka herkesi çok fena fırçalamıştı. Bugün mükemmel bir biçimde ızgara edilmiş

küçük göl alabalıkları, beyaz koyun peyniriyle doldurulmuş lahana sannalar, çam fıstıklı bakla ve baharatlı elmalı tart vardı. Harika olmasının bir sebebi de, en ufak bozulma işareti olmamasıydı. İçmek için, güzel, demli bir naneli siyah çay vardı. Çay bir anlığına gerdi onu, ama sonra içindekinin gerçekten nane olduğunu fark etti. Melfane'in yasakladığı tek şey, ne kadar sulandırılırsa sulandırılsın, şaraptı. Bağ aracılığıyla Elayne'i etkilemesi imkansız görünse de, Birgitte de şarap içmekten vazgeçmişti. Elayne buna işret etmekten kaçındı. Gaidal'ı kaybetmenin acısını unutmak için, Birgitte çok fazla içmeye başlamıştı. Elayne onaylamasa da anlıyordu. Rand ölürse ne yapacağını düşünemiyordu bile.

"Bilmiyorum," dedi Birgitte, son tart parçasını da yedikten sonra. "Tahminim, Sınırboylulara karşı harekete geçmelerine yardım etmeni istemeye geldiler. Kesin oları tek bir lanet şey var, lanet desteklerini sana vermek için gelmediler."

"Ben de öyle tahmin **ediyorum."** Elayne ıslak parmak ucuyla peynir kırıntılarını topladı ve ağzına attı. Yediği kadarını yine yiyebilirdi, ama Melfane kilo alışını sınırlandırmaya kararlı olduğunu bildirmişti. Ancak yetecek kadar almalı, çok fazla almamalıydı. Belki, pazara gitmeden önce şişmanlatılan bir inek böyle hissederdi. "Caemlyn'i teslim etmemi talep etmezlerse."

"Bu da var," dedi Birgitte, neredeyse neşeli bir sesle. Bağ, hiç neşeli olmadığını söylüyordu. "Ama kulelerde hâlâ nöbetçilerimiz var vejulanya ile Keraille kamplarında çamaşırcı olarak işe başladı, bu yüzden, şehre yürümeye başlarlarsa, daha ilk adam yola çıkmadan haberimiz olacak."

Elayne, bu kadar sık iç çekmediğini diledi. Kavnılası, Ary-

milla, Naean ve Elenia gözetimi altındaydı ve aynı yatağı pay-

laşmaktan *hiç* memnun değillerdi -düşüncenin ona keyif vermemesi gerektiği biliyordu, ama veriyordu işte- ve en sağlanılan olmasa bile, üç müttefik daha kazanmıştı. En azından, artık geri dönülemez bir biçimde ona bağlanmışlardı. Muzaffer hissediyor olmalıydı.

O akşam, Essande ve Sephanie ona, etekleri zümrüt çizgili, korsesi, kolları ve etek uçları gümüş işlemeli, koyu yeşil bir elbise giydirdiler. Mücevher olarak, Büyük Yılan yüzüğü ve Trakand'ın Kilit Taşı dışında mavi mineli büyük, gümüş bir iğne vardı. İğne Elayne'in canını sıktı. Ev'in içinde, Trakand'ın Andor'u bir arada tutan kilit taşı olduğu söyleniyordu. Elayne şimdiye dek pek iyi iş çıkaramamıştı.

O ve Birgitte bebeklere sırayla kitap okudular. Tarihçelerden, elbette; Melfane haklıysa, Elayne onları saçma hikayelere yönlendirmek istemiyordu. Kuaı şeylerdi, okudukları. Kırmızı-beyaz giysiler içinde tombul bir adam flüt çalarken, üniformalı ince bir kadın on iki telli santur çaldılar ve canlı, coşkulu ezgiler çıkardılar. En azından, gökgürültüleri müziği boğmadığı zaman. Ozanlar ağaçta yetişmiyordu ve Birgitte saray dışından birini Elayne'in yanına bırakmak konusunda kararsız davranmıştı, ama Harfor Hanım bir dizi becerikli müzisyen bulmuştu ve hepsi üniforma giyme şansının üzerine atlamıştı. Sarayda aldıkları maaş, ortak salonlarda aldıkları ücretten çok daha iyiydi ve giyimleri de karşılanıyordu. Elayne, bir âşık tutmayı düşündü, ama bu aklına Thom'u getirdi. Kum muydu? Yaşıyor muydu? Dua etmekten başka bir şey gelmiyordu elinden. Işık izin verse de yaşıyor olsa. Lütfen.

Harfor Hanım gelerek, Luan, Arathelle ve diğerlerinin geldiklerini bildirdi ve Elayne Kız-Veliaht tacını taktı. Alnında, dikenlerle çevrili tek bir altın gül bulunan, basit altın bir çemberdi. Daireden çıkarlarken, Caseille, sekiz Asker kadınla birlikte, Elayne, Birgitte ve Essande'nin peşine takıldı, çizmeleri yer seramikleri üzerinde ritmik bir biçimde gümlüyordu. Elayne Karanlıkdostlarından kurtulduğunda, ölenler arasında dokuz Asker kadın da vardı ve bu diğerlerini birbirlerine daha da sıkı bağlamış gibiydi. Büyük Salon'u bulana kadar iki kez kayboldular, ama mırıldanan bile olmadı. Güç'le örülmüş ateş ve şimşeklerle yüzleştikten sonra, koridorların değişmesi neydi ki? Büyük Salon'un, iki yanına yüksek aslanlar oyulmuş büyük, kemerli kapı kanatları açık duruyordu. Caseinne Asker kadınları alıp kapının önüne dikilirken, Elayne, Birgitte ve Essande içeri girdi.

Duvarlardaki yüksek pencereler, şimşek çaktığı zamanlar hariç, yağmurla kararmıştı, ama duvarların dibindeki, oda boyunca dizilmiş beyaz sütunların çevresindeki aynalı ayaklı şamdanların hepsi yakılmıştı. Geniş mekanda yüksek, düzenli plank-plank-plank sesleri yankılanıyordu. Yirmi adım yüksekteki tavana yerleştirilmiş renkli pencerelerin birinden, yerdeki basit kovaya su damlıyordu. Pencerede, savaş sahneleri ve Andor'un ilk kraliçelerinin yüzlerinin arasında, şahlanmış Beyaz Aslan'ın üzerindeki çatlak boyunca, su damlaları ışıldıyordu. Bu salona girdiğinde hep hissettiği gibi, kırmızı-beyaz yer seramikleri üzerinde yürürken, bu kadınların onu yargıladığını hissetti Elayne. Onlar kesin zekaları, oğullarının ve kocalarının kanı ile Andor'u inşa etmişlerdi. Tek bir şehir ile başlamışlar,

Artur Şahinkanadı'nın imparatorluğunun yıkıntılarından güçlü bir ulus çıkarmışlardı. Aslan Tahtı'na oturan kadınların yargılamaya hakları vardı. Elayne, o kraliçelerinin yüzlerinin, her kraliçenin eylemlerinin tarih tarafından yargılanacağını hissetmesi için oraya yerleştirildiğini tahmin ediyordu.

Tahtın kendisi odanın uzak ucundaki beyaz mermer kürsünün üzerinde duruyordu. Oymalar ve altın varaklarla süslüydü ve bir kadının cüssesine göre yapılmıştı, ama aslan pençeli ayaklar üzerinde, devasa bir şeydi. Yükse sırtında, ışıl ışıl yakutlardan oluşan bir fon üzerine aytaşları ile yapılmış Beyaz Aslan, tahta oturan en uzun boylu kadının bile başının üzerinde kalacak şekilde konuşlandırılmıştı. Dyelin kürsünün basamaklarının dibinde durmuş, Sylvase'in Conail ve Catalyn ile konuşmasını izliyordu. Branlet ile Perival dikkatle dinliyordu. Perival parmaklarıyla saçlarını taradı ve başını salladı. Dyelin'in de mi Sylvase'e soracak somları vardı? Lir ve Karind diğerlerinden ayrı dumyordu, birbirlerinden de ayrı dumyorlardı. İkisi, birbirlerine bakmıyorlardı bile. Elayne'e karşı ittifak yapmışlardı, bu yüzden Elayne'in onların hâlâ ittifak halinde olduklarını düşünmesini istemiyor olmalıydılar. Essande gidip, diğer sekiz Ev'in üniformalı hizmetkar adam ve kadınlarına katıldı. Şarap ve çay dolu yüksek gümüş sürahilerle dolu masanın çevresine toplanmışlardı. Bu bağlamda, gayrıresmi görüşme bu anlama geliyordu. Her biri, tek bir hizmetkar getirmişti. Resmi bir görüşmede, bütün hizmetkarları Elayne sağlardı ve Büyük Salon Caemlyn'deki bütün asillerle, Caemlyn'in aşağısındaki kampta bulunan bütün asillerle dolmuş olurdu.

"Ellorien kışkırtıcı olabilir, Elayne," dedi Dyelin, güvence

talebini duyduğundan beri belki beşinci kere. Yüzü sakin ve serindi, ama sinirleri ayakta olmalıydı. Elleri altın işlemeli eteklerini boş yere sıvazlayıp duruyordu.

"Beni kışkırtmasına izin vermeyeceğim," diye yanıt verdi Elayne. "Başkaları da izin vermeyecek. Seni kastediyorum, Conail ve seni, Lir." Altın işlemeli maviler içindeki Conail, Hanselle gibi çabucak kızardı. Elayne hakkında küçümser bir ifadeyle konuştuğunu düşündüğü bir paralı askerle kavga etmişti ve neredeyse adamı öldürüyordu. Kılıcını ilk çeken kişinin diğer adam olması onun için iyi olmuştu. Paralı askerler bile adaleti hak ediyordu ve Andor Tear değildi, sıradan insanları öldüren asillerin dokunulmazlığı yoktu. Eh, Rand Tear kanunlarının çoğunu değiştirdiğinden beri durum farklıydı. Kavnılası, *neden* oradan oraya sıçrayıp dunıyordu?

"Ben seni destekledim, Elayne ve bu her zaman seni destekleyeceğim demek," dedi Lir rahatça. Yakasında Baryn Evi'nin Kanatlı Çekici bulunan, gümüş işlemeli yeşil ipekler içinde, tam bir özgüvenli saraylı timsaliydi, ama gereğinden rahat bir adamdı Lir. "Ama Ellorien ne derse desin, öfkeme hakim olacağım." Bağdan bir horgörü gelip geçti. Elayne'e ne kadar sadık olduğunu göstermeye çalışırken, Lir paralı askerlerle üç kez kavga etmişti. İki gün içinde. Bunu başarmak için adamın kavga *arıyor* olması gerekirdi.

"Bizi tahrik etmeye çalışırsa, neden dillerimizi ısıralım?" diye sordu Catalyn. Etek uçlarına ve kollarına geniş altın bantlar işlenmiş kırmızı elbisesi, saç ve ten rengine uymuyordu, özellikle de tombul yanakları öfkeyle kızardığı zaman. Kadın çenesini kaldırmıştı. Belki de kullandığı o, Haevin'in Mavi Ayısı

desenli büyük, mineli iğneyi, çenesini kaldırmak zomnda kalmak ve başka herkese tepeden bakmak için oraya takıyordu. "Hiçbir zaman insanların beni dürtüklemesine ve zarar görmeden yürüyüp gitmesine izin vermedim."

"Bir öküz üvendireye tepki verir ve sığır çobanının istediği şeyi yapar," dedi Dyelin kum kum. "Aynı şekilde, Ellorien'in dürtüklemelerine tepki verirsen, sen de onun istediğini yapmış olacaksın." Catalyn'in yanakları kırmızı kaldı. Kuşkusuz bu sefer utançtandı.

Reene Harfor kapıda belirdi "Leydilerim," dedi yüksek sesle, sesi hemen hemen boş odada yankılanarak. "Lordlarım."

İki taraf görüşeceği ve ne kadar uzak oldukları bilinmediği zaman, formalite böyleydi. Harfor Hanım yeni gelen lord ve leydileri, öncelik sıralarına göre duyurdu, ama buraya toplanmış Evler arasında çok fazla fark yoktu. Elayne'in son görüşünden bu yana saçları daha da kırlaşmış, sen yüzlü Luan Norvvelyn'in mavi ceketi, yüksek yakasına işlenmiş Norwelyn'in Gümüş Somon'u dışında süssüzdü. Kahverengi saçlarına bol bol kır düşmüş, kırışık yüzlü Arathelle Renshar, altın işlemelerle süslü kırmızı binici elbisesi giymişti ve üç Altın Tazı desenli büyük, yakut kakmalı bir iğne takmıştı. Siyah saçları epey gerilemiş ve bu haliyle Cairhienliler gibi başının ön kısmını tıraşlamış gibi görünen uzun boylu, ince Pelivar Coelan, yakasına birbirine dolanmış kırmızı güller, Coelan'ın Gülleri işlenmiş, gümüş işlemeli mavilere bürünmüştü. Tombul Aemlyn Carand'ın gri ipek elbisesinin kol yenlerine Altın Oklar tırmanıyordu ve korsesine o kadar çok ok işlemesi yapılmıştı ki kadın dolu bir sadak gibi görünüyordu. Elayne'in hatırladığı ka-

dar tombul olmayan, ama yine de güzel olan Ellorien Traemane'in yeşil çizgili mavi elbisesinin kollarına altın boynuzlu beyaz geyikler işlenmişti, Traemane'in Beyaz Geyik'i. Gri saçlarının altındaki köşeli yüzünde sen bir ifade olan Abelle Pendar'ın koyu gri ceketinin yakasına üç Altın Yıldız işlenmişti. Hizmetkarlarını peşlerine takarak, Büyük Salon'da hep birlikte yürüdüler, ama sunuldukları gaıplar halinde değil. Ellorien ve Abelle Luan ile, Pelivar ile Aemlyn Arathelle ile yürüyordu ve iki gnıp arasında iki adım vardı. Demek öyle. Hep birlikte güvence istemişlerdi, ama bir değillerdi. Bu, teslim olma çağrısının daha az olası olduğunu gösteriyordu. Zaman zaman, düşmanlıkları açık olan kişiler bile birlikte hareket edebilirdi. Bölünmüş etekler ve dar pantolonlar ıslak ıslak parlıyordu. Böyle bir sağanakta, en iyi pelerin bile insanı tamamen koruyamazdı. En iyi ruh halleri içinde olmasalar gerekti.

"Hoşgeldiniz," dedi Elayne onlara, hizmetkarları ayrılıp diğerlerine katıldığında. "Şarap ya da çay alır mısınız? Şarap sıcak ve baharatlı. Bahar için çok soğuk bir gün gibi."

Luan ağzını açtı, ama ilk önce Ellorien konuştu. "En azından Taht'a oturmamışsın." Yüzü mermerden oyulmuş olabilirdi, ve sesi mermer kadar sen ve soğuktu. "Oturacağını düşünmüştüm." Tepede, gökgüriiltüsü patladı.

Luan acı çekiyor gibiydi. Arathelle, daha önce de sık sık işittiği bir şeyi işitmiş gibi gözlerini yuvarladı. Lir kıpırdandı, ama Elayne bakışlarını ona dikti ve adam özür dilercesine hafifçe eğildi.

"Taht'a oturmaya hakkım yok, Ellorien," diye yanıt verdi Elayne sakin sakin. Işık, ne olur ruh hali istikrarlı olsun. "He-

nüz." Elinde olmadan son sözcüğe keskin bir tını girmişti. Şelki de dilediği kadar sakin değildi.

Ellorien alayla güldü. "Yanındakileri Danine'le ona tamamlamayı düşünüyorsan, daha çok beklersin. Danine son Taht Mücadelesi'ni mülklerini ziyaret ederek geçirdi. Kimseyi desteklemedi."

Elayne gülümsedi, ama zordu. Taht Mücadelesi, bir Ev'in yerini diğerinin aldığı zaman olurdu. "Ben çay alacağım." '

Ellorien gözlerini kırpıştırdı, ama Elayne'in davranışı, diğerlerinin de ne alacaklarını bildirmelerini sağladı. Yalnızca Elayne, Birgitte, Branlet ve Perival çay alıyordu. Herkes, gümüş şarap kadehi de olsa porselen çay fincanı da, elindekileri kokladı, ancak ondan sonra yudumladı. Elayne hakarete uğramış hissetmedi. Mutfaklarda temiz olan yemek ve şarap, masaya geldiğinde bozulmuş olabilirdi. Bozulmanın ne zaman, nerede başlayacağını bilmek imkansızdı. Çayda hafif bir zencefil kokusu vardı, ama iyi Tremalking siyah çayının tadını bastıracak kadar değil.

"Görüyorum ki aldığı desteğin büyük kısmı çocuklardan ve Arymilla'nın anıklarından geliyor," dedi Ellorien. Catalyn elbisesi kadar kızardı ve Branlet öfkeyle dikildi, ta ki Perival elini onun koluna koyup başını iki yana sallayana dek. Aklıbaşında bir çocuktu, Perival ve yaşının gerektirdiğinden daha akıllıydı. Lir bu sefer kendine hakim olmayı başardı, ama Conail keskin bir şey söylemek üzereyken Elayne'in sert bakışları üzerine ağzını kapattı. Karind Ellorien'in hınçlı bakışlarına vurdumduymazlıkla karşılık vermekle yetindi. Karind çok zeki değildi, ama pek az şey rahatsız edebilirdi onu.

"Bu görüşmeyi istemek için bir sebebiniz olmalı," dedi Elayne. "Yalnızca hakaret etmek amaçlıysa..." Cümlesini bitirmedi. Bu görüşmeyi istemek için kendisinin de bazı sebepleri vardı. Elayne'in onlara gitmesini isteseler, giderdi. Hem de güvence *istemeden.* Bağda bir öfke dalgası hissetti ve kendi öfkesini sıkı sıkı dizginledi. Birgitte kaşlarını çatmış, hançer gibi bakışlarla Ellorien'e bakıyordu. Birbirlerinin öfkesini beslemeye başlarlarsa... Bunu düşünmemek gerekirdi, burada değil, şimdi değil.

Ellorien yine ağzını açtı ve bu sefer sözünü Luan kesti. "Ateşkes istemek için geldik, Elayne." Kuzey pencereleri bir şimşekle aydınlandı, ama gökgüriiltüsüne kadar geçen zaman uzakta olduğunu gösteriyordu.

"Ateşkes mi? Savaşıyor muyuz, Luan? Biri taht üzerinde hak iddia etti de ben mi işitmedim?" Altı çift göz Dyelin'e döndü, kadın homurdandı.

"Aptallar. Size tekrar tekrar söyledim, ama siz bana inanmadınız. Belki şuna inanırsınız. Sylvase, Karind ve Lir destek ilanlarını gönderdikleri zaman, ben de kendiminkini gönderdim. Taravin Trakand'ı destekliyor ve yakında bunu bütün Andor öğrenecek."

Ellorien öfkeden kızardı ve bunu yaparken bile soğuk görünmeyi başardı. Aemlyn düşünceli düşünceli, uzun bir yudum aldı. Arathelle yüzüne bir parça hayal kırıklığı yansımasına izin verdi, sonra yüzü Ellorien'inki kadar sert bir maskeye dönüştü.

"Ne olursa olsun," dedi Luan, "biz yine de... ateşkes olmasa bile, geçici bir anlaşma istiyonız." Şarap kadehinden küçük

bir yudum aldı ve başını hüzünle iki yana salladı. "Toplayabildiğimiz kadarını toplasak bile, yine de Sınırboylularını yenmekte güçlük çekeceğiz, ama birlikte hareket etmezsek, harekete geçmeye karar verdiklerinde Andor'dan bir parçayı ele geçirirler. Dürüst olmak gerekirse, bu kadar uzun süre aynı yerde kalmalarına şaştım. Bin fersahlık bir yürüyüşten sonra bile, adamları anık dinlenmiş olmalı." Şimşek güneş pencerelerini aydınlattı ve gökgürültüsü o kadar yüksek sesle patladı ki, cam pencereler titremeliydi. Yakında patlamıştı.

"Kendi adıma, onların Murandy'ye girmesini bekliyordum," dedi Elayne. "Ama aynı yerde kalmalarının sebebinin, Caemlyn'e çok yaklaşarak savaş başlatmaktan korkmaları olduğuna inanıyorum. Kır yollarını kullanarak Murandy'ye gitmenin bir yolunu bulmaya çalışıyorlar gibi. Senenin bu zamanında o yolların ne durumda olduğunu biliyorsunuz. Bizimle savaşmak istemiyorlar. Andor'dan geçmelerine izin verdiğimde, bana Yenidendoğan Ejder'i aradıklarını söylediler."

Ellorien ağzındaki şarabı tükürdü ve ağzından buz parçaları fırlamalıydı. "Sen *ne* yaptın da? Tahta oturmaya hakkın olmadığı -*henüz*- hakkında söyleniyorsun, sonra kendine öyle bir hak tanıyorsun ki!..."

"Bir Aes Sedai'nin sahip olduğu hakkı." Elayne, üçüncü parmağındaki Büyük Yılan yüzüğünü görmeleri için sağ elini kaldırdı. "Kız-Veliaht, hattâ Trakand Evi'nin Yüksek Makamı olarak konuşmadım. Yeşil Ajah'tan Elayne Aes Sedai olarak konuştum. Bunu yapmasam da geleceklerdi zaten. Yiyecek ve yemleri çok azalmıştı. Onları durdurmaya kalksam, herhangi biri onları durdurmaya kalksa, *işte o zaman* savaş çıkardı. Yeniden-

doğan Ejder'i bulmaya kararlılar. Andor'un kazanma şansının çok düşük olduğu bir savaş olurdu. Birlikte hareket etmekten söz ediyorsun, değil mi, Luan? Andor'un bütün gücünü toplasan, onların sayılarına ulaşabiliriz belki, ama bizim güçlerimiz arasındaki üç kişiden ikisi, baltalı kargı ya da mızrak tutabilen, ama günlerinin çoğunu saban ardından geçiren kişiler olurdu. Onların güçlerindeki herkes ise, hayatının her gününde Trolloclarla yüzleşebilecek, deneyimli askerler. Andor'u kana bulayacak ve onu bir nesil boyunca sakatlayacak bir savaş yerine, Sınırboylular topraklarımızdan barış içinde geçiyor. Onları izletiyorum. İhtiyaç duydukları yiyecek ve yemin parasını ödüyorlar, hem de iyi para ödüyorlar." Başka zaman ve başka dinleyiciler olsa, buna gülerdi. Andorlu çiftçiler Karanlık Varlık'tan bile yüksek ücret almaya çalışırdı. "Şimdiye dek yaptıkları en kötü şey birkaç at hırsızını kırbaçlatmak oldu ve hırsızlar yargıçlara teslim edilse daha iyi olacaksa da, bunu yaptıkları için Sınırboylular'da hata bulamıyorum. Şimdi söyle bana, Ellorien. Yaptıklarımdan farklı ne yapardın, nasıl yapardın?"

Ellorien buz gibi bir ifade ile surat asarak gözlerini kırpıştırdı, sonra önemsemezce burnunu çekti ve şarabını yudumladı.

"Peki, bu Kara Kule için ne planlıyorsun?" diye sordu Abelle sessizce. "Ben... sanırım onun için de bir planın vardır." Sınırboyluların Andor'dan geçmesine izin vermesinin diğer sebeplerini tahmin etmiş miydi? Dile getirmediği sürece, bırak tahmin etsin. Sessiz kaldığı sürece, Elayne'in tek amacı Andor'un iyiliğiymiş gibi görünüyordu. Bu ikiyüzlülüktü, başka açıklaması yoktu, ama gerçekçiydi de. Diğer sebepleri konusunda dürüstlükle konuşmuştu, ama o sebebin dile getirilme-

si pahalıya mal olurdu. Hâlâ bir Ev'e daha ihtiyacı vardı ve Candraed Evi olmalıymış gibi görünüyordu, ama Elayne'in onu desteklemeye zorladığını hissederse Danine asla desteklemezdi.

"Hiçbir şey," dedi adama. "Düzenli olarak Askerler gönderiyonım. Kara Kule arazisinin çevresinde at sürüyorlar ve onlara Andor'da olduklarını, Andor kanunlarına tâbi olduklarını hatırlatıyorlar, ama bunun dışında, Beyaz Kule bir şekilde Caemlyri'e nakledilse yapabileceğimden daha fazlasını yapamam." Altısı birden, gözlerini kırpmadan, uzun uzun baktılar ona.

"Pendar Trakand'ı destekliyor," dedi Abelle aniden. Onun bitirmesini beklemeden Luan konuştu, "Nonvelyn Trakand'ı destekliyor." Tepede şimşek aktı, tavandaki renkli camları canlandırdı.

Elayne sallanmaktan bir çabayla alıkoydu kendini. Birgitte'in yüzü ifadesizdi, ama bağ hayret taşıyordu. Olmuştu işte. On bir destekçisi vardı ve taht onundu.

"Onu ne kadar çok kişi desteklerse, Andor için o kadar iyi olur." Dyelin de sersemlemiş gibiydi. "Benimle birlikte Trakand'ı destekleyin."

Daha uzun bir duraksama oldu, herkes bakıştı, ama sonra, teker teker, Arathelle, Pelivar ve Aemlyn de, Ev'lerinin Trakand'ı desteklediğini açıkladılar. Ama bunu Dyelin için yapıyorlardı. Elayne bunu hatırlamak zomndaydı. Belki zaman içinde sadakatlerini kazanabilirdi, ama şimdilik, onu Dyelin'in hatrına destekliyorlardı.

"Taht onun," dedi Ellorien, her zamankinden de soğuk bir sesle. "Geri kalanlar hav ve tüy."

Elayne sıcak bir sesle konuşmaya çalıştı. "Bu akşam bizimle yemek yer misin, Ellorien? En azından yağmur dinene kadar kal."

"Benim kendi aşçılarım var," diye yanıt verdi Ellorien, kapıya dönerek. Hizmetkar kadını koşarak gelip fincanı aldı ve masaya götürdü. "Yağmur diner dinmez, Sheldyn'e doğnı yola koyulacağım. Çok uzun zamandır uzaktayım."

"Tarmon Gai'don yakında geliyor, Ellorien," dedi Elayne. "O zaman mülklerinde kalamayacaksın."

Ellorien duraksadı, omzunun üzerinden ona baktı. "Tarmon Gai'don geldiğinde, Traemane Son Savaş'a at sürecek ve Andor'un Aslanı'nın arkasında olacak." O, arkasında hizmetkar kadını ile Büyük Salon'dan çıkarken, gökgürültüsü patladı.

"Dairemde bana katılır mısınız?" diye sordu Elayne diğerlerine.

Andor Aslanı'nın arkasında. Elayne'in arkasında olmak konusunda tek kelime etmemişti. Sahip olduğu desteğin yarısı, öyle ya da böyle, şüpheliydi. Jarid Sarand hâlâ, önemli bir güçle başıboş dolaşıyordu ve Ellorien eninde sonunda Elayne için sonın yaratacaktı. Hikayelerde hiç böyle olmuyordu. Hikayelerde, sonunda her şey düzgünce toparlanmış oluyordu. Gerçek yaşam çok daha... karmaşıktı. Yine de, sonunda taht onundu. Daha taç giyme töreni vardı, ama bu artık formalite sayılırdı. Diğerlerinin önünde, Luan ve Pelivar'la gevezelik ederek Büyük Salon'dan çıkarken, gökgürültüsü tepede, Tarmon Gai'don'a yürüyüş marşını çalan savaş davulları gibi gürledi. Andor'un bayraklarının Son Savaş'a yürümesine ne kadar kalmıştı acaba?

19

BİR MEŞENİN ALTINDA

Karede ağaçların arasında, yaklaşık iki fersah uzaktaki, Malvide Geçitleri denen yere doğnı ilerlerken, güneş dağların epey yükseğinde duruyordu. Dağlardaki, sekiz kilometrelik gedik yolu Ebou Dar'dan, birbuçıık kilometre güneydeki Lugard'a taşıyordu. Ama Geçitler'in berisinde, Ajimbura'nın onun için bulduğu kampa varacaktı. Ajimbura kampa girmeye çalışacak kadar aptal değildi, bu yüzden Karede boş yere bir ölüm tuzağına mı girdiğini hâlâ bilmiyordu. Hayır, boş yere değil. Yüksek Leydi Tuon için. Her Ölümnöbetçisi onun için ölmeye hazırdı. Onların şerefleri görevleriydi ve görev sık sık ölüm anlamına gelirdi. Gökyüzünde yalnızca köpük köpük beyaz bulutlar vardı ve yağmur yağacak gibi görünmüyordu. Karede her zaman, güneş ışığında ölmeyi ummuştu.

Yanında küçük bir gmp getirmişti. Ajimbura beyaz ayaklı, kestane rengi atının sırtında yol gösteriyordu, elbette. Sırım gibi, ufak tefek adam kır düşmüş kızıl örgüsünü kesmişti. Bu, büyük adanmışlığının ölçüsünü gösteriyordu. Tepe kabileleri, bitmek tükenmek bilmez kan davalarında, o örgüleri ganimet

olarak alırdı ve örgüsüz olmak, tüm kabilelerin ve ailelerin gözlerinde rezil olmak demekti. İnsanın kendini korkak ilan etmesi demekti. Ajimbura'nın adanmışlığı Yüksek Leydi'ye ya da Kristal Taht'a değil, Karede'e yönelikti, ama Karede'in kendi adanmışlığı sonucunda, aynı yere varıyordu. İki Ölümnöbetçisi Karede'in arkasında at sürüyordu, tıpkı Karcde'inki gibi, kırmızı-yeşil zırhları parlayana dek cilalanmıştı. Hart ha ve iki Bahçıvan, uzun saplı baltalarını omuzlarına dayamış, atlara kolaylıkla ayak uyduruyorlardı. Onların zırhları da parlıyordu. Yüksek Leydi'nin *der'suldam'*\ Melitene, bugün uzun, gri saçlarını parlak kırmızı bir kurdele ile bağlamıştı ve kıvrak adımlı bir gri at süriiyordu. Gümüşsü *a'dam* kadının sol bileğini, Mylen'in boynuna bağlıyordu. O ikisini daha etkileyici göstermek için yapılabilecek pek az şey vardı, ama *a'dam* ve Melitene'in mavi elbisesi, eteklerindeki kırmızı paneller ve gümüş rengi çatallı şimşek desenli korsesi dikkat çekmeliydi. Hep birlikte görülünce, Ajimbura hiç fark edilmemeliydi. Kalanlar, bunun gerçekten de bir ölüm tuzağı çıkması ihtimaline karşılık, Musenge ile birlikte geride kalmıştı.

Karede Mylen'den başka bir *damane* kullanmayı düşünmüştü. Yaşını asla tahmin edemediği ufak tefek kadın, Yüksek Leydi'yi bir kez daha görebilme hevesi ile eyerinde hoplayıp sıçrıyordu neredeyse. Kendine doğru düzgün hakim olamıyordu. Yine de, Melitene olmadan hiçbir şey yapamazdı ve faydasız bir silahtı, *der'sıd'dam'a* bahsettiğinde kadının başını eğmesine sebep olan bir gerçek. Kadının teselli edilmesi gerekmişti, *sul'dam'ı* onu okşamış, ne kadar güzel Semavi Işıklar yapabildiğinden, Şifa'sının ne harika olduğundan bahsetmişti.

Bunu düşünmek bile ürpertiyordu Karede'i. Soyut olarak bakıldığında, harika bir şey gibi görünmeliydi, birkaç dakika içinde iyileşen yaralar, ama birinin ona Güç'le dokunmasına izin vermek için, ölmek üzere olması gerektiğini düşünüyordu. Yine de, karısı Kalia'yı kurtarabilseydi... Hayır, silahları Musenge'nin yanında bırakmıştı. Bugün savaş olacaksa, farklı türden bir savaş olacaktı.

İşittiği ilk kuş ötüşü, o sabah duyduklarından farklı gelmedi, ama ses ileride tekrarlandı, sonra bir kez daha duyuldu. Her seferinde bir ötüş. Yüksek bir meşede arbaletli bir adam gördü, Karede ilerlerken adam onu izledi. Adamı görmek kolay değildi; plaka zırhı ve açık yüzlü miğferi ağacın yapraklarına karışan donuk bir yeşile boyanmıştı. Ama adamın sol koluna bağladığı kırmızı kumaş parçası faydalı olmuştu. Gerçekten saklanmak istiyorsa, o kumaşı çıkarmalıydı.

Karede Ajimbura'ya işaret etti ve sırım gibi, ufak tefek adam, mavi aylı yaşlı bir sıçan gibi sırıttıktan sonra, kestane rengi atının Ölümnöbetçilerinin arkasında kalmasına izin verdi. Bugün uzun bıçağı ceketinin altındaydı. Hizmetkar sanılabilirdi.

Kısa süre sonra, Karede kampa girdi. Çadır ya da barınağa benzer bir şey yoktu, ama düzenli bir biçimde serilmiş uzun at halatları ve yeşil plaka zırhlar içinde pek çok adam vardı. Başlar dönerek gnıbun geçişini izledi, ama pek azı ayaktaydı, daha da azının elinde arbalet vardı. Pek çoğu battaniyelerinin üzerinde uyuyorlardı, kuşkusuz gece yaptıkları hızlı yolculuklardan dolayı yorgundular. Demek kuş ötüşü onlara, Karede'in grubunun tehlike oluşturmadığını söylemişti. İyi eğitimli asker-

lere benziyorlardı, ama Karede bunu beklemişti zaten. Beklemediği şey, sayılarının bu kadar az olmasıydı. Ah, ağaçlan biraz daha fazlasını saklıyor olabilirdi, ama kampta yedi, sekiz bin adamdan daha fazlası yoktu kesinlikle, Loune'nin tarif ettiği saldırıları gerçekleştiremeyecek kadar az. Aniden göğsü sıkıştı. Kalanlar neredeydi? Yüksek Leydi diğer gnıplardan birinin yanında olabilirdi. Ajimbura'nın sayılarına dikkat ettiğini umdu.

Fazla ileri gitmeden, yüksek, boz donlu bir ata binmiş kısa bir adam onları karşıladı ve tam önlerinde durdu. Karede ya dizginleri çekecek, ya da adamı ezecekti. Adamın başının ön kısmı tıraşlanmıştı ve tuhaf, ama pudralanmış gibi görünüyordu. Ama adam gösteriş budalası değildi. Siyah ceketi ipek olabilirdi, ama sıradan askerlerinkiyle aynı donuk yeşil zırhtan giymişti. Melitene ile Mylen'i, Ogierleri süzerken, bakışları sert ve ifadesizdi. Gözlerini Karede'e çevirirken yüzü değişmedi. "Lord Mat bu zırhı bize tarif etti," dedi, Altaralılarınkinden de hızlı ve sert bir aksanla. "Ölümnöbetçileri tarafından ziyaret edilme şerefini neye borçluyuz?"

Lord Mat mi? Işık aşkına, Lord Mat de kimdi? "Furyk Karede," dedi Karede. "Kendine Thom Merrilin diyen adamla konuşmak istiyonım."

"Talmanes Delovinde," dedi adam, sonunda görgü kurallarını hatırlayarak. *"Thom'\a* mı konuşmak istiyorsun? Eh, bunda bir zarar göremiyonım. Seni ona götüreyim."

Karede Aldazar'ı topuklayıp Delovinde'in peşine düştü. Adam aşikar olandan, onun ve diğerlerinin gitmesine ve bu ordunun yerini başkalarına söylemesine izin verilemeyeceğin-

den bahsetmemişti. Görgü kurallarından biraz haberdardı. En azından, Karede'in delice planı işe yaramazsa, gitmelerine izin verilmeyecekti. Musenge, onda bir başarı şansı, beşte bir hayatta kalma şansı olduğunu söylemişti. Kişisel olarak, Karede şansının daha da düşük olduğuna inanıyordu, ama denemek zorundaydı. Ve Merrilin'in varlığı, Yüksek Leydi'nin de burada olabileceği anlamına geliyordu.

Delovinde ağaçların arasında, tuhaf bir biçimde evcil bir sahnenin ortasında atından indi. İnsanlar yaygın bir meşenin altında, üzerinde bir tencerenin kaynadığı küçük bir ateşin çevresinde, kamp taburelerinin ya da battaniyelerin üzerinde oturuyordu. Karede eyerinden indi, Ölümnöbetçilerine ve Ajimburaya da inmelerini işaret etti. Melitene ve Mylen, yükseklik avantajını kaybetmemek için, atlarının sırtında kaldılar. Tuhaftır, eskiden Ebou Dar'da, Karede'in de kaldığı bir hana sahip olan Anan Hanım, üç bacaklı bir tabureye oturmuş, kitap okuyordu. Artık, Karede'in bakmaktan hoşlandığı şu açık saçık elbiselerden birini giymiyordu, ama üzerine tam oturan kolyesinden etkileyici göğsüne, hâlâ aynı küçük, mücevherli hançer sarkıyordu. Kadın kitabını kapattı ve Karede birkaç saatlik bir gezintiden sonra Gezgin Kadın'a dönmüş gibi, başını hafifçe sallayarak selamladı onu. Ela gözleri oldukça sakindi. Belki entrika, Arayıcı Mor'un düşündüğünden çok daha karmaşıktı.

Uzun boylu, ince, beyaz saçlı, neredeyse Hartha'nınki kadar uzun bıyıkları olan bir adam çizgili bir battaniyenin üzerine bağdaş kurmuş, oturuyordu. Karşısında saçiannı ince ince örmüş, örgülerine boncuk takmış, ince bir kadın vardı. Adam Karede'e bakarak tek kaşını kaldırdı, başını iki yana salladı ve

çapraz çizgilerle kaplı tahtaya bakmaya devam etti. Kadın Karede'e ve arkasındakilere saf öfkeyle, dik dik baktı. Uzun, beyaz saçları olan boğum boğum bir adam bir başka battaniyenin üzerine uzanmıştı ve karşısında olağanüstü çirkinlikte küçük bir çocuk vardı. Örümcek ağına benzer siyah çizgilerle kaplı kırmızı bir kumaşın üzerinde, bir başka oyun oynuyorlardı. Onlar doğaılup oturdular, çocuk ilgiyle Ogierlere baktı, adamın bir eli, ceketinin altındaki hançere gidecekmiş gibi yaptı. Tehlikeli bir adamdı ve ihtiyatlıydı. Belki de Merrilin oydu.

Karede yaklaşırken, iki adam ve iki kadın kamp taburelerine oturmuş, konuşuyorlardı, ama Karede atından inerken, sert yüzlü bir kadın ayağa kalktı ve mavi gözlerini meydan okurcasına Karede'inkilere dikti. Denizcilerin yaptığı gibi, göğsüne çaprazlama astığı geniş deri kayışa bir kılıç asmıştı. Saçları düşük Kan'dan olanların tarzında kesilmiş değil, kısacıktı. Tırnakları kısaydı ve hiçbiri boyanmamıştı, ama Karede kadının Egeanin Tamarath olduğundan emindi. Saçları kadınınki kadar kısa, şu tuhaf Illian tarzı sakaldan uzatmış, iri yarı bir adam kadının yanında durmuş, bir elini kısa kılıcının kabzasına koymuş, kadının meydan okumasını tekrarlarmış gibi Karede'e bakıyordu. Beline kadar gelen siyah saçları olan, dudakları Tarabonluların gül goncası dudaklarına benzeyen güzel bir kadın da ayağa kalktı ve bir anlığına diz çökecekmiş ya da yere kapanacakmış gibi göriindü, ama sonra sırtını dikleştirdi ve gözlerini Karede'in gözlerine dikti. Sonuncu adam, tuhaf kırmızı bir şapka takmış, kara ağaçtan oyulmuş gibi göriinecek kadar esmer, ince biri, yüksek sesle kahkaha attı ve kollarını kadına doladı. *Onun* Karede'e fırlattığı bakış ve sırıtışı

ancak muzaffer diye nitelenebilirdi.

"Thom," dedi Delovinde, "bu Furyk Karede. 'Kendine Thom Merrilin' diyen bir adamla konuşmak istiyor."

"Benimle mi?" dedi ince, beyaz saçlı adam, zar zor doğrularak. Sağ bacağı hafifçe tutulmuş gibiydi. Eski bir savaş yarası olabilir miydi? "Ama ben 'kendime Thom Merrilin' demem. Bu benim adım, ama bilmene şaştım. Benden ne istiyorsun?"

Karede miğferini çıkardı, ama daha o ağzını açamadaniri, kahverengi gözleri olan güzel bir kadın hızla yaklaştı. Onu iki kadın daha izliyordu. Üçü de Aes Sedai yüzlerine sahipti, bir an yirmi, bir sonrakinde kırk yaşında, bir sonrakinde ise arada bir yerde görünüyorlardı. Çok huzursuz ediciydi.

"Bu Sheraine!" diye haykırdı güzel kadın, Mylen'e bakarak. "Bırakın onu!"

"Anlamıyorsun, Joline," dedi yanındaki kadınlardan biri öfkeyle. İnce dudaklı, dar burunlu biriydi ve kaya kemirebilirmiş gibi görünüyordu. "O artık Sheraine değil. Fırsat bulsa, bize ihanet ederdi."

"Teslyn haklı, Joline," dedi üçüncü kadın. Güzel değil düzgün hatlıydı, uzun siyah saçları dalga dalga beline dökülüyordu. "Bize ihanet ederdi."

"Buna inanmıyonım, Edesina," diye terslendi Joline. "Onu hemen bırakacaksın," dedi Melitene'e, "yoksa ben..." Aniden inledi.

"Sana söylemiştim," dedi Teslyn acı acı.

Geniş siperlikli siyah şapka giymiş, küt burunlu, geniş göğüslü, koyu kestane bir at süren genç bir adam dörtnala geldi ve kendini eyerden yere fırlattı. "Burada ne haltlar dönüyor?"

diye sordu, uzun adımlarla ateşe yaklaşarak.

Karede onu görmezden geldi. Yüksek Leydi Tu on genç adamla birlikte gelmişti ve Karede'in hiç görmediği türden lekeleri olan, siyah-beyaz bir ata biniyordu. Selucia da yanındaydı, boz donltı bir ata binmişti, başına kırmızı bir eşarp sarmıştı, ama Karede'in gözü Yüksek Leydi'den başkasını görmüyordu. Başı kısa, siyah saçlarla kaplıydı, ama yüzünü tanımaması imkansızdı. Yüksek Leydi ona ifadesiz bir bakış fırlattıktan sonra, dönüp genç adamı inceledi. Karede, Yüksek Leydi'nin onu tanıyıp tanımadığını merak etti. Muhtemelen tanımamıştı. Onun kişisel konıması olarak görev yapmasının üzerinden çok zaman geçmişti. Karede omzunun üzerinden arkaya bakmadı, ama Ajimbura'nın kestane rengi atını şimdi Ölümnöbetçilerinden birinin tuttuğunu biliyordu. Silahsız görünen, kökenini anlatan örgüsü olmayan Ajimbura, sorun yaşamadan kamptan çıkabilmeliydi. Nöbetçiler bu ufak tefek adamı asla görmezdi. Ajimbura, gizlice hareket etme yeteneğine ek olarak, iyi bir koşucuydu. Musenge Yüksek Leydi'nin burada olduğunu kısa sürede öğrenirdi.

"Bize kalkan koydu, Mat," dedi Joline ve genç adam şapkasını çıkarıp, Melitene'in atına doğnı yürüdü. Atın başlığını yakalamayı düşünürmüş gibi göriinüyordu. Kolları ve bacakları uzundu, ama uzun boylu denemezdi. Boynuna siyah ipek bir eşarp bağlamıştı ve ucu göğsüne sarkıyordu. Adamla ilgili en önemli özellik, kraliçenin oyuncağı olmasıymış gibi, herkesin Tylin'in Oyuncak'ı dediği adam bu olmalıydı. Büyük olasılıkla en önemli özelliği buydu zaten. Oyuncakların nadiren başka özelliği olurdu. Tuhaf, ama oyuncak olacak kadar yakı-

şıklı görünmüyordu. Ama zinde görünüyordu.

"Kalkanı sal," dedi Melitene'e, itaat beklermiş gibi. Karede'in kaşları kalktı. Oyuncak *bu* muydu? Melitene ve Mylen bir ağızdan nefeslerini içlerine çektiler ve genç adam havlarcasına kahkaha attı. "Görüyorsunuz, benim üzerimde işe yaramıyor. Şimdi, ya o lanet kalkanları salıverirsiniz, ya da sizi eyerinizden çekip poponuzu şaplaklarım." Melitene'in yüzü karardı. Pek az insan bir *der'sul'dam'fo* bu şekilde konuşmaya cüret edebilirdi.

"Kalkanları sal, Melitene," dedi Karede.

"Marath'damane saidafz kucak açmak üzereydi," dedi kadın, itaat etmek yerine. "Ne yapabileceğini bilmenin yolu..."

"Kalkanları sal," dedi Karede sertçe. "Gücü de."

Genç adam tatminle başını salladı, sonra aniden döndü ve parmağını üç Aes Sedai'ye uzattı. "Şimdi de siz başlamayın! Güç'ü salıverdi işte. Siz de salın. Hemen!" Yine, itaat gördüğünden eminmiş gibi, başını salladı. Melitene'in ona nasıl baktığına bakarak, belki de itaat görmüştü. Belki de adam bir Asha'man'dı? Belki Asha'manlar bir şekilde *damandenn* yönlendirmesini sezebiliyordu. Bu hiç olası gelmiyordu, ama Karede'in aklına gelen tek açıklama buydu. Ama bu, Tylin'in genç adama gösterdiği muamele hakkındaki hikayelere uymuyordu.

"Bu günlerden birinde, Mat Cauthon," dedi Joline ekşi ekşi, "biri sana Aes Sedailere saygı göstermeyi öğretecek ve orada olup izleyebilmeyi umuyorum."

Yüksek Leydi ile Selucia koca koca kahkahalar attılar. Yüksek Leydi'nin, tutsak olmasına rağmen moralini yüksek tuttuğunu görmek güzeldi. Kuşkusuz hizmetçisinin yoldaşlığının da faydası olmuştu. Ama işine devam etmesi gerekiyordu. De-

lice kumarını oynamasının zamanı gelmişti.

"General Merrilin," dedi Karede, "kısa ama olağanüstü bir sefer yürüttünüz ve güçlerinizin bulunmasını önleyerek mucizeler yarattınız, ama şansınız tükenmek üzere. General Chisen gerçek amacınızı anladı. Ordusunu çevirdi ve bütün hızıyla Malvide Geçitleri'ne doğm yürüyor. İki gün içinde burada olur. Buradan çok uzak olmayan bir yerde on bin adamım var, o gelene kadar sizi buraya mıhlamaya yetecek kadar. Ama Yüksek Leydi Tuon tehlikede olur ve bundan kaçınmak istiyorum. Bırak onunla birlikte buradan ayrılayım. O zaman sizin ve adamlarınızın serbestçe gitmesine izin veririm. Chisen gelmeden önce siz Molvaine Geçidi'ne girmiş, dağların diğer yanına geçmiş olursunuz. Murandy'de sizi yakalayamaz. Tek diğer seçenek yok olmanız. Chisen'in yanında, sizi silip süpürmeye yetecek kadar adam var. Bu bir savaş olmayacak. Sekiz bin adama karşı yüz bin adam, katliam demek."

Onu işitmişlerdi ve bütün yüzler, sersemlemiş gibi, ifadesizdi. Kendilerini kontrol altında tutmak konusunda iyiydiler. Ya da belki Merrilin'in planının son anda çözülmesi karşısında sersemlemişlerdi.

Merrilin uzun pannağıyla beyaz bıyıklarından birini sıvazladı. Gülümsediğini saklamaya çalışıyor gibiydi. "Korkarım beni yanlış anladınız, Bayrak-General Karede." Cümlesi bitmeden, sesine bir yankı gelmişti. "Ben bir âşığım, saray ozanından daha yüksek bir konum, kuşkusuz, ama general değilim. Aradığınız adam Lord Matrim Cauthon'dur." Genç adama doğm hafifçe eğildi. Genç adam düz tepeli şapkasını kafasına oturtuyordu.

Karede kaşlarını çattı. Generak Tylin'in *Oyuncakı* mıydı?

Ona oyun mu oynuyorlardı? j

"Yaklaşık yüz adamın var, Ölümnöbetçileri ve belki yirmi Bahçıvan'ın," dedi Cauthon sakin sakin. "İşittiklerime bakarak, sayılarının beş katı kadar sıradan askerle savaşırken, güçlerin dengede olduğundan bahsedilebilirmiş, ama Birlik sıradan askerlerden oluşmuyor ve bende altı yüzden fazla var. Chisen'e gelince, eğer bahsettiğin Geçitler'de geri çekilen adamsa, ne peşinde olduğumu öğrense bile, beş günden daha kısa zamanda burada olamaz. İzcilerimin getirdiği son raporlar, Chisen'in Ebou Dar Yolu boyunca, bütün hızıyla güneybatıya ilerlediğini söylüyor. Ama asıl soru şu. Sen Tuon'u sağ salim Tarasin Sarayı'na ulaştırabilir misin?"

Karede Hartha karnına tekme atmış gibi hissetti ve bunun tek sebebi adamın Yüksek Leydi'nin ismini kayıtsızca kullanması değildi. "Onu alıp götürmeme izin mi vereceksin yani?" dedi inanmazlık içinde.

"Sana güveniyorsa. Onu sağ salim saraya götürebileceksen. Oraya ulaşana kadar tehlike içinde. Eğer bilmiyorsan, sizin tüm lanet Her Daim kahrolası Ordu'nuz onun gırtlağını kesmeye ya da kafasını taşla ezmeye hazır."

"Biliyorum," dedi Karede, hissettiğinden daha sakin bir sesle. Beyaz Kule Yüksek Leydi'yi kaçırtmak için onca zahmete girdikten sonra, bu adam neden onu öylesine salıveriyordu? O kısa, lanet savaşı verdikten sonra, neden? "Onu güvenliğe kavuşturmak için gerekiyorsa, son adamına dek savaşırız. Hemen yola çıkmamız en iyisi olur." Adam fikrini değiştirmeden. Karede bu rüyadan uyanmadan. Rüyaya benzediği kesindi.

"O kadar çabuk değil." Cauthon Yüksek Leydi'ye döndü.

"Tuon, bu adamın seni sağ salim Ebou Dar'daki saraya götüreceğine güveniyor musun?" Karede irkilme dürtüsünü bastırdı. General ve lord olabilirdi, ama bu şekilde Yüksek Leydi'nin ismini kullanmaya hakkı yoktu!

"Ölümnöbetçilerine canımı emanet ederim," diye yanıt verdi Yüksek Leydi sakin sakin, "en çok da ona." Karede'e gülümsedi. Çocukken bile, gülümsemesi nadirdi. "Tesadüf eseri, oyuncak bebeğim hâlâ sende olabilir mi, Bayrak-General Karede?"

Karede resmi bir biçimde eğildi. Konuşma tarzı, hâlâ peçe altında olduğunu anlatıyordu. "Affedersiniz, Yüksek Leydi. Büyük Sohima Yangını'nda her şeyimi kaybettim."

"Yani on sene saklamışsın. Karını kaybetmişsin, başın sağ olsun. Oğlunu da kaybetmişsin, ama o cesurca, iyi bir biçimde ölmüş. Pek az insan, bir kez bile olsa, yanan bir binaya girer. Oğlun yangına yenilmeden önce beş kişiyi kurtarmış."

Karede'in boğazı sıkıştı. Yüksek Leydi onunla ilgili haberleri takip etmişti. Yerlere kadar eğilerek selam vermekten başka şey gelmiyordu elinden.

"Bu kadarı yeterli," diye mırıldandı Cauthon. "Bu şekilde devam edersen kafanı yere çarpacaksın. Tuon ve Selucia eşyalarını toplar toplamaz, onları buradan götür. Atlarınızı hızlı sürün. Talmanes Birlik'i ayaklandır. Sana güvenmediğimden değil, Karede, ama Geçitler'in ötesinde daha rahat uyuyacağımı düşünüyonım."

"Matrim Cauthon benim kocamdır," dedi Yüksek Leydi, yüksek, berrak bir sesle. Herkes olduğu yerde donakaldı. "Matrim Cauthon benim kocamdır."

Karede, yine Hartha'nın onu tekmelediğini hissetti. Hayır, Hartha değil. Aldazar'ın. Bu nasıl bir delilikti? Cauthon, bir okun yüzüne doğru uçtuğunu gören ve kenara eğilme şansının olmadığını bilen bir adam gibi görünüyordu.

"Kahrolası Matrim Cauthon benim koçanıdır. Senin kullandığın sözcük *buydu,* değil mi?"

Bu mutlaka rüya olmalıydı.

Mat ancak bir dakika sonra konuşabildi. Kavrulası, hareket etmeyi başarana kadar bir saat geçmişti sanki. Hareket edebildiğinde, şapkasını başından kaptı, Tuon'a doğm yürüdü ve usturanın başlığını tuttu. Tuon, lanet tahtına kurulmuş bir kraliçe kadar serinkanlılıkla baktı ona. Kafasının içinde takırdayan lanet zarlarla o kadar savaşta savaşmıştı, onca çatışma ve baskın yaşamıştı ve Tuon birkaç kelime ettiğinde durmak zorundaydılar. Eh, en azından bu sefer, kahrolası Mat lanet olası Cauthon'un kaderini belirleyen bir şey olduğunu biliyordu. "Neden? Demek istediğim, eninde sonunda kabul edeceğini biliyordum, ama neden şimdi? Senden hoşlanıyorum, belki hoşlanmaktan daha fazlası var, seni öpmekten de zevk alıyorum," Karede'in homurdandığını sandı, "ama sen âşık bir kadın gibi davranmadın. Zamanın yarısında buz gibiydin, kalan zamanı da sinirimi bozmaya çalışarak geçirdin."

"Aşk mı?" Tuon şaşırmış gibiydi. "Belki zaman içinde birbirimize âşık oluruz, Matrim, ama ben, İmparatorluk'a hizmet etmek için evleneceğimi her zaman biliyordum. Sözleri söyleyeceğimi *bildiğini* söylerken ne demek istedin?"

"Bana Mat de." Yalnızca annesi ona Matrim derdi, o da, ba-

şı beladayken. Bir de, kız kardeşleri başını belaya sokacak hikayeler taşıyorsa ona Matrim diye hitap ederdi.

"Senin adın Matrim. Ne demek istedin?"

Mat içini çekti. Kadın çok şey istemiyordu kesinlikle. Yalnızca o nasıl isterse öyle olsun istiyordu. Tıpkı tanıdığı tüm diğer kadınlar gibi. "Başka bir yerde, bir *ter'angreal*den geçtim, belki bir başka dünyaya gittim. Oradaki insanlar gerçekten insan değil -yılana benziyorlar- ama üç sonına yanıt veriyorlar ve verdikleri yanıtlar her zaman doğru çıkıyor. Benim aldığım yanıtlardan biri, Dokuz Ayın Kızı ile evleneceğimi söylüyordu. Ama sen benim sorumu yanıtlamadın. Neden şimdi?"

Tuon, dudaklarında hafif bir gülümseme ile, eyerden eğildi. Ve parmak boğumları ile Mat'in kafasına sertçe vurdu. "Batıl inançlı olman yeterince kötü, Matrim, ama yalana tahammül etmem. Eğlenceli bir yalan, evet, ama yine de yalan."

"Işık'ın kendi gerçeği," diye itiraz etti Mat, şapkasını kafasına geçirerek. Belki şapkası onu biraz korurdu. "Aes Sedailerle konuşmayı kabul etsen, kendin öğrenebilirsin. Onlar sana Aelfinnleri ve Eelfinnleri anlatabilir."

"Doğru olabilir," diye sesini yükseltti Edesina, yardımcı olabilirmiş gibi. "Aelfinnlere, Tear Taşı'ndaki bir *ter'angreal* aracılığıyla ulaşılabiliyormuş, böyle biliyoaım ve sözde, doğaı yanıtlar veriyorlarmış." Mat dik dik baktı kadına. "Öyle biliyorumTarı ve "sözde" lafları ile, pek de yardımcı olmuştu. Tuon, Edesina ağzını açmamış gibi, Mat'e bakmaya devam etti.

"Ben senin soaınu yanıtladım, Tuon, sen de benimkini yanıtla."

"DamanAenn fal bakabildiğini biliyor musun?" Tuon, bu-

na batıl inanç elemesi için meydan okuyarak Mat'e baktı, ama Mat sertçe başını salladı. Bazı Aes Sedailer Kehanet'te bulunabiliyordu. Bir *damane* neden yapmayacaktı? "Ebou Dar'da karaya çıkmadan hemen önce, Lidya'dan falıma bakmasını istedim. Şunları söyledi. 'Kuzgunları uçuran tilkiye dikkat et, çünkü seninle evlenecek ve seni alıp götürecek. Şahinkanadı'nın yüzünü hatırlayan adama dikkat et, çünkü seninle evlenecek ve seni özgür bırakacak. Kırmızı elli adama dikkat et, çünkü onunla evleneceksin, başkasıyla değil.' Gözüme ilk takılan yüzüğün oldu. Mat farkında olmadan, başparmağıyla yüzüğü sıvazladı ve Tuon gülümsedi. Küçük bir gülümsemeydi, ama yine de gülümsemeydi. "İki kuzgunu korkutup uçurtur gibi görünen bir tilki ve dokuz hilal. Anlamlı, sence de öyle değil mi? Biraz önce de ikinci kısmı gerçekleştirdin, bu yüzden sen olduğunu kesin olarak anladım." Selucia gırtlağından bir ses çıkardı ve Tuon parmaklarını ona doğru oynattı. İri göğüslü ufak tefek kadın yatıştı, eşarbını düzeltti, ama Mat'e fırlattığı bakışa, elinde tuttuğu bir hançer eşlik etmeliydi.

Mat neşesizce güldü. Kan ve lanet küller. Yüzük bir oymacının örnek modeliydi, yalnızca parmağından çıkaramadığı için satın almıştı; lanet yılanları kafasından çıkarabilecek olsa, diğer eski anılarıyla birlikte, Şahinkanadı'nın yüzüyle ilgili olanları da unutmaya hazırdı; ama o şeyler ona bir eş kazandırmıştı. O eski savaş anıları olmasa, Kızıl El Birliği asla var olmazdı.

"Bana öyle geliyor ki, *ta'veren* olmak başka herkes kadar benim üzerimde de etkili." Bir an, Tuon'un yine kafasına vuracağını düşündü. Ona en iyi gülümsemesini bahşetti. "Gitme-

den önce bir öpücük daha?"

"Şu anda havamda değilim," dedi Tuon soğuk soğuk. İdam hükmü veren yargıç geri gelmişti. Bütün tutsaklar hemen mahkum olacak. "Belki daha sonra. Benimle birlikte Ebou Dar'a dönebilirsin. Anık İmparatorluk'ta şerefli bir yerin var."

Mat duraksamadan başını iki yana salladı. Leilwin ya da Domon'u, Aes Sedaileri ya da Birlik'i bekleyen şerefli yerler yoktu. "Seanchanları bir daha gördüğümde, savaş meydanında olacağını tahmin ediyomm, Tuon." Kavrulası, öyle olacaktı. Kendisi ne yaparsa yapsın, hayatı hep aynı yöne gidiyor gibiydi. "Sen düşmanım değilsin, ama İmparatorluk'un öyle."

"Sen de benim düşmanım değilsin, kocam," dedi Tuon soğuk soğuk, "ama ben İmparatorluk'a hizmet etmek için yaşıyonım."

"Eh, sanırım eşyalarını toplasan..." Bir atın eşkin koşarak yaklaştığını duyunca sustu.

Vanin yüksek ve sıska atını Tuon'un yanında dizginledi, Karede'i ve diğer Ölümnöbetçilerini süzdü, sonra dişlerinin arasından tükürüp, yüksek eyer kaşına yaslandı. "Buranın sekiz kilometre kadar batısındaki küçük bir kasabada yaklaşık on bin asker var," dedi şişman adam Mat'e. "Öğrenebildiğim kadarıyla yalnızca biri Seanchan. Kalanlar Altaralı, Tarabonlu, Amadicialı. Hepsi atlı. Asıl önemli olan, buna benzer zırh giymiş adamları sonıyorlar." Başını Karede'e doğru salladı. "Ve söylentilere göre, Yüksek Leydi'ye çok benzeyen bir kızı öldüren, yüz bin altın kron kazanacakmış. Ödül ağızlarını sulandırıyor."

"Gizlice yanlarından geçebilirim," dedi Karede. Küt yüzün-

de babacan bir ifade vardı. Sesi, çekilmiş bir kılıç gibiydi. ı

"Ya geçemezsen?" diye sordu Mat sessizce. "Bu kadar yadında olmaları tesadüf olamaz. Kokunu almışlar. Tek bir koku daha, Tuon'un ölümüne sebep olabilir." Karede'in yüzü karardı.

"Sözünden dönmeyi mi düşünüyorsun?" Yakında kullanılabilecek bir yalın kılıç. Daha da kötüsü, Tuon izliyordu, Mat'e gerçekten de idam kararı vermiş bir yargıç gibi bakıyordu. Kavmlası, Tuon ölürse, Mat'in içinde bir şey kuruyup giderdi. Ve bunu engellemenin tek yolu, engelleyeceğinden emin olmanın tek yolu, çalışmaktan da çok nefret ettiği şeyi yapmaktı. Eskiden, ne kadar nefret ederse etsin, savaşmanın çalışmaktan daha iyi olduğunu düşünürdü. Birkaç gün içinde ölen dokuz yüz kişi fikrini değiştirmişti.

"Hayır," dedi. "O seninle geliyor. Ama bana Ölümnöbetçilerinden bir düzine adam ve birkaç Bahçıvan bırak. Bu insanları sırtından alacaksam, benim sen olduğumu düşünmelerine ihtiyacım var."

Tuon Matrim'in ona aldığı giysilerin çoğunu geride bıraktı, çünkü hafif yolculuk etmesi gerekecekti. Mat'in ona verdiği, kırmızı ipekten gül goncası demetini, keten bir beze sarılı halde, üflenmiş cammış gibi özenli bir biçimde heybesine tıktı. Anan Hanım dışında kimseye veda etmedi -onunla yaptığı'tartışmaları gerçekten özleyecekti- bu yüzden o ve Selucia çabucak hazır oldular. Mylen onu görünce öyle geniş geniş gülümsemişti ki, küçük *damandyi* okşaması gerekti. Haber yayılmış gibiydi, çünkü Ölümnöbetçileri ile birlikte kamptan çıkarken, Birlik askerleri ayağa kalkıp ona eğildiler. Seandar'da alayları

denetlemek gibiydi.

"Onun hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu Karede'e, askerlerden uzaklaşıp, atlarını eşkin sürmeye başladıklarında. Kimi kastettiğini söylemesine gerek yoktu.

"Hüküm vermek bana düşmez, Yüksek Leydi," dedi Karede ciddiyetle. Başını iki yana çevirerek, çevredeki ağaçların arasını izliyordu. "Ben İmparatorluk'a ve İmparatoriçe'ye hizmet ederim, sonsuza dek yaşasın."

"Hepimiz gibi, Bayrak-General. Ama ben senin fikrini soruyorum."

"İyi bir general, Yüksek Leydi," diye yanıt verdi adam duraksamadan. "Cesur, ama aşırı cesur değil. Sırf ne kadar cesur olduğunu göstermek için kendini öldürtmez, bana göre. Ve o... koşullara uyabilen biri. Katman katman bir adam. Ve, beni affederseniz, Yüksek Leydi, size âşık bir adam. Size nasıl baktığını gördüm."

Ona âşık ha? Belki. Tuon, zaman içinde onu sevebileceğini düşünüyordu. Annesinin de babasını sevdiği söyleniyordu. Katman katman bir adam, öyle mi? Matrim Cauthon'un yanında, bir soğan bile elma gibi kalırdı! Elini başından geçirdi. Başındaki saçlara hâlâ alışamamıştı. "İlk iş, bir usturaya ihtiyacım olacak."

"Ebou Dar'a kadar beklemek en iyisi olabilir, Yüksek Leydi."

"Hayır," dedi Tuon nazikçe. "Ölürsem, kendim olarak öleceğim. Peçeyi çıkardım."

"Nasıl dilerseniz, Ekselansları." Karede gülümseyerek selam verdi, çelik sırtlı eldiveni yüreğine o kadar hızlı vurdu ki, çelik çeliğe çarparak çınladı. "Ölürsek, kendimiz olarak öleceğiz."

20

KUZGUNLARIN PRENSİ

Mat *ashendarei'yi* Zar'ın boynuna yatırdı, eyerinin yüksek kaşına yaslandı ve gökyüzüne bakarak kaşlarını çattı. Güneş öğle zirvesini epey geçmişti. Vanin ve o Ölümnöbetçileri yakında dönmezse, güneş arbaletçilerin gözlerine girerken, daha da kötüsü, alacakaranlıkta savaşmak zorunda kalabilirdi. En kötüsü de, doğudaki dağların üzerinde karanlık bulutlar asılıydı. Sen rüzgar kuzeyden geliyordu. Bu yardımcı olmuyordu. Yağmur görünce gelincik tavuk kümesine dalardı. Yay kirişleri yağmurda iyi iş çıkaramazdı. Eh, yağmur yağacaksa da, şansı varsa, daha birkaç saat uzaktaydı, ama şansının onu sağanaktan koruduğunu hiç hatırlamıyordu. Yarına kadar beklemeye cesaret edememişti. Tuon'u avlayan o adamlar Karede'in adamlarının kokusunu almış olabilirlerdi yine. O zaman, onlara saldırmayı ya da pusu kurmayı ve bunu onlar Karede'i yakalayamadan yapmayı denemek zorunda kalırdı. Onları kendisine çekmesi, kendi seçtiği bir yerde savaşması daha iyiydi. Bir elinde Roidelle Efendi'nin harita koleksiyonu, diğerinde Vanin ve diğer izciler varken, doğm noktayı seçmek zor olmuştu.

Aludra yüksek, metal bantlı silindirlerinden biri ile uğraşı yordu. Geniş, tahta kaidede bir şeyi incelerken boncuklu örgüleri yüzünü gizliyordu. Mat, kadının Thom ve Anan Hanım'la birlikte, yük atlarının yanında kalmayı kabul ettiğini diliyordu. Noal bile, sırf Juilin ile Amathera'nın Olver'in kaçıp savaşı izlemeye gitmesine engel olmalarına yardım etmek için bile olsa, geride kalmaya razı olmuştu. Oğlan fena hevesliydi ve bu sonunun fena olmasına yol açabilirdi. Olver'i yozlaştıran yalnızca Harnan ve diğerleri iken de dunım yeterince kötüydü, ama şimdi adamların yarısı ona kılıç ya da hançer kullanmayı, el ve ayaklarıyla dövüşmeyi öğretiyordu ve davranışlarına bakarak anlaşıldığı kadarıyla oğlanın kafasını kahraman hikayeleri ile doldunıyorlardı. Oğlan Mat'e, onunla birlikte baskınlara gitmek için yalvarmaya başlamıştı. Aludra da diğerleri kadar kötüydü. Kadın silindiri doldurduktan sonra, herhangi biri o kibritlerden birini kullanarak fitili yakabilirdi, ama kadın bunu bizzat yapmak konusunda ısrar ediyordu. Haşin bir kadındı Aludra ve anlaşma geçici olsa bile, kendini Seanchanlarla aynı tarafta bulunca hiç memnun olmamıştı. İmal ettiği şeylerin onların tepesinde patlaması yerine, onlar tarafından görülmesi Aludra'ya doğnı gelmiyordu. Leihvin ile Domon, ona gözkulak olmak için yakında, atlarının sırtında oturuyorlardı. Amaçları, Aludra'yı korumak kadar, onun aptalca bir şey yapmasına engel olmaktı. Mat, Leilwin'in de aptalca bir şey yapmayacağını umuyordu. Bugün savaşacakları insanlar arasında tek bir Seanchan olduğundan, Leilwin orada bulunmasının doğnı olduğuna karar vermişti ve Musenge ile diğer Ölümnöbetçilerine nasıl baktığına bakarak, onlara kanıtlaya-

cak bir şeyi olduğunu düşünür gibiydi. t

Dizginleri ellerinde, bir arada bekleyen üç Aes Sedai de^e-anchanlara karanlık bakışlar fırlatıyordu. Blaeric ve Fen de öyle. Adamlar, belki farkında olmadan, kılıç kabzalarını okşuyorlardı. Joline ile iki Muhafız'ı, Sheriane'in gönüllü olarak Tuon ile gitmesi karşısında dehşete düşen yegane insanlardı -bir Aes Sedai'nin konu hakkındaki duyguları, Muhafızlarının da duyguları demekti- ama Edesina ile Teslyn'in tasmalanmalarına dair anıları henüz çok taze olmalıydı, Seanchan askerlerin yakınında rahat hissetmiyordular. Bethamin ile Seta, Aes Sedailerin biraz uzağında, ellerini bel hizasında kavuşturmuş, uysal uysal duruyorlardı. Bethamin'in açık dom rengi atı, burnuyla kadının omzunu dürtüklüyordu. Uzun boylu, esmer kadın hayvanı okşayacakmış gibi elini kaldırdı, ama elini çekip alçakgönüllü dunışunu yeniden takindı. Hâlâ savaşa karışmayacaklarını gösteriyorlardı. Joline ile Edesina bunu açıkça ifade etmişlerdi, ama emin olmak için iki kadını gözlerinin önünde istiyor gibiydiler. Seanchan kadınların Seanchan askerlere bakmamak için büyük çaba gösterdikleri açıktı. Aynı şekilde, Musenge ile adamları, Bethamin, Seta *ve* Leilwin hiç yokmuş gibi davranıyordu. Kavrulası, havada o kadar çok gerilim vardı ki, Mat boynuna dolanmış ilmeği hissedebiliyordu yine.

Aynı yerde bu kadar uzun zaman bekleyince sabırsızlanan Zar toynağını yere vurdu ve Mat hayvanın boynunu okşadı, sonra çenesinde oluşan yara izini kaşıdı. Tuon'un merhemleri, kadının söylediği kadar çok yakmıştı canını, ama işe yaramıştı. Ama yeni yara izi koleksiyonu hâlâ kaşınıyordu. Tuon. Karısı. *Evlenmişti!* Yaklaştığını biliyordu, bir süredir bekliyor-

du, ama yine de... Evli. Bir şekilde... farklı... hissetmeliydi, ama hâlâ kendisi gibi hissediyordu. Bu şekilde kalmasını sağlamakta kararlıydı, yapamazsa kavrulsundu! Tuon Mat Cauthon'un yerleşmesini, kumar oynamaktan vazgeçmesini falan bekliyorsa, bir daha düşünse iyi olacaktı. Değil onları yakalamak, kadın kovalamayı bile bırakmalıydı, herhalde, ama onlarla dans etmek yine de hoşuna gidecekti. Onlara bakmak da. Yalnız, Tuon'un yanında değil. Bunun ne zaman olacağını biliyorsa kavrulsundu. Hakimiyetin Tuon'da olduğu bir yere gitmeye niyeti yoktu. Tuon ve onun fincan taşıyıcıları, koşar uşakları, İmparatorluk'a hizmet ettiği için evlenmeleri. Mat'le evlenmesi kahrolası İmparatorluk'a nasıl hizmet edecekti ki?

Musenge, kırmızı-siyah zırhlı diğer on adamı ve beş Ogier'i bırakıp, siyah iğdiş atını Mat'e yaklaştırdı. Mat'in, tepeden tırnağa incelemeden anlayabildiği kadarıyla, atın hatları iyiydi, hızlı ve dayanıklı göainüyordu. Musenge de dayanıklı görünüyordu, tıknaz, heyecansız bir adamdı, yüzü yıpranmış, ama sertti, gözleri cilalı taşlara benziyordu. "Affedersiniz, Ekselansları," dedi peltek aksanıyla, çelik eldivenini plaka zırhına vurarak, "ama adamların işlerine bakıyor olması gerekmiyor mu?" Aksanı Selucia'nınkinden de beterdi, neredeyse anlaşılmaz bir biçimde konuşuyordu. "Molaları fazla uzadı. Bu haliyle bile, hain gelmeden duvarı tamamlayabileceklerinden kuşkuluyum." Mat, adamın bunu ne zaman söyleyeceğini merak ediyordu zaten. Daha önce söylemesini beklemişti.

Açık yüzlü miğferlerini çıkarmış, ama plaka zırhlarını çıkarmamış arbaletçiler yerde, uzun, kıvrık bir duvarın arkasında oturuyorlardı. Duvar, önündeki yüz yirmi santim derinliğinde-

ki siperden çıkartılmış topraktan, bir halkanın üçte birini oluşturacak şekilde yapılmıştı. Siperin önüne de keskinleştirilmiş kazıklardan bir orman dikilmişti ve siperin iki ucundan biraz öteye kadar uzanıyordu. Bunu kısa zamanda bitirmişlerdi. Piyadenin, silah konusunda olduğu gibi, kazma, kürek ve balta konusunda da becerikli olması gerekirdi. Süvariler bile becerebilirdi, ama buna atlıları inandırmak daha zordu. Piyadeler, eğer mümkünse, düşmanla aranıza bir şeyler koymanın'iyi olacağını bilirdi. Aletler siper boyunca saçılmış, yatıyordu. Adamların bazıları zar atıyor, diğerleri rahat rahat oturuyor, hattâ bazıları kestiriyordu. Askerler bulabildikleri her fırsatta uyurlardı. Tuhaftır, birkaçı kitap okuyordu. Kitap! Mandevwin adamların arasında dolaşıyor, zaman zaman göz yamasını elliyor, sonra eğilip bir bayraktara bir şeyler söylüyordu. Oradaki tek mızraklı asker, atının yanında duran ve her hali ile arbaletçi olmadığını söyleyen bir adam, mızrak değil uzun bir bayrak direği tutuyordu. Direğin yarıdan fazlası deri kaplıydı.

Mat'in aklındaki şey için mükemmel bir araziydi. Yabançiçekleri ve birkaç alçak çalı ile süslü çimenliklerle kaplı, yaklaşık üç kilometrelik otlak duvardan batı ucundaki yüksek ağaçlara kadar uzanıyordu. Kuzeyde, meşeler ve beyaz çiçekler veren, yarısı kalın köklerden oluşmuş görünen tuhaf ağaçlarla kaplı bir bataklık vardı. Bataklığın batı kenarında bir göl vardı, gölün aşağısında ise bir orman. Bataklıktan güneye, Mat'in sekiz yüz metre arkasında, küçük bir ırmak akıyor, sonra sol tarafına, batıya kıvrılıyordu. Küçük bir ırmak, ama atların yüzmeden geçemeyeceği kadar geniş ve derin. Uzak kıyı yay menzilinin dışında kalıyordu. Herhangi bir saldırganın, duva-

ra ulaşmasının tek bir yolu vardı. Doğrudan yaklaşmak.

"Geldiklerinde, durup, kaç kırmızı-siyahlı adam olduğunu saymalarını istemiyorum," diye yanıt verdi. Musenge bir sebepten hafifçe irkildi. "Onların bitmemiş bir duvar ve yakında olduklarını öğrendiğimiz için fırlatılıp atılmış aletler görmelerini istiyonım. Yüz bin altın kron vaadi kanlarını kaynatmış olmalı, ama doğnı düzgün düşünemeyecek kadar heyecanlanmalarını istiyorum. Bizi çaresiz, savunmalarımızı eksik görecekler ve şansımız varsa, hemen saldıracaklar. Okları salıverdiğimiz zaman yarılarının öleceğini tahmin edecekler, ama bu diğerlerinden birinin onca altını alması olasılığını daha da arttıracak. Yalnızca bir salvo yapabileceğimizi düşünecekler." Ellerini çırptı ve Zar kıpırdandı. "Sonra kapan kapanacak."

"Yine de, Ekselansları, keşke daha fazla arbaletçimiz olsaydı. Otuz bin arbaletçiniz olabileceğini duydum." Musenge Mat'in Tuon'a Seanchanlarla savaşacağını söylediğini de duymuştu. Adam bilgi almaya çalışıyordu.

"Önceden sahip olduğum arbaletçi sayısından daha azına sahibim," dedi Mat, yüzünü **buruşturarak.** Zaferlerinin kansız olduğu söylenemezdi, ama kansız olmaya olağanüstü yaklaşmıştı. Akara mezarlarında dört yüz arbaletçisi ve yaklaşık beş yüz süvarisi yatıyordu. Bir düşününce, yeterince küçük bir kasap faturası, ama Mat kasabın fatura getirmemesinden daha fazla hoşlanıyordu. "Ama elimde olanlar bu gün için yeterli."

"Madem öyle eliyorsunuz, Ekselansları." Musenge'nin sesi o kadar tarafsızdı ki, adam fasulye fiyatı üzerine yorum yapmış da olabilirdi. Tuhaf. Musenge hiç de çekingen bir adama benzemiyordu. "Her zaman onun için ölmeye hazırdım." Hangi

'o'dan bahsettiğini söylemesine gerek yoktu.

"Sanırım ben de hazırım, Musenge." Işık, bunda içten olduğunu düşünüyordu! Evet, içtendi. Bu, âşık olduğu anlamına mı geliyordu? "Ama onun için yaşamak daha iyi, sence de öyle değil mi?"

"Zırhınızı giymeniz gerekmiyor mu, Ekselansları?"

"Çatışmaya yaklaşmayı düşünmüyorum, bu yüzden zırha ihtiyacım yok. Kılıç çeken bir general değneğini bırakmak zorunda kalır ve sıradan bir askere dönüşür."

Yine Comadrin'den alıntı yapıyordu -askerlikten bahsederken bunu sık sık yapıyor gibiydi, ama diğer yandan, adam bu iş hakkında bilinebilecek her şeyi biliyor gibiydi- yalnızca alıntı yapmıştı, ama yıpranmış adam etkilemiş gibiydi. Musenge bir kez daha selam verdi ve adamlarının yanına dönmek için izin istedi. Mat bu 'Ekselansları' aptallığının ne olduğunu sormayı düşündü. Büyük olasılıkla, Seanchanların 'lord' deme tarzıydı, ama Ebou Dar'da böyle bir şey duymamıştı ve orada her taraf Seanchan doluydu.

Çimenliğin kenarında, ormandan beş şekil çıktı. Kim olduklarını bilmek için Mat'in dürbünle bakmasına gerek yoktu. Vanin'in cüssesi anlatmasa bile, parlak kırmızı ve siyah çizgili zırhlar içinde iki Ogier anlatırdı. Atlılar dörtnala geliyordu, ama Ogierler uzun kollarını sallayarak, baltalarını bıçkıevirtdeki miller gibi savurarak ayak uydunıyorlardı.

"Sapancılar, hazırlanın!" diye bağırdı Mat. "Başka herkes küreğini eline alsın!" Doğru görünmeleri şarttı.

Arbaletçilerin çoğu dağılıp ellerine birer alet alır, siperde ve duvarda çalışırmış gibi yaparken, elli tanesi miğferlerinin kayış-

larını bağladı ve Aludra'nın önünde dizildi. Uzun boylu adamlardı, kedi-deşen dedikleri kısa kılıçlarını taşıyorlardı hâlâ, ama arbalet yerine, yüz yirmi santim uzunluğunda uzun sapan değnekleri ile silahlanmışlardı. Mat elliden fazlasını isterdi, ama Aludra'nın yalnızca bu kadar tozu çıkmıştı. Her adam zırhının üzerine, kemerler dikilmiş bezden bir kemer dolamıştı ve her cepte, bir erkek yumruğundan daha büyük, ucundan kısa, siyah bir fitil çıkan, kısa deri bir silindir vardı. Aludra henüz onlara süslü bir isim bulamamıştı. Ama bulacaktı. Süslü isimler konusunda bir numaraydı. Ejderler ve ejder yumurtaları.

Adamlar teker teker, Aludra'nın kibritiyle yakması için, ağır yanan birer uzun çöpü uzattı. Aludra çöpleri çabucak yaktı, her kibriti parmak uçlarına dek yanana kadar kullandı, ama hiç irkilmedi, kibriti yere atıp yeni bir tane yakmakla yetindi. Bir yandan da sapancılara daha hızlı davranmalarını, kibritlerinin azaldığını söylüyordu. Işık, kibritler konusunda ne kadar da cimriydi. Mat'in bildiği kadarıyla beş kibrit kutusu daha vardı. Adamlar Aludra'ya sırtını dönerken, dumanları tüten çöpü dişlerinin arasına sıkıştırıyor, silindirlerden birini sapanına sıkıştırarak duvara doğru yürüyordu. Sapancılar arasında epey aralık vardı. Boylu boyunca, duvarın önüne dizilmeleri gerekiyordu.

"Adamlarını yerlerine götürme zamanı, Musenge," dedi Mat yüksek sesle.

Ölümnöbetçileri yanyana dizildiler. Bahçıvanlar iki yana geçti. Dürbünle bakan herkes, ne olduklarını anlardı. Işık, zırhlı Ogierleri ve onca kırmızı-siyah zırhtan yansıyan güneş ışığını görmeleri yeterliydi. Ve durup, kaç Ölümnöbetçisi ol-

duğunu düşünürlerse, yine de sayıca Mat'ten üstün olduklarını görürlerdi ve Tuon'un onun yanında olup olmadığını öğrenmelerinin tek bir yolu vardı.

Vanin dörtnala duvarın arkasına geçti, kendini eyerden yere fırlattı ve köpük köpük terlemiş boz donlu atını dinlendirmek için hemen yürütmeye başladı. O duvarın arkasına geçer geçmez, arbaletçiler aletlerini yere fırlatıp koşmaya, miğferlerini takıp arbaletlerini ellerine almaya başladılar. Silahları, -sapancıların durduğu yerdeki boşluklar arasında, aralıklı üç sıra oluşturacak şekilde yerleştirilmişti. Artık ormandan birinin izleyip izlememesi önemli değildi. Gördükleri onlara doğal gelecekti.

Mat Zar'ı Vanin'in yanına koşturdu ve atından indi. İki insan Ölümnöbetçisi ve iki Ogier gidip diğerlerine katıldı. Atlar nefes nefese kalmış, burun delikleri kabarıyordu, ama Ogierler onlardan daha fazla nefes nefese kalmış değildi. Ogierlerden biri Hartha'ydı, rütbesi Musenge'ninkine çok yakın görünen sert bakışlı biri.

Vanin, atlarından inip yüriitmeyen adamlara kaşlarını çattı. Tövbe etmiş ya da değil, bir at hırsızı olabilirdi, ama atlara kötü muamele edilmesinden hoşlanmazdı. "Bizi gördükleri zaman onun gece çiçeklerinden biri gibi tutuştular," dedi, Aludra'ya doğru başını sallayarak. "Süslü zırhları iyice görmelerini sağladık, atlarına binmeye başlar başlamaz da sıvıştık. Hızla peşimizden geliyorlar. Gelmeleri gerekenden daha hızlı." Yere tükürdü. "Hayvanlarına iyice bakamadım, ama o kadar hızlı koşabileceklerinden kuşkuluyum. Bazıları buraya yaramadan şişecek."

"Ne kadar çok at şişerse o kadar iyi," dedi Mat. "Benim kitabıma göre, buraya ne kadar azı varırsa, o kadar iyi." Tek gereken, Tuon'un uzaklaşması için bir, iki gündü. Ve bu atların mahvolması ile mümkün oluyorsa, ağaçların arasından fırlayıp karşılarında çok fazla adam olduğuna karar verirlerse, Mat savaşmaya tercih ederdi bunu. Bugünkü, on kilometrelik dörtnala koşudan sonra, yolculuğa çıkmadan önce atlarını birkaç gün dinlendirmeleri gerekecekti. Vanin kaş çatışını ona yöneltti. Diğerleri ona Lord ve Ekselansları diyebilirdi, ama Chel Vanin demiyordu.

Mat bir kahkaha patlattı ve adamın omzuna bir şaplak attı, sonra Zar'ın eyerine tırmandı. Onun asil bir aptal olduğunu düşünmeyen birilerinin bulunması güzeldi, ya da en azından, onun asil bir aptal olup olmadığına aldırmayan birinin. Atlarına binmiş olan Aes Sedailere katılmaya gitti.

Biri dom bir iğdiş ata, diğeri siyah bir ata binmiş olan Blaeric ile Fen, Musenge'ye yönelttikleri bakışlar kadar karanlık bakışlarla baktılar ona. Hâlâ, Mat'in Joline'e olanlarla bir ilgisi bulunduğunu düşünüyorlardı. Mat Blaeric'e, kısacık tepe tutamının saçma göründüğünü söylemeyi düşündü. Fen eyerinde kıpırdandı ve kılıcının kabzasını okşadı. Belki söylemese daha iyi olacaktı.

"...sana söylediklerimi unutmayın," diyordu Joline, Bethamin ile Seta'ya, parmağını tembihlemesine sallayarak. Koyu **doru** iğdiş atı savaş atına benziyordu, ama değildi. Hızlı bir hayvandı, ama huyu sulu süt kadar yumuşaktı. *"Saidar'a* kucak açmayı aklınıza bile getirirseniz, pişman olursunuz."

Teslyn ekşi ekşi homurdandı. Beyaz yüzlü kestane rengi

kısrağını okşadı, Joline'in atından çok daha canlı bir hayvandı. Teslyn havaya hitaben konuştu. "Yabanileri eğitiyor ve gözü onların üzerinde değilken doğru düzgün davranmalarını bekliyır. Ya da belki, Kule'nin yaşı geçmiş çömezleri kabul edeceğini düşünüyordur." Joline'in yanakları pençe pençe kızardı, ama tek kelime etmeden, eyerinde sırtını dikleştirdi. Her zamanki gibi, o ikisi çatışmaya başladığında, Edesina bir başka şeye odaklanıyordu. Bu sefer bölünmüş eteklerindeki hayali tozları silkeliyordu. Adamı boğacak kadar gerilim vardı burada.

Aniden çimenliğin uzak ucundan, ağaçların arasından atlılar döküldü. Çelik uçlu mızraklarla kaplı bir sel gibi yayıldılar ve önlerinde buldukları şey karşısında şaşırarak dizginleri çektiler. Mat'in umduğu kadar çok at şişmemişti anlaşılan. Dürbünü eyer kaşına bağladığı kabından çıkararak, gözüne kaldırdı. Tarabonluları seçmek kolaydı, peçeleri yüzlerini gözlerine dek saklıyordu, ama diğerleri her tür miğfer takmıştı, yuvarlak ya da koni şeklinde, yüz parmaklıklı ya da değil. Hattâ birkaç tane çıkıntılı Tear miğferi gördü, ama bu aralarında Tearlı olduğu anlamına gelmiyordu. Çoğu adam ne zırh bulabilmişlerse onu kullanırdı. *Düşünmeyin,* diye düşündü. *Kadın burada. Yüz bin altın kron sizi bekliyor. Sakın...*

Uzaktan tiz bir Seanchan borusu sesi geldi ve atlılar yürüyüş hızında ilerlemeye, duvarın kenarlarını aşacak şekilde-yayılmaya başladılar.

"Sancağı çantasından çıkar, Macoll," diye emretti Mat. Demek o kahrolası keçi dölleri Tuon'u öldürmeye geliyorlardı, öyle mi? "Bu sefer, onları kimin öldürdüğünü gösterelim onlara. Madenvwin, kumanda sende."

Mandevwin doru atını öne çevirdi. "Hazır bekleyin!" diye bağırdı ve astsubaylar ve bayraktarlar bağırışını yankıladı.

Macoll deri çantayı çıkardı, dikkatle eyerine bağladı ve bayrak riizgara kapılarak açıldı. Kare şeklinde, kırmızı kenarlı beyaz fon üzerinde, açık kırmızı bir el vardı ve altına, kırmızı harflerle, *Dovie'andi se tovya sagain,* sözleri işlenmişti. *Zarları atma zamanı,* diye düşündü Mat, tercüme ederek. Gerçekten öyleydi. Musenge'nin sancağa baktığını gördü. Ona doğru gelen on bin mızrak olduğunu gören bir adam için çok sakindi.

"Hazır mısın, Aludra?" diye seslendi Mat.

"Elbette hazırım," diye yanıt verdi kadın. "Yalnızca ejderlerimin yanımda olduğunu diliyorum!" Musenge dikkatini ona çevirdi. Kavrulası kadın, diline hakim olması gerekiyordu! Mat, Seanchanlar ilk gördüğünde o ejderlerin şok yaratmasını istiyordu.

Duvardan yaklaşık bin iki yüz adım uzakta, mızraklı asker safları koşmaya başladı. Altı yüz adım uzakta ise dörtnala gelmeye, ama gelebilecekleri kadar hızlı geliniyorlardı. Uzun bir koşudan sonra, atları **yorulmuştu.** Sallanıyorlardı. Henüz mızraklı askerlerin hiçbiri indirilmemişti. Son yüz adıma kadar da indirilmeyecekti. Askerlerin bazıları, arkalarında uçuşan flamalar taşıyorlardı, orada kırmızı flamalı bir gnıp, burada yeşil ya da mavi Hamalı bir grup. Ev renkleri olabilirdi, ya da belki paralı askerleri işaret ediyordu. Onca toynak, uzak bir gökgüriiltüsü gibi ses çıkarıyordu.

"Aludra!" diye bağırdı Mat, arkasına bakmadan. Boş bir gümleme ve ekşi bir sülfür kokusu, kaldırma silindirinin bir geceçiçeği fırlattığını haber verdi. Yüksek bir patlama sesiyle,

kırmızı bir top gökyüzünde çiçek açtı. Dörtnala koşturan atlılardan bazıları, şaşırmış gibi ona işaret ettiler. Hiçbiri arkalarına bakıp, Talmanes'in üç atlı sancağı gölün aşağısında ormandan çıkardığını görmedi. Mızraklarını yük hayvanlarının yanında bırakmışlardı, ama her biri at yayını çıkarmış olmalıydı. Tek sıra halinde yayılarak, dörtnala yaklaşan atlıları takip etmeye, koştukça hızlanmaya başladılar. Dün gece atlarını epey yürütmüşlerdi, ama fazla zorlamamışlardı ve bütün sabah da dinlendirmişlerdi. İki gaip arasındaki mesafe daralmaya başladı.

"Ön sıra!" diye bağırdı Mandevwin, atlılar dört yüz adım uzaktayken. "Bırak!" Binden fazla arbalet oku fırladı, karanlık çizgiler halinde uçtu. Ön sıra hemen eğilip manivelalarını arbaletlere takmaya başladı ve ikinci sıra silahlarını kaldırdı. "İkinci sıra!" diye bağırdı Mandevwin. "Bırak!" Bin ok daha yaklaşan atlılara doğaı uçtu.

O mesafeden, bu amaç için tasarlanmış uçlarına rağmen, zırh delmeleri imkansızdı, ama bacakları parçalanan adamlar eyerlerinden devrildiler, kolları mahvolanlar akan kanlarını durdurmak için çılgınca dizgin çektiler. Atlar ise... Ah, Işık, zavallı atlar. Yüzlerce at devrildi, bazıları tekmeler atarak haykırdı, ayağa kalkmaya çalıştı, diğerleri hiç kıpırdamadı, çoğu daha fazla atın takılıp düşmesine sebep oldu. Yere düşen biniciler çimenlerin üzerinde yuvarlandılar ve arkadan gelen atlılar tarafından ezildiler.

"Üçüncü sıra! Bırak!" diye bağırdı Mandevwin ve o oklar fırlar fırlamaz birinci sıra doğruldu. "Birinci sıra!" diye seslendi Mandevwin. "Bırak!" Bin ok daha, katliama kendi katkılarını yaptı. "İkinci sıra! Bırak!"

Bir pusu kadar tek taraflı değildi, elbette. Dörtnala koşturan atlıların bazıları mızraklarını fırlatmış, at yaylarını çantalarından çıkarmıştı. Arbaletçilerin arasına oklar düşmeye başladı. Dörtnala koşan bir atın sırtından nişan almak kolay iş değildi ve mesafe okların öldürmesi için fazla açıktı, ama birden fazla adam koluna saplanmış bir okla manivelaları kullanmaya çalışıyordu. Duvar şimdilik bacaklarını komyordu. Hedefinizin şansı tükenmemişse, öldürmek için çok uzak. Mat bir adamım gözüne saplanan bir okla devrildiğini gördü. Saflarda başka boşluklar da vardı. Adamlar boşlukları doldurmak için öne çıkıyordu.

"Dilediğin an katılabilirsin, Joline," dedi.

"Üçüncü sıra! Bırak!"

Aes Sedai başını sinirle iki yana salladı. "Tehlikede olmam lazım. Henüz tehlike hissetmiyorum." Teslyn başını salladı. Saldırıyı, bir geçit töreniymiş gibi izliyordu, hem de çok da ilginç olmayan bir geçit töreniymiş gibi.

"Seta'ya ve bana izin verirsen," diye başladı Bethamin, ama Joline omzunun üzerinden soğuk soğuk baktı ve Seanchan kadın susup, gözlerini dizginler üzerindeki ellerine çevirdi. Seta sinirli sinirli gülümsedi, ama Joline'in bakışları altında gülümsemesi silindi.

"Birinci sıra! Bırak!"

Mat gözlerini gökyüzüne kaldırdı ve yarısı küfürden oluşan bir dua mırıldandı. Lanet kadın tehlike içinde olduğunu hissetmiyordu! *Kendisi,* lanet kafası celladın baltası altındaymış gibi hissediyordu!

"İkinci sıra! Bırak!"

Talmanes menzile girmişti. Üç yüz adımdan fırlatılan dört bin okla varlığını bildirdi ve pek çok eyer boşalttı. Arayı kapatarak, yeniden fırlattılar. Sonra yeniden. Düşman safları şokla dalgalandı sanki. Bazı adamlar hızla döndüler ve mızraklarını eğerek Talmanes'in askerlerine doğaı atıldılar. Diğerleri kendi ok salvoları ile karşılık verdiler. Ama çoğu aynı yöne koşmaya devam etti.

"Kare olun!" diye bağırdı Mandevwin, Mat'ten bir yürek atımı önce. Mat adamın bunu fazla geciktirmemiş olmasını umuyordu.

Ama Birlik iyi eğitilmişti. Yanlardaki adamlar, ok yağmuru altında değilmişler, oklar plaka zırhlarına ve miğferlerinde tangırdamıyormuş gibi, yerlerini aldılar. Bazıları yapamadı. Adamlar düşüyordu. Ama üç sıra uyumlarını hiç kaybetmediler. Ortasında Mat'in bulunduğu, boş bir kutu oluşturacak şekilde büküldüler. Musenge ve diğer insan Ölümnöbetçileri kılıçlarını çekmişti ve Ogierler uzun baltalarını tartıyorlardı.

"Sapancılar!" diye bağırdı Mandevvvin. "Serbest atış! Birinci sıra, batı! Bırak!" Batıda kalan sapancılar, sapan değneklerini eğerek, kısa silindirlerin fitillerini dişlerinin arasında tuttukları ağır yanan çöplerden yaktılar ve arbaletler ok yağdırırken, sapanlarını arkaya atıp öne fırlatmaya başladılar. Siyah silindirler yüz adımdan fazla uçtuktan sonra yaklaşan atlıların arasına düştü. İlk silindirler düşerken, sapancılar yeni silindirleri yerlerine yerleştirmeye başlamıştı bile. Aludra, yanma sürelerini belirlemek için, her fitili iplik parçaları ile işaretlemişti. Silindirler alevler fışkırtarak patladılar. Bazıları yerde, bazıları atlı adamların başları hizasında patlamıştı. Asıl silah patlamalar de-

ğildi, ama silindir yüzünde patlayan bir adam aniden başsız kaldı. Üç adım boyunca eyerinde dik kaldı, sonra devrildi. Hayır, Aludra her silindirin içindeki tozun çevresinde, bir tabaka sert çakıltaşı sarmıştı ve o çakıl taşları çarptıkları deriyi derinlemesine deliyordu. Atlar haykırarak yere düştü ve çırpınmaya başladı. Biniciler düşüp kıpırtısız kaldılar.

Bir ok Mat'in sol kol yenini çekiştirdi, bir başkası sağ kol yenini deldi. Delip geçmelerini engelleyen tek şey okların üstündeki tüyler olmuştu. Bir üçüncüsü ceketinin sağ omzunu yırttı. Mat boynuna doladığı eşarba parmağını takıp çekiştirdi. Lanet şey aniden çok dar gelmişti. Belki de, böyle zamanlarda zırh giymeyi düşünmeliydi gerçekten. Düşmanın yan kanatları, duvarın arkasındaki arbaletçileri çevirmeyi hedefleyerek kıvrılmaya başladı. Talmanes'in adamları hâlâ arkalarına ok yağdırıyordu, ama yüzlerce adam yaylarını bırakıp kendilerini kılıçlarıyla savunmak zonında kalmıştı ve oradaki boş eyerlerin hepsinin Tarabonlulara ve Amadicialılara ait olması imkansızdı. Adam sıranın ortasında bir boşluk bırakmıştı, kaçmaya çalışanlar için bir yol, ama kimse öneriyi kabul etmemişti. O yüz bin altın kronun kokusunu almışlardı bir kere.

"Bence," dedi Joline yavaşça. "Evet, tehlikede hissediyorum." Teslyn elini arkaya attı ve bir atın başından daha büyük bir ateş küresi fırlattı. Patlama havaya toprak, insan ve at parçaları fırlattı. Lanet zaman gelmişti!

Aes Sedailer üç yöne dönerek, kollarını sallayabildiklerince hızlı, ateş topları fırlatmaya başladılar, ama yarattıkları yıkım saldırıyı yavaşlatmıyordu. O adamlar artık, karenin içinde Tuon'un tarifine uyan bir kadın bulunmadığını görmüş olma-

lıydı, ama artık kanları tutuşmuştu, burunlarında servet kokusu vardı. Yüz bin altın kronla, bir insan hayatının sonuna kadar asil gibi yaşayabilirdi. Kare tamamlanmıştı ve ona yaklaşmak için savaştılar, arbalet okları onları döver, sapancılar onları öldürürken savaştılar ve öldüler. Ölülerden ve ölmekte olan adamlardan, atlardan oluşan bir başka duvar yükseldi, bazılarının üzerinden aşmaya çalıştığı ve bu arada ölülere katıldığı bir duvar. Daha fazlası eyerlerinden indiler ve duvarın üzerine tırmanmaya çalıştılar. Arbalet okları onları geri fırlattı. Bu kadar yakından, oklar plaka zırhları, kızgın bıçakların tereyağını deldiği gibi deliyordu. Geldiler ve öldüler.

Sessizlik aniden çöktü sanki. Tam olarak sessizlik değil. Hava, bütün hızlarıyla manivelaları kullanan adamların nefes sesleriyle doluydu. Yaralıların inlemeleri de vardı. Bir yerlerde, bir at hâlâ haykırıyordu. Ama Mat, ölü duvarı ile Talmanes arasında, ayakta kimseyi göremiyordu, yeşil miğferli ve plaka zırhlı adamlar dışında, at sırtında kimse yoktu. Onlar da yaylarını ve kılıçlarını indirmişti. Aes Sedailer ellerini eyerlerinin yüksek kaşına dayayarak kavuşturdular. Onlar da nefes nefese kalmıştı

"Oldu, Mat!" diye bağırdı Talmanes. "Ölmeyenler de ölüyor. Aptalların teki bile kaçmaya çalışmadı."

Mat başını iki yana salladı. Altın hırsıyla yarı delirmiş olmalarını beklemişti. Ama gelenler tam delirmiş çıkmıştı.

Mat ve diğerlerinin çıkması için ölü adamlann ve atların taşınması gerekecekti. Talmanes adamlarını hemen işe koydu, atları kenara sürüklemek için onlara halatlar bağladılar. Kimse o duvarın üzerine tırmanmak istemiyordu. Ogierler dışında kimse.

"Haini bulabilecek miyim, bakmak istiyorum," dedi Hanha. O ve diğer altı Bahçıvan baltalarını omuzladılar ve ceset yığınının üzerinden, toprağa başarmış gibi geçip gittiler.

"Eh, en azından bu iş bitti," dedi Joline, dantel kenarlı mendiliyle yüzünü silerek. Alnı boncuk boncuk terlemişti. "Bana borçlusun, Mat. Kural olarak, Aes Sedaileri kişisel savaşlara karışmaz. Nasıl ödeyebileceğini düşünmem gerekecek." Kadının ne sonuca varacağına dair iyi bir fikri vardı Mat'in. Mat'in kabul edeceğini sanıyorsa delirmişti.

"Bu işi arbaletler bitirdi, *marath'daınane"* dedi Musenge. Miğferini, plaka zırhını ve ceketini çıkarmıştı. Gömleğinin sol kolu yırtılıp çıkartılmıştı ve diğer Ölümnöbetçilerinden biri bir okun saplanıp geçtiği yeri sarıyordu. Kol yeni, dikişler zayıfmış gibi, kolaylıkla sökülmüştü. Adamın omzuna bir kuzgun dövmesi yapılmıştı. "Arbaletler ve yürekli adamlar. Bundan daha fazla adamınız hiç olmadı, değil mi, Ekselansları." Bu bir som değildi. "Bunlar, bir de kaybettiğiniz adamlar vardı."

"Sana söylemiştim," dedi Mat. "Yeterince adamım var." Adama, kaçınamayacağından daha fazlasını açıklamayacaktı, ama Musenge Mat her şeyi doğulamış gibi başını salladı.

Mat ve diğerlerinin geçebileceği bir geçit temizlendiği zaman, Hartha ve Bahçıvanlar döndü. "Haini buldum," dedi Hartha, kesik bir başı saçlarından tutup kaldırarak.

O kara, çengel burunlu şekli gördüğü zaman Musenge'nin kaşları kalktı. "Bunu görmek çok ilgisini çekecek," dedi alçak sesle. Kınından çekilen bir kılıcın çıkardığına benzer bir alçak sesle. "Bunu ona götürmeliyiz."

"Onu tanıyor musun?" diye sordu Mat.

"Onu tanıyoruz, Ekselansları." Musenge'nin, aniden oyulmuş taşa benzeyen yüzü, bu konuda daha fazla konuşmayacağını söylüyordu.

"Bak, bana bu şekilde hitap etmeyi bırakır mısın? Benim adım Mat. Bugünden sonra, ismimi kullanmaya hakkın var, bana göre." Mat elini uzatarak kendini şaşırttı.

O taştan maske, hayretle buruştu. "Bunu yapamam, Ekselansları," dedi, utanç dolu bir sesle. "O sizinle evlendiğinde, siz Kuzgunlar Prensi oldunuz. İsminizi telaffuz etmek, gözlerimin sonsuza dek yere dikilmesine sebep olur."

Mat şapkasını çıkardı ve parmaklarını saçlarından geçirdi. Ona kulak veren herkese asillerden hoşlanmadığını, asil olmak istemediğini söylemişti ve söylediklerinde içtendi. Hâlâ aynı fikirdeydi. Ve şimdi, o lanet asillerden biri olmuştu! Yapabileceği tek şeyi yaptı. Yan tarafları ağrımaya başlayana kadar kahkaha attı.

SONSÖZ

ESKİ DEYİŞİ HATIRLA

Tavanına bulutlar ve dalgalar arasında oynaşan süslü kuşlar ve balıklar resmedilmiş, kırmızı duvarlı odada, zemini kaplayan kahverengi masaların arasındaki koridorlarda, kahverengi giyimli katipler seyirtiyordu. Dinlemeye çalışan kimse yok gibiydi -çoğu sersemlemiş görünüyordu ve haklıydılar daama Suroth onların varlığından hoşlanmıyordu. Söylenenlerin bazılarına kulak misafiri olacaklardı ve kötü haber olma potansiyeli vardı. Ama Galgan ısrar etmişti. Evden gelen felaket haberlerini unutmak için çalışmaları gerekiyordu ve hepsi güvenilir erkek ve kadınlardı. Adam ısrar etmişti! En azından, beyaz saçlı yaşlı adam bu sabah asker gibi giyinmemişti. Bol, mavi pantolonu ve adamın armasını taşıyan kabartmalı altın düğmelerle süslenmiş dar, yüksek yakalı kırmızı ceketi en son Seandar modasına uygundu, ki bu, İmparatorluk'taki en son modaya uygun demekti. Adam zırh, ya da yalnızca kırmızı üniformasını giydiğinde, bazen Suroth'a emri altında bir askermiş gibi bakıyordu!

Eh, Elbar Tuon'un ölüm haberini getirdiğinde, Suroth Gal-

gan'ı öldürtecekti. Galgan'ın yanaklarına kül sürülmüştü, Şuroth'unkilere de öyle. Semirhage'ın vaadettiği gemi İmparatoriçe'nin ölüm haberini getirmişti ve İmparatorluk'un her yanında isyanlar çıkmıştı. İmparatoriçe yoktu, Dokuz Ayın Kızı yoktu. Sıradan insanlar için, dünya yıkımın eşiğindeydi. Kandan olanların bazıları için de. Galgan ve birkaç kişi daha öldükten sonra, Suroth Sabelle Meldarath'ın kendini İmparatoriçe ilan etmesine karşı çıkacak kimse kalmayacaktı. Alacağı yeni ismi düşünmemeye çalıştı. Zamanı gelmeden yeni isim düşünmek kötü şans getirirdi.

Galgan alnını kırıştırarak, önlerinde serili haritaya baktı ve kırmızıya boyanmış tırnağını, Arad Doman'ın güney kıyısına bakan dağların üzerine koydu. Harita Arad Doman'ın tamamını gösteriyordu ve üzerinde üç işaret vardı, bir kırmızı kıymık ve iki beyaz halka, kuzeyden güneye, uzun bir çizgi üzerine dizilmişlerdi. "Dağlardan kaç adamın çıkıp, Arad Doman'ı geçen Ituralde'ye katıldığına dair Turan'ın kesin bir sayımı var mı, Yamada?"

Efraim Yamada da kül sürünmüştü, çünkü, düşük olsa da, Kandan'dı. Saçları, dar bir sorguç halinde değil, bir çanak ve bir kuyruk bırakacak şekilde kesilmiş, gerisi traşlanmıştı. Masanın çevresinde, rütbeleri ne olursa olsun, yalnızca sıradan insanlar kül sürünmemişti. Saçları kırlaşmış, uzun boylu, rnavi-altın plaka zırh giymiş, geniş omuzlu ve dar kalçalı Yamada, hâlâ gençliğindeki güzelliğinden bir parça taşıyordu. "En az yüz bin adam olduğunu raporluyor, Kumandan-general. Belki yarım kat fazlası."

"Peki, Turan sınırı geçtikten sonra kaç adam çıkmış?"

"Muhtemelen iki yüz bin, Kumandan-General."

Galgan içini çekerek doğruldu. "Demek Turan'ın önünde bir ordu, arkasında bir ordu var, muhtemelen Arad Doman güçlerinin tamamı ve ikisi arasında, sayıca azınlıkta kaldı." Aptal! Kör edici ölçüce aşikar olanı dile getirmek.

"Turan Tarabon'daki her mızrağı ve kılıcı yanına almalıydı!" diye terslendi Suroth. "Bu yenilgiden canlı kurtulursa, kellesini alacağım!"

Galgan tek kaşını kaldırarak ona baktı. "Tarabon'un henüz bunu destekleyecek kadar sadık olduğunu sanmıyorum," dedi kuru kuru. "Dahası, yanında *damane* ve *rakenlzr* var. Sayıca az olmasını telafi etmeli. *Damane* ve *rakenterdım* bahsetmişken, sırf sen dırdırlandığın için, Tylee Khirgan'ı Korgeneralliğe ve Düşük Kanlığa terfi ettiren emri imzaladım. *Rakenfo*rın çoğunun Amadicia ve Altara'ya dönmesini emredenleri de. Chisen, kuzeydeki o küçük kargaşayı kimin yarattığını hâlâ öğrenemedi ve her kimse, Chisen Molvaine Geçidi'ne döner dönmez üzerine atlamak üzere bekleyeceği fikrinden hiç hoşlanmıyoaım."

Suroth tısladı, pileli mavi eteklerini kavradı, sonra ellerine hakim oldu. Adamın, duygularını belli etmesine sebep olmasına izin vermeyecekti. "Haddini aşıyorsun, Galgan," dedi soğuk soğuk. "Öncellere ben kumanda ediyorum. Şimdilik, Geri Döniiş'e de ben kumanda ediyorum. Benim onayım olmadan hiçbir emri imzalamayacaksın."

"Öncellere sen kumanda ettin ve Önceller Geri Dönüş'e dahil edildi," diye yanıt verdi adam sakin sakin ve Suroth'un ağzı acıdı. İmparatorluk'tan gelen haber adamı cesaretlendir-

misti. İmparator ölmüştü ve Galgan dokuz yüz sene sonra lilk İmparator olmayı düşünüyordu. Bu gece ölmesi gerekecekti anlaşılan. "Geri Dönüş'e kumanda etmene gelince..." Koridordan ağır çizme sesleri gelince sustu.

Aniden kapıyı, elleri kılıçlarında, zırhlı Ölümnöbetçileri doldurdu. Kırmızı-yeşil miğferlerden bakan sen gözler odayı taradı. Ancak tatmin olduklarında kenara çekildiler ve koridorun da, insan ve Ogier Ölümnöbetçileri ile dolu olduğunu gösterdiler. Suroth onları fark etmedi bile. Onun gözü, başı tıraşlanmış, yanakları küllenmiş, pileli maviler içinde, ufak tefek, esmer bir kadından başkasını görmüyordu. Haber tüm şehre yayılmıştı. Annesinin, ailesinin ölümlerini duymadan saraya ulaşması imkansızdı, ama yüzü sert bir maskeydi. Suroth'un dizleri hemen yere çarptı. Çevresinde, Kandan olanlar diz çöktü, sıradan olanlar yere kapandı.

"Sağ salim geri dönebildiğiniz için Işık'a şükürler olsun, Ekselansları," dedi Suroth, Kandan olanların geri kalanı ile birlikte. Demek Elbar başarısız olmuştu. Fark etmez. Tuon, yas süresi dolana kadar yeni bir isim almayacak, imparatoriçe olmayacaktı. Bu süre içinde ölebilir, yeni imparatoriçenin yolunu açabilirdi.

"Onlara Kumandan Musenge'nin bana getirdiği şeyi göster, Bayrak-General Karede," dedi Tuon.

Miğferinde üç siyah tüy olan uzun boylu bir adam eğildi ve kanvas bir torbadaki büyük yumruyu dikkatle yeşil yer seramiklerinin üzerine bıraktı. Mide bulandırıcı çürüme kokusu odaya yayılmaya başladı. Adam torbayı yere bıraktı, yürüyüp Suroth'un yanında durdu.

O çürük yığının içinde Elbar'ın gaga burnunu seçmek Suroth'un zamanını aldı, ama bunu tanır tanımaz öne devrildi, yere kapandı ve yer seramiklerini öptü. Ama çaresizlik içinde değil. Bundan kurtulabilirdi. Elbar'ı sorgulamamışlarsa. "Gözleri yere indi, Ekselansları, benim adamlarımdan biri sizi o kadar gücendirdi ki kafasını uçurttunuz."

"Beni gücendirdi." Tuon sözleri tartar gibiydi. "Beni gücendirdiği söylenebilir. Beni öldürmeye çalıştı."

Oda inlemelerle doldu ve Suroth daha ağzını açamadan, Ölümnöbetçisi Bayrak-General çizmesini Suroth'un poposuna dayadı, sorgucunu kavradı ve çekerek üst bedenini yerden kaldırdı. Suroth çabalamadı. Bu onu rezil etmekten başka işe yaramazdı.

"Adamlarımdan biri hain çıktığı için gözlerim derinlemesine indi, Ekselansları," dedi boğuk bir sesle. Doğal bir şekilde konuşabildiğini diledi, ama lanet adam sırtını öyle bükmüştü ki, konuşabilmesi bile şaşırtıcıydı. "Şüphelensem, onu bizzat sorgulardım. Ama benim ismimi karıştırmaya çalıştıysa, Ekselansları, gerçek efendisini korumak için yalan söylemiş demektir. Bu konuda bazı düşüncelerim var, izin verirseniz sizinle yalnızken paylaşmak isterim." Birazcık şansı varsa, bu işi Galgan'ın sırtına yıkabilirdi. Adamın Suroth'un yetkesine el koyması işe yarardı.

Tuon Suroth'un başının üzerinden baktı. Galgan, Abaldar ve Yamada ile, Kandan olan herkesle gözgöze geldi, ama Suroth'un gözlerine bakmadı. "Zaired Elbar'ın tamamen Suroth'un adamı olduğu iyi bilinen bir gerçek. Suroth'un emretmediği hiçbir şey yapmadı. Dolayısıyla artık Suroth Sabelle

Meldarath yok. Bu *da'covale,* saçları, satılmak üzere bloğa gc/n-clerildiğinde edepli olmasına yetecek kadar uzayana kadar, Ölümnöbetçilerine, onların diledikleri gibi hizmet edecek."

Suroth kendi damarlarını açmak için kullanmayı düşündüğü bıçağı, o anda dairesinde bulunan bıçağı düşünemedi bile. Hiç düşünemedi. Daha onlar giysilerini kesip atmaya başlamadan, sözsüzce ulumaya başlamıştı.

Tar Valon'dan sonra Andor güneşi ılık geliyordu. Pevara pelerinini çıkardı ve eyerinin arkasına bağlamaya başladı. O sırada kapıyol sönerek kapandı, Tar Valon'daki Ogier koruluğunu gözlerden gizledi. Hiçbiri, birinin gidişlerini görmesini istememişti. Aynı sebepten dolayı, dönerken de koruluğu kullanacaklardı. İşler fena halde ters gitmezse. Bu durumda, geri dönemeyebilirlerdi. Bu işin, en yüksek diplomatik becerileri bir aslanın cesareti ile birleştirebilen bir tarafından yapılması gerektiğini düşünmüştü. Eh, en azından korkak biri değildi. Kendisi hakkında bu kadarını söyleyebilirdi.

"Muhafız bağı kurma örgüsünü nereden öğrendin?" diye sordu Javindhra aniden, kendi pelerinini benzer şekilde kaldırarak.

"Bir zamanlar, Muhafızları olsa Kızıl Aes Sedailerin daha iyi hizmet vereceğini söylediğimi hatırlıyor olmalısın." Pevara kırmızı binici eldivenlerini takarak, sorunun onu hiç rahatsız etmediğini gösterdi. Daha önce somlmasını beklemişti. "Örgüyü bilmem neden seni şaşırttı?" Aslında, Yukiri'ye sorması gerekmişti, ve sorma sebebini gizlemek için epey zorlanmıştı. Ama Yukiri'nin şüphelendiğini tahmin ediyordu. Bir Muhafız'la bağ

kuran bir Kızıl, uçan bir kadın kadar olasıydı ancak. Yalnız, elbette, Andor'a gelmesinin sebebi buydu. Hepsinin Andor'a gelme sebebi.

Javindhra, sırf Tsutama emrettiği için gelmişti. Emir, Pevara ve Tama En Yüksek'i memnun edecek kadar çok isim bulamayınca verilmişti. Köşeli hatları olan Temsilci bunun karşısında hissettiği hoşnutsuzluğu saklamaya çalışmıyordu, ama Tsutama'nın yanında sıkı sıkı gizlemişti. Tama oradaydı, elbette, sarı saçlı ve buz kadar soğuktu, Vakanüvis etolünü geride bırakmıştı, ama bölünmüş gri etekleri dizlerine dek kırmızı işlemeliydi. Elaida'nm Vakanüvis'inin bir Muhafız'ı olması güç olacaktı, ama adamlar Kule'den uzakta, şehirde barındırılacaktı. Yine de, en baştan onun fikriydi ve hevesli olmasa bile, bu ilk deneyde rol almak konusunda kararlıydı. Dahası, sayılarının artması şarttı, çünkü bu fikri kabul edecek yalnızca üç Aes Sedai bulabilmişlerdi. Bunca zamandır, öncelikli hedefleri yönlendirebilen adamlar bulup, ehlileştirilmek üzere Kule'ye getirmek olan Kızıllar, sonunda bütün erkeklere ekşi bakmaya başlıyorlardı, bu yüzden ipuçları az ve seyrekti. Jezrail, az daha Kule'ye gelmek yerine evleneceği delikanlının minyatürünü saklayan, kare yüzlü bir Tearlıydı. Adamın torunları anık büyükanne ve büyükbaba olmuş olmalıydı, ama kadın hâlâ ondan sevgiyle söz ediyordu. Desala, iri, kara gözleri ve talihsiz bir mizacı olan, güzel bir Cairhienliydi, fırsat bulduğunda, bitkin düşene kadar, sayısız erkekle dans ederdi. Tombul ve esprili bir kadın olan Melare ise, sohbet etmeye bayılırdı, yeğenlerinin eğitimi için olduğu gibi, yeğenlerinin tomnlarının eğitimleri için de, Andor'a para gönderiyordu.

Böylesine minik ipuçları aramaktan bitkin düşen, düşündüğü anlama gelip gelmediklerini öğrenmek için hassaslıkla araştırmaktan bitkin düşen Pevara, başlangıçta altı kişinin yeterli olacağına dair Tsutama'yı ikna etmişti. Aynı zamanda, daha büyük bir grup talihsiz tepkilere sebep olabilirdi. Ne de olsa, bütün Kızıl Ajah'ın, hattâ yansının, bu, sözde Kara Kule'de belirmesi, erkeklerin saldırıya uğradıklarını düşünmelerine yol açabilirdi. Akıllarının ne kadar başında olduğunu bilmenin yolu yoktu. Tsutama'ya belli etmeden, üzerinde anlaştıkları bir konu bu olmuştu. Delilik işareti veren erkeklerle bağ kurmayacaklardı. Yani, aralarından herhangi biri ile bağ kurmalarına izin verilirse.

Caemlyn'deki Ajah göz ve kulakları, Kara Kule hakkında bol bol rapor yollamıştı. Hattâ bazıları Kara Kule'de iş bulmuştu, bu yüzden şehirden azametli, çift kemerli kara kapıya giden yıpranmış, toprak yolu bulmakta güçlük çekmemişlerdi. O kapı neredeyse on beş metre yüksekliğinde, on boy genişliğindeydi. Üzeri mazgallarla kaplıydı ve ortalarında aşağı bakan taştan bir diş vardı. İki yanında, en az on beş boy yüksekliğinde, kalın, mazgallı kara kuleler vardı. Açıklığı kapatacak kapı kanatları yoktu ve doğuya ve batıya uzanan, üzerinde tabya ve kule temelleri görülen siyah taş duvar, en fazla dört, beş adım yüksekliğindeydi. Duvarın düzensiz tepesinde otlar büyüyordu ve çimenler esintiyle sallanıyordu. O bitmemiş've hiç bitmeyecekmiş gibi görünen duvarlar, kapının saçma görünmesine sebep oluyordu.

Ama açıklığa adım atan üç adam hiç de saçma görünmüyordu. Uzun siyah ceketler giymişlerdi ve kalçalarında kılıçlar vardı. Biri, kıvrık bıyıklı ince, genç bir adam, yüksek yakasın-

da kılıç şeklinde gümüş bir iğne taşıyordu. Adanmışlardan biri. Pecara, adamı Kabuledilmiş'e, diğer ikisini çömezlere denk olarak düşünme dürtüsünü bastırdı. Çömezler ve Kabuledilmişler güvende tutulur, Aes Sedai olmalarına yetecek kadar Güç öğrenene dek rehberlik görürlerdi. Anlatılanlara bakarak, Askerler ve Adanmışlar, yönlendirmeyi öğrenir öğrenmez, savaşmaya hazır görülüyorlardı. Ve ilk günden itibaren zorlanıyorlar, çekebildiklerince çok *saidin* çekmeleri isteniyor, onu devamlı kullanıyorlardı. Bu yüzden ölenler oluyordu ve onlar buna 'eğitim zaiyatı' diyorlardı. Sanki ölümü ılımlı sözcüklerin arkasına saklayabilirlermiş gibi. Çömez ve Kabuledilmişleri bu şekilde kaybetme düşüncesi Pevara'nın midesini ekşitiyordu, ama adamlar aldırışsızca kabulleniyor gibiydi.

"Size iyi sabahlar, Aes Sedailer," dedi Adanmış, önlerinde dizginleri çekerken hafifçe eğilerek. Çok hafifçe eğilmişti ve gözlerini onlardan hiç ayırmamıştı. Mıirandy aksanı ile konuşuyordu. "Bu güzel sabahta, altı Aes Sedai'nin Kara Kule'de ne işi olabilir?"

"M'Hael'i görmek istiyomz," diye yanıt verdi Pevara, sözcüğü boğulmadan söylemeyi başararak. Kadim Lisan'da 'önder' anlamına geliyordu, ama bunun unvan kabul edilmesi, sözcüğe çok daha güçlü bir anlam veriyordu, sanki adam herkesi ve her şeyi yönetiyormuş gibi.

"Ah, demek M'Hael'i görmek istiyorsunuz, öyle mi? Peki, hangi Ajahlardan, diyeyim?"

"Kızıl," diye yanıt verdi Pevara ve adamın gözlerini kırpıştırmasını ziledi. Çok tatmin edici. Ama pek işe yarayan bir şey değil.

"Kızıl," dedi adam ifadesizce. Şaşkınlığı uzun sürmemişti. "Pekala. Enkazin, al'Seen, ben gidip, M'Hael'in ne diyeceğine bakarken, siz onları gözaltında tutun."

Sırtını döndü ve önünde bir kapıyolun dikey, gümüşsü çizgisi belirdi, genişleyerek bir kapıdan büyük olmayan bir açıklığa dönüştü. Adam bundan büyüğünü yapamıyor muydu? Mümkün olduğunca güçlü olan adamlarla mı, yoksa zayıf olanlarla mı bağ kunılması gerektiği konusunda tartışmalar yaşanmıştı. Zayıflar daha kolay kontrol edilebilirdi, ama güçlüler de -kesinlikle- daha faydalı olurlardı. Fikirbirliğine varamamışlardı; her Aes Sedai kendi adına karar vermek zorunda kalacaktı. Adam kapıyoldan geçti. Kapıyol kapanmadan, Pevara yalnızca, bir yanında yukarı tırmanan basamaklar olan beyaz taştan bir platform ve üzerinde, duvarın bir parçasını oluşturuyor olabilecek, güneşte parlayana dek cilalanmış, köşeli bir siyah taş görebildi.

İki adam çifte kemerin altında kaldı. Aes Sedailerin içeri girmesini engellemek için orada dumyorlardı sanki. Biri Saldaealıydı, orta yaşlarına gelmek üzere, sıska, geniş burunlu bir adam. Adamda katip havası vardı, yazı masasının üzerine eğilerek geçirdiği uzun saatlerden sonra biraz kamburlaşmıştı sanki. Diğeri daha çocuktu, ya da çocukluktan yeni çıkmıştı. Parmaklarıyla yüzüne düşen siyah saçları arkaya tarıyor, sonra esinti onları yine yüzüne düşürüyordu. İkisi de, yalnız başlarına altı Aes Sedai ile yüzleşmekten huzursuz olmamış gibiydi. Eğer yalnızsalar. O kulelerde başkaları mı vardı? Pevara kulelerin tepesine bakmaktan kaçındı.

"Hey sen, çocuk," dedi Desala, çan gibi çınlayan bir sesle.

Öfkeli çanlar gibi. Kaçlını kızdırmanın en kolay yolu, bir çocuğa zarar vermekti. "Evde, annenin yanında, okuma yazma öğreniyor olmalıydın. Burada ne işin var?" Oğlan kıpkırmızı oldu ve yine saçlarını yüzünden arkaya süpürdü.

"Sami iyidir, Aes Sedai," dedi Saldaealı, oğlanın omzunu okşayarak. "Hızlı öğreniyor. Bir şeyi bir kez göstermeniz yetiyor." Oğlan, gururlu bir ifade ile, dimdik durdu ve başparmaklarını kılıç kemerine taktı. Bu yaşta, bir kılıç! Evet, Sami al'Seen'in yaşında bir asil oğlu senelerdir kılıç kullanmayı öğreniyor olurdu, ama o şeyi takıp dolaşmasına izin verilmezdi!

"Pevara," dedi Tarna soğuk soğuk, "çocuk olmaz. Burada çocuk olduğunu biliyordum, ama çocuk olmaz."

"Işık!" diye nefes verdi Melare. Beyaz kısrağı heyecanını hissetti ve başını salladı. "Kesinlikle çocuk olmaz!"

"Bu iğrenç olur," dedi Jezrail.

"Çocuk olmaz," diye onayladı Pevara çabucak. "Bence, daha fazlasını söylemeden önce, bu... M'Hael'in ne diyeceğini öğrenmeyi bekleyelim." Javindhra burnunu çekti.

"Çocuk olmaz, ne demek, Aes Sedai?" diye sordu Enkazin, kaşlarını çatarak. "Çocuk olmaz, ne demek?"

Artık katibe benzemiyordu. Sırtı hâlâ kamburdu, ama çekik gözlerinde bir şey aniden... tehlikeli görünmüştü. Güç'ün eril yarısını tutuyor muydu? Bu olasılık Pevara'nın belkemiğinden bir ürperti geçmesine sebep oldu, ama *saidafa* kucak açma dürtüsüne direndi. Yönlendirebilen bazı erkekler, bir kadının Güç tuttuğunu sezebiliyordu sanki. Şu anda Enkazin, düşünmeden hareket edebilirmiş gibi görünüyordu.

Zaman zaman yere vurulan bir toynak dışında, sessizlik

içinde beklediler. Pevara sabırlı olmaya çalışıyor, Javindljira kendi kendine homurdanıyordu. Pevara kadının sözlerini şeçemiyordu, ama homurdanma duyduğunda anlardı. Tarna ve Jezrail heybelerinden kitaplar çıkarmış, okuyorlardı. Güzel. Bırak, bu Asha'manlar endişeli olmadıklarını görsünler. Yalnız, oğlan bile etkilenmiş görünmüyordu. O ve Saldaealı kapının ortasında durmuş, gözlerini kırpmadan izliyorlardı.

Yaklaşık yarım saat sonra, daha büyük bir kapıyol açıldı've Murandyli delikten geçti. "M'Hael sizi sarayda karşılayacak, Aes Sedailer. Geçin." Başını açıklığa doğnı salladı.

"Bize yolu gösterecek misin?" dedi Pevara, atından inerek. Kapıyol daha büyüktü, ama atla geçmek için eğilmesi gerekirdi.

"Diğer yanda, biri size rehberlik edecek." Adam havlarcasına kahkaha attı. "M'Hael benim gibilerle görüşmez." Pevara, daha sonra düşünmek üzere bir kenara kaydetti bunu.

Sonuncusu da geçtikten sonra kapıyol söndü. Ayna kadar parlak siyah taşı ile, beyaz taş platformdaydılar. Yalnız değildiler. Kaba yünlüler içinde dön adam ve iki kadın atların dizginlerini aldı. Esmer, iri yapılı bir adam hafifçe önlerinde eğildi. Adamın yüksek, siyah yakasında hem gümüş kılıç, hem de kıvrımlı kırmızı-altın figür vardı.

"Beni izleyin," dedi adam sertçe, Tear aksanı ile. Gözleri burgu gibiydi.

Murandyli'nin bahsettiği saray, gerçekten bir saraydı. İki katlı, mermerden inşa edilmiş, sivri kubbeler ve Saldaea tarzı minarelerle süslenmiş bir yapı. Çevresindeki çıplak, sert topraktan beyaz platformla ayrılıyordu. Büyük bir saray değildi, ama çoğu asil çok daha küçük ve daha az azametli binalarda

yaşıyordu. Geniş taş basamaklar yüksek bir sahanlığa tırmanıyordu ve orada yüksek, çift kanatlı bir kapı vardı. Her kanada, üç şimşek kavramış, çelik eldivenli büyük birer yumruk oyulmuştu ve yaldızlanmıştı. Tearlı kapıya varmadan kanatlar açıldı, ama görünürde hizmetkar yoktu. Adam yönlendirmiş olmalıydı. Pevara yine ürperdi. Javindhra kendi kendine mırıldandı. Bu sefer duaya benziyordu.

Saray, savaşlar betimleyen duvar halılarından ve kınnızı-siyah yer seramiklerinden hoşlanan herhangi bir asile ait olabilirdi, yalnız görünürde hizmetkar yoktu. Adamın hizmetkarları vardı, ama ne yazık ki aralarında Kızıl Ajah'ın göz ve kulakları yoktu. Acaba, onlara ihtiyaç duymadığında gözlerden uzak olmalarını mı bekliyordu, ya da koridorlara çıkmamalarını mı emretmişti? Belki de, birinin altı Aes Sedai geldiğini görmesini istememişti. Bu mantık dizisi, Pevara'nın düşünmeyi tercih etmediği konulara gidiyordu. Beyaz Kule'den ayrılmadan önce, bu işin tehlikelerini biliyordu zaten. Şimdi düşünmenin anlamı yoklu.

Tearlı'nın onları götürdüğü oda bir taht odasıydı. Sarmal kesimli sütunlardan oluşan bir halka, sarayın en büyük kubbesi olması gereken kubbeyi destekliyordu. İçi yaldız kaplıydı ve yaldızlı zincirlerle asılmış yaldızlı lambalarla yarı yarıya dolmuştu. Kıvrımlı duvarlar boyunca, yüksek aynalı ayaklı şamdanlar dizilmişti. Odanın iki yanında, yaklaşık yüz siyah ceketli adam bekliyordu. Pevara'nın görebildiği her adam kılıç ve ejder iğneleri takmıştı, sen yüzlü, alaycı yüzlü, zalim yüzlü adamlar. Gözleri ona ve diğer Aes Sedailere dikilmişti.

Tearlı isimlerini ilan etmedi. Asha'man kitlesine katılmakla yetindi. Aes Sedailer odada kendi başlarına ilerlediler. Burada-

ki yer seramikleri de kırmızı-siyahtı. Taim bu renkleri çok jseviyor olmalıydı. Adamın kendisi, ancak taht denilebilecek bir şeyin üzerinde aylak aylak oturuyordu. Bol oymalı, Pevara'nın gördüğü tahtlar kadar yaldızlı devasa bir koltuktu ve beyaz mermerden bir kürsünün üzerinde duruyordu. Pevara adama odaklandı. Bunun tek sebebi, onu izleyen onca yönlendirebilen adamın bakışlarını hissetmekten kaçınmaya çalışması değildi. Mazrim Taim dikkat çekici bir adamdı. Uzun boyluydu, çıkık bir çengel burnu ve bir fiziksel güç havası vardı. Aynı zamanda, bir karanlık havası. Bileklerini çaprazlamış, bir elini tahtın kalın koluna atmış şekilde oturuyordu, ama aniden şiddete başvurabilirmiş gibi görünüyordu. İlginç bir biçimde, onun siyah ceketinin kollarına, manşetlerden dirseklerine kadar gelen mavi-altın ejderler işlenmişti ve yaka iğneleri yoktu.

"Kızıl Ajah'tan altı Aes Sedai," dedi adam, kürsünün önünde durduklarında. Adamın gözleri... Pevara da Tearlının gözlerinin burgu gibi olduğunu düşünmüştü. "Açık ki, hepimizi birden ehlileştirmek için gelmemişsiniz." Odada gülüşler dalgalandı. "Benimle konuşmak istediniz?"

"Adım Pevara Tazanovni, bir Kızıl Temsilci'yim," dedi Pevara. "Bu Javindhra Doraille, o da bir Kızıl Temsilci. Diğerleri Tama Feir, Desala Nevanche..."

"İsimlerinizi sormadım," diye sözünü kesti Taim, soğuk'soğuk. "Neden buraya geldiğinizi sordum."

Hiç de iyi gitmiyordu. Pevara derin bir nefes almamayı başardı, ama içinden almak geliyordu. Dışarıdan bakınca, serinkanlı ve sakin görünüyordu. İçten içe, günü zorla bağ kurulmuş olarak mı bitireceğini merak ediyordu. Ya da ölü olarak.

"Asha'manlarla Muhafız bağı kurma konusunu tartışmaya geldik. Siz ellibir Aes Sedai ile bağ kurdunuz ne de olsa. Hem de istekleri dışında." Bunun farkında olduklarını en baştan belli etmeleri en iyisiydi. "Ama biz, herhangi bir erkekle isteği dışında bağ kurmayı düşünmüyoruz."

Kürsünün yanında duran uzun boylu, altın saçlı bir adam alayla güldü. "Neden Aes Sedailerin herhangi bir..." Görünmeyen bir şey adamın kafasına öyle hızla çaprtı ki adamın ayakları yerden kesildi ve yere yığıldı. Gözleri kapanmıştı ve burun deliklerinden kan sızıyordu.

Kır düşmüş saçları gerilemeye başlamış, çatal sakallı ince bir adam eğilip parmağıyla adamın kafasına dokundu. "Yaşıyor," dedi doğrulurken, "ama kafatası çatlamış ve çenesi kırılmış." Hava durumundan bahsediyordu sanki. Adamların hiçbiri Şifa vermek için hareketlenmedi. Teki bile!

"Şifa konusunda biraz becerim vardır," dedi Melare, eteklerini toplayarak ve yerde yatan adama doğru hareketlenerek. "Bu yara için yeterli olduğunu düşünüyorum. İzninizle."

Taim başını iki yana salladı. "İzin vermiyorum. Mishraile gece çökene kadar yaşarsa, Şifa görebilir. Belki çekeceği acı dilini tutmasını öğretir ona. *SİZ* **Muhafızlarla** bağ kuracaksınız, öyle mi? *Kızıllar?"*

Son sözcük epey küçümseme tınısı taşıyordu ve Pevara bunu duymazdan gelmeyi seçti. Ama Tarna'nın bakışları güneşi bile buza çevirebilirdi. Pevara konuşurken, elini uyarırcasına diğer kadının koluna koydu. "Kızıllar yönlendirebilen erkekler konusunda deneyimlidir." İzleyen Asha'manlar arasında mırıltılar yükseldi. Öfkeli mırıltılar. Onları da duymazdan geldi.

"Onlardan korkmuyoruz. Gelenekleri değiştirmek, kanunları değiştirmek kadar zor olabilir, hattâ bazen daha zor, ama bizimkini değiştirmeye karar verildi. Bundan sonra, Kızıl Aes Sedailer Muhafızlarla bağ kurabilir, ama yalnızca yönlendirebilen erkeklerle. Her Aes Sedai, rahat hissedeceği kadar çok erkekle bağ kurabilir. Örneğin, Yeşillere bakarak, üç veya dörtten fazla olmayacağını düşünüyorum."

"Pekala."

Pevara elinde olmadan gözlerini kırpıştırdı. "'Pekala' mı?" Adamı yanlış anlamış olmalıydı. Bu kadar kolay ikna olmuş olamazdı.

Taim'in gözleri kafasını deliyordu sanki. Adam ellerini açtı ve bu alaylı bir jestti. "Ne dememi istersin? Adil olan bu mu? Eşit pay mı? 'Pekala' yanıtını kabul et ve kimlerin onlarla bağ kurmasına izin vereceğini sor. Dahası, eski deyişi hatırlamalısın. Bırak kaosun efendisi hüküm sürsün." Oda, adamların kahkahaları ile doldu.

Pevara böyle bir deyişi hiç duymamıştı. Kahkahalar, ensesindeki saçları diken diken ediyordu.

SÖZLÜK

BU SÖZLÜKTEKİ TARİHLER ÜZERİNE BİR NOT. Torna Takvimi (Torna dur Ahmid tarafından düzenlenmiştir) son erkek Aes Sedai'nin ölümünden yaklaşık iki yüz yıl sonra uyarlanmış ve Dünyanın Kırılışı'ndan Sonraki (KS) senelerin kaydedilmesinde kullanılmıştır. Trolloc Savaşları esnasında pek çok kayıt yok edilmiştir, öyle ki Savaşlar'ın sona ermesi ile eski sisteme göre hangi yılda bulunulduğu üzerine tanışmalar çıkmıştır. Gazarlı Tiam tarafından, Trolloc tehdidinden kurtulunmasını kutlamaya dayalı, her yılı Özgür Yıl (ÖY) sayan yeni bir takvim önerilmiştir. Gazar takvimi Savaş'tan sonraki yirmi yıl içinde geniş kabul görmüştür. Amir Şahinkanadı imparatorluğunun kuruluşuna dayalı (KY, Kuruluş Yılı) yeni bir takvim yaratmaya çalışmıştır, ama artık bu yalnızca tarihçiler tarafından bilinen ve atıfta bulunulan bir takvimdir. Yüzyıl Savaşlarının yarattığı geniş çaplı yıkım, ölüm ve kesintilerden sonra, Deniz Halkı'ndan bir alim olan Üren din Jubai Süzülen Martı tarafından dördüncü bir takvim düzenlenmiş, Tarabonlu Panarch Farede tarafından yürürlüğe konulmuştur. Şu anda, Yüzyıl Savaşları'nın gelişigüzel olarak belirlenmiş bitiş yılından başlayan ve Yeni Çağ'ın (YÇ) yıllarını kaydeden Farede Takvimi geçerlidir.

Aelfinn: İnsana benzeyen, ama yılansı özellikleri olan bir varlık. Üç soruya doğru yanıtlar veriyorlar. Som ne olursa olsun, yanıtları her zaman doğm, ama genellikle anlamları açık olmuyor. Gölge ile ilgili somlar sormak son derece tehlikeli olabiliyor. Bulundukları gerçek yer bilinmiyor, ama eskiden Mayene'in elinde olan, ama son zamanlarda Tear Taşı'nda sak-

lanan bir *ter'angreatden* geçilerek ziyaret edilebiliyorlar. Ghenjei Kulesi'ne girerek ulaşılabilecekleri de anlatılıyor. Kadim Lisan'da konuşuyorlar, sözleşmelerden ve anlaşmalardan bahsediyorlar ve içeri girenlerin üzerinde demir, müzik aleti ya da ateş yakabilen araçlar olup olmadığını soruyorlar. Bkz. Eelfinn.

Alan ölçü birimleri: (1) Arazi: 1 kurdele=20 adım x 10 adım (200 adım kare); 1 sicim=20 adım x 50 adım (1000 adını kare); 1 post=100 adım x 100 adım (10,000 adım kare); 1 halat=100 adım x 1000 adım (100,000 adım kare); 1 yürüyüş=1000 adım x 1000 adım (0,64 kilometrekare). (2) Kumaş: 1 adım=1 adım ve 1 el x 1 adım ve 1 el.

Alemdar: Seanchanlar arasında, Bayraktar'ın dengi.

Amayar: Deniz Halkı adalarının karada yaşayan sakinleri. Atha'an Miere dışında pek az kişi tarafından bilinen Amayarlar, Deniz Halkı porseleni olarak bilinen ürünleri yaparlar. Suyun Yolu'nu takip ederler. Suyun Yolu, dilenen şeyin değil var olan şeyin kabul edilmesi üzerine kuruludur. Denizde çok rahatsız olurlar ve yalnızca küçük kayıklarla balık tutmak için denize açılırlar ve o zaman da karanın her zaman gözlerinin önünde olması gerekir. Yaşam tarzları çok barışçıldır ve Atha'an Miere arasından atanan valilerinin denetimi pek az gerekir. Atha'an Miere valileri denizden çok uzaklaşmak istemediklerinden, Amayarlar kendi köylerini, kendi kurallarına ve geleneklerine göre idare ederler.

Arad Doman: Aryth Okyanusu kıyısında bir ulus. Şu anda iç savaşın ve Yenidendoğan Ejder'e karşı çıkanlara karşı verilen savaşların pençesinde. Başkenti Bandar Eban. Arad Do-

man'da, ulusun kumlusu sırasında asil sınıfı oluşturan kişilerin soyundan gelenler kandoğumlu olarak bilinirler. Hükümdar (kral ya da kraliçe), hemen hemen tamamı kadınlardan oluşan tüccar loncalarının başları (Tüccarlar Konseyi) tarafından seçilir. Hükümdar tüccar değil asil olmalıdır ve yaşam boyu hükmetmek üzere seçilir. Yasal olarak kral ya da kraliçenin yetkesi mutlaktır, yalnız Konsey'in dörtte üçünün oyları ile tahtından indirilebilir. Mevcut hükümdar Almadar Lordu, Almadar Evi'nin Yüksek Makamı, Kral Alsalam Saeed Almadar'dır. Şu anda nerede olduğu, bir gizem perdesiyle örtülüdür.

Araştırmak: Fiziksel durum ve hastalık teşhislerinde Tek Güç kullanma yeteneği.

Arayıcı: Daha resmi olarak, Gerçeğin Arayıcısı. Seanchan İmparatorluk Tahtı'nın polis/casus organizasyonudur. Çoğu Arayıcı *cla'covale* ve İmparatorluk ailesinin malı olsa da, çok kapsamlı güçleri vardır. Bir Arayıcı'nın sorduğu bir somya yanıt vermediği için ya da bir Arayıcı ile tam olarak işbirliği yapmadığı için Kandan biri bile tutuklanabilir ve bu sonuncusunu Arayıcı'nın kendisi tanımlar, yalnızca İmparatoriçe tarafından yeniden değerlendirmeye alınabilir. *Da'covale* olan Arayıcıların omuzları kuzgun ve kule simgesi ile damgalanmıştır. Ölümnöbetçilerinin aksine, Arayıcılar kuzgunlarını göstermeyi nadiren isterler ve bunun sebebi kısmen kim ve ne olduklarını açıklamayı gerektirmesidir. Bkz. El, Dinleyiciler.

Asha'man (Aşaman): 1, Kadim Lisan'da "Koruyucu" ya da "Savunucu", ama her zaman gerçeğin ve adaletin konıyucusu. 2. Yönlendirmeyi öğrenmek üzere, Andor, Caemlyn yakınlarındaki Kara Kule'ye gelen adamların kendilerine taktıkları

isim. Aynı zamanda bir rütbe. Eğitimleri Tek Güç'ün silah olarak kullanılması yöntemlerine odaklanır. Beyaz Kule'den ayrıldıkları bir konu da, *saidin* kavramayı öğrendikten sonra bütün işlerini Güç'le yapmalarının beklenmesidir. Kara Kule'ye ilk katıldıklarında Asker ismini alırlar ve Andor tarzında, yüksek yakalı, sade siyah ceket giyerler. Adanmışlığa yükseltildiklerinde yakalarına Kılıç denen gümüş bir iğne takarlar. Asha'man seviyesine terfi ettiklerinde, gümüş kılıcın karşısında, kırmızı-altın mineli, Ejder şeklindeki yaka iğnesini taşırlar. Erkeklerinin yönlendirebildiğini öğrendiklerinde, Asha'man karıları dahil pek çok kadın kaçsa da, Kara Kule'ye katılan erkeklerin çoğu evlidir ve karıları ile bağ kurmak için Muhafız bağının bir versiyonunu kullanırlar. Bu bağın, itaat gerektirecek şekilde değiştirilmiş bir şekli son zamanlarda yakalanan Aes Sedailer üzerinde de kullanılmaktadır. Asha'manların bazıları geleneksel Muhafız bağları ile Aes Sedailerle bağ kurmuştur. Asha'manların önderi Mazrim Taim'dir. Taim kendine M'hael adını vermiştir. M'hael Kadim Lisan'da "önder" anlamına gelir.

Bahver, Sebban: Eskiden, herkesin bildiği şekliyle Pedron Niall'ın (Işığın Evlatlan'nın Lord Kumandan'ı) sekreteri, ama gizliden gizliye Niall'ın casus ağının başı. Niall'ın ölümünden sonra, Balwer kendine has sebeplerden dolayı Morgase'in Arnador'daki Seanchanlardan kaçmasına yardım etti ve şimdi Perrin t'Bashere Aybara ile Faile ni Bashere t'Aybara'nın sekreteri olarak işe girdi. Ama görevleri genişledi. Şu anda *Cha Faildmn* etkinliklerini idare etmekte ve Perrin öyle düşünmese de Perrin'in casus ustası olarak görev yapmaktadır. Bkz. Cha Faile.

Bilge Kadın: Ebou Dar'da, hemen her yarayı iyileştirebilmek gibi inanılmaz yeteneklere sahip olmakla ünlü kadınlar için kullanılan itibar sözü. Geleneksel olarak Bilge Kadınlar kırmızı kemerlerinden seçilir. Ebou Darlı Bilge Kadınların değil Ebou Darlı, Altaralı bile olmadığı gerçeğini çoğu kimse fark etmiş olsa da, son zamanlara dek bilinmeyen ve şimdi de çok az kişinin bildiği gerçek, tüm Bilge Kadınların aslında Kandaş olduğu, değişik Şifa versiyonları kullandıkları ve bitkileri, merhemleri yaptıkları işi saklamak için kullandıklarıdır. Seanchanlar Ebou Dar'ı aldıktan sonra Kandaşlar Ebou Dar'dan kaçmış ve orada hiç Bilge Kadın kalmamıştır. Bkz. Kandaşlar.

Birinci Dokumacı: Sarı Ajah'ın başına verilen isim. Beyaz Kule'de Şuana Dragand bu unvana sahiptir. Şuana Sedai şu anda Kule Salonu'nda Temsilci olan iki Ajah başından biridir. Asiler arasında, bu konumdaki kişi Romanda Cassin'dir.

Birinci Usa Vuran: Beyaz Ajah'ın başına verilen isim. Şu anda Beyaz Kule'de Ferane Neheran bu konumdadır. Şu anda Ferane Sedai Kule Salonu'nda Temsilci olan iki Ajah başından biridir.

Bölüm: Kule Kütüphanesi'nin kısımları. Herkesçe bilinen on iki Bölüm vardır ve her birinde belli bir konuya ya da birbiriyle ilişkili konulara dair kitaplar ve kayıtlar bulunur. Yalnızca Aes Sedailerin bildiği On üçüncü Bölüm'de, yalnızca Amrylin Makamı, Vakanüvis ve Kule Salonu Temsilcilerinin kullanabileceği gizli belgeler, kayıtlar ve tarihçeler içerir. Elbette, bu Bölüm'den sonımlu olan bir avuç kütüphaneci de onlara ulaşabilmektedir.

Cha Faile: 1. Kadim Lisan'da "Atmaca'nın Pençesi". £. *Ji'e'toh'u* takip etmeye çalışan, Faile ni Bashere t'Aybara'ya **sa**dakat yemini etmiş Cairhienlilerin ve Teariıların kendilerine taktıkları isim. Gizliden gizliye Faile'nin kişisel izcileri ve casusları olarak görev yapıyorlar. Faile'nin Shaidolar tarafından kaçırılmasından bu yana eylemlerini Sebban Balwer'in rehberliğinde sürdürüyorlar.

Corenne: Kadim Lisan'da, "Geri Dönüş." Seanchanlarin hem bin gemilik filoya, hem de o gemilerin taşıdığı yüz binlerce askere, zanaatkara ve diğerlerine verdikleri isim. *Corenne* Öncellerden sonra gelecek ve Artur Şahinkanadı'nın varislerinden çalınan toprakları yeniden ele geçirecek. *Corenne'm* önderi Kumandan-General Lunal Galgan'dır. Bkz. Hailene, Rhyagelle.

CuendiUar: Efsaneler Çağı'nda yaratılmış, sözde zarar verilemez bir madde. Onu kırmak için yapılan her girişimi soğurur ve daha da güçlenir. *CuendiUar* yapımının sonsuza dek unutulduğu sanılsa da, onunla yapılmış yeni nesneler bulunduğu söylentileri belirmiştir. Aynı zamanda yürektaşı olarak bilinir.

Da'covale': 1. Kadim Lisan'da, "sahip olunan kişi" ya da "mal olan kişi". 2. Seanchanlar arasında terim genellikle, eşyalara ve mülklere ek olarak köleler için de kullanılır. Seanchan tarihinde köleliğin uzun ve sıradışı bir tarihi vardır. Köleler gittikçe yükselerek özgür insanlar üzerinde de güç ve yetke sahibi olabilirler. Yüksek konumda olanların da düşüp *da'covale* olması mümkündür. Bkz. *So'jhin.*

Deniz Halkı hiyerarşisi: Atha'an Miere, Deniz Halkı, Atha'an Miere'nin Gemiler Hanımı tarafından yönetilir. Ona Gemiler Hanımı'nın Rüzgarbulanı ve Kılıçların Efendisi yardım eder. Onların altında klan Dalgahanımları, onların yardımcısı olan Rüzgarbulanlar ve Kılıçefendileri vardır. Onların altında ise Yelkenhanımları (gemi kaptanları) ve Yük Sorumlusu bulunur. Gemilerhanımı'nın Rüzgarbulanı klan Dalgahanunlarının Rüzgarbulanları üzerinde yetke sahibidir, onlar da kendi klanlarındaki tüm Rüzgarbulanlarını yönetir. Benzer şekilde Kılıçlar Efendisi tüm Kılıçefendileri üzerinde yetke sahibir, onlar da kendi klanlarındaki Yük Sorumlulularını yönetir. Deniz Halkı arasında unvan miras yoluyla geçmez. Gemiler Hanımı Atha'an Miere'nin İlk On ikisi, yani Atha'an Miere'nin en kıdemli on iki klan Dalgahanımı tarafından, yaşam boyu hizmet etmek üzere seçilir. Bir klan Dalgahanımı, kendi klanının en kıdemli on iki Yelkenhanırnı tarafından seçilir. Onlara kısaca İlk On iki de denir ve bu unvan her yerdeki en kıdemli Yelkenhanımlarını anlatmak için kullanılır. Seçilen kadın, bu on iki temsilci arasında yapılan oylama ile makamından indirilebilir de. Aslında, Gemiler Hanımı dışındaki herhangi biri yerinden edilebilir, hattâ yetkisini kötüye kullanma, korkaklık ya da başka suçlardan dolayı miçoluğa bile indirilebilir. Aynı zamanda, ölen bir Dalgahanımı'nın ya da Gemiler Hanımı'nın Rüzgarbulanı, zorunlu olarak daha düşük seviyeli bir kadına hizmet etmelidir ve böylece unvanında vazgeçtiği gün rütbesi en düşük seviyeye, çıraklıktan Rüzgarbulan'a yükseldiği zamanki haline döner. Son zamanlara dek, muhtelif yollar ve şaşırtmacalar kullanarak Aes Sedailer ile aralarındaki mesafeyi konıyan

Atha'an Miereler, yönlendirebilen kadınların başka insanlardan daha uzun yaşadığını bilmektedir, ama deniz hayatı kendi başına yeterince tehlikeli olduğundan insanlar nadiren normal ömürlerini yaşamaktadır, dolayısıyla bir Rüzgarbulan'ın ölene dek defalarca yükselip düşeceğini ve her şeye baştan başlayacağını bilmektedirler.

Der'morat-: 1. Kadim Lisan'da, "usta bakıcı". 2. Seanchanlar arasında egzotik yaratıklara bakmakta deneyimli ve becerikli olan ve başkalarını eğiten kişileri ifade etmek için kullanılan ön ek. Örneğin, *der'morat'raken. Dcr'moraAarm* son derece yüksek sosyal statüleri olabilir ve en yüksekleri *der'suV-dam,* yani *sul'damlan* eğitenlerdir; yüksek askeri subaylara denk sayılırlar. Bkz. *Morat.*

Dinleyiciler: Seanchan casus organizasyonu. Bir Seanchan asilinin, tüccarının ya da bankacısının evindeki hemen herkes, hattâ bir *da'covale* Dinleyici olabilir. *So'jhinlenn* arasından nadiren Dinleyici çıkar. Dinleyiciler aktif rol almaz, yalnızca izler, dinler ve raporlar. Raporları, onları ve Arayıcıları denetleyen Düşük Ellere gider. Hangi raporların eylem için Arayıcılara gönderileceğine onlar karar verir.

Duvar Alayı: Eskiden Ghealdan'ın seçkin askeri birimlerinden biri. Ghealdan asillerinin silahlı adamlarından oluşturulan bir ordunun nüvesini oluşturmakla kalmıyorlar, aynı zamanda Ghealdan hükümdarının kişisel koruması olarak görev yapıyorlar, Şehir Bekçileri yerine başkent Jehannah'ın polis gücünü oluştuaıyorlardı. Haberci Masema'nın takipçileri tarafından katledilmelerinin ve hayatta kalanların dağıtılmasından sonra, Taç Yüksek Konseyi'nin asilleri, Alay olmadığı zaman

kendi güçlerinin ve nüfuzlarının daha fazla olduğuna karar verdiler, bu yüzden Alay'ın yeniden oluşturulmasını engellediler. Ama şimdiki Kraliçe Alliandre Maritha Kigarin Alay'ı yeniden oluşturmayı planlıyor; Taç Yüksek Konseyi tarafından öğrenilirse yıkıcı etkiye sahip olacak planlar.

Eelfinn: İnsansı görünen ama tilki özelliklerine sahip bir varlık türü. Size üç dilek hakkı bahşederler, ama karşılığında bir bedel talep ederler. Dilek hakkı isteyen kişi bedel konusunda pazarlık yapmazsa, bedeli Eelfinnler belirler. Bu koşullar altında, en olağan bedel ölümdür, ama yine de pazarlıkta kendilerine düşeni yaparlar, ama yapma tarzları talep edenin beklediği gibi olmaz. Bulundukları asıl yer bilinmemektedir, ama Rhuiclean'da bulunan bir *ter'angreal* aracılığıyla ziyaret edilebilirler. Bu *ter'angreal* Moiraine Damodred tarafından Cairhien'e götürülmüş ve orada yok olmuştur. Aynı zamanda, Ghenjei Kulesi aracılığı ile ulaşılabilecekleri söylenmektedir. Aelfinnlerin ateş, demir ve müzik aletleri somlarının aynısını sorarlar. Bkz. Aelfinn.

Ejder Alayı: Tamamı piyadeden oluşan, Yenidendoğan Ejder'e sadık, Davram Bashere tarafından kendisi ve Mat Cauthon tarafından düzenlenen ve piyadelerin genel kullanımından son derece farklı prensipler uyarınca eğitilen büyük bir askeri birlik. Çoğu asker normalde orduya gönüllü olarak katılırken, Alay Kara Kule'nin bulduğu adamlara el koyar. Kara Kule'nin arama gmpları Yenidendoğan Ejder'i takip etmek isteyen bütün erkekleri kapıyollar aracılığı ile Caemlyn'e götürmekte, ancak ondan sonra yönlendirmeyi öğrenebilecekleri

seçmektedir. Kalanlar, ki sayıları daha büyüktür, Bashere'ıı} eğitim kamplarına gönderilmektedir.

El: Seanchan'da, El baş asistan ya da imparatorluk görevlileri hiyerarşisinden biri için kullanılır. İmparatoriçe'nin Eli, Birinci Rütbe'dedir ve daha aşağı düzeylerde Düşük Eller bulunabilir. Bazı Eller gizli görev yaparlar, örneğin Arayıcıları ve Dinleyicileri yönetenler; diğerleri başkalarınca bilinir ve riitbelerini giysilerine işlenmiş uygun sayıda el ile ifade ederler. •

l ain, Padan: Eski Karanlıkdostu, artık bir Karanlıkdostundan daha fazlası ve daha kötüsü. Tutkuyla nefret ettiği Rand al'Thor kadar Terkedilmişlerin de düşmanı. Son görüldüğünde Far Madding'de, Toram Riatin'le birlikteydi. Toram Riatin orada ölmüştür.

Fel, Herid: Mantık ve Mantıksızlık'ın ve başka kitapların yazarı. Fel Cairhien Akademisi'nde tarih ve felsefe öğrencisi (ve öğretmeni) idi. Çalışma odasında, paramparça edilmiş halde bulundu.

Geri Dönüş: Bkz. *Corenne.*

Haberci: Daha resmi haliyle, Lord Ejder'in Habercisi. Eskiden Shienarlı bir asker olan Masema Dağar aydınlanmış, Ejder'in Yeniden Doğumu'nu dünyaya haber vermek için seçildiğine karar vermiştir. Yenidendoğan Ejder'in Işık'ın cisimleşmiş hali olduğundan, Yenidendoğan Ejder çağırdığında hazır olmaktan daha önemli hiçbir şey -ama hiçbir şey!- olmadığına inanır. Başkalarına Yenidendoğan Ejder'in ihtişamını kabul ettirmek için o ve takipçileri her yolu kullanabilir. Bunu reddedenler öldürülür, ağır davrananlar evlerinin ve dükkanları-

nın yakılmasına tanık olabilir, kendileri de kırbaçlanır. "Haberci" dışında isim kullanmamaktadır, Ghealdan ve Amadicia'ya kaos getirmiştir ve bu ülkelerin büyük kısmını artık o kontrol etmektedir. O gittikten sonra, Seanchanlar Amadicia'da, Taç Yüksek Konseyi ise Ghealdan'da düzeni tekrar sağlamaya başlamıştır. Haberci Rand'a getirmek üzere gönderilen Perrin Aybara'ya katılmıştır ve bilinmeyen sebeplerden dolayı, bu Yenidendoğan Ejder'in yanına gitmeyi geciktirse de, onun yanında kalmıştır. En düşük türden erkekler ve kadınlar tarafından takip edilmektedir; adamın karizmasına ilk kapıldıklarında düşük olmasalar bile, onun etkisi altında düşmüşlerdir.

Hailene: Kadim Lisan'da, "Önceller" ya da "Önceden Gelenler." Terim Seanchanlar tarafından, eskiden Artur Şahinkanadı'nın hükmettiği topraklarda keşif yapmak üzere gönderilen büyük keşif gücü için kullanılır. Şimdi, Yüksek Leydi Suroth'un komutası altında, fethettikleri ülkelerden aldıkları askerlerle sayıları artmış olan Hailene ilk hedefinin sınırlarını aşmıştır ve aslında Geri Dönüş'ü başlatmıştır. Bkz: Corenne, Rhyagelle.

Hanlon, Daved: Bir Karanlıkdostu, Terkedilmiş Rahvin Lord Gaebril adı altında Caemlyn'e hükmederken, ona hizmet eden Beyaz Aslanların komutanı olan kişi. Hanlon sonra, Yenidendoğan Ejder'e karşı çıkan isyanı büyütmek amacıyla, Beyaz Aslanları Cairhien'e götürdü. Beyaz Aslanlar bir "şer kabarcığı" tarafından yok edildi ve Hanlon Caemlyn'e geri çağrıldı. Doilin Mellar adı altında kendini Kız-Veliaht Elayne'e beğendirdi. Söylentiler adamın kendini beğendirmekten çok daha fazlasını yaptığını anlatıyor.

Havai fişekçiler Loncası: Havai fişek yapımının sırrını saklayan bir topluluk. Bu sırrı büyük titizlikle korurlar ve bu uğurda cinayet işlemeyi bile göze alırlar. Lonca ismini hükümdarlar ve bazen büyük lordlar için düzenledikleri muhteşem gösterilerden alır. Başkalarının kullanması için küçük Havai fişekler satılabilir, ama içlerinde ne olduğunu öğrenmeye çalışmanın felaketle sonuçlanabileceğine dair uyarılar da yapılır. Eskiden Lonca'nın Cairhien ve Tanchico'da lonca evleri vardı, ama ikisi de yıkıldı. Ayrıca, Tanchico'daki lonca üyeleri Seanchan istilasına direndi ve hayatta kalanlar *da'covale*yapıldı. Artık Lonca yok. Bununla beraber, bireysel havai fişekçiler Seanchan hakimiyetinden kaçtılar ve çok yakında Lonca'nın hatırlanmasını sağlamak için çalışabilirler. *Bkz. Da'covale.*

Ishara: İlk Andor Kraliçesi (ÖY 994-1020). Artur Şahinkanadı'nın ölümü üzerine Ishara Şahinkanadı'nın önde gelen generallerinden biri olan kocasını Tar Valon kuşatmasını kaldırması ve ordudan koparabildiği kadar askerle, onun peşinden Caemlyn'e gelmesi için ikna etti. Diğerleri Şahinkanadı'nın imparatorluğunun tamamını ele geçirmeye çalışır ve başarısız olurken, Ishara küçük bir parçası üzerinde sıkı hakimiyet kurdu ve başarılı oldu. Bugün, Andor'daki hemen her asil Ev Ishara'nın kanından geldiğini iddia etmektedir ve Aslan Tahtı'na çıkma hakkı doğnıdan Ishara'nın soyundan gelmeye ve onun soyundan gelenlerle kaç akrabalık bağı bulunduğuna bağlıdır.

Işığın Evlatları: Karanlık Varlık'ın alt edilmesine ve tüm Karanlıkdostları'nın yok edilmesine adanmış, hiçbir ülkeye bağlı olmayan, katı çileci kuralları olan bir topluluk. Yüzyıl Sa-

vaşları sırasında, sayıları gittikçe anan Karanlıkdostları'nı Işık'a döndürmek için Lothair Mandelar tarafından kumlan topluluk, savaş sırasında tamamen askeri bir organizasyona dönüşmüştür. İnançları son derece katıdır, gerçeği ve doğruyu yalnızca kendilerinin bildiğinden kesinlikle emindirler. Aes Sedaileri ve onları destekleyenleri Karanlıkdostu sayarlar. Beyazcübbeler olarak bilinirler. Eskiden karargahları Amadicia'daki Amador'daydı, ama Seanchanlar şehri fethettiği zaman oradan sürüldüler. İşaretleri beyaz fon üzerinde güneş patlamasıdır. *Bkz.* Sorgucular.

Kaensada: Seanchan'da, pek de uygar olmayan dağ kabilelerinin yaşadığı bir bölge. Bu kabileler ve kabile içindeki aileler kendi aralarında bol bol savaşırlar. Her kabilenin kendi gelenekleri ve tabuları vardır, tabular genelde kabile dışındakilere pek mantıklı gelmez. Çoğu kabile üyesi Seanchan'daki uygar insanlardan kaçınır.

Kanatlı Askerler: Mayene Başı'nın kişisel korumaları ve Mayene'de elit askeri birlik. Kanatlı Askerlerin üyeleri kırmızıya boyalı plaka zırhlar, çıkıntılı taslara benzeyen ve arkada enseye kadar gelen kırmızı miğferler takar ve kırmızı flamalı mızraklar taşır. Subayların miğferlerinin yan taraflarına kanat deseni işlenmiştir ve rütbe ince tüylerle belirlenir.

Kandan: Seanchanların asilleri ifade etmek için kullandıkları terim. Asaletin dört derecesi var, iki Yüksek Kan, iki düşük ya da aşağı Kan. Yüksek Kan başlarının yanlarını traşlayıp ortada, erkekler için dar, kadınlar için daha geniş bir sorguç bırakıyorlar ve tırnaklarını ikibuçuk santim kadar uzatıyorlar.

Sorgucun ucunluğu modaya göre değişiyor. Düşük Kan da tırnaklarını uzatıyor, ama onlar başlarının yanlarını ve arkasını traşlayıp tepede çanak gibi görünen bir parça saç bırakıyorlar. Arkada geniş bir kuymk uzatılıyor. Erkekler kuyruklarını omuzlarına, kadınlar bellerine kadar uzatıyor. Yüksek Kan'dan olanlara Yüksek Leydi ya da Yüksek Lord deniyor ve ellerinin ilk iki tırnağını boyuyorlar. Düşük Kandan olanlara yalnızca Leydi ya da Lord deniyor, ama aralarında göreceli olarak daha yüksek konumda olanlar ellerinin son iki tırnağını boyuyor, en düşük seviyede olanlar yalnızca serçe parmaklarının tırnaklarını boyuyor. İmparatoriçe ve çekirdek İmparatorluk ailesi başlarını tamamen traşlıyor ve tüm tırnaklarını boyuyor. İnsan Kandan doğabildiği gibi, terfi yoluyla Kandan olabiliyor ve bu İmparatorluk hizmetinde olağanüstü başarı gösterenler için bir ödül olarak kullanılıyor.

Kandaşlar: İki bin seneden daha uzun süre önde (KS 1000-1350) Trolloc Savaşları sırasında bile, Beyaz Kule standartlarını korudu ve yeterli bulunmayan kadınları Kule'den çıkardı. Bu kadınlardan bir grup savaşın ortasında evlerine dönmeye korktu, Barashta'ya (şimdiki Ebou Dar'ın yakınlarındadır), savaştan olabildiğince uzağa kaçtı. Kendilerine Kandaş diyen bu kadınlar kendilerini gizlediler ve Kule'den çıkartılan diğerleri için güvenli bir sığınak sundular. Zamanla, Kule'den çıkartılan kadınlara yaklaşmaları sebebiyle kaçaklarla da bağlantı kurmaya başladılar. Sebepleri tam olarak bilinmemekle birlikte, Kandaşlar kaçakları da aralarına kabul etmeye başladılar. Aes Sedailerin tepelerine çöküp onları geri almayacağından emin olana dek bu kızların Kandaşlar hakkında herhangi

bir şey öğrenmemesi için büyük çaba gösterdiler. Hem, kaçakların eninde sonunda yakalandığını herkes biliyordu ve Kandaşlar gizli kalmazlarsa kendilerinin de şiddetle cezalandırılacağını biliyordu.

Kule'deki Aes Sedailerin onların varlığından daha en başından itibaren haberdar olduğunu, ama süren savaşlar yüzünden onlarla uğraşmaya zaman kalmadığını Kandaşlar bilmiyorlardı. Savaşların sonunda, Kule Kandaşları dağıtmanın pek de çıkarlarına olmayacağını fark etti. O zamandan önce kaçakların büyük kısmı, Kule'nin propagandasına rağmen, izlerini kaybettirmeyi başarıyorlardı, ama Kandaşlar onlara yardım etmeye başladıktan sonra Kule kaçakların tam olarak nereye gittiğini bilir, kaçan on kadından dokuzunu yakalar oldu. Kandaşlar varlıklarını ve sayılarını saklamak için Barashta'ya (ve daha sonra Ebou Dar'a) gidip geldikleri için ve normal bir şekilde yaşlanmadıklarını birilerinin fark etmesi olasılığına karşılık asla on seneden fazla kalmadıkları için, Kule sayılarının az olduğunu sanıyordu ve Kandaşlar saklanmayı gerçekten başarabiliyorlardu. Kandaşları kaçaklar için bir tuzak olarak kullanmak amacıyla, tarihteki benzer grupların aksine, Kule onları rahat bırakmaya ve Kandaşların varlığını yalnızca tam Aes Sedailerin bildiği bir sır olarak korumaya karar verdi.

Kandaşların yasaları yok, ama kısmen Beyaz Kule'deki çömezler ve Kabuledilmişler için konulmuş kurallara, kısmen sırların saklama gerekliliğine dayanan kuralları var. Kandaşların tarihi düşünüldüğünde beklenebileceği gibi, kurallarını tüm üyelerine katı bir biçimde dayatıyorlar.

Son zamanlarda Aes Sedailer ve Kandaşlar arasında kuru-

lan bağlantılar, yalnızca bir avuç Aes Sedai biliyor olsa *da,* epey şaşkınlık yarattı. Sayılarının Aes Sedailerin iki katı olması, bazılarının Trolloc Savaşlan'ndan beri yaşamış en yaşlı Aes Sedaiden yüz sene daha yaşlı olması da o şaşkınlığın sebeplerindendi. Bu bilginin Aes Sedailer ve Kandaşlar üzerinde nasıl bir etkisi olacağı henüz bilinmemektedir. Bkz. Sessizliğin Kızları; Örgü Heyeti.

Kılıç Kumandanı: Bkz. Mızrak-Kumandanı.

Kızıl El Birliği: *bkz.Shen cin Ccılhcır.*

Kızıl Kollar: Kızıl El Birliği'ne ait, El'in diğer askerlerinin bir kasabada ya da köyde sonın çıkarmaması, hasar yaratmaması için geçici polis görevi yapmak üzere seçilmiş üyeleri. İsimlerinin sebebi, görev başında neredeyse tüm kollarını kaplayan çok geniş, kırmızı kol bantları takmalarıdır. Normalde en deneyimli ve güvenilir adamlardan seçilirler. Verilen zararlar Kızılkol olarak seçilen adamlardan tahsil edileceğinden, her şeyin sakin ve huzurlu olması için büyük çaba gösterirler. Eski Kızılkolların bazıları Ebou Dar'a giderken Mat Cauthon'a eşlik etmek üzere seçilmiştir. Bkz. Shen an Calhar.

Kök: Ogierler arasında, halka açık toplantı. Toplantı *yurt* içinde veya *yurtlar* arasında olabilir. Bir *yurdun* İhtiyarlar Heyeti tarafından yönetilir, ama her yetişkin Ogier konuşabilir ya da adına konuşacak bir sözcü seçebilir. Kök genelde *yurttak*\ en büyük ağacın yanında yapılır ve seneler sürebilir. Tüm Ogierleri ilgilendiren bir mesele ortaya çıktığında, Büyük Kök düzenlenir ve sonınu konuşmak için tüm yurrîardaki Ogierler toplanır. Büyük Kök'e değişik *yurâar,* sırayla evsahipliği ederler.

Kraliçe'nin Askerleri: Andor'da elit askeri birlik. Barış

zamanında Askerler Kraliçe'nin yasalarını uygulamak ve barışı kommaktan sorumludur. Kraliçe'nin askerleri kırmızı ceket, parlak zırh ve plaka zırh, canlı kırmızı pelerin ve parmaklıklı yüz koruma parçası olan koni şeklinde miğferler kullanırlar. Yüksek rütbeli subaylar omuzlarına rütbe düğümleri takarlar ve altın aslan başı mahmuzları kullanabilirler. Son zamanlarda Kraliçe'nin Askerleri'ne Kız-Veliaht'ın kişisel korumaları eklenmiştir. Kommalar, kumandanları Doilin Mellar dışında, yalnızca kadınlardan oluşur. Bu Asker kadınlar erkek meslektaşlarından çok daha süslü üniformalar giyerler. Geniş siperlikli ve beyaz tüylü şapkaları, kırmızı lake kaplı plaka zırhları, beyaz kenarlı miğferleri, Andor'un Beyaz Aslan'ı desenli dantel kenarlı kuşakları vardır.

Kumandan-General: 1. Andor'da Kraliçe'nin askerlerinin önderinin rütbesi. Şu anda bu mevki Leydi Birgitte Traheli-on'undur. 2. Yalnızca Yeşil Ajah üyelerinin bildiği, Yeşil Ajah'ın başına verilen unvan. Şu anda bu mevki, Kule'de Ade-olorna Bastine, Egwene al'Vere önderliğindeki asi Aes Sedai-ler'de Myrelle Berengari'ye aittir. 3- Bir Seanchan rütbesi, Her Daim Muzaffer Ordu'da, Mareşal-General'den sonra gelen en yüksek rütbe. Mareşal-General rütbesi, savaş idare etmek üzere bir Kumandan-General'e verilen geçici bir rütbedir.

Marath'damane: Kadim Lisan'da, "tasmalanması gerekenler" ve aynı zamanda "tasmalanması gereken kişi". Terim Seanchanlar tarafından, yönlendirme yeteneğine sahip, ***clamane*** **olarak** tasmalanmamış kadınlar için kullanılır.

Mera'din: Kadim Lisan'da, "Kardeşsiz." Bir ıslaktopraklı

olan Rand al'Thor'u *Car'a'carn* olarak kabullenemedikleri ya da onun Aiellerin tarihi ve kaynağı konusundaki açıklamalarını reddettikleri için klanlarını ve boylarını terk edip Shaidolara katılan Aiellerin kendilerine taktıkları topluluk ismi. Aieller arasında klan ve boyu terk etmek düşünülemez bir durumdur, bu yüzden Shaidolar arasındaki, kendi savaşçı toplulukları onları aralarına almaya gönülsüzdür. Bu yüzden kendilerine bu topluluğu, Kardeşsizleri kurmuşlardır.

Mızrak Kumandanı: Çoğu ülkede, normal koşullar altında asil kadınlar savaşta kendi askerlerine şahsen önderlik etmezler. Bunun yerine, sıradan insanlar arasından profesyonel bir asker tutarlar. Bu kişi askerlerin eğitiminden ve önderliğinden sorumludur. Ülkeye bağlı olarak, bu kişiye Mızrak Kumandanı, Kılıç Kumandanı, Süvarilerin Efendisi ya da Mızrakların Efendisi adı verilir. Leydi ile hizmetkarı arasında daha yakın bir ilişki olduğuna dair söylentiler sık sık, belki kaçınılmaz olarak doğar. Bazen doğrudurlar da.

Morat-: Kadim Lisan'da, "bakıcı". Seanchanlar arasında, egzotik yaratıklar için kullanılır. Örneğin, *morat'raken rakcnlere* binen ya da onlara bakan kişidir, gayrıresmi olarak uçucu adı verilir. Bkz. *Dcr'morat-*.

Ölümnöbetçileri: Seanchan İmparatorluğu'nda, insanlardan ve Ogierlerden oluşan elit askeri birlik. Ölümnöbetçilerinin insan üyelerinin hepsi *da'covcılc*'dir, mal olarak doğmuşlardır ve ait oldukları İmparatoriçe'ye hizmet etmek üzere küçükken seçilmişlerdir. Fanatik ölçüde sadık, son derece gururludurlar, İmparatoriçe'nin *da'covaldehn'm* işareti olan, omuz-

tanrıdaki kuzgun dövmelerini sık sık sergilerler. Ogier üyeler Bahçıvanlar olarak bilinir ve onlar *da'covale* değildir. Bahçıvanlar da insan Ölümnöbetçileri kadar sadıktır ve daha fazla korku yaratırlar. İnsan ya da Ogier, Ölümnöbetçileri İmparatoriçe ve İmparatorluk ailesi için ölmeye hazırdılar ve canlarının İmparatoriçe'nin malı olduğuna, onun dilediği gibi kullanılacağına inanırlar. Miğferleri ve zırhları koyu yeşil (siyah sanılabilecek kadar koyu) ve kan kırmızısı lakelidir, kalkanları siyah lakelidir ve mızraklarında, kılıçlarında siyah püsküller bulunur. Bkz. *Da'covale.*

Önceller: Bkz. Hailene.

Örgü Heyeti: Kandaşların önderleri. Kandaşların hiçbiri Aes Sedailerin kendi hiyerarşilerini bilmediği için -bilgi ancak bir Kabuledilmiş sınavı geçip şal takma hakkını kazandığı zaman veriliyordu- Güç seviyesine önem verilmiyor, ama yaşa büyük ağırlık veriliyor, yaşlı kadınlar gençlerden her zaman daha yüksek sayılıyor. Örgü Heyeti (Kandaşlar gibi, kulağa masum geldiği için seçilen bir isim) Ebou Dar'da oturan en yaşlı on üç Kandaş kadından oluşuyor ve bunların arasında en yaşlı olanına Nine adı veriliyor. Kurallara göre, ayrılma zamanı geldiğinde hepsi konumlarından feragat etmek zorunda, ama Ebou Dar'da kaldıkları sürece Amyrlin Makamı'nın bile kıskanacağı, üstün bir yetkeye sahipler. Kandaşlar Ebou Dar'dan ayrıldıklarından, teknik olarak Örgü Heyeti artık yok. Bkz. Kandaşlar.

Para birimi: Yüzyıllar süren ticaretten sonra, her ülkede standart para birimleri aynı olmuştur: Kron (en büyük madeni

para), marka ve kuaış. Kronlar ve markalar altın ya da gümüşten yapılabilir, kuruşlar ise gümüş ya da bakırdır, sonuncusu basitçe bakır olarak adlandırılır. Bununla beraber, farklı ülkelerde bu para birimlerin büyüklükleri ve ağırlıkları farklı olabilir. Bir ulusta bile, farklı hükümdarların bastırdığı paraların ağırlıkları ve büyüklükleri değişebilir. Ticaret sayesinde, değişik ulusların paraları hemen her yerde bulunabilir. Bu yüzden bankacılar, tefeciler ve tüccarlar paraların değerlerini belirlemek için terazi kullanırlar. Büyük sayıda para bile tartılır.

En ağır paralar Andor ve Tar Valon paralarıdır ve o iki yerde göreceli değerleri şu şekildedir: 10 bakır **kuruş** = 1 gümüş kuruş; 100 gümüş kumş = 1 gümüş marka; 10 gümüş marka - 1 gümüş kron; 10 gümüş kron = 1 altın marka; 10 altın marka - 1 altın kron. Buna karşın büyük paraların daha az altın ya da gümüşten yapıldığı Altara'da, göreceli değerler şu şekildedir: 10 bakır kumş = 1 gümüş kumş; 21 gümüş **kurul** ™ 1 gümüş marka; 20 gümüş marka " 1 gümüş kron; 20 gümüş kron - 1 altın marka; 20 altın marka » 1 altın kron.

Tek kağıt para "hak mektubu"dur. Bankacılar tarafından, hak mektubu sunulduğunda belli bir miktar altın ya da gümüş vermeyi garanti eden bir belge olarak basılırlar. Şehirler arasında uzun mesafeler olduğundan, birinden diğerine yolculuk etmek için uzun zaman gerektiğinden ve uzun mesafeli iş ilişkilerinin zorluğu yüzünden, bir hak mektubu onu yayınlayan bankanın yakınındaki bir şehirde tam değeri tahsil edilerek bozdurulabilirken, daha uzak bir şehirde daha düşük bir değer karşılığında bozdunılabilir. Genel olarak, uzun yola gitmeyi düşünen zengin biri, gerektiğinde madeni paraya dönüştür-

mek üzere bir ya da daha fazla hak mektubu taşır. Genelde hak mektuplarını yalnızca bankacılar ve tüccarlar kabul eder ve asla dükkanlarda kullanılmaz.

Rhyagelle: Kadim Lisan'da, "Eve Dönmüş Olanlar". Eskiden Arttır Şahinkanadı'nın hükmettiği topraklara geri dönmüş olan Seanchanlara verilen isim.

Seandar: Seanchanların İmparatorluk başkenti. Seanchan kıtasının kuzeydoğusunda bulunur. Aynı zamanda, İmparatorluk'un en büyük şehridir.

Sei'mosiev. Kadim Lisan'da, "indirilmiş bakışlar" ya da "yere dikilmiş gözler". Seanchanlar arasında, birinin *sei'mosiev* olduğunu söylemek "itibarını kaybettiğini" söylemektir. Bkz. *Sei 'taer.*

Sei'taer: Kadim Lisan'da, "dümdüz bakışlar" ya da "karşıya dikilmiş gözler". Seanchanlar arasında şerefe ya da itibara, biri ile gözgöze gelebilme yeteneğine atıfta bulunur. *Sei'taer* "olunabilir" ya da *sei'taer* "sahibi olunabilir," yani insan itibarlı olabilir ya da şeref sahibi olabilir. *Sei'taer* kazanılıp kaybedilebilir de. Bkz. *Sei'mosiev.*

Shara: Aiel Kıraçları'nın doğusunda gizemli bir ülke. Ülke hem zorlu doğal özellikler, hem de insan yapımı duvarlarla korunmaktadır. Shara hakkında pek az şey bilinmektedir, çünkü ülke halkı kültürlerini gizli tutmaya çalışıyormuş gibi görünmektedir. Sharalılar, Aiellerin aksi ifadelerine rağmen, Trolloc Savaşlan'nın onlara dokunduğunu inkar ederler. Deniz Halkı'ndan tanıkların anlatımlarına rağmen Artur Şahinkanadı'nın istila teşebbüsünü bildiklerini inkar ederler. Dışarıya sı-

zan pek az bilgiye dayanarak, Sharalıların kadın ise Sh'boahı, erkek ise Sh'botay adı verilen tek bir hükümdar tarafından yönetildiği bilinmektedir. Bu hükümdar tam yedi yıl hüküm sürer, sonra ölür. Hükümdarlık onun eşine geçer, o da yedi yıl hüküm sürer ve ölür. Bu düzen, Dünyanın Kırılışı'ndan bu yana sürmektedir. Sharalılar ölümlerin "Desen'in iradesi" olduğuna inanmaktadır.

Shara'da yönlendirebilen, Ayyad adı verilen kişiler vardı. Bu kişiler doğumlarında dövmeyle işaretlenirler. Ayyad kadınları Ayyadlarla ilgili kuralları titizlikle uygularlar. Ayyad olanlarla olmayanlar arasında cinsel ilişki, Ayyad olmayanlar için ölümle cezalandırılır. Ayyad'ın bunu güç kullanarak gerçekleştirildiği kanıtlanırsa, o da idam edilir. Birlikten bir çocuk doğarsa, çocuk doğaya bırakılır ve ölür. Erkek Ayyadlar yalnızca damızlık olarak kullanılır. Yirmi bir yaşına geldiklerinde ya da yönlendirmeye başladıklarında, hangisi önce gelirse, Ayyad kadınları tarafından öldürülerler ve cesetleri yakılır. Sözde, Ayyadlar Tek Güç'ü yalnızca Sh'boan ya da Sh'botay'ın emriyle yönlendirirler. Hükümdar her zaman Ayyad kadınları ile çevrilidir.

Ülkenin ismi bile kuşkuludur. Yerlilerin ona değişik isimler verdikleri bilinmektedir, örneğin Shamara, Co'dansin, Tomaka, Kigali ve Shibuoya.

Shen an Calhar: Kadim Lisan'da, "Kızıl El Birliği." 1. Pek çok başarı kazanmış, sonunda, Trolloc Savaşları sırasında Manetheren yok olurken, Manetheren'i savunurken ölmüş efsanevi kahramanlar **grubu. 2.** Mat Cauthon tarafından neredeyse tesadüfen bir araya getirilmiş askeri birlik. Askeri sanatların

zirvesi sayılan Artur Şahinkanadı ve önceki yüzyıllar sırasında kullanılan askeri prensipler uyarınca düzenlenmiştir.

Silahlı adam: Belli bir lord ya da leydiye sadık askerler.

Sisnera, Darlin: Bir Tear Yüksek Lordu. Eskiden Yenidendoğan Ejder'e isyan etmişti, ama şimdi Tear'da Yenidendoğan Ejder'in Naibi olarak görev yapıyor.

So'jhin: Kadim Lisan'dan en iyi tercümesi, "alçaklar arasında yükseklik" olabilir, ama bazıları başka olasılıkların yanısıra "hem gökyüzü, hem vadi" olarak tercüme eder. *So'jhin* Seanchanlar arasında, mirasla geçen, üst düzey hizmetkarlık görevi için kullanılan bir terimdir. *Da'covale,* yani mal sayılırlar, ama büyük yetke ve genellikle güç içeren bir konumdur. Kandan olanlar bile İmparatorluk ailesinin *so'jhinleri* yanında dikkatle adım atarlar ve İmparatoriçe'nin kişisel *so'jhin\en* ile denkleriymiş gibi konuşurlar. Bkz. Kandan; *da'covale.*

Sonda: Tek Güç'le maden cevheri bulma yeteneği. Aes Sedailerin uzun zaman önce kaybettiği bir yetenekti.

Sorgucular: Işığın Evlatları içinde bir grup. Kendilerine Işık'ın Eli derler ve anlaşmazlıklarda gerçeği ve Karanlıkdostlarını ortaya çıkarmaya yemin etmişlerdir. Gerçek ve Işık arayışlarında, normal **soruşturma** yöntemleri işkencedir ve normal tavırları gerçeği zaten bildikleri ve kurbana itiraf ettirmelerinin yeterli olduğudur. Zaman zaman Çocuklar'dan ve Çocuklar'ı yöneten Kutsanmışlar Kurulu'nda tamamen ayrıymışlar gibi davranırlar. Sorgucuların başı şu anda, Kutsanmışlar Kurulu'nda da bulunan Rhadam Asunawa'dır ve resmi unvanı Yüksek Engizisyoncu'dur. Simgeleri kan kırmızı çoban asasıdır.

Süvarilerin Efendisi; (Mızrakların Efendisi): *Bkz.* Mızrak

Kumandanı. j

Taborwin, Breane: Eskiden canı sıkılmış Cairhienli bir asil kadındı. Servetini, konumunu kaybetti ve artık yalnızca bir hizmetkar, ama eskiden olsa küçük göreceği bir adamla ciddi romantik ilişki içinde.

Taborwin, Dobraine: Cairhienli bir lord. Şu anda Cairhien'de Yenidendoğan Ejder'in Naibi olarak görev yapıyor.

Tahta Çıkma Mücadelesi: Genelde, tahtta bir Ev diğerini takip eder. Andor'da, bu terim Modrellen'in ölümünden sonra ortaya çıkan taht mücadelesini anlatmak için kullanılır. Tigraine'in ortadan kaybolmasından sonra Mantear Kız-Veliaht'sız kalmıştı. Trakand Evi'nden Morgase'in tahta geçmesi için iki sene gerekti. Andor dışında bu çekişme, Üçüncü Andor Taht Mücadelesi olarak bilinir.

Takvim: Haftada on, ayda yirmi sekiz gün, senede on üç ay vardır. Bayram günlerinin çoğu ayların parçası sayılmaz; bunlara Güngünü (senenin en uzun günü), Şükran Bayramı (her dört senede bir, bahar ekinoksunda) ve Tüm Ruhların Kurtuluşu ya da Tüm Ruhlar Günü (her on senede bir, güz ekinoksunda) dahildir. Ayların isimleri vardır -Taisham, Jumara, Saban, Aine, Adar, Saven, Amadaine, Tanımaz, Maighdal, Choren, Shaldine, Nesan, Danu- ama yalnızca resmi belgelerde, memurlar tarafından kullanılır. Çoğu insan için, mevsimleri kullanmak yeterlidir.

Tarabon: Artyh Okyanusu kıyısında bir ulus. Eskiden büyük bir ticaret ulusuydu, başka şeylerin yanı sıra halılar, boyalar ve havai fişekçiler Loncası'nın ürünlerini satardı, ama son-

ra zor zamanlar yaşamaya başladı. Anarşi ve iç savaşa ek olarak Arad Doman ve Ejderyeminlilerle savaşıyor. Seanchanlar geldiğinde düşmeye hazırdı. Şimdi sıkı Seanchan hakimiyeti altında; havai fişekçiler Loncası'nın Lonca Evi yok edildi ve havai fişekçilerin büyük kısmı *da'covale* yapıldı. Çoğu Tarabonlu Seanchanların düzen getirmesine minnettar görünüyor ve Seanchanlar hayatlarına pek az müdahale ederek yaşamalarına izin verdikleri için, Seanchanları kovalamak için ülkelerine savaş getirmeye niyetleri yok. Bununla beraber, bazı lordlar ve askerler Seanchanların nüfuz alanının dışında kaldılar ve ülkelerini geri almayı umuyorlar.

Taşın Savunucuları: Tear'da elit askeri birlik. Şimdiki Taşın Kumandanı (Savunucuların Kumandanı) Rodrivar Tihera'dır. Bu birliğe yalnızca Tearlılar kabul edilir ve subaylar genelde asil doğumludur, ama genellikle küçük Evlerden ya da güçlü Evlerin önemsiz dallarından gelirler. Savunucuların görevi, Tear şehrindeki, Tear Taşı adı verilen büyük kaleyi savunmak, şehri savunmak ve Şehir Bekçileri yerine polis görevi yapmaktır. Savaş zamanları dışında nadiren şehirden fazla uzaklaşırlar. Savaş zamanında, diğer elit birliklerde olduğu gibi, ordunun nüvesini oluştururlar. Savunucuların üniformaları siyah ve altın rengi çizgili, siyah manşetli şişkin kol yenli siyah ceket, cilalı plaka zırh, çelik parmaklıklardan yüz korama parçası olan çıkıntılı miğferdir. Taşın Kumandanı miğferinde üç kısa beyaz tüy taşır ve ceketinin manşetlerinde, beyaz şerit üzerinde birbirine geçmiş üç altın rengi örgü bulunur. Kumandanlar iki beyaz tüy ve beyaz manşet üzerinde tek bir altın rengi örgü taşırlar. Teğmenlerin bir beyaz tüyü ve beyaz manşet üze-

rinde tek bir siyah örgüsü olur. Asteğmenler bir kısa siyah tyy ve sade beyaz manşetli ceket giyerler. Bayraktarların manşetleri altın rengidir, onbaşıların manşetleri ise altın-siyahtır.

Terkedilmişler: Efsaneler Çağı'nda Gölge'ye geçen ve Karanlık Varlık'ın zindanına açılan Delik mühürlenirken orada kısılı kalan on üç güçlü Aes Sedai erkek ve kadına verilen isim. Uzun zamandır, Gölge Savaşı sırasında yalnızca onların Işık'ı terk ettiğine inanılsa da, aslında başkaları da terk etmiştir; bunlar yalnızca onların arasında en yüksek konumda olan on üç kişidir. Terkedilmişler (onlar kendilerine Seçilmiş der) bu zamanda uyandıklarından beri sayıca azalmışlardır. Bazıları öldükten sonra yeni bedenlerde uyanmışlardır ve onlara yeni isimler verilmiştir, ama kimlikleri ve yerleri konusunda çok şey bilinmemektedir.

Ydanlar ve Tilkiler: Çocukların, kuralları ihlal etmeden oyun kazanılamayacağını fark edecek yaşa gelene kadar çok sevdikleri bir oyun. Üzerinde bir çizgiler ağı ve yön okları bulunan bir oyun tahtasında oynanır. Tilkileri temsil eden üçgenler ve yılanları temsil eden dalgalı çizgiler çizilmiş onar disk bulunur. Oyunu başlatan sözler şunlardır: "Güç vermek için cesaret, kör etmek için ateş, sersemletmek için müzik, bağlamak için demir." Bu arada oyuncu eliyle bir üçgen ve üçgenin onasına bir dalgalı çizgi çizer. Oyuncuların, tilkilerine yılanların hamleleri zar atılarak belirlenir. Bir oyuncunun taşı üzerine bir yılan ya da tilki gelirse, oyuncu oyundan atlır. Kurallara uyulduğu sürece, bu kaçınılmazdır.

Yürek: Kara Ajah'ın temel organizasyon birimi. Aslında,

bir hücre. Bir yürekte birbirini tanıyan üç Aes Sedai bulunur; bir yüreğin her üyesi, Kara Ajah'tan diğer iki üyenin tanımadığı bir Aes Sedai daha tanır.

Zorlama; zorlanma: Yönlendirme yeteneğine sahip biri **uzun** süreler boyunca, hiç durmaksızın, becerebildiğince çok Tek Güç yönlendirdiği zaman, daha hızlı öğrenebilir ve daha hızlı güç kazanabilir. Buna zorlanma denir. Aes Sedailer, ölüm ya da kavrulma tehlikesi yüzünden, bunu çömezler ve Kabuledilmişler üzerinde uygulamaktan kaçınırlar.

İyinin ve kötünün sonsuz bir savaşa tutuştuğu, ışığın ve gölgenin dünyası;
Zaman Çarkı'nın dünyası...
Bugüne dek yazılmış en görkemli fantastik kahramanlık öyküsü...

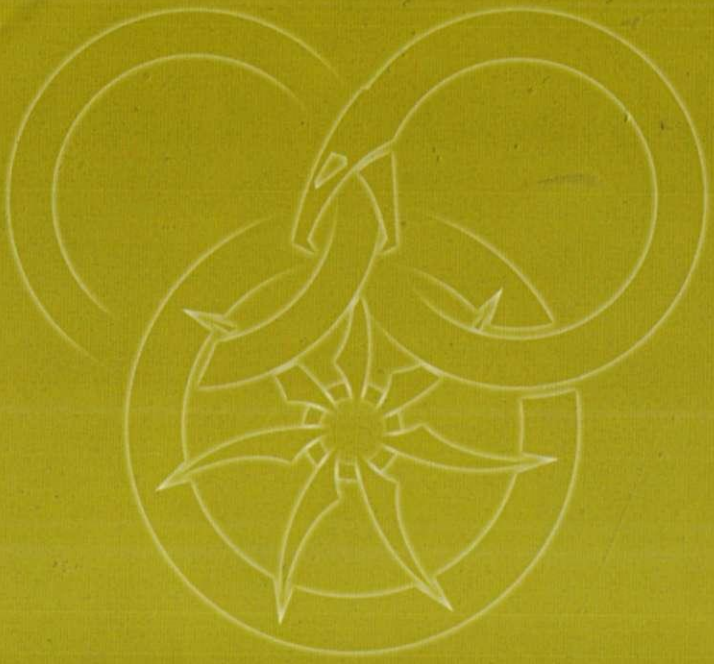

ZAMAN ÇARKI DÖNER
VE ÇAĞLAR GELİR GİDER
OLMUŞ OLAN, OLACAK OLAN
VE OLMAKTA OLAN
HER AN GÖLGENİN ALTINDA EZİLEBİLİR.

BIRAKIN EJDER BİR KEZ DAHA
ZAMANIN RÜZGARLARINA BİNSİN.

Tk. ISBN 975-273-046-9

KİTAP
2006
SB 022618 VBO

ithaki